

เล่ม ๕

คนจะมีธรรมะ ได้อย่างไร?

สมเด็จพระโพธิธรรมาจารย์

หลวงพ่อปัญญานันทภิกขุ
๒๕๓๕ ม.ค. ๒๕๓๕

รวบรวมเนื้อหาจากคอลัมน์ "คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?" หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร สำนักพิมพ์กัลป์
กลายเป็นโพธิบุชา ๘๘ ปี พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

ผู้ตกบาตรด้วยศรัทธาที่พร้อมด้วยปัญญาแท้
โดยไม่ต้อง“ขอ”อะไรเลย
และพยายามตั้งใจให้อยู่ในสภาพจิตสะอาด
อย่าให้มีโลภะ-โทสะ-โมหะ ใดๆ ให้ได้
อย่างละเอียดผุดพอง ทุกทีๆ นั้นแล
คือผู้ได้ผล“บุญ”มากทุกครั้ง
เพราะทำ“อธิษฐาน” ถูกภาษา ถูกสัจธรรม
เป็น“สัมมาอาริยมรรค” (โคลกธรรม ๒๒ พ.ค.๑๙)

เล่ม ๕

คนจะมีธรรมะ ได้อย่างไร?

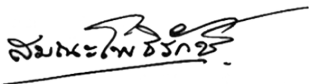
• สมณะโพธิรักษ์ •

รวมเล่ม ได้จนหนึ่
๒๓ ม.ค. ๒๕๖๕

รวบรวมเนื้อหาจากคอลัมน์ “คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?” หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร สำนักพิมพ์กัลป์
กลายเป็นโพธิบุชา ๘๘ ปี พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร? (เล่ม ๔)

สมชาย วงศ์สวัสดิ์

- พิมพ์ครั้งแรก : กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕
- จำนวนพิมพ์ : ๕,๐๐๐ เล่ม
- ออกแบบปก : แสงศิลป์ เดือนหงาย(วาดภาพ)
เพชรพันธุ์ศิลป์ มณีเวช(ตัวอักษร)
- จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์กลั่นแก่น
- โทรศัพท์ : ๐๘ ๖๔๘๖ ๗๘๖๘
- พิมพ์ที่ : อุษาการพิมพ์
๑๗๘/๒๕ ซ.วุฒิพันธ์ ถ.ราชปรารภ
มักกะสัน ราชเทวี กทม. ๑๐๔๐๐
โทรศัพท์ ๐ ๒๒๕๒ ๐๔๔๘
- ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : นางวนิดา อุษณกรกุล
- เผยแพร่โดย : สำนักพิมพ์กลั่นแก่น
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
- โทรศัพท์ : ๐๘ ๖๔๘๖ ๗๘๖๘
- ราคาบุญนิยม (ระดับ ๔)
: ๐ บาท (แจกฟรี)

♦ คำนำ ♦

“รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร? (เล่ม ๔)” โดยสมณะโพธิรักษ์ จากคอลัมน์ “คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?” ในหนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” โดยรวบรวมจากฉบับที่ ๓๓๐ เดือนมกราคม ๒๕๖๑ จนถึงฉบับที่ ๓๓๘ เดือนกันยายน ๒๕๖๑ เป็นรูปเล่มขนาดพอเหมาะจำนวน ๔๑๖ หน้า และยังมีเนื้อหาที่เหลืออยู่ ซึ่งจะรวมเล่มเป็นชุดสุดท้ายต่อจากเล่ม ๔ นี้คือ “รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร? (เล่ม ๕)” เผยแพร่ในโอกาสต่อไป

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ผู้นำจิตวิญญาณชาวโคกนั้น ท่านประกาศเปิดเผยยืนยันแสดงตัวตนอย่างหนักแน่นอาภายาญมาตลอดว่า..

“มาบวชนี้ เพื่อมาลืบทอดศาสนา ไม่ใช่มาบวชเพื่อปฏิบัติธรรม อาตมาปฏิบัติธรรมตั้งแต่ยังไม่ได้บวช และได้คุณธรรมมาตั้งแต่เป็นฆราวาสแล้ว” (๖ ส.ค. ๔๔ -ราชธานีโคก)

“...อาตมาปฏิบัติมาหลายชาติแล้ว ชาตินี้ไม่มีครูบาอาจารย์ในทางศาสนา อาตมาฆ้องของเก่ามา อาตมาเป็นโพธิสัตว์ ที่จะมาถ่ายทอดบอกสอนธรรมะของพระพุทธเจ้า” (๑๑ ส.ค. ๔๔ -สีมาอโคก)

ปัจจุบันความผิดเพี้ยนของพุทธศาสนิกชนมีมากมาย เช่น เชื้อโซคลงการอธิษฐาน การกรวดน้ำอุทิศส่วนบุญกุศล ฯลฯ โดยเฉพาะเห็นผิดเป็นถูก เรื่องการนั่งหลับตาทำสมาธิ เป็นโลกียสมาธิตาชตนั้นนั่น คือหนทางบรรลुธรรมตามที่ครูบาอาจารย์แทบจะทั่วทั้งเมืองไทยบอกสอนพาทำตามๆ กันมาแสนนาน

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์จึงได้แจกแจงธรรมหมายให้ศึกษาเป็นวิชาการ เพื่อชาวพุทธจะได้เกิดลัษมาทิสู้เข้าใจถูกต้องปฏิบัติได้ถูกต้องจริงๆ อันเป็นงานยากหนักอุปสรรคมากมายตลอดรายทาง ต้องอุทิศสัพเพทธานุภาพเหลือคณานับ

กราบนมัสการขอบพระคุณพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ผู้เป็นลัษมาลัมพุทธสาวก พระโพธิสัตว์ที่ไม่ย่อท้อในการเผยแพร่ธรรมอันเป็นลัษจรรรม

ขอมอบ “รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร?(เล่ม ๔)” แต่ทุกท่านด้วยจริงใจ

ด้วยความปรารถนาดี

สำนักพิมพ์กัลป์แก่น

◆ สารบัญ ◆

ฉบับที่ ๓๓๐ มกราคม ๒๕๖๑	๗
ฉบับที่ ๓๓๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑	๔๕
ฉบับที่ ๓๓๒ มีนาคม ๒๕๖๑	๖๙
ฉบับที่ ๓๓๓ เมษายน ๒๕๖๑	๙๖
ฉบับที่ ๓๓๔ พฤษภาคม ๒๕๖๑	๑๓๑
ฉบับที่ ๓๓๕ มิถุนายน ๒๕๖๑	๑๕๖
ฉบับที่ ๓๓๖ กรกฎาคม ๒๕๖๑	๑๙๑
ฉบับที่ ๓๓๗ สิงหาคม ๒๕๖๑	๒๒๘
ฉบับที่ ๓๓๘ กันยายน ๒๕๖๑	๒๖๑

กิด ...

นักใจตนเอง

ประวัติศาสตร์อีกหน้าหนึ่ง ในการเห็นกงล้อพระธรรมจักร
 คณะสงฆ์สันติอโศกยอมขึ้นศาล ยอมเปลี่ยนสภาพ
 หลายอย่าง แต่ไม่ยอมก็คือ “การสละสมณเพศ” โดยยัง
 ยืนยันความเป็นสมณะ ตามธรรมวินัยอยู่ตลอดเวลา

ฉบับที่ ๓๓๐ มกราคม ๒๕๖๑

ฉบับ ๓๒๙ เราได้พูดถึง“กรรมวิบาก”นั้น ว่าเป็น“อจินไตย” ซึ่งเป็น ๑ ใน ๔ ของ“อจินไตย ๔” ตามความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า เอามาประกาศให้โลกรู้ ก็ขอขยายความตามภูมิของตนเองบ้าง

ก็ขอทวน“กรรม ๕ ลักษณะ”ที่เราได้รู้มาจากพระพุทธเจ้า และได้นำมาใช้เป็นทางปฏิบัติให้แก่ตนเอง จนสามารถได้ดี พันทุกขอาริยสัจ เป็นโลกุตระบุคคล เป็นคนดีมีประโยชน์ แทนที่จะเป็นคนชั่วมีภัยมีโทษอยู่ในสังคมในโลก และก็เป็น“คนจน”ที่สุขสำราญเบิกบานใจอยู่ในสังคมโลกอยู่นั้น ก็เพราะเราปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าแท้ๆ จึงสามารถมีภูมิปัญญาบรรลุลความเจริญ “วิสัย”หยั่งรู้“อจินไตย”ทั้งหลายของพระพุทธเจ้าได้ สูงชันๆ เป็นลำดับๆ

นั่นคือ มี“วิสัย”หยั่งรู้“อจินไตย”ได้ถึงความจริงแท้ โดยมี“ฌานวิสัย”เป็นคุณธรรมสำคัญ จึงมี“ปัญญา”สามารถหยั่งรู้ “กรรมวิบาก”ได้ไปตามลำดับของภูมิบารมี

และเมื่อยังมี“ฌานวิสัย”สูงขึ้นก็ยังสามารถรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงในความเป็น“โลกจินตา”ได้เพิ่มขึ้นๆ พร้อมกับค่อยๆ เจริญใน “พุทธวิสัย”ไปตามความเป็น“โพธิสัตว์”ระดับที่สูงขึ้นๆๆ

โดยเราบรรลุถึง“ความรู้-ความจริง”ที่เป็น“พุทธสัจจะ”นี้ อย่างแท้จริง ชนิดที่มี“รูปขันธ์-เวทนาขันธ์-สัญญาขันธ์-สังขารขันธ์-วิญญาณขันธ์”อันเป็น“ขันธ์ ๕”ของสัตว์โลกที่มีพลังงาน nucleus ขึ้น “จิตนิยาม”ของแต่ละคนที่สามารถหยั่งรู้ในความเป็น “กรรม ๕”ได้ตามความเป็นจริง

เรามาฟื้น“กรรม ๕”ของพระพุทธเจ้าดูดีๆ กันอีกทีซิ

๑. กัมมัสสกะ ๒. กัมมทายาท ๓. กัมมโยนิ

๔. กัมมพันธุ ๕. กัมมปฏิสรณะ

๑. กัมมัสสกะ นั้น คือ กรรมเป็นของของตน

กรรมของเราเป็นของเราเท่านั้นแต่ผู้เดียวตลอดกาล ตลอดทุกปี

ทุกกรรมหรือทุก“การกระทำ”ที่เรา“ทำ”มันล้วนเป็นของเราแต่ผู้เดียว แบ่งใครไม่ได้ ใครแย่งไม่ได้ กระทั่ง“ปรินิพพาน เป็นปริโยสาน”โน่นแหละ “อัตตา”ของเราจึงจะสิ้นสลายไม่เหลือ อยู่ในที่ไหนๆอีก จบสำเร็จสุดเป็นที่สุด

ยากันอีกที คือ “กรรม”นั้น“เป็นของของตน” ใครทำ“กรรม” ไດลงไป “กรรม”นั้นมันก็เป็น“ของตน”ทั้งสิ้น

คนอื่นใดใครเขาทำ ก็เป็น“ของเขา”ผู้นั้น

“กรรม”เป็น“กิริยา-อาการ”ที่ตนเอง“เจตนา”ให้มีขึ้นเอง
คนอื่นไม่สามารถร่วมใน“เจตนา”ของเราด้วยได้

“เจตนา”ก็เป็น“ของตนเท่านั้น ของใครของมัน

“กรรม”จึงเป็น“ของตน”โดยแท้ เพราะ“เจตนา”เป็น“กรรม”
คนมี“เจตนา”ก่อนแล้วจึงจะมีปัจจัยเป็น“กรรม”

“เจตนา”จึงมีอยู่“๓ เจตนา” ได้แก่ :-

๑. กามตัณหา ๒. ภวตัณหา ๓. วิภวตัณหา

“กามตัณหา”คือ ตัณหาของโลภีย คือความอยากใน
โลภธรรมทั้งหลาย อันเป็นตัณหาเบื้องต้น ต้องเรียนรู้และ
กำจัด“ตัณหา”ขั้นนี้ก่อนอื่น เมื่อกำจัดได้แล้วจึงจะขยับขึ้นไปกำจัด
ตัณหาขั้นต่อไปได้ จึงจะไม่เป็นการ“ลัดขั้นตอน”ตามที่เป็นจริง

“ภวตัณหา”คือ ตัณหาเบื้องกลาง ซึ่งเป็นตัณหาที่เหลือ
จาก“กามตัณหา”อันได้ถูกกำจัดออกไปก่อนแล้ว จึงจะเหลือ“ตัณหา
เบื้องกลาง”คือ “ภวตัณหา” เมื่อกำจัด“ภวตัณหา”ได้สิ้นแล้วจึงจะ
เหลือ“วิภวตัณหา”เป็นตัณหาเบื้องปลายตามลำดับ

“ภวตัณหา”คือ ตัณหาต่อจาก“กาม” ได้แก่ ตัณหาของ
“รูปภพ”กับ“อรูปภพ”ซึ่งเป็น“ตัณหา”ที่เหลือ“ในจิต”จากที่“กาม-
ตัณหา”ได้ถูกกำจัดไปได้หมดแล้ว

“ภวตัณหา”จึงเป็นตัณหาลำดับต่อจาก“กามตัณหา”

ชัดเจนความเป็นลำดับนะ!

ผู้ปฏิบัติ“หลับตา”ทั้งหลายนั้น คือ ผู้“ลัดขั้นตอน” เพราะ
ยังไม่ได้“กำจัดกามตัณหา”ก่อน หลงผิดไป“หลับตา”หนีจาก

“กามภพ”ข้ามขั้นตอนไปปฏิบัติอยู่ข้างใน“ภวังค์”ซึ่งเป็น“ภพภายในจิต”จึงเป็น“มิจฉาทิฐิ”แท้ ก็ไม่สามารถบรรลุธรรมได้บริบูรณ์ เพราะไม่“ลัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๔๐) เป็นลำดับเล่นพากัน“ลัดขั้นตอน”เข้าไปปฏิบัติ“ในภายใน”กันเลยโดยไม่จัดการกับ“ตัณหาภายนอก”ก่อน ก็ผิดลำดับ

มันต้องมี“ลัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”ตามพระพุทธเจ้าตรัส“กาย”อันเป็น“ภายนอก”เป็น‘ลำดับ’‘ต้น’ ..มันยากนักหรือความรู้แค่“กามคุณ ๕”นี่มันคือ “ตัณหาภายนอก”หรือ?

เรื่อง“ลัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”นี้ ก็เป็นเงื่อนไขสำคัญยิ่งของการปฏิบัติธรรมของพุทธ ดังที่อาตมาต้องอธิบายมาซ้ำซากมากต่อมากแล้ว และก็คงจะต้องซ้ำซากกันอยู่อีกนานทีเดียว เพราะผู้ที่หลงยึด“วิธีปฏิบัติแบบหลับตา”นั้น ก็ช่างกระไร“ยึด”กันเสียจริงเสียจัง

แม้ในวงการพุทธประเทศไทยปัจจุบันนี้อาตมาก็สาธยายเรื่องนี้มานานกว่า ๕๐ ปีแล้ว ก็ยังได้ผลไม่เท่าไรเลย จึงยังไม่ยอมตายง่ายๆ จะขอเป็นคนแก๊ซปั่นเรื่องนี้ไปอีกนานเท่าใดก็จะทน ใครจะว่าอย่างไร อาตมาก็ขอยืนยันว่า“หลับตาปฏิบัติ”เพื่อให้บรรลุธรรมของพระพุทธเจ้านั้น“มิจฉาทิฐิ”

“การหลับตา”ระลึบทบทวนเรื่องเก่าที่ผ่านมาแล้วนั้น เป็น“เตวิชโช” เป็นอุปการะมากในการปฏิบัติธรรม ที่ต้องใช้“ระลึบทบทวนตรวจสอบ”สิ่งที่เราได้ปฏิบัติผ่านมาแล้วดูกันให้ละเอียดลออ กันเหมือนการ“ลงบัญชี-ตรวจบัญชี”อยู่เสมอ

ซึ่งเป็นการตรวจสอบ“ความผิด-ความถูก” และตรวจ

“มรรค-ผล”ที่เราได้แล้วจริงหรือยังไม่ได้ ได้แล้วแข็งแรงมั่นคง หรือยังไม่มั่นคง เป็นต้น มันต้องตรวจสอบด้วย“ไตรปิฎก”

“ไตรปิฎก”คือ “วิชา ๓” ที่ใช้“ทบทวนตรวจสอบ” “มรรคผล”ที่เราปฏิบัติมาแล้ว หรือระลึกเอา“ของเก่า-ภูมิเดิม”ของเราขึ้นมาใช้ ซึ่งอาตมาจะใช้อยู่มากเสมอ

แม้แต่พระพุทธเจ้าก็ทรงใช้“ไตรปิฎก”นี้ทั้งนั้นแหละที่นำมาประกาศใช้สอน ใช้อธิบายทั้งหลายทั้งหมด

เพราะ“วิชาความรู้”ที่พระองค์ตรัสรู้มาได้ทั้งหลายมันเป็น“ความรู้-ความจริง”ของพระองค์เอง ไม่ใช่ของใครเลย

โดยเฉพาะ“ไม่ใช่ของพระเจ้า” ดังที่“ศาสดาเทวนิยม”ทั้งหลายยังจำนเรื่องนี้นั่นอยู่ว่า “ความรู้-ความจริง”ทั้งหลายนั้นเป็น“ของพระเจ้า”ที่“พระศาสดา”รับมาจาก“พระเจ้า”มาสอนมาประกาศแก่มนุษย์ทั้งหลายที่มันเป็น“ของ“พระศาสดาพระองค์นั่นเอง”แท้ๆ แต่“ศาสดาเทวนิยม”ท่านไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“อจินไตย”เรื่อง“กรรมวิบาก” และระลึก“ชาติ”ที่เป็น“ความรู้-ความจริง”ของพระองค์เองแท้ๆ ท่านไม่รู้จักจริงๆ

ท่านยังหลงผิดว่า “ความรู้-ความจริง”ที่ท่านนำมาสอนมาประกาศนั้น เป็น“ของพระเจ้า”ทั้งๆที่“ความรู้-ความจริง”ของพระองค์เองแท้ๆที่ได้ศึกษาปฏิบัติได้“ความรู้-ความจริง”ที่ท่านมีนั้นเป็น“สัมภารวิบากของพระองค์เอง” ที่พระองค์เองได้สั่งสมมาด้วย“กรรม”ของตนเองแต่“ชาติ”ก่อนๆๆๆมาเอง

เพราะท่านไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“สัมภารวิบาก”ของตนเอง ที่เป็น“อจินไตย”เรื่อง“กรรมวิบาก”ทั้งหลาย

พระองค์จึงไม่รู้เรื่อง“กรรมเป็นของของตน”เลยสักนิด

ไม่เชื่อว่า ตนเองจะมี“ความรู้”ได้ขนาดนี้เชียวหรือ?

ความรู้เยียมยอดขนาดนี้ มันต้องเป็นของใครที่“ยอดเยียมกว่าเรา”แน่ๆ ..ศาสดาจึงคือ ผู้“ไม่มีความมั่นใจตนเอง”

จึงโยน“ความรู้”นี้ให้เป็นของ“สิ่งที่ลึกลับ” สมมุติว่าเป็น“พระเจ้า”ไปเลย ซึ่งเป็นอะไร? อยู่ที่ไหน? ก็ไม่รู้ละ ศาสดาเองก็“ไม่รู้จกัรู้แจ้งรู้จริง”ว่า“พระเจ้า”เป็นอะไร? อยู่ที่ไหน?

ศาสดาจึงยังมี“ความไม่รู้(อวิชชา)”แฝงอยู่ด้วยประการฉะนี้ ก็เพราะท่านไม่รู้เรื่อง“กรรม” ว่า “กรรม”เป็นของใคร?

และ“ไม่รู้”ว่า God หรือ“พระเจ้า”คืออะไร?

และไม่รู้“ตนเอง” จึงโยน“ความรู้”ของ“ตนเองแท้ๆ”นี้ไปให้เป็น“สิ่งสมมุติอย่างหนึ่ง”ว่า“พระเจ้า” ซึ่งที่แท้“พระเจ้า”ก็“ไม่มีตัวตน”จริงเลย เป็นแค่“สังขาร”ชนิดหนึ่งที่เกิดด้วย“อวิชชา”แท้ๆ ที่เป็น“ปัจจัยทำให้เกิดสังขาร ฯลฯ (ปฏิเสธสมุปบาท)”

เพราะพิสูจน์“ความไม่มีตัวตน”ของ“อัตตา-อาตมัน-ปรมาตมัน”ไม่ได้ เหมือนศาสดาของพุทธศาสนา

ศาสดา“เทวนิยม”ทั้งหลายจึงยัง“งงๆ”อยู่กับความเป็น“อัตตา-อาตมัน-ปรมาตมัน”ชนิดที่ยังไม่อาจรู้จัก“พระเจ้า”กัน

พระศาสดาพุทธเจ้าทรงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“พระเจ้า”นี้ และตรัสรู้“ความจริง”นี้ด้วยพระองค์เอง แล้วนำมาเปิดเผยต่อมนุษยโลก ไช้“ความจริง”ที่ยิ่งใหญ่นี้ ด้วยการพิสูจน์ได้ว่า God หรือ“พระเจ้า”คือ “กรรม”ที่เป็น“ของตนเองนี่เอง”

และสามารถ“ดับความเป็นอัตตาหรือตนเอง”จนสลาย

กลายเป็น“ดินน้ำไฟลม”ไปจนกระทั่ง“ลึนซอกของอึดตา-อาตมัน-ปรมาตมัน”ได้หมดสิ้น ไม่เหลือเศษของความเป็น“อึดตา”ของตอน อยู่ในที่ไหนๆอีกเลย แม้แต่ใน“กาล”ก็ไม่มี“อึดตา”นี้

จึงยืนยันได้ชัดเจนยิ่ง ว่า “อึดตา”หรือ“อาตมัน”หรือ “ปรมาตมัน”นั้น เป็นของใคร? เกิดมาจากไหน?

มันก็คือ “ตนเอง” ไม่ใช่คืออะไรอื่นเลย ที่แท้“อึดตา-อาตมัน-ปรมาตมัน”นี้ตนเองเป็นเจ้าของ เกิดจากตนเอง

และจะดับไปโดยใคร? จัดการได้จนไม่เหลือ“อึดตา”อยู่ในมหาจักรวาล แม้ใน“กาล” ก็สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง

จึงพิสูจน์“การดับอึดตา”ของตนเองไปจาก“พระเจ้า”ได้ เบ็ดเสร็จเด็ดขาด อย่างหน้าตาเฉย ด้วย“กรรม”ของตนเองแท้ๆ โดย“พระเจ้า”หมดสิทธิ์ที่จะมายุ่งกับ“อึดตา”เราได้

“ตนเอง”จึงจัดการ“ดับอึดตา”ของตนเองได้แท้ โดย “พระเจ้า”ไม่มีสิทธิ์จะมาทักท้วง หรือมาทำอะไรเราได้เลย

เพราะ“อึดตา”เป็นของเราเอง” “กรรม”เป็นของเราเอง

ไม่ใช่ของ God หรือไม่ใช่ของ“พระเจ้า”แนยิ่งกว่าแน่

และ ๒. กัมมทายาท นั่นคือ กรรมเป็นมรดกของตน

“ตนเท่านั้น”เป็นทายาทของ“กรรมของตน” แม้เราจะได้เชื่อมาผิดๆว่า “กรรมของตน”แบ่งออกไปให้ใครๆอื่นได้ นั่นคือ “มิจฉาทิฏฐิ”แท้ “กรรม”แบ่งให้ใครไม่ได้เด็ดขาด แม้นิดแม้น้อย ใครทำกรรมใด ก็ตกเป็น“มรดก”ของตน ตนเองคนเดียวที่เป็น “ทายาท”ของ“กรรมของตนเอง”

“กรรม”ที่คนผู้ใด“ทำโดยตนเองผู้เดียว”นั้น ทำเสร็จลงก็

เป็น“ผลกรรม(ริบาก)”นั่นทันที ก็เป็น“มรดก”ของตนแต่ผู้เดียวไป
ตราบ“เราตายเองที่สุด”ด้วย“ปรีณิพพานเป็นปรีโยसान”

ใครจะแบ่ง“กรรม”ที่ตนทำ ไปให้ผู้ใดไม่ได้เลยเด็ดขาด

โดยเฉพาะ“บุญ” ยิ่งแบ่งไม่ได้เลยยิ่งกว่าเด็ดขาดอีก

แม้“พระพุทธเจ้า”ผู้ยอดเยี่ยมมี“มโนมยิทธิ-อิทธิวิธี”
เก่งกาจปานใด พระองค์จะ“ทำกรรม”แล้วแบ่ง“กรรม”หรือยิ่ง
หลงผิดหนักไป“แบ่งบุญ”ให้ใครๆ ก็แบ่งให้ไม่ได้แน่ๆเด็ดขาด

ถ้าพระพุทธเจ้า“แบ่งกรรม”หรือ“แบ่งบุญ”ได้ ท่านก็
“แบ่ง”ให้ใครๆ ช่วยคนทั้งหลาย แต่ละคน“บรรลุนิพพาน”ได้หมด
ถ้วนทั่วกันเท่านั้นเอง เพราะพระพุทธเจ้า“ทำกรรมที่เป็นนิพพาน”
ได้จริงแท้ ...ใช่มั๊ย?

โดย“เขา”ผู้นั้นแต่ละคนไม่ต้อง“ทำเอง”ให้เสียแรงเสียเวลา
เลย ถ้าทำได้อย่างนั้นจริง ใครได้รู้จักพระพุทธเจ้า ก็ขอให้ท่านทำให้
หรืออ้อนวอนให้ท่าน“ทำให้” ก็สบายบรี๊ไปเลย!

คนในโลก “ใครๆก็ไม่ต้องทำอะไรเองกันแล้ว” เรียกว่าใคร
อยากได้อะไร? แม้แต่อยากได้“นิพพาน” พระพุทธเจ้า“ทรงทำ”ให้
แก่ทุกคนได้ โดยที่“ตนเอง”ไม่ต้อง“ทำกรรม”นั้น

เพราะเชื่อว่า“กรรม”มันแบ่งได้ “บุญ”มันแบ่งได้นี้!!!

เราก็อ้อนวอน เข้าชี้พระพุทธเจ้า ขอให้พระองค์“ทำกรรม”
นั้น แล้ว“แบ่งกรรม” เฉพาะอย่างยิ่ง“แบ่งบุญ”ที่เป็น“การชำระ
กิเลส”นั้นให้“เรา”เสียเลย โดยเราไม่ได้“ทำเอง”

เมื่อพระพุทธเจ้า“แบ่งบุญ”ให้ ก็เท่ากับผู้นั้น“ได้รับการ
ชำระกิเลส” โดยพระพุทธเจ้า“กระทำให้”ก็ได้!

“เราก็ได้รับการช่วยชำระกิเลส”จากพระพุทธเจ้า
เพราะ“การชำระกิเลส”คือ “บุญ” “กิเลส”เป็นหน้าที่ของ
“บุญ”ที่แต่ละคนจะต้องจัดการกำจัด“กำจัด”ของตนเอง

ถ้า“การแบ่งบุญ”ก็ได้ พระพุทธเจ้าก็“แบ่งบุญ” อันคือ
“การชำระกิเลส”ให้ใครๆได้เลย ไม่ต้องให้ใครมาเข้าซื้ออันนอน
หรอก พระพุทธเจ้าต้องทำให้ คนก็ได้“นิพพาน”กันสบายไปเลย
โดยไม่ต้องเล่าเรียนศึกษาฝึกฝนด้วยตนเองเลย

“พระพุทธเจ้าทรง“กระทำ”นั่นคือ ทรงทำ“กรรม”ให้ใครๆ
ก็ได้ ก็จะเป็นผู้“กระทำ”ให้ใครๆก็ได้

มันก็จะเหมือน“พระเจ้า” ที่ทรงมีฤทธิ์มีอำนาจ ทรงเป็น
“เจ้าของทุกสรรพสิ่งแต่ผู้เดียว” แม้แต่ความเป็น“กรรม”ของ
“มนุษยชาติ”ทั้งหลาย หรือ“การกระทำ”ของคนแต่ละคนทุกคน
ใครจะ“ทำ”อะไรก็ล้วนเป็นพระประสงค์ของ“พระเจ้า”

“พระเจ้า”ทรงเป็น“เจ้าของ”ทุกสิ่งทุกอย่างแม้แต่“คน”
ทุกคนก็เป็น“ของพระเจ้า” พระเจ้าจะให้“เป็น”อย่างไร? จะให้
“ทำ”อะไร? ล้วนแล้วแต่พระประสงค์ของ“พระเจ้า” และเป็น“กรรม”
ของ“พระเจ้า”เองทั้งสิ้น

“พระเจ้า”จะทรงให้มนุษย์ผู้ใดทำอะไร ก็ได้ทั้งสิ้น

“พระเจ้า”จะไม่ทรงให้“ทำ”อะไร? ไม่ให้“เป็น”อย่างไร? ก็
เป็นสิทธิ์เป็นอำนาจของ“พระเจ้า”แต่ผู้เดียว ซึ่งอำนาจของ
“พระเจ้า”จะทรง“ไม่ให้ใครเป็น-ไม่ให้ใครทำ”ได้เด็ดขาดด้วย
แม้แต่“จะให้ใครเป็น”หรือ“จะให้ใครตาย” พระเจ้าก็ทรงบันดาล
ให้คน“เป็น” ให้คน“ตาย”ได้หมด จะให้ใคร“ตกนรก”หรือจะให้ใคร

“ขึ้นสวรรค์”ก็ล้วนเป็น“อำนาจ”ของ“พระเจ้า”

“พระเจ้า”ทรง“ทำ”ได้ทั้งนั้น เด็ดขาดแต่ผู้เดียว

“พระเจ้า”ทรงเป็น“เจ้าของกรรม”ของคนทุกคนแท้ๆ

ประเด็นนี้แหละ ที่“ศาสนานับถือพระเจ้า”แตกต่างกันอย่าง
ลึกล้ำสำคัญยิ่งจาก“ศาสนาของพระพุทธเจ้า”

แม้แต่เริ่มต้นเรื่อง“กรรมเป็นของของตนแต่ละคน”กับ
“กรรมของทุกคนเป็นของพระเจ้าแต่ผู้เดียวที่ทรงเป็นผู้บันดาล”

เรื่องพิสูจน์ว่า “กรรม”ไม่ใช่ของ“พระเจ้า”เด็ดขาด แต่
“กรรม”เป็นของ“ของตน”นี้พิสูจน์กันได้ตรง“จุดสำคัญสุด-ท้ายสุด”
ว่า ศาสนาพุทธมี“นิพพาน”ที่ตนเอง“ดับสุขดับทุกข์”หมดสิ้นเป็น
“อุเบกขา”ก็ดี หรือยิ่ง“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ก็ยังยืนยันได้ว่า
ตนเองคือ “อัตตา”หรือ“จิต”หรือ“วิญญูณ”นี้แหละของตนเอง
ทำเองแท้ๆ ไม่ใช่ของ“พระเจ้า”เลยเด็ดขาด

เพราะเมื่อคนผู้ใด“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”เบ็ดเสร็จ
“วิญญูณ”หรือ“อัตตา-อาตมัน”ของผู้นั้น ก็แตกทำลายกลายเป็น
“ดินน้ำลมไฟ”ไปเลย ไม่เหลือ“วิญญูณ” ไม่เหลือ“อัตตา”เกลี้ยง
สิ้นแล้ว “อัตตา”ของเราก็ไม่มีอะไรไปอยู่กับ“พระเจ้า”

นี้แหละเป็นข้อพิสูจน์ยืนยันว่า เจ้าตัวคนแต่ละคนต่างหาก
ที่เป็น“เจ้าของ”ของตนเอง จึงสามารถ“จัดการ”ดับธาตุจิต”ของ
ตนเองให้“อ”สิ้น แยกธาตุจิตให้เป็น“อุตฺธาตุ”เป็น“ดินน้ำไฟลม”ไป
เลย หมดสิ้นความเป็น“จิต”หรือ“วิญญูณ”หรือ“อัตตา-อาตมัน-
ปรมาตมัน”ไปได้หมดเกลี้ยงที่สุดจริงๆ

ดังนั้นที่สุดแห่งที่สุดเมื่อตายลงจึงไม่มี“จิตวิญญูณ”ของ

คนผู้นี้ไปหาพระเจ้า-อยู่กับพระเจ้านิรันดร หรือแล้วแต่“พระเจ้า”
จะบัญชาให้ลงนรก หรือจะให้อยู่สวรรค์กับพระเจ้าไปนิรันดร

แต่ของพุทธศาสนานั้น ทำตนเองให้“ตนเอง”สลาย
แยก“จิต”หรือ“วิญญาณ”หรือ“อัตตา-อาตมัน-ปรมาตมัน”ของ
“ตนเอง”ไปเป็น“อตุ”คือ“ดินน้ำไฟลม”เสียเอง ด้วย“ตนเอง”ได้
พิสูจน์ได้ชัดๆว่า ตนเองเป็น“เจ้าของ”วิญญาณตนเอง

จึงยืนยันว่า “วิญญาณ”หรือ“ตนเอง”เป็น“สิทธิ์”ของ
ตนเอง ๑๐๐ % ตนเองสามารถจัดการกับ“จิตวิญญาณ”หรือ
“อัตตา-อาตมัน-ปรมาตมัน”ของตนเองได้เบ็ดเสร็จเด็ดขาดสูงสุด
สมบูรณ์ นี่แหละชี้ชัดว่า“พระเจ้า”ไม่ได้เป็น“เจ้าของ”เราเลย
เราเป็น God เอง เป็น“พระเจ้า”ของตัวเองเบ็ดเสร็จ นั่นคือ
๑.กรรมเป็นของตน ๒.กรรมเป็นมรดกของตนตามที่ได้สาธยายมา
นั้นแล

๓. “กรรมพาเราเกิด(ชาติ)เราเป็นไป(กัมมโยนิ)” หมายความว่า
เราทำอะไร หรือเราทำ“กรรม”ทุกกรรม นั้นแหละที่จะพาเราเป็น
พาเราไป พาเราเกิดเป็นนั่นเป็นนี่ พาเราทุกข์-พาเราสุข
พาเราเลว-พาเราดี พาเราเจริญ-พาเราเสื่อม พาเราสูงขึ้น
-พาเราต่ำลง พาเราโง่-พาเราฉลาด พาเราทำดี-พาเราทำชั่ว
พาเราขี้โกง หรือพาเราซื่อสัตย์บริสุทธิ์

แม้แต่พาเราเกิด-พาเราตาย พาเราสวย พาเราหล่อ
หรือพาเราขี้เหร่ พาเราพิการ หรือพาเราแข็งแรงสมบูรณ์
พาเราตกรอก-พาเราขึ้นสวรรค์ พาเรารวย-พาเราจน พาเราทุจริต
-พาเราสุจริต แม้ถึงขั้นพาเราพบลัทธิบุตรุษ พาเราเกิด“ศรัทธา”พา

เราศึกษาจนจิตใจเกิด“อัญญาตฺ” และพาเราเจริญโลกุตระธรรม จนถึงขั้นได้เป็น“อรหันต์” บรรลุ“นิพพาน” และหรือเป็น“โพธิสัตว์” สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรมนิยาม ๕” ก็เพราะ“กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม”ของเราเองแท้ๆ ที่พาเป็นพาไป

ไม่มีใครมา“ทำ”ให้เราไปอย่างนั้น ให้เราเป็นอย่างนี้ ให้เราไปตรงนั้น ให้เราอยู่ตรงนี้หรือ เราเองทั้งนั้น“ดำริเอง” “ทำ”เอง ทำตนเองให้เราให้แก้ตัว ลังสมอัตตาใส่ตัวดอง หรือให้เราหมดตัวหมดตน ก็เราเองแท้ๆ“ทำเอง” แล้วเป็น“ผล”หรือ“วิบาก”ใส่“อัตตา”ของตนทั้งนั้น อันเป็นเรื่องของ“กรรมวิบาก”ที่เป็น“อจินไตย” อันคนในศาสนาใดๆก็ไม่สามารถ“ดับเหตุ”ไม่ให้เกิดไม่ให้มันเป็น จนถึงขั้นสำเร็จเด็ดขาด ได้เหมือนศาสนาพุทธ

ศาสนาพุทธที่“สัมมาทิฐิ”เท่านั้นที่“ทำได้”จริง

ชนิดที่เที่ยงแท้(นิจจัง) ถาวรยั่งยืน(ธฺวัง) ตลอดกาล(สัสสตัง) ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอันอีกเลย(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรมาหักล้างได้แล้ว(อสังหฺรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุပ္ปัง) กันกระทั่งสูงสุด“นิรันดร”ที่เดียว

ศาสนาอื่น“ทำ”ไม่ได้ ดังศาสนาพุทธแน่นอน

นอกจากศาสนาพุทธที่“สัมมาทิฐิ”แล้วล้วนหลงผิดกันทั้งนั้น“ว่า” ตนทำได้ แต่ถ้ายังทำด้วยวิธี“หลบตา”หรือวิธี“กดข่ม”หรือวิธีอื่นใดก็ตาม ที่ยังไม่ใช่“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” และต้อง“สัมมาทิฐิ”ด้วยนะ! ละก็.. จะไม่มีทางเป็นไปได้แน่ๆ

“กดข่ม”มันก็พอเป็นไปได้ ถึงขั้น“นานแสนนานๆ”ก็ได้ กระทั่ง“หลงผิด”ว่า“ตนทำได้นิรันดร”ถึงปานนั้นเลย แล้วก็“หลงผิด”

ว่า ตบธรรม“นิพพาน” แต่แท้จริง“ยังไม่ใช่วิธีดับเหตุ”

เช่น เตียรถีย หรืออาหารตาบส,อุทกตาบส คือตัวอย่าง

แม้คนไทยในยุคนี้ เช่น มหาบัว ญาณสัมปันโน หรือพระปา
สายอาจารย์มั่น ภูริทัตโต แม้แต่“สมิธัมมชโย” เป็นต้น

ซึ่งล้วนใช้วิธีปฏิบัติ“หลับตา” หรือสะกดจิต โดยยังไม่ใช้
“จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘” อันเป็น“พุทธคุณ”แท้ที่ชาวพุทธทั้งหลายนั้น
ต่างก็ท่องจำกันได้ สวดกัน สอนผู้อื่นอยู่กันทั้งนั้น

เพราะต่างก็ยังเป็นแบบเตียรถียหรือ“เพาเนียม”กันอยู่

“จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘”เป็น“พุทธคุณ” ๑ ใน ๙ ของ“พุทธ-
คุณ ๙”ที่พระพุทธเจ้า“ตรัสรู้”และเป็น“เจ้าของธรรมะ(ธัมมสามิ)”

แม้แต่ในยุคนี้ก็มีคน“หลงผิด”ว่าตบธรรมนิพพาน เป็น
พระอรหันต์ แต่แท้จริงคนที่“หลงผิด”นี้ก็ได้แค่“กดข่ม”หรือ
ชะลอ หลอกล่อตนเอง ด้วย“อุปาทาน”อยู่ ยังไม่พ้น“อุปาทาน ๔”

ซึ่งคนไทยยุคนี้มีอยู่มากที่“หลงผิด”เช่นที่ว่านี้

ดังที่อาตมาได้ทักท้วง ดิตติงไปหนักหนาจนมาตลอด แต่ก็
ยังหลง“ยึดมั่นถือมั่น(อุปาทาน)”กันอยู่เหนียวแน่นสุดเหนียว
สุดแน่นยิ่งนัก ก็ได้แต่สุดสลดสารกันจริงๆ

เนื่องจากท่านทั้งหลายเหล่านั้น พวกกันหลงติดยึดใน“มิฉฉา-
ทิกฺขุ”ตามครูบาอาจารย์คนก่อนๆผู้ได้หลงผิดหลงเพี้ยนแล้วพวกกัน
ผิด พวกกันเพี้ยนมาเรื่อยๆ จนกระทั่ง“ผิดเพี้ยน”อย่างมหัศจรรย์
เป็นเตียรถียเต็มตัว ดังที่ท่านทั้งหลายพากันเป็นอยู่จริงในกิจ
พุทธกาลนี้แล

ซึ่งทั้งหมดทั้งมวลนั้น ล้วนเกิดจาก“กามุปาทาน-ทิฏฐุปาทาน

-ลึลพทุปาทาน-อิตตวาทุปาทาน”อันคือ“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ทั้งลึนที่พากัน“ถ่ายทอด” ด้วย“กายกรรมวจีกรรม”สืบทอดกันมาผิตๆเพี้ยนๆ จนถึงปัจจุบันนี้ก็ยังยืดยัดสอนผิตๆกันอยู่

๔. “ตนมีกรรมเป็นเผ่าเป็นพันธุ์ของตนแต่ผู้เดียว(กัมมพันธ)” เพราะ“การกระทำ”นั้นตนเป็นคนทำ“กรรม”นั้นๆก็สั่งสมรวมลงผนิกเป็น“ตระกูล”ของตน คนอื่นถ้าเขาทำมันก็เป็น“ตระกูล”ของเขา ของใครก็ของมัน กรรมที่ตนทำแล้วจะแบ่ง“กรรม”ของตนไปไล่ให้“ตระกูล”อื่นไต่ไม่ได้ เราทำ“กรรม”ที่ทำก็ผนิกเป็น“พันธุ์”ใน“ตระกูล”ของตน ใคร“ทำ”ก็สั่งสมลงเป็น“พันธุ์”ของ“ตระกูลตน”แต่ผู้เดียว ตนแบ่ง“พันธุ์”ของตนไปให้“ตระกูล”ของผู้อื่นไต่ไม่ได้ “พันธุ์ของตน”นี้มี“ความเป็นของตน”ที่เด็ดขาดมากในความเป็น“ตระกูล”หรือเป็น“รากเหง้าเชื้อพันธุ์”ซึ่ง“ของตน”เท่านั้นเป็น“เจ้าของกรรม”แต่ผู้เดียว “ตระกูลเดียว-พันธุ์เดียว”

เพราะ“กรรม”นั้น “เป็นของตัวตน”ตั้งแต่เริ่ม“กิริยา”

ใครมี“กิริยา”ไต่เกิดขึ้นเท่าไต่ เมื่อเสร็จ“กิริยา”นั้น มันก็สั่งสมลงไปเป็น“กรรม”ของคนผู้นั้นเท่านั้น นับเป็น“ของผู้นั้น”ไปแล้วทันที ลบล้างออกไปไต่ได้

นอกจากจะมี“กิริยาใหม่” ก็สะสมลงไปใหม่เป็น“กรรมของตน”เข้าไปอีก

คนอื่นมี“กิริยา”ด้วยที่ไต่ไหน? ตรงไต่ไหน?

แม้“คนอื่น”คนไต่ เขาจะมี“กิริยา”เหมือนกันหรือมีพร้อมกันไปเลย แต่มันก็ต่างคนต่าง“เป็น”ของใครของมัน ..ใช่ไหม?

“กิริยา”ที่เป็น“กรรม”สั่งสมแล้วก็เป็น“อดีตกรรม”ที่

“แก้ไข”ไม่ได้ มีแต่คนผู้“ไม่รู้ชัดเจนในความจริง”ก็ จะ“ระลึก”เอา “อดีตกรรม”มาหลง“เสพสุข-เสพทุกข์” หรือหลงผิดว่า

“การแก้กรรม”คือ การทำ“กรรมใหม่”ให้เจริญกว่าที่เคย ทำเก่าที่ไม่ดี “กรรมใหม่”ก็จะสะสมเป็น“วิบากกรรม”ไว้ไม่มีหมด ไป ไม่มีพร่อง “กรรมดีและชั่ว”หรือ“กรรมโลกียะและโลกุตระ”ทำ อย่างไร จะสะสมเป็น“ของตน”อยู่เป็น“ของตน”ไปตลอดให้ตน “อาศัย”ไปตลอดจนกว่า“อัตตา”ของแต่ละคนจะตายเป็นที่สุด สลายด้วย“ปริณิพพานเป็นปริโยสาน”จึงจะ“ยกเลิก”ไปโดยปริยาย เพราะเจ้าตัว“สลายอัตตา”ไปเป็น“อนัตตา”แล้ว “อัตตา”ของคน ผู้นี้ได้สิ้นชีวิต แยกสลายออกไปเป็น“อุตุนิยาม”หมดสิ้น“การอาศัย อัตตา”สนิท ไปเพียง“กาละ”แค่นี้แล้ว

“กิริยา”ก็ดี “กรรม”ก็ดี จึงล้วน“สะสม”ไม่ขาดหกตกหล่น ยกเว้นอย่างเดียวนั่น คือ “บุญ”ที่สะสมไม่ได้เลย ชัดเจนขึ้นมากมัย ว่า “กรรมเป็นของของตน” มันก็ต่าง“เป็นของตน” หรือ“มีของตนๆ”ทั้งนั้น เท่านั้น “กรรม”มันจะเป็น“การกระทำ”อยู่ที่ใคร..? “การกระทำ”นั้น มันก็อยู่ที่“ตนเอง”ผู้“ทำเอง”ทั้งนั้น และ“แบ่งกรรม”นั้นของตน ให้ใครไม่ได้เด็ดขาดด้วย ชัดเจนยิ่งๆขึ้นแล้วนะ!

“กรรมวิบาก”หรือเรื่องของ“กรรม”และเมื่อเป็น“วิบาก(ผล ของกรรม)”สะสม จึงเป็นเรื่องยากที่คนจะ“รู้ความจริง”ว่า ข้ามชาติไปแล้ว มันจะยังเป็น“ของผู้กระทำ”อยู่หรือเปล่า และมี ผลตามตัวผู้ทำนั้นข้ามชาติไปด้วยหรือเปล่า จึงเป็นเรื่องที่“ขบคิด

เอา”ไม่ได้ แม้จะเป็น“นักคิด” เป็น“นักเหตุผล” เป็น“นักปรัชญา
นักตรรกะ”เก่งเยี่ยมยอดปานใด สุดเก่งแค่ไหนๆ ตั้งแต่ยุคใดๆ
มีอยู่ในยุคไหนก็ตาม เพราะเรื่อง“กรรมวิบาก”มันเป็น“อจินไตย”
ถ้าใครซนคิดเอาเอง ระวังเกิด“พึงเป็นผู้มีส่วนแห่งความเป็นบ้า”
เดือดร้อนตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้แน่นอน

ใครจะรู้จักรู้แจ้ง“ความจริง”นี้ได้ ก็ต้องเข้ากระบวนการ
เรียนรู้ และปฏิบัติกันจริงๆแล้ว“กรรมจะส่งผลอย่างไร? จะส่งผล
ข้ามชาติ”ไปเป็น“ของตน”ไหน? ก็จะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงไปตาม
ลำดับ

“กรรมวิบาก”เป็น“อจินไตย”จริงๆต้องเรียนรู้และปฏิบัติ
จนมีมรรคมีผลเพียงพอ จึงจะสามารถรู้ได้“จาก“กรรมที่เป็น
ของตนเอง”นั้นแหละ ไปคะเนคำนวณเอาจากของคนอื่นมัน“รู้จัก”
ไม่จริง มันต้อง“ของของตนเอง” จึงจะเป็น“ปัจจัยตั้ง”แท้ๆ

เพราะผู้ยังไม่มี“กรรมวิบาก”ที่เป็น“โลกุตรธรรม”เกิดจริง
เป็นจริงเกิดในตนเพียงพอ มันจะไม่สามารถรู้“ของจริง”ที่เป็นจริง
ได้ ยิ่งเป็น“สมบัติ”หรือ“วิบัติ”ข้ามชาติ ก็ยิ่งเดาเอาทั้งนั้น

“สัมผัสจาก“ของจริงของตน”ชะที่ไหนกันล่ะ? ..ตรงตี่ๆ

มันก็ล้วนเดาเอา คาคะเนเอาจากอันอื่น ของคนอื่นทั้งสิ้น
เราต้องมี“ของตนเอง”จึงจะ“รู้จักเอง-รู้แจ้งเอง-รู้จริงเอง”ในตนเอง
โดยเฉพาะที่เป็น“โลกุตรธรรม”ได้เอง รู้ชนิดที่“สัมผัส”ได้แท้
เป็น“สมบัติ(กุศล)”กิติ เป็น“วิบัติ(บุญ)”กิติ “ในภายใน”ของตนเอง

ถ้ายังเป็น“ภาวะของตน”ที่ยัง“ไม่ข้ามชาติ” เป็น“กรรม”
หรือ“วิบาก”ที่เกิดอยู่ใน“ชาติ”นี้อยู่ มันก็จะระลึกยืนยันกันจริงได้

และง่ายกว่า“กรรม”หรือ“วิบาก”ที่ผ่านเลยข้าม“ชาติ”มาแล้ว..
จริงมั๊ย?

ตนเองจะมี“การระลึกจรรู้อดีตได้จริง”(บุพเพนิวาสานุสติญาณ)
จะตามรู้ตามเห็น“ความเกิดของกรรม-ความดับของกรรม”ที่เรา
เคยเกิดเคยดับมาแต่ละชาติได้จริง(จุตูปปาตญาณ) เพราะมีทฤษฎีพิเศษ
นั่นคือ“อารยธรรมขั้นโลกุตระ”ของพระพุทธเจ้า อันมี“วิชา ๘”และ
“จรณะ ๑๕” ซึ่งสามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความเป็น“รูป”เป็น“นาม”
คือ ความเป็น“รูป ๒๘ และความเป็น“นาม ๕”และสามารถเรียนรู้
ลึกละเอียด“นาม”ไปถึงขั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“นาม” หรือ
“จิต-เจตสิก”ที่แยกย่อยได้อีกเป็น“จิต ๘๙ หรือ ๑๒๑”และ
“เจตสิก ๕๙”เป็นต้น

ซึ่งแค่สถิติแห่งความรู้“รูป-นาม”เท่านั้น แต่นี้ก็สามารถยัง
รู้จริงใน“ความจริง”ที่เป็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”อย่างชัดเจน
แจ่มแจ้ง ว่า เป็น“สัจธรรม”แท้จริง อะไรต่ออะไรเป็นอย่างไบบ้าง
ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้จริงๆ ขอให้“สัมมาทิฐิ”เกิด ตาม“การศึกษา
๓”(ไตรสิกขา) หรือ“จรณะ ๑๕ วิชา ๘ (พุทธคุณของพระพุทธเจ้า)”อย่าง
เป็นลำดับ มีระบบระเบียบที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง

ผู้ปฏิบัติก็จะเจริญ“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา”ด้วย“โพธิปัก-
ขยธรรม ๓๗”อย่างมีระบบระเบียบที่น่าอัศจรรย์จริงๆ

อันเป็นระบบตามทฤษฎีของพุทธ ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สสาร-
พลังงาน” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“รูป-นาม” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรมะ ๒
(เทว ธัมมา)” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อตุณิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-
กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม” จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย-เวทนา-จิต-

ธรรม” และรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ที่สำคัญรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“โลกียะ-โลกุตระ” ด้วยการปฏิบัติ “ทาน-ศีล-ภาวนา”
หรือ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”ที่“สัมมาทิฐิ”อย่างถ่องแท้

“ศีล”ก็เป็น“อริศีล”ไปตาม“ศีล”ที่เป็น“ธรรมนุญ”ของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสมณโคดมทรงบัญญัติไว้แต่เดิมแท้ๆ ซึ่งได้แก่
“จุลศีล ๒๖-มัชฌิมศีล ๑๐-มหาศีล ๗”(สามารถตรวจสอบได้จากพระไตรปิฎก
เล่ม ๙ ซึ่งมี ๑๓ สูตร ทุกสูตรทีเดียว)

แต่คนไทยหรือชาวพุทธ แม้ภิกษุแท้ๆ ทุกวันนี้ ไม่รู้จักแล้วว่า
“ศีลธรรมนุญ ๔๓ ข้อ”นี้มีอยู่ เพราะได้สืบทอด ทิ้ง“ศีล”ไปแล้ว
ยึดได้แต่“วินัย ๒๒๗” ที่หลงผิดว่าเป็น“ศีล”ของภิกษุ

ภิกษุทุกวันนี้จึงเหลือ“วินัย”เท่านั้นที่หลงว่า เป็น“ศีล”

ศาสนาพุทธคณะใหญ่ทุกวันนี้จึงเป็นหมู่ชาวพุทธที่ไม่นับถือ
“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”กันแล้ว ละเมิด“จุลศีล-มัชฌิมศีล-
มหาศีล”กันจริงๆ อันยืนยันความจริงตามความเป็นจริงที่เห็น
อยู่จริง มีอยู่จริงนี้ได้ แม้แค่“เดรัจฉานวิชา”ก็ไม่รู้จักกัน มีกันเต็ม

ดังนั้น“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”อันเริ่มต้นด้วย“ศีล”(จุลศีล-
มัชฌิมศีล-มหาศีล)เป็นเบื้องต้นแล้วจึงจะเกิด“สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-
วิมุตติญาณทัสสนะ”ด้วย“ศีลธรรมนุญ ๔๓”นี้ไปตามลำดับ ก็ต้อง
แตกต่างกันกับมรรคผลที่มีแค่“วินัย ๒๒๗”เท่านั้น ไปคนละอย่าง
คนละมรรคผลแน่นอน เพราะมันคนละบัญญัติ คนละรายละเอียด

“ผลของศีล”ที่ได้ก็ดี “ผลของสมาธิ”ที่ได้ก็ดี “ผลที่ได้
เป็นปัญญาหรือความรู้ความฉลาด”มันก็ต้องเป็นคนละอย่าง
คนละมรรคผลแน่ๆ แม้ที่สุด“วิมุตติ”ที่ได้ จึงเป็นคนละอย่าง คนละ

มรรคผลแน้อย่างกว่าแน

โดยเฉพาะ ผู้ที่“หลับตา”ปฏิบัติกันทั้งหลาย ที่ไม่มี“ศีล” เป็น“มรรค” ไม่มี“ศีล”เป็นหลักกำหนดในการปฏิบัติไปสู่“ผล”เลย เพราะเมื่อ“หลับตา”ลงไปแล้ว “ศีล”ข้อไหนมันก็ไม่เป็น “มรรค”หรือไม่เป็น“หลักกำหนดการปฏิบัติ”เสียแล้ว ..ใช่มั๊ย?

มันมีแต่“การทำใจในใจ(มนสิการ)” มันไม่เกี่ยวกับ“สัตร” มันไม่เกี่ยวกับ“ข้าวของวัตถุหรือพีช”ใดๆ ไม่เกี่ยวกับการกระทบทางตา,หู,จมูก,ลิ้น,กายภายนอก”กันเลย มันจึงเป็นการ“ติชลุมน”แท้ๆ ว่า เป็นการศึกษาปฏิบัติที่มี“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”กันแต่ปาก!!!

“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”แม้กระทั่ง“วิมุตติ”ของพุทธผู้“หลับตา”ปฏิบัติจึงเป็น“ผล”ที่ไม่เป็นไปตาม“เหตุ” คือ มีแต่เรื่องของ“การทำใจในใจ(มนสิการ)” ไม่เกี่ยวกับ“ภายนอก”ตามข้อกำหนดของ“ศีล”ข้อต่างๆ แต่ละข้อ อันกำหนดสาระไปตาม“ศีล”แต่ละข้อนั้นๆเลย เช่น ศีลข้อ ๑ เกี่ยวกับสัตร ศีลข้อ ๒ เกี่ยวกับวัตถุข้าวของและพีช ศีลข้อ ๓ เกี่ยวกับรูปเสียงกลิ่นรสสัมผัสภายนอก(กามคุณ ๕) เป็นต้นนั้น ผู้“หลับตา”ปฏิบัติไม่ได้มี“ศีล”ข้อไหนเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติใดๆเลย มีแต่“การทำใจในใจ” การปฏิบัติก็ต่างกันไปแล้ว

ดังนั้น มรรคผลย่อมแตกต่างกันแท้ ด้วยการยึดถือ ที่ใช้ปฏิบัติอันแตกต่างกันจริง ด้วยประการฉะนี้เอง

ที่พูดนี้ ไม่มีความแตกแยกใดๆในความเป็น“สังวาสเดียวกัน” คือต่างก็เป็นพุทธด้วยกันอยู่ ยังเป็น“สังวาสเดียวกันอยู่” ถ้าอย่างนี้ ก็ยังชื่อว่า เป็น“พุทธร่วมกันอยู่(สังวาส)” เป็นแต่เพียงมันมี “ความแตกต่างกัน(นานา)”เท่านั้น ไม่ใช่“แตกแยกกัน(เภท)” หรือ

สังฆเภท(ที่แตกขาดจากกันไปเลย) ซึ่งชื่อว่า เป็น“นิกาย”กันไปแล้ว

นิกาย ในพจนานุกรม ไทยบาลี ท่านแปล“พยัญชนะ” ว่า
ฝูง หมู่ พวกกองการรวบรวม เรือน

นั่นก็หมายความว่า ผู้ยึดจัดในพยัญชนะว่า นิกายนั้นคือฝูง
หมู่ พวก กองการรวบรวมกันของคนหมู่นั้น เรือนนั้น ได้ผนึกกัน
เข้าไปเป็นหนึ่งเดียวกันหนักแล้ว ถือว่ายึดความเป็นฝูง เป็นหมู่
พวกเป็นตนอย่างจัดแรง จนไม่มีส่วนใดเกี่ยวข้องกับอีกหมู่หนึ่ง
แล้ว ไม่รวมกันเด็ดๆ ไม่สามารถทำ“สังฆกรรม”ร่วมกันแน่

จึงชื่อว่า คนผู้นั้น หรือคนหมู่นั้นได้ยึดหมู่ตน“แตกแยกหมู่”
ไปจากอีกหมู่หนึ่ง ชนิดที่ขาดจากกันไปเด็ดขาด

คนผู้นี้“ยึด”คำว่า“นิกาย”เอาแต่“พยัญชนะ” ไม่ยอมรับ
ความเป็น“สภาวะ”ที่เป็น“นานาสังวาส” ที่อีกฝ่ายเสนอเลย

“นิกาย”ของคนผู้นี้จึงแรงจัดใน“การตัดขาดแตกขาดจาก
กัน” ชนิดที่มีเงื่อนไขว่า“ฉันเป็นฝ่ายถูก” เธอเป็นฝ่ายผิดโดยเธอ
จะต้อง“สึก”เสียก่อน แล้วจึงจะบวชเข้า“หมู่”ของ“นิกาย”ฉันได้
จึงจะมาร่วมทำ“สังฆกรรม”กับหมู่ฉันได้

คนผู้นี้ก็ยัง“ยึด”ตัวกูของกูเหนียวแน่น ด้วยประการฉะนี้

นิกาย จึงหมายถึง“การแตกกันไป”เป็น ๒ ฝ่ายแน
เหลือแค่ไม่ถึงปาราชิก ซึ่งปาราชิกนี้ เป็นเรื่อง“ส่วนตัว”จริงๆ
ของคนคนหนึ่งคนเดียวผู้นั้นทำผิดวินัยขั้นร้ายแรงถึงขั้นชาตินี้
ทั้งชาติ ไม่ให้คนผู้ปาราชิกนี้เข้ามาศึกษา หรือมาบวชร่วมกับหมู่
ชาวพุทธในชาตินั้นอีกเลย เป็นการประหารชีวิตไปจากศาสนาพุทธ
“หนึ่งชาติ”เด็ดขาดซึ่งเป็นบทลงโทษที่ร้ายแรงที่สุดในศาสนาพุทธ

โดยธรรมนั้น ผู้ใดเป็นต้นเหตุทำให้เกิด“นิกาย” คือ “ทำสังฆเภท” อันหมายความว่า ทำให้“หมู่สงฆ์”นั้นๆแตกแยก “ร่วมสังฆกรรม”กันไม่ได้ ดังนี้ชื่อว่า ทำให้“สงฆ์แตกแยกเป็นนิกาย” ผู้ทำ“สังฆเภท”ให้เกิด“นิกาย”นั้น เป็น“อนันตริยกรรม” “อนันตริยกรรม” เป็น“กรรมหนัก” กรรมที่มีบาปหนักที่สุด ตัดความเจริญจากพุทธธรรม ตัดทางนิพพานทีเดียว

“อนันตริยกรรม”นี้ มี ๕ อย่าง ได้แก่ ๑.มาตุฆาต ฆ่ามารดา ๒.ปิตุฆาต ฆ่าบิดา ๓.อรหันตฆาต ฆ่าอรหันต์

๔.โลหิตุปบาท ทำร้ายพระพุทเจ้าจนถึงยังพระโลหิตให้ ห้อเลือด ๕.สังฆเภท ทำสงฆ์ให้แตกกัน ก็เป็น“นิกาย”นี้เอง

“นิกาย”แตกต่างจาก“นานาสังวาส” อย่างสำคัญมาก ความเป็น“นิกาย”นั้น ได้แก่ คนผู้หนึ่งก็ตาม คนเป็นหมู่ เป็นคณะก็ตาม สงฆ์หมู่ใหญ่ก็ตาม หรือสงฆ์หมู่น้อยก็ตาม ถ้าฝ่ายใด “ถือผิด-ปฏิบัติผิด-ยกขึ้นแสดงผิด”ไปจาก“คำสอน”ของ พระพุทธเจ้า ฝ่ายนั้นก็คือ ทำให้สงฆ์แตกแยก เป็นนิกาย

ส่วนความแตกต่างกันของภิกษุที่จะเกิด“นานาสังวาส”เป็น เช่นใด ก็เป็นต้นว่า นับถือ“ศีล”ต่างกันไป ไม่เสมอสมานกัน การประพฤติปฏิบัติไม่เหมือนกัน หรืออุเทศ(การยกขึ้นแสดง, การยกขึ้นชี้แจง,การเรียนการสอน)แตกต่างกันไปคนละอย่าง

ซึ่ง“นานาสังวาส”หมายถึง ภิกษุถือ“ศีล”ที่พระพุทธเจ้า ทรงบัญญัติ ต่างกันไป หรือเข้าใจ“ศีลของภิกษุ”ไม่เหมือนกัน หรือ ได้เว้นเสียซึ่ง“ศีลของภิกษุ”ไป หรือทิ้งแล้วซึ่ง“ศีลของภิกษุ” ไปหลงถือกันอยู่แต่“วินัย ๒๒๗” เป็นต้น

“นานาสังวาส” จึงแตกต่างกันไป แต่ไม่เหมือนกัน เว้นเสีย
บางส่วน ทั้งเสียบางส่วน ยังไม่ถึงกับขาดจากกันจนหมดสิ้น
ยังเหลือความร่วมมือกัน(สังวาส)อยู่ ยังไม่ตัดขาดจากศาสนาเดียวกัน

สำหรับ“นิกาย”นั้น แตกแยกกันขึ้น“สังฆเภท”

หมายความว่า ต่างหมู่ ก็ต่างมี“มรรคผล”กันไปคนละอย่าง
เพราะปฏิบัติกันคนละวิธี จึงต่างก็บรรลุไปตามที่ตนยึด

ฉะนั้น มันแตกต่างกันกับตรงที่ใคร“เข้าใจผิดๆ”แล้ว
“ยึดมั่นถือมั่น”นั่นแหละที่จะเป็น“โทษ”เป็น“ภัย” ทั้งกับตนเอง
หรือทั้งกับวงการศาสนา นั่นคือ ถ้าผู้ใด“เข้าใจผิด”ว่า ภิกษุที่ท่าน
ทำ“นานาสังวาส”เท่านั้น แต่เห็นภิกษุนั้นราวกับท่านทำ“นิกาย”

“นานาสังวาส”ของพระพุทธเจ้านี้มีความสำคัญยิ่งยวดๆ
สุดๆ เพราะเป็นจุดสุดท้ายของ“อิสระเสรีภาพของคน”แท้ๆที่พระ-
พุทธเจ้าทรงบัญญัติขึ้นมาให้ใช้ปฏิบัติเป็น“การปลดปล่อยแก่คนทุก
คนเป็นที่สุดแห่งอิสระเสรีภาพ”

แต่ผู้ไม่รู้สาระที่“สำคัญยิ่ง”นี้ก็จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน
“นานาสังวาส” ก็จะเคารพคำสอนที่สำคัญจุดนี้น้อยไป ก็ไม่สามารถ
จะ“พบ”กับ“ความอิสระเสรีภาพ”สูงสุดของความเป็นคน

คนผู้นี้ก็จะยึดมั่นถือมั่นตาม“ความรู้-ความเห็นของตน”
เด็ดขาดไปตามอำนาจแห่ง“อุปาทาน”ของตน จึงเป็นคนผู้ไม่
สามารถ“พ้นอุปาทาน ๔”ไปได้แน่นอน

การยึดมั่นถือมั่น“ความเห็นของตน” จึงกลายเป็นฝ่ายทำ
ให้เกิดการแยกถึงขั้นเป็น“นิกาย”ไปโดยไม่รู้ตัว การแตกแยกกัน
เป็น“สังฆเภท”จึงเกิดขึ้นจนได้เพราะการยึดมั่นถือมั่นฉะนี้เอง

ส่วนผู้ยึดถือว่า แยกกันแค่“นานา” ก็จะไม่ถือว่าอีกฝ่ายเป็น“นิกาย” นั่นคือ เข้าใจดีว่า อีกฝ่ายเข้าใจเรายังไม่พอจึง“เห็นใจ”เขาอยู่อย่างยิ่ง จึงถือเพียงเป็น“นานาสังวาส”เท่านั้น

เพราะ“นานา”นั้น ถือเพียงแต่“แตกต่างกัน(นานา)” ยังมีส่วนร่วมกันอาจจะแค่“บัญญัติ”หรืออาจจะแค่สภาพของภายนอกทาง“กาย”แตกต่างกัน แต่“สภาวะ”ของภายในจิตยังร่วมเป็น“พุทธ”กันไปคนละ“สัญญา”เท่านั้น เช่น กำหนดความหมายเนื้อแท้ของ“พุทธ”แตกต่างกัน แต่ยังเป็น“พุทธ”ร่วมกันอยู่

“สัญญา”กำหนดหมายคงเป็น“พุทธร่วมกันอยู่”(สังวาสเดียวกัน) แต่“ถือศีล”แตกต่างกัน หมู่ใหญ่ยึดถือแค่“วินัย ๒๒๗” ว่าเป็น“ศีล” เป็นต้น จะไม่นำพาใน“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”

ส่วนชาวโอศกถือ“จุลศีล ๒๖-มัชฌิมศีล ๑๐-มหาศีล ๗” และถือ“วินัย ๒๒๗”ด้วย ดังนั้น“วินัย ๒๒๗”ใช้ร่วมกันอยู่ แตกต่างกันแต่“ศีล”เท่านั้น ที่ไม่เท่ากัน หรือไม่เหมือนกัน

พุทธหมู่ใหญ่ก็มีแค่“วินัย ๒๒๗”เท่านั้นที่ยึดถือเป็น“โอวาทปาติโมกข์”ร่วมกันอยู่ ไม่ได้ยึดถือ“จุลศีล ๒๖-มัชฌิมศีล ๑๐-มหาศีล ๗” จึงยังชื่อว่า“พุทธ”ร่วมกันด้วย“วินัย ๒๒๗”เป็น“สังวาส”

ส่วนชาวโอศกยึดถือมีทั้ง“จุลศีล ๒๖-มัชฌิมศีล ๑๐-มหาศีล ๗ และมีทั้ง“วินัย ๒๒๗”จึงปฏิบัติแตกต่างกันดังที่เห็นที่เป็นอยู่ ซึ่ง“แตกต่างกัน”(นานา)ตามบัญญัติของพระศาสดาเดียวกัน เพียงยังมีเป็น“สัญญา”ว่า“พุทธ”เดียวกัน จึงไม่ได้“แตกแยก”(เภท)จากความเป็น“พุทธ”ด้วยกัน “สัญญา”เท่านั้นที่แตกต่างกัน

“พุทธหมู่ใด”ถือว่า“กาย”ไม่เกี่ยวกับ“ภายในจิต”เพราะถือ

หรือเชื่อว่า “กาย” มีแต่ “กายภายนอก” แม้มีภาษาว่า “กายภายใน” ก็ยัง “สัญญา” ว่า “กาย” นั้นไม่เกี่ยวกับ “จิต” ร่วมด้วยอยู่นั่นเอง

“กาย” จึงไม่เป็น “ภาวะ ๒” หรือไม่เป็นองค์ประชุม ไม่อยู่ในภาวะของหมู่, กอง เพราะถือว่า “กาย” มีแค่ “ภายนอก” ภาวะเดียว “พุทธหมู่ใด” จึงยึดได้แค่ “กาย” เป็นแค่ภายนอกส่วนเดียว คือ “กาย” เป็นวัตถุตินน้ำไฟลม ไม่มี “จิต” ร่วม “กาย” เลย

“พุทธหมู่ใด” จะส่วนใหญ่หรือส่วนน้อยเมื่อเข้าใจ “กาย” ผิดไป จึงปฏิบัติให้บรรลุลหรรณเป็น “กายสักขี” ไม่ได้ เพราะ “สัญญา” เป็น “มิจฉาทิฏฐิ” จึงไม่อาจจะปฏิบัติเป็น “อรหัตต์” สำเร็จ

สงฆ์หมู่ใดเข้าใจผิดดังนี้จึงต่างยกย่องเรียกขานกันเองว่า ผู้นั้นผู้นี้เป็นอรหัตต์ ทั้งๆที่ไม่สามารถบรรลุลหรรณได้จริง นั่นคือ ผู้ “สัญญา” ว่า “กาย” เป็นแค่ “ภาวะภายนอก” อย่างเดียว “กาย” ไม่มี “จิตหรือเจตสิก” ที่เป็น “ภายใน” ร่วมด้วย

หลงไปยึดติดความจริงปฏิบัติ ลัดเข้าไปหลงกันแต่ “ภายในจิต” กันก่อนที่จะได้ปฏิบัติจาก “ภายนอก” ก่อน แล้วจึงจะเข้าถึง “ภายใน” กันต่อไปได้ จึงโมฆะจากมรรคผลของพระพุทธเจ้า

ส่วน “พุทธอโคก” นั้นกำหนดหมาย (สัญญา) ว่า “กาย” นั้นต้องมี “๒ ภาวะ” เสมอ จึงแตกต่างกัน แต่ชาวอโคกยังถือว่า ทั้ง ๒ ต่างก็ยังเป็น “พุทธร่วมกัน” ในส่วนหนึ่ง ไม่ขาดจากกันเด็ดขาด

ชาวอโคกจึงยังเห็นว่า พุทธชาวอโคกกับพุทธหมู่ใหญ่ ยังเป็นแค่ “นานาสังวาส” กันเท่านั้น เราไม่ได้ “แยกแตก (เภท)” ไปคนละต่างศาสนา เพราะหมู่อโคกถือว่า ไม่ใช่ “เภท” เป็น “สังฆเภท” คือ มิใช่ “นิกาย (แปลว่า มิใช่ “กาย” เดียวกัน)” อย่างเด็ดขาด ยังเป็น “พุทธ

ร่วมกัน”

ยังต่างก็ยึดมั่นความเป็น“ศาสนาพุทธ”ที่นับถือ“พระพุทธรูป-พระธรรม-พระสงฆ์”อันเป็น“ไตรรัตน์”อย่างเดียวกันอยู่ทั้งคู่

หรือยังยึดถือ“พระไตรปิฎก” ฉบับสยามรัฐร่วมกัน

คนทั้งหลายทั่วไปสามัญ แม้แต่“พุทธหมู่ใด”ที่ยังไม่สามารถ“รู้สึกล้ำ”เข้าไปถึง“ลัทธิจะภายในนามธรรม” แม้แต่ความ“ลึกซึ้ง”ของความเป็น“กาย”ก็ยิ่งยากมากที่สาธารณชนปุถุชนทั่วไปหรือ“พุทธหมู่ใด”จะเข้าใจได้ ก็รู้กันเพียงผิวเผินจาก“กายหยาบภายนอก”เท่านั้นที่เป็น“พุทธ”ร่วมกัน

ส่วน“สัญญา”ที่เป็น“นานา(ต่างกัน)”ยังมีมากมายหลากหลายละเอียดลออมากล้น ที่ไม่ตรงกัน ไม่ใช่อย่างเดียวกัน

แต่“สัญญาหยาบๆตื้นๆ”กำหนดหมายว่า“พุทธ”อย่างเดียวกันตามโลกสมมุติง่ายๆ คนอื่นใดก็รู้ร่วมได้ว่ายึดถือ“พุทธ”เหมือนกัน มันก็เป็น“บัญญัติ”พื้นๆ ว่า“พุทธ”เดียวกันนี้ คนทั้งหลายทั่วไปต่างเห็นยืนยันด้วยกันได้ง่ายๆ ชัดๆว่า “เป็นพุทธร่วมกันอยู่”

สำหรับความรู้ที่เป็น“นามธรรม” เป็น“สัญญาภายใน” เป็น“ปัญญา”เท่านั้น ใครจะเห็นว่า “ความเป็นอย่างใดนั้น” นั้นเป็นอีกส่วนหนึ่ง ที่รู้อยู่ภายในของแต่ละคน “ตามภูมิ”ของแต่ละคน

และมี“การกระทำ”หรือ“พฤติกรรม”ที่ต่างกันอยู่บ้าง(กรรมต่างกัน)ของแต่ละคน

และ“กรรม”ที่เป็น“กุศล-อกุศล”ของโลกีย์ ก็นับถือต่ำ-สูงเหมือนกัน ก็ต้องรักษาให้สูงสุดให้ได้เช่นกัน เพียงแต่มีหมุนรอบเชิงซ้อนที่ต่างกันบ้าง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญบ้างเท่านั้นเอง

“กรรมภายใน”หรือ“อาการภายใน”เท่านั้น ของใครก็ของตน
ส่วนนี้ใครก็ล่วงรู้กันของคนอื่นได้ยากแน่ๆ

ยิ่งความเป็น“มานวิสัย”ที่เป็นของพุทธนั้น จึงมิใช่จะรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงกันได้ง่ายๆเลย “มานแบบพุทธ”เป็น“โลกุตระ” “มาน
วิสัย”ของพุทธจึงถือเป็น“อจินไตย”แน่นอน ซึ่งไม่ใช่ใครๆทั่วไปจะ
เข้าใจให้“สัมมาทิฐิ”กันได้ง่ายๆ

แม้แค่“มานโลกีย์ของผู้ได้มาน” คนอื่นหรือคนภายนอก
ยังไม่อาจจะล่วงรู้ความเป็น“มาน”ของผู้ได้มานได้จริงเลย

“มานของผู้ได้มานวิสัย”แม้แค่“มานโลกีย์”จึงเป็น“อจิน-
ไตย”กันแล้ว ด้วยประการฉะนี้

ยิ่งเป็น“มานโลกุตระ”ที่“อุตตรินุสสธรรม”ของพุทธก็
ยิ่งยากใหญ่ คนทั่วไปมิอาจใช้ความฉลาดใดคิดเอาได้แน่ๆ และ
ลอกเลียนเอาแบบโลกีย์ก็ไม่ได้เด็ดขาดแน่นอน

“มานวิสัย”แบบพุทธที่เป็น“อจินไตย” จึงเป็น“มาน”ที่
มันสุด“วิสัย”ของคนอื่นหรือศาสนาอื่นจะใช้แค่“ความคิด”เพื่อรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“มานโลกุตระ”ได้

ซึ่งผู้ไม่มีภูมิ“พ้นอจินไตย”ได้จริง ไม่สามารถ“เดา”หรือ
“คาดคะเน”เอาได้(อดักการจรา)เป็นอันขาด จึงเกินกว่าลัทธิอื่น ศาสนา
อื่นหรือผู้มีแค่“มานโลกีย์”จะคาดเดา จะนึกคะเนคำนวณเอาอย่าง
เป็นจริงได้

ชินคิดไปอีก“ศักระแตกเป็น ๗ เสีย”ไม่สามารถจะ“พ้น
อจินไตย ๑ ใน ๔”นี้ได้ ซึ่งหมายความว่า คิดไปอีกตายเปล่า
สูญเปล่าไม่มีทางรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้หรอก นั่นเอง

ต้องผู้ที่ปฏิบัติลัทธิมาทิกฐิและลัทธิมาปฏิบัติกระทั่งเกิดความ
เป็น“ฌานโลกุตระ”ชนิดที่เข้าไปถึงขั้น“โอบปาตักโยนิ”ในจิตของ
ผู้มี“ฌานเอง”(ฌานิกะ)อย่างถูกต้องแน่แท้เท่านั้น จึงจะ“พ้นอนิจนไตย”
ที่เกิด“ฌานวิสัยของผู้ได้ฌาน(โลกุตระ)แบบพุทธ”กันจริงๆ

“ผู้ได้ฌาน”ที่เป็นแค่“ฌานโลกียวิสัย”จึงคนละ“วิสัย”
แน่นอน ไม่ใช่“ฌานโลกุตรวิสัย”เด็ดขาดและพุทธที่ไม่ฝึก“ฌาน
โลกีย” ก็ไม่อาจจะมิ“ฌานโลกียะ”ได้เหมือนกัน แต่ก็สามารถฝึก
เอาเองได้โดยไม่ต้องเรียนจากลัทธิบุตร เพราะเป็น“ฌานสาธารณะ”
ทั่วไป เรียนจากใครก็ได้ เริ่บเองปฏิบัติเอาเองก็ได้ไม่จำเป็น
จะต้องเป็น“ลัทธิบุตร”หรือผู้“ลัทธิมาทิกฐิ”แท้ ก็ได้แล้ว

ดังนั้น “ฌานโลกียะ”ก็ย่อมเป็นโลกีย และ“อาศัย”ฌานที่
เป็นโลกียะด้วยกันมาเช่นกันตามทิกฐิเป็นแบบโลกียะ แม้เรียนรู้
ฝึกฝนอบรมก็คงยังเป็นทิกฐิแบบโลกียะแน่นอน ผลที่ได้ฌาน ก็
ต้องเป็น“ฌานโลกียะ”สั่งสมเจริญขึ้นจนเป็น“นิสัย”จนกระทั่งเป็น
“วิสัย”จึงยิ่งแพร่หลายก็ยิ่งเป็น“ฌานโลกียวิสัย”มันเข้าใจได้ง่ายๆ
ซึ่งต่างจาก“ฌานโลกุตรวิสัย”กันคนละโลก

ถ้าขาดผู้มี“ฌานโลกุตรวิสัย”แท้จริงเสียแล้ว ก็ไม่มีใคร
ถ่ายทอด“ลัทธิมาทิกฐิ”ที่เป็น“ฌานโลกุตระ”ให้ การด้นเดาปฏิบัติ
เอาเอง โดยไม่มี“ลัทธิมาทิกฐิ”ถ่ายทอดบอกสอนจากปากผู้มี“ฌาน
โลกุตระ”แท้ จึงเกิดไม่ได้เด็ดขาด

ผู้หลับตาสะกดจิตปฏิบัติจึงมีแต่“ฌานโลกียวิสัย”เท่านั้น
เพราะเชื่อของ“โลกุตระภูมิ”ไม่มี เขายังไม่ได้“รับเชื่อ”ถ่ายเช้อมา
แม้แค่จากการได้ยินได้ฟัง“ทฤษฎีที่เป็นโลกุตระฌาน”จาก“ลัทธิบุตร”

ซึ่งมี“สัมมาทิฏฐิ”กล่าวให้ฟัง เขาก็ยังไม่ได้ฟังเลย แล้วเขาผู้นี้จะได้ “เชื้อของฉณาน”ที่จะ“กลายโคตรหรือครอบโคตร(โคตรภู) ข้ามโคตร มาเป็นโลกุตระโคตร”ได้แบบไหน? อย่างไรกันล่ะ?

ที่น่าสงสัยอย่างยิ่งจริงๆก็คือ คนผู้นั้นได้ยิน“ทฤษฎี”จาก ผู้มี“สัมมาทิฏฐิ”แท้ๆ ได้ฟังผู้เป็น“สัตบุรุษ”จริงๆ แต่เขาไม่เชื่อ เขา ไม่ยอมรับเอา“สัมมาทิฏฐิ”นั้นมาศึกษาฝึกฝนกันจริงๆจริงๆดูเลย อย่าง“ยินดี”(มีฉันทะ) เป็น“มูลกา(ต้นเค้า)”เข้าใจอย่างถ่องแท้(สัททฐิ อย่างโยนิโสเป็นสัมมาทิฏฐิ) เชื่อถืออย่างบริบูรณ์แท้จริง(ศรัทธาที่บริบูรณ์) เขาก็ไม่มีวันจะได้โลกุตระที่เป็นจริงจากคนผู้มี“เชื้อโลกุตระ”แน่

เขาไม่มี“ปรโตโฆสะ”แท้จริง เขาอาจจะฟัง แต่เขาไม่เชื่อว่า ผู้พูดนั้นเป็นสัตบุรุษจริง จึงฟังไปอย่างนั้นแหละ เขาจึงยัง“โยนิโส- มนสิการ”ไม่เป็น หรือยัง“ทำใจในใจของตน”ไม่สัมมาทิฏฐิโยนิโส- มนสิการไม่บริบูรณ์) เขาก็ไม่มีสัมมามรรค แล้วเขาจะได้“สัมมาผล” มาจากไหน? จะเข้ากระแส“โลกุตระธรรม”ยังไง?

เห็นไหมว่า ผู้จะ“กลายโคตรหรือครอบโคตร(โคตรภู)ข้าม โคตรมาเป็นโลกุตระโคตร”นั้นมันไม่ใช่เรื่องสามัญของปุถุชนที่จะเป็น กันได้ง่ายๆ มันต้องได้รับ“สัมมาทิฏฐิ”จากผู้มี“สัมมาทิฏฐิ”มาจริง ก่อนจึงจะสามารถ“กลายโคตรหรือครอบโคตร(โคตรภู)ข้ามโคตร มาเป็นโลกุตระโคตร” มี“โคตร”ใหม่ได้

ความเป็น“จิตินิยาม”มีการ“ข้ามโคตร”จาก“โลกียโคตร” มาเป็น“โลกุตระโคตร”ได้ ด้วยการเริ่มได้รับ“ทิฏฐิ”ที่เป็น“สัมมาทิฏฐิ” จากสัตบุรุษหรือจากพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งโดยตรงแล้ว จึงนำมาปฏิบัติหรือ“กระทำ”(กรรม)นั่นเอง จึงต้องเป็น“สัมมาปฏิบัติ”

ด้วยนะ จึงจะเกิดแรงเคลื่อนหรือพลังงานไปตาม“กรรม”ที่ได้
กระทำ“สั่งสม”ถึงขีดถึงขั้นของมันจริง จึงจะสามารถ“เปลี่ยนโคตร”
จาก“โลกียะ”มาเป็น“โลกุตระ”ได้

คำว่า “สั่งสมหรือสะสม”นี้ จะไม่ใช่สะสมสมบัติวัตถุ
หรือสะสม“เชื้อของมหาภูตรูป-ของร่างหรือสรีระ”ใดๆ หรือแม้แต่
สะสม“อุตุนิยาม”เป็นอันตราย แม้แต่“พีชนิยาม”

“การสะสม”นี้จึงเป็นของ“จิตนิยาม” ซึ่งมันจะ“มี”ขึ้นมา
ให้สะสมได้ก็มาจาก“กรรม” อันมีพลังงาน“ผลัก”และ“ดูด”หรือ
“รัก”และ“ชัง” หรือ“โลภ”และ“โกรธ-พยาบาท” จองเวร-
จองกรรมกันข้ามชาติ ไปกับ“อัตตา”

แต่พลังงาน“พีชนิยาม”ยังไม่เป็น“กรรม”นะ!

ยังไม่มี“ผลัก”และ“ดูด”หรือ“รัก”และมี“ชัง”หรือ“โลภ”
และ“โกรธพยาบาท” ยังไม่จองเวรจองกรรมกันข้ามชาติ ไปกับ
“อัตตา”

แม้“พีชนิยาม”นั้นจะเป็นสภาวะที่เป็น “ชีวิตินทรีย์” ก็สะสม
“อุตุธาตุ”ไปตามฐานะ

แต่ยังไม่เข้าเขต“จิตนิยาม”ที่“กรรม”มีการยึดครอง“ตัวตน
(อัตตา)”ชนิดที่“ยึดมั่นถือมั่นในตัวตน(อุปาทิต)” และมี“ความโกรธ”
ถึงขั้น“พยาบาท”แก้แค้น ทำร้ายภาวะอื่นๆ ซึ่งเป็น“อัตตา”ที่เข้าขั้น
มี“กรรมครอง” เหมือนอย่าง“จิตนิยาม”เป็นกันมีกัน

“พีชนิยาม”ยังไม่มี“กรรมครอง” ไม่มี“วิญญูณ”ครอง
ต้องขั้น“จิตนิยาม”ขึ้นไปจึงจะมี“กรรม”มี“วิญญูณ”ครอง
และยังเป็น“จิตนิยาม”ที่ผ่านขั้น“โคตรภูจิต”ที่เป็น“โลกุตระ-

จิต”เต็มตัวจึงจะ“สะสมหน่วยแห่งโลกุตระจิต”ได้

ดังนั้น บุคคลผู้ยังไม่มี“ภูมิโลกุตระ”จึงไม่มีความรู้ยิ่งที่เป็น“ปัญญา”(มีแต่เนโก)ที่จะ“สะสมหน่วยกิจ*ของโลกุตระจิต”ได้เป็นเด็ดขาด ผู้ไม่มี“ปัญญา”จึงไม่สามารถทำ“กรรม”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”ได้ ...ชัดเจนมั้ย?

เพราะฉะนั้นผู้จะสะสม“โลกุตระจิต”ได้จึงต้องเป็นผู้“ทำใจในใจ”(มนสิการโรวติ)ของตนเป็น หรือแยกกายถ่องแท้(โยนโล)ถึงขีดถึงขั้น“โลกุตระสัจจะ” ซึ่งต้องเป็นผู้มี“สัจจญาณ” แท้จริง ๆ จึงจะมี“กิจจญาณ”แท้ๆ

ผู้จะชื่อว่า เป็น“ผู้สะสมหน่วยกิจ*ของโลกุตระธรรม”ด้วยกิจอย่างแท้จริง จึงจะสะสม“พลังงานจิตนิยามนั้นๆ”ได้แท้ ซึ่งต้องสะสม“เชื้อพันธุ์”ได้ด้วย“กรรม”เท่านั้น ไม่ได้แค่ด้วย“พูด”

“ฌานที่เป็นโลกุตระวิสัย”จึงต้องปฏิบัติด้วย“กายกรรม”ที่ครบพร้อมไปด้วย“ธรรม ๒” คือ ต้องมีพร้อมทั้ง“รูปกับนาม”หรือทั้ง“กายกับใจ” ซึ่งเป็น“ฌาน”ที่ต้องมี“กาย”เสมอ

ผู้หลุดตาสะกตจิตปฏิบัติก็สามารถได้แค่“ฌานโลกียวิสัย”ที่ไม่มี“กาย”เพราะไม่สัมผัส“วิโมกข์ ๘”ด้วย“กาย” เพราะเอาแต่“หลับตา” ไม่มี“ภายนอก” จึงหมดสิทธิได้“ฌานโลกุตระวิสัยอันเป็นอาริยะของพุทธ” ที่พูดนี้ไม่ได้“หาความ”ดอกนะ!

สรุปลงไปชัดๆได้แล้วว่า “ฌานโลกียวิสัย” จึงมีใช้วิสัยของผู้มี“ฌานโลกุตระวิสัย”ที่เป็นพุทธอาริยะ ด้วยประการอย่างนี้

“อจินไตย”ในเรื่อง“ฌานวิสัยของผู้ได้ฌาน”(ฌานวิสยะ) จึง

* ในที่นี้ใช้“กิจ”

มีนัยสำคัญที่ต่างกันนะนี่

“อจินไตย”รองลงมาจาก“พุทธวิสัย” คือ“ฌานวิสัย” จึงเป็น“อจินไตย” ก็ฉะนี้ๆ

ดังนั้น “ฌานวิสัย”ของพุทธ ซึ่งเป็น“วิสัยโลกุตระธรรม” เป็น“อุตตริมนุสสธรรม”แท้ๆ จึงไม่ใช่เรื่องจะเอาไปพูดสาธยายกันได้ง่ายๆ ถ้าแม้ไม่ใช่ผู้มี“ฌาน”ที่ลัมมาปฏิเวธในตนจริง ผู้พูดนั้นก็พล่อย หรือคะนองปากอย่างที่เห็นที่เป็นอยู่

ระวังๆกันเถอะ!

นั่น..นรณะ!!!! ขอบอก

แต่ก็คงยากที่จะห้ามพูดห้ามบอก เพราะคนก็มักจะหลงตัว

“ฌานวิสัย”นี้จึงเป็น“อจินไตย”สูงสุดสำหรับ“วิสัย”ทั้งหลายของสาวกภูมิ ยกเว้น“พุทธวิสัย”เท่านั้นที่ต้องยกไว้เป็นที่สูงที่สุดแห่งที่สุดใน“อจินไตย”ทั้ง ๔ ที่ประชาชนคนเราทั้งหลายจะไม่พึงอาจเอื้อมไปแตะต้องอย่างอวดดี

“ฌานวิสัยของผู้ได้ฌาน(ฌานวิสยะ)”ขอพูดแค่นี้ก่อน ยังมีนัยสำคัญที่จะสาธยายอีก

พุทธสาวกนั้นไม่มีสิทธิ์ที่จะบังอาจไปละลาบละล้วง“อจินไตย”ชั้นพุทธวิสัยเด็ดขาด

แม้“ฌานวิสัย”ก็เถอะ ผู้ยังไม่“ลัมมาทิฏฐิ”ใน“ฌานวิสัย”ที่เป็นแบบพุทธจริงจึงพูดกัน อธิบายกัน อย่างอวดดี ก็ได้รบกวน!

แต่ถ้า“หลงผิด”จริงๆ คือผู้นั้นแน่ใจ ชี้อตรงในใจแท้ๆว่า “อย่างนี้เป็นฌานของพุทธ”จริงๆ แล้วก็สาธยาย“ความเป็นฌาน”นั้นไปอย่างไม่มีสาถะยจิตแอบแฝงใดเลย ก็แล้วไป ก็เขาหลง

แม้ไม่มีสาเกยยจิต ไม่ถือว่าเป็น“อาบัติ” แต่ก็มี“อกุศลวิบาก” ตามลัทธิของการแสดงออกนั้นๆว่า ทำให้เกิดผลเป็นความเสื่อมเสียแก่ศาสนาจริง แก่สังคมหรือบุคคลจริงมากน้อยเท่าใด ก็มี“อกุศลวิบาก” อยู่เท่าเท่านั้นๆ เพียงแต่ไม่เป็น“บาป”แค่นั้น

เพราะไม่เป็น“กิเลส” แต่เป็น“อวิชชา”ของตนๆ

ซึ่ง“บาป”กับ“อกุศล”นั้น ยังมีนัยสำคัญต่างกันอยู่ว่า ถ้า“บาป” จะตราฝังลงไปในจิตถึงขั้นสั่งสมใน“อนุสัย” เกินกว่าเป็น“วิสัย”

แต่ถ้า“อกุศล”ก็ยังเป็นเพียงตราที่สั่งสมใส่จิตเป็นแค่ชั้น“นิสัย” หรือ“อาคัย”เท่านั้น แม้สะสมขึ้นเป็น“วิสัย”ก็ยังไม่เข้าชั้น“อนุสัย”

ที่อธิบายสู่ฟังนี้เป็น“อจินไตย”ตามภูมิของอาตมา ก็ตามขั้นฐานะ“โพธิสัตว์วิสัย”ของอาตมาแท้ อย่าเลียนแบบ ถ้าไม่ถึงจริง

เพราะกรรมเป็นอันทำ ทำปั๊บ! วิบากปั๊บ! แน่นอน

“ฌาน”ของพุทธนั้นเป็นพลังงาน“ไฟ” เป็นพลังงานเรียกตามภาษาว่า“ร้อน” จะเกิดได้มีได้ด้วยการปฏิบัติ“จรณะ ๑๕ วิชา ๘” จึงสามารถกำจัด“ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ”ลงสำเร็จได้จริง

ส่วน“ฌานโลกีย์” หรือ“ฌาน”ทั่วไปนั้นเป็นพลังงาน“เย็น” กำจัดกิเลสไม่ได้ มีแต่ทำให้กิเลสดูดกันเข้า หดเข้าหากัน จับตัวกัน กิเลสจึงยิ่งเกาะตัวกันแน่นยิ่งขึ้นๆ

“ฌานโลกีย์”จึงไร้ผลที่จะกำจัดกิเลส

“ฌานวิสัย”จึงเป็น“อจินไตย”ที่รู้ได้ยาก เข้าใจได้ยากยิ่งๆ

“อจินไตย”รองลงมาจาก“ฌานวิสัย”ก็คือ“วิบากแห่งกรรม”

(กัมมวิปาโก)ก็เท่าที่“ตนเอง”ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับสัมผัสสัมพันธ์กันมาแล้วกับตนเอง อาจจะเป็นอดีตที่กับปีก็กลับ ก็ตาม ถ้าผู้นั้นเคยเกี่ยวข้องกับมาจริงและเก่งพอ มีภูมิถึงจริงก็สามารถระลึกนึกค้นเอา“อดีต”ที่ตนเคยเกี่ยวข้องกับสัมผัสสัมพันธ์กันมานั้นๆได้จริง

ถ้าไม่มีภาวะที่ตนได้สัมผัสสัมพันธ์กันมาจริง อดีตนั้นก็ไม่มีจริงก็โกหก

การระลึกอดีตชาติ จึงปลอมกันเยอะ

เพราะถ้าไม่เคยเกี่ยวข้องกับสัมผัสสัมพันธ์กันมาเลยสักชาติ ก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะนำ“ความจริง”นั้นมาระลึกถึง ตามที่เป็นจริงมีจริงได้

ผู้จะระลึกชาติของตน หรือระลึกชาติของใครก็ตามได้นั้น ตนต้องมีความสัมผัสสัมพันธ์ในเหตุการณ์นั้นปรากฏการณ์นั้นๆ ในชาติใดชาติหนึ่ง หรือในหลายๆชาติ ที่เคยเป็นจริงมาแล้ว จึงจะระลึก“อดีตที่จริง”นั้นๆขึ้นมาได้

ไม่เช่นนั้น จะเอาอะไรมาระลึกได้ละ มันต้องมีอยู่ในคลัง“สัญญา”(ความจำ)ของตนเองจริงก่อน จึงจะระลึกชาติเก่าขึ้นมาได้

ผู้จะระลึกชาติก่อนได้ ก็ต้องระลึกจาก“สัญญา”ที่ตนเองเคยมีมาแล้วในเก่าก่อน จึงจะสามารถระลึกเอา“ความจริงที่มี”นั้นมาให้ระลึก หาไม่ก็เป็น“การคิดเอาเองปั้นเอาเอง”

ยิ่งระลึกเอา“ความรู้”อันเป็นคุณวิเศษขึ้น“โลกุตระธรรม”นั้น ยิ่งเป็นเรื่องนำมาพูดอดีต อนาคตไว้ อนาคตใหญ่ไม่ได้เป็นแน่แท้ จะพล่อยพูด จะพรั้งเพ้อกันอย่างไร ก็ไม่ถูกไม่ตรงตามลัจจะที่เป็นโลกุตระได้เด็ดขาด

ตรวจสอบเอาตามหลักฐานทั้งหลายที่มีกันอยู่เถิด ยุคนี้

ก็ยังมีหลักฐานให้อ้างอิงยืนยันมากมาย ทั้งวัตถุ ตำนาน ตำรา
สถานที่ บัญญัติ ภาษา คัมภีร์ ผู้คน เหตุผล ฯลฯ

เอาละ ..ขออธิบาย“อจินไตย”ต่อ

“อจินไตย ๔”ก็ยก“พุทธวิสัย”ไว้สูงสุด ต่อมาขึ้น“ฌาน
วิสัย”แล้วก็“วิบากแห่งกรรม” แล้วจึงจะ“ความคิดเรื่องโลก(โลก
จินตา)” ซึ่งเป็นลำดับๆลงมา สำหรับผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงจึงจริง

เช่น โสตาบันก็มี“ภูมิโพธิ”หรือ“ภูมิที่ตนตรัสรู้โลกุตระธรรม”
ในชั้นของตนแท้จริง ซึ่งบางคนก็ไม่สามารถสาธยาย“ภูมิชั้นที่ตนมี”
สู่ผู้อื่นฟังได้ แต่ในตนมี“ภูมิธรรม”นั้นๆแล้วจริง หรือชั้นอื่นก็เช่นกัน
ท่านที่บรรลุ“ภูมิแห่งความตรัสรู้”(โพธิสत्त्वภูมิ)นั้นๆ แล้วจึงยังมี
แตกต่างกันไปอีกหลายอย่างหลายนัย

เพราะบางท่านไม่มีจริตนิสัยในการสาธยาย แต่ท่านมี
ความประพฤติดีที่เห็นได้อ่านออกว่าท่านหลุดพ้น หากได้คบคุ้นกัน
เพียงพอ ถ้าผู้นั้นมีภูมิที่สามารถรู้ได้ ก็จะมีรู้

แต่บางท่านแม้คบคุ้นแล้วยังไม่รู้จักท่านไม่ได้ ก็มีอยู่มากมาย
ถ้าท่านไม่บอกตนเอง

ดังนั้น “การบอกความจริงของตนเอง” ที่สำคัญสูงยิ่ง คือ
“อุตตริมนุสสธรรม” จึงจำเป็นต้องบอก ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน
“โลหิจจสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๕๑-๓๖๔)จึงเป็นสูตรที่ยืนยันสำคัญ
ยิ่งในเรื่องนี้ ศึกษาอ่านตรวจกันให้ละเอียดลออเถิด หรือแม้แค้ใน
“อภิณหปัจจเวกขณะ ๑๐”ข้อที่ ๑๐ ก็ยืนยันอยู่ดังๆว่า “ต้องบอก-
ต้องยืนยัน“อุตตริมนุสสธรรม”ด้วยตนเอง เพราะใครจะยืนยัน
“ความจริง”ชั้นโลกุตระธรรมได้เท่าตนเอง ผู้บรรลุเองจริงกันเล่า

ที่สำคัญยิ่งก็ตรวจตนเอง

“มีจิตอยากอวดมัย?” ถ้าไม่มีเลย ก็ OK

“โลกุตระธรรม”มีทั้งการอนุโลม(ย้อนตาม ลุกศร)-ปฏิโลม (ย้อนทวนลูกศร) ที่เป็น“สัจจะย้อนสภาพหรือเป็นสภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”(ปฏินิสสัคคะ, คัมภีรราวภาโส)ที่กลับไปกลับมา วนไปวนมา ดูเหมือนกลับกลอกยกยอกย้อนไม่สุจริต

แต่แท้จริงผู้ที่สูงจริงที่จะต้อง“ปฏิโลม”ตนเอง เพื่อ“อนุโลม”แก่ผู้ยังอยู่ในฐานที่ยังไม่สูงถึงขั้นสูงนั้น มันก็จำเป็นที่จะต้องร่วมมือร่วมเป็นไปกับผู้ยังไม่เคยงสา ผู้ยังอ่อนวัย ยังอ่อนภูมิ เป็นธรรมดา ถ้าไม่เช่นนั้นก็ไม่กลมกลืน ไม่มีฤทธิ์นำพาผู้ด้อยกว่านั้นไปได้

ลองไตร่ตรองดูสิ ถ้าผู้ที่ยังข้องใจ สงสัย ลังเลอยู่ว่า “เอ.. อรหันต์นี้มันเป็นอย่างงี้หรือน้า!”

จะอ่านเอาจากที่มองเห็นด้วยตาเนื้อ หรือแม้จะมีความรู้ทางปริยัติมากมายแค่ไหนก็เถอะ หากมาเจอ“สภาพสัจจะย้อนสภาพหรือสภาพหมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏินิสสัคคะ,คัมภีรราวภาโส)”อย่างงี้เข้า ถ้าไม่ให้ผู้ที่บรรลุนิจจริง“บอกตนเอง”ยืนยันว่า“ตนเองบรรลุนิจจริงเลย คุณก็ต้อง“เดา”ต่อไปอยู่นั่นแหละ

ผู้บรรลุนิจจริงจะ“กล้าบอกตนเอง”อย่างสะอาดใจ ไม่“มั่งงู”คือ ไม่กระดากกระเดื่องใจเลย ไม่ตะขิดตะขวงใจเลย ไม่สะดุดใดๆในใจตนเลย จิตใจใสสะอาดบริสุทธิ์สนิท

แต่ถ้าเป็น“คนที่ไม่บรรลุนิจจริง” จะทำเป็น“กล้า”โกหกได้เนียนขนาดไหน เขาก็จะรู้ตนเองอยู่ดีว่า ตนโกหก “บาป”ของจริงก็ตกเป็นของเขา ด้วยโกหกนั้นๆหนักแน่นนอน

เพราะทั้งโกหก ทั้งปกปิด ทั้งกลบเกลื่อน ทั้งต้องพยายาม
ตีเนียนให้สนิทที่สุด มันเป็น “ความชั่ว” ที่ทับทวีทั้งนั้นในความ
พยายามนั้น

“บาป” ก็ทับทวียิ่งขึ้นตามลัทธิจะนั้นๆ

แต่นี่คือการอนุโลม-ปฏิโลมเพื่อผู้อื่นนะ

ซึ่งไม่ใช่การเล่นลั่นแก๊ตว โกหกซ้ำซ้อนเลย มันเป็นความ
จริงแท้ของผู้ซื้อตรงที่แท้ แล้วมันจะทำให้หายข้องใจ สงสัย
ลังเลกันได้ด้วยความจริงคนจริงกันอย่างนี้เป็นที่สุด

เพราะบริสุทธิ์จริงเท่านั้น ที่ เป็นความจริงแท้ แม้จะแพ้หรือ
จะชนะ ก็ไม่มีอะไรจริงเหนือ “ความบริสุทธิ์” ที่แท้จริงนั้นอีกแล้ว

นี่คือ ที่สุดแห่งที่สุดของ “ความจริง”

ลองใคร่ครวญไตร่ตรองดูซิ

เห็นมัย? ว่า ผู้บรรลุจริงเท่านั้นที่จะต้อง “บอกความจริง”
เพราะท่านคือ ผู้ซื้อสัตย์สุจริตจริง ก็ต้องพูดแต่จริง แล้วจะปล่อยให้
คนไม่มีความจริงโกหกอยู่ฝ่ายเดียว หรือปล่อยให้ “คนผู้ไม่รู้-
ไม่แน่ใจสักที” เดาเอาตลอดกาล เป็นโลกแห่ง “การเดา” คาราคาซัง
กันอยู่ยงั้นแล ไม่มีจุดจบกันที่ตรงไหนได้

แล้วมันจะมี “ความจริง” แท้ๆได้เมื่อไหร่? เกิดขึ้นอย่างไร?
คิดให้ทะลุ แล้วตอบมาดูซิ

“คนจริงที่มีความจริง” ก็จะจบที่ “ความจริง” ซึ่งได้เปิดเผย
ไปหมดสิ้นแล้ว ก็เป็นอันครบครัน “ทั้งสมมุติลัทธิและทั้งปรมัตถ-
ลัทธิ” เป็น “ลัทธิ ๒” ของโลก ที่ยืนยันกันแล้ว

เห็นไหมว่า ความผิดพลาดมันเกิดมาหนักหนาสาหัส จน

ยากแก่การจะนำกลับไปสู่“ความจริง”ได้ มันแสนเข็ญ สุดท้าย
หนักหนาสาหัสกันจริงๆ ขนาดไหน?

เพราะศาสนาพุทธทุกวันนี้ มันได้เข้าใจผิดไปมากแล้ว จน
กลายเป็นเชื่อกันว่า“ผู้บรรลุลหรรณเป็นอาริยะแล้ว ห้ามบอกใคร”
ถึงขั้นผู้รู้ขู่กันว่า “ผู้บอกว่าตนบรรลุ ผู้นั้นคือผู้ไม่บรรลุ”แล้วเพ่งโทษ
ว่า ท่านปาราชิกไปเลย ก็มีอยู่มากมายในวงการพุทธ

ที่มีอยู่มากมายในวงการพุทธก็เพราะปราชญ์ผู้รู้ในวงการ
พุทธไทยท่านพูดอย่างนั้น เขาก็พากันเชื่อตาม กล่าวตาม จึงมาก

มันเพี้ยนกัน ผิดจากสัจจะกันปานนี้

เมื่อผู้บรรลุลหรรณอันเป็นโลกุตระของพระพุทธเจ้าแล้วไม่
บอกใคร หรือห้ามไม่ให้บอกใคร ชินบอกเอาผิดกันเลย การกระทำ
แบบนี้เอง ที่ทำให้อาริยธรรม ที่เป็นโลกุตระของพระพุทธเจ้า
เลือนหายไป แล้วพุทธธรรมก็เลอะเทอะละละเทะกันอย่งที่เป็น
และเห็นอยู่ในทุกวันนี้ ยืนยันความจริงที่ว่านี้

ความเป็นอาริยธรรม โดยเฉพาะผู้ใดจะเป็นอาริยบุคคล
ในทุกวันนี้จึงต้อง“เดา” กันเอาเองทั้งนั้น เพราะไม่ให้ผู้บรรลุบอก
ตนเองว่าบรรลุ นี่เอง “ชินบอกปาราชิกนะ!”

ก็จำนนกัน แล้วเอาแต่อยู่ใน“โลกแห่งการเดา”นั้นแหละ
ในสังคมพุทธศาสนาทุกวันนี้ จึงมีแต่“พระอริยะ”ที่ต่างคนต่าง“เดา”
กันและว่า ท่านผู้นั้นผู้นี้บรรลุ หรือไม่ก็มีผู้เจริญแบบ“อาริยะ”
ที่ก็แค่เก่งบัญญัติภาษาตรรกะ

หาผู้เป็น“พระอริยะ”จริงแท้กันยากมาก จึงทำความเข้าใจ
คำว่า“อาริยะ-อริยะ-อาริยะ” สามคำนี้ให้ตรงนิยามกันดีๆเถิด

มันน่าสงสัยศาสนาพุทธกันยิ่งนัก

เพราะได้ครอบงำทางความคิดที่ผิดไปแล้วกันไว้ จนยึดถือ
กันอย่างเป็นจริงแล้ว

และเพราะตนเองก็ไม่สามารถอ่านความเป็น“พระอารีย-
เจ้า”จริงออก รู้ไม่ได้

มีหน้าซ้ำกลับเติมเสริมหนักเสียอีกหาว่า พระอารียเจ้า
ท่านนั้น เป็นพวกทำลายศาสนาพุทธ เป็นผู้มิฉฉาปฏิญญา เป็นพวก
นอกกรีต ถึงขั้น“ปกาสณียกรรม”(การประกาศให้เป็นที่รู้ทั่วกัน ถึงสภาวะของ
ภิกษุรูปนั้นซึ่งไม่ใช่ยอมรับของสงฆ์ อันพึงถือว่าการใดที่เธอทำก็เป็นเรื่องเฉพาะตัว
ของเธอ ไม่ผูกพันกับสงฆ์หรือต่อพระศาสนา ดังที่ท่าแก่พระเทวทัต) ต่อสังคมกัน
ทีเดียว

แล้วก็กลับไปหลงรับนับถือเอาผู้หลงตนว่าบรรลु ซึ่งที่จริง
ยัง“มิฉฉาปฏิญญา”อยู่..โน่น เป็นผู้ที่ควรเคารพนับถือบูชา ยกย่องกัน

เพราะเขาอ่าน“ลัตบุรุษ” ผู้เป็นอารียบุคคลแท้จริงไม่ออก
เขาเข้าใจพระอารียะจริงกันไม่ได้แล้ว ไม่เชื่อถือกันแล้ว

แม้จะรับฟังธรรมท่าน ก็ไม่เอาเลย ผู้เป็นดังนี้จึงไม่มี“ปรโต-
โหมสะ” จึง“อโยนิโสมนสิการ(ศอทำใจในใจไม่เป็น)” ก็ดักดานกันต่อไป

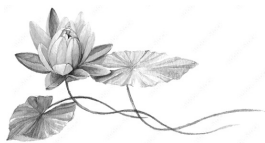
ผู้ที่เป็นดังว่านี้ ในวงการศาสนาพุทธจึงปิดประตูตนเองอย่าง
สนิทแล้ว เพราะเขาไม่ฟังธรรมของผู้เป็น“ลัตบุรุษ”แท้ๆเสียแล้ว

ก็ไม่มีเชื้อพันธุ์แท้ใดของ“โลกุตระธรรม”จากลัตบุรุษ
ตัวจริงหยั่งลงในจิตของเขาเลย การสืบเชื้อก็ไม่มี น่าเสียดาย-
น่าเวทนาจริงๆ

เมื่อผู้ใดไม่ยอมรับฟังก็เป็นดังที่พระพุทธเจ้าตรัส คือไม่มี

“เชื่อโลกุตระธรรม” หรือ “อารยธรรม”ของศาสนาพุทธ สำหรับ
เขาผู้นั้นเป็นอันหมดทางช่วยกันได้อีกต่อไป

● จบฉบับที่ ๓๓๐

ฉบับที่ ๓๓๑ กุมภภาพันธ ๒๕๖๑

“โลกุตระธรรมพระพุทธเจ้า”หากไม่ได้รับถ่ายทอดจาก
ลัตบุรุษจริงก็ไม่มีใครจะบังอาจคิดเองค้นเอา“โลกุตระธรรม”ขึ้นมา
เองได้เลย

เพราะ“ไม่ต่อเชื่อ”มาจากลัตบุรุษแท้ๆซึ่ง“โลกุตระธรรม”จะ
ต้องได้รับ“ถ่ายทอดบอกกล่าว”จากลัตบุรุษแท้ จึงจะ“ต่อเชื่อ”จริง

“โลกุตระธรรม”เท่านั้น จะต้อง“ได้รับ”ถ่ายทอดต่อเชื่อ
จากพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งโดยตรง หรือไม่ก็จาก“ลัตบุรุษ”
จริงที่เป็น“ลัตบุรุษ”แท้ อย่างลัมมาทิฏฐิเท่านั้น

“ลัตบุรุษ”คือ ผู้มีลัมมาทิฏฐิแท้ ผู้บรรลุละทธิมุตที่นับ
ตั้งแต่ชั้นโสดาบันเป็นต้นไป

ซึ่งพระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ชัดเจนยิ่งในพระอนุสาสนีของ
พระองค์มีมากมายหลายสูตร เช่น จาก“ปัญญาวุทฒิ ๔”กัถิ หรือ
ใน“อวิชาสูตร”ก็ตาม เป็นต้น อันพระองค์ทรงยืนยันไว้ว่า ต้อง
ได้คบกับ“ลัตบุรุษ” จึงจะได้ฟังสัทธรรม(ธรรมที่ถูกต้อง,ธรรมที่ดีแท้)

และพระพุทธเจ้าทรงกำชับด้วยนะว่า ทุกอย่างต้องให้

“บริบูรณ์” เป็นต้นว่า “คบสัตบุรุษให้บริบูรณ์-พึงสัทธิธรรมให้บริบูรณ์-จนมีความรู้ความเชื่อที่บริบูรณ์-จนกระทั่งมีการทำใจในใจเป็นหรือทำได้อย่างบริบูรณ์-จึงจะสามารถมีสติสัมปชัญญะที่บริบูรณ์-แล้วจะปฏิบัติสำรวมอินทรีย์ ๖ บริบูรณ์-จึงจะเกิดสุจริต ๓ บริบูรณ์-เพราะปฏิบัติสติปัฏฐาน ๔ ได้บริบูรณ์-และปฏิบัติโพชฌงค์ ๗ ก็บริบูรณ์-วิชชาวิมุตติจึงบริบูรณ์”(อริยาสูตฺร พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑)

แล้วจึงจะปฏิบัติด้วย“กระบวนการ”(process)ที่เป็น“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”เกิด“สัมมาปฏิเวธ”

กระบวนการ(process)ของ“โพธิปักขิยธรรม”นั้น มีทั้ง“โพชฌงค์ ๗ กับมรรคองค์ ๘”เป็นหลักใหญ่แกนสำคัญต้นรากอันมีทั้งสติปัฏฐาน ๔-สัมมปปธาน ๔-อิทธิบาท ๔ จึงจะเกิด“อินทรีย์ ๕”สูงขึ้นไปสู่สมผลจนถึงที่สุดก็เป็น“พระ ๕” ก็จบเป็น“ผล” รวมสูงสุดของกระบวนการ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”

ถ้า“ทฤษฎี”ของใครเริ่มต้น“กระบวนทัศน์”(paradigm)ก็ไม่สัมมาทฤษฎีมาก่อน

แน่นอน“การปฏิบัติ”ไม่มีผลเป็นสัมมาปฏิบัติ จนสามารถบรรลุถึงที่สุดเป็น“สัมมาปฏิเวธ”ได้บริบูรณ์เด็ดขาด

“สัมมาปฏิเวธ”คือ ความรู้ที่รอบรู้ครบถ้วนทั้งกระบวนทัศน์(paradigm) และทั้งกระบวนการ(process) อีกทั้งประกอบด้วยภายนอกทั้งภายใน และทั้งปฏิสังขารกัน-ทั้งปฏิสังเคราะห์กันอย่างบริบูรณ์

“ความรู้”ที่มีฉันททฤษฎีใครนำไปปฏิบัติ “ผล”ก็เกิดได้มีได้เช่นกัน แต่เป็น“มีฉันทผล” ไม่ใช่“ผล”ของศาสตร์ที่เป็นของศาสนาพุทธ

ผู้“มีฉันทิฏฐิ”จะหลงมอยูกับ“มีฉาผล”ของตนนั่นแหละ
ว่า“ตนได้-ตนเป็นผล-ตนมีผล”เช่นกัน เพราะ“มีฉาปฏิบัติ”ก็ย่อมมี
“ผล”สำเร็จของเขาได้แน่นอน..แต่เป็น“ผลที่ไม่ใช่แก่นแท้เนื้อจริง
ของพุทธ”(มีฉาผล)

เขาหลงยึดอยู่ว่า นี่ใจ“มันมีผลอยู่นี้!”

เป็นต้นว่า เขายังรวบ เขายังเริด เขายังหุ เขายังไ้ เขา
เขายังกว้าง เขายังสร้างลีลาดรามatikในฝ่ายรูป ที่ดับดำมืด อยู่
ในภวังค์ข้างในจิตกิติ(ฝ่ายนี้“มีมันน้อย”ให้เห็น) หรือแม้ฝ่าย“อรูป”ที่
โล-ว่าง-โล่ง ทั้งนอกและทั้งในกิติ(ฝ่ายนี้“มีมันมาก”ให้เห็น) ก็ยังมีคน
มากมายเข้ามาถูกรัณยานิยมชมชอบ รสนิยมแบบนี้ มันคือ
โลกียะปฤษนเท่านั้น ซึ่งก็ธรรมดาสามัญของคนทั้งโลกเป็นพื้นฐาน
ปกติ

มันไม่ใช่“รสนิยม”ที่แตกต่างไปเป็น“อัญณะ”(อัน)ซึ่งเป็น
คนละชั่ว มันก็ยังมี“รสนิยม”ของโลกเก่า อันเป็นโลกียะสามัญ
ไม่ออกไปจากโลกเดิม ยังไม่มี“รสนิยม”ของคน“โลกใหม่”(โลกุตระ)
ที่แตกต่างแยกเป็น“อื่น”(อัญณะ)แปลกไปจาก“รสนิยม”โลกเก่า ที่ชื่อ
ว่า“โลกียะ”(โลกธรรม ๘)นั้นไป เปลี่ยนเป็น“โลกุตระ”แต่อย่างใดเลย

แค่มันมากยิ่งขึ้น(มหัพัจฉะ) มันใหญ่โตมันไ้หฺรำน(มทิจฉะ) มัน
มหิหารพิลึกเหลือหลาย(อิหาริกา) มันมากมายมทิมหาเหนือใครๆ
เท่านั้นเอง แล้วก็“หลงยึดติด”ใน“ความมากมาย(มทิจฉะ)”นั้น

ก็ใจคนที่มันชื่นชอบใน“ความใหญ่-ความมาก” อย่างไม่มี
ขีดจำกัดใจ!!! มันก็คือคนมักมาก(มหัพัจฉะ ตรงข้ามกับอหัพัจฉะ)ยิ่งๆขึ้น
มหิฉะ กับ มหัพัจฉะนี้ เป็นคำที่ใช้แทนกันได้ เหมือนกัน

มันก็แค่ยังทำให้เขามั่นใจปักใจหนักขึ้นๆมันจึงยิ่งเสริมเติม “ความหลงใหลใน‘ผิด’ยิ่งๆทับทวีขึ้นๆ”ต่างหาก แต่..แท้จริงมันยังเป็นแค่“มิจฉาโลกิยผล”ที่เจริญงอกงามไพบุลย์ยิ่งๆ

มันก็เลยกลายเป็น“ความโง่”(อวิชชา)แท้ๆที่ก้าวหน้าโตใหญ่ ทับทวีขึ้นถึงขั้น“ยกกำลัง”ทีเดียว เขาจึง“โง่หลง”ซับซ้อนยิ่งๆขึ้น

เห็นหรือยัง? เห็นความเจริญก้าวหน้าทับทวีของ“ความโง่” คือ“อวิชชา” ที่หลงใหญ่หลงโตมันซับซ้อนทวีคูณ ยกกำลังทับถม ซับซ้อนซ้อนเหลื่อมซ้อนมมยิ่งๆขึ้น จึงโง่ยิ่งๆขึ้นมัย?

อย่างนี้กว่า“ความโง่”มันเจริญ พัฒนาให้ตนเองเก่งกาจ ใหญ่โตยิ่งยดไม่ได้นะ “ความโง่”(อวิชชา)มันก็เจริญพัฒนาเก่งกาจ ใหญ่โตได้อย่างไม่มีขีดจำกัดจริงๆ มิให้เห็นยิ่งๆขึ้น

ความเฉลียวฉลาดปราดเปรื่องที่เรียกว่า“เฉโก”หรือ“เฉกะ” ของคนเก่ง คือ ความฉลาดของ“ปุถุชน” มีมาแต่ไหนๆ มีมาก่อน ความฉลาดที่เป็น“โลกุตระ”ด้วยซ้ำ และมีมากมายครองโลก อยู่ตลอดกาล ยิ่งทับทวีไม่หยุดเสียด้วย

“ความฉลาดเฉโก”ชนิดนี้คือ“อจินไตย”ตัวที่ ๔ ที่ชื่อว่า “โลกจินตา”นั่นเอง ที่มัน “ฉลาดคิด” โดยเฉพาะ“คิดร้าย”ใส่ลงไป ให้แก่โลกได้อย่างเป็น“อจินไตย”กันจริงๆ ผู้ฉลาดที่เป็น“ปัญญา” แท้ๆยังมีบ้างอาจคิดร้ายเลียนแบบให้เก่งอย่างเขาได้เลย

แม้ปัจจุบันนี้ ก็มีคนจริงๆในประเทศต่างๆ ยุคนี้อันที่สามารถ “เก่งฉลาดเฉโก”แบบนี้คือ“อจินไตย”ตัวที่ ๔ ชื่อว่า “โลกจินตา” มีอยู่ขณะนี้ เขาเป็น เขาทำ เขาสำแดง“เฉโก”ความฉลาดชนิดนี้ ให้เห็น และเป็นอยู่ประจำโลก

นั่นคือ ความเจริญอันเป็น“ความฉลาดรอบรู้”ที่เรียกว่า “เอโก” ซึ่งมันก็สามารถฉลาดยิ่งขึ้นๆยิ่งยอดเยี่ยมยิ่งเยี่ยมใน“โลก”ของ ปุถุชน หรือ“เทวนิยม”

“เอโก”จึงเป็น“ความฉลาด”ยอดเยี่ยมที่ไม่มีมิติของนัยสำคัญ อันเรียกได้ว่า“ปัญญา”นั่นเอง

พอจะเห็นชัดเจนไหมว่า ความฉลาด ๒ ชนิดนี้ มันหันทิศ กันไปคนละขั้ว หลังชนกัน เดินจากกันไป ๑๘๐ องศาเลยนะ!

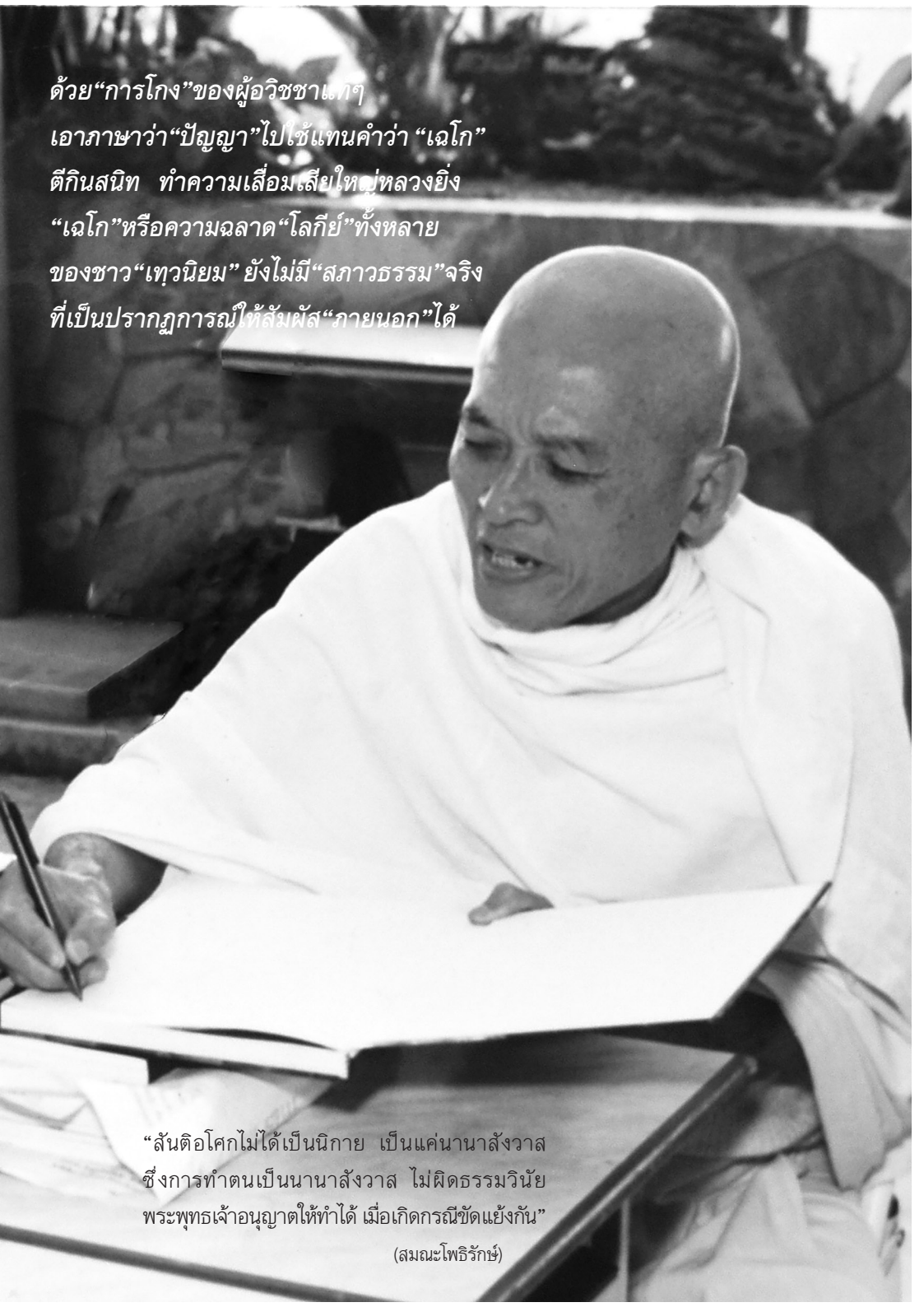
“ความฉลาด”สามัญทั่วไปของปุถุชนนั้นแม้จะเฉลียวฉลาด เยี่ยมอัจฉริยะยอดเยี่ยมปานใดก็เรียกได้แค่“เอโก” ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้เรียกขาน“ความเฉลียวฉลาด”ของคน“โลกียปุถุชน”ทั่วไป ทั้งหลายแท้ๆ มาแต่ดั้งเดิม

ซึ่งปุถุชนทุกคนมี“อวิชชา”เป็น“จุดเริ่ม”มาก่อนทุกคน และพัฒนา“ความฉลาด”ที่เป็น“เอโก”มาก่อนทั้งนั้น แต่ทุกวันนี้ “ไม่นิยม”ใช้ภาษาคำว่า “เอโก” กันแล้ว เพราะ กิเลสพาคนโกงเอาคำว่า“ปัญญา”ไปใช้แทนคำว่า“เอโก”กันเสียนี้!!!

ภาษาคำว่า“ปัญญา”จึงถูก“เอโก”โกงไป จดตกต่ำลงไปให้ คนเข้าใจ“ปัญญา”“ผิด”ว่าเป็นฉลาดโลกีย์ คือโกง“เอโก” นี่คือการ หลงผิดกัน

ศาสนาพุทธก็เลยดู“ต่ำเตี้ย”ตกลงไป เพราะคน“เอโก” นี้เอง “ทำความเพียรๆผิดๆ”ไปจาก“เนื้อแท้ของพุทธ”จนทำให้ คนเห็นผิดเพี้ยนไป หมายเหมือนว่า “เอโก”นั่นคือ“ปัญญา”อันเดียวกัน แง่นี้แค่นี้ก็ดูเหมือนว่า “ศาสนาพุทธเสื่อมไป”จริงๆ

ซึ่งแท้จริงแล้ว โดยตัวพุทธเองนั่น ลัทธิศาสนาพุทธแท้ๆ

ด้วย“การโกง”ของผู้วิชาเอกๆ
เอาภาษาว่า“ปัญญา”ไปใช้แทนคำว่า “เอโก”
ตีกินสนิท ทำความเสื่อมเสียใหญ่หลวงยิ่ง
“เอโก”หรือความฉลาด“โลกีย์”ทั้งหลาย
ของชาว“เทวนิยม” ยังไม่มี“สภาวะธรรม”จริง
ที่เป็นปรากฏการณ์ให้สัมผัส“ภายนอก”ได้

“สันตโตโคกไม่ได้เป็นนิกาย เป็นแค่ณาสังวาส
ซึ่งการทำตนเป็นนานาสังวาส ไม่ผิดธรรมวินัย
พระพุทธเจ้าอนุญาตให้ทำได้ เมื่อเกิดกรณีขัดแย้งกัน”

(สมณะโพธิรักษ์)

ไม่มีวันเสื่อมไปเองได้หรอก

แต่ด้วย“การโกง”ของคนผู้วิชาแพทยเอาภาษาว่า“ปัญญา”
ไปใช้แทนคำว่า “เนโก” ตีกินสนิท ที่ทำความเสื่อมเสียใหญ่หลวงยิ่ง
เห็นผลเสียอย่างร้ายกาจของการเอาภาษาคำสำคัญๆ
ไปใช้กันผิดๆเพี้ยนๆมัยละ?

คำว่า“ปัญญา”แตกต่างจาก“ความรู้”ที่ว่า“เนโก”สุดสำคัญ
ยิ่งฉะนี้ และแตกต่างจากความรู้ที่เป็น“ตรรกะ” คนละชั่วกันเลย

“ตรรกะ”เป็นความรู้ที่ยังไม่บรรลุถึงความเป็น“ลัจจะ”
เพราะ“ตรรกะ”นั้นหมายเอา“ความรู้”ที่มุ่งกันแต่เหตุผลคั่นคิด
เท่านั้น อย่างเก่งก็ลึกซึ้งสุดสุดขุมละเอียดยิบ ด้วยเหตุผลอ้างอิง
มีกันได้มากมายหลายหลาก แตกแขนงยิ่งๆ บางทีก็เรียกกันว่า
“ปรัชญา” หรือ“อัจฉริยะ” ซึ่งล้วนยังไม่ใช่“ปัญญา”

เพราะ“ปัญญา”เป็น“ความฉลาด”ที่ชื่อว่า“โลกุตระ”แท้
แต่“เนโก”หรือความฉลาด“โลกีย์”ทั้งหลายของชาว“เทว-
นิยม”นั้น ยังไม่มี“สภาวะธรรม”จริงที่เป็นปรากฏการณ์ให้สัมผัส
“ภายนอก”ได้ คนอื่นยังไม่สามารถสัมผัสด้วยทวาร ๕ ยืนยันได้

เพราะ“ตรรกะ”ยังเป็นแค่“สัญญา”ที่อยู่ในกรอบของ
“พีชนิยาม”จึงมีสมรรถนะ“กำหนดรู้(สัญญา)”ได้เพียง“ภายในของ
ตนเอง”เท่านั้น จึงยังไม่สามารถ“กำหนดรู้(สัญญา)”ออกมา“ภายนอก”
ที่มี“ธาตุรู้ของทวาร ๕”ได้เพราะมันยังไม่มี“ขั้น ๕” ยังเจริญ
พัฒนาแค่“ขั้น ๓” ยังไม่เจริญขึ้นมาถึงขั้น“จิตนิยาม”

“พีชนิยาม”มีแค่ ๓ ขั้นคือ“รูป-สัญญา-สังขาร”เท่านั้น
ยังไม่มีครบ“รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ”เต็ม“๕ ขั้น”

แม้คำว่า“สัญญา”ที่สมมุติสัญญานำไปใช้กัน“ภายนอกจิต”
แท้ๆ เช่น หนังสือสัญญา, คำมั่นสัญญา เป็นต้น มันก็ยังไม่ใช่“ปัญญา”
อยู่ดี มันก็เป็นได้แค่“วัตถุรูป”เท่านั้น ที่คน(จิตนิยม)นำไปใช้เป็น
“สมมุติสัญญะ”กัน ยังหาใช่“ปรมาตถสัญญะ”ไม่

หรือแม้แต่มีแค่“สัญญาเจตสิก” ที่เกิดขึ้นของคนผู้ปฏิบัติ
รู้จักรู้แจ้งจริงได้ มันก็ยังพัฒนาไม่ถึงขั้น“ปัญญาธาตุ” เพราะ
“โอปปาติกโยนิ(การเกิดของจิตนิยม)”ยังเจริญไม่ถึงขั้น“ปัญญา”

“ปัญญา”นั้นต้องเกิดจาก“กระบวนการองค์ ๖” อันได้แก่
“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ-ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฐิ-
องค์แห่งมรรค”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๔)หรือเกิดจากกระบวนการ
การของ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”โดยตรงครบกระบวนการ

“สัญญา”ของปุถุชนจึงไม่ใช่ภาวะที่จะเกิดจากการระลึก
เอาเองขึ้นมาได้เหมือนการใช้“สัญญา”ของ“โลกุตรชน”ซึ่งไม่
เหมือน“วิชา-ญาณ” หรือไม่เหมือน“ปัญญา”ที่สามารถระลึกเอา
“สัญญา(ความจำ)เดิมของตนที่ได้สั่งสมไว้เป็นวิบากได้แล้ว”ขึ้นมา
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้จริง ตามอนุสาสนีปาฏิหาริย์ที่ชื่อว่า“ปุพเพ-
นิวาसानุสสติญาณ” เป็นต้น

เพราะ“ปุพเพนิวาसानุสสติญาณ”นี้เป็นคำสอน(พระอนุสาสนี)
ไม่ใช่“ตัวตนบุคคลเราเขา”ที่“มีร่างมีกาย”หายใจได้ เดินได้
กินอาหารได้ เป็น“สมมุติสัญญะ”ดอกนะ! แต่เป็น“คำสอน(ก็คือ พระ
อนุสาสนี)”มี“คุณวิเศษ”ที่รู้ยิ่งกว่าปุถุชนซึ่งเป็น“ความรู้ยิ่ง-
ความฉลาด”ที่เหนือกว่าปุถุชน“มี” เรียกว่า “ปัญญา-ญาณ-
วิชา”ต่างหาก ไม่ใช่แค่“ความรู้-ความฉลาด”ที่ชื่อ“แฉก”

ไตร่ตรองตามให้สุขุมละเอียดกันดีๆ

“ปัญญา”มาจาก“อัญญา” ที่ผู้ปฏิบัติเริ่มมี“อัญญาธาตุ” เมื่อได้รับฟังหรือได้เรียนรู้จากพระพุทธเจ้าหรือจากสัตบุรุษ จนกระทั่งตนสามารถมาทำ“ปัญญาภิสังขาร”ได้ผลด้วยตนเอง จึงพัฒนาเจริญขึ้นมาถึง“ฌาน(ของพุทธที่เป็นโลกุตระ)”จึงเป็น“ปัญญา”

“ธาตุรู้”ที่ก่อนจะเจริญเป็น“ปัญญา” ต้องมีการพัฒนามาเป็น“สัญญา”ขั้น“โลกุตระ”ได้ก่อน เพราะคนทุกคนมี“สัญญา” (ความจำ,การกำหนดหมายเพื่อรู้ที่ทำงานเป็น“โลกียภูมิ”มาก่อนทั้งนั้น จึงจะเจริญขึ้นสู่“โลกุตระภูมิ”

ธรรมชาติปุถุชนปกติสามัญทั่วไปในโลกก็มีล้วน“สัญญาขั้น”กันอยู่ครบ“ขั้น ๕”อยู่แล้วทุกคน

แม้แต่“พินนิยาม”ก็มี“สัญญา”ที่สามารถกำหนดรู้เองได้แล้ว ทว่าเป็น“สัญญา”ที่ยังมี“คักคิ”ต่ำกว่า“สัญญา”ของ“จิต-นิยาม” ยังเป็นคนละฐานะ คนละสมรรถนะ คนละคุณภาพ

ดังนั้น “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”จึงคือ “ปัญญา”หรือ“ญาณ”หรือ“วิชา”ที่สามารถรู้แจ้งรู้จริง“สัมมามรรค”และปฏิบัติเกิด“สัมมาผล”เป็น“โลกุตระธรรม”สำเร็จ จึงเรียกว่ามี“ปาฏิหาริย์”จาก“พระอนุสาสนี(คำสอน)”บรรลุ“ธรรม”ที่เป็น“โลกุตระ”ได้

“เฉโก”ทำไม่ได้ จนกว่าคนผู้นั้นจะมีภูมิธรรมถึงขั้นเข้าเขต“ปัญญา”เป็นอาริยบุคคลก่อนแล้วนั่นเอง จึงสามารถใช้“สัญญา”ขั้น“โลกุตระ”มาทำงานตามหน้าที่ของ“ปัญญา”ได้จริง

ปกติปุถุชนใช้“สัญญาเจตสิก”ทำงานขั้น“โลกียภูมิ”มาก่อน เป็นธรรมดาทั้งนั้น แต่ยังไม่ใช้“สัญญา”ขั้น“โลกุตระภูมิ”

“โลกียภูมิ”ยังเป็นคนที่ไม่มี“ปัญญา”ร่วมทำงานในจิต
หรรษ “ปัญญา”จะต้องมีทั้ง“สัญญา”และ“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์”
ทำงานช่วยกันตลอด ที่สำคัญต้องมีสัมผัส ๖ กับภายนอก ๕ เสมอ
“ธัมมวิจย”เป็นได้ทั้ง“แบบปุถุชน” และ“แบบอารยชน”
ปุถุชนก็มี“ธัมมวิจย” อารยชนก็มี“ธัมมวิจย” แต่แน่นอน
“ธัมมวิจย”คนละภูมิแนวๆ

นักวิจยทำงาน“ธัมมวิจย”ได้ แต่ผลงานจะถึงขั้น“ปัญญา”
หรือ“โลกุตระ”ใหม่ แคนั่นเอง เพราะ“ความรู้”มันมีทั้งขั้น“โลกีย-
ภูมิคือเภา”และมีทั้ง“โลกุตระภูมิคือปัญญา”

ถ้า“ธัมมวิจย”ถึงขั้น“โลกุตระ”เป็น“สัมโพชฌงค์”เรียกค่า
เต็มๆว่า “ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์” มีใช่แค่“ธัมมวิจย”ธรรมดาสามัญ
“ปัญญา”จึงไม่ใช่ภาวะคิดๆลุ่มๆแล้งๆที่รู้อยู่แต่ภายในความนึกคิด
เท่านั้น

“ปัญญา”ไม่แว้งๆว่างๆแต่มีความรู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาวะ
สำคัญใน“ธรรมะ ๒”ที่เรียกด้วยพยัญชนะว่า“เทว”นี้เอง จึงไม่ใช่
แค่ความรู้ที่“เก็งหาความจริง”กันอยู่เท่านั้น แน่นนอน

อย่าเข้าใจผิดก็คือ“ปัญญา”ไม่ใช่ภูมิธรรมที่มีคุณสมบัติแค่
“สัญญา”เท่านั้นจริงๆ แต่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ลึกซึ้งมาก
สำหรับ“สัญญา”นี้ มีนัยสำคัญยิ่งยวดที่ควรล่ำทับไว้คือ
ผู้จะได้ปฏิบัติธรรมมีมรรคผลกันสำเร็จจริงต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน
“สัญญา”ละเอียดลออเพียงพอจริงๆ

หากผู้ใดเข้าใจในความเป็น“สัญญา”ก็ดี “ปัญญา”ก็ดี
ยังไม่คมชัดแม่นยำตรงลึกพอ ก็จะเพี้ยนไปผิดไปจาก“ลัจจภาวะ”ตาม

ที่เป็นจริงได้ จะไม่สามารถปฏิบัติธรรมสำเร็จบริบูรณ์เป็นอันขาด

กล่าวคือ ถ้าใช้“สัญญา”ไม่เป็น หรือหลงเข้าใจผิดว่า “สัญญา”เป็น“ปัญญา” ก็ล้มเหลวในการปฏิบัติธรรมแน่นอน

เพราะ“สัญญา”ของผู้มีภูมิถึง“ปัญญา”ที่เป็น“โลกุตระ” แล้วเท่านั้น จึงจะปฏิบัติธรรมได้บริบูรณ์สมบูรณ์

การปฏิบัติธรรมของพุทธศาสนาจะต้องศึกษาปฏิบัติโดย มีทั้ง“สัญญา”มีทั้ง“ปัญญา” เช่น “นาม ๕”ที่มีในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔ ระบุไว้ว่า “นาม ๕”นั้นมี“เวทนา สัญญา เจตนา ผัสสะ มนสิการ” เป็นต้น ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“วิภังคสูตร” ได้ทรงจำแนก“ปฏิจลสมุปบาท”ว่า ผู้ปฏิบัติจะต้องศึกษาเรื่อง “ชาติ”ก็จะต้องศึกษาจาก“นาม ๕”นี้เอง

และ“ชาติ”ในที่นี้หมายถึง“การเกิดทางใจ”(ที่ยังเป็นอกุศลจิต) ซึ่งมันกำลัง“เกิด”อยู่ในใจของเรา ณ ขณะนี้นั้น เราจะทำให้“ชาติ ดับ” เราจะศึกษาได้หรือจะปฏิบัติจัดการ“ทำใจที่เป็นอกุศลในใจ” ของเราตัวนั้นให้“ดับ”สำเร็จ มันก็ต้องมีสภาวะนั้นอยู่โทนโท ปรากฏ“ตัวตน”ให้เรา“ทำการดับตัวนั้น”อยู่ดังๆ

..ใช่มั๊ย? จึงจะ“ดับตัวตน‘ตัวนั้น’ได้แท้ๆ”

เราจะไปดับเอา“ตัวตน”ที่เป็นลมๆแล้งๆ เนรมิตขึ้นมาเอง แล้ว“ดับตัวตนตัวนี้”ก็ตาม หรือจะมงาย“ดับตัวตน”ที่เป็นการ ระลึกเอา“ตัวตนของภาวะอดีต”ก็ดี เอา“ตัวตนของภาวะอนาคต”ก็ดี นั้นมันก็ยังไม่ใช่“ตัวตนของภาวะปัจจุบัน”ที่มี“ผัสสะ”ด้วย“ตา,หู, จมูก,ลิ้น,กายภายนอก”กันอยู่โทนโท หลุดๆ ดังๆ ณ บัดเดี๋ยวนี้เลย

พระพุทธเจ้าตรัสว่า ความจริงหรือสัจธรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

คือ“นิพพาน” และ“นิพพาน”จะเกิดได้ใน“ปัจจุบัน”เท่านั้น

นอก“ปัจจุบัน”ทำให้เกิด“นิพพาน”ไม่ได้เด็ดขาด

นั่นคือ “กิเลส”ต้องเป็น“ตัวตนโทนโท”ปรากฏอยู่ของ
“สภาวะธรรมปรากฏอยู่โทนโทในขณะปัจจุบันนั้น”ที่ท่านใช้ศัพท์
ว่า “ทิฏฐกาล” หมายความว่า“เป็นปัจจุบันชาติหรือปัจจุบันขณะ
บัดเดี๋ยวนี้”อย่างมี“สัมผัสเป็นปัจจัย” จึงจะเป็น“ภาวะแห่งความ
จริง”ที่แท้จริงที่สุด ถูกกาละ ถูกเทศะ ถูกฐานะ กันครบครัน

คือ ต้องมี“สภาวะปรากฏ” และเป็น“สภาวะปัจจุบัน”

ไม่เช่นนั้น ก็“ดับ”สะเปะสะปะ หรือ“ดับ”เตาๆเอา ไม่แน่น
ไม่คมไม่ชัดไม่จริงในความเป็น“ตัวตน”ของอกุศลจิตที่เราต้องการ
“ดับ”มัน แล้วจะแน่นมันแน่จริงได้ไง?

นั่นคือ ผู้ปฏิบัตินั้นต้อง“พันลักกายทิฏฐิสังโยชน”เป็น
“อวิชชา”ข้อแรก ชนิดที่ต้อง“พันวิจิกิจฉาสังโยชน”ด้วยเป็นข้อ ๒
“สังโยชน”คือ“สิ่งที่ผูกมัดความเป็นสัตว์ในคนไว้” ได้แก่“ความไม่รู้”
หรือ“อวิชชา” และ“ความไม่รู้”ข้อแรกนั้นก็คือ ต้องรู้จักรู้แจ้ง
รู้จักจริง“กายของตน”(พตปฎ. เล่ม ๑๑ สังคิตสูตร ข้อ ๒๔๔-๒๔๕) ซึ่งสำคัญมาก
หากใครยังไม่พัน“สังโยชน”ข้อ ๑ ไม่ทำความรู้จักรู้แจ้งรู้จักจริงให้ได้
ก่อนอื่น ก็ปฏิบัติข้ออื่น“ผิด”ตามไปด้วยหมดแน่นอนและ“ความ
เป็นสัตว์”ก็มี ๙ ชนิด(พตปฎ. เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๒๔)

และ“สิ่งที่ผูกมัดใจสัตว์ในตน”คือ “สังโยชน”นั้นก็หมายถึง
กิเลสหรือ“กลี(สิ่งที่เบียดเบียน)”ที่มีดลสัตว์ไว้กับทุกข์กับ“สุข” ไว้กับ
“เทว” ไว้กับ“อัตตา” ไว้กับ“โลก” ไว้กับ“วิญญูสงสาร” ฯลฯ

ซึ่ง“ดับ”กันที่“นามธรรม”ทั้งสิ้น ดังนั้นผู้ปฏิบัติจึงต้อง

เรียนรู้ตามหลักคำสอนของพระพุทธเจ้าให้ถูกต้อง“สัมมาทิฐิ”

ต้องมี“รูป ๒๘”และ“นาม ๕”ที่เป็น“คู่”ของ“รูป-นาม”ใช้ศึกษาตามที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนมาจึงจะทำสำเร็จสัมบูรณ์

ชัดเจนมัยว่า เราจะ“ทำใจในใจ(มนสิการิต)”ของเราได้ก็ต้องมี“ผัสสะ”เสมอ นั่นคือ ไม่ผัสสะใดก็ผัสสะหนึ่ง“ใน ๖ ผัสสะ”นั่นเอง จึงจะเกิด“นามธรรม”ขึ้นมาให้เราปฏิบัติ

หากไม่มี“ผัสสะ”จะศึกษาเรียนรู้แล้วปฏิบัติ“ทำใจในใจ”(มนสิการิต)พัฒนาให้เป็นเช่นนั้นเป็นเช่นนั้นใน“โลกุตระภูมิ”ไม่ได้ ต้องมี“ผัสสะ”จึงจะปฏิบัติได้ กระทั่งเกิดผลสำเร็จจริงจัง

ดังนั้น “การหลับตา”ปฏิบัติไม่มี“ผัสสะ”จึงไม่ใช่วิธีปฏิบัติที่“สัมมาทิฐิ”แน่นอนที่สุด

นี่ก็แสดงชัดเจนยิ่ง ว่า การปฏิบัติที่สัมมาปฏิบัติ”นั้น จะต้อง“ผัสสะเป็นปัจจัย” จะให้พูดย่ำซ้ำซากไปถึงไหนหนอ!

หากไม่มีผัสสะเป็นปัจจัย มันก็ไม่มี“ธรรมะ ๒”ที่จะให้เราเรียนรู้ตั้งแต่“เทวะ”ที่ต้องมีเทียบเคียงกัน เพื่อวินิจฉัยว่าอันใดถูก-อันใดผิด อันใดควร-อันใดไม่ควร หรือมีขั้นตอนการปฏิบัติที่มี“กาย”จึงจะสัมผัส“วิโมกข์ ๘”ด้วย“กาย” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑ หรือเล่ม ๑๓ ข้อ ๒๓๐-๒๓๔)ก็จะได้จริง

ถ้า“ภาวะ ๒ ภาวะ”ที่มีอยู่หรือมีขึ้น ที่ต่างก็เป็น“วัตถุ”ทั้งคู่อ้อมิใช่“จิต”แล้ววัตถุนั้นจะรู้อะไร มันศึกษาไม่เป็น มันไม่รู้ตัวเองด้วยซ้ำ วัตถุนั้นศึกษาตัวเองหรือตัวอื่นไม่ได้ มันแค่“อุตุนิยาม”ต่อให้เป็น“จิตนิยาม”ของใครก็ตามที่ยังมีภูมิอยู่ระดับปุถุชนเท่านั้น นั่นคือ หากยังไม่ได้“สัมผัส”คำพูดทางหู” หรือไม่ได้“สัมผัส”อ่าน

ภาษาทาง“ตา” หมายความว่า ยังไม่ได้“สัมผัส”รับรู้ภาษาที่เป็น
“โลกุตตรธรรม”จากปาก“ลัตบุรุษ” “ธาตุรู้”นั้นของผู้ปฏิบัติธรรม
ใดๆก็ตาม ก็ไม่เจริญเกิด“อัญญธาตุ”ในจิตที่จะไปเป็น“ปัญญา”ง!
จึงศึกษา“โลกุตตรธรรม”ไม่ได้

เพราะยัง“ไม่มี”จิตชนิด“อื่น”ที่ถึงขั้น“อัญญธาตุ”เกิดในใจ
จริง จึง“รู้โลกุตระ”ไม่ได้

“จิต”มันก็มีฐานะแค่“มี”จิตอยู่ในโลกเหมือนคนสามัญ
ปุถุชนทั่วไปทั้งหลาย แต่ยังไม่มีภูมิรู้ถึงขั้นเป็น“อัญญา”

คนผู้มี“อัญญา”แล้วปฏิบัติศึกษาจนภูมิถึงขั้น“ปัญญา”ขึ้น
ไป จึงจะมี“ธาตุรู้”ที่จะสามารถศึกษา“โลกุตตรธรรม”ได้บริบูรณ์
หากภูมิรู้ยังมีแค่“เนโก” ความรู้ยังไม่สูงพอถึงขั้น“อัญญา-ปัญญา”
กันแล้ว ก็ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรม”ขั้นโลกุตระได้แท้

ผู้ศึกษาที่ตั้งใจศึกษาให้“สัมมาทิฏฐิ” จึงจะพัฒนาตนมี
“ปัญญารู้จักโลกุตระ”ได้จริง

แล้ว“ปัญญารู้แจ้งโลกุตตรธรรม”ได้ยิ่งๆขึ้น จึงจะ“รู้จริง
โลกุตตรธรรมสืบทอดกัน”ต่อไปได้

พุทธต้อง“มี”โลกุตตรธรรม เพราะ“โลกุตตรธรรม”เป็น“เนื้อแท้
แก่นแท้”ของศาสนาพุทธ แต่เมื่อพุทธยืนยาวมาถึง ๒,๕๐๐ กว่าปี
แล้ว ชาวพุทธเสื่อมไปตามหลักไตรลักษณ์ กระทั่งวันนี้“โลกุตระ-
ธรรม”เกือบจะ“ไม่มี”เหลือกันแล้ว “มี”ก็แค่“โลกียธรรม”แค่นั้น แม้
จะเป็น“มีโลกียธรรม”ก็ยังมี“มี”อย่างแยกกันด้วยซ้ำ นำส่งสารทั้งคน
ทั้งศาสนาจริงๆ

“ความมี”กับ“ความไม่มี” เป็นภาวะ ๒”ที่จะเปรียบเทียบ

เรียนรู้กันได้ถึง“ลัทธิธรรม”ขั้น“ปรมาตถลัทธิ”อันเป็น“ความจริงสูงสุด”ที่สำคัญสุดๆยิ่งยวดกว่าสุดใดๆใน“ภาวะ ๒”ที่คนจะต้องเรียนรู้ศึกษาจาก“ความมี”

โดยเฉพาะ“มี”นามรูป-อายตนะ ๖-ผัสสะ ๖-เวทนา ๖”ผู้ศึกษาครบ“ปฏิจลสมุปบาท”ทั้งสายจึงจะสามารถรู้แจ้งรู้จริง“เทว”ได้ถ้วนครบสมบูรณ์ แม้กระทั่ง“นิพพาน”

หาก“ไม่มี”แม้แต่“สังขาร-วิญญาณ-นามรูป-อายตนะ-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหา-อุปาทาน-ภพ-ชาติ”ให้เราศึกษา เราก็คง“อวิชชา”อยู่นิรันดร์ หมดลิตธิ์จะรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ทุกสรรพสิ่งได้ทั้ง“เอกภพ-มหาลัทธิ”ทั้ง“วิญญาณ-พระเจ้า”

ก็จะไม่รู้แจ้งรู้จริงแม้แต่“เทว”ซึ่งเป็น“จุดยอด-จุดรวม”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่จะใช้ศึกษาให้รู้แจ้งรู้จริงได้ทั้ง“สภาวะ ๒-นามรูป”ของทุกสรรพสิ่งทั้ง“เอกภพ-มหาลัทธิ”และ“วิญญาณ”ก็จะเป็นผู้“อวิชชา”อยู่ต่อไปตราบนิรันดร์อยู่นั่นเอง

“การศึกษา”จึงต้องอาศัยภาวะที่“มี”ถึงจะสามารถรู้แจ้งรู้จริงภาวะที่“ไม่มี”ได้ ไม่เช่นนั้นจะพิสูจน์“เทว”คือ“ภาวะ ๒”โดย“อาศัยการสัมผัส”ภาวะจริงที่“มีจริง”อยู่ในปัจจุบัน ณ กาละบัดนั้นแหละๆ ใดๆทั้งๆ จึงจะ“เปรียบเทียบความมีจริง”ที่จริงได้

ถ้า“ไม่มี”ภาวะ ๒”โดยเฉพาะความเป็น“เทว(๒)”ที่สัมผัสได้ อยู่ไหนไหนๆทั้งๆใน“ปัจจุบัน”ให้ศึกษา ก็ไม่สามารถจะ“พิสูจน์ความแท้จริง”กันได้เด็ดขาดแน่นอน

“ความมี”กับ“ความไม่มี”นี้พระพุทธเจ้าจึงตรัสไว้อย่างมีนัยสำคัญอย่างยิ่งยวด ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๔๓ ดังนี้ :-

“ดูกรกัจจายนะ โลกนี้ โดยมากอาศัยส่วน ๒ อย่าง คือ ความมี ๑ ความไม่มี ๑ ก็เมื่อบุคคลเห็นความเกิดแห่งโลกด้วย ปัญญาอันชอบตามเป็นจริงแล้ว ความไม่มีในโลก ย่อมไม่มี เมื่อ บุคคลเห็นความดับแห่งโลกด้วยปัญญาอันชอบตามเป็นจริงแล้ว ความมีในโลก ย่อมไม่มี

โลกนี้โดยมากยังพัวพันด้วยอุบาย อุปาทาน และอภินิเวส แต่พระอริยสาวก ย่อมไม่เข้าถึง ไม่ถือมั่น ไม่ตั้งไว้ซึ่งอุบายและ อุปาทานนั้น อันเป็นอภินิเวสและอนุสัย อันเป็นที่ตั้งมั่นแห่งจิตว่า อัตตาของเรา ดังนี้ ย่อมไม่เคลือบแคลงสงสัยว่า ทุกข์นั้นแหละ เมื่อบังเกิดขึ้น ย่อมเกิดขึ้น ทุกข์เมื่อดับ ย่อมดับ พระอริยสาวก นั้นมีญาณหยั่งรู้ในเรื่องนี้โดยไม่ต้องเชื่อผู้อื่นเลยด้วยเหตุผล เพียงเท่านี้แล กัจจายนะ จึงชื่อว่า สัมมาทิฐิ ฯ”

เห็นความสำคัญยิ่งยวดของ“ความมี-ความไม่มี”มั๊ย?

ซึ่งจึงต้องเรียนรู้“ภาวะ”ทั้ง“ความมี”ด้วย เพราะมันเป็น “คู่ของภาวะที่ไม่มี” ถ้าแม้คนไม่เรียนรู้“ภาวะ ๒”ก็ไม่สามารถรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เทว”หรือ“วิญญาน”สัมบูรณ์แน่

หากคนไม่มี“ปัญญา”ก็ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น “เทว”หรือ“วิญญาน” ไม่รู้ความเป็น“อัตตาและโลก”ได้เด็ดขาด

ผู้“รู้แจ้งอัตตาและโลก”ที่สูงสุดในความเป็นคนกับความเป็น สัตว์ทั้งหลาย คือผู้ศึกษาภาวะที่“มี”ในโลก จึงต้องศึกษาภาวะ ที่“มี”ในโลกอย่างมากมายหลากหลายเพียงพอเท่าที่จะมากได้ จึง จะเป็นการรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลก”และ“อัตตา” ทั้ง“เทว”ทั้ง“วิญญาน” ได้บริบูรณ์สมบูรณ์สูงสุด

ผู้รู้ยิ่งสูงสุดชาวพุทธยกให้“พระพุทธเจ้า”

ผู้ศึกษา“ภาวะที่ทรงอยู่ในโลก”ที่สัมผัสได้ จึงจะสามารถ
ศึกษาจนรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ ซึ่งจะสามารถ“สัมผัส”ได้ด้วย“ตา,หู,
จมูก,ลิ้น,กาย” นี่คือ “โลก”ภายนอกตัวเรา

ส่วนผู้สามารถ“สัมผัส”ได้ถึงประสิทธิภาพทาง“ใจ” ก็
สามารถเรียนรู้ได้ไปด้วยกันกับ“กาย”นี้เอง ขาด“กาย”ก็ศึกษา
ไม่ครบ ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้บริบูรณ์ทั้งภายนอก-ภายใน

การศึกษาก็เอา“ภาวะที่ทรงอยู่ในโลก”ที่สัมผัสภายนอกที่
เรียกว่า“กาย”ให้ได้ก่อน จึงจะสามารถศึกษาได้จนรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ซึ่งสามารถ“สัมผัส”ได้ด้วย“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ”ต้องศึกษา
ภายนอกก่อน คือนอกตัวของผู้ศึกษา แต่ก็ต้องมี“ใจ”เป็นประธาน
รู้ได้ด้วย“ใจ” ประเสริฐยิ่งได้ด้วย“ใจ” สำเร็จได้ด้วย“ใจ”(มนุषฺพพง
คมาธัมมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา)

ความสามารถหรือประสิทธิภาพของผู้สัมผัสด้วย“ตา,หู,
จมูก,ลิ้น,กาย(ภายนอก ๕)”ของตน จึงสามารถสัมผัส“รู้”ได้ของแต่ละคน

การปฏิบัติจึงต้องมี“เครื่องสัมผัสรู้”ให้ได้ เมื่อ“สัมผัสรู้
ภายนอก”ผู้อื่นก็สามารถร่วม“รู้”ได้ด้วยจึงจะรับรองกันได้ว่า นี่จริง

ส่วน“ภาวะที่รู้ได้ด้วยใจของตนเฉพาะในใจของตน”แต่นั้น
ไม่สามารถหยิบยื่นออกมาให้ผู้อื่น“สัมผัส”ได้ ก็ต้องถือเป็น“ภาวะ
เฉพาะตัว”เท่านั้นเอง มันเป็นเรื่องส่วนตัวของแต่ละบุคคล

ตนรู้ของตนแต่ผู้เดียว ไม่มีใครรับรอง

จะจริงหรือไม่จริง มันไม่อาจจะรับรองร่วมกับผู้อื่นได้
เพราะมันไม่สามารถให้ใครยืนยันร่วม มันจึงเป็นเรื่องเฉพาะของ

ตัวเอง

“ความจริง”นั้นต้องพิสูจน์“ร่วมรู้กันได้”มีภายนอก-ภายใน
หรือมี“กาย”ด้วยกัน ๒ คนขึ้นไป ยืนยันร่วมกันเปิดเผย ไม่ลึกลับ

นั่นคือ (๑) หากจะยืนยันหรือพิสูจน์ภาวะใดว่าเป็น“ความจริง”ในระดับใดๆก็ตาม ต้องยืนยันหรือพิสูจน์ด้วย“ภาวะ ๒”
และต้องใน“ภาวะปัจจุบันนั้นๆ(status quo)”ด้วย จึงจะ“จริง”ที่สุด

(๒) การยืนยันหรือพิสูจน์“ความจริง”ต้องอยู่ในภาวะที่
“เคลื่อนไหว”หรือมี“การเคลื่อนที่”(dynamic, kinetic) จึงจะนับเป็น
“ธรรมะ ๒ หรือภาวะ ๒”(เทว ธัมมา)ให้เรียนรู้ได้ชัดเจนยิ่งกว่า

“ธรรมะหนึ่งเดียว”ไม่มี“กาย” จะไม่มี“ความเป็น ๒”ให้
เรียนรู้เปรียบเทียบกัน จึงไม่สามารถแยกความแตกต่างของ
ทุกสรรพสิ่งได้ แม้แค่แยกติ-ชั่ว หรือผิด-ถูก กุศล-อกุศล ก็ไม่ได้

จึงไม่มีทางที่จะแยก“สัจจะ-อสังขะ”หรือไม่สามารถแยก
“ธรรม-อธรรม”ได้แน่ ๆ

ยิ่งเป็น“โลกียะ-โลกุตระ”ก็เลิกกันเลย

เห็นไหมว่า ต้องมี“ธรรมะ ๒”ให้เรียนจึงจะสามารถ“รู้”
ถ้าขึ้นเรียนรู้แบบไม่มี“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์”ที่ครบ“กระบวนการ”
ของ“โพธิปักขิยธรรม”จะไม่สามารถบรรลุโลกุตระธรรมได้เด็ดขาด

ศาสนาพระพุทธเจ้าจึงต้องเรียนรู้ด้วย“ธรรมะ ๒ (เทว ธัมมา)”
เสมอ จนบรรลุสูงสุดขั้นแยก“อริยาสวักขะกับอริยชาณุสย” และ
ที่ลำดับ“อนุสย”ได้เป็นปลายสุดแห่งที่สุด

และต้องนับเอาที่เป็น“ปัจจุบัน”เท่านั้นถ้ามิใช่“ปัจจุบัน”
ที่มี“ธรรมะ ๒” มันก็จะยืนยันหรือพิสูจน์“ความเที่ยงแท้”ต่อกัน

และกัน เป็นสมมุติสัจจะกับผู้อื่น หรือปรมัตถสัจจะกับตัวเองไม่ได้ หรือแม้แต่สมมุติสัจจะกับตัวเองก็ดี ปรมัตถสัจจะกับผู้อื่นก็ดี ไม่ได้

“อดีตหรืออนาคตก็เป็น“เทพ(ภาวะ ๒)”ที่ยังรับรอง“ความเที่ยงแท้”ของ“กรรมกับกาล”เด็ดขาดไม่ได้ เนื่องจาก“มโนกรรม”ของแต่ละคนยังมิได้เกิดได้เฉพาะตน“ในภายใน”เท่านั้น

อันเป็นแค่“สัญญาะ นิจจานิ”ที่ยังไม่เปิดเผยมี“ภายนอก” จึงยังไม่มี“ปัญญา”แม้ของตนเองรับรองเลย

ต้องยืนยันกันที่“กรรมในกาล”จึงจะเป็น“ปัจจุบัน”(karma and time of continuum)ที่จับมันค้นตายได้ร่วมกัน สามารถยืนยันกันได้ เป็นที่สุดกับผู้อื่น ครบ“สมมุติสัจจะและปรมัตถสัจจะ”ทั้งตนกับผู้อื่นในโลก

จึงจะสามารถยืนยัน“สัจจะมีหนึ่งเดียว” กับคนที่มีความเป็น“ปัญญา”ของ“มนุสโส” ร่วมกันชั้นอารยชนหรือที่สุดชั้น“อรหันต์” กันได้ในโลก ไม่เช่นนั้นก็หลงว่าตนบรรลุของตนเองได้ ใน“ภาพของตน”แต่ผู้เดียวเป็น“สัญญาะ นิจจานิ(มีสัญญากำหนดรู้อยู่ภายใน ภาวะของตนเองแต่เดียว ไม่มีคนอื่นร่วมรู้ร่วมรับรองด้วย จะหลงผิดหรือเปล่า ก็ไม่มีใครร่วมยืนยัน)” เพราะมันอยู่ใน“ภาพ”ของตนเองเท่านั้น

จึงยังไม่“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ยืนยันกันได้ครบครัน ทั้งในความเป็น“โลก”อันมีผู้อื่นด้วย ทั้งในความเป็น“อัตตา”บริบูรณ์สมบูรณ์

เพราะยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสูงสุดหลุดพ้นจาก“อந்தคาทิก-ทิกฺขุ ๑๐” อาจะยังหลงยึดเอา“อந்தคาทิกทิกฺขุ ๑๐ (ความเป็นที่สุด ๑๐)” ไม่อันใดก็อันหนึ่ง หรือหลุดพ้นได้บ้างบางอัน หรือยังเหลืออยู่“ยังไม่หลุดพ้นครบ ๑๐” ก็ยังชื่อว่า ผู้ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงที่จบ

“ความเป็นที่สุด ๑๐ (อันตคาทิกทฤษฎี ๑๐)” ได้แก่ ๑.โลกเที่ยง ๒.โลกไม่เที่ยง ๓.โลกมีที่สุด ๔.โลกไม่มีที่สุด ๕.ชีพอันนั้น สรรีระกั อันนั้น ๖.ชีพก้อย่างหนึ่ง สรรีระก้อย่างหนึ่ง ๗.สัตว์ตายแล้วยังมีอยู่ ๘.สัตว์ตายแล้วย่อมไม่มี ๙.สัตว์ตายแล้วทั้งมีอยู่-ทั้งไม่มี ๑๐.สัตว์ตายแล้วจะมีอยู่ก็ไม่ใช่-ไม่มีอยู่ก็ไม่ใช่ ซึ่งผู้บรรลุต้อถยยืนยัน ยืนยันว่า “ล้นความยึดมั่นถือมั่นได้จริง” กับคนอื่นในโลกได้

เพราะ“ธรรมะ ๒”คือ “โลกกับอิตตา”ไง!

ไม่เช่นนั้นก็“รู้เองอยู่ในภวังก์ของตน” แต่เดี๋ยวมันยืนยัน กับ“ผู้รู้ที่เป็นลัตบุรุษ”อื่นในโลกไม่ได้ หาก“ตนเอง”หลงผิดเอง แต่เดี๋ยวไป แล้วจะชื่อว่า“ลัจธรรม”หรือ“ลัจจะ”ที่เป็น“ธรรม”คือ “ความจริงของโลก” ได้ไฉน?

ก็เป็น“ความจริง”เฉพาะตนที่พิสูจน์ไม่ได้ ไม่ครบ“สวาก ชาติธรรม”ตามธรรมะของพระพุทธเจ้าที่กล่าวไว้ดีแล้วเท่านั้นเอง

ก็ไม่สามารถพิสูจน์ให้ตรงครบ“สวากชาติธรรม”๖ ประการ ตามข้อที่ว่า “เชิญให้ผู้อื่นมาชมได้ หรือทำทายต่อการตรวจสอบ” ที่บาลีว่า “เอหิภัสลโก” เพราะพิสูจน์ไม่ได้ตามลัจจะข้อนี้ คือ ต้องให้ผู้อื่นร่วมตรวจสอบได้ หรือธรรมะที่คุณบรรลุต้อถยกล้าทำให้ ผู้อื่นตรวจสอบได้ลิ หรือเชิญให้ผู้อื่นมาร่วมรู้ร่วมสัมผัสได้

“สวากขาโต ภควตา ธัมโม”ซึ่งหมายความว่า พระธรรม อันพระพุทธเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว งามทั้งเบื้องต้น-ท่ามกลาง-บ้นปลาย พร้อมทั้งอรรถะทั้งพยัญชนะ บริสุทธิล้นเชิง

ก็เท่ากับว่า คุณไม่เชื่อ“ความตรัสรู้ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ดี แล้ว(สวากขาโต)”นี้ อย่างครบครันจริงๆ เพราะไม่ได้พิสูจน์ ซึ่งก็คือข้อ

ที่ว่า “เอหิปปัสสิโก”นี้แหละ ที่คุณก็ไม่มีจริงใจ!

หากคุณบรรลุลหรรณวจริง คุณก็ต้องมีความจริงตรงตามที
พระพุทธรเจ้าตรัสไว้ดีแล้วนี้จริงแน่ๆ ยืนยันได้ ทั้งภายนอก-
ภายใน ทั้งมีผู้อื่นในโลกร่วมรู้ ทั้งตนเองก็รู้เป็นปัจจัตตัง ครอบความ
เป็น“กาย” ครอบ“รูป”ครอบ“นาม”

นั่นก็คือ ต้อง“เชิญให้ผู้อื่นมาดูได้ หรือทำพิสูจน์ได้”คือข้อ
ที่พระพุทธรเจ้าตรัสว่า “เอหิปปัสสิโก”นี้เองที่เป็นคำตรัสที่ติข้อหนึ่ง

มันก็เท่ากับว่า ความบรรลุลหรรณของคุณ พิสูจน์ไม่ได้ตาม
คำตรัสของพระพุทธรเจ้าที่ตรัสไว้ดีแล้วครบ ๖ ก็เห็นอยู่ไหนโท

สวากขาตธรรม ๖ นี้ ต้องมีให้ครบจึงจะบริบูรณ์ครบตาม
คำตรัสไว้ดีแล้ว ถ้าขาดข้อใดข้อหนึ่งก็ไม่เต็มเต็ง ไม่บริบูรณ์

เช่น ๑.สวากขาโต ภคเวตา ธมโม ก็หมายถึง“ธรรมของ
พระพุทธรเจ้า”ต้องมีเป็น“ข้อ ๑” ที่เราจะต้องเอามาให้ตนให้ได้

ซึ่งคุณก็ต้องปฏิบัติเอาด้วยตนเองให้ได้ทั้งภายนอกทั้ง
ภายใน ทั้งกายและใจ ทั้งโลกียะที่ดี(ที่เป็นกุศล) ทั้งโลกุตระ ข้อนี้ก็
เรียกว่า “สันทิฏฐิโก” เป็น“ข้อ ๒”แล้ว

ต่อมาอีก“อกาลิโก” คือ ธรรมะของพระพุทธรเจ้า มีอยู่ใน
โลกทุกกาลเวลาที่คุณหาได้พบเข้าแล้ว ถ้าคุณมีภูมิรู้ที่สามารถ
“หยั่งรู้ได้”ว่า นิไซ“โลกุตระธรรม” ก็พากเพียรเข้า คุณอยู่ใน“กาละ”
ใดพากเพียรให้สัมมาทิฏฐิเกิด ต้องได้ด้วย“กรรม”ของคุณใน
“กาละใดกาละหนึ่ง”แน่นอนที่สุด เป็น“ข้อ ๓”

นอกจาก“คุณก็ไม่มีในกาละนั้น” หรือ“โลกก็ไม่มีโลกุตระ-
ธรรมในกาละนั้น” แต่ถ้าคุณ“มี”ตัวตนขึ้นมา คุณก็แสวงหาเอาเถอะ

สักวันหนึ่ง คุณก็จะได้พบ“โลกุตรธรรมในกาละนั้น”ที่มี“โลกุตรธรรมในโลก”จนได้แน่นอน ตราบที่คุณยังแสวงหาอยู่ เพราะคุณมี“อดีต”แล้ว คุณจะต้องอยู่ไปกับ“โลก”ต่างๆในมหาจักรวาลหรือเอกภพอีกนานเท่านาน คุณยังไม่จบ“กรรมในกาละ” วันใดวันหนึ่งตราบที่คุณยังแสวงหาคุณต้องได้พบแน่ เว้นแต่คุณ“ไม่เอา”

ก็แค่“โลภียะ”คุณยัง“เอา”มาใส่ตนหนักกว่าหนักแล้ว และชนิดที่ยัง“หลงๆ”ด้วย หรือยัง“อวิชชา”ไปกับมันเลย

และ“อดีต”จะเป็น“กาลที่คุณจะต้องมีอยู่”ไปกับ“กรรม”เพราะ“ความจำจะไม่สูญหาย”ไปจาก“พลังงานจิตนิยาม”เป็นอันตราย ตราบที่คุณยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน คุณจึงได้อาศัย“อดีต”ที่ลั้มนาทิฏฐิพัฒนาจนเกิด“โลกุตรธรรม”ในจิตของคุณจนได้แน่นอน

อดีตหรืออนาคตนั้นยังไม่เที่ยงแท้เท่าปัจจุบันที่คุณ“ลั้มผัส”กันอยู่หลัดๆ โทนโท โด้งๆ ใน“กาละ”นั้นๆ ไม่มีอะไรที่จะยืนยันว่า“จริง”ได้เท่า“กรรม”กับ“กาละ”ที่ยืนยันใน“ปัจจุบัน”นั้นๆ สำหรับความเป็น“คน”ทุกคน

“กรรม”ของแต่ละคน ในแต่ละ“กาละ” ที่ปฏิสัมพันธ์กันอยู่ในโลกจึง“จริง”ยิ่งที่สุด

ส่วน“ข้อที่ ๔ เอหิภัสลโก”ก็พูดถึงมาแล้ว

และต้องโน้มเหนี่ยวเอามาให้ตนให้ได้ ก็คือ “โอปนยโก”มันของสูงของยากนะ สูงก็เอื้อมเอาให้ได้ นี่อีกข้อหนึ่ง เป็น“ข้อ ๕”

“ข้อ ๖”ก็คือ ส่วนของใจในใจตนเองแท้ๆ “ธาตุรู้”ของตนจะเป็น“ปัญญา”ที่ชี้ชัดบอกแก่เราเอง อาศัยใครบอกก็ไม่จริงเท่าเรา

รู้เองแน่ๆ บาลีว่า “ปัจจุตัง เวทิตัพโพ วิญญูติ”ไง!

ดังนั้น“ความเชื่อ”ของชาวพุทธ จึงเชื่อความตรัสรู้ของ พระพุทธเจ้า นี้อข้อที่ ๑ เลยนะ ซึ่งมีไว้ว่า พระองค์จะบังคับให้เชื่อ แต่พระองค์ทรงสอนให้เรา“เชื่อกรรม-เชื่อวิบาก ฯลฯ”

ว่า “กรรมเป็นของของตน(กัมมัสสกะ) -ตนเองเท่านั้นที่จะเป็น“ทายาทกรรม”ของตน “มรดกกรรม”ของใครก็ของคนนั้น แบ่งใครอื่นไม่ได้แม้แต่ลูกสายเลือดตนเองแท้ๆ(กัมมทายาท)-กรรม ของตนเองพาตนเกิดตนเป็นต่างๆทั้งหมดทั้งสิ้น(กัมมโยนิ) -กรรมเป็น เฝ้าพันธุ์ของเราเอง[“กัมมพันธุ์”นี้แตกต่างจาก“สรีรพันธุ์” อย่าหลงผิดเป็น อันขาด ; “จิตนิยาม”เท่านั้นที่ถ่ายทอดเฝ้าพันธุ์ทาง“กรรม”ของตนเอง “อุตุนิยาม”และ “พีชนิยาม”ยังไม่ถ่ายทอดเฝ้าพันธุ์ทาง“กรรม” และยังไม่มี“ผลวิบาก”ในการจองเวร จองกรรมกับใคร] -กรรมเป็นเครื่องอาศัยที่ยิ่งใหญ่ในชีวิตของคนซึ่ง “ตน”หรือ“อัตตา”นี้แหละ คือ ภาวะที่ต้องทำ“สงคราม”(รณ)สำหรับ สัตว์ทั้งหลายที่มีธาตุ“จิตนิยาม”

ชีวิตใหญ่่น้อยของสัตว์“จิตนิยาม”จึงต้อง“ทำสงคราม (สธณะ,รณรงค์,ปฐิสธณะ)”ตลอดชีวิตที่ยังไม่บรรลู่“อรหนต์”ชีวิตจึงต้อง “อาศัยการทำสงครามอยู่วกไปวนมาขึ้นสูงลงต่ำแล้วๆเล่าๆอยู่กับ กรรม”(กัมมปฐิสธณะ)

ซึ่งล้วนยังอยู่ในภาวะแห่ง“ความมี”ในโลกของสัตว์ หรือโลกของ“จิตนิยาม”

ผู้บรรลู่อรหนต์เท่านั้นจึงจะไม่ต้องทำสงคราม(อธณะ)แม้จะ อยู่ในภาวะยัง“มี”(ชีวิตอยู่หรือแม้มีผัสสะ) เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น “โลก”และความเป็น“อัตตา”ของสัตว์อย่างดีจริงเพียงพอที่จะ

อยู่ร่วมกันได้ เพราะมีอำนาจ(อิทธิพล)พอที่จะอยู่กับ“โลก”(โลกาธิปไตย)
และทั้งมีอำนาจ(อิทธิพล)เพียงพอในความเป็น“อัตตา”(อัตตาธิปไตย)
ชนิดที่ไม่“ลึกลับ(อหะ)”

เพราะมีสัมมาทิฐิใน“อันทคาคิกทิฐิ” ไม่ยึดมั่นถือมั่น
ในความเป็น“โลก”ต่างๆและความเป็น“อัตตา”ต่างๆแล้วด้วย
ความรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ๑.โลกเที่ยง ๒.โลกไม่เที่ยง ๓.โลกมีที่สุด
๔.โลกไม่มีที่สุด ๕.อัตตาอันนั้น สรรพก็อันนั้น ๖.อัตตาก็อย่างหนึ่ง
สรรพก็อย่างหนึ่ง ๗.สัตว์ตายแล้วยังมีอยู่ ๘.สัตว์ตายแล้วย่อมไม่มี
๙.สัตว์ตายแล้วทั้งมีอยู่ ทั้งไม่มี ๑๐.สัตว์ตายแล้วจะมีอยู่ก็ไม่ใช่ว่า
ไม่มีอยู่ก็ไม่ใช่ว่า

ที่สำคัญคือมีพร้อมไปด้วย“อำนาจที่เป็นธรรม”(ธรรมาธิปไตย)ยังชีพไป ไม่ต้องทำสงครามในตนและกับผู้อื่นอีก จนกว่า
จะปรินิพพานเป็น“ปริโยสาน”

ที่นี่ ภาวะทั้งหลายทั้งปวงนั้นเรียกว่า“ธรรม”ที่“ทรงอยู่
นิ่งๆหรือคงที่”(constant)ให้ศึกษา ซึ่งจะต้องศึกษา“ความแตกต่างกัน”
ก็จะใช้เปรียบเทียบกันเองในภาวะ“ทรงอยู่นิ่งๆ หรือคงที่ใน
ปัจจุบันนั้น(status quo)ด้วยตนเอง จึงจะได้ความจริง ที่จริงที่สุด

ตราบที่ยังมี“ธรรม” ก็ยังมี“กรรม”

“กรรม”ทั้งหลายนั้น“ไม่เที่ยง” เปลี่ยนแปรได้ตามเหตุปัจจัย
มี“นิพพานธรรม”เท่านั้น ที่“เที่ยง”ไม่มีการเปลี่ยนแปลงอีก
แล้วในตัวเอง

● จบฉบับที่ ๓๓๑

ฉบับที่ ๓๓๒ มีนาคม ๒๕๖๑

ฉบับที่แล้ว ๓๓๑ เราได้พูดถึง “อันตคาหิกทฎฐิ ๑๐” และเรากำลังพูดถึงว่า

ตราบที่ยังมี“ธรรม” ก็ยังมี“กรรม”

“กรรม”ทั้งหลายนั้น“ไม่เที่ยง เปลี่ยนแปรได้ตามเหตุปัจจัย มี“นิพพานธรรม”เท่านั้น ที่“เที่ยง”ไม่มีการเปลี่ยนแปลงอีกแล้วในตัวเอง

ดังนั้น อรหันต์ทุกองค์ที่มีนิพพานแล้ว จึงเป็นผู้“เที่ยง”ใน“ธรรม” คือจัดการกับทุกๆ“ธรรม”ในตนหรือของตนออกไปสู่ภายนอก ถูกธรรม ถูกตรง เพราะเป็นผู้มี“ธรรมาธิปไตย”

หมายความว่า ผู้นั้นเป็นผู้มี“ธรรมเป็นอำนาจ”หรือมี“อำนาจที่เต็มไปด้วยพลังแห่งธรรม”ตามบารมีของแต่ละท่านถูกต้องตรงธรรม

ทุก“กรรม”ของอรหันต์จึงทำ“กรรม”ที่เป็นประโยชน์ต่อโลก ต่อสังคม ต่อผู้อื่น”(พหูชนิตายะ) และทำ“กรรม”ให้ผลสุขต่อโลก ต่อสังคม ต่อผู้อื่น”(พหูชนสุชายะ) เป็นผู้ทำ“กรรม”ที่มีความสงสารโลก มีความเอ็นดูเมตตาต่อโลก อนุเคราะห์ต่อโลก(โลกานุกัมปายะ)

บริบูรณ์ไปด้วยพหูชนิตายะ-พหูชนสุชายะ-โลกานุกัมปายะอย่างแท้จริง

พหูชนิตายะหรือพหูชนสุชายะ แม้แต่โลกานุกัมปายะนั้น มีนัยสำคัญคือ เป็นคนที่มีคุณค่าประโยชน์ต่อผู้อื่น-ต่อสังคม-ต่อโลก ซึ่งมีความหมายแจ้งๆชัดๆว่า ต่อคนจำนวนมากมายหลากหลาย-ต่อสังคมกว้างขวางเพื่อแผ่ไปทั่วมวลมนุษยชาติ-ซึ่งเป็นความเอ็นดู

เมตตาสงสารอย่างยิ่งต่อโลก-ต่อสังคม-ซึ่งก็คือต่อคนทั้งหลายในโลกนั่นเอง

ซึ่งหมายถึง ความมากมายหลากหลายของความเอ็นดูเมตตาสงสารอย่างยิ่ง ต่อมวลประชาชนนะ ที่ท่านทำประโยชน์ให้ และให้ความสุขแก่เขานั้นนะ ด้วยอาการทางจิตที่ประเสริฐจริงๆ

ส่วนประโยชน์นั้นจะมีคุณค่าสูงส่งมากหรือน้อยเท่าใดนั้นก็เท่าที่بارมีแต่ละท่านจะพึงมีความรู้และสมรรถนะหรือคุณธรรมในตนของพระอรหันต์นั้นๆ และพระโพธิสัตว์นั้นๆ

แต่ที่ระบุดังๆอยู่นั้นคือ อรหันต์หรือโพธิสัตว์นั้นจะเป็นคนที่“ทำประโยชน์แก่คนจำนวนมาก(พหุชนิตายะ) หรือ“ทำความสุขให้เกิดแก่คนจำนวนมาก(พหุชนสุขายะ) และเป็นผู้ที่มี“ความเอ็นดูเมตตาสงสารต่อโลก-ต่อสังคม-ต่อผู้อื่นทั้งหลายอยู่(โลกานุกัมปายะ) อย่างเห็นๆ เป็นเครื่องยืนยัน จึงจะชื่อว่า“อรหันต์”หรือ“โพธิสัตว์”

ผู้มีคุณสมบัติ“อรหันต์-โพธิสัตว์”แท้ๆตามนิยามที่พระพุทธเจ้าตรัสชัดมากนั้นจึงไม่ใช่“คนที่ไม่ทำประโยชน์ต่อคนจำนวนมาก”อย่างเห็นได้เป็นอยู่ปรากฏได้ๆแน่นอน แม้แค่เป็นคนมีประโยชน์แก่คนจำนวนน้อย ก็ไม่ใช่แน่ๆเลย นี่คือนัยสำคัญที่ชัดมาก

ดังนั้น แม้แค่ผู้“ทำประโยชน์แก่คนจำนวนน้อย(อนุชนิตายะ) หรือ“ทำความสุขให้เกิดแก่คนจำนวนน้อย(อนุชนสุขายะ) และเป็นผู้ที่ไม่มี“ความเอ็นดูเมตตาสงสารต่อโลก-ต่อสังคม-ต่อผู้อื่นทั้งหลายอยู่(น โลกานุกัมปายะ) ก็เห็นได้ชัดๆว่า ไม่มีอยู่ใน“พฤติกรรม”ของคนที่ เป็นอรหันต์หรือโพธิสัตว์แน่นอน ซึ่งเห็น“อาการ”ที่ว่านี้ได้แท้

ดังเช่น ตัวอย่างเห็นชัดๆ คนที่ปฏิบัติแบบศาสนาเซน

ที่เขาเล็กน้อย แม้แต่ผ้าคลุมตัวก็ไมุ่่งห่มเลย เปลือยร่างล่อนจ้อน จะรับประทานอาหารก็ใช้สองฝ่ามือรับ ไม่ต้องใช้ภาชนะอะไรอื่นมารับ อาหาร ทรัพย์สมบัติอะไรของเขาไม่มีเลย จะมีก็แค่ภาชนะ ๒ ชิ้น คือ ๑.ไม้กวาดขนหางนกยูงไว้ใช้ค่อยๆปิดป้องกันการทำลายสัตว์ และ ๒. หม้อกรองน้ำ เพื่อป้องกันการดื่มน้ำที่มีสัตว์มีชีวิตเข้าไปด้วย

เขาสันโดษขัดมาก(เป็นคนพอเพียงขัดมาก) สงบขัดมาก(อยู่เงียบๆ ไม่พูด) ไม่ยุ่งไม่เกี่ยวกับใคร ไม่มีการงานเป็นชิ้นเป็นอันที่จะเกิดประโยชน์ต่อโลก-ต่อสังคม-ต่อผู้อื่น เขามีศีลเห็นได้ต้งๆยืนยัน ขัดเกลادنเครื่องแต่งกายเขาเป็นอยู่เห็นได้ต้งๆ เขาไม่มีพันธกิจกับใคร เขาปลีกหลีกเร้น อยู่โดดๆเดี่ยวๆ ไม่เกี่ยวกับคนอื่นใด กับสังคม ไม่มีทำอะไรที่เป็นประโยชน์ต่อชนหมู่มากอยู่ในโลกเลย นอกจากมีชีวิตอยู่ ยังไม่ตาย แล้วก็ออกมาบิณฑบาตขอเขากิน เลี้ยงชีพอยู่ไปวันๆ เขาไม่มีการงานที่สร้างสรรค์ การงานที่ประชาชนต้องใช้ต้องกินต้องอาศัยอะไรเลย ที่เป็นกิจจะลักษณะ

เพราะศาสนาเขาไม่ได้เรียนรู้ความเป็นโลก-ความเป็น อัตตาอย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริงรอบถ้วนเหมือนศาสนาพุทธ เขาไม่ได้เรียนรู้“ความเป็นสรีระ-ความเป็นกาย-ความเป็นสัตว์-ความเป็น ชีพ(ชีวะ)”อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริงรอบถ้วนเช่นศาสนาพุทธทำกัน

แม้แต่ชาวพุทธเอง นักปฏิบัติธรรมของชาวพุทธที่ยัง มิฉฉาปฏิรูป ยังมีสุดโต่งไปข้าง“ไม่ทำการงานอันจะเป็นประโยชน์อยู่ กับผู้ร่วมธรรมเดียวกัน(สหัมมิก)” นั่นคือ จะไม่มีทำการงานร่วมกับ พุทธบริษัท ๔ หรือร่วมกับสังคมอย่างเป็นประโยชน์เกื้อกูลกันอาศัย กันได้ไปด้วยกัน ชนิดที่รู้จัก รู้วินัย ปฏิบัติถูกต้อง ถูกวินัยขัดแท้

จึงไม่เป็นไปตาม“ปัญญาข้อที่ ๕ ของโสดาบัน” คือ “เพ่งเล็งกล้าอยู่กับการปฏิบัติธรรมของตนไปด้วย และชวนชวาททำงานน้อยใหญ่ของสัทธมมิกไปด้วย เหมือนแม่โคที่ทำงานการปฏิบัติธรรมของตนไปด้วย ทำการงานเลี้ยงลูกไปด้วยพร้อมกัน โดยไม่แยกกันเลย

ถ้าเรามีสัมมาทิฐิใน“อันทคาหิกทิฐิ ๑๐” เรามีอำนาจที่เป็นธรรม(ธรรมาธิปไตย)และเรายังมีชีพต่อไปอยู่ ไม่ต้องทำสงครามในตนอีก เนื่องจากเรายังไม่“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” นั่นคือเราเป็น“อรหันต์-โพธิสัตว์”แล้ว แต่ยังมีชีพ ยังดำเนินชีวิตต่อไป

เราก็ต้องอยู่กับภาวะทั้งหลายทั้งปวงที่เรียกว่า“ธรรม”ในโลกในสังคัมซึ่งเราต้องมี“กรรม(การกระทำ)”ไปกับ“กาล”อยู่

มันก็เป็นภาวะ“ธรรม”ที่“ทรงไว้”ในโลกในสังคัมไง!

เราก็ต้องจัดการกับ“อาการ”ของ“จิตใจ”ของเราเอง ซึ่งเราจะให้เคลื่อนไหวเป็น“กิริยา”อย่างไรขึ้นมา เราก็“จัดการปรุงแต่งกำหนดได้เอง(อภิสังขาร)”โดยมี“กุศลเจตนา”กำกับ ก็เป็น“กรรม”เกิดขึ้นไปกับ“กาล”ที่ยังมีอยู่ตลอดกาลนั้นๆ ของพระอรหันต์หรือของพระโพธิสัตว์ทั้งหลาย

โดยการกำหนด“กรรม”ของตนให้ได้สัดส่วนอันดีเหมาะสม(กัมมัฏฐตา)เป็น“ธรรมของตนเพื่อผู้อื่น ที่มีทั้ง“แกนนิ่งๆหรือหรือคงที่(static)”กับ“พลังเคลื่อนไหว(dynamic)”ในปัจจุบันทุกๆขณะ

ธรรมที่เที่ยงแล้วที่คงที่แล้ว ก็คงที่อยู่ในอดีตนั้น และ“อดีต”ก็ยังเพิ่มขึ้นก็เพิ่มขึ้นได้จาก“กรรมปัจจุบันของพระอรหันต์และพระโพธิสัตว์”ที่ทำ“กรรมใหม่”จะสะสมลงไปอีกอยู่เสมอ

“อดีต”จึงมีทั้ง“คงที่”และมีทั้ง“ไม่คงที่”ฉะนั้นเอง
ส่วน“อนาคต”นั้นจะ“ไม่เที่ยง-ไม่แท้”เท่ากับ“ปัจจุบัน”เป็น
อันขาด “ความเที่ยง”จึงอยู่กับ“ปัจจุบัน”นี้เท่านั้น
ส่วน“ความไม่เที่ยง”นั้นยังเกิดได้กับ“อดีต”และ“อนาคต”
เพราะยังมี“กาล”ที่อรหันต์และโพธิสัตว์ยังมี“กรรม”อยู่
“กรรม”ของอรหันต์และโพธิสัตว์ยังมีอยู่ใน“ปัจจุบัน”ที่ยัง
ชีวิตดำรงอยู่ ตราบที่ยังไม่“ตาย”ปรินิพพานเป็นปริโยสาน ท่าน
ยังทำ“ดี(กุศล)”ไปกับการเดินทางมาจาก“อนาคต”ได้อีกอยู่ตลอด
ส่วน“กรรม”ของอรหันต์ของโพธิสัตว์ที่ทำทุกกรรมนั้น
“เที่ยง” นั่นคือ เที่ยง“กุศลกรรม” เพราะไม่มี“บาปที่เป็นอกุศลกรรม”
อีกเลย ไม่ว่าจะ“ทำกรรม”ใดๆอีกเท่าไรก็ตาม

ฉะนั้นคือ “สัพพปาปัสสะ อกรรมัง กุสลัสสูปสัมปทา สจิตต-
ปริโยทปนัง”นั่นเอง “โอวาทปาฏิโมกข์ ๓”นี้สำหรับพระอรหันต์
ขึ้นไปนะ! อย่าหลงผิดกันว่า เป็นของปุถุชนคนทั่วไปเป็นอันขาด

โอวาทปาฏิโมกข์ ๓ นี้ พระพุทธเจ้าตรัสกับ“พระอรหันต์”
๑,๒๕๐ รูป ในวันเพ็ญ เดือน ๓ “มาฆบูชา” ต่างหาก

ไม่ใช่เป็นของปุถุชนทั่วไปหรอก ยิ่งไปเข้าใจผิดหมายเอา
ว่า“โอวาทปาฏิโมกข์ ๓”นี้คือ “ไม่ทำชั่ว ทำดี ทำจิตให้สะอาดผ่องใส”
นั้น มันก็ยิ่งผิดไปใหญ่เลย

เพราะผู้มี“โอวาทปาฏิโมกข์ ๓”คือ ผู้ที่“ไม่มีบุญ”แล้ว
เนื่องจาก“บาป”หมดสิ้นไปแล้ว จึงเป็นผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป”เกลี้ยง
สนิทหมดจด ภาษาบาลีคือ “บุญญปาปปริกขีณ”

คำว่า เป็นคน“ไม่มีบุญ”แล้ว เพราะ“บาป”ของท่านหมดสิ้น

ไปแล้ว ก็เป็นคนที่ทำ“กรรม”ใดๆก็ไม่มีทั้งบุญทั้งบาป

อรหันต์หรือพระโพธิสัตว์ที่“ดับ”ถึงขั้น“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”เท่านั้น จึงจะหมดสิ้นทุกสิ่งทุกอย่างทั้ง“กรรม”ไปจาก“กาล”ทั้ง ๓ กาล คือทั้ง“ปัจจุบัน”ทั้ง“อดีต”ทั้ง“อนาคต”

อรหันต์และพระโพธิสัตว์นั้นจะหมดภาวะ“เคลื่อนไหว”ได้สิ้นเกลี้ยงจริงทั้ง“ความเป็นอรหัตตา”(ความเป็นอรรถาที่ไม่ลึกลับแล้วของตนที่ยังอาศัยความเป็นชีวิตอยู่) ก็ต่อเมื่อท่าน“ทำกายแตกตายลง(กายัสสละ เกทา)”แตกแยกธาตุ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไปนั่นแล

จึงจะเป็นผู้หมดสิ้น“อรรถาคือตัวตน”ไปสิ้นหมดไม่เหลือ

ดังนั้น การศึกษาจึงศึกษาได้ในขณะที่มี“ตัวตน”(self-ish) และมี“ความเคลื่อนไหว”(kinetic หรือ dynamic) ซึ่งศึกษาได้ใน“ปัจจุบัน”ไปเป็นลำดับๆ ใน“อดีต”หรือใน“อนาคต”ก็จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้เอง เพราะมีภาวะ“๒”ยืนยัน“รู้ร่วม”กันได้กับคนอื่นทุกสิ่งทุกอย่าง ทุกกาล โดยเฉพาะกับ“อรรถา”อื่นจริง

“ความเคลื่อนไหว”ต้องเปรียบเทียบกับ“ความเคลื่อนไหว”(kinetic หรือ dynamic)ด้วยกันก่อน แล้วที่สุดจึงจะเปรียบเทียบกับ“ความนิ่งๆหรือความคงที่”ในปัจจุบันนั้น(status quo หรือ constant) เพราะ“จิต”เป็น“พลังงาน”ที่เป็น“นามธรรม”ที่จะศึกษาเรียนรู้กันได้ว่าที่สุดนั้น“เคลื่อนไหวอยู่”หรือ“นิ่งสนิทแล้ว”ถูกแท้

เฉพาะอย่างยิ่ง“ความนิ่งในความนิ่งของตน” มันไม่เป็น“ธรรมะ ๒”ให้ศึกษาใน“ความแตกต่างกัน”ออกมาได้เลย

มันมีแต่“นิ่งกับนิ่งๆ” แล้วมันจะไปรู้ว่าอะไรที่จะเกิดแตกต่างกันใน“ความนิ่ง” ยิ่งไม่ให้มี“การสัมผัส”กับอะไรเสียอีก

เลยยิ่งนิ่งๆ นิ่งก็ยิ่งๆๆๆนิ่งกันไปยกใหญ่

ดังเช่น “เทว” นั้นมันคือ “ภาวะ ๒” แท้ๆ ก็ไม่ยอมให้แยก ออกมา “รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” กันถึง “ภาวะ ๒” ที่เป็น “ความรู้” กับ “ความจริง” ที่ยิ่งใหญ่ อยู่ใน “เทว” นั้น โดยห้าม หรือ ไม่ยอมตีแตก แยกแยะ “ความรู้” กับ “ความจริง” อันเป็น “ภาวะ ๒” คู่สำคัญของ ความเป็น “เทว” ผู้ยิ่งใหญ่ออกมา “รู้(นาม)” ว่า คือ อะไร..เป็นอย่างไรกัน “จริง(รูป)” แท้ๆ

จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น “วิญญาน” อันเป็น “สังขาร” ที่ยิ่งใหญ่” นั้นถึงรายละเอียดทั้งหลายทั้งปวงว่า “วิญญาน” เป็นอะไร? “สังขาร” ปُرุงแต่งกันอยู่อย่างไร? จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “เทว” ที่เป็น “ปรมาตมัน” ยิ่งใหญ่นั้น มี “ความจริง” อยู่ อย่างไม่? ด้วย “ความรู้” อะไร?

ศาสนาพุทธเรียนรู้กันตรงภาวะในขณะที่มี “อาการ” ต่างๆมัน “เคลื่อนไหว” อยู่หลุดๆ โทนโท โต้้งๆ จึงสามารถศึกษาได้ว่า มันมี “กิเลส” ผสมปُرุงแต่งกันขึ้นเป็น “สังขาร” และที่แท้ “สังขาร” ก็คือ “เหตุ” กับ “ปัจจัย” ที่ปُرุงแต่งกันขึ้นมี “วิญญาน”

“เหตุ” กับ “ปัจจัย” ก็คือ “ภาวะ ๒” คือ “เทว” นั่นเอง

เราจึงต้องเรียนรู้ “วิญญาน” ด้วย “นาม” และ “รูป” ที่เป็น “ภาวะ ๒” ของ “วิญญาน” อันเป็น “เหตุ” เป็น “ปัจจัย” กันและกันไป ตลอดสายตามหลัก “ปฏิจจสมุปบาท” ถึง ๑๑ ภาวะกันทีเดียว ซึ่งภาวะที่ ๑๑ คือ “ชาติ”

ผู้มี “ชาติ” แต่ยังมี “อวิชชา” อยู่ ก็จะไม่รู้ว่า หากใครยังมี “ชาติ” อยู่ ก็จะไม่พ้นจาก “ชรา-มรณะ” และ โศกะ ปริเทวะ ทุกขะ

โทมัส อุปายาสะ ไปได้ ผู้“อวิชชา”ก็จะมี“ชาติ”เกิดแล้ว เกิดอีก
วนแล้ว วนอีก “วนเวียนหมุนไปอยู่”กับความเป็น“สังขาร”ว่า คือ
“ตัวตน(อัตตา)”“ของตน(อัตตนิยา)”ก็ต้อง“เกิด(ชาติ)”วนเวียน“ชาติ
แล้ว-ชาติเล่า”ไปตลอดกาล อันเป็น“อวิชชา”คือ“ความไม่รู้”ชนิดที่
ไม่มีสิ้นสุดลงได้ จนกว่าจะพบ“โลกุตระ”

จึงหมดสิทธิ์ที่จะได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะ“สังขาร”ว่า
ที่แท้มันก็คือ “การปรุงแต่งกันอยู่”ของ“เหตุ”กับ“ปัจจัย”ที่เป็น
“ภาวะ ๒”เรียกว่า“สังขาร”เรียกว่า“วิญญาน” คือเป็น“เทว”นี้เอง
ซึ่ง“เทว”นี้แหละแม้จะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ขนาดไหนปานใด
ก็ไม่สามารถทำ“นิพพาน”ให้ตนได้ และไม่สามารถ“ปรินิพพานเป็น
ปรีโยสาน”เด็ดขาด จึงต้องมี“ชาติ”คือมี“ความเกิด”แล้ว และต้อง
“ตาย” เป็นการ“หมุนวน”อยู่ใน“วัฏสงสาร”นานนับชาติไม่ถ้วน
และทรมานอยู่กับ“ความสุข-ความทุกข์”ซึ่งมันเป็น“จอมมยา”
แท้ๆ หลอกคนมี“อวิชชา(ความโง่)”อยู่นานนับปีกาล

“วิญญาน”ผู้ยิ่งใหญ่ก็คือ“สังขาร”ที่เป็นการปรุงแต่งของ
“เหตุกับปัจจัย”นี้เองที่พยายชนะว่า“วิญญาน”จะไม่มีวัน “ดับมอด”
หมดสิ้นเป็น“ปรินิพพานเป็นปรีโยสาน”ไปได้เด็ดขาด

เพราะยัง“อวิชชา”อยู่และ“ยึดมั่นตัวตนสูงยิ่ง” จึงไม่ยอม
ให้แต่ละต้อง“ตัวตน”เป็นอันขาด จะ“ถือตัวถือตน”จัดสุดขีด จึง“ไม่
แยกแยะ-วิจัยวิจารณ์”ความเป็น“ตัวตน(อัตตา)”เลย เพราะหลงผิด
สนิทสนม จึง“ยึดมั่นถือมั่นในความเป็นตัวตน” คงความเป็น“เทว”
ไปอยู่เช่นนั้นตลอดกาลนาน นำสงสารยิ่ง

ที่แท่นั้น “วิญญาน”ก็คือ เป็นแค่“นาม”กับ“รูป”ที่อาศัย

กันเกิดมาเป็น“ตัวตน” คือ เป็น“อัตตา”ที่หลง“สูญนิยม”อย่าง
ยิ่งใหญ่ จนกระทั่งหลงยึดว่า“ตนเอง”คือ“พระเจ้า” คือ“เจ้าของ
ความสุข”ผู้ยิ่งใหญ่ที่“เที่ยงแท้”อย่างมงายต่อไป แต่แท้ๆมันคือ
“ภาวะ ๒”ที่เป็น“มายา”หลอก“ตนเอง”และเป็น“ตัวหลอกลง“โลก”
ผู้ยิ่งใหญ่ ซึ่งต้องจัดการ“ดับมายา”หรือ“ความหลอก”ตัวนี้
“สิ้นซาก”ในจิตตนให้ได้

ก็อีกแหละ มีบางคนเชื่อแล้วว่า “อัตตา”หรือ“เทว”เป็น
“อนัตตา”มันไม่มี“ตัวตน”จริง แต่เพราะตนยังหลง“มายากล”ของ
“มาร”หรือ“ซาตาน”อยู่ “อวิชชา”จึงยังไม่หมดสิ้น มีวิธีจัดการกับ
“มาร”หรือ“ซาตาน”ยังไม่“สัมมาทิฐิ”สมบูรณ์แท้ จึงทำ“นิพพาน”
ให้แก่ตนไม่สำเร็จ “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ไม่ได้ อยู่นั่นเอง

เหตุเพราะปฏิบัติตาม“วิธีปฏิบัติเดิมของตน”ที่ทำอยู่
ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่มี“ปรโตโฆสะ”นี้แหละตัวร้าย

ถ้าจะเอาแต่ละกตจิตให้มัน“นิ่ง”ให้มันเป็นหนึ่ง มันก็ไม่มี
“ธรรมะ ๒”ให้ศึกษาตามศาสนาพุทธได้เลย ซึ่งศาสนาพระพุทธเจ้า
นั้นต้องศึกษาด้วย“ธรรมะ ๒” (เทว ธัมมา) เสมอ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

ดังนั้น หากผู้ใดไปสะกตจิตให้เป็นหนึ่ง ก็คือผู้นั้นออกนอก
ศาสนาพุทธไปแล้ว กู้กลับกันยากแล้ว ตามที่ได้พูดมาแล้วซ้ำแล้ว
ซ้ำอีก พุทธศาสนานั้นคือปฏิบัติตาม“จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘”

“หลับตา”ปฏิบัตินั้น“ผิด”ไปจากศาสนาพุทธ (ปัญณะ = ผิด)

ต้องมี“อปัณณกปฏิบัติ ๓” จึงจะ“ไม่ผิดศาสนาพุทธ”

นั่นคือ ปฏิบัติ ๓ คือ การปฏิบัติ ต้องมี“๑.สำรวมอินทรีย์ ๖
๒.โภชนมัตตัญญูตา ๓.ชาคริยานุโยคะ”

การประกอบความเพียรหลับตา นั้นมันไม่ใช่“พากเพียรทำ
ความตื่น” แต่มันเป็นการทำความเพียรไปสู่“ความหลับ”

เพราะการเอาแต่“หลับตา”สะกดจิตให้เป็นหนึ่งนั้น เราจะ
ไม่มีช่องจะเรียนรู้ได้ถึง“อาการ”มันแรงหรือมันค่อย มันก็มีแต่
“ความนิ่งหรือความคงที่” ก็ไม่สามารถศึกษาว่า อะไรมันนิ่ง หรือ
อะไรมันเคลื่อนไหว อะไรมันเล็กหรืออะไรมันใหญ่ อะไรมันหนักหรือ
อะไรมันเบา อะไรมันหยาบหรืออะไรมันละเอียด อะไรมันหมด
อะไรมันมี โดยเฉพาะอย่างไรเป็นกิเลส อย่างไรไม่มีกิเลสแล้ว ก็
ล้วนสามารถศึกษาได้ที่“อาการ”จะรู้ได้ถึง“ความแตกต่างกัน”(สังกะ
หรือเพศ) ด้วยการเปรียบเทียบหลายๆ ในขณะที่“ตื่นๆ”ทั้งทาง“กาย-
วาจา-ใจ”

ซึ่งแต่ละคนต้องใช้“ความรอบรู้อันยิ่ง”ตั้งแต่ความเห็น
แล้วจึง“วิปัสสนาญาณ”ที่จะเป็นอภิญญาหรือวิชชากันไป

“การศึกษา”จึงต้องศึกษากันที่“ความมีธรรมะ ๒ (เทว ธัมมา)”
เริ่มต้นจาก“มีธาตุรู้ของเรา”ตื่นเต็มทั้งทาง“กาย-วาจา-ใจ” จึงจะ
เกิดการเรียนรู้ พัฒนา เจริญ หรือเสื่อมเสีย ครบสุดเป็นที่สุดก็
“มี”หรือ“ไม่มี”เป็นตัวชี้“ผล”ตัดสินว่า “ควร”หรือ“ไม่ควร”

จาก“ธาตุรู้”กับภาวะ“ไม่ใช่ธาตุรู้” และคนมี“ธาตุรู้”กับคน
มี“ธาตุรู้”ด้วยกัน จึงจะพูดกันรู้เรื่อง คนไม่มี“ธาตุรู้”พูดกันได้ไง?
ในเมื่อไม่มี“ธาตุรู้” ก็ตัดสิน“ลัจจะ”ไม่ได้เลย

หรือการมี“ธาตุรู้ทั้ง ๖ ทวาร”กับ“การมี“ธาตุรู้”แค่ทวาร
เดียว มันจะชี้ชัดและยืนยัน“ความรอบรู้”ได้เท่าเทียมกันหรือ?

เพราะหากปฏิบัติอยู่กับ“หลับตา” ไม่ให้“ธาตุรู้”มันเปิด

จิตมารับรู้กันภายนอกเท่านั้น มันตัดสินกันยังงัย? ใครตัดสินได้ล่ะ?

ก็ต้องจบกันที่“ความรู้หรือความเห็นของคุณกับของเรา ไม่ตรงกันแล้ว” มันต่างกันแน่ๆ ตัดสินไม่ได้ เพราะเหตุกิติองค์ประกอบกิติ ในการปฏิบัติมันไม่ตรงกัน ไม่เท่ากัน

เมื่อ“เหตุ(สอุปนิสา)”และ“องค์ประกอบ(สปรกขาร)”ไม่ตรงกัน ไม่เท่ากัน ก็พิสูจน์กันไม่ได้ เราจึงจะพูดอะไรกันได้ยาก เพราะ “เหตุ-ปัจจัย”มันต่างกัน ก็ต้อง“จบ”กันที่คุณกับเรา“ต่างกัน(นานา)”

แม้เป็น“พุทธร่วมกัน”ก็คือ ต่างเป็น“นานาสังวาส”กันแล้ว

พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า “ลัทธิจะมีหนึ่งเดียวเท่านั้น มิได้มี ๒ อย่าง” ผู้มี“นิพพาน”คือ ความดับทุกข์ ได้แก่ความสงบสังขาร ทั้งปวง ความสละคืนอุปธิทั้งปวง ความสิ้นตัณหา ความสำรอกตัณหา ความดับตัณหา ความออกจากตัณหาเป็นเครื่องร้อยรัด เรียกว่า ลัทธิจะอย่างเดียว” (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๕๕๐) นี่คือ “ลัทธิจะมีหนึ่งเดียว”

ดังนั้น นอกจากคนผู้มี“นิพพาน”แล้ว และต้องล้มมาทฤษฎี ตรงกันด้วย ที่จะมี“ลัทธิจะเป็นหนึ่งเดียวเท่านั้น” จบการแย้งกันจริงๆ ไม่มีอะไรแม้แต่มน้อยที่จะแย้งกันได้แท้ๆ เด็ดขาด

แม้ผู้จบกันที่“สูญ”หรือที่“ลงกัน”ได้ สุดท้ายก็จบกันที่ภาวะ “มี”หรือภาวะ“ไม่มี” ที่ตรงกัน นั่นคือ “ไม่มีอวิชชาสวะ”หรือ“ไม่มี อวิชชาอนุสัย”เป็นที่สุดด้วยกัน

ไม่เช่นนั้น เราก็ไม่มีอะไรจะ“จบ”หรือไม่รู้จะ“จบ”จะ“หยุด สนิท”กันที่สุดตรงไหน

นอกนั้น “ลัทธิ”มีแตกต่างกัน แย้งกันได้ทั้งสิ้น

ผู้“รู้จบ”ที่เข้าใจกัน จึงจบกันที่“สูญกิเลสสวะหรือสูญ

กิเลสอันล้น” เพราะแม้แต่ความเป็น“สูญ”ก็ยังแย้งกันได้เลย

ไม่ว่าจะเป็น“สูญ”คือความไม่มี หรือ“ศูนย์”คือความอยู่ที่
กลาง,ความเป็นกลาง

การจบลงที่“ความอยู่ตรงกลาง,ความเป็นกลาง(ศูนย์)”หรือ
“ความไม่มี(สูญ)” คือเรื่องของ“คน”พูดกันรู้เรื่อง ที่สามารถรู้กัน
และตกลงกันได้ ก็พูดกันไป ก็“จบ”กันได้

ส่วนคนที่พูดกันไม่รู้เรื่อง หรือพูดกันไปไม่เข้าเรื่องกันแล้ว
มันก็ต้องหยุดพักกันที่ต่างคนต่างเข้าใจกันคนละอย่างไปแล้ว ก็
ต้องปล่อยให้ต่างคนต่าง“ยึด” ต่างคนต่าง“ทำ”กันไป

จนกว่าใคร ฝ่ายใดจะบรรลุ“นิพพาน”จริงแท้นั้นแหละ
ความเป็น“สัจจะมีหนึ่งเดียว”จึงจะปรากฏแก่ทั้ง ๒ ฝ่าย
มันก็“จบ”กันตรงเป็น“นานาสังวาส”กันไปก่อน นี่ก็อีก
อย่างหนึ่ง ตามความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

“นานาสังวาส”จึงคือ การระงับความสงบที่เยี่ยมยอดที่สุด
ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้สูงสุด เรื่อง“อิสระเสรีภาพ”ที่พึงมีได้ อันจะ
เกิดในมนุษย์แต่ละคน และในสังคมมนุษยชาติ

ในประเทศไทย มีการใช้“นานาสังวาส”ปฏิบัติกันจริงๆ
และมีผลสงบเรียบร้อย กันจริงๆ ไม่ปิดกั้นความเจริญก้าวหน้า

ก็จบกันที่“หยุดถือสากันก่อน” ต่างคนต่างศึกษาปฏิบัติ
พิสูจน์ของตนๆไป จนกว่าจะพบ“สัจจะมีหนึ่งเดียว” มาลงกันได้

คนที่พูดกันรู้เรื่องจึงมีที่“จบ”มีที่“หยุด”กันได้ ที่“ศูนย์”
หรือที่“สูญ” หรือที่ตกลงกันเป็น“หนึ่งเดียว”จริงๆ

ถ้าไม่ใช่“คน”ก็คงไม่มาพูดกัน เพราะมันไม่มีภาษาพูดกัน

หรือพูดคนละภาษามันก็ไม่รู้เรื่องกัน ก็ต้อง“จบ”เหมือนกัน

“ศูนย์”คือ ความเป็นตรงกลาง, ความเป็นกลาง, ความไม่เอียงไปข้างใด ซึ่งแสดงถึงควมมี“ภาวะ” มี“คน”ที่มีธาตุรู้พูดกัน ตกลงกัน ก็อยู่ร่วมกันด้วย“การตกลงกัน”

และ“สูญ”คือ ความไม่มีอะไร, ว่างเปล่า, ทรงไว้ให้รู้ว่
“สูญ, ว่างเปล่า, ไม่มีอะไร”

ซึ่งนับเอา“คน”ที่ยังมี“ธาตุรู้”พูดกัน

ส่วนที่“ไม่มีธาตุรู้”รวมกัน พอจะพูดกันได้ ก็คือ“ไม่มี”อะไร
จะมาพูดรู้เรื่องกันได้ ก็ต่างคนต่างแยกกันทำไป ของแต่ละคน

ก็พูดกันไม่ได้ จึงไม่ต้องพูดกัน มีแต่ต่างคนต่างทำของตนๆ
ไป

เช่น “ธรรม ๐” ได้แก่ ความว่างจากกิเลสสวะหรือความ
ไม่มีกิเลสสวะในจิต จึงว่างเปล่าจากกิเลส ในขณะที่มีชีวิตก็ทำได้
เป็น“อาการ”ที่“พ้นทุกข์-พ้นสุข” ชื่อว่า“นิพพาน” ยิ่งดับชีวิต
ทำการตายด้วย“นิพพาน ๓”(สูญตนิพพาน-อนิมิตนิพพาน-อัปณิหิตนิพพาน)
ที่สุด“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ก็ยัง“๐”สลายไปเลยแท้ นี่สำหรับ
“สูญ”ของผู้“สัมมาทิฐิ”

ส่วนผู้“มิฉฉาทิฐิ”แม้จะหลงตนว่า ตนทำ“ปรินิพพาน
เป็นปริโยสาน” ก็จะแตกต่างกันกับของผู้“สัมมาทิฐิ” เช่น จะไม่
รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อุปธิ ๓”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๓๓)

“อุปธิ ๓” ได้แก่ ๑.จะไม่รู้จัก“กิเลส”ที่เป็น“ตัวตน”เริ่ม
ตั้งแต่“ลักกาย”คือ“ไม่พ้นสังโยชนข้อที่ ๑” เป็นต้น ที่มันจะต้อง
“สูญไปจากจิต” ๒.จะไม่รู้จัก“ขันธ”ที่ปราศจากกิเลส ๓.จะไม่รู้จัก

“อภิสังขาร”ที่จัดการกับกิเลสให้ละลดหมดสิ้นไปได้

ต่อมา “ธรรมะ ๑” คือ ภาวะที่ปรากฏทรงอยู่นิ่งๆ ซึ่งจับตัวกันอยู่ตั้งแต่ ๒ ภาวะขึ้นไปเป็น“๑”(เอกัคคตาธรรม) เมื่อมี“รูป”คือ “อากาศ”กับ “นาม”คือ“จิต”สัมผัสกันเข้า ก็เรียกว่า “อากาศา-นัญจายตนะ” เริ่มตั้งแต่เป็น“ความว่างกับจิตว่าง(จากกิเลส)”

นี่สำหรับผู้“สัมมาทิฐิ”นะ

แต่“อากาศานัญจายตนฌาน”ของผู้“มีจกทิฐิ”ก็จะไม่ใช่ “รูปนาม”ที่มีพร้อมทั้ง“กาย”และ“สัญญา”ซึ่งจะเป็นได้แค่“ฌาน”ที่อยู่“ภายในภวังคจิต” ไม่มี“กาย” มี“สัญญา”ที่ต่างกัน

“รูป”เรียกว่า “อากาศหรืออวกาศ” นับเป็น“ธาตุ”บัญญัติว่า อากาศธาตุ เป็น“ธาตุ”ที่ไม่มี“ความรู้สึก”คือ “ไม่ใช่“ธาตุรู้”

อากาศธาตุ คือ “อุตุนิยาม” ที่เราสามารถทำได้มีชั้นใน“จิตของเรา”เองด้วย จนเป็น“พลังงานลม” หรือ“พลังงานไฟ”

ลม กับ ไฟ ก็คือพลังงาน ความร้อน แสง สี เสียง แม่เหล็กไฟฟ้า เป็นต้น

สี คือ คลื่นของแม่เหล็กไฟฟ้าอีกทีที่แปรผันไปตามการหักเหของแสง(spectrum)

จาก“ลม”(วาโย) กับ“ไฟ”(เตโช) ก็จะจับตัวกันเป็น“น้ำ”(อาโป) หรือ“ดิน”(ปฐวี) ได้อีก

เริ่มตั้งแต่มี“ความอยู่นิ่งๆหรือคงที่”(static) และความมี“ความเคลื่อนไหวหรืออาการ”ของแต่ละอาการ(dynamic)

“อาการ”คือ ภาวะที่เราใช้ศึกษา

ซึ่งศึกษาได้ด้วย“องค์ประกอบ ๔”ได้แก่ “อาการ-ลิงคะ-

นิमित-อุเทศ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

อาการ ก็คือ กิริยาหรือความเคลื่อนไหวของภวะนั้นๆ

ลิงคะ หรือเพศ ก็คือ ความแตกต่างกัน

นิमित ก็คือ เครื่องหมายที่แต่ละคนกำหนดหมายเอาไว้
ในใจเอง ตนกำหนดรู้เอาไว้ให้ได้สำหรับ“การรู้”ของตนๆ ว่า
อย่างไหนคืออย่างไหน อย่างนั้นคืออย่างนั้น อย่างนี้คืออย่างนี้
ของใครก็กำหนดหมายไว้เอง ทำเครื่องหมายกำหนดไว้เอง
รู้ของตนเอง

ที่ตรงกัน ก็พูดกัน นำมายืนยันกัน

อุเทศ ก็คือ พูด,การยกขึ้นแสดงอธิบาย,การยกขึ้นชี้แจง,
การสาธยาย,การชี้บอก

เช่น “อาการ”อย่างนี้ๆเอง คืออาการของทุกข์ “อาการ”
อย่างนี้ๆเองคืออาการของสุข “อาการ”อย่างนี้ๆเองคือ อาการ
ของเศร้า “อาการ”อย่างนี้ๆเองคือ อาการของดีใจ “อาการ”
อย่างนี้ๆเองคือ รัก “อาการ” อย่างนี้ๆเองคือ โกรธ “อาการ”
อย่างนี้ๆเองคือ กิเลส “อาการ”หรือ“ความเคลื่อนไหว”อย่างนี้ๆเอง
คือ นิพพาน “อาการ”หรือ“ความเคลื่อนไหว”อย่างนี้ๆเองคือจิต
หรือภาวะที่ปราศจากกิเลสแล้ว เป็นต้น ฯลฯ

เราจะต้องเรียนรู้“อาการ”ว่า อาการอะไรคืออาการที่
แตกต่างกัน อาการอย่างไรที่เหมือนกันหรือเป็นเช่นเดียวกัน

อาการ“อยู่นิ่งๆสถนิท”(constant,static) ต่างกับอาการที่มี
“กิริยา”หรือ“เคลื่อนไหว”(kinetic,dynamic)

ภาวะที่มี“อาการนิ่งๆสถนิท”ก็ศึกษาเทียบเคียงกับภาวะ

“อาการนิ่งสนิท”ด้วยกัน หาความแตกต่าง(ลงคะแนน)กันเพื่อเรียนรู้ “ความต่าง”แม้“ในความนิ่ง”ได้ในภวะนั้นๆ ว่า“อาการ”ใด“นิ่ง” หรือ“อาการ”ใด“เคลื่อนไหว”กว่ากัน “อาการ”ใด“นิ่ง”กว่ากัน

ต่างกันอยู่แค่ไหน? อย่างไร?

และภาวะที่“เคลื่อนไหว”ก็ศึกษาเทียบเคียงเอา ว่า ต่างกันหรือเหมือนกันอย่างไร? แคไหน? แบบใด? อะไรที่ทำให้มัน ต่างกันฉะนี้ๆ เป็นต้น เพื่อเรียนรู้“อาการ”ของกิเลส ว่ายัง“มี” เหลือแสดง“อาการ”อยู่ในจิตของเรา หรือ“ไม่มีอาการ”แล้ว

ในขณะที่จิตมี“อาการนิ่งสนิทแน่วแน่”นั้น มัน“นิ่ง”อยู่ได้ ทั้งๆที่ใน“จิต”ยังมีกิเลสอยู่เต็ม ภาวะ“นิ่งสนิท”นี้จึงยังไม่ใช่ ภาวะของ“นิพพาน” ตามที่ลัทธิหรือทฤษฎีที่“หลับตา”ปฏิบัติ มักจะหลงผิดว่า “อาการ”นี้คือ “นิโรธ”หรือ“นิพพาน” ซึ่งยังไม่ใช่

“กิเลส”ในจิตของคนนั้น มันมีทั้งที่อยู่ในภาวะ“นิ่งแน่วแน่” ทั้ง“ไม่เกิดอาการ-ไม่มีกิริยา-ไม่มีความเคลื่อนไหวสนิท”ได้นาน แล่นนาน สำหรับผู้ปฏิบัติแบบ“สะกดจิตตนเอง”ทั้งหลาย ทั้งใน ช่วงระยะใดระยะหนึ่งได้ และมีทั้งที่ในภวะนั้นเองมัน“เกิดอาการ เคลื่อนไหวขึ้นมา โดยที่ตนเองหรือเจ้าตัวไม่สามารถมี“สัญญา” กำหนดรู้ได้ เรียกว่า “เคหสิตอุเบกขาเวทนา”ที่ยังแตกต่างกันกับ “เนกขัมมลิตอุเบกขา”อย่างมีนัยสำคัญยิ่ง ตัวอย่างเช่น ฤาษี “อาฬารดาบส” ผู้ปฏิบัติ“ฌานโลกีย์”บรรลุ“ฌาน ๓” เป็นต้น

ผู้ทำจิตให้เป็น“เคหสิตอุเบกขาเวทนา”ได้นั้น ไม่รู้จักรู้แจ้ง รู้จริง“กระบวนการ‘เวทนา ๑๐๘’ที่เป็น‘ฐานปฏิบัติธรรม’สำคัญยิ่ง ฐานเดียวของพุทธ”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด(ซึ่งไม่ใช่“กลืน ๔๐”ตามที่ชาวเทวนิยมยึด

เป็น“กรรมฐาน”กัน) แต่ต้องปฏิบัติ‘เนกขัมมะ’(การออกจากกาม)อันเป็น “อนุพัพพิกถา ๕”อันเป็นการแสดงธรรมไปตามลำดับข้อที่ ๕ คือ “เนกขัมมานิสังสกถา(เรื่องอานิสงส์ใน“การออกจากกาม”)

การเรียนรู้ปฏิบัติธรรมของศาสนาพุทธนั้นสำคัญยิ่งยวดก็คือ ต้องเรียนรู้ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนกิเลสของตนเอง”(สังโยชน ๑๐ ข้อที่ ๑ ได้แก่ “สักกายทิฐิ” อันเป็น“สังโยชน ข้อที่ ๑”ทีเดียว)” ซึ่งต้อง“พ้นสังโยชน ข้อที่ ๑”นี้อย่าง“พ้นวิจิกิจฉา”กันให้ได้ก่อน

“กิเลส”เป็น“พลังงานแฝง”(potential energy)อยู่กับจิต อยู่ในจิตของเรา มาตั้งแต่เดิม ที่หลงเรียกกันว่า “จิตเดิมแท้” และแถมหลงผิดกันหนักเข้าไปอีกว่า “จิตเดิมแท้” นี้เป็น“จิตสะอาดขาวผ่อง”มาแต่เดิมเสียด้วย

ซึ่ง“จิตเดิมแท้”นั้น แท้ๆแล้วจิตเกิดเป็น“จิตนิยาม”ตัวแรกมันเป็น“สัตว์เดรัจฉาน”มาก่อน จึงจะพัฒนามาเป็น“คน”หรือ“มนุษย์” แม้เป็นมนุษย์แล้วก็ยังเป็นแค่“อเวไนยสัตว์”มาก่อน เสียด้วยซ้ำ ซึ่ง“อเวไนยสัตว์”นี้กว่าจะเป็นผู้มีภูมิธรรมขั้นสามารถเรียนรู้“โลกุตตรธรรม”ของ“อเวไนยสัตว์”ได้ คนผู้นั้นก็ต้องหันมาสนใจ“โลกุตระ”และใส่ใจศึกษากันด้วยความยินดี(“ฉันทะ”เป็นเค้า“มูล”ก่อน)จึงจะสามารถบรรลุ“โลกุตตรธรรม”

ซึ่ง“จิตนิยาม”นี้เมื่อเรียนรู้จาก“พระพุทธเจ้า”หรือผู้เป็น “สัตบุรุษ” ก็จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กิเลส”ทั้งหลายได้จาก “อุปติ ๓”ตามความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า และมี“ขันธ”ทั้งหลายด้วย “อภิสังขาร”ทั้งหลายด้วย อย่าง“สัมมาทิฐิ” จึงจะ“ดับกิเลส”ได้ ล้นเกลี้ยงสนิท(คุทัฏฐกสูตรนิกายเทสที่ ๒ พตปฏ. เล่ม ๒๙ ข้อ ๓๐ เป็นต้นไป ถึง

ข้อ ๖๙) ศึกษากันดีๆ พิจารณาคำสอนให้แตกฉานเถิด

กว่าคนสามัญปุถุชนจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กิเลส”
ต้องมี“ธาตุรู้โลกุตระ”คือ “ปัญญา” จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ในความเป็น“อุปธิ ๓”ได้บริบูรณ์(อุปธิ ๓ ได้แก่ กิเลส,ขันธ,อภิสังขาร)

“กิเลส”นั้นไม่ใช่พลังงาน“จิตแท้” มันแค่“พลังงานจิตเก้-
พลังงานจิตปลอม-พลังงานเลว”ที่ปนเปออยู่ในจิตเรา พระพุทธเจ้า
ตรัสว่ามันเป็น“อาคันตุกะ”คือ แขกผู้มาเยือน เท่านั้น ไม่ใช่จิตจริง

แต่มันทำตนมี“อาการ”เป็น“จิต”ของเราอย่างสนิทเนียน
ปานฉะนั้นเลยทีเดียว แถมยึดอำนาจบงการ“จิต”ผู้ยัง“อวิชชา”
ไปตลอดหน้าตาเฉย ตราบที่คนผู้นี้ยังไม่พบ“โลกุตระธรรม”

เราจึงต้องเรียนรู้“พลังงานส่วนที่เป็นตัวตนของกิเลส”นี้
และกำจัดส่วนนี้ให้ถูก“ตัวตน”ของมันให้แม่นยำ ไม่ใช่ไปทำกับ
“จิตองค์รวม”ทั้งหมดให้มัน“หยุด”หรือให้มัน“สงบ”หรือให้มัน“ดับ”
หรือให้มัน“ไม่มีอาการเคลื่อนไหว”ด้วยการข่มที่ไม่ใช่พุทธวิธี

แล้ว“หลงผิด”ว่านี่คือ “จิตสงบ”

อย่างที่พากัน“หลับตา”สะกดจิตให้มันหยุด มันนิ่ง มันสงบ
ลงไปเอาต่อนั้น มันไม่ใช่วิธีปฏิบัติแบบพุทธ พุดชาซากมาก
แล้ว มันมันแค่“จิตทั้งหมด”ของเรามัน“ไม่เคลื่อนไหว”ในช่วง
ขณะที่เรา“สะกด”(สมถวิธี)มันให้อยู่นิ่งๆได้สำเร็จเท่านั้น มันมันวิธีหนึ่ง

ซึ่งมันไม่ใช่“จิตสะอาดจากกิเลสสนิท” จนไม่มี“พลังงาน
ของกิเลส”ในจิตเลย จิตจึง“สะอาด”และ“สงบ”จากกิเลสรบกวน
ซึ่งจะต้อง“สะอาดและสงบ”อย่างมี“วิปัสสนาญาณ”รอบรู้อย่างแท้
จริงอีกด้วย จึงจะเรียกว่า“สว่าง”คือมี“ปัญญา”รู้รอบถ้วนไป

ทั้งหมด

การศึกษาปฏิบัติของพุทธจึงมี“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์” ไม่ใช่ปฏิบัติกันในแบบที่“ไม่มี”การวิจย เอาแต่“หยุด” เอาแต่“นิ่ง” มุ่งเอาแต่สุดโต่งไปกับ“ความสงบ”คือ ไม่มี“ความเคลื่อนไหวของจิตทั้งหมด”อย่างหลงพาเชื่อ ทำให้จิตไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ หรือ ทำให้จิต“ไม่คิดไม่นึกใดๆเลย”

โดยทำให้จิตอยู่ในสภาพมีแต่“สัญญา” กำหนดหมายอยู่กับ “ความนิ่งนั้นๆ”เท่านั้น

แล้วหลงว่า“จิตสงบสนิท”แบบข่มจิตนี้ได้สำเร็จจริงแล้ว “ปัญญา”จึงจะเกิดได้ ตามมาเอง

ซึ่งเข้าใจกันว่า“จิตสงบ”แล้วแบบนี้“ปัญญา”จะเกิดโผล่ขึ้นมาเอง แล้วหลงว่า นี่คือ “ตัวรู้” ตัวที่เกิดตามหลังข่มจิตได้นี้ว่า เป็น“ปัญญา”แท้ “ปัญญา”บริสุทธิ์ที่เราไม่ได้สร้างขึ้นมา

ฉะนั้นแหละเห็นได้ชัดว่า ผู้ปฏิบัติแบบนี้ของคนผู้นี้ก็คือ ผู้มีความรู้แบบนี้ ยังไม่มีความรู้แม้แค่ภาวะของความเป็น“สัญญา”ว่า มันแตกต่างกันอย่างไร กับความเป็น“ปัญญา”

เพราะยังมีความรู้แค่หลง“สัญญา”ว่าเป็น“ปัญญา”กันอยู่เท่านั้น ยังแยกความแตกต่างของ“สัญญา”กับ“ปัญญา”ไม่ได้

การปฏิบัติธรรมของศาสนาพุทธต้องมีกระบวนการของ “โพชฌงค์ ๗”ประกอบอยู่ในการปฏิบัติเสมอ ไม่ขาด โดยเฉพาะต้องมี“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์” มี“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” หรือมี “สัมมปธาน ๔”ครบ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”

โดยเฉพาะต้องมี“ศีล”เป็นหัวข้อกำกับไปแต่ละเรื่อง ซึ่ง

เกิดจากการมี“สติ” ถึงขั้นเป็น“สติสัมโพชฌงค์” แล้วมี“ธรรมวิจย-
สัมโพชฌงค์” ด้วย“วิริยสัมโพชฌงค์”ที่เป็น“องค์ ๓”ของโพชฌงค์
๗ จึงจะเกิด“ปิติสัมโพชฌงค์”อันเป็น“ปิติ”ของอาริยะ ซึ่งเป็น
“โลกุตระธรรม”ได้

แล้วจึงจะเกิด“ปัสสัทธิสัมโพชฌงค์-สมาธิสัมโพชฌงค์”
และลงท้ายด้วย“อุเบกขาสัมโพชฌงค์”ได้ เป็น“เนกขัมมสิตอุเบกขา”
อันเป็นโลกุตระธรรม ที่มีใช้“เคหสิตอุเบกขา”แค่นั้น

การปฏิบัติธรรมที่ลัทธิของพุทธจะต้องประกอบด้วย
“โพชฌงค์ ๗”เสมอ

จะไม่ใช่มี“สติ”แค่สามัญปุถุชนที่ยังเป็นโลกียธรรมเป็น
อันขาด แต่ต้องเป็นธรรมที่ทำงานเกิดมรรคผลอันเป็น“อาริยะ”

“ธรรมวิจย”ของ“สัมโพชฌงค์”จึงจะเป็นอาริยะที่เป็น
โลกุตระธรรม “วิริยะ”จึงจะเป็นอาริยะที่เป็นโลกุตระธรรม “ปิติ”จึง
จะเป็นอาริยะที่เป็นโลกุตระธรรม “ปัสสัทธิ”จึงจะเป็นอาริยะที่เป็น
โลกุตระธรรม “สมาธิ” จึงจะเป็นอาริยะที่เป็นโลกุตระธรรม

“อุเบกขา” จึงจะเป็นอาริยะที่เป็นโลกุตระธรรม ชัดเจนนะ!

การปฏิบัติธรรม“สติปัฏฐาน ๔”ข้อแรก “กายในกาย”จึง
จะเป็น“โลกุตระธรรม”ได้ด้วยการปฏิบัติ“สัมมัปปธาน ๔-อิทธิบาท ๔”

ซึ่งการปฏิบัติด้วย“สัมมัปปธาน ๔” ก็ยืนยันอยู่ชดๆโตนโทะ
แล้วว่า ต้องปฏิบัติมี“การสำรวมอินทรีย์ ๖”(ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ)

หลับตาปฏิบัตินั้นมี“อินทรีย์ ๖”กันที่ไหน?..หา!

“การสำรวมอินทรีย์ ๖”ก็อยู่ในข้อแรกของ“สัมมัปปธาน ๔”
นั้นอยู่ได้ง่ะ ..ใช่มั๊ย?

เมื่อปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔-สัมมปธาน ๔-อิทธิบาท ๔” มีมรรคผลได้จริง จึงจะเกิด“สมาธิในทริย” ซึ่งเป็น“ความเจริญขั้นๆ” ของคุณภาพประสิทธิภาพแห่ง“ความตั้งมั่นของจิต(สมาธิ)”ไปตาม ลำดับอย่างเป็นระบบ มีองค์ประกอบที่สามารถอธิบายแจกแจง ได้ครบกระบวนการ และที่สุดเป็น“สมาธิพละ” หรือ“ผล”แห่ง ความตั้งมั่นของจิตสูงสุด

ด้วยกระบวนการของ“ธรรม ๒ หลัก”คือ “โพชฌงค์ ๗ กับมรรคองค์ ๘”หลักใหญ่

“สมาธิ”ของศาสนาพุทธจะไม่ใช้สมาธิที่เกิดจาก“การหลับ ตาทำใจ”ด้วยการเพ่งตั้งเข้าไปเกาะอยู่ที่จุดใดจุดหนึ่ง หรือที่อะไร อันใดอันหนึ่ง เพื่อให้จิตหยุดคิด-หยุดอาการเคลื่อนไหวกันแบบขมจิต สะกดจิตอย่างนั้น

แล้วก็หลงผิดไปว่า “จิตสงบ”เพราะจิตไม่คิดไม่นึก จิต ไม่เคลื่อนไหว ไม่ไหว จิตอยู่เฉยๆ นิ่งๆ อยู่อย่างนั้นได้นานๆ นิ่งอยู่ได้ นานเท่าไรก็เชื่อกันว่า อย่างนี้แหละคือ ความเป็น“สมาธิ”ของ ศาสนาพุทธ ซึ่งไม่ใช่เลย อันนี้เป็นเรื่องสำคัญมาก

ก็ขอยืนยันว่า ในพระไตรปิฎกไม่เคยมีคำตรัสสอนว่า “สมาธิ”ของพุทธ หรือ“สัมมาสมาธิ”นั้น พระพุทธเจ้าทรงสอนว่า ให้ทำ“หลบหรือหลับ”เข้าไปอยู่ใน“ภวังค์”แบบนี้

มีแต่ทรงสอนว่า “สมาธิ”ของพุทธนั้นเรียกว่า“สัมมาสมาธิ” ของพระอริยะ ให้ปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์” แล้วจะเกิด“สัมมาสมาธิ” อันเป็น“องค์ที่ ๘” ตรวจสอบได้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓ เป็นต้น

ธรรมะของพุทธจึงเป็น“โลกุตระธรรม ๓๗ หรือ ๔๖”ตามที่
พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ตรวจสอบดูดีๆในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐ มี
ยืนยันอยู่ชัดๆ เชิญค้นคว้าศึกษาดู

หรือจะตรวจ“สัมมาสมาธิ”ก็มียืนยันว่าต้องปฏิบัติด้วย
“มรรค ๗ องค์”ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓

จะตรวจ“ปัญญา”เกิดได้ยังไง? ก็มียืนยันกระบวนการ ๖
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๔ คือ“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ-ธัมมวิจย
สัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-มรรคคังคะ”ที่เจริญตามกระบวนการ
“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ละสมเป็นลำดับๆ ใน“อินทรีย์ ๕-พละ ๕”

มิใช่เกิดจากการปฏิบัติหลับตาแล้วจิตเป็น“สมาธิ” จากนั้น
จึงจะ“เกิดความรู้”ขึ้นมาเป็น“ปัญญา” ตามที่ชาวพุทธทั้งหลาย
ส่วนใหญ่พากันเข้าใจผิดนั้นเลย

ขอยืนยันว่า “การรู้ในสมาธิหลับตา”ทั้งหลาย ที่ไม่ใช่
“ความรู้”ที่เกิดจาก“องค์ธรรม ๖” ได้แก่ “ปัญญา-ปัญญินทรีย์-
ปัญญาพละ-ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-องค์แห่งมรรค”นั้น
ล้วนเป็น“ความรู้ที่ระลึกรู้”ขึ้นมาได้ที่ชื่อว่า “สัญญา” หรือตรรกะที่
ขบคิดขึ้นมามีผลรู้ให้ตนเอง“รู้”ขึ้นมาทั้งสิ้น หรือไม่ก็เป็นแค่
“จินตนาการ”เท่านั้น

ซึ่ง“ความรู้”แบบนี้ ยังเป็นเพียง“ส่วนที่เป็นอดีต”หรือ
“ส่วนที่เป็นอนาคต”อยู่ ยังมีไม่ใช่“ความรู้”ที่เรียกได้ว่า “ปัญญา”เลย

เพราะ (๑) ความรู้นี้ ไม่ใช่ความรู้ในตระกูลที่มี“อัญญาธาตุ”
อันเป็น“โลกุตระ” ดังที่เคยสาธยายมาแล้วๆซ้ำซากนั้นเลย

สำหรับเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ของศาสนาพุทธคือ เรื่อง

“ทุกขอาริยสัจ”อันสำคัญยิ่งใหญ่ที่เป็นเรื่องของ“จิตนิยาม”ซึ่งแยกเป็น“โลกียจิต”กับ“โลกุตระจิต” อาตมาก็ได้นำมาสาธยายกันอยู่นี้แหละ มันง่ายที่ไหน!?

แต่มันสำคัญอย่างยิ่งกว่ายิ่งใดๆ จริงๆ

พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติด้วยภาษา“ปฏิจจสมุปบาท” ถึง “ความโง่”หรือ“ความไม่รู้”ของ“จิตนิยาม”ที่เกิดมาได้ความเป็น “คน” เรียกว่า“อวิชชา” ซึ่งเริ่ม“โง่”มาตั้งแต่มี“สังขาร”เลย

มันก็คือ “ไม่รู้ในสังขาร ๓”ที่มีความเชื่อมต่อเป็นปฏิกิริยา ลูกโซ่ตาม“ปฏิจจสมุปบาท”นี้แล ผู้ใดศึกษากระทั่งสามารถมีภูมิ เป็น“อภิสังขาร ๓” และปฏิบัติมีผลใน“อภิสังขาร ๓ (บุญญาภิสังขาร-อบุญญาภิสังขาร-อเนญชาภิสังขาร)”นี้บริบูรณ์สมบูรณ์ ก็จบกิจ

ผู้“สัมมาทิฐิ”จะเริ่มจาก“สัมมาทิฐิ ๒”เป็นสำคัญ นั่นคือ “ปรโตโฆสะ”กับ“โยนิโสมนสิการ” ซึ่งจะมี“สัมมาทิฐิ ๒”นี้ได้ คุณก็ต้องได้พบ“คน”ที่คุณแน่ใจว่าเป็น“สัตบุรุษ”จริงๆ แน่ๆ แท้ๆ และได้ฟังธรรมจากท่าน จึงจะ“มีสัมมาทิฐิ ๑๐”

เราจะรู้จัก“สัตบุรุษ”จริงๆ แน่ๆ แท้ๆ ได้อย่างไร? เป็นคน ชนิดไหน? ตรวจสอบได้ยังไง? จึงจะพอยืนยันได้ว่าท่านเป็น ของแท้

อาตมาก็ขอรวบรัดในที่นี้เลยว่า ในยุคนี้นั้น มีหลักฐาน ที่พุทธศาสนาโดยเฉพาะคนไทยนับถือกันก็มีหลักฐานสำคัญคือ พระไตรปิฎก ฉบับหลวง ที่แพร่หลายอยู่ในคนไทยนี้แหละ ถ้าไม่คิดจะเสียเวลาเกินไป อย่างหาว่าอาตมาตีขลุ่ม รีบรัดรีบตัดก็แล้ว กัน ก็พูดเพื่อให้เห็นการสรุปเท่านั้น

พระไตรปิฎก ฉบับนี้ เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในข้อ ๑๐ ของ“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”ว่า สมณพราหมณ์ทั้งหลาย ผู้ดำเนินชอบ ปฏิบัติชอบ ซึ่งประกาศโลกนี้โลกหน้าให้แจ่มแจ้ง เพราะรู้อย่างด้วยตนเอง(สยง อภิญญา) ในโลก มีอยู่

นั่นก็หมายความว่า นี่คือหลักฐานในพระไตรปิฎกเล่มนี้ ในยุคนี้ยืนยันว่า คนที่เป็น“สมณะ”ที่ได้ชื่อว่า“สยง อภิญญา” คือ รู้อย่างด้วยตนเอง(สยง อภิญญา)นั้น มีอยู่ในโลก

ถ้าคุณยังไม่พบใครที่น่าจะเป็น“สยง อภิญญา” ก็ลองคบ อาตมาให้บริบูรณ์ และฟังธรรมะจากอาตมาให้บริบูรณ์ ดูบ้าง

นี่พูดด้วยความจริงใจ ความปรารถนาดีจริงๆ พูดกันตรงๆ ตามบุคลิกปกติของอาตมาแหละ พูดตรง ฝ่าๆอย่างที่เห็น เพื่อว่าจะรู้ธรรมได้บริบูรณ์ขึ้น และเข้าใจได้ เชื่อถือได้ ขึ้นมาบ้างโดยเฉพาะ จะมี“การทำใจในใจเป็น หรือทำได้ถูกต้องถ่องแท้(โยนิโสมนสิการ)” จึงจะเป็นผู้ละสลกิเลสได้จริง-ถูกตัวตนของกิเลสบริบูรณ์สำเร็จแท้ จนหมดตัวตน ลীনอาสวะนั่นเอง

ตาม“อวิชชาสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑) ที่สามารถยัง “การทำใจในใจได้ถูกต้องถ่องแท้บริบูรณ์”นั้นก็ต้อง“มีศรัทธาที่บริบูรณ์” จะมี“ศรัทธาบริบูรณ์” ก็ต้อง“ได้ฟังสัทธรรมจากสัตบุรุษที่บริบูรณ์” จะ“ได้ฟังธรรมที่บริบูรณ์” ก็ต้อง“คบสัตบุรุษที่บริบูรณ์”

ดังนั้น ก็ต้อง“คบสัตบุรุษที่บริบูรณ์” และ“ได้ฟังธรรมที่บริบูรณ์” จนเกิด“ศรัทธาที่บริบูรณ์”โน่นแหละ เห็นมั๊ย?

จึงจะ“ทำใจในใจบริบูรณ์”กันได้ถูกต้องถ่องแท้

แต่ถ้าอะไรๆก็“ไม่บริบูรณ์” ทำกันแค่“เสียไม่ได้”หรือ

ไม่เต็มที มันก็ไม่ตรงกับคำว่า “บริบูรณ์” กันจริงๆ เท่านั้น

ฉะนั้นแล้วคือ “การทำใจในใจได้ถ่องแท้สำเร็จบริบูรณ์” (“โยนิโส มนสิการ” สำเร็จบริบูรณ์) ก็ต้องมีเหตุปัจจัยที่บริบูรณ์ครบ

“โยนิโส มนสิการ” ไม่ใช่ว่าได้แต่ “รู้ลึกซึ้ง-รู้มาก-รู้เก่ง-รู้ละเอียด-รู้เป็นปราชญ์” อยู่เท่านั้น คือ หลงเข้าใจแต่ว่า เป็น “ความรู้-ความเห็น-ความเข้าใจ” เป็น “ทิวฏฐาปาน” อยู่เท่านั้น ไม่ลึกลงไปถึง “การทำใจในใจ” กันชนิดเปลี่ยนแปลง “ใจ” กันอย่าง มี “ผล” กันจริง มันก็ไม่พ้น “อุปาทาน” ข้อ “ทิวฏฐาปาน” อยู่

โดยเฉพาะ “อัตตวาทุปาทาน” คือ ยึดมั่นถือมั่นในแต่แค่ ความเป็น “วาทะ” เป็น “อัตตา” ของตนอยู่ เท่านั้น ยึดได้แต่แค่ “การกล่าว” หรือ “ความเห็น” หรือ “ลัทธิ” ที่ตนยึดอยู่เดิมๆ นั้น เป็น “อัตตา” ของตนอยู่ จึงยังไกลจากการหลุดพ้นจาก “อุปาทาน” ทั้ง “ทิวฏฐาปาน” ทั้ง “สัลลพัตตูปาทาน” เพราะยึดมั่นถือมั่น หนักหนาสาหัสอยู่ได้แค่ “อัตตวาทุปาทาน” ที่มีแก่อยู่แต่ “วาทะ”

“ทิวฏฐาปาน” หมายความว่า ยึดได้แค่ “ลัทธิของตน-ความเห็นแล้วของตน-ความรู้แล้วของตน” ถือมั่นแน่นอยู่เท่านั้น

ก็ได้เป็นแค่ “ปราชญ์” แค่ “ผู้รู้ยิ่งยอด” งมงายอยู่เท่านั้น

“สัลลพัตตูปาทาน” หมายความว่า ปฏิบัติไม่เต็มที ยังแค่ ลูบๆ คำๆ ศิล่ๆ หรือเหาะๆ แหะๆ อยู่กับการปฏิบัตินั้นๆ มัน ก็ไม่เกิดผลบรรลุลหรรณได้แน่นอน

“กามุปาทาน” ก็ลึกซึ้งนะ! ซึ่งมันกดข่ม เสแสร้งแก่งกลบ ไว้อย่างเหนียวแน่นด้วย “กิเลสอัตตา-มานะ” ได้จริงๆ

การปฏิบัติธรรม จึงต้อง “เอาจริงเอาจัง” ทั้งเรียนรู้ “ปริยัติ-

ปฏิบัติ”จึงจะเกิด“ผลสำเร็จได้”ครบ“ปฏิเวธ”

ต้องสามารถ“กำจัดกิเลสได้ถูกต้องกิเลสกันจริงๆ ด้วย
“การทำใจในใจ”(มนสิการ) จึงยืนยันได้ว่ารู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โอฬาริก-
อัตตา(กาม)-มโนมยอัตตา” ที่สุด“อรุปอัตตา”ก็สัมผัสรู้จักรู้แจ้งได้
ด้วยการ“มีสติสัมปชัญญะบริบูรณ์-สำรวจอินทรีย์บริบูรณ์-ทำ
ทุจจริต ๓ ให้หมดสิ้นไปจากตนจนบริบูรณ์ได้-กำจัดนิวรณ์ ๕ ได้หมด
สิ้นบริบูรณ์แท้จริง-สติปัญฐาน ๔ บริบูรณ์-โพชฌงค์ ๗ บริบูรณ์-
วิชาและวิมุตติจึงบริบูรณ์ได้ สัมบูรณ์จริง

เป็น“อิตทัปปัจฉยาการ”เกิดให้เราปฏิบัติเรียนรู้ตลอดสาย
ไปจนถึงที่สุดกระทั่ง“สำเร็จผล”จบกิจครบอุกโตภาควิมุตติด้วย
กตญาณ

ยืนยันชัดเจนกันปานฉะนี้ ยังจะหลงไป“หลับตา”ปฏิบัติ
โดยไม่มี“ผัสสะ” ก็แล้วแต่

สำหรับอาตมาก็ตามภูมิแท้ของสมณะโพธิรักษ์ ซึ่งบริสุทธิ์ใจ
ยืนยันความถูกต้องเป็นจริงเต็มความมั่นใจไว้อย่างนี้

ประเด็นแรกเท่านั้นแหละ หากปฏิบัติโดย“การทำใจในใจ”
หรือมนสิการไม่มี“ผัสสะ” การปฏิบัตินั้น“กระบวนการ ๕”ก็ขาด
“ผัสสะ”ไปเสียแล้ว มันก็ไม่สามารถเกิด“เวทนา”ให้เราได้ศึกษา
ครบ“สติปัญฐาน ๔”แน่นอน

เมื่อเป็นเช่นนี้ความเป็น“กาย”ก็ไม่มี “สัญญา”มันจึงทำงาน
“กำหนดหมาย”เรียนรู้“เวทนาในเวทนา”เป็นต้น ไม่ได้บริบูรณ์

“เวทนา”คือ “ความรู้สึกลึก”นี้ จะศึกษากันบริบูรณ์ต้องศึกษา
เต็ม“กระบวนการ ๑๐๘”

มันจะ“ทุกข์” หรือจะหลงยึดเป็น“สุข”ก็อยู่ที่“เวทนา”หรือ
“ความรู้สึก”นี้แล “สภาวะจริง”ที่เป็น“กรรมฐาน”หนึ่งเดียวของพุทธ
เพราะฉะนั้น จะ“เกิด” หรือจะ“ดับ”ผู้ปฏิบัติก็ต้องจัดการ
กัน..“ตรงนี้”..เท่านั้น

“ทุกข์”เป็นอริยสัจ เป็นสัจจะที่คนผู้ประเสริฐ ผู้ยอดเยี่ยม
เลิศล้ำจะสามารถเรียนรู้ และ“ดับได้สำเร็จ”อย่างวิเศษสัมบูรณ์
ผู้สามารถ“ดับ”ได้จริง ชื่อว่า“อรหันต์”

เรื่องของ“ชาติ”คือ “การเกิด”ที่อรหันต์รู้จักกันก็มี“ชาติ-
สัญญาชาติ-โอภกัณติ-นิพพัตติ-อภินิพพัตติ”ตามพระวณะของ
พระศาสดา

เรื่องของ“ภพ” ก็จะต้องศึกษา“ภพ ๓” เป็น“ภพ”หลักๆใหญ่ๆ
คือ กามภพ,รูปภพ,อรุภพ

หรือเรื่องของ“อุปาทาน” ก็ต้องศึกษา“อุปาทาน ๔” ที่มี
“กามอุปาทาน,ทิฏฐูปาทาน, สิล্পพตูปาทาน,อัตตวาอุปาทาน”

เรื่องของ“ตัณหา”ก็ต้องศึกษา“ตัณหา ๖ (ที่เกิดทางตา,หู,จมูก,
ลิ้น,กาย,ใจ)”(ยังไม่ได้หมายถึง“ตัณหา ๓”ดอกนะ) ให้เรารู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“ตัณหา ๓”แล้วปฏิบัติให้สำเร็จไปกระทั่งเป็น“วิภวตัณหา”สัมบูรณ์
แล้วจึงจะได้อาศัย“วิภวตัณหา”ใช้ทำงานเป็น“ตัณหา
อุดมการณ์”รับใช้ทำประโยชน์เพื่อผู้อื่นกันไป

“เวทนา”ก็ต้องศึกษาจาก“เวทนา ๖” ว่า ความรู้สึกที่เกิดจาก
“ทวาร ๖”นั้น มันย่อมเกิดเป็น“สุขหรือทุกข์หรือไม่สุขไม่ทุกข์(อุเบกขา)”

● จบฉบับที่ ๓๓๒

ฉบับที่ ๓๓๓ เมษายน ๒๕๖๑

ฉบับที่แล้ว เรากำลังไล่เรียงหลักปฏิบัติของพระพุทธเจ้าที่สำคัญอย่างยิ่งคือ “ปฏิจจสมุปบาท” ตั้งแต่ปลายท้ายของกระบวนการที่ผู้เรียนธรรมะพระพุทธเจ้าจะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “อาการ” ของ “ทุกข์” ด้วยการที่มีสภาวะจริง มิใช่เรียนรู้กันแค่ ภาษา-ตรรกะ-บัญญัติ-ความคิดเพื่อ หรือพูดกันไปกันมาอยู่เท่านั้น

มีแต่พูดกัน ไม่ลงลึกสู่สภาวะของ “อาการ” แตกต่างสักที

สภาวะจริงของ “อาการทุกข์” มันอยู่ที่ “เวทนา” ถ้ามันไม่มี “เวทนา” ให้เราสัมผัสอาการ “จริง” เราก็จะไม่มี “ของจริง” ให้ปฏิบัติ

เราก็ไม่ได้ “สัมผัสอาการทุกข์” ที่แท้จริงเท่านั้นเอง มันก็เท่ากับเราได้แต่หลงเพื่อพกไปกับ “ความรู้-ความเข้าใจ-ตรรกะ-บัญญัติ” ก็จะได้แต่ “อวดวาทุปาทน” กันไปเท่านั้น

ดังนั้น ยิ่งไป “หลับตาปฏิบัติ” นั้น มันจบเห่กันเลย “อาการเวทนา” มันก็ยังไม่มีในปัจจุบัน ก็ไม่มี “อาการ” จริงให้ปฏิบัติ

หัวใจของศาสนาพุทธ คือ “ทุกข์” ที่เป็น “อริยสัจ ๔” เราต้อง “สัมผัสอาการ” นี้จริงๆ

และ “อาการ” ที่เป็น “โสภ-ปริเทว-ทุกข์-โทมนัส-อุปายาส” นี้แหละที่เป็น “นิमित(เหตุ, เครื่องหมาย, คำมูล)” ของ “อาการทุกข์” แท้ๆ จึงจะ “ตรงจุดแห่งสภาวะจริง” ให้เราศึกษาได้สัมผัสแก้ไขของจริงได้ การเกิด “ทุกข์” มันมี “เหตุ” แน่นนอน เหตุแท้ หรือเหตุเก้

ซึ่งเราก็ต้องมี “อาการของสุข-ของทุกข์” เป็นตัวตั้งก่อนจึงจะ “ค้นหาเหตุ” ในตัวนั้นได้

“เหตุแห่งทุกข์” คือ “ตัณหา” ก็ต้องค้นหา “เหตุ” ต้องใช้

“ธรรมวิชัยสัมโพชฌงค์”ที่พร้อมไปด้วยองค์ธรรมของ“โพชฌงค์ ๗”
ที่เรียนจาก“ของจริง-สภาวะที่กำลังเกิดอยู่จริงๆ”

ผู้รู้รู้จัก“ธรรมวิชัย” ก็ย่อมไม่ใช่“ธรรมวิชัย”แน่นอน แม้
รู้จักความหมายของ“ธรรมวิชัย”แล้ว แต่ปฏิบัติไม่เป็น ใช้“ธรรม-
วิชัย”ไม่ถูก ยิ่งขึ้น“ธรรมวิชัยสัมโพชฌงค์”ก็ยิ่งห่างไกล

เมื่อเรา“ล้มผัสอาการทุกข์แล้ว”เราก็ใช้“ธรรมวิชัย”ซึ่งจะ
ต้องอ่าน“อาการของวิตก(จิตที่เริ่มตำร้นมา)”และ“อาการของ
วิจารณ์(พฤติกรรมของจิต)” แล้วค้น“อาการของตัณหา”ให้เห็นจริง-พบจริง-
ล้มผัสสภาวะจริงนั้นๆ โทณโท่ หลัดๆ ได้ๆ เป็น“ปัจจุบันชาติ(ทิฏฐกาล)”
เสมอ จึงจะ“มีผล”ในการปฏิบัติ ไม่เช่นนั้นก็มีแต่แค่คิดๆ เพ้อๆ อยู่
ซึ่งมันเป็นแค่ตรรกะ-บัญญัติเท่านั้นเอง

จากการที่แค่“หลับตา”ปฏิบัติเข้าไปอยู่ใน“ภพภายใน”แล้ว
ก็“งม-จม”อยู่กับคำว่า“วิตก-วิจารณ์” โดยไม่มีวันรู้ว่ “ตกหรือตักก”
นั่นคือไฉน “จาร”นั้นเป็นอย่างไร ซึ่ง“ล้มผัสสภาวะ”แท้ๆ จริงๆ
และพึงรู้ได้ด้วย“อาการ-ลิงคะ-นิมิต-อุเทศ”อันเกิดจาก“รูป-
นาม”ของผู้ปฏิบัติเอง ที่สามารถอ่านได้ในตนแท้ๆ

ยังไม่ต้องไปพูดถึงความเป็น“วิตก-วิจารณ์”ประชุมกันทำงาน
กันแล้วนั้นหรอก แค่“ตกหรือตักก”หรือ“จาร”แต่ละตัวมันมี
“สภาวะ”อย่างไร ก็ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สภาวะ”นั้นๆ ด้วยการอ่าน
“อาการ”ของมันออก ได้จริงกันก่อนเถิด

ผู้“ล้มผัสจิต”ของตนแล้ว แยก“จิต-เจตสิก”ได้แยก“กาย-
จิต”ได้ อ่าน“ตักกะ”ได้แท้ จึงจะสามารถ“จัดการ”ทำใจในใจ”ของ
ตนให้บรรลุนิพพานด้วยกระบวนการ“ตักกะ-วิตักกะ-สังกับปะ-

อัปนา-พยัปนา-เจตโส อภินิโรปนา-วสีสังขารา”สำเร็จจริง

ต้องเห็น“กิเลส”ใน“ตักก”ที่เราสัมผัสอยู่ในปัจจุบันนั้นๆ เป็น“สภาวะจริง” ซึ่ง“วิจย”ออกได้จากความเป็น“เวทนา”นั้นๆ ที่มี“อาการทุกข์” และ“เหตุ”อันทำให้“ทุกข์”ก็อยู่ใน“เวทนา”นั้นแล จึงต้องค้นหา“เวทนาในเวทนา”กันจริงๆ ถึงจะพบ“ตัณหา”ได้แท้

แล้วจึงจะจัดการละลด“ตัณหา”นี้กันเป็นจริง กระทั่ง “ตัณหา”มัน“ตายสนิท”จน“ดับไม่เกิดอีกนิรันดร์”อย่างเป็นจริง

“หลับตา”ปฏิบัติมันไม่มี“เวทนา” มันปฏิบัติเสียเปล่า สูญเปล่าจริงๆ จะไม่เกิดเหตุ ไม่เกิดผลใดๆเลย

“หลับตา”ปฏิบัติไปให้ตาย ก็ปฏิบัติไปไม่ได้อะไร โมฆะ ปฏิบัติมันต้องมี“เวทนา”ที่เกิดจาก“สัมผัส”เป็นปัจจัย

เรื่องของ“ตัณหา”ก็ต้องศึกษาจาก“ตัณหา ๖”(ยังไม่ได้หมายถึง “ตัณหา ๓”ตอนนะ) มี“สัมผัส ๖”ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กามตัณหา”แล้ว ปฏิบัติให้ได้ผล นั่นคือ จะได้รู้จักลักษณะ“กาม”ว่าเป็น“ตัณหา”อย่างนี้ๆ แล้ว“ดับกามตัณหา”นี้สิ้นไปก่อน แล้วจึงจะ“ดับรูปตัณหา-อรูปรตัณหา”ต่อไป ให้สิ้นได้ เป็นลำดับๆ

จึงจะเป็นอรหัตต์ จบกิจ ครบถ้วน“ตัณหา ๓”กันจริงๆ

“ตัณหา ๖”เกิดจากเมื่อได้“สัมผัส ๖”

ส่วน“ตัณหา ๓”คือ“กามตัณหา-ภวตัณหา-วิภวตัณหา”

“กามตัณหา”ก็กำจัด“ตัณหา”จาก“กามภพ”ให้หมด

เหลือ“ภวตัณหา”ที่แยกได้เป็น“๒”คือ “รูป”กับ“อรูป”

หมด“ตัณหา”สิ้นทั้งใน“กามภพ-รูปภพ-อรูปภพ”ก็หมดสิ้น เป็นผู้“ไม่มีภพ”กันแล้ว ภาษาก็น่า “วิภว”

คำว่า “วิภา”นี้แหละคือ คำที่มีคุณวิเศษชั้น“สิริมหามายา”
ที่ผู้เป็น“สิริมหามายา”แท้จริง จึงเป็นผู้สามารถทำให้เกิดความเป็น
“วิ”ที่เป็นภาวะ“ไม”ก็ได้ หรือให้เป็นภาวะ“มิ”ก็ได้

จึงเก่งกาจประดุจนักเล่นกล“จอมมายา”ทีเดียว

แต่“สิริมหามายา”นั้นไม่ใช่ผู้มี“มายา” มิใช่“นักเล่นกล”

ทว่าเป็น“คนจริงที่มีความจริงอันสุดประเสริฐ”ที่แสดงออก
หรือทำให้เกิดได้แต่“ความจริงที่สุตประเสริฐยิ่งใหญ่”แท้จริง

ธรรมะชั้น“สิริมหามายา”จึงดูประหนึ่ง“นักมายากล”แต่
แท้จริง เป็นผู้มีความสามารถยิ่งรู้จริงใน“ธรรมะ ๒”หรือ“เวท”
อย่างดียิ่ง ที่ทำได้จริง ทั้งแยกแยะเป็น“๒” ทั้งรวมเป็น“๑”

เช่น แยก“เวทนา”ให้เป็น“๒”ได้ชัดเจนกระจ่างยิ่ง และ
สามารถทำ“เวทนา ๒”ให้เป็น“เวทนา ๑”ได้ดียิ่งด้วย

ที่สุดทำ“เวทนา”ให้เป็น“๐”คือ ทำ“เวทนา”ให้ปราศจาก
กิเลสได้บริสุทธิ์บริบูรณ์ แล้วจึงเจริญขึ้นเป็น“เนกขัมมสิตตูปกขา”
ที่มี“องค์คุณ ๕”ประการ ได้แก่ “ปริสสุทธา ปริโยทาทา มุทุ กัมมัณฺญา
ปภัสรา”นั่นเอง

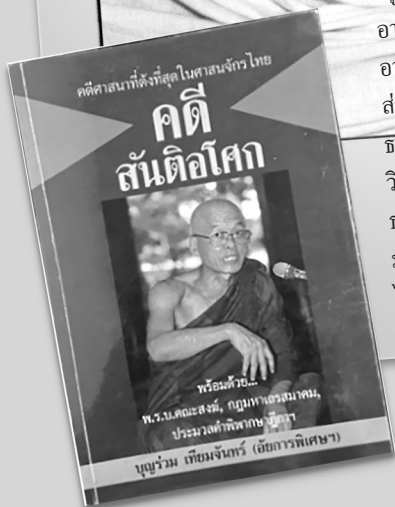
เรื่องของ“เวทนา”จึงต้องมี“เวทนา”อยู่โทนโท หลัดๆไต้ๆ
เป็น“ปัจจุบัน”ให้จัดการจาก“เวทนา ๖”ว่า ความรู้สึกที่เกิดจาก
ทวาร ๖ นั้น มันย่อมเกิด“สุขหรือทุกข์”หรือ“ไม่สุขไม่ทุกข์(อุเบกขา)”
มี“๓ ความรู้สึก”เท่านี้ ให้ศึกษา ให้จัดการ(อภิสังขาร)อย่างสำคัญยิ่ง

นั่นก็คือ จัดการ“ความรู้สึกสุขเกิ”ที่เป็น“ทุกข์อารยสัจ”
นั่นแหละให้ดับสิ้นสูญสนิทถาวรไปให้ได้กระทั่ง“ไม่สุขไม่ทุกข์”
สำเร็จ

หากเอาแต่“หลับตา”ปฏิบัติ
แล้วมันจะมี“เวทนา”
ที่เกิดจาก“ผัสสะ”ใน“ปัจจุบัน”
ขึ้นมาให้ศึกษาได้อย่างไร? ตรงไหน?

“ถูกฟ้องตาม พ.ร.บ. คณะสงฆ์มาตรา ๒๗ ว่า เป็นผู้ผิดธรรมวินัยเป็น
อาจิณ ได้รับคำสั่งจากมหาเถรสมาคมให้สึกภายใน ๑ วัน แล้วไม่สึก
อาตมาคิดว่าอาตมาไม่ได้ผิดธรรมวินัยเป็นอาจิณอย่างที่ลูกกล่าวหา
ส่วนเรื่องสึก ถ้าจะว่าตามกฎหมายก็ปฏิบัติตามไปแล้ว อาตมาแบ่งแยก
ธรรมวินัยกับกฎหมายชัดเจน การกส่งสมัครพิจารณาคดีตามหลักธรรม-
วินัยตั้งแต่แรก มีสัมมุขวินัย พิจารณาเรื่องนานาสังวาส ก็ไม่เอาตาม
ธรรมวินัย จะทำตามกฎหมาย เราก็ปฏิบัติตามกฎหมาย เปลี่ยนรูปแบบ
มาตามรูปที่จับต้องได้ ท่านก็ไม่ยอม จะให้สึกตามธรรมวินัยอีก โดย
ไม่ได้พิจารณาคดีตามธรรมวินัย อย่างนี้อาตมาก็ไม่ขอตอบใดๆ ท่านจะ
ทำอะไรแค่ไหนก็พิจารณากันในศาล” (สารอโศก ฉบับที่ ๑๓๗ มิ.ย. ๓๒)

ซึ่งต้องศึกษาจาก“ผัสสะ ๖”ทั้งหลาย และต้องเป็น“สภาวะที่ปรากฏปัจจุบัน”ด้วย ไม่ใช่จาก“อดีต”หรือ“อนาคต”เป็นอันขาดชัดเจนดีหรือยัง?

หากเอาแต่“หลับตา”ปฏิบัติ แล้วมันจะมี“เวทนา”ที่เกิดจาก“ผัสสะ”ใน“ปัจจุบัน”ขึ้นมาให้ศึกษาได้อย่างไร? ตรงไหน?

เพราะ“เวทนา” มันต้องมี“ผัสสะ”เป็นปัจจัยจึงจะมีได้

การปฏิบัติธรรมนั้น ส่วนของ“นาม” จึงต้องศึกษาปฏิบัติจาก“นาม ๕” และจาก“รูป ๒๘” และจาก“กาย ๒๔ หรืออุปาทาย-รูป ๒๔”เป็นต้น ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสจำแนกไว้ชัดใน“ปัจจุสมุปบาท” ซึ่ง“นาม ๕”นั้นได้แก่ เวทนา-สัญญา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ(พระไตรปิฎก “วิภังคสูตร” เล่ม ๑๖ ข้อ ๔ ถึง ๑๔)

“กาย”ต้องมีพร้อมทั้ง“รูป”และ“นาม”

เห็นมั้ยว่า “นาม ๕”นั้นมี“ผัสสะ”เป็น“ตัวที่ ๔”อยู่ใต้งๆ ถ้าไม่มี“ผัสสะ”ก็ไม่ครบกระบวนการในการปฏิบัติของพระพุทธเจ้า

“การทำใจในใจ”คือ “มนสิการ”ก็ไม่่องแท้ ไม่สำเร็จแน่

และไม่สามารถมีความเป็น“กาย(รูปกับนามหรือธรรมะ ๒)”

กล่าวคือ ไม่มี“กาย”ที่มีทั้ง“ภายนอกและภายใน”ให้ผู้ปฏิบัติศึกษา “สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”ถูกต้องตามคำสอนของพระพุทธเจ้าได้แน่นอน

จึงหมดสิทธิ์เด็ดขาด ที่จะเกิด“ปัญญา”

อย่าลืมนะว่า “นาม ๕”นั้น ต้องมี“ผัสสะ”นะ!

เพราะฉะนั้น ผู้ปฏิบัติจึงจะกำหนดหมายสภาวะต่างๆจริงเองได้ด้วย“สัญญา”ของตนตามที่ตนมี“รูป(รูป ๒๘)”ให้สัมผัสในสภาวะ

ของ“อาการ” ด้วย“ทฤษฎี”ที่“สัมมาทฤษฎี”ถูกแท้

ถ้าคุณ“สัมผัส”อยู่แต่ในภายใน“ใจ”เท่านั้น ไม่มี“สัมผัส”ภายนอก” อีก ๕ ทวาร คุณก็ไม่เห็น“โลก”ภายนอกเลย

“โลก”ภายนอก หรือ“ความเป็น“กาย”ของคุณก็มีแค่“อึดตาภายใน” หรือมี“โลก”แค่“โลก”ที่“วน”อยู่แต่ในภพ“ภายในใจ”ของคุณเองเท่านั้น ..มันมี“โลก”มี“กาย”ที่ไหนกัน?

“โลก”ของคุณก็กว้างไกลอยู่แคบๆแค่“ใจในใจ”ภายในเฉพาะส่วนเดียวเท่านั้น “กาย”ของคุณก็ไม่มีภายนอก

หรือคุณก็มีแค่“อึดตา”ภายในที่จมอยู่แต่“ใจในใจ”ของตนเองผู้เดียว หากใครร่วมรู้ร่วมเห็นร่วมเป็นด้วยไม่ได้เลย

ความเป็น“โอฬาริกอึดตา”อันมี“ภายนอก” คุณก็ไม่มีความรู้ก็มีแค่“อึดตา”ตนเอง

คุณก็อยู่ใน“โลก”แคบๆ เล็กๆที่ไม่กว้างไกลถึงภายนอก“โลกกว้าง”เขาเลย

“ความจริง”ของคุณก็มีอยู่แค่นั้น

แต่ถ้าผู้ที่มี“สัญญา”ออกมากำหนดรู้กับ“ภายนอก” คือ มี“สัมผัสด้วยทวาร ๕” แต่ละทวารอีกตามจริง คุณก็มี“ความรู้”ร่วมกับชาวโลกภายนอกเขาอีกเต็มมา คุณก็มี“ความรู้โลก(โลกวิทู)”เพิ่มขึ้นอีกยิ่งกว่าที่คุณมีอยู่เดิมได้ จึงจะบริบูรณ์ครบ“โลก-อึดตา”

ถ้าไม่เช่นนั้นว่านี้ คุณก็จมอยู่แต่กับ“อึดตา”ของคุณเท่าเดิม คุณไม่มีความรู้ภายนอก(โลก)เพิ่มขึ้นเลย “ความรู้”ชนิดนี้ของคุณก็เรียกว่า “ปัญญา”ไม่ได้ เพราะคุณไม่มี“ความรู้สัมผัสภายนอก”ด้วย “องค์ธรรม ๖ (มัคค์ะระ-ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทฤษฎี..มี ๓ เล้า”

ที่ทำให้เกิด“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ”ไปตามลำดับ)”ก็ไม่มี

ทำความเข้าใจในคำว่า “ปัญญา” กับ “สัญญา”ให้ลึกซึ้ง
ละเอียดๆดีกว่า

ยิ่งคุณมี“ความรู้”รวมไปเสมอกับ“ขณะที่ทำอาชีพเลี้ยงตน
(ล้มมาอาชีวะ)”คุณก็สามารถใช้“สติ-สัมปชัญญะ-สัมปชานะ”อ่านรู้
“กาย”ของคุณไปด้วยได้ ทั้งภายนอกทั้งภายใน-ทั้งสมมุติลัทธิจะ
ทั้งปรมาตมลัทธิจะ ด้วย“รูป-นาม”ที่คุณสัมผัสกันอยู่ ก็จะมีความเป็น
“สัญญา”ที่เกิดสัมประสิทธิ์เจริญขึ้นๆๆ

“สัญญา”ของผู้ปฏิบัติก็จะมี“ปัญญา”จริง จึงจะรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงใจใน“สิ่งคะ”(ความแตกต่างของธรรมะ ๒) ตาม“นิมิต”(เครื่องหมายกำหนด
หมายที่ผู้มีสัญญาก็จะใช้“สัญญา”ทำงานเจริญเป็น“อภิสัญญา”กำหนดรู้เอาได้) จึงจะ
ค่อยๆรู้สภาวะจริงตรงตาม“อุเทศ”(คำสอนที่ลัทธิที่ได้ยินได้ฟังมาจาก
สัตบุรุษ)ทั้งหลายได้ มีสภาวะธรรมจริงแท้

คำว่า“ปัญญา”เป็น“ความรู้ที่ฉลาดเฉลียวตามแบบ
ของพุทธแต่เพียงศาสนาเดียวโดยเฉพาะ” นอกศาสนาพุทธไม่มี
ความฉลาดที่สามารถรู้ได้แบบที่เรียกว่า“ปัญญา”นี้เลย

“ปัญญา”เป็นความรู้ที่แปลกแยกไปจากความรู้สามัญ
ของปุถุชนในโลก“โลภียะ”หรือโลก“ปุถุชน”

ซึ่งความรู้ที่ชื่อว่า“ปัญญา”นั้นจะไม่ใช้ความฉลาดที่“ปุถุชน”
ผู้มีความเฉลียวฉลาดวนอยู่ในกรอบของ“โลภียะธรรม”เป็นอันขาด

เพราะ“ความฉลาดชนิดนี้เป็นปัญญา”ซึ่งมี“ความฉลาด”
ที่เป็น“อื่น”(อัญญะ)ต่างจากความฉลาดสามัญปุถุชนคนโลภียะที่
“รู้ๆ”กันอยู่อย่างพิเศษยิ่ง เพราะ“ปัญญา”เป็น“โลกุตระ”

ปุถุชนนั้นฉลาดอยู่ในกรอบจำกัด ติดวนเวียนอยู่กับ“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, สุข” ปุถุชนคนโลกีย์ทั้งหลายทั้งหมดยังมีเชื้อโลกธรรมนี้ ยังมี“สุขๆ-ทุกข์ๆ” ยัง“มิได้-มิเสีย” มีการเปรียบเทียบไปกับ“การยึดได้-ยึดเสีย”กันอยู่มี“กิเลส”ตัวการนี้แหละผลมอยู่

ความฉลาดปุถุชนโลกีย์ชื่อว่า“เนโก” แต่ไม่ใช่คำนี้กันแล้ว ซึ่ง“โลกียชน”ที่เริ่มเป็น“กัลยาณชน”จะ“เริ่ม”เข้าใจหรือเห็นว่า เรามี“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, สุข”นั้นไม่น่ายึดอยู่จริงๆ มันเป็นภาวะไม่ดี ไม่ประเสริฐเลย จึงพยายามลดละเลิกมาตามลำดับ ซึ่งปฏิบัติตามวิธีปฏิบัติ แต่ยังมีแค่โลกียวิธี“ดีขึ้น-แย่ลง”ก็“วน”อยู่เท่านี้ คือ ยัง“วน”อยู่ในกรอบของ“โลกียะ”ออกไม่ได้

เพราะ“วิธีปฏิบัติ”ยังไม่ใช้“โลกุตรวีธี”แบบศาสนาพุทธ ผู้นั้นยังไม่มีทฤษฎี“ไตรสิกขา”คือไม่มี“โพชฌงค์ ๗-มรรค ๘”หรือ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” หรือ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”เป็นต้น และทฤษฎีสำคัญอื่นๆเลย ก็เพราะยัง“นอกริต”ศาสนาพุทธอยู่ ซึ่ง“โลกียวิธี”เขาก็สามารถปฏิบัติบรรลุผล“โลกียผล”สำเร็จได้เช่นกันนะ! มันก็เป็น“ผลแบบโลกียะ”นั้นๆแบบของเขา

แน่นอนว่า “โลกียวิธี”กับ“โลกุตรวีธี”นั้นต้อง“แตกต่างกัน” มีนัยสำคัญไปคนละอย่าง

“โลกียผล”นั้นจะฉลาดยอดเยี่ยมเก่งกาจกันขนาดไหน ปานใดก็ตาม ก็เป็นเพียง“การวนไปวนมา”อยู่กับ“อาการหวั่นไหว”ไปกับความมาก-น้อย, สูง-ต่ำ, สุข-ทุกข์, ชอบ-ชัง, ผลัก-ดูด”เป็นต้น ที่ยังเป็น“ธรรมะ ๒”อยู่กับการได้ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, สุข” และการเสื่อม“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, สุข” ก็“วน”อยู่เป็น“สมบัติผัดกันชม”

“โลกียะ”ยังตัด“วิญญูสงสาร”ไม่ได้แท้ หรือจะ“ดับสิ้นความเป็นโลก”ให้หยุด“วน(โลกหรือโลกีย)”ไปตามลำดับอย่างน่าอัศจรรย์เป็นขั้นตอน ลาดลุ่ม ดุจฝั่งทะเล ไม่ได้แน่นอน

“โลกียะ”จึงหมุนวนอยู่กับ“สมบัติผลัดกันชม”แย่งคนอื่น, ลัทธิอื่น..ไม่มีจบสิ้น ก็วนอยู่กับ“สวรรค์-นรก” เพราะสิ้นสวรรค์-นรกจนกว่าจะไม่วนขึ้นสวรรค์ลงนรกอีก..ไม่ได้ หรือชนิดที่“ดับอัตตาหรือดับอาตมันได้สนิท แบบไม่มีตัวตนที่“วน”มาเกิดอีกแล้ว..ไม่ได้

ส่วน“โลกุตระ”นั้นหมด“ความวน(โลก)”ดังกล่าวนั้นได้จริงเด็ดขาด ไม่“วน”อีกเด็ดขาด นั่นคือ ไม่มี“อาการหวนๆไหวยๆ”ไปกับความมาก-ความน้อยบ้าง สูง-ต่ำบ้าง สุข-ทุกข์บ้าง ชอบ-ชังบ้าง ผลัก-ดูดบ้าง วนไป-วนมาอยู่ไม่จบ เป็นต้น ที่ยังเป็น“ธรรมะ ๒”อยู่กับการได้ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข ก็เป็นโลกียะ แต่ถ้า“อยู่เหนือ”ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข ได้แท้ จินจะเป็นโลกุตระ

นี่เป็นนัยสำคัญที่ผู้เรียนรู้พุทธศาสนาจะต้องทำ“ความเข้าใจ”(ทฤษฎี)ให้ถูกต้อง-ให้่องแท้เป็น“สัมมาทิฐิ”ก่อนอื่นทีเดียว

ผู้จะสามารถเกิดความรู้รอบในความจริงตามความเป็นจริงดังกล่าว มันก็ต้อง“สัมผัสสภาวะ”ต่างๆนั้นๆครบครันอยู่ด้วย

จึงจะยืนยันได้ว่า รู้“สมมุติสัจจะ”กับ“ปรมัตถสัจจะ”ครบ ๒ ส่วนไปกับ“โลก”เขา ด้วย“ปัญญา”

ไม่เช่นนั้นก็เรียกว่า รู้แจ้ง“โลก”(โลกวิทู) ไม่ได้

เพราะ“โลก”ต้องมีธรรมะตั้งแต่“๒-๓ เล้า”ขึ้นไป เป็น“๔ เล้า-๕ เล้า-๖ เล้า-๗ เล้า ฯลฯ” ซึ่งรู้ได้ด้วย“เทว(ธรรมะ ๒)”

ส่วน“อัตตา”นั้นมีนัยสำคัญว่า“ยึด”ตนเองเป็น“๑ เดียว”

“อารยชน”ที่มี“โลกุตระปัญญา”นั้นจะมี“ความฉลาด”อันเป็นความรู้ในความเป็น“อื่น”(อัญญะ)อีกต่างหาก คือรู้จัก“ตนเอง”รู้มาแล้วเท่าที่“สัญญา(ความจำ)”ของตนมีอยู่ทั้งหลาย หรือ“กำหนดรู้(สัญญา)”ได้เกินกว่าคนทั่วไปที่เป็นปุถุชนทั้งหลายมีกันเป็นสามัญ

จะเห็นได้ว่า“ความรู้”ที่ได้สาธยายมานั้น ต้องศึกษาเรียนรู้จากทั้งภายนอกและ“ภายใน” จากทั้ง“โลก”และ“อัตตา” จากทั้ง“สมมุติสัจจะ”และ“ปรมัตถสัจจะ” อันเป็น“ธรรมะ ๒”ที่ต้องเปรียบเทียบ(อุปมา)กันเสมอว่ามี“สิ่งแตกต่าง”กันอยู่อย่างไร?

ความเป็น“๒”ก็คือ คำว่า “เทว”นี้แหละสำคัญยิ่งที่ใช้ศึกษา

“เทว”คือ “จิต”ที่เจริญๆได้สูงสุดถึงขั้นเป็นศาสนาขั้น ๑

แต่ถ้าศาสนาท่านใดยึดความเป็น“ศาสนาของตน” ว่ายอดเยี่ยมแล้วยึดมั่นถือมั่นตนเอง ๑ เดียว แต่ท่าน“ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตนเอง” เพราะไม่ได้แยกแยะในความเป็น“อัตตา-อาตมัน-ปรมัตมมัน” หรือความเป็น“พระเจ้าของตนเอง”นี้เอง จึง“ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ตนเอง” ที่เป็น“อัตตา-อาตมัน-ปรมัตมมัน”แท้ๆ

“ตนเอง(อัตตา)ก็ต้องปิดบังตนเอง ไม่ให้คนในโลกรู้จัก ไม่ให้ใครแตะต้อง คนในโลกจึง“สัมผัส”พระเจ้า, God ไม่ได้ โดยมีแต่“พระธรรม”เท่านั้นที่สมมุติว่าฝาก“พระบุตร”มาประกาศ“พระธรรม”แทนตัวเอง “พระเจ้า”จึงเป็นผู้ที่“ลึกลับ”อยู่

และอีก ๑ คือ “เทว”แปลว่า “๒” ที่ผู้ไม่หลงยึดมั่นถือมั่นว่า“๑”จนกระทั่ง“ยึดตนเองถึง”ขั้นเป็น“พระเจ้า หรือ God ดังที่ชาว“เทวนิยม”เป็นกันอยู่

แต่ผู้นี้เป็นผู้เข้าใจแจ่มแจ้งใน“ภาวะ ๒”หรือ“เทว”ได้อย่าง
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงรอบถ้วน

โดยได้เรียนรู้แยกแยะ“เทว”ออก ได้ศึกษา ได้ปฏิบัติพิสูจน์
“ความรู้”และ“ความจริง”ด้วยตนเอง กระทั่งบรรลุ“ธรรม”เอง
รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สภาวะแห่งธรรม”ที่เป็น“๒”และได้ทำ“ภาวะ ๒”
อันคือ“เทว”นี้เอง ให้เป็น“๑”ได้ จนกระทั่งสำเร็จเป็น“๐”บริบูรณ์
เป็นที่สุด

คำว่า“เทว”นี้แหละที่ยิ่งใหญ่หาใดเปรียบปาน เพราะมีทั้ง
ความเป็น“สภาวะธรรม”และมีทั้งความเป็น“๒”ก็จะต้องเรียนรู้จาก
ความเป็น“๒”เสมอ

ชนิดที่มี“ความจริง”ของสภาวะ

และ“ความรู้”ของสภาวะ

อันสามารถ“สัมผัสสภาวะธรรม”นั้นแล้วเรียนรู้ปฏิบัติพิสูจน์
เปรียบเทียบ“ภาวะ ๒”ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงอย่างแทงทะลุรอบถ้วน
บริบูรณ์ลัมบูรณ์

และเลือกสรรว่า อันไหนถูกต้อง อันไหนดี ที่ควร“ใช้”หรือ
ควร“ทำ(กรรม)”ใน“กาละ”นั้นๆ ซึ่งเป็นไปตามหลัก“ลัทธิปริสธรรม ๗
และหลักมหาปเทศ ๔”ที่ลัทธิพุทธต้องจัดการจริง

ก็เป็นอัน“จบ”ทั้ง“ความจริง”ทั้ง“ความรู้”ครบ”ถ้วนสิ้นเทว
“องค์ ๒” คู่สุดท้ายได้แล้ว ด้วยประการดังนี้

ฉะนั้นแลเป็น“เทว”องค์ ๒ คู่ยิ่งใหญ่ท้ายสุดที่พระพุทธเจ้า
ทรงค้นพบ ก็คือ “ความรู้”กับ“ความจริง” ได้แก่ “พระเจ้า”ผู้เป็น
“วิญญูณาหาร”อันผู้ใดกำหนดรู้ได้แล้ว ก็ไม่มีสิ่งใดที่อริยสาวกจะ

พึงทำให้ยิ่งขึ้นไปกว่านี้อีกแล้ว [วิมฺยาณเณ ภิกฺขเว อหฺมาเรปฺริญฺญาเต นามรูปํ ปฺริญฺญาตํ โหติ นามรูปํ ปฺริญฺญาเต อริยสวากสฺส นตฺถิ กิณฺจิ อุตฺตรกิริณฺยนฺติ วทามิติ ฯ] ดูได้ที่พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๔๔ นี่คือ“นาม”กับ“รูป”(เทว) ที่เป็น“ความรู้”กับ“ความจริง”ของ“วิมฺยาณ”อันเป็นเครื่อง อาศัย(อาหาร)ยิ่งใหญ่สุดๆที่ชื่อว่า“พระเจ้า”ของมนุษย์ทุกคน ผู้บรรลุ“เทว”คุณนี้ได้สำเร็จ ก็เป็นอันรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทว”ได้ครบ ถ้วนหมดสิ้นสนิท ก็“จบกิจ”ฉะนี้แล ล้วนใช้“ความฉลาดชั้น ปัญญา”ของโลกุตระปฏิบัติทั้งนั้น

ส่วนผู้ที่ยังมี“ความฉลาดชั้นศรัทธา(สัทธานุสาริ)อยู่”และ ยังโง่งหนักไปทางโลกียอยู่ ผู้ยังถนัดแบบสะกดจิต“หลับตา”หรือ เพียงใช้“การข่ม” เพื่อยุติสิ่งที่ต้องการเท่านั้น ซึ่งก็มี“ผล”

“ผล”ที่ได้ได้แค่นี้ ก็มีแต่การเรียนรู้ได้จาก“สัญญา”ที่ กำหนดรู้ได้ก่นอยู่เฉพาะเพียงแบบ“เจโตสมาธิ”เท่านั้น จึงบรรลุผล แค่“มิฉฉาภิภูลฺลิตฺติ ๖๒”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสใน“พรหมชาลสูตร” (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑-๙๐) การศึกษาปฏิบัติกวนเวียนได้อยู่เท่านี้ และแบบนี้ “จิต”ก็“ตั้งมั่น”เป็น“สมาธิ”เท่านี้ (ยังไม่ใช้“สมาธิโต”)

มีแต่ผู้ปฏิบัติเป็นลัมมาภิภูลฺลิตฺติจริงๆ จึงจะเกิด“ปัญญา”แล้ว ก็จะมีเจริญสะสมพัฒนาขึ้นยิ่งๆเป็น“ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสมียืนยันใน“มหาจัตตาริสกสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘ หรือแม้จาก“สามัญญผลสูตร”และสูตรอื่นๆอีก ทั้งนั้นๆ ที่เป็น“ลัมมาภิภูลฺลิตฺติ”ของพุทธทั้งหลาย

ผู้สนใจหาอ่านค้นคว้าติดตามศึกษาให้“ลัมมาภิภูลฺลิตฺติ”เกิด

“ลัมมาภิภูลฺลิตฺติ”ก้าวหน้าขึ้นก็จะเจริญเป็น“พลังแห่งความ

รอบรู้ที่มีผลโลกุตระ” อันเรียกด้วยภาษาของพุทธว่า “ปัญญา” ปัญญาที่พัฒนาเจริญขึ้นๆ ก็เรียกว่า “ปัญญินทรีย์”

จาก “ปัญญินทรีย์” เจริญขึ้นๆ ตามลำดับสูงสุดก็เรียกว่า “ปัญญาพละ” เมื่อเป็น “ผล” ถึงที่สุดก็เป็น “ปัญญาผล” บริบูรณ์สูงสุด เห็นไหมว่า ความฉลาดของพุทธที่เป็น “ปัญญา” นั้นแตกต่างจากความฉลาดที่เป็น “เฉโก” หรือ “เฉกา” อย่างมีนัยสำคัญไฉน?

“เฉโก” นั้น “ความรู้-ความฉลาด” จะไม่ออกไปจาก “โลกีย์” หรือจะไม่ “รู้โลก (โลกิย)” เพิ่มขึ้น หรือจะไม่มี “ภายนอก” ที่ออกไปจาก “อัตตาหรือโลกภายใน” ของตนเท่านั้น จึงมีแต่จมอยู่แต่กับ “สัญญาขะนิจจานิ” ของตนเท่าที่ตนมี

“ความรู้-ความฉลาด” ของคนผู้มี “เฉโก” นี้จึงไม่มีทางออกเป็นความรู้-ความฉลาด “อื่น (อัญญ)” โดยเฉพาะที่เป็น “โลกุตระ” ได้เลย จนกว่าคนผู้นั้นจะสามารถ “เห็น” หรือ “เข้าใจ” ความเป็น “โลกุตระ-ลัทธิ” สัมมาทิฏฐิได้จาก “พระพุทธเจ้า” หรือ “ลัตบุรุษ” เพราะ “เชื่อ” ว่าคนผู้นั้นเป็น “พระพุทธเจ้า” หรือเป็น “ลัตบุรุษ”

แต่ถ้าคนผู้นั้นแม้จะ “พบ” พระพุทธเจ้าหรือลัตบุรุษแท้ๆ แล้วแต่ยังไม่มี “ภูมิธรรม” จริงที่ “สัมมาทิฏฐิ” เพียงพอจนเข้าขั้นจะรู้จัก “พระพุทธเจ้าหรือลัตบุรุษ” ได้ ก็คงจะตายไปเปล่าในชาตินี้

หรือคนผู้นั้นแม้จะ “พบ” พระพุทธเจ้าหรือลัตบุรุษ” แล้ว และได้ฟัง “ธรรมะ” จากพระพุทธเจ้า-จากลัตบุรุษแล้วปานใด ก็ไม่สามารถจะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง พระพุทธเจ้าจากลัตบุรุษได้เลย

เหมือนกับ “กามนิต” ได้พบพระพุทธเจ้าตามนักประพันธ์ชื่อ คาร์ล อดอล์ฟ เจลลิลูป (Karl Adolph Gjellerup) ชาวเดนมาร์กได้

เขียนไว้ ที่ไม่สามารถรู้จักพระพุทธเจ้า

หรือเหมือนกับ“ท่านปุกกุสาติ” ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๖๗๓ ถึง ๖๙๗ ในช่วงต้น ก็ไม่รู้ว่ ตนกำลังพบพระพุทธเจ้าอยู่แท้ๆ แต่ในที่สุดท่านปุกกุสาติ ก็เข้าใจ“โลกุตตรธรรม”ตามที่พระพุทธเจ้า ตรัสสอน และได้บรรลุเป็นพระอนาคามี ณ ที่นั่งแห่งนั้น แต่ถูก แม้อโคขวิดขนะไปหาจิวร ได้ตายลงเสียก่อนจะได้บวช

ถ้าผู้ใดฟัง“โลกุตตรธรรม”นั้นอย่างจริงจังจากพระพุทธเจ้า หรือจากสัทบุรุษ แม้ไม่เชื่อในเบื้องต้นแต่พอได้ฟังโลกุตตรธรรม นานเข้า มากขึ้นๆ และไม่ยึดติดความรู้ของตนเองจนยึดมั่นถือมั่น ในตนเองจนเกินไป หากได้ไตร่ตรองตาม ตรวจสอบตามคำสอน ของพระพุทธเจ้าอย่างไม่มีอคติจริง ก็จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “โลกุตตรธรรม”ได้ในที่สุด เกิด“ปัญญา”ขึ้นมาได้

ซึ่ง“ปัญญา”คือ ความรู้หรือความฉลาดที่เป็นของพุทธโดยตรง มีทั้ง“กระบวนทัศน์”(paradigm)และทั้ง“กระบวนการ”(process) เฉพาะแบบพุทธเท่านั้น ซึ่งมีนัยสำคัญยิ่ง นั่นคือ สามารถออก นอกกรอบ“ความเฉลียวฉลาด”ของชาวโลกียะทั่วไปได้แท้

โลก จะมี“โลกียรส” ส่วนปัญญานั้นจะมี“โลกุตตรรส” เป็น“รส”อีกอย่าง“อื่น”(อัญญะ)ที่แตกต่างทวนกระแสไปจาก“โลกียรส” ของปุถุชน จึงเป็น“ธรรมรส”ที่มีนัยสำคัญเฉพาะของพุทธถึงขั้น “วิมุตติรส” เพราะแตกต่างจาก“ธรรมรส”ที่ศาสนาอื่นๆเป็นๆ มีๆกัน

“ธรรมรส”ที่ถึงขั้น“คุณวิเศษ(อุดมตรีนุสสรธรรม)”ที่เป็น“วิมุตติ รส”ของพุทธจึงเป็น“รสวิเศษ”ที่ผู้มีมรรคผลจริง ย่อมรู้จัก“รส” นั้นๆได้ด้วยตนเอง จะไม่หลง ไม่เียง ไม่มกมาย ไม่ติดยึดดำณษณา

ส่วนคนที่หลง“รลโลกีย” ก็จะมีมกาย หนักถึงขั้นดำฤษณา
ใครพูดยังงัย กังง ก็มีดมัวโมหันต์ ไม่รู้เรื่อง ไม่รู้ภาษาษา(ไม่รู้ประส-
ประสา) และแถมเขาจะหาว่าที่อาตมาพูดนี้ เป็นความเพ้อพก
นอกกริตนอกรอยพระพุทธรเจ้า บ้าๆบอๆเอาด้วย

คนผู้“มิจฉาทิฏฐิ”แท้ เมื่อ“ลิมตา”อยู่ก็ดี “หลับตา”ก็ดี ก็
จะมุ่นมัวเมาอยู่กับ“ความรู้”หรือ“การปฏิบัติ”ที่ตนชอบอยู่นั้นแล้ว
จนเพลอตัว ไม่ปฏิบัติตาม“ศีล”อย่างลัมมาทิฏฐิ ไม่ตั้งใจปฏิบัติ
“อปัณณกปฏิบัติ ๓”อย่างเอาจริงเอาจัง ก็จะไม่สามารถบรรลุ
ธรรมในชาตินี้ กลายเป็นผู้“ปทปรมบุคคล”จนได้จริงๆ เพราะหลงเสพ
“รลโลกีย”อันเป็นลาภยศสรรเสริญสุขที่ตนเอง“ไม่รู้ทัน”นั้นๆอยู่

คนผู้“มิจฉาทิฏฐิ”จริง เมื่อทำ“หลับตาสะกดจิต”แล้วเขาก็
หลงเสพ“รสสุขที่เป็นรสสุขเก้”อันเป็น“มโนมยอัตตา”นั้น หัวปัก
หัวปาดำฤษณาโง่ดิ่ง(อริชชา)จมมเง่า มัวมิดอยู่ใน“สวรค์เก้”นั้น
ยากที่จะปลุกให้รู้ตัว-รู้ตื่น

หรือแม้แต่ผู้มุ่นมัวเมาอยู่แต่กับ“ความรู้บัญญัติ”ก็จะจมม
อยู่กับบัญญัติอันเป็น“โลกจินตา”ของมนุษย์หรือของตนเองไม่มีวัน
จบสิ้นได้อยู่กันแล้ว ก็น่าสงสารยิ่งนัก

ซึ่งเขาหลงว่า เป็น“สวรค์”หรือแดนสุขาวดี ที่คนผู้ยัง
“มีภเสพสุข”ยังต้อง“มี”อยู่เป็นธรรมดา

ก็เพราะ“เสพติดรสเก้ของโลกียภูมิ”นี้หนักยิ่งกว่า“คนเสพติด
ที่ติดเสพ”ปกติหนักสุดใด เพราะมันดูสูงส่งยิ่งนั่นเอง

ทั้งๆที่มันแสนจะเป็น“อรูป”หรือเป็นแค่“นามธรรม”ที่ตน
ยังหลง“มียู่” ยึด“ปั้นขึ้น”จน“ล่ำเร่ด้วยจิตตนเอง(มโนมยอัตตา)”

จึง“กตธัสเอาเองของตนในจิตตน” หรือสะกดจิตตนเอง
นั่นเอง ติดพันแบมยังไปสะกดจิตคนอื่นเขาไปทั่ว ครอบงำคน
ทั้งหลายให้หลงมึตบอดดำฤชณาตามตนเอง ให้หนักจัดหนักหนา
ขึ้นอย่างไม่หยุดหย่อน ดังที่เห็นๆ และเป็นกัน ทำกันอยู่แพร่ทั่วโลก
เขาไม่รู้เลย เขาไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“เวทนา ๒”
(ทเว เวทนา)หรือกว่า

อย่างไรคือ“เวทนา”ที่เป็น“รสแท้” ..อย่างไรคือ“เวทนา”ที่
เป็น“รสเกี” ซึ่งเป็น “เวทนา ๒”อันเป็น“ธรรม ๒”(ทเว ธัมมา)ที่เรา
จะต้องศึกษา“เวทนาในเวทนา” และทำให้เป็น“เวทนาเดียว”(เอกัคค-
ตารมณหรือเอกัคคตาจิต)สำเร็จเป็นที่สุด“รสเดียว” คือเหลือ“รสแท้”
หนึ่งเดียวให้ได้ จึงจะเป็น“เอกัคคตารมณ”

ซึ่งจะไม่ใช้ความมี“จิตเป็นหนึ่งหรืออารมณ์เป็นหนึ่ง”(เอกัคคตา)
อย่างที่ลัทธิหลับตาสะกดจิตยึดกันทำกันนั้นแน่นอนเด็ดขาด

“อารมณ์เป็นหนึ่ง”คือ“รสแท้”ของภาวะนี้รสเดียว ที่เป็น
“ลัษจะมีหนึ่งเดียวเท่านั้น”

นั่นหมายความว่า “รสของอะไร”ก็ต้องเป็น“รส”ที่คนด้วย
กันสัมผัสสิ่งนี้ด้วยกันแล้วก็“ตรงกัน”เป็นหนึ่งเดียวกันว่า“คือรส
อย่างนี้ๆ” ต่างก็รู้ของตนๆ ที่สัมผัสว่าเป็น“อย่างเดียวกัน” คือ
ตรงกันหมด ไม่เป็นอื่นต่างกัน

“รสแท้”คือ รสเดียวกัน-ตรงกันทุกคน เมื่อแต่ละคนลิ้มตา
“สัมผัส”สิ่งนั้นด้วยกัน

เช่น รสเปรี้ยว เป็น“รสแท้” ที่ทุกคนสัมผัสสิ่งนี้ ก็ได้
“รส”นี้ตรงกันหมดทุกคน ไม่ว่าชนชาติใดในโลก

ส่วน“รสเทียมหรือรสเก้”ก็จะเกิดกับ“ผู้ยึดของตนๆ”(อุปาทาน) ของแต่ละคนที่ต่างกันไป หากใครยึดไปทาง“ชอบรสนี้”ก็อย่างหนึ่ง ส่วนผู้ยึดไปทาง“ไม่ชอบรสนี้”ก็จะเกิด“รส”อีกอย่างหนึ่ง“รสที่ต่าง คนที่ต่างรู้สึกแปลกแยกไปนั้น” นั่นแหละคือ “รสเก้”

ซึ่งผู้ลืมหัดสัมผัสสิ่งเดียวกันด้วยกัน “รสแท้”นั้นย่อมตรงกัน เป็น ๑ เดียว

ซึ่ง“รสแท้”นั้น“รสอะไรเป็นอย่างใด-มันก็ต้องมีรสนั้น เป็น อย่างนั้น” ก็จะสัมผัสรู้“รสนั้น”ตรงกันหมด รสเดียวกันจริงๆ

นอกจากผู้มี“อุปาทาน” ก็จะมีอีกรสหนึ่งเกิดคู่กันขึ้นมา ด้วยเป็น“รสเก้” ที่ชอบก็สุข ถ้าไม่ชอบก็ชัง จะมากจะน้อยก็ตามที่ มีจริง

“รสเทียมหรือรสเก้”คือ “อุปาทาน”ซึ่งเกิดจาก“ความยึด ของแต่ละคนที่ต่างคนต่างยึด” เป็น“รสสวรรค์”ก็ได้ เป็น“รสนรก” ก็ได้

“รสสวรรค์หรือรสนรก” คือ“รสเก้”ที่แต่ละคน“อุปาทาน” เองแล้ว“มีจริงเอง”ของแต่ละคนปั่นขึ้นของตนเอง จนเป็น“อาการ ๓๓”(ดาวดึงส์การ) ที่แต่ละคนปั่นเองขึ้นมาหลงเอง ของใครของมัน ที่แต่ละคน“ยึดรสเก้นั้น”เอง

“รสเก้”นี้ มัน“ไม่มีตัวตน”(อนัตตา) ยิ่งกว่า“รสแท้”ตาม ความเป็นจริงเลย หรือที่สุดแห่งที่สุดแม้แต่“รสแท้”นั้น ก็จะมี” เพียงใช้“อาศัย”ไปกับ“ชีวิต”ที่ยังไม่ตายไปจบ“ปริณิพพานเป็น ปรีโยสถาน”กันเท่านั้นเอง

ซึ่ง“รสแท้”นี้เป็น“รสเดียวกัน”ที่ต่างคนสัมผัสแล้ว“รู้รส

แท้”นั้นๆตรงกันหมดทุกคน ไม่ว่าคนชาติใดในโลก

แต่“รสที่ชอบหรือชัง”มันของแต่ละคน ต่างหาก ที่ตน“ยึดติดกับรสแก่นั้นๆของตนเอง”

นี่แหละเป็น“สรวรรค์ดาวดึงส์”หรือ“นรกหมกไหม้”ที่ตนหลงติดหลงยึดอยู่ ซึ่งเป็น“อาการเก้”เรียกว่า “อาการ ๓๓”ที่ตนเองหลงสร้างขึ้นมาเอง ภาษาบาลีก็ว่า “ดาวดึงสะ”นั่นแหละ ซึ่งหลงเลยเถิดเกินออกไปจาก“อาการ ๓๒”แท้จริงอันคนทุกคนมีอยู่เท่ากันทั้งนั้น

“อาการ ๓๓”ที่เป็น“อาการเก้”นี้แหละผู้หลง“อาการเก้(สรวรรค์)”อาการเกินเลยความจริงนี้เป็น“ภพ”ที่ตนเองหลงสร้างขึ้นมาเอง อาการนี้คือ “ชาติ”ที่แต่ละคน“ก่อชาติ”ขึ้นมาใหม่

อันเป็น“ชาติ”ที่เกิดจาก“อวิชชา”ใน“ปฏิจลสมุปบาท”

เพราะ“ความไม่รู้”คือ “อวิชชา”จึงไม่รู้“สังขาร” เมื่อไม่รู้“สังขาร”ก็ไม่รู้“วิญญาน” เมื่อไม่รู้“วิญญาน”ก็ไม่รู้“นามรูป” ที่ไม่รู้“นามรูป”เพราะไม่มี“อายตนะ ๖” ที่ไม่มี“อายตนะ ๖”เพราะไม่มี“ผัสสะ ๖” เมื่อไม่มี“ผัสสะ ๖” มันก็ไม่มี“เวทนา ๖” เมื่อไม่มี“เวทนา”ก็ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัณหา” เมื่อไม่สามารถ“ดับตัณหา”มันก็ตกผลึกลงเป็น“อุปาทาน” เมื่อเป็น“อุปาทาน”มันก็คือ“ภพ” เมื่อมี“ภพ”อยู่ มันก็จึงมี“ชาติ”

เพราะ“อวิชชา”แท้ๆ “ชาติ”จึงยังมีอยู่ด้วยประการฉะนี้

ผู้ยังมี“อวิชชา”ก็แน่อนย่อมต้องหลง“ดาวดึงส์”แดนสรวรรค์”อยู่เป็นธรรมดาของ“โลกียรส”ที่มันยังมีอยู่ใน“จิต”

“ดาวดึงส์การ(อาการที่ ๓๓)”หรือพูดอย่างไทยๆว่า“ดาวดึงส์”

นั่น เป็น“ภพเกิด”หรือ“ชาติเกิด” คือ อากาโรที่นอกเหนือกว่า“ความจริง”ที่อรหันต์ทั้งหลายเท่านั้นมีอยู่ตรงกันหนึ่งเดียว แต่นี่มันนอกไปจากความจริงที่ทุกคน“รู้ตรงกัน”จึงเป็น“ชาติ”ที่เกิด“อาการเกิด”นอกเหนือ“อาการแท้”ของแต่ละคน คือ อาการ ๓๒ มันเป็น“อาการ”เกินกว่า“อาการ ๓๒”(ทวิตติงสาการ)ของ“ความจริง”ที่เป็นสามัญ คือ “อาการ ๓๓”(ตาวตติงสาการ)..ไง!

มันเป็น“รส”ของ“อุปาทาน”เช่น “รสสุข” พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า “สุขัลลิกะ” ที่แปลว่า “สุขเกิด-สุขแท้” (สุข+อลิกะ) “อลิกะ” ก็คือ“เท็จ,ไม่จริง,เกิด” มันเกิด มันหลอกลวง มันตัวปลอม เพราะ“รสแท้” นั้น ผู้สัมผัส“รส”นั้นก็เกิด“ความรู้สึกในรสนั้น”ตรงกันทุกคน

เช่น “รสเปรี้ยว” ทุกคนสัมผัสเปรี้ยวนี้ก็มี“ความรู้สึกรสเปรี้ยวอย่างเดียวกัน” นี่คือรู้“ความจริง”ตรงกัน“รสเดียว” ฉะนั้นแล “รสแท้”

ส่วนผู้เกิด“รสชอบ-รสไม่ชอบ รสสุข-รสทุกข์” นี่รสเกิด!

ผู้เกิดอาการ“สุขใจเพราะชอบ”ก็เป็นอุปาทานของผู้นั้น แม้ผู้ใดเกิดอาการ“ทุกข์ใจเพราะไม่ชอบ” ก็เป็นของอีกคนหนึ่งไป

“อาการสุข-อาการทุกข์”เป็นอุปาทานของแต่ละคนแท้ๆ อย่างนี้เอง ตามที่ผู้ใดมีจิต“ยึด”(อุปาทา,อุปาทิยติ)เอาเองของตนๆ

เท่านั้น “ความสุข-ความทุกข์”มันไม่มี มัน“อนัตตา”

แต่ผู้“อวิชชา”อยู่ ก็ยังมี“อัตตา”อยู่ ..ก็เป็นเช่นนั้นเอง

เช่น ผู้ที่เกิด“อาการชอบรสเปรี้ยวนี้”ก็เป็น“สุข”ของแต่ละคน บางคนเกิด“อาการไม่ชอบรสเปรี้ยวนี้” ก็เป็น“ทุกข์”ของแต่ละคน ต่าง“ยึด”ไม่เหมือนกัน ..ชัดขึ้นมั๊ย?

นี่แหละคือ “รลเก้ หรือรลเทียม” ซัดๆ เป็น“อุปาทาน”ของ แต่ละคนแท้ๆ ที่ต่างคนต่าง“ยึด”

“อาการปกติ”นั้น คือ“ไม่สุขไม่ทุกข์”เป็น“อาการ ๓๒ กลางๆ” อย่างเดียวกันทุกคน

ถ้า“อาการ ๓๒”ส่วนใด“ไม่ปกติ” ก็จะมี“อาการผิดปกติ” เช่น เจ็บ หรือปวด หรือทุกข์อย่างนั้นอย่างนี้ หรือไม่สบายไป ต่างๆก็เป็นธรรมดาของอริยสัจ ที่เหตุปัจจัยได้แก่องค์ประกอบของ “อาการ ๓๒”แต่ละอย่างมันไม่สมดุล มันบกพร่องขึ้นมา มันร้าว มันหัก มันแตกไป หรือมันมีเชื้อโรค เป็นต้น มันก็เป็น“ทุกข์ขั้นธ” อันเลี่ยงไม่ได้ ตามลัทธิจะธรรมดา

ก็ไม่ใช้เรื่อง“ยึดผิดปกติ”แต่อย่างใด หรือไม่ใช้“อวิชชา” ของคนสามัญ มันก็ปกติ

เพราะ“อาการ ๓๒”ไม่สมดุลต่างหากที่มันเป็นความไม่ปกติ ซึ่งเกิดซึ่งเป็นได้ตามเหตุปัจจัยพระพุทธเจ้าก็มี“ทุกข์”เช่นนี้ได้

คน“ผู้อวิชชา”(คนที่ไม่มีความรู้ในอริยสัจ)เท่านั้นจึงจะมี“รลที่ ๓๓ (ดาวดิงส์ มาจากบาลีว่าดาวดิงส์)”เพราะยึดขึ้นมาหลงเลพอยู่ไม่ยอมดับ ยัง“โมหะ”(หลงผิดไป หรือหลงใหลมันแท้ๆ)

“รล ๓๒”คือ รลแห่ง“อาการจริง”สามัญฉบับที่แล้ว เราได้เริ่มกล่าวพาดพิงถึง“อาการ ๓”ที่ภาษาบาลีว่า“ทวิตติงสาการ” ซึ่งเป็น“ภาวะที่ปรากฏหรือการแสดงปกติของอวัยวะ มันปรุงแต่ง ประกอบกันอยู่ใน“องคัพพ”ที่เป็นเรื่องของ“รูปกับนาม”ซึ่งเป็น “กายมนุษย์”ทุกคนว่า ทั้งหมดในคนนั้นมันก็มีลักษณะต่างๆแค่ “๓๒ อาการ”เท่านั้นแหละ

มันไม่มี“๓๓ อาการ”หรอก ใน“ลัจจะ” โดยเฉพาะ“ปรมัตถลัจจะ”ของอรหันต์หรืออาริยบุคคลที่เริ่มสัสมาปฏิบัติ“มีผล”(อรรถ)

ดังนั้น “อาการ ๓๓”หรืออาการของ“ดาวดึงส์”ที่เกิดขึ้นในใจคน จึงเป็น“อาการเก้-อาการเท็จ-อาการไม่จริง”ที่จะต้องเลิกละมันให้ได้ ผู้นั้นจึงจะ“พ้นทุกข์” หรือที่แท้ก็คือ“พ้นสุข”นั่นแหละ ลึ้น“อวิชชา”กันเลย

จึงจะเป็นผู้หมด“ลึ้นสวรรค์-ลึ้นนรก”

เพราะ“สวรรค์คือนรก” เป็นอันเดียวกัน

ผู้“หมดสวรรค์ก็หมดนรก”ที่โง่มานาน ก็มี“ปัญญา”ขึ้นมา

“สวรรค์คือนรก” ..หยุด“โง่”ได้แล้ว หยุด“อวิชชา”เสียที

“สุข”หรือ“ทุกข์”มันอันเดียวกัน เอ้อ!! ..ไม่เชื่อ! ไซ้มั๊ย?

คนมัน“ยึดสุข”จริงๆ อยากมี“สุข”จึงมี“ทุกข์” ถ้ายังอยู่ในฐานะ“กำลังมีอาการ”ก็คือ “กิริยา”ก็ใช้คำว่า“อุปาทยติ”(ยึดหรือยึดมัน)

ผู้“ไม่มีอาการนั้นๆ”คือ สุขหรือทุกข์ ก็เป็นผู้หมด“ยึด”

เพราะหมด“โง่” ก็หมดสวรรค์-หมดนรก มีปัญญาอันยิ่งเต็ม

เมื่อมีภาวะของ“การยึด”ก็“อุปาทาน”แท้ ยังมี“ความยึดมั่นถือมั่น”[แม้จะเป็น“นปฺงสกลิงค์”แล้ว นั่นคือ มีภาวะเป็นกลาง “อาการของใจ”(นาม) ไม่มีภาวะขัดแย้งหรือไม่มีความเป็นเพศแล้ว แต่อยู่ในฐานะยังอาศัยความเป็นชีวิตอยู่ จึงยังมี“รูป”ให้เป็น“ภาวะถูกรู้(object)” และต้องมี“นาม”ที่เป็น“ภาวะตัวผู้รู้-ตัวประธาน(subject)” แลมีคำ-มีภาษา(อริยฉนะ)ขึ้นมาที่กำหนดกันว่า“ค่านาม” ซึ่งยังมีมิติอื่นๆ อีกมากมายด้วย]

โดยลัจจะนั้น “สุข”มันคือ “ความปลอม ความเท็จ,ความเก้” ภาษาบาลีคือ สุขัลลิกะ ซึ่งได้แก่ “สุข + อลิกะ” อลิกะ แปลว่า

เท็จ,ไม่จริง,แก้

แต่คนปุถุชน“หลงอาการสุข”เป็น“รสอร่อย(อัสสาทะ) รส
ซึ่งใจกัน ชนิด“ยึดติดเป็นจริงเป็นจัง”บาลีว่า อupaทียติ

อupaทียติ แปลว่า ยึดมั่น,ถือมั่น

อupaทาน แปลว่า ความยึดมั่นถือมั่น

ผู้มี“อupaทาน”หรือ“อupaทียติ”อยู่ในจิต ผู้นั้นก็ยังมี“ทุกข์”
ยังไม่หมด“ทุกข์” ยังไม่ได้กำจัด“เหตุแห่งทุกข์”

เพราะยังยึดมั่นถือมั่นว่า “อาการ”นั้นมันเป็น“สุข” เป็น
“อาการ”ที่ยังต้องมีในชีวิต “สุข”ยัง“นำได้-นำมา-มาเป็น”

ซึ่ง“สุข”กับ“ทุกข์”ที่แท้มันเป็น“ภาวะคู่กัน”แยกออกจาก
กันไม่ได้ ถ้าจะ“ดับ”จึงต้องดับทั้งคู่ ให้“ไม่สุขไม่ทุกข์”ไปทั้งหมด
หรือจะดับ“สุข”หรือ“ทุกข์”อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ มันก็จะ“ดับไป
ทั้งคู่”เลย ทั้ง“สุข”ทั้ง“ทุกข์”ก็หมดไป จึงเป็น“อุเบกขา”

คำว่า “ไม่ทุกข์ไม่สุข(อทุกขมสุข)”นั้น จริงแท้แล้วไม่ใช่“ความ
รู้สึก(เวทนา)”เดียวกันกับ“อุเบกขา”

แต่ชาวโลกียะเอาคำว่า“อุเบกขา”ไปเรียกอาการ“ไม่สุข
ไม่ทุกข์”ที่เป็น“อาการ‘พักยก’ของสุข-ทุกข์แบบโลกียะไปชั่วคราว
ชั่วคราว”เท่านั้น ยังไม่ได้“ดับเหตุแห่งทุกข์(และสุข)”ออกไปหมดสิ้น
กันเลย แม้แต่น้อย ที่จริงยังเรียก“อุเบกขาสิตเวทนา”ไม่ได้

เพราะ“หลับตา”มันไม่มี“วิญญานฐิติ”ให้ปฏิบัติรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงได้เลย มันมีแต่“วิญญาน”ที่เป็น“สัมภเวสี”ซึ่งเป็น“วิญญาน”
ล่องลอยอยู่ไหนก็ไม่“รู้” มันเป็น“วิญญาน”ที่ไม่มี“ที่ตั้ง(ฐิติ)”
ไม่มี“ฐานที่เกิด” มันไม่มี“กาย”ให้ปฏิบัติ

มันก็มี“เนกขัมมลิตเวทนา” อันจะต้องเรียนรู้ด้วยเป็น กระบวนการ“เวทนา ๑๐๘”ไม่ได้

เพราะมันไม่มี“มโนปริจาร ๑๘”เป็น“เคหลิตเวทนา ๑๘”ให้ ปฏิบัติ“เนกขัมมลิตเวทนา ๑๘”ก็กำจัดกิเลสออกให้ครบ“เวทนา ๑๐๘” จึงจะเกิด“อุเบกขา”ไม่ได้ จึงเรียกว่า“เนกขัมมลิตเวทนา”ไม่ได้

ถ้ามีแต่“เวทนา ๓”ในภายในจิตที่อยู่ในสภาพ“หลับตา” มันจะมี“กาย”ได้อย่างไร? มันก็เริ่มต้นจากปฏิบัติ“สังโยชน ๓” ให้เป็น“โสตาบัน”ก็ไม่ได้

“สังโยชน”ข้อที่ ๑ ก็ยังไม่พ้น เพราะไม่มี“สักกาย”ปฏิบัติกัน เป็นจุดเริ่มต้น มันก็“โมฆะ”ไปจากศาสนาพุทธ

ก็ได้แต่เป็นเดียรฉียนนอกศาสนาพุทธกันไปตลอดกาล

ก็เป็นศาสนาที่“ไม่มีบุคคล ๔” เพราะไม่มีการปฏิบัติ“มรรค องค์ ๘”

ทั้งๆที่ก็เรียนรู้ปริยัติกันว่า มี“มรรคองค์ ๘” แต่พอปฏิบัติ ก็ไม่มี“อภิญญาปฏิบัติ ๓” มันก็“ผิด”ไปจากศาสนาพุทธกันอยู่ชั๊ตๆ อย่างนี้ ก็ไม่ลำเอียงกันเลย เหล่าผู้“หลับตา”ปฏิบัติกันทั้งหลาย จึงเป็นผู้โง่งมมายอยู่ตามที่“งมงายจริง” ก็เป็นเช่นนี้แล

ศาสนาพุทธมี“บุคคล ๔ บุคคล ๘”มี“มรรคองค์ ๘” เริ่มจาก“โสตาบัน” ต้องตั้งต้นตั้งแต่“สักกายทิฐิ”สังโยชนข้อแรก

แล้วจึงจะเป็น“สัทธาคามิ-อนาคามิ”กันเป็นลำดับต่อไปได้ จึงจะสามารถมี“อรหัตตมรรค” แล้วทำให้บรรลุมรรค“สู่ความมี “ผล”เป็นพระอรหันต์ได้บริบูรณ์

เพราะได้กำจัดกิเลสไปตามลำดับ“โสตาบัน-สัทธาคามิ-

อนาคามี-อรหัตต์” จิตจึงจะมี“ผล”บริสุทธิ์ไปตามลำดับ“บริสุทธิ์หา-
ปรีโยทาตา-มฤ-กัมมัฏฐา-ปัสสรา”มี“อุเบกขา ๕”บริสุทธิ์บริบูรณ์
สมบูรณ์กันจริงๆ ไม่ใช่“ตรรกวิทยา”เลย

“อุเบกขา”คือ “อาการบริสุทธิ์จากกิเลส”ที่จะเกิดได้ก็คือ
จากการปฏิบัติ“เนกขัมมะ”ไปตามลำดับ

ซึ่งจะต้อง“ไม่หลับตา”จึงจะสามารถปฏิบัติรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“เนกขัมมลิตเวทนา”

แท้จริงนั้น“อุเบกขา”เป็นภาวะที่จิต“บริสุทธิ์”จากกิเลส
ซึ่ง“ความบริสุทธิ์”คือ “จิต”ไม่มี“กิเลส”ล้นเกลี้ยงแล้ว
ไม่เหลือแม้แต่ใน“อาสวะ-อนุสัย”

แต่ที่“กิเลส”มัน“หยุดพักยก”ไปชั่วคราวชั่วคราวนั้น มัน
ไม่ใช่“จิตอุเบกขา” มันแค่“ไม่ทุกข์ไม่สุข”คือ“ทุกข์ขมสุข”แค่นั้น

ใน“จิตจริง”จึงยัง“อยากได้อาการนั้นๆอยู่ คือ“สุข”ก็เป็น
“ตัณหา”อยู่ไม่ว่า ยัง“อยากได้สุข”ชั่วคราว หรือยังอยากได้สุข
ถาวร และยังมี“สุข”อยู่นิรันดร์ มันก็คือยังไม่หมดสิ้น“ความอยาก”
คือ “ตัณหา” “อุปาทาน”ก็ยังมี “ภพ-ชาติ”ก็ยังมี เป็น“เทวนิยม”
ปกติ เพราะไม่หมดสิ้น“ตัณหา”นี่เองเป็น“ตัวการ”สำคัญแท้

“ตัณหา”คือ ยังมี“ความอยาก” เมื่อยัง“อยากได้อาการ”
ใดๆก็ยัง“อวิชชา”อยู่ทั้งนั้น เพราะยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิเวกตัณหา”

จึงปฏิบัติดับ“วิเวกตัณหา”ไม่เป็น จึงมีแต่เพิ่ม“ตัณหา”
เสพ“ตัณหา”นั้นๆยิ่งๆขึ้น

ซึ่ง“วิเวกตัณหา”คำนี้ เป็น“เทว” มี“ภาวะ ๒ แบบ”

ผู้ยัง“อวิชชา”ก็จะเข้าใจแต่ว่า“วิเวกตัณหา”นั่นคือ ภาวะ

ของ“ความอยากได้(ตัณหา)”ที่“ไม่มีภพ(ริภา)”อันเป็นแค่“บัญญัติ”อยู่เท่านั้น แต่ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาวะของ“ความเป็นภพ”

จะเพราะยังแยกแยะความเป็น“เหตุ”ไม่ออกก็ดีเหมือนกับชาว“เทวนิยม”ทั้งหลาย หรือยัง“มีฉันทิภูลิต”อยู่ก็ดี เหมือนชาวพุทธอีกมากกว่ามาก เช่น ยังหลงยึดว่า“เหตุ”มีแต่“สุข” ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ทุกข์(อารยสัจ)” หรือไม่มี“ปัญญา”รู้ว่า สุขกับทุกข์เป็น“ภาวะ ๑ เดียวกันแท้” ๑๐๐ % แยกออกจากกันไม่ได้เด็ดขาด เพราะมันเป็น“เหตุ”ไง!!! มันเป็น“สภาพ ๒ หน้า”เหมือนกระดาษบางแผ่นเดียวกัน ย่อมแยกออกจากกันไม่ได้

ดังนั้น หากจะ“ดับสุข”ก็ต้อง“ดับทุกข์”ไปด้วยกัน ให้หมดสิ้นทั้งคู่ หรือจะ“ดับภาวะ”ใดภาวะหนึ่ง อีกภาวะหนึ่งมันก็ดับไปด้วย เพราะ“สัจจะแท้ๆเป็นหนึ่งเดียว”

ผู้บรรลुเป็น“อรหันต์”ด้วยกันเท่านั้น จึงเห็นความจริงนี้ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”ว่า “สัจจะนั้นมิอย่างเดียว(คือนิพพาน) มิได้มี ๒ อย่าง”นี้ตรงกัน ก็“หยุดเห็นแย้งกันเด็ดขาดตรวจสอบดูได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๕๔๙ อ่านดูตั้งแต่ต้นจนหมดทั้งพระสูตรกันหลายๆเที่ยวดีๆเถิด

หากใครคนใดมี“อาการอยากได้สุข”นั่นก็คือ “ทุกข์”เกิดขึ้นในจิตทันที เพราะสุขกับทุกข์มันเป็นภาวะ“คู่” แยกกันไม่ได้

หรือยังใครคนใดเกิด“อาการอยากได้ทุกข์” นั่นก็ยิ่งโง่ช้าโง่ซำด ทับถมกันซับซ้อนซ่อนหนักยิ่งขึ้นๆๆ

มันก็ยิ่ง“ทุกข์”ผนึกแน่นถมทับจับก้อนกันจัดหนักขึ้นอีกๆๆ แม้ถึงขั้นทรมานสาหัส วิถีการสากรรจฺปานใดเขาก็ไม่“รู้สึกจริง”

จะมีแต่“รู้สึกผิดกลับกัน”จาก“ผิด”ก็หลงว่า“ถูก” และหลงจาก“ถูก”ว่า“ผิด”ซ้ำซ้อนหนักขึ้นๆ หลอกเจ้าตัวเองนั่นแหละ ให้ยิ่ง“รู้สึกด้านชา” หลงผิดหนักกลายเป็น“สุข”หลอกตนเองซ้ำแล้วซ้ำอีกซ้ำซ้อนหนาปึกเข้าไปๆๆๆ

มันจะซับซ้อนซ้อนเชิงกัน ไม่รู้ก็ขึ้นต่อก็ขึ้น หลง“เวทนาเก้”ว่าเป็น“เวทนาที่น่าได้ นามี น่าเป็น” อยู่那儿แล้ว

ถ้าใครชอบดูคนอื่นเขาทุกข์ ชอบดูคนอื่นเขาเจ็บปวด ความชอบเช่นนี้ มันก็วิตถารชั้น“ชาติสม์”(sadism)กันแล้ว

“ชาติสม์(sadism)หมายถึง จิตวิปริตที่เห็นความทุกข์ของคนอื่น เห็นความเจ็บปวดของคนอื่นแล้วพอใจ ชอบใจ แล้วเสพ“รสวิปริต”นี้ใส่จิตตนเข้าไปๆ จึงทำเป็นคนมี“จิตชาติสม์” ยิ่งมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ เช่น ชอบดูคนตีกัน ชกกัน ฆ่ากัน ฯลฯ เห็น“คนอื่น”เป็น“ทุกข์แล้วชอบ นี่คือ คน“ชาติสม์”

แต่คน“อวิชชา”จริงๆก็ไม่ได้ตัวกันหรอก จะหลงเสพรสอำมหิตนั้นๆใส่จิตตนหนักขึ้นๆด้วยซ้ำ ก็ยิ่งสะสม“ความรู้สึกโหดร้าย”ใส่จิตตน จึงยังมี“อวิชชา(ง)”ซ่อนร้ายลึกซ้ำซับซ้อนสะสมหนักขึ้นๆ ก็เพราะ“เสพรสความรู้สึกกลับกัน”นี้เอง มันก็เป็น“คนวิปริตแท้ๆ” ด้วยประการดังนี้

ถ้ายัง“โง่”อวิชชาอยู่ ก็หลง“ความหลอก”ของ“มายา” หลงผิด“กลับกัน”ไปมาอยู่那儿แล้ว ไม่มี“ความแท้จริง”สักที

แต่ถ้ามี“ปัญญา”วิชชาแบบโลกุตระ ก็เกิด“ความแท้จริง”มี“สิริมหา maya”เป็น“แม่”ให้“ความเกิด”ขึ้นในจิตตนได้

ผู้หลงผิด“กลับกัน”หนักยิ่งขึ้นกว่านั้น คือ มาโซคิสม์(maso-

chism) ซึ่งคนที่วิปลาสเข้าขั้นนี้คือ “ตนเองได้รับสัมผัสความเจ็บปวด แสบเผ็ดนั้นเสียเองแล้วชอบ” ก็เกิด“รสแซบ-สุขใจ” ทั้งๆที่“ตนเอง ได้รับความเผ็ดร้อนเสียเอง” มันเป็นทุกข์แท้ๆ แต่“กลับหลงเป็นสุข” กลับตาลปัตร“รู้สึกเอร็ดอร่อยหนักจัด”เอง

เช่น คนเสพ“รสเผ็ด”ของพริก นี่ยิ่งซับซ้อน ซ่อนเล่ห์ รส เผ็ดร้อน เผ็ดแสบ นั้นมันเป็น“รสทุกข์”แท้ๆ ..ใช่มั๊ย?

แต่คนหลงผิดวิปลาส วิตถาร จะเสพรสเผ็ดเป็น“รสสุข” ยัง“ไม่มีความรู้”นี้ ก็หลงทำความวิตถาร“กลับกัน”นี้ใส่จิตตนเอง

ทั้งๆที่“รสพริก”คือ สภาวะที่ลื่นสัมผัสกับสารเคมีในพริก เกิดอาการปวดแสบปวดร้อนที่ผิวลื่นแสบๆปวดๆแท้ๆ แต่หลง อุปาทานว่า “อรรอย” แซบหลาย! เห็นความวิปลาสวิปริตมั๊ย!

ทั้งๆที่“ความแสบ” คือ “ความแท้” แต่ก็หลงกันเป็น “ความแซบ” มันก็หลง“ความแก้”กันจริงๆ ก็หลงผิด“กลับกัน”

นี่แหละคือ ความวิปลาส วิตถารของคนที่มี“ความรู้รู้สึกผิด กลับกัน” จาก“ผิด”ก็หลงว่า“ถูก” อย่างนี้ๆแหละ

นี่คือ “มายา”ของผี,มาร,ซาตาน หรือของ“นักมายากล”

ผู้มี“ลัมมาทิฏฐิ ข้อ ๗-๘-๙” ความเป็น“มาตา(แม่)-ปิตา(พ่อ)- ลัตตาโอปปาติกะ(สัตว์ทางวิญญาณ)”ใน“ลัมมาทิฏฐิ ๑๐”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗) ก็เป็นแม่ “สิริมหามายา” จะรู้เท่าทัน“มายา”นี้

ดังนั้น ผู้“หลงเสพความไม่เที่ยงว่าเที่ยง-หลงเสพทุกข์ว่า สุข-หลงเสพความไม่มีอัตตาวามีอัตตา-หลงเสพความไม่น่าได้ ไม่น่ามีไม่น่าเป็นว่าน่าได้น่ามีน่าเป็น”ทั้งหลายอยู่ นี่คือ“วิปลาส ๔” ตามคำสอนของพระพุทธเจ้าอยู่ด้วย“อวิชชา(ความไม่รู้)”

“ซาติสซึม(sadism)ก็วิตถาร ยิ่งถึงขั้น“ตนเอง”นั้นแหละได้รับความเจ็บปวดเองแล้วตนก็“ชอบ”เอง “สุข”เอง ตนก็“มันส์”เอง ถ้าถึงขั้นนี้คนผู้นี้คือ “มาโซคิซึม(masochism)” เป็น“อาการวิตถาร” ของคนที่“วิปลาส ๓”และ“วิปลาส ๔”ครบถ้วน ก็เป็น“วิปลาส ๓” คือ มีทั้ง“วิปลาส ๓”ได้แก่ ๑.จิตวิปลาส ๒.ทิวฐิวิปลาส ๓.สัญญา-ปลาส และรวม“วิปลาส ๔”ได้แก่ ๑. หลงเสพความไม่เที่ยงว่าเที่ยง ๒.หลงเสพทุกข์ว่าสุข ๓.หลงเสพความไม่มีอัตตาว่ามีอัตตา ๔.หลงเสพความไม่น่าได้ไม่น่ามีไม่น่าเป็นว่าน่าได้น่ามีน่าเป็น”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๔๙)

ภาษาว่า“อาการ”ต่างๆที่สาธยายมานี้ ล้วนเป็นเรื่องที่ควรศึกษาให้ตนเองรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ก่อน”ความรู้ใดๆสิ้น

ยิ่งกว่าจะไป“โง่”งมงายหลงศึกษาเรื่อง“นอกตัว”ที่หลงไหลไปกับ“โลก”อัน“มาร”หรือ“จอมมายา”ทั้งหลายมันหลอก หรือมันลวงให้หลงผิดไปไม่หยุดหย่อนเลย ในโลกแห่ง“กรรมกับกาละ”

ภาวะใดมี“อาการอยาก” มี“อาการต้องการขึ้นมาเสพทวาร ๕ ภายนอก(กาม)และอาการบำเรอบำรุงตัวตนภายใน(อัตตา)” เพราะหลงติด“อาการ” ๒ ขั้วนี้อยู่ เรียกภาวะนี้ว่า “ตัณหา”

“ตัณหา”มี“๓ อาการ” ได้แก่ กามตัณหา, ภวตัณหา, วิภวตัณหา ใคร“ดับ”อาการของ“ตัณหา ๓”นี้ได้หมดจริงก็จบกิจในความเป็น“อัตตา”ของตนๆ หรือ“อัตตา”ของใครๆก็ต้องเรียนรู้อัน “ของตนเอง”ทั้งนั้น ก็เรียนกันแค่นี้

“กามตัณหา”คือ“กิเลสตัณหา”ที่มีการกระทบ“ภายนอก”กับ“จิต”อันเป็น“ภายใน”แท้ๆ ที่ต้องกำจัดก่อน เป็นลำดับแรก

แล้วจึงจะเหลือ“กิเลสตัณหา”ลำดับต่อไปซึ่งก็ยังมีการกระทบภายนอกอยู่นั้นแหละอยู่ ไม่ใช่ไม่มี“ภายนอก” แต่มันเหลือ“ตัณหาภายใน”อีก ก็จะได้กำจัดกิเลส“ภวตัณหา”นี้ต่อไปให้หมดสิ้นไปตามลำดับ คือ ได้แก่ ตัณหาของ“รูปภพ”กับ“อรูปภพ”ก็กำจัดลำดับขึ้น“รูปภพ”ต่อ หมด“รูปภพ”แล้วจึงจะกำจัด“อรูปภพ”ทั้งหมด

ซึ่งทุก“กิเลสตัณหา”ต้องปฏิบัติในภาวะที่มี“การกระทบ”ของ“ภายนอก”กับ“ภายใน”อยู่ตลอดเวลาทั้งหมัด ขาดภาวะ“ภายนอก”ไปเลยก็ไม่ใช่“ความจริง”ที่จะมี“กิเลสตัณหา”จริงให้กำจัด

ถ้ามันไม่มี“ภายนอก”ที่กระทบกันอยู่หลายๆปัจจุบันนี้นั้นๆ ก็ไม่มี“ความจริง”ของ“กิเลสตัณหา”ตัวแท้

ก็มีแต่“ความจำ”ที่ระลึกขึ้นมา หรือไม่ก็“กำหนดภาวนานั้นขึ้นมาเองใหม่”ในใจ ซึ่งมันไม่ใช่“ความจริง”เลย

“กิเลสตัณหา”เกิดจากการกระทบ“ภายนอก”กับ“ภายใน”เสมอเป็น“ปัจจุบันชาติ(ทฐกาล)” ไม่ขาดกาละปัจจุบันที่มี“ภายนอก”

ถ้าขาด“ภายนอก”ลี “กิเลส”ไม่เป็น“อาการของกิเลสจริง”มันจะมีแต่“กิเลสอดีตกับอนาคต”เท่านั้น มันเป็นแค่“กิเลสในสัญญากำหนดขึ้นมา”เท่านั้นเอง จาก“ความจำได้หมายรู้”ไม่ใช่“ความจริง”

“ความจำ”ไม่ต้องอาศัย“ตาหูจมูกลิ้นกาย”ร่วมด้วยก็ได้

แต่“ความจริง”ต้องมี“ปัจจุบัน”ต้องมี“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-อาโลก” ครบภายนอก-ภายใน มนุษย์สัมผัสผัสความเป็น“เหตุ”ได้ไม่ว่าจะเป็น“เหตุ”ที่ยิ่งใหญ่สุดใหญ่แค่ไหนปานใด ไม่ลืกลับ

จึงจะยืนยันกันได้ว่ากับใครต่อใครทุกๆคนสามารถ“สัมผัส”ได้

ว่า นี่คือ“ความจริง”ที่มีอยู่เป็นอยู่จริง เพราะ“สัมผัส”ได้

ไม่ใช่ภาวะลึกลับ ที่อยู่แต่ในจินตนาการเอา หรือ“ฝันเอา”

“การหลับตา”ปฏิบัติไม่มี“ภายนอกกระทบอยู่”นั้น
จึงผิดไปจากศาสนาพุทธ เพราะไม่มี“อปัลลภกปฏิบัติ ๓” ก็ยืนยัน
อยู่ชัดๆได้ๆ

“อปัลลภกปฏิบัติ ๓”ได้แก่ (๑)“สำรวจอินทรีย์ ๖”

(๒)“โภชนมัตตัญญูตา” (๓)“ชาคริยานุโยคะ”ไง!

มี“อปัลลภกปฏิบัติ ๓”จึงจะมี“กิเลสตาม”เกิดเป็นอันดับ
ต้นให้เราปฏิบัติกำจัด“กิเลสตัณหา”ขั้นต้นกันได้เป็น“ความจริง”
ขั้นต้น

หากไม่กำจัด“กิเลสตัณหา”แรกคือ“กามตัณหา”ก่อน
ก็โมฆะ

“กาม”เป็น“ตัณหา”ขั้นต้น กำจัด“กิเลส“กามตัณหา”ได้แล้ว
จึงจะเหลือกิเลสตัณหาขั้น“๒”ให้กำจัดได้ กำจัดขั้น“๒”แล้ว จึงจะ
สามารถกำจัด“อรุพตัณหา”ขั้น“๓”เป็น“กิเลสตัณหา”สุดท้าย

แบ่งเรียกกัน“๓”คำ “กามตัณหา-ภวตัณหา-วิภวตัณหา”

“๒”ตัณหา คือ “กามตัณหา”กับ“ภวตัณหา” ก็ต้องปฏิบัติ
ไม่ให้มี“ตัณหา”ใน“กามตัณหา”และ“ภวตัณหา”คือ“ตัณหาในรูป”
ก่อนแล้วจึงจะเหลือ“ตัณหาในอรุพ”เป็น“ตัณหา”๓ ขั้นตอน
ก็หมด“ไม่มีตัณหาใน“ภพ”ใดๆอีก ก็เป็น“ผล” ต่อจากนั้นจะมี
“วิภวตัณหา”ก็เป็น“ตัณหา”หรือ“ความประสงค์-ความมุ่งหมาย-
ความอยาก”ที่ดีพิเศษ

“วิภวตัณหา”ของคนผู้“ไม่มีภพ”แล้วจึงเป็น“ตัณหาพิเศษ”

คำว่า“วิภวตัณหา”คือ ภาษาที่บอกว่า “ตัณหา”ที่“ไม่มีภพ”
ลัดชั้นตอน กำจัด“ตัณหา”มันไม่ถูกต้องกับ“ความเป็นจริง”

โดยมี“ตัณหา”พิเศษก็คือ “วิภวตัณหา” ซึ่งคนผู้ที่“มีฉน-
ทิกฺขุ”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ภพ-ชาติ”ไม่ได้ กำลังปฏิบัติเพื่อ
กำจัด“ภพ-ชาติ”ที่ตนยังเหลืออยู่ก็คือ“กามตัณหา”ของปุถุชน

คนต้องกำจัด“กามตัณหา”ก่อน จึงจะถึงขั้น“ภวตัณหา”ของ
“เสขบุคคล” เป็น“ภวตัณหา”ในภาคของผู้“มีส่วนแห่งบุญ(บุญ-
ภาคียา)กับ“ให้ผลแก่ชั้นธ(อุปริเวกกา)”ได้มาเป็นลำดับๆแล้ว

“มีส่วนแห่งบุญ”คือ ส่วนที่“กิเลสตัณหา”ถูกกำจัดออกไป
ได้บ้างแล้ว“บางส่วน” ก็ให้“ผล”แก่“ชั้นธ ๕” นั่นคือ “ชั้นธ”มันก็
สะอาดจากกิเลสขึ้นไปเป็นส่วนๆ จึงเรียกว่า “ให้ผลแก่ชั้นธ”

“บุญ”คือภาษาที่บอกว่า“มีการกำจัดกิเลสได้แล้ว”

“วิภวตัณหา” เป็น“ตัณหา”หรือ“ความอยากไม่มีภพ”

“วิภวตัณหา”ขั้นต้นจึงหมายถึง“ตัณหา”ที่“อยากไม่มีภพ”

นั่นคือ “ตัณหา”ของผู้ที่อยากได้ภาวะที่“ไม่มีภพ” ก็ยังเป็น
“ตัณหา”ของคนที่ยังมี“กิเลสตัณหา”อยู่ ตั้งแต่ยังไม่ได้กำจัดกิเลส
ออกไปสักส่วน ก็คือ“ปุถุชน” หากได้กำจัดกิเลสออกไปได้บางส่วน
แล้วก็ป็น“เสขบุคคล” ส่วนที่เหลือของ“อกุศลจิต”นั้นๆอยู่ก็ยังไม่
เหลือ“ตัณหา”ที่เป็น“กิเลส”ส่วนที่ยังปฏิบัติกำจัด“กิเลส”ส่วนนี้
ยังไม่หมดสิ้น จึงยังไม่สำเร็จ“ผล”หมดสิ้นเกลี้ยง

หากปฏิบัติกำจัด“ตัณหา”ที่เป็น“กิเลส”ส่วนเหลือหมดสิ้น
เกลี้ยงก็เป็น“อเสขบุคคล”คือ“อรหันต์”ขึ้นไป ก็เป็น“วิภวตัณหา”
ของ“พระอรหันต์”ที่ใช้“ตัณหาพิเศษ”นี้ทำหน้าที่“พระโพธิสัตว์”อยู่

ในโลกเพื่อรื้อขนสัตว์ต่อไปเรียกว่า“ตัณหาอุดมการณ์”

“วิภวตัณหา”ภาค“มรรค”จึงเป็น“ตัณหา”ที่ยังมี“ภพ”อยู่
ส่วน“วิภวตัณหา”ภาค“ผล”ก็เป็น“ตัณหา”ที่ไม่มี“ภพ”แล้ว
เป็น“ตัณหาพิเศษ”เพราะ“มีคุณพิเศษ”สมบูรณ์แล้ว

ก็แค่ขออิมคำว่า“ตัณหา”มาเรียกขานจิตที่ยังปรารถนา
หรือประสงค์หรือต้องการหรืออยากทำ”กรรมที่เป็นประโยชน์ให้
ผู้อื่นอยู่

ซึ่ง“ตนเอง”ท่านผู้นี้“หมดประโยชน์ตนสิ้นเกลี้ยงแล้ว

“วิภวตัณหา”ที่เป็น“ตัณหาพิเศษ”ในภาคของผลสำหรับ
“อเสขบุคคลหรือโพธิสัตว์”ที่“จบกิจ”มาแล้วนี่ก็คือ “ตัณหา”ของ
ผู้ที่“ไม่มีภพแล้ว”เพราะได้ปฏิบัติกำจัด“ภพ ๓”หมดสิ้นไปได้แล้ว
ในภาวะที่ไม่มีภพแล้ว”จึงมี“ภพ”หรือมี“ตัณหา(ความอยาก)”ที่ไม่มี
“ตัวตนของตัณหา ๓ ไม่มีภพ ๓” “ภพ”หมดสิ้นเกลี้ยงแล้วในตน
เรียก“ตัณหา”นี้ว่า “ตัณหาอุดมการณ์-ตัณหาพิเศษ” เป็น“ความ
ประสงค์โลกุตระ”ที่พระอรหันต์ขึ้นไปถึงโพธิสัตว์ทุกพระองค์ใช้
ทำงานรื้อขนสัตว์

จึงยังมี“วิภวตัณหา”ทำงานช่วยโลกมนุษย์อยู่ต่อไป
จนกว่าอรหันต์หรือโพธิสัตว์จะปรินิพพานเป็นปริโยสาน
จะต้องทำความเข้าใจใน“อาการ”ของ“ตัณหา”ทั้งหลายนี้
ให้ชัดเจนในสภาวะของมันจริงๆว่า มี“อาการ”อย่างไรบ้าง?

ผู้เป็นอรหันต์กับโพธิสัตว์จึงจะสามารถมี“สภาวะ”ของ
“ความอยากหรือความประสงค์หรือความมุ่งหมาย”อันเป็น“กุศล
เจตนา”อยู่ตลอดเวลาทำงานเป็น“พหุชนหิตายะ-พหุชนสุขายะ-

โลกานุกัมปายะ”อันเป็น“อายะ ๓”สุดสำคัญนี้รับใช้โลกอยู่จริง

ความเป็น“อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ” อันเป็น“กระบวน-
ธรรม ๕”นี้จึงต้องศึกษากันอย่างสำคัญ ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงแล้วจะ
ปฏิบัติบรรลุตระมของพุทธได้และใช้ทำงานให้แก่โลกได้จริงแท้

“อาการ”ก็คือ กิริยาหรือความเคลื่อนไหวของกรรมกรงานใน
“สังขาร”ทั้งหลาย เกิดอยู่ใน“สังขาร”ทุกชนิด ทั้งภายนอก-
ภายใน

ในร่างกายของคนนั้นมี“อาการ ๓๒”ของอวัยวะต่างๆ

ซึ่งพระพุทธเจ้าสมณโคดมไม่ได้ทรงขยายรายละเอียดของ
“อาการ ๓๒”เกี่ยวกับองคัพพจนเป็นวิชาการวิทยาศาสตร์(ana-
tomy)อย่างแพทย์เรียนกัน ท่านก็แค่ตรัสพาดพิงถึงบ้างเพียงเพื่อ
จะได้ใช้อธิบายธรรมอันเป็น“ปรมัตถธรรม”ของพระองค์เท่านั้น

แต่ที่แท้พระพุทธเจ้าทุกองค์ต่างทรงรู้ถ้วนลัพพัญญูครบ
เช่นเดียวกันกับพระพุทธเจ้าพระองค์อื่นๆทั้งนั้นแหละ

ทว่า“พุทธกัมป”สำหรับศาสนาของ“พระสมณโคดม”ท่านมี
เจตนาสอนเพียง“ใบไม้กำมือเดียว”เท่านั้นสำหรับพระองค์

สอนเพียง“ใบไม้กำมือเดียว”หมายความว่า สอนแค่“วิชา”
ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สังขาร”ของเหตุปัจจัยที่จะทำให้เป็น“อรหันต์”
ได้แค่นั้น ท่านไม่สอนเรื่องโพธิสัตว์

นั่นคือ สอนแต่“อริยสัจ ๔” แก่ไข“ทุกข์”ของใจ แค่นั้น

“ความรู้”ที่สามารถหยั่งรู้ชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาการ ๓๒”
ของตนได้ตั้งแต่ถึงขั้นลึกล้ำ วิสุทธิเสรีจ วิเศษศาสตร์ วิศิษฎ์สุด
วรุตตมะ ละเอียดถ้วน จริงถ้วน รอบถ้วน ครบครัน ถึงความเป็น

“อาการ”ที่มันปรุงแต่งกันอยู่ใน“องค์พหุ”ของคนว่า เป็น“อาการต่าง ๆ ที่มี ๓๒ อาการ”นั้น ซึ่งมันมีสสาร,พลังงานกับจิตทำงานร่วมกันปฏิสังเคราะห์และปฏิสังขารกันอยู่ เพื่อการดำเนิน“ชีพ”ไปของ“ความเป็นจิตนิยาม”แห่งมนุษย์ ท่านไม่ได้ขยายความอธิบายรายละเอียดเพิ่มให้ครบหมด จนกระทั่งเป็น“ใบไม้ทั้งป่า”เท่านั้น

ใน“กัปป์ของพระสมณโคตม”พระองค์ จึงทรงอธิบายแค่“ใบไม้กำมือเดียว”ไม่ใช่ใบไม้ทั้งป่า ท่านทรงเจตนาอธิบายแค่“เบื้องต้นของพรหมจรรย์”เท่านั้น ตามหน้าที่ที่เหมาะสมสำหรับ“พุทธกัปป์ของพระองค์”ดังที่พระองค์ได้ตรัสยืนยันไว้ในพระไตรปิฎก สีสปาสูตร เล่ม ๑๙ ข้อ ๑๗๑๒ นั้นเอง

ท่านแค่อาศัยว่า“อาการ ๓๒”ทำงานสมดุลดี ก็เรียกว่า“ปกติ” สบายๆราบรื่น ไม่มีอะไรติดขัด ไม่มีอะไรบกพร่อง ไม่มีอะไรข้องคา ไม่มีอะไรผิดพลาด จึงชื่อว่า“อาการปกติ”ทั้ง“รูป”และ“อาการปกติ”ทั้ง“นาม” ที่ทำงานปรุงแต่งเป็น“พลังงานร่วมกันที่สมดุล” คือ nucleus ดำเนินภาวะนั้นๆอยู่

เรียก“อาการ”อย่างนี้ว่า เป็น“ปกติ”(normal) ลันติ สุข สงบ เรียบร้อย ราบรื่น ง่าย งาม ตามความเป็นอยู่เป็นไปของ“กาย”ใจ

แต่ถ้า“องค์พหุ”ส่วนใดส่วนหนึ่งมี“อาการ”ผิดปกติ (abnormal) น้อยไป-มากเกินไป-แรงไป-เร็วไป-ร้อนจัดไป-เย็นจัดไป หรือมีเชื้อโรคเข้าแทรก หรือมีอะไรทำให้เกิด“อุปัทวเหตุ” ภาวะนั้นนี้ก็คือ “ไม่ปกติ”จึง“ทุกข์”ของ“อาการ ๓๒”ท่านไม่แยกแยะ

● จบฉบับที่ ๓๓๓

ฉบับที่ ๓๓๔ พฤษภาคม ๒๕๖๑

“ฉบับที่แล้ว ๓๓๓ เรากำลังอธิบาย“อาการ ๓๒”ถ้าทำงาน “สมดุล”ดี ก็เรียกว่า“ปกติ” สบายๆ ราบรื่น ไม่มีอะไรติดขัด ไม่มีอะไรบกพร่อง ไม่มีอะไรข้องคา ไม่มีอะไรผิดพลาด จึงชื่อว่า“อาการปกติ”ทั้งของ“รูป” และ“อาการปกติ”ทั้งของ“นาม”ที่ทำงานปรุ่่งแต่งกันเกิดพลังงานรวม ดำเนินภวะนั้นๆไป

เรียก“อาการ”อย่างนี้ว่า เป็น“ปกติ”(normal) ล้นติ สุขสงบ เรียบร้อย ราบรื่น ง่าย งาม ตามความเป็นอยู่เป็นไปของสรีระ

แต่ถ้าองค์กายพหุส่วนใดส่วนหนึ่งมี“อาการ”ผิดปกติ(abnormal) น้อยไป-มากเกินไป-แรงไป-เร็วไป-ร้อนจัดไป-เย็นจัดไป หรือมีเชื้อโรคเข้าแทรก หรือมีอะไรทำให้เกิดอุปัทวเหตุ ภวะนั้นก็คือ “ไม่ปกติ”ไม่ราบรื่น ไม่เรียบร้อย ไม่สะดวกไม่ง่ายแล้ว ชักยากลำบากขึ้น “อาการ”เช่นนี้เองคือ“ไม่ปกติ(abnormal)” จึงรู้สึก“ทุกข์”ขึ้นมา เป็นการเจ็บป่วยของ“ชั้น ๕”

ในภาษาคำว่า “ความไม่ปกติ”นี้แหละที่จะต้องเรียนรู้ชี้ให้ชัดกัน เพราะเป็นได้ทั้ง“ไม่ปกติแบบโลภียะ”และที่สำคัญมากคือ “ไม่ปกติแบบโลกุตระ”พุทธธรรมสำคัญตรงนี้

เพราะคำว่า“ความไม่ปกติ”เป็นภาษาไทย แต่ในภาษาพุทธธรรมมันมี“ลัจจะ”ที่มีความหมายแยกประเด็นสำคัญๆลึกล้ำละเอียด หลายหลาก มากมายไปได้อีกนับนัยไม่หวาดไหว

ได้พูดแล้วว่า มีทั้ง“ความไม่ปกติ”แบบโลภียะ และทั้ง“ความไม่ปกติ”แบบโลกุตระ

ถ้า“ความไม่ปกติ”แบบโลภียะ อาตมาก็ขอใช้ภาษาอังกฤษว่า

abnormal ที่ยังมี“อวิชชา” ซึ่งก็“ฉลาด” แต่ฉลาด“ผิด”

ส่วน“ความไม่ปกติ”แบบโลกุตระก็ขอใช้ภาษาอังกฤษว่า Supranormal ที่มี“วิชชา” ซึ่งก็“ฉลาด” แต่ฉลาด“ปัญญา”

ส่วนภาษาไทยคำว่า“ความไม่ปกติ”นี้แหละ ที่โลกียะใช้โลกุตระก็ใช้“คำความ”เดียวกัน เพราะมันต่างก็คือ“ความรู้สึกหรือความรู้”ที่ผิดปกติหรือแปลกแยกไปจากเดิมที่ตนเคย“รู้สึก”แล้วจริงๆ ซึ่งมัน“กลับหัว-กลับหาง”กันจริงๆ

มันเกินกว่า“ปกติสามัญของปุถุชน”แท้ๆนั่นเอง คือมัน“ไม่ปกติ”สำหรับปุถุชนคนโลกียะที่ยังยินดีใน“รลโลกียะ”ไปเป็นคนละโลก

พระพุทธเจ้าตรัสเป็นภาษาที่ไว้ซึ่งทิศทางของความเป็น“โลกียะ”คือ“อวรรณะ ๖” ได้แก่ (๑)เป็นคนเลี้ยงยาก(ทุพภะ) (๒) บำรุงยาก(ทุโปสะ) (๓)มักมาก(มทิจฉะ) (๔)ไม่สันโดษ,ไม่รู้จักพอ(อสันตมูลิ) (๕)คำนวณกองกิเลสตนดูก็ยังไม่พอ,ตนเกี่ยวข้องกับกองกิเลสนั้นหนักอยู่(สังคณิกา) (๖)เกียจคร้าน(โกสัชชะ,กุสิตะ) [พระไตรปิฎก เล่ม ๑ ข้อ ๒๐]

ส่วนนัยสำคัญที่ชี้บ่งทิศทางของความเป็น“โลกุตระ”คือ“อวรรณะ ๙” ได้แก่ (๑)เป็นคนเลี้ยงง่าย(สุภะ) (๒)บำรุงง่าย(สุโปสะ) (๓)มักน้อย(อัปปิจฉะ) (๔)สันโดษ,มีความพอ, รู้จักพอ(สันตมูลิ) (๕)เราเป็นผู้ขัดเกลาดตนเองอยู่เสมอ(สัลเลษะ) (๖)กิเลสใดที่ขัดเกลามาจนกำจัดได้แล้วตามศีลข้อนั้นๆเราจะรู้สึกว่างสบายๆ เป็น“ศีลเคร่ง”แต่เราไม่เคร่งอะไรเลย(ฐิตะ)..[แต่คนอื่นจะรู้สึกว่า เราถือศีลเคร่งเกินไป] (๗)มีอาหารที่น่าเลื่อมใส(ปาสาทิกะ) (๘)เป็นคนไม่สะสม(อปภะ) (๙)เป็นคนปรารถนาความเพียร,เป็นคนมีความขยันอยู่เสมอ(วิริยารัมภะ) มีในพระไตรปิฎก เล่ม ๑ เลย์ที่เดียว มีตั้งแต่ข้อ ๒๐ และข้ออื่นๆ

ซึ่งคำว่า “ความไม่ปกติ”นี้ในปุถุชนสามัญจะ“รู้” หรือ “กำหนดหมาย”ทั่วไปก็อย่างหนึ่ง คือ“ยึดทั้งรูป-ทั้งนามว่า มันคงเดิม..มันเที่ยงแท้..มันต้องไม่เปลี่ยนแปลง..ต้องคงที่ตลอดกาล”

แต่“อารยชน”คนวิสามัญนั้นที่“รู้”หรือที่“กำหนดหมาย”ได้ในตนก็อีกอย่างหนึ่ง มันแตกต่างไปเป็นอย่างอื่น(อัญญะ) ซึ่งไม่ตรงกับที่คนโลกีย์หรือ“ปุถุชน”กำหนดหมาย

“โลกียยึดมันถือมัน”นั้น มัน“ยึด”ทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม”ว่าจะต้อง“เที่ยง-คงที่-ไม่เปลี่ยนแปลง” ทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม”ก็ต้องอยู่อย่างเดิมที่ตน“ยึดมันถือมัน”(มี“อุปาทาน”คงที่-ไม่ยอมให้ผิดปกตไปเลย)”

โดยไม่สามารถ“แยกความต่างกัน”ของ“เทว”ออกได้ แยกไม่ออก หรือแยกไม่เป็น ข้ามิหนำให้ยึดมันถือมัน“เทว”ว่าเป็น “๑”กันเสียอีก

“ความไม่ปกติ”นี้คือ“ความไม่เที่ยง” ภาวะของ“สังขาร” ที่ “ปรุงแต่งกันอยู่”ทั้งหลายย่อม“ไม่เที่ยง”

ซึ่งย่อมเป็นไปได้ ตามธรรมดา ที่สำคัญคือ มันเป็น“ทุกข์” ซึ่งหมายถึงประเด็นที่ว่า มันทรงสภาพอยู่อย่างนั้นถาวรยั่งยืนไม่ได้

แท้จริงแล้วมันไม่มี“ตัวตนจริง”หรอก มัน“อนัตตา”ตะหาก

“ปัญญาอันยิ่ง(สัมมปัญญา)”ที่เป็น“ญาณทัสสนะวิเศษ” ของพุทธ จะ“รู้ความจริงตามความเป็นจริง”ว่า “ทุกสรรพสิ่งมันไม่เที่ยง(สัพเพธัมมา อนิจจา)”

“รูป”ไม่เที่ยง “นาม”ไม่เที่ยง มันไม่เที่ยง ไม่คงที่ถาวร ดอก ก็เป็นธรรมดา ย่อมเป็นไป ไม่อยู่คงที่ ไม่เที่ยงแท้แน่นอน

เพราะ“ทุกสรรพสิ่งย่อมไม่เที่ยง”เลยจริงๆ

แม้จะ“ไม่เที่ยง”เพราะเราทำให้มันเจริญขึ้นๆได้ก็ดี หรือ มัน“ไม่เที่ยง”เพราะเสื่อมไปตามกาล”ก็ตาม ก็เป็นธรรมดาเนี่ยนา

ผู้“รู้ชัดตามความเป็นจริง”นี้ ก็ย่อมไม่เห็นว่า“ผิดปกติ”อันใดเลย จึงไม่ทุกข์ไม่ร้อน มันก็ต้องเป็นไปอย่างนั้น “จิตใจ”ของของท่านก็ปกติธรรมดา นี่คือ..“จิตใจไม่ผิดปกติ-จิตใจเที่ยง”หรือ “จิตใจไม่เป็นทุกข์-ไม่เป็นร้อน” ซึ่งเป็น“ปัญญาอันยิ่ง”

ฉะนั้นคือ “จิตนิพพาน” จิตที่รู้ชัดเท่าทัน“ความไม่เที่ยง” แต่“จิตใจท่านเที่ยง..ชัดแท้”

ผู้มี“ปัญญา”ชัดเจน มันคง เป็นอย่างนี้

แต่เพราะ“คนผู้หลงยึดมั่นถือมั่น”ว่า ทุกอย่างต้องเที่ยง นั้นมันเราเองนั่นแหละที่“ยึดมั่นจะให้มันเที่ยง” เมื่อมันไม่เที่ยงตามที่เรายึดอยู่ ว่า ต้องให้เป็นอย่างที่เรายึด ก็ไม่พอใจ ก็ทุกข์ ฉะนั้นเองคือ คนผู้นั้นยัง“โง่(อริชชา)”

ผู้ชัดแจ้งชัดเจนชัดจริงใน“ความไม่เที่ยงของสรรพสิ่ง”แล้ว และชัดแจ้งชัดเจนชัดจริงใน“ความเที่ยงของจิตใจตนเอง” ไม่สับสน ไม่วอกแวก ไม่งง ไม่วุ่น แต่มี“ปัญญา”หรือความรู้ของตนแน่น..มัน..เที่ยง..ตรง..คงที่..ถาวร..ยั่งยืน

เรียก“สภาวะจิตใจ”ชนิดนี้ว่า “อรหัตตผล” ผลบรรลุลหรรณที่“จิตใจไม่สลับ-รู้แจ้งจบทุกส่วนสิ่ง ทุกมุมเหลี่ยม ไม่งง ไม่สับสน ไม่สับสน”

ถ้าแม้“จิตใจของใคร”เที่ยงอย่างนี้ มันคงอย่างนี้ รู้แจ้งจบอย่างนี้ ไม่สับสน ไม่สับสน จนกระทั่ง“จิตใจของตนเที่ยงแท้ตามนี้..ยั่งยืนตลอดกาลตามนี้” ก็นี้แหละ “จิตนิพพาน-จิตใจ

อรหันต์” มันเจริญด้วย“ความรอบรู้เฉลียวฉลาด”ที่“หมุนรอบ
เชิงซ้อน”เกินกว่าปุถุชนผู้ยึดมั่นถือมั่นอยู่แค่“ความเที่ยง”ของ
วัตถุ-ของสสาร ของพลังงาน หรือของรูปธรรม”อยู่เท่านั้น
ซึ่งมันเป็นไปไม่ได้ ทุกสรรพสิ่งมันย่อมไม่เที่ยง ไม่คงที่ ไม่ปกติ
ต้องผิปกติไปตามเหตุ-ตามปัจจัย หรือตามกาล-ตามกรรม

นั่นคือ ความไม่ปกติของ“รูปธรรม-นามธรรม”ไม่เที่ยง
แต่ที่นี้มี“ความเป็นปัญญา” เป็นเรื่องของ“นามธรรม”แท้ๆ
ที่จะเอียดลุมยิ่งยวดยิ่งกว่านั้น

เราหมายเอา“นามธรรม”ที่ยอดเยี่ยมเพราะ“เที่ยง” เพราะ
“มันคงต่อความรู้”ที่ไม่สับสน ไม่วุ่นวาย เปลี่ยนแปลงไปได้ง่าย ๆ กับ
สิ่งต่างๆ หรือสรรพสิ่งที่ปนเป วุ่นวาย ไม่เที่ยง ล้วนปรุงแต่งกันอยู่
ชนิดที่ผู้ยังไม่มี“ภูมิรู้”ย่อมไม่รู้ หรือ“รู้”ไม่เท่าทัน ไม่ได้ง่าย ๆ

อันหมายเอา“ความเที่ยงของจิตใจ”ที่ตั้งมั่น คงที่ ไม่อ่อนแอ
ไม่สับสน ไม่โลเลไปกับโลก-โลภีย แม้จะมีอะไรที่จัดจ้าน ยั่วยุ
กระแทกกระทุ้งแรงปานใด “จิตโลกุตระ”ก็ยังตั้งมั่น ยังแข็งแรง
มี“ปัญญา”ชัดเจนยิ่งอยู่กับ“โลกุตระ” ยิ่ง“เที่ยงแท้”คงเดิม

ไม่เลื่อนลงสู่ต่ำ ไปหลงแบบชาวโลกีย
จิตใจแข็งแรงเป็น“ความปกติ”ที่เที่ยงแท้แล้ว
และเป็น“ความปกติ”ที่เป็นธรรมดาแล้ว
เป็น“ความปกติในทางสูง,ทางเจริญยิ่งขึ้น,ทางดี”
ที่“ชาวโลกุตระ”ต่างเข้าใจกันได้ดีในประเด็นนี้
ซึ่งถ้าเป็น“ความไม่ปกติไปในทางต่ำ,ทางเสื่อม,ทางไม่ดี”
ที่“ชาวโลกียะ”ต่างก็เข้าใจกันอยู่เหมือนกัน ว่า นั่นมัน“โลกียะ”

เขาเป็น เขามี เขาสนุกสนาน เขาเอร็ดอร่อยกันเป็นปกติ

แต่ทาง“โลกุตระ”นี้ เป็น“วิสามัญ”(ยิ่งกว่าสามัญ,พ้นสามัญ)

ซึ่งมันไม่ทั่วไปตามที่สามัญปุถุชนเป็นกันอยู่

“สามัญปุถุชน”นั้น รสโลกีย์ ประจักษ์กันอยู่ ก็เป็นกันอยู่
ก็“ปกติทั่วไป”ทั้งนั้น

แต่“โลกุตระ”ไม่มี“รส”นั้นแล้ว จึงเข้าใจชัดว่ามี“ความ
แตกต่างกัน”เพราะยึด เพราะหลงเสพ เพราะติดอยู่

จึง“ไม่สุข-ไม่ทุกข์” ซึ่งเป็นเรื่องของ“เวทนา”นี้เอง

“โลกุตระ”จึงเข้าใจชัดว่า“ไม่ปกติแบบโลกียะ”ตามภาษา
อังกฤษใช้คำว่า abnormal นั้นมันคือ อย่างไร

และเข้าใจ“ไม่ปกติแบบโลกุตระ”ตามภาษาอังกฤษใช้คำว่า
Supranormal นั้นมันแตกต่างกันกับ abnormal อย่างไร จึงรู้ชัด
ยิ่ง ทั้งโลกุตระทั้งโลกียะ ล้วนมีความฉลาดพอใน“ความปกติ-
ไม่ปกติ”ทุกมิติ “โลกุตระ”มีปัญญารู้ทั้ง ๒ แบบ

แต่“โลกียะ”รู้แต่เฉพาะของ“โลกียะ” ยังไม่มีปัญญารู้
“ความไม่ปกติ”หรือ“ความปกติ”ของ“โลกุตระ”นี้ลี คือความแตกต่าง
ซึ่ง“โลกียะ”ยังไม่มี“ความรู้ทั้ง ๒ แบบ”ตั้ง“โลกุตระ”มีแล้ว

“ความรู้สึกรหรือรสแบบโลกุตระ”คือ “ความรู้สึก”ที่ไม่เสพ
ไม่ติด ไม่อร่อยแบบโลกียะแล้วนี้ มันจึงยากสำหรับโลกียะ ที่จะรู้ได้

“ความปกติ”ของ“โลกุตระ”นั้นเจริญขึ้น สูงขึ้นไปในทิศทาง
หนึ่ง อันตรงกันข้ามกับ“โลกียะ” ด้วยประการฉะนี้

นั่นคือ “ความปกติ”ของ“โลกุตระ”นั้น ใน“เวทนา”ไม่มี
ไม่มี ไม่เสพ ไม่ติด ไม่อร่อยแบบโลกีย์ เป็นต้น เพราะได้ศึกษาฝึกฝน

จนกระทั่ง“รสแบบโลกีย์”ได้จางไปคลายไปที่สุดหมดสิ้นสนิท
สำเร็จ

สัมผัส“เหตุ”ที่ชาวโลกีย์เขาร่อยแล้ว ชาวโลกุตระก็เฉยๆ
ไม่มี“รสร่อย”แบบโลกีย์ ฉะนั้นเอง คือ“ปกติ”ของชาวโลกุตระ

แต่ทาง“โลกียะ” กลับเรียกว่า“ความไม่ปกติ” ถ้าเขา
ไม่เสพไม่ติด ไม่ร่อยตามแบบที่เขาหลงยึด หลงติด หลงเสพอยู่
เขาก็ว่าเป็น“คนไม่ปกติ”ตามโลก ก็ถูกของเขาแล้ว

“โลก..โลกียะ”เขาจึงเจริญ เขาก็มีมากเขาก็จึงสะสม
เขาก็จึงจัดจ้าน ไปตามทางที่เขายึด เขาก็ถือว่า อย่างที่เขา มี เขาเป็น
นั่นแหละ คือเจริญ คือสูง คือดี ก็เป็นจริงตามนั้น

ส่วนคำว่า“ความไม่ปกติ”ของ“โลกุตระ”ก็ต้องเลิกต้องละ
แล้วตั้งหน้าหันทิศไปในทางสูง, ทางเจริญ, ทางดี ซึ่งดีแบบโลกุตระ
ที่มีหลักเกณฑ์ของพุทธนั้นเป็น“ความปกติแบบพิเศษ” ก็ขอใช้
ภาษาอังกฤษว่า Supranormal ขอไม่ใช่คำว่า Abnormal มัน
จะยาก จะงง มันมีนัยสำคัญที่แตกต่างกันแน่ ใช่มั้ย?

ซึ่งชาวโลกีย์เดา“อาการโลกุตระ”นี้ ก็จะได้แต่คาดหรือ
คะเนเอาแค่นั้น หาก“ภาวะจริง”ยังไม่มี ก็ไม่ปรากฏในใจของผู้นั้น
ได้เลย

ก็ต้องตั้งใจศึกษาตรงนี้ให้สำคัญดีๆ จนกว่าตนจะมี“ความ
ปรากฏโลกุตรรส”นั้นขึ้นในใจ ได้สัมผัส“อาการโลกุตระ”นั้นๆ
เมื่อนั้นก็จะมีภาวะเกิดเป็น“ปัจเจกตั้ง เวทิตัพโพ วิญญูหิ”ที่มีความ
เป็น “ปัจเจกตลัษณ์”ให้เราสัมผัสรู้ของเราเอง ใน“รูป ๒๘”เป็น
“ภาวะที่ถูกรู้”(object)ด้วยปัญญาของเราเองผู้รู้(subject)ด้วยตน

จริงจังเอง

เข้าใจชัดเจนใน“ความปกติ-ความไม่ปกติ”ของชาวโลกียะ และของชาวโลกุตระขึ้นบ้างแล้วนะ ว่า แตกต่างกันไหน?

“ความไม่ปกติ”ชนิดนี้คือ“ธรรมะ”ชั้น“โลกุตระ”เป็น“ความไม่ปกติ-ไม่คงเดิม”แล้ว แต่“ไม่ปกติ”ที่เป็นความเจริญขึ้นไปทางสูง

เป็น“ความก้าวหน้า”ขึ้นไปทางเจริญ ซึ่งไม่ใช่ภาวะที่เป็น อยู่“อย่างเดิม” มันไม่ปกติเท่าเดิม แต่ไม่ใช่ถอยหลังลงมาทางต่ำ

จึงเป็น“ความไม่ปกติ”ที่“พิเศษ”ยิ่งคือ“คุณวิเศษ(อุตตระ)”

เพราะนัยสำคัญของ“ความไม่ปกติ”ที่เป็นโลกียะที่ชาว ปุถุชนจะ“วน”นั้น มัน“สูง”ขึ้นสูงแล้วมันก็“วน”ไปในทางต่ำ, ทางเสื่อม มัน“ขึ้น-ลง”และ“ลง-ขึ้น”เป็น“ธรรมะ ๒ (เทว ธัมมา)”ไม่หยุด “จบ”นิรันดร์

ชาวโลกียะจะหลง“วน”อยู่กับ“รส”ที่เป็น“โลกิยรส”มากขึ้น-หนักขึ้น-จัดขึ้น ไม่มีที่สิ้นสุด ถ้าน้อยลง-เบาลง-อ่อนลง ฯลฯ ก็จะถูกขู่ จะถือว่า เสื่อมถอย ก็จะมีเพิ่ม“รส”ให้มากขึ้น-หนักขึ้น-จัดขึ้น-แรงขึ้น-แปลกขึ้นอีกใหม่ให้ได้เป็น“เทว”นิรันดร์ ก็จะมี“ได้-ไม่ได้”วนเวียนอยู่ใน“๒”นี้แหละ“เจริญขึ้น-ต่ำลง” ฯลฯ ไม่มีจบนิรันดร์

ฉะนี้เอง คือ ความเป็น“ความปกติ”ของโลกียะ

ชัดเจนใน“นิรันดร์”ของโลกียะกับของ“โลกุตระ”ให้ชัดเจน!

แต่“ความไม่ปกติ”ที่ชาวโลกุตระหรืออารยชน”เกิดจริง มีจริงนั้น มันไม่ได้“วน” กลับไปสู่ต่ำอีกแล้ว ถ้าโลกุตระเจริญมันก็จะ เดินทาง“ขึ้นสู่ทิศสูงถ่ายเดียว”(เอกังสะ) ชนิดที่ออกจาก“โลกิยรส”ที่ กลับกันไปคนละชั่วเลย คือหยุด“วน”สนิท “จำกัดความ”ให้ชัดๆ

“ความไม่ปกติ”ภาษาอังกฤษใช้ abnormal หมายถึง “ความไม่ปกติที่ไม่เจริญ ที่เสียหาย ที่เสื่อมต่ำ” กับอีกคำคือ Supranormal หมายถึง “ความไม่ปกติที่เจริญยิ่งกว่าโลกีย์” นี่พิเศษและวิสุทธิก็ตรงที่ “ไม่ติดยึด” หรือ “ปล่อยวางอาการ” ที่เป็น “โลกียารมณ” ได้จริงด้วย “ปัญญา” ที่เกิดจากการปฏิบัติ “องค์ ๖” ทำให้เกิด “ปัญญา” แท้ๆ

ซึ่ง “ปัญญา” จะเกิดไม่ได้ จาก “การกดข่ม” (แบบสมณะ, วิกขัมภะ) เรื่องนี้มีนัยสำคัญยิ่งที่ควรศึกษาให้ดีๆ

คำว่า “ปัญญา” นี้ โดยสังจะนั้น เป็นคำในบัญญัติของ ศาสนาพุทธเองที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติขึ้นมาเองแท้ๆ ใช้ใน ศาสนาของพระองค์โดยเฉพาะ ที่มีความหมายเป็น “โลกุตระ”

แต่ปัจจุบันนี้ผิดสัจจะไปแล้ว เพราะคนเอาไปใช้ละเทะหมด

“ปัญญา” เป็นภาษา “โลกใหม่ที่มีความพิเศษเฉพาะ” ไม่ใช่ คำที่หมายถึง “ความฉลาดรอบรู้ที่โลกียรอบรู้อยู่เท่านั้น” จริงๆ เพราะมันเป็น “โลกุตระธรรม” (ที่พ้นจากโลกีย์เดิม คนละทิศจากโลกียธรรม)

จึงเป็น “ความฉลาดรอบรู้โลกุตระธรรม” ที่เป็นคนละ “ภูมิ” .. คนละ “ภพ” .. คนละ “โลก” ดาวคนละดวง ความหมายภาษาคนละ ความหมาย ซึ่งมีนัยสำคัญแตกต่างกัน ต้องศึกษาอย่างลึกล้าจริงๆ

ทุกวันนี้คนเอาคำว่า “ปัญญา” ไปใช้ผิดๆ จากนัยสำคัญของ พระพุทธเจ้าไปกันแล้วแท้ๆ กระทั่งแพร่หลายกลายเป็น “ความเฉลียวฉลาด” นัยะเดียวกันกับคำว่า “เฉกะหรือเฉโก” ไปเลยจริงๆ สนิทสนมอย่างยิ่ง แล้วทั้งคำว่า “เฉโก” ไป “ติขลุม” ใช้แต่ “ปัญญา”

ประเด็นนี้แหละที่สำคัญมาก หากนักศึกษาที่ปรารถนาจะ บรรลุสังขารธรรม ทำความเข้าใจให้เป็น “สัมมาทิฐิ” ตามที่ว่ามีไม่ได้ก็

ปฏิบัติเป็นของพระพุทธเจ้านั่นเอง เช่น ไม่มี“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” อันเป็น“พุทธคุณ”ที่สำคัญยิ่งใน“พุทธคุณ ๙” หรือจมมอยู่กับ “อุปาทาน ๕” แม้แค่เพียง“ไม่มีผัสสะเป็นปัจจัย” เท่านั้นก็รู้เรื่อง “สัมผัสภายนอก”นี้เอง ที่เป็นเงื่อนไขหลัก แต่นี้ก็ยังยาก ดังนั้น จึงต้องปฏิบัติให้มี“สัมผัสกายที่มีภายนอก” จนเกิด “โลกุตระผล”ในจิตตนให้ได้เกิด แล้วจะรู้ด้วย“ปัจจัยตัดัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ”ซึ่งความรู้ยิ่งชนิดเป็น“อัญญา”หรือเป็น“ปัญญา”ที่สัมผัส “อาการจริงในตนเอง” ยืนยันความเป็น“ปัจจัยตัดลักษณะ” (ซึ่งยืนยัน ลักษณะอันเป็นวิสามัญเฉพาะของตนเอง)

ก็ต้องเรียนจาก“ความปกติ”(normal)ของ“กาย”หรือของ “องค์กรที่มีชีวิตอยู่ร่วมด้วยกับ“ภายนอกและภายใน”ที่เรา ยังไม่แยกกันของ“สังขารโลก”นี้แหละ เพราะใน“ความปกติ”ของ “โลกภายนอกทั้งหลาย”(สังขารโลก)มันยอม“ไม่คงที่”อยู่นิรันดระ “สังขารทั้งหลายยอมเสื่อมไปเป็นธรรมดา”มันยังมี“ความเสื่อม” (ขรตา)เป็นธรรมดา ไม่เที่ยง(อนิจจัง) มันยอมยังเปลี่ยนแปลงได้ นั่นเอง หากยังมี“สังขารโลก” [ยกเว้นอรหัตต์ผู้มีวิชชา มี“อภิสังขาร”]

“สังขารโลก”มี“ความไม่เที่ยง”เป็นปกติ

ซึ่งในโลกยังมี“ความไม่ปกติ”แบบพิเศษที่“โลกุตระบุคคล” ผู้เป็นอรหัตต์ที่มี“อมตะ”แล้วแท้จริง และยังไม่ปรินิพพานเป็น ปรีโยสานผู้นี้แหละที่เป็นผู้สามารถกำหนดตน“จะทำ‘เกิด’ก็ได้ จะทำ ‘ดับ’ก็ได้” กับ“สังขาร”ของตนในตน ด้วย“อภิสังขาร”ตามบาร์มี

นี่คือ “ความไม่ปกติ” ที่ปุถุชนแม้กลายาสนชน“ทำไม่ได้” ดังนั้น ความเป็น“อภิสังขาร(การปรุงแต่งอันยัง)”ของอรหัตต์

ท่านจะทำ“ความไม่ปกติ”ก็ได้ จะทำ“ความปกติ”ก็ได้ คือ“เปลี่ยนแปลงก็ได้” หรือ“ไม่เปลี่ยนแปลงก็ได้” ตามที่ท่านเห็นสมควร ท่านจึงเป็นผู้ทำ“กรรมอันเหมาะสม(กัมมัฏญา)”อยู่ในโลกเสมอ ท่านมีคุณลักษณะทำ“ความเกิด”แบบ“สิริมหายา”ได้แล้วแท้ๆ

เพราะอรหันต์ คือ ผู้มี“วิชา ๘”แล้วทุกท่าน ย่อมมี“โลกุตระ”คือ มี“ปัญญา”เป็น“อุตตระ” มี“สติ”เป็น“อธิปไตย” มี“วิมุตติ”เป็น “สาระ” มี“อมตะ”เป็น“โอครา”จริง ตามที่พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ตรัสยืนยันไว้ใน“มูลสูตร ๑๐”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘)

ลองอธิบายทวนความอีกที

ถ้า“ความปกติ”ที่เปลี่ยนไปแบบโลกียในทาง“ไม่ดี” ก็ง่าย ปุถุชนคนทั่วไปก็เข้าใจตรงกันได้ นั่นคือ เปลี่ยนแปลงไปในทาง“ไม่ดี” ก็หมายถึง“ไม่ปกติไปในทางเสื่อม-ไม่เจริญ-ฉิบหาย” ที่“ความไม่ปกติ”แบบนี้ก็เป็น“ความไม่ปกติไปทางต่ำ-ทางเสื่อม-ทางทรมาน” ภาษาอังกฤษ เราก็มักใช้คำว่า abnormal

แต่“ความไม่ปกติ”โลกุตระนี้มันไม่ใช่“ความไม่ปกติ”ที่เปลี่ยนแปลง มันไม่ไปทางต่ำ(ไม่ทำบาปทั้งปวง = สัพพปาปัสสะ อกรรมัง) แต่มันกลับเปลี่ยนแปลงไปในทาง“สูง”ในทาง“ดี”(กุศลลุลลุปลัมปทา) ยิ่งต่างหาก นั่นคือ มันเป็น“ความไม่ปกติ”ที่เรากำลังหมายถึง“ความเปลี่ยนแปลงได้”โดยตนเองจัดการเอง

ชัดเจนนะ! ตรองตามดีๆ

ซึ่งเป็น“ความไม่ปกติ”ไปทางเจริญแบบพิเศษที่แตกต่างกัน คนละขั้วกับโลกีย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นพิเศษ especially ซึ่งเปลี่ยนไปเป็น“ไม่ปกติ”ชนิดที่หลุดพ้นกรอบขอบเขต“โลกีย์”ออก

ไปเข้า“โลกุตระ”อันเจริญวิเศษ ไม่ปกติคือเปลี่ยนไปดียิ่งขึ้น

แต่ภาษาไทยที่พูดมันยังคงเป็นภาษาเดิมๆ ซ้ำคำกันเท่านั้น
เองว่า “ความไม่ปกติ” หรือ“ความเปลี่ยนแปลงได้” หรือ“ไม่คงที่”

ผู้ที่มีภูมิ“โลกียะ”ก็เลยยังสับสนอยู่เพราะยึดอยู่แต่กับภาษา
“ยึดได้แค่ภาษาหรือบัญญัติ” จึงเห็นว่ามันแค่กลับกันกับทางโลกียะ
คือ “กลับไปกลับมา”(อนุโลม-ปฏิโลม ยังมีใช้ปฏิโลมตั้ง) กันเท่านั้น ภาษาไทย
ก็“ไม่ปกติ”

เมื่อคน“ไม่ปกติ” สามัญปุถุชนก็เข้าใจโดยอัตโนมัติทันทีว่า
มันก็ต้อง“ไม่ดี”สิ! หรือหมายถึงไปในทางเสื่อม,ทางไม่เจริญ

เพราะยึดอยู่ตามภูมิตนว่าถ้า“ไม่ปกติ” ภาษาอังกฤษก็ต้อง
เป็นคำว่า abnormal

ซึ่ง“โลกุตระ”นั้น มันไม่ใช่ abnormal เด็ดขาด ในสังฆธรรมนี้
มันคือ “ไม่ปกติ”ที่วิเศษพิเศษยิ่งๆ จึงต้องใช้ภาษาอังกฤษว่า Supra-
normal

เห็นได้ในความลึกซึ่งซับซ้อนมัย!!

ความรู้ของพุทธคือโลกุตระ สามารถ“รู้”ทั้งแบบโลกีย์ และ
“รู้”ทั้งแบบโลกุตระด้วย

“ความรู้ที่เป็นไปได้”ถึงขั้นโลกุตระนี้สามารถ“หยั่งรู้”ใน
“กาม”ใน“รูป”ใน“อรูป”โดยเฉพาะ“อรูปที่เป็นพลังงานชั้นนามธรรม”
ซึ่งทำงานอยู่ทั้ง“อาการ ๓๒”และ“อาการ ๓๓”ที่เดียว

“ความรู้”ปานฉะนี้แลคือ“ความตรัสรู้”ของพระพุทธเจ้า
ทุกพระองค์

เป็น“การหยั่งรู้”ถึงขั้นสามารถรู้ด้วย“การสัมผัสแล้วมีญาณ

ตามเข้าไปหยั่งรู้”

“การสัมผัส”นั้น ถ้ามีแต่“สัมผัสอยู่ภายในภวังค์” ซึ่งมันก็“สัมผัสรู้อยู่แต่จิตใจ-ใจในใจ” มีการกำหนดรู้(สัญญา)กำหนดหมายกัน“วน”อยู่แต่ภายในจิตเท่านั้น ไม่มีภายนอก ถ้ามีภายนอกมันกว้างขวางกว่ามีแค่ภายใน ซึ่งก็เป็น“ความมี-ความเป็นอยู่”จริงทั้งนั้นที่มนุษย์ในโลกร่วมรับรู้กัน และรับกันว่าเป็น“ความจริง”

“ความเป็นภายนอก”มีหยาบ-มีใหญ่ มนุษย์ทั้งหลายล้วนรู้ร่วมกันได้ รับรองร่วมกันว่าเป็น“ความจริง”มันก็มีมากมีครบกว่า

ภาวะที่หยาบ-ใหญ่ ภาษาก็คือ “โอฬารหรือโอฬาริก” เบื้องต้นที่คนรู้ได้ก่อน ง่าย ก็ต้องเรียนรู้ร่วมกันไปตามลำดับเบื้องต้นจากหยาบ-ไปกลาง-ไปละเอียด

“จิตใจ”ที่ยึด“ความเป็นตน”เรียกว่า “อัตตา” จึงต้องศึกษาความเป็น“อัตตา” หรือ“ตน”ที่หยาบที่เป็น“โอฬาริกอัตตา(อัตตาที่หยาบใหญ่)”นี้ก่อนอื่น จึงจะเป็นลำดับที่ถูกต้อง

“โลก”ที่ใคร่อยากขึ้นต้น“ภายนอก” คือ “กาม”

“กาม”คือ “กาย”ภายนอก มี“สัมผัสถึง ๕ ประตุ” ซึ่งมันเป็น“โลก”ที่ก่อให้เกิด“กามคุณ ๕” ตามปกติชีวิต นับเป็นเบื้องต้นที่ต้องเรียนรู้และกำจัดกิเลสจากภายนอกไปตามลำดับ“กามภพ-รูปภพ-อรุภพ” จึงจะถูกต้องครบครันได้บริบูรณ์

ซึ่งความเป็น“ภพ”หยาบ-กลาง-ละเอียดเหมือนขั้นของต้นไม้หรือขั้นของภูเขา กว่าที่จะ“สัมผัส”ความจริงของแก่นในของต้นไม้หรือใจกลางในภูเขา ได้จริงนั้น มันก็ต้องจัดการจากความจริง“ภายนอก”ได้เป็นขั้นๆ จึงจะไล่เรียง“ชั้นแห่งความจริงที่เหลือ”

นั้นๆถูกต้องตาม“ลัทธิ”เข้าไปตามลำดับๆ

จะเล่น“มายากล”ตลกๆ“หายตัว”เข้าไป“ภายใน”แก่น ต้นไม้ หรือใจกลางของภูเขา เข้าไปจัดการกำจัดกิเลสใหญ่หายาบ ใน“ชั้นใน”โน่นเลย โดยไม่ทำลาย“ภายนอก”ไปตามลำดับความเป็นจริงของ“ลัทธิ”ของธรรมดา-ธรรมชาติแห่งสรรพสิ่ง โดยไม่ผ่าน“ชั้นภายนอก”ก่อน ก็เป็นไปได้แล้ว

มันก็จมมลายอยู่แต่กับ“มิจฉาทิฎฐิ ๖๒” มันจึงมีแต่เป็น “ผู้ชั่งอยู่ในถ้ำ” เป็นผู้อันกิเลสมากครอบงำไว้แล้ว นรชนเมื่อตั้งอยู่ ก็ยังลงในที่หลง นรชนเช่นนั้นย่อมอยู่ไกลจากวิเวกก็เพราะกาม ทั้งหลายในโลกไม่เป็นอันนรชนจะได้โดยง่าย”ตามที่พระพุทธเจ้า ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๓๐ จริงสุดๆ

จึงมีแต่จมมลายเล่นกับ“กาย ๓” คือ “นิรมาณกาย-สัมโมคคกาย-อภิสสมาณกาย”กันไปเปล่าๆปลื้ๆ เพิ่ม“ภพ-ชาติ”เติมมาใส่ตนเพิ่มขึ้นอีกมากขึ้นๆ หาที่สิ้นสุดไม่ได้เลย นานาหนักๆ

คน“อวิชชา”หรือ“มิจฉาทิฎฐิ”ก็หลงผิดทำๆกันอยู่ และที่ ทำสับสนทอตนกันมานั้น มันจึงเท่ากับ“คนตาบอด”จูง“คนตาบอด”ไป“ดูหนังใบ้”กัน ซึ่งมันมีแต่“มืดบอด” กับ“หนวกใบ้”ยิ่งขึ้นๆ

มันไม่สูญเปล่าเท่านั้น แต่มันเป็นการสร้าง“ภพ”สร้าง “ชาติ”ขึ้นมาละเมอเพ้อพกกันไปเลอะเทอะเยอะแยะขึ้นๆซ้ำซ้อน ขึ้นใส่ตนอีก ซึ่งมันเป็นการทำความเกิด“ภพ-ชาติ”ขึ้นมาทับถมทวี “ความเป็นตัวตน”ด้วย“อวิชชา”หรือ“มิจฉาทิฎฐิ”ที่ยิ่งๆให้มากมาย ล้นหลามหนายิ่งหนักยิ่งขึ้นๆๆกันไปไม่มีขอบเขต

ซึ่งไม่มี“ความจริง”หรือ“ลัทธิ”แท้ให้ปฏิบัติจัดการกัน

อย่างมี“ความจริง”แห่ง“ความจริง”กันเลย

แต่ถ้าใคร“หลง”ศึกษาจมมอยู่แต่กับ“ภายใน”(ผู้หลับตาปฏิบัติ
ทั้งหลาย)ซึ่งลัมผัสอยู่แต่ในภายใน มันก็ไม่มีการตั้งต้น ไม่มี“เบื้องต้น”
ที่เป็นของหยาบ อันเป็นภายนอก ได้เรียนรู้ความเป็น“โอฬาริก-
อิตตา”เป็นเบื้องต้นก่อน แล้วมันจึงจะสามารถกำจัดกิเลสที่เหลือ
ขั้นต่อไปได้จริง แต่นี่มันปฏิบัติสูญเปล่าแท้ๆ ไม่มีอะไร

ซึ่ง“ความรู้”ในเบื้องต้นก็ต้องมี“ญาณรู้ในโอฬาริกอิตตา”
กันอย่างมี“การสัมผัส”เมื่อมี“รูปรภายนอก”และมีทวารภายนอกที่
จะ“สัมผัสภาวะภายนอก”ก่อน ศึกษาขั้นนี้ก่อนภายใน จึงจะเป็นไป
ตามลำดับของ“พุทธคุณ”ที่แท้ ไม่ใช่ไปทำแบบลัดๆ มันก็ไม่ตรง
พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙

นั่นคือ จะต้องมีการสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” หรือต้อง
มีความรู้สัมผัสมาทิล्लीในความเป็น“กาย”ซึ่งต้องมี“นาม-รูป” ในการ
ศึกษาเป็น“ธรรมะ ๒”อยู่เสมอ โดยเฉพาะตัวเราผู้ศึกษาต้องมี
“นามรู้”ที่สัมผัส“ภายนอก”อยู่ในขณะศึกษานั้น และพร้อมกัน
ขณะนั้น “ญาณ”ของตนเองก็เข้าไปหยั่งรู้“นามธรรม”ของตนเอง
ภายในด้วย ทำงานร่วมกัน ไม่ใช่คนละทีเลย

กาย คือ“ธรรมะ ๒” ถ้าขาด“จิต”ก็ไม่ใช่“กาย”

จึงจะครบการศึกษา“ความเป็นสัตว์”ที่มีทั้ง“กาย”และ
“สัญญา” ภาวะ ๒ ซึ่งสามารถจะศึกษา“สัตตาวาส ๙”ได้ครบ

“สัตตาวาส ๙” จึงศึกษาได้ด้วย“วิญญานฐิติ ๓”

“หลับตา”ศึกษาไม่ได้ เพราะไม่มี“กาย”เสียแล้ว

“วิญญาน”ในขณะ“หลับตา”มันเป็น“สัมผัสเวสี”อยู่ มัน

ไม่มี“ที่ตั้ง(ฐิต)” มันเป็นวิญญานที่เืยวไป ล่องลอยไป ยังไม่มี
“แดนเกิด(สัมภะ)” เพราะไปหลับตาปิด“ทวาร ๕”เสีย

ชินปฏิบัติ“หลับตา-ปิดหู”นั้น ก็เหมือนพระพุทธเจ้าทรง
ปริภาษภิกษุสาติกัถี (พตปฎ. เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๔๐) อุตตรมาณพกัถี (พตปฎ.
เล่ม ๑๔ ข้อ ๘๕๓)นั้นแหละ มันไม่ถูกต้อง

มันก็ต้องศึกษาในขณะที่มี“วิญญานตั้งอยู่(วิญญานฐิต)” จึง
จะสามารถใช้“สัญญา”กำหนดรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้หมดทุก“ความเป็น
สัตว์” การศึกษาจึงจะต้องมีองค์ประกอบบริบูรณ์ให้ศึกษา ไม่ใช่
ทั้งส่วนนั้น ดับส่วนนี้ไป มันต้องมี“วิญญาน ๖”อยู่ครบ

นี่เล่นไปปฏิบัติ“ปิดทวาร ๕”ภายนอกเสีย แถมสะกดจิต
“ดับ”เวทนา-“ดับ”ทั้งสัญญาตนเอง กลายเป็น“สัตว์”ที่“ไม่มีสัญญา”
คือเป็น“อสัญญีสัตว์” มันก็เรียนรู้อะไรไม่ได้ เพราะเป็นสัตว์ที่“ไม่มี
สัญญา” ก็ไม่มี“ตัวกำหนดรู้”อะไรกันเลย ก็มีแต่ทำจิตให้“ดำมืด
(กึณหะ,กัณหะ)” หลับตาก็มีแต่มืดแต่ดำไปเท่านั้น จึงชื่อว่าเป็น“สัตว์
สุกกิณหะ” หลงผิดว่า เป็น“เทวดา”ที่นำได้นำมาเป็น เสียอีกนะ!
(สัตว์ที่มีกายอย่างเดียวกัน มีสัญญาอย่างเดียวกัน)

ทำตนให้ได้“ความดำมืด”แล้วหลงยินดีว่านี่คือ“ความดับ
กิเลส” เป็น“นิโรธ”ไปโนนเลย แต่ที่แท้เป็น“สัตตาวาสตัวที่ ๔”

หรือไม่ก็เป็น“สัตว์”ที่มี“สัญญา” แต่เป็น“เนวสัญญานา-
สัญญายตนสัตว์” มันก็เรียนรู้ได้ไม่บริบูรณ์อีกแหละ จะทำหน้าที่
“กำหนดรู้”ก็ไม่ครบสมรรถนะเต็ม เพราะ“สัญญา”เป็น“เนวสัญญานา
นาสัญญายตนะ” เป็น“สัญญา”พิการ ใจ!

“เนวสัญญานาสัญญายตนฌาน”คือ “ฌาน”มีสัญญาไม่มี

นั้นเทียบ และมีสัญญาไม่มีสัญญาหามิได้อายตนะ(ผู้ท่่านแปลตาม
พยัญชนะ) ที่ท่านแปลพอรู้ภาษาก็คือ ภาวะที่มีสัญญาก็ไม่ใช่ ไม่มี
สัญญาก็ไม่ใช่(อรุพฌานที่ ๔ แบบเทวนิยม) “สัญญา”พิการหรือ“สัญญาที่
ไม่ถูกต้อง ปฏิบัติไปมันก็ได้“มิจฉาผล”กันแน่ๆ

ไม่เช่นนั้นก็“สัญญาวิปลาส”อยู่ มันก็เป็น“สัญญา”ที่ใช้ไม่ได้
ถึงจะศึกษาไปมันก็ไม่เป็น“สัมมาผล” เพราะ“สัญญา”มัน“วิปลาส”
กำหนดรู้อะไรก็คลาดเคลื่อนแล้ว

การเรียนรู้จึงต้องเรียนรู้ในขณะที่มี“วิญญานฐิติ ๗” อย่าให้
เป็น“อสังญีสัตว์”หรือเป็น“เนวสัญญานาสัญญายตนสัตว์”จะไม่
สามารถเรียนรู้“ความจริง”ของ“กาย”ของ“จิต”ได้สมบูรณ์

ดังนั้น การศึกษาเรียนรู้ความเป็น“สัตว์”และจัดการความ
เป็น“สัตว์”ในตนให้เป็น“สัตว์ประเสริฐ” หรือเป็น“อาริยบุคคล”
จะต้องศึกษาในขณะที่มี“วิญญานฐิติ ๗”

จึงต้องมี“สัญญา”เต็มสมบูรณ์ ชินยังเป็น“เนวสัญญานา-
สัญญายตนสัตว์” หรือ“อสังญีสัตว์”อยู่ ศึกษาไม่ได้เด็ดขาด

การศึกษา“กาย”ก็ดี ศึกษา“จิต”ก็ดี จึงจะสามารถเรียนรู้
กระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงครบครันความเป็น“สัตว์”ของตนได้แท้

คนคือ “สัตว์”ที่มีหูดามุกลิ้นกายใจ ต้องศึกษาให้ครบ
คนไม่มี“กาย(ภายนอก)” แล้วจะศึกษาในเรื่องของ“คน” มัน
ก็ไม่เต็มเต็งความเป็น“คน”เท่านั้นเอง

มันก็เป็น“การศึกษา”ที่“พิการ”ไปแล้ว

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติจึงเป็นคน“ปฏิบัติพิการ”แท้ๆ เห็นมั๊ย?

รูป,เสียง,กลิ่น,รส,กายสัมผัส ตั้ง ๕ ทวาร คุณผู้ศึกษา

ตัดทิ้งไปตั้ง ๕ ส่วน มันขาด“ความจริง”ที่จริง หายไปเกือบหมด

เช่น มี“ดาสัมผัสรูป-หูลัมผัสเสียง-จมูกสัมผัสกลิ่น-
ลิ้นสัมผัสรส-กายสัมผัสภายนอกทั้งหลาย” นั่นคือ “ธรรมะ ๒”หรือ
“กาย”ทั้งนั้นซึ่งก็ยังไม่รู้เข้าไปจาก“กายภายนอกกับกายภายใน”
(องค์ประชุมของ“รูปกับนาม”ทั้งภายนอกและภายใน)”มีมรรคผลก่อนเป็น
ขั้นต้น เบื้องแรกแล้ว จึงจะขยับเข้าไปถึง“เวทนา”เป็นขั้นต่อไปได้
ศึกษาไปตามลำดับ ไง!

หากลำดับก็ไม่มี ตัดทวารทิ้งไปตั้ง ๕ ส่วนเสียอีก การศึกษา
ไม่เต็มเต็งขนาดไหน? อย่างไร? ก็ตรองดูเถิด

เห็นมัยว่า ความสำคัญในลำดับนั้นครบครัน ไม่ขาดตอน
การเรียงเป็นลำดับด้วยความบริบูรณ์ขององค์ประกอบด้วย
กับบริบูรณ์ครบถ้วน ไม่ขาดหกตกหล่น

แต่ถ้าแค่ความเป็น“กาย”ก็ศึกษาไม่ครบทั้งในขณะที่
“วิญญานฐิติ ๗”มันก็ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สัตตาวาส ๙”ซึ่งล้วนเรียนรู้
ด้วยการ“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”ครบครัน จึงจะบรรลุธรรม
บริบูรณ์สมบูรณ์แน่ ทำความสิ้นอาสวะบริบูรณ์ได้

“กาย”คือ“ธรรมะ ๒ ของรูปกับนาม”นี้ชี้บ่งความเป็น
“สัตว์”ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ถึง“๙ สภาพ” (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๒๘)

๑. พวกหนึ่งมี“กาย”ต่างกัน มี“สัญญา”ต่างกัน เช่น กำหนด
รู้ความเป็น“กาย”ที่เป็นมนุษย์ก็ดี เทวดาก็ตาม เปเรตก็เถอะ ก็จะมี
จะเห็นแตกต่างกันไปต่างๆหลากหลาย

หมายความว่า การเข้าใจหรือความรู้ใน“ความเป็นรูป
องค์รวม”ซึ่งชื่อว่า “กาย” หรือ“ส่วนที่ถูกรู้(รูป)”ก็จะรู้จะเห็นกาย

ความรู้ยังรู้จริงของศาสนาพุทธนั้น
ไม่ใช่รู้อย่างคน“ตาบอด”
หรือรู้อย่างคน“หูหนวก”
แต่รู้อย่างคน“ตาดีๆ-หูดีๆ”
ที่เป็น“คนปกติ”ดำเนินชีวิต
ไปกับกิจประจำวัน
สามัญธรรมดาๆ

คติทางธรรมวินัยที่ส่งสมาหาเถรสมาคมกระทำกับอาตมา
และสงฆ์สันติอโศกนั้น อาตมาก็ชี้แจงและยืนยันหลักฐาน
ไปแล้วว่า“โมฆะ”ใช้การไม่ได้

ส่วนคติทางกฎหมาย ทางเจ้าหน้าที่ฆราวาสก็ได้ทำไปแล้ว
เป็นผลแล้ว เราก็แพ้ รับโทษทุกประการ และจบไปแล้ว เราก็
ยอมทำตามกฎหมายทุกอย่าง(จาก“ประณิพนอมกันด้วยนานาสังวาส”)

“กาย”แตกต่างกันไปหลากหลาย ..นี่คือ “กายต่างกัน”

เช่น บางคน“เห็น”ความเป็น“กาย”แค่ความประชุมของ
“มหาภูต ๔ แคภายนอก”เท่านั้นเป็น“กาย” ส่วนภายในจิต“ไม่นับว่ามี
‘กาย’เข้าด้วย” มีหน้าซ้ำการปฏิบัติที่“ทั้งภายนอก”ลงไปเอาแต่
“จิต”เท่านั้นเสียอีก เป็นต้น

ฉะนั้นแหละที่“ผิถนัด” มิฉฉาปฏิญญี ๑๐๐ % กันทีเดียว

ซึ่งได้แก่ “การหลับตา”ปฏิบัติตนเอง

ซึ่งความรู้ยังรู้จริงของศาสนาพุทธนั้น ไม่ใช่รู้อย่างคน
“ตาบอด”หรือรู้อย่างคน“หูหนวก” แต่รู้อย่างคน“ตาดี-หูดี”
ที่เป็น“คนปกติ”ดำเนินชีวิตไปกับกิจประจำวันสามัญธรรมดาๆ
ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสกับ“อุตตรมาณพ” ว่า อาจารย์ของเขาสอน
ให้“อย่าเห็นรูปด้วยจักขุ อย่าได้ยินเสียงด้วยโสต ฯ” ก็คือ การ
ปฏิบัติ“หลับตา”สะกดจิตตนเข้าไปภายในนั่นเอง

การสอนอย่างนี้ พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า เมื่อเป็นเช่นนี้ต้อง
เป็น“คนตาบอด” ต้องเป็น“คนหูหนวก” กันเท่านั้นสิ! (พระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๔๔)

พระพุทธเจ้าไม่เคยสอนให้“หลับตา”ปฏิบัติเข้าไปข้างในเลย
มีแต่สอนให้มี“สติ”เต็มทั้งภายนอกภายในขณะที่มีชีวิตปกติเสมอ

ไม่ใช่เรียนรู้ใน“ขณะ”ทำตนให้ผิถนัดไปจากชีวิตสามัญเลย
พระองค์ทรงสอนให้เรียนรู้ทำจิตให้เป็น“ฌาน”หรือ“สมาธิ” ก็ใน
ขณะทำมาหากินมี“สัมมาอาชีวะ-สัมมากัมมันตะ-สัมมาวาจา-สัมมา-
สังกัปปะ”ตาม“มรรคองค์ ๘” ไม่ไปทำให้ตนเองเป็นคนพิการ(ตาบอด)
ไป หรือ“หลับตา” แต่ต้องรู้ยังเห็นจริงในขณะที่ตนอยู่ในภาวะ

คนปกติธรรมดาทำมาหากินในชีวิตประจำวันแท้ๆ

ที่จะต้องเรียนรู้“กาย” รู้“จิต” แยก“กาย”แยก“จิต”ให้รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง แล้วเรียนรู้“จิต เจตสิก รูป นิพพาน”ให้บริบูรณ์

คนผู้มีความรู้ที่“เห็น(ปัสสดี)”ความเป็นมนุษย์ก็ดี เทวดาก็ดี
เปรตก็ดี พรหมหรือพระเจ้าก็ดี ที่เป็นชีวิตมี“ร่างภายนอก” กับ
“จิตภายใน”ปรุงแต่งกันอยู่ จึง“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ว่า เราขณะใด
กำลังเป็นมนุษย์ ขณะใดเรากำลังเป็นเทวดา ขณะใดเรากำลังเป็น
เปรต ขณะใดเรากำลังเป็น“พรหมหรือพระเจ้า”

กล่าวคือ จะ“เห็นความเป็นกาย(ร่างภายนอก)”ที่เป็น“รูป
ภายนอก”(ปรากฏในกัมภ)ของตนได้ ทั้งที่“กาย(การปรุงแต่งกันอยู่ของรูป
กับนาม)”เราเป็นมนุษย์(คน) แต่“กาย”ของเราก็ดี “สัญญา”ของเราก็ดี
ขณะนั้นจะเห็นความเป็นเทวดาของเรา หรือเราเป็นเปรต(ผี,มาร)
โดยมี“ตาเนื้อ”(ภายนอก)นี้แหละ เห็น“กายภายนอก”เป็นมนุษย์(คน)
และสามารถเห็น“จิตภายใน”มันเป็นอย่างนี้อย่างนั้นไปตาม
“อุปาทาน”กันจริงๆด้วย

หรือจะสามารถ“เห็น”คนอื่นว่า เขาเป็น“สัตว์”ที่เรียกว่า
เปรต-เทวดา-มารพรหมต่างๆดังกล่าวมานั้นก็ได้ด้วย หากผู้นั้นมี
“วิชา”หรือมี“อภิญญา”ถึงขั้นสามารถหยั่งรู้ได้จริง

แต่ที่เป็นให้ได้เท่านั้นก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะ“ตนเอง”นี้แหละ
เป็นสำคัญ เป็น“ผล”ของการบรรลุธรรมเป้าหมายหลัก

“เปรต” คือ อย่างไร?

เปรต คือ จิตที่ยังเป็น“ความอยาก”หรือ“ตัณหา”อยู่
หรือยังมี“อุปาทาน”อยู่ว่า อย่างนี้“สุข”ก็คือภาวะ“เทวดา”เสพ“สุข”

เสวยสววรรค์ก็ดี อย่างนี้“ทุกข์”ก็คือภาวะ“เปรต”เสพ“ทุกข์”
เสวยนรกก็ดี หรือ“อย่างนี้”ไม่สุขไม่ทุกข์”ซึ่งก็คือภาวะ“เทวดา”
ก็ไม่ใช่ เป็น“เปรต”ก็ไม่ใช่ก็ดี เสพ“ความไม่สุขไม่ทุกข์(อทุกข์มสุข)”
หรือ“เสวยความว่างๆกลางๆ(อุเบกขา)”อยู่ก็ดี

“เสวยความเป็นอากาศ(อากาศานัญญาตนะ)”อยู่ก็ดี “เสวย
ภาวะ“วิญญาณ(วิญญาณัญญาตนะ)”อยู่ก็ดี เสวยภาวะ“ความไม่มีอะไร
เลยชนิดหนึ่งน้อยหนึ่งก็ไม่มี(อากิญจัญญาตนะ)”ก็ดี เสวยภาวะ“ความ
เป็นอย่างนั้นก็ไม่ใช่ออย่างนี้ก็ไม่ใช่(เนวสัณฺญาณาสัณฺญาตนะ)”ก็ดี

แล้วหลง“ยึด”กันว่า เป็น“ความจริง”ก็เป็น“ภพ”อยู่จึงหลง
เป็นสุข หรือหลงเป็นทุกข์ หรือไม่สุขไม่ทุกข์ไปกับชีวิต ก็เป็นคน
ผู้ยังไม่หมดสิ้น“ตัณหา-อุปาทาน” เพราะยังมี“อวิชชา”ในตนอยู่
ยังไม่สิ้น“อวิชชา”

ซึ่งผู้ยังมี“อวิชชา”ล้วนยังมี“สภาวะ ๒” เป็น“เทว”อยู่ทั้งสิ้น
ยังไม่สามารถมีสัมมาทิฐิรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทว”จริงแท้ และไม
สามารถจัดการปรุงแต่ง(สังขาร)ความเป็น“สภาวะ ๒”หรือ“เทว”ให้
เป็น“ภาวะ ๑”อย่างเด็ดขาดสำเร็จได้

ผู้สามารถ“จัดการ”ขั้น“อภิสังขาร”กายจิต(ภาวะ๒)”ในภาวะ
“เทว”ของตน โดยเฉพาะ“จัดการปรุงแต่ง(อภิสังขาร)เวทนา”
ของตนให้เป็น“ภาวะ ๑”ได้สำเร็จเด็ดขาด ผู้นี้ก็เป็นผู้สำเร็จ“วิชชา”
หมดทุกข์สิ้นสุข สำเร็จเป็น“อุเบกขา”ด้วยปัญญาอันยิ่ง ที่สุดก็
บรรลุธรรมจบที่“สังขจะมี ๑ เดียว”

“สังขจะมีหนึ่งเดียวในโลก”นั้น จะมีแต่กับผู้มี“วิชชา”
หมดสิ้น“อวิชชา”แล้ว(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๕๔๙ จุฬวิญญูสูตรนันทเทส

อ่านดูให้แตกฉานเถิด) ก็จะรู้จักู้แจ้งรู้จริงว่า “สังขาร ๓” ของ “วิญญาน” ที่มี “นามรูป” เมื่อมี “ผัสสะ” อยู่แล้วมี “อายตนะ” รับรู้ความจริงตามความเป็นจริง ถ้ามี “ผัสสะ” ก็สามารถทำ “เวทนา” ของตนให้เป็น “อุเบกขาเวทนา” ได้ ไม่มี “ตัณหา-อุปาทาน-ภพ-ชาติ-ชรา มรณะ-โคตะปริเทวะทุกขะโทมนัสอุปายาสะ” เสร็จ ก็จบ

คนผู้นี้แลคือ ผู้บรรลุนิพพานสูงสุดของพุทธคือ “นิพพาน”

ดังนั้น ภาวะ “เทวดา” หรือ “เปรต” นั่นคือ “อารมณ” หรือ “ความรู้สึกของเรา” มี “ภาวะ ๒” อันเป็น “ภาวะของมายา” หรือ “ภาวะความหลอก” เกิดขึ้นมา “หลอกตนเองให้ผิดความมีจริง” ไป

“ความเป็นจริง” คือ เราเป็น “มนุษย์” ที่มีการสัมผัสผัสทางตาหู จมูกลิ้นกายใจที่เป็นจริงไปตามที่เป็น “รูปเสียงกลิ่นรสโผฏฐัพพารมณ์ และมนโธรมณ” ตามที่เป็นจริงนั้นๆ เท่านั้น

“สัญญา” ก็จะต้องกำหนดหมายตรงภาวะจริงนั้นๆ ด้วยจึงจะเป็น “ความจริงหนึ่งเดียว” ไม่มี “มายา” ไม่มีอะไรเป็นความหลอก หรือเป็น “ความไม่จริงผสมโรงอยู่ด้วย”

ความเป็น “ลัจจะที่เป็นหนึ่งเดียว” ของพระอรหันต์ จึงหมด “มายา” มีแต่ “ความจริง” เป็นหนึ่งเดียว” ตรงกันทุกองค์

ดังนั้น ผู้ที่ยังถูก “มายา” หรือ “อวิชชา” ครอบงำอยู่จึงจะมี “กาย” ต่างกัน มี “สัญญา” ต่างกันไป ตามอำนาจของ “มาร” แต่ละตัว จะมี “มายา” หลอกไปต่างๆ กัน

และแม้ “จิตส่วนที่ทำหน้าที่กำหนดรู้ (นาม)” ก็จะทำ “การกำหนดหมาย (สัญญา)” แตกต่างกันไป .. จึงเป็นพวก “สัญญาต่างกัน”

ดังนั้น แม้ความเป็น “รูปภายนอก” ก็เห็นแตกต่างกัน และ

แม้ความเป็น“รูปภายใน”ก็เห็นแตกต่างกัน(ตาม“สัตตาวาส ๙” ข้อ ๑)

การเห็น“กาย”ภายนอก หรือแม้เห็น“กาย”ภายใน ที่เป็น
“มนุษย์”จึงต่างก็เห็นแตกต่างกันไปหลากหลาย ดังนี้

ผู้ติดยึดหรือมี“อุปาทาน”ที่ยึดเช่นใดก็เห็นเช่นนั้นจริงๆ

การเห็น“กาย”ภายนอกหรือแม้ความเป็น“กาย”ที่เป็น
“เทวดา”หรือเป็น“เปรต” จึงต่างก็เห็นแตกต่างกันไป
หลากหลาย ตามแต่ความ“ยึด”ของแต่ละคน “มนุษย์”ก็ตี “เปรต”
ก็ตี “เทวดา”ก็ตี ต่างคนจึงต่างเห็นแตกต่างกันไปหลากหลาย

คนทั้งหลายผู้ใดมี“ความรู้”แล้วยึดมั่นถือมั่นอย่างไร? เช่น
เห็น“กาย”เป็นแค่“ร่าง(สรีระ)”ก็มี เห็น“ร่างเป็นกาย(เป็นจิตเป็นวิญญาณ)”
ก็มี จึงเห็นเป็นมนุษย์-เทวดา-เปรต แตกต่างกันไป ตามแต่ละคน
“ยึดมั่นถือมั่น(อุปาทาน,อภินเวสาละ)”นั้นๆ

เห็นมัยว่า ความรู้ และความยึดมั่นถือมั่น ซึ่งมันทำให้
คนมี“กาย”ต่างกัน และมี“สัญญา”ต่างกันได้สารพัดมากน้อยจริงๆ

ซึ่งความเป็นแค่“กาย”นี้แหละ เป็นเบื้องต้น ที่คนอีกมาก
ยังเข้าใจอย่าง“ลัมมาทิฏฐิ”ไม่ได้ง่ายๆเลย

จึงยังเต็มไปด้วย“อุปาทาน” เห็นวิปลาสกันไปสารพัด

ดังนั้น “สัญญา”หรือการกำหนดหมาย ที่เป็น“นาม” ก็
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงเข้าใจไปตาม“ความรู้”และ“ความยึดมั่นถือมั่น”
ที่จะทำ“ความกำหนดหมายรู้(สัญญา)”นั้นๆ ซึ่งก็แตกต่างกันไป
ตามความรู้และความยึดมั่นถือมั่น ที่คนแต่ละคนยึดจริง เป็นจริง

● จบฉบับที่ ๓๓๔

ฉบับที่ ๓๓๕ มิถุนายน ๒๕๖๑

ฉบับที่แล้ว ๓๓๔ เรากำลังพูดถึง“สัตว์โอปปาติกะ”ที่พระพุทธเจ้าทรงสรุปไว้ว่ามี“จิตที่ชื่อว่าสัตว์เป็นอยู่(สัตว์ตาย) ๙”ลักษณะที่เข้าใจความเป็น“กาย” กับ “สัญญา”ที่ยึดต่างกันบ้าง เหมือนกัน อย่างเดียวกันบ้าง

“กาย”และ“สัญญา”ที่คนแต่ละคนมี“ความเห็น”หรือ“ทิวทัศน์”อย่างเดียวกันบ้าง ต่างกันบ้างนั้น ก็เห็นความเป็น“สัตว์โอปปาติกะ”ที่ชื่อว่า“มนุษย์”กัฏฐิ “เทวดา”กัฏฐิ “เปรต”กัฏฐิ มีสภาวะของ“รูป”หรือ“นาม”แตกต่างกันไปหลากหลายชื่อว่า“สัตว์ตาย”

และ“สัตว์”นี้คือ “จิตนิยาม”ไม่ใช่แค่“พินนิยาม” ยิ่ง“อุตุนิยาม”ยิ่งไม่ใช่ใหญ่แน่ๆ

“สัตว์โอปปาติกะ”นี้หมายถึง “สัตว์” แต่เป็น“สัตว์”เฉพาะ“จิตวิญญาน”เท่านั้น จึง“ทำกันเฉพาะใจในใจ”นี้เอง

ซึ่งเฉพาะ“จิต”จึงไม่ได้มีธาตุ“ดินน้ำลมไฟ”ภายนอกเป็นตัวขั้บเลย มีแต่“นาม”เท่านั้นที่เป็นตัวขั้บ ดังนั้น จึงสามารถปรุงแต่ง(อภิสังขาร)“ทำใจในใจ”ให้มี“เวทนา”เป็น“อุตุ”บ้าง เป็น“พิช”บ้างเป็น“จิต”บ้างได้ จนกระทั่งเป็นผู้“สิ้นทุกข์-สิ้นสุข”ได้อาศัยในชีวิตเป็นๆ ชื่อว่า “อรหันตบุคคล” หรือ“อมตบุคคล”

คนปุถุชนทั้งหลาย จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย”หรือ“ความประชุมกัน”ของ“กาย”กับ“จิต” และสามารถแยก“กาย”แยก“จิต”ว่า “ปรุงแต่งกันอยู่อย่างไรเป็น“จิต” อย่างเป็น“พิช” อย่างเป็น“อุตุ”ไม่ได้กันง่ายๆเลย ยิ่งจะ“เห็นว่ามันเป็น“อนัตตา”ก็ยิ่งยาก “สัตว์โอปปาติกะ”เป็น“สัตว์”ที่ไม่มีส่วนของมหาภูต ๔

มันจึงจะ“เห็น”และรู้จักู้แจ้งรู้จริงว่ามันเป็น“อนัตตา”ยากยิ่ง

เพราะอวิชชาที่มี“อุปาทิ(ริบาทขันธที่ตัณหาเป็นต้นเข้าไปยึดไว้)”ของ
ตนยังยึดมันอยู่ จึง“อุปาทิกะ”สำคัญมันหมายขึ้นมา(ตนเอง = เนรมิต,
นิรมาณ)ในจิตได้(สัญญา)เห็น“สัตว์โอปปาติกะ”เป็น“รูป(อตฺตา) สำเร็จ
ด้วยจิต”เห็น“รูปร่าง-โฉมกายพร้อมอวัยวะน้อยใหญ่”นั้นแต่เพียง
ในจิตใจเท่านั้น ไม่มีธาตุดินน้ำลมไฟรวมอยู่ใน“รูป”ใน“ร่าง”ใน
“โฉม”ใน“ทรง”ด้วยเลย เรียกโดยศัพท์ว่า “มโนมยอตฺตา(รูปที่สำเร็จ
ด้วยจิต)”

ถ้ามี“ปสาทรูปและโคจรรูป”สัมผัสกับ“ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ”
เข้าไปด้วยครบครันก็เป็น“กาย”เต็มสภาพ ศัพท์ก็คือ“โอฬาริกอตฺตา”

ซึ่งเป็นวิปลาสชนิดหนึ่งคือ “จิตวิปลาส” ยังไม่พ้นอวิชชา

ผู้“สัมมาทิฏฐิ”ก็ไม่สับสนแต่อย่างใด ที่“นาม”ชั้น“อรูปร-
อตฺตา(ไม่มีรูปของอตฺตา)”แท้ๆ แต่ความเป็น“สัญญา”ก็จะสามารถ
“กำหนดรู้”ได้ด้วย“มโนมยอตฺตา(อตฺตาที่สำเร็จเป็นรูปด้วยจิต)”บ้าง หรือ
“โอฬาริกอตฺตา(อตฺตาที่เกี่ยวข้องสัมผัสอยู่กับธาตุหยาบมหาภูต ภายนอก)”บ้าง

แต่ท่านไม่ยึดมันถือมันภาวะต่างๆ เหล่านั้นว่า มัน“มีอยู่
อย่างเที่ยงแท้(นิจจัง)” หรือ“มีตัวตนนั้นๆจริง(อตฺตา)” เพราะถ้าใคร
“ยึดมันถือมัน”ก็“มี” ก็เป็น“ทุกข์”อยู่แน่แท้

“สัญญา”คือ ความเป็น“นาม”ของคนที่ใช้ทำหน้าที่“กำหนด
รู้”อะไรต่างๆ อย่างสำคัญ ถ้า“สัญญา”ไม่กำหนดรู้ไปถึง“ภายนอก”
ความกำหนดรู้นี้ก็เป็น“ความรู้”แค่ว่าเรียกว่า“สัญญา”มีแค่นี้
ภายในเท่านั้น “ธาตุรู้”นี้จึงมีประสิทธิภาพ..ไม่ถึงขั้น“ปัญญา”

ถ้า“สัญญา”ทำการกำหนดรับรู้ไปถึง“ภายนอก”ได้ด้วย

จึงจะนับว่าเป็น“ปัญญา”

ถ้า“กำหนดรู้แต่ภายใน”ก็คือ“สัญญา”

ที่“แตกต่าง”สำคัญก็คือ มีคนผู้ยึดว่า “กาย”นั้น หมายถึง “ภายนอก”แต่เพียงถ่ายเดียวแค่นั้น คือ เชื่อว่า“กาย”เป็นเรื่องของ “องค์ประกอบของดิน,น้ำ,ไฟ,ลม”เท่านั้นๆ เป็นแค่“สรีระ(body)”

“กาย”ไม่มีความเป็น“จิต”ร่วมด้วยเลย

“สัญญา”กำหนดเท่านั้นเท่านั้นคือ “กาย”

นี่“กาย”อย่างหนึ่ง “สัญญา”อย่างหนึ่ง

พระพุทธเจ้าสอน“สัตว์โอปปาติกะ”ที่อาศัยอยู่ในจิตมี“๙”

ผู้ใดมี“ทิลกฐิ”ว่า“สัตว์โอปปาติกะ”ตาม“สัตตาวาส”ข้อ ๑ นี้ก็จะเห็น“เปรต-มนุษย์-เทวดา”แตกต่างกับพุทธที่ถูกแท้ เพราะ ยึดว่า“มนุษย์”หมายเอาแค่“รูปภายนอก”เป็น“ธรรมะ๑” รูปของ “กาย”ที่เขาสัมผัสด้วยภายนอกเท่านั้น มันก็เห็น“มนุษย์”แค่“ภาวะ ที่ถูกรู้(รูป)ภายนอก”ที่บางคนก็หมายเอาแค่“มหาภูต ๔”ประชุม เป็น“ร่างกาย”

ส่วน“เปรต-เทวดา” ไม่มี“กายภายนอก” มีแต่“วิญญาณ ภายใน” คนธรรมดาจะไม่สามารถ“เห็น”ได้ ผู้เห็นได้ต้องเก่งญาณ พิเศษ จึงเรียกมี“ตาทิพย์”สามารถเห็น“เปรต-เทวดา”ที่มี“กาย ทิพย์(รูปที่ตนกำหนดเอาเองว่าต้องเป็นอย่างนี้)”บ้าง “นิรมาณกาย(รูปที่ผู้นั้น เนรมิตเอาเองเลย)”บ้าง

ซึ่งแต่ละคนที่“เห็นกาย”นั้นๆ ที่ต่างคนต่างเห็น“แตกต่าง” กันไปตาม“อุปาทาน”ที่แต่ละคน“ยึดเอง”ว่า ต้องเป็นอย่างนี้ๆ ของ แต่ละคน ซึ่งต่าง“กำหนดเอาเอง-ตนเห็นอยู่ในจิตตนคนเดียว-

ไม่มีใครเห็นด้วยเลย”

พวกนี้คือ ผู้ยังเป็น“สัตว์”อยู่ ยังมี“อวิชชา”เต็มสภาพพวกที่เป็น“สัตตาวาส ๙”ข้อที่ ๑ ซึ่งแต่ละคนจะเห็น“เทวดา-มาร-พรหม”แตกต่างกันไปหมด นับลักษณะไม่ถ้วน จะเห็นได้แค่ว่า“มนุษย์”ก็หมายเอา“กายภายนอก”ที่เป็น“มหาภูต ๔” และ“ธาตุรู้”ของมนุษย์ คือ“วิญญาณหรือจิตในร่างมนุษย์” แล้วก็เชื่อว่า“๒ ภาวะ”นี้ คือ“๑” “ร่าง”กับ“วิญญาณ”แยกกันคนละส่วน ไม่เกี่ยวกันเป็น“กาย” และเข้าใจความเป็น“กาย”ว่าคือ“ร่างมนุษย์คือมหาภูต ๔”เท่านั้น ไม่เกี่ยวกับ“จิตวิญญาณ”

เป็นพวกที่ไม่แยก“เทว”เป็น“๒” ยึดมั่นถือมั่นว่า“เทว”เป็น“๑”เท่านั้น ห้ามแยกด้วย นี่คือ พวก“เทวนิยม”ทั้งหลายประดามี

“เทว”นี้แหละที่เป็น“ภาวะ ๒”ยิ่งใหญ่สุดๆในมหาจักรวาลอันชาว“เทวนิยม”หลงว่า คือ“พระเจ้า”เป็นผู้สร้างมหาจักรวาลเอง เป็น“เจ้าของ”ทุกสรรพสิ่งในมหาจักรวาลของพระเจ้าเอาด้วย

ก็ขอยืนยันว่า “เทว”คือ“ภาวะ ๒”ที่จะต้องเรียนรู้อย่างลึกล้าว่า เป็น“ภาวะ ๒”ตาม“พยัญชนะ”นั้นมี“สภาวะ ๒”ด้วย ที่ต้องแยกให้เห็น“ความไม่เหมือนกัน”ตรงไหนกันบ้าง ให้ครบครันถ้วนรอบ แล้วเรียนรู้“ภาวะ ๒”ว่า มันแตกต่างกันอยู่ ไม่เหมือนกัน

ไม่มี“ปรมาณูใด”เหมือนกันเลย ต่อให้“สูญญานู”ใดๆด้วยของใครก็ตาม ที่เป็น“ของตณฯ”ที่จะไปเหมือนกัน แม้ภาวะ ๒ นั้น“ยิ่งกว่าฝาแฝดก็ไม่เหมือนกันเป็น ๑ เดียว”เลยในมหาเอกภพ

“ภาวะที่ปรากฏขึ้น ๒ ภาวะ”ในตนเองก็ดี จะไม่มีอะไร“เท่ากัน-เหมือนกัน”เป็นเด็ดขาด ยิ่งเป็นภาวะ ๒ ที่เป็นอื่นจาก

ตัวเรานั้นยังไม่มีภาวะใดเท่ากันหรือเหมือนกัน“เป๊ะ” เป็น“หนึ่งเดียว
กัน”ได้เลยในมหาเอกภาพ

เพราะมันคนละ“ภาวะ” และคนละ“กาละ”ทั้งนั้น มันเป็น
“๑ เดียวกัน”ไม่ได้ และเรารู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่ามันต่างกัน
เพราะเราต้องมี“๒ ภาวะ”เทียบกัน ถึงจะสามารถ“รู้”ความจริงนี้
ได้ด้วย“การเทียบเคียงกัน” เราจึงเข้าใจได้ว่า ภาวะ ๒ กิติ ภาวะ
๓ กิติ “อนาคต-ปัจจุบัน-อดีต”ทั้ง ๓ กิตินั้นไม่ใช่“กาละเดียวกัน”
เด็ดขาด และ“ภาวะ”ทั้งหลายก็ไม่ใช่“ภาวะ”เดียวกันเด็ดขาดเช่นกัน

จึงใช้“ภาวะ ๒”หรือ“เทว”นี้แหละที่สามารถจะใช้เรียนรู้
เปรียบเทียบกันทีละคู่ๆ แล้วจะได้“ปัญญา”อันยิ่งขั้นมาจริงๆ

เช่น ภาวะที่เรามี“สุข” ย่อมไม่ใช่ภาวะที่เรามี“ทุกข์” และ
ย่อมไม่ใช่ภาวะที่เรา“ไม่สุขไม่ทุกข์” หรือแม้มีทั้งสุขทั้งทุกข์

เราสามารถรู้ได้อย่างใดอย่างหนึ่งได้ ก็เพราะมี“๒ ภาวะ”
อย่างน้อยก็ต้องมี“จิต”เป็นภาวะ“สำคัญ”เป็นหลักในการ“รู้”ได้

หากขาด“จิตเสียแล้ว”ย่อมไม่สามารถจะมี“การรู้”เกิดขึ้น
คนมีสิ่งนี้คือ มีจิต จึงสามารถเรียนรู้“ภาวะ ๒” โดยเฉพาะ
ภาวะของ“เทว”นี้เองที่ได้เรียนรู้อย่างยิ่งใหญ่ จึงได้ยังรู้จริงถึงขั้น
“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” จึงบรรลุความเป็น“อนัตตา”

เพราะได้เรียนรู้ความเป็น“อนัตตา”ว่า อันคือ “เทว”นั้นคือ
“เหตุ”กับ“ปัจจัย” ซึ่งเป็น“ภาวะ ๒”ที่ปรุงแต่งกันอยู่เป็น“สังขาร”

การได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ภาวะ ๒” และเห็นว่า ใน“ภาวะ ๒”
นั้น เราต้องมี“ธรรมวิจย”เพื่อจะได้รู้ว่า “ภาวะ ๑”ใดที่ดีกว่า
เหนือกว่า ควรเป็นควมียิ่งกว่า แล้วเราก็ได้เลือกเป็น เลือกมี

“ภาวะ”นั้น

จึงสามารถพัฒนาทุกสิ่งทุกอย่างให้“ดีขึ้นกว่าเดิม”ได้จริงๆ

ชาวพุทธจึงเจริญพัฒนาตนได้ด้วย“ความรู้”นี้กันแท้จริง เป็นความรู้-ความสามารถชั้น“โลกุตระ”ซึ่งสุดยอดความเจริญ หรือสุดยอดของ“อารยชนหรืออริยชนหรืออารยชน” นั่นคือสามารถ แยก“เทว”อันหมายถึง“๒”ออกเป็น“ภาวะ ๑”ที่“ทวนกระแสโลก (ปฏิโลตัง)”ได้ แล้วเทียบภาวะ ๒ นี้ว่า “๑ ดีดีกว่ากัน” และเลือกเอา“๑” ที่สุด“ภาวะ ๒”คู่สุดท้ายคือ “ภาวะ ๑”กับ“ภาวะ ๐” ก็สามารถ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงของ“๑ กับ ๐” แล้วทำ“๑”ให้เป็น“๐”ของตนสำเร็จ เป็นการ“จบสุด”ได้

นี่คือ “๒ ภาวะ”ที่มีอยู่ในกาละ เมื่อเป็น“๒” ย่อมไม่มี“๑” หรือไม่ใช่“๑”เด็ดขาด ฉะนั้นแลคือ “เทว”ที่ยิ่งใหญ่ในเอกภพที่ ชาว“เทวนิยม”จำนน ไม่ตีแตกแยกแยะ จึงจมอยู่ในความเป็น“เทว” พยัญชนะก็ไม่แยก สภาวะก็ไม่แยก จึงไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงใน“ความจริง”ของทุกสรรพสิ่งในมหาจักรวาลเอกภพได้ หมดล้นถ้วนครบ จึงต้องมี“เทว”อยู่กันจนกระทั่งเป็นนิรันดร์ “เทว”ที่แท้นั้น ย่อมมี“๒ ภาวะ” ที่ต้องเรียนรู้

แม้จะ“๒ ใน ๑”หรือ“๑ ใน ๒”ก็ย่อมไม่ใช่“๑ โดดๆ” หรือ “๒ แท้ๆ” ภาวะที่เป็น“วิญญาน”ในโลกเป็นเช่นนี้ มี“รูป”มี“นาม”

สรรพสิ่งที่“ปรากฏ”คือ “ภาวะ” จึงเกิดขึ้นในโลกแต่ละ “ภาวะ”ที่ต่างคน ต่าง“กาละ” ย่อมไม่ใช่“ภาวะเดียวกันเลย” โดยเฉพาะที่ปรากฏขึ้นในเอกภพเดียวกันนั้น ฉะนั้นยิ่งต่างเอกภพก็ ไม่ต้องคิดเลยว่ามันจะเหมือนกัน เป็นประหนึ่งเดียวกันได้

อย่างเด็ดขาด

ไม่มี“ภาวะ ๒ หรือกาละ ๒”ใดเลยเป็นเด็ดขาด ที่มันจะ “หนึ่งเดียวกัน”เป๊ยยๆเป๊ยยๆ นอกจาก“กาละ” กับ“กรรมที่เป็นของตนๆ แต่ละคน”เท่านั้น ที่เป็น“๑ เดียว”ของแต่ละภาวะ แยกไม่ได้

และมี“นิพพาน”ในคนผู้สามารถทำได้แท้ เป็น“นิพพาน”จริงลัมมาภิภูติตรงกันของพระอรหันต์ขึ้นไปเท่านั้น ทุกองค์ที่จะเป็น “ลัจจะมีหนึ่งเดียว มิได้มีสอง”ของพระอรหันต์ที่จะไม่แย้งกันเลย

เพราะเป็น“นิพพาน”ของ“พระอรหันต์”แล้ว ที่นับได้ว่าเป็น “ลัจจะมีหนึ่งเดียว มิได้มีสอง”ได้เลย ในมหาจักรวาล

นอกจาก“นิพพาน”นี้แล้ว ทุกสรรพสิ่งแยกได้หมด ล้วนแยกได้เป็น“๒”ขึ้นไปจนกระทั่งถึง“นับไม่ได้,นิรันดร,ความไม่มีที่สิ้นสุด = eternity,infinity”ทั้งนั้น

เชิญอ่านดู“จุฬวิยอุสุตตนิทเทสที่ ๑๒”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ตั้งแต่ข้อ ๕๑๙ เป็นต้นไป จบที่ข้อ ๕๙๙ โดยเฉพาะข้อ ๕๔๙ มีข้อความนี้) พิจารณากันดีๆให้แตกฉานเถิด

ถ้าหมูโหน คณะโหน ลัทธิโหน ศาสนาโหน ไม่ให้แยก“เทว”แผดจักร ห้ามแยก ยืนหยัดว่า เทว”เป็น“๑”เด็ดขาด นิรันดรไม่เป็นอื่น แยกไม่ได้ ใครอย่าแยก“เทว”เป็น“๒”ไม่ได้ ก็หมดสิทธิ์ที่จะรู้“ความจริง ที่มีหนึ่งเดียว” คือ “นิพพาน”

พยัญชนะที่ว่า“เทว”นี้ แปลว่า ๒ แท้ๆ

คนที่หลงยึดมั่นถือมั่นว่า“เทว”เป็น ๑ มันจึงผิด“ความจริง”

จนกว่าคนผู้นั้นจะได้มี“ลัมมาภิภูติ”เพราะพบพระพุทธรเจ้า หรือคบสัตตบุรุษ หรือผู้อยู่ในฐานะครูที่ลัมมาภิภูติจริงโน่นแหละ

ซึ่งจะไม่มีสิทธิ์“รู้เอง-คิดเอง-ศึกษาเอง”ได้เป็นอันขาด
ศาสนาพุทธ ยืนยันว่า “เทว”นั้นจะยิ่งใหญ่ที่สุดแค่ไหนๆ
ก็แยกได้ และสามารถแยกเป็น“๑” ชนิดที่เป็น“๑”อย่างรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง และสามารถทำให้เป็น“๑”ได้

และ“๑”กับ“๐”ก็คือ“ภาวะ ๒”คู่หนึ่ง ก็ยังสามารถทำให้ถึง
ที่สุดเป็น“๐”ได้แท้จริง เพราะเกิด“ปัญญา”อันเป็น“อิน(อัญญะ)”จาก
“ความรู้”ซึ่งเป็น“ตระกูลเนโก”ขึ้นในจิตเป็นเครื่องนำให้รู้แท้ๆ

จึงสามารถสลาย“วิญญาน”ของตน “แยกตัวตน” และทำ
ให้เป็น“๑”ให้เป็น“๐”ได้สำเร็จ จนเมื่อ“ตายกายแตก(กายสละเสนา)”
ก็สามารถทำ“อัตตา”ให้แยกแตกสลายไปเป็น“ดิน,น้ำ,ไฟ,ลม”ได้
ไม่เหลือ“ชีวะ” และไม่เหลือ“จิตนิยาม”ที่เป็น“อัตตา”เด็ดขาด

จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความลับ”ของ“ปรมาตมัน-
อัตตา-อาตมัน”ที่ชื่อว่า“วิญญาน”ของตนได้สมบูรณ์แท้

จึงสามารถล้มล้างความเชื่อที่ว่า“วิญญาน”นั้น“นิรันดร”
มี“พระเจ้า”เป็น“เจ้าของวิญญาน”ทั้งหมดในมหจักรวาล แม้แต่
มหจักรวาลก็เชื่อกันว่า “พระเจ้า”เป็นผู้สร้าง”ด้วยนะ!

แต่แท้จริงนั้น“วิญญาน”หรือ“อัตตา”เป็น“ของตนเอง” ที่
ตนเอง“ได้อัตตา(อัตตปฏิลาโภ)”นั้นๆเกิดขึ้นมาในโลกด้วย“อริชชา” ก็
ต้องมาเรียนรู้“วิญญาน”หรือ“อัตตา”นี้ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ให้เกิด
“วิชชา” จึงสามารถจัดการกับ“อัตตา”หรือ“วิญญาน”ของตนเอง
และสามารถทำให้“กิเลส”หมดสิ้นสูญสลายไปได้ เพราะ“วิชชา”
รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อัตตา”หรือ“วิญญาน”ว่า คือ“สังขาร”ที่มี“วิญญาน”
เป็นปัจจัย

และ“วิญญาน”ก็ต้องเรียนรู้ด้วย“นามรูป”ที่เป็น“ภาวะ ๒” เป็นปัจจัยของ“นามรูป”ต่อไป ซึ่งก็คือ“เหตุ”นี้เอง ซึ่งผู้“อวิชชา”หลงยึดมั่นถือมั่นเชื่อแน่ว่า เป็น“อัตตา”นั่น“มีอยู่”เป็นนิรันดร์

ซึ่ง“เหตุ”เป็น“ภาวะ ๒”นี้แลที่เราจะสามารถเรียนรู้ได้ ตลอดสายของความเป็น“ปัจจุสมุปบาท”ที่เป็น“เหตุ”เป็น“ปัจจัย” กันและกันไปตลอดสาย และได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย“วิชา”หรือ “ปัญญาอันยิ่ง”ของเราเอง ว่า แท้ๆแล้วทุกสรรพสิ่งนั้น คือ “สังขาร”ของ“เหตุ”กับ“ปัจจัย”ที่สามารถเรียนรู้และจัดการทำให้ “สังขาร”ของตนเป็น“๑”เป็น“๐”ได้สุดๆ ก็สิ้นภพ-จบชาติ

โดยผู้บรรลु“วิชา”นี้ตายไปเป็นที่สุดแล้วไม่ต้องไปอยู่กับ “พระเจ้า” ดังที่“เทวนิยม”เชื่อถือกันนั้นเลย

เพราะผู้มี“วิชา”เป็น“อรหันต์”จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความ เป็น“อัตตา” หมดสิ้น“ความลึกลับ”ใน“สังขาร”

ตั้งแต่“วิญญาน”ของสัตว์ จนกระทั่งถึง“วิญญาน”ของ พระศาสดาล้มมาล้มพทุธเจ้าเอง ล้วนคือ“เหตุ” ที่แยกเป็น“๒”ได้ ทั้งสิ้น และสามารถทำให้แยกเป็น“๑” ที่สุดเป็น“๐”สำเร็จ กระทั่ง เป็น“ดินน้ำไฟลม”ไปจริง “ปรินิพพานเป็นปรีโยสาน” ถึงความ เป็น“อนัตตา”ไปเลย พิสูจน์หมดสิ้น“อัตตา”ของตนได้สำเร็จ

และทำ“จิตวิญญาน”หรือ“อัตตา”ของตนให้สลายเป็น “ดินน้ำไฟลม”จบชีวะ แม้แต่ความเป็น“พืชธาตุ”ก็ไม่เหลือ กลายเป็น“อุตุธาตุ”ไปสิ้น ถึงขั้น“ปรินิพพานเป็นปรีโยสาน”กันทีเดียว

ผู้นั้นก็ทำ“วิญญาน”ของตนให้สลายหายสูญไปจากโลก มหาจักรวาลและ“กาล”ของเอกภพ ไม่มี“วิญญาน”เลยในทีใดอีก

“วิญญูญาณ”จึงไม่ใช่ของ“พระเจ้า”แน่ๆ และไม่ใช่“อัตตา” หรือ“ตัวตน”ที่มีอยู่ในเอกภพมหากจักรวาลและ“กาล”นิรันดร์ด้วย พิสูจน์ได้ว่า “วิญญูญาณ”ไม่ใช่“ตัวตน” ที่จะมียุณิรันดร์ เพราะที่แท้นั้น ผู้มี“วิชา”เจ้าของ“อัตตา”เอง สามารถ จัดการทำ(อภิสังขาร)“วิญญูญาณ”ของตนเอง ให้หมดสิ้น“ตัวตน”ไปได้ ตามลำดับตั้งแต่“โอฬาริกอัตตา”แล้วก็“มโนมยอัตตา”และ“อรูปร-อัตตา”ให้“สุญ”วิญญูญาณเป็น“อนัตตา” “วิญญูญาณ”ก็กลายเป็น“ดิน น้ำไฟลม”คือ “อตุณิยาม” จึงหมดสิ้นความเป็น“จิตนิยาม”สำเร็จจริง นี่คือ จุดสูงสุดของ“ลัทธิจะเป็นหนึ่งเดียว”ที่คนจะมีตรงกัน ก็มีแต่อรหันต์ ผู้มีนิพพาน ที่ปฏิบัติ“จรณะ ๑๕ วิชา ๘” คนนอกนั้นล้วนมี“ทิฏฐิ”แตกต่างกันอยู่ทั้งสิ้น

เว้นแต่“ลัทธิที่แน่นอนด้วยสัญญาในโลก”อัญญัตตร สัญญาณินจจานิโลก” ผู้บรรลุ“นิพพาน”เป็นอรหันต์ซึ่งมีลัทธิมา-ทิฏฐิบรรลุ“ลัทธิจะเป็นหนึ่งเดียว”ตรงกันทุกท่าน(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๕๖๑ เชิญไตรตรองอ่านหลายๆเที่ยวให้แยกคายดีๆเถิด ซึ่งเริ่มตั้งแต่ข้อ ๕๑๙ ถึงข้อ ๕๙๙)

“อรหันต์”คือ คนผู้มี“กายอย่างเดียวกัน สัญญาอย่าง เดียวกัน”แล้วทุกท่าน เหมือนเทวดาพวก“สุภกิณหะ”(วิญญูณฐิติข้อ ๔)

ดังนั้น “วิญญูญาณ”ถ้าเป็นของผู้ยิ่งเป็นสัตว์“อัตตาหยาบ” เช่น “เทวดา-มาร-พรหม”ที่เป็น“สัตว์โอปปาติกะ” และต่างก็เป็น “สัตว์”อยู่(สัตว์ดาวสแปลว่า สัตว์ที่มีภพ หรือภพเป็นที่อยู่ของสัตว์) จึงต่างก็ยังมีความเห็นแตกต่างกันทั้งนั้นๆของแต่ละสัตว์-แต่ละภาวะ-แต่ละกาล

ผู้เป็น“สัตว์”มี“กายต่างกัน-สัญญาต่างกัน”ตามความเป็น

“ลัตตาวาสข้อที่ ๑” ก็ยังเป็นผู้มี“อริชชา”เต็มทั้งทั้ง“กาย”ทั้ง“สัญญา” เพราะ“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่นั่นเอง ทั้ง“กาย”ทั้ง“สัญญา”ต่างกันกับ ผู้มี“สัมมาทิฏฐิ”อยู่แท้

“สังขาร”ก็ปรุงแต่งกันแตกต่างกัน จึงเห็นความเป็นมนุษย์ เทวดาบางพวก เปเรตบางพวกแตกต่างกันไป

คนผู้นี้ก็ยังคงนับว่าเป็น“สัตว์”อยู่ เพราะยังไม่สามารถ จัดการ“อกิสังขาร”ใจในใจของตน ให้เป็น“ธรรม”หรือเป็น“ธาตุ” ขึ้น“อุตุนิยาม” คือ “ดิน,น้ำ,ลม,ไฟ”สำเร็จได้

ผู้ที่ยังมิจฉาทิฏฐิคำว่า“กาย” เช่น ผู้ยังเข้าใจว่า “กาย” มัน มีเฉพาะที่เป็น “ภายนอก”เท่านั้นอยู่ “กาย”ไม่มีจิตเกี่ยวข้องเลย “กาย”เป็น“แห่งของก้อนดินน้ำลมไฟที่จับตัวกันอยู่” เป็นแค่“อุตุนิยาม” ยังไม่มีชีวิตความเป็นสัตว์หรือพืช ไม่มี“ธาตุรู้”สัมผัสกัน สัมพันธ์อยู่ คือไม่มี“จิต”กระทบกับ“มหาภูตรูป ๔”ร่วมรับรู้ด้วยเลย ผู้นี้ก็“มิจฉาทิฏฐิ”ตั้งแต่คำว่า“กาย”ของตน ที่เป็น“คน”ไปแล้ว

“กาย”ตามทิฏฐินี้ จึงยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ในคำว่า“กาย”อยู่ แน่นนอน ผู้นี้ยังไม่“พ้นสังโยชนข้อ ๑ ใน ๑๐” มิใช่“กายแบบพุทธ” ก็ไม่มีโอกาสจะได้เรียนรู้“ความจริง”อย่างถึงที่สุดแน่ๆ

“ทิฏฐิ”ยัง“พ้นสังโยชนข้อที่ ๑”ได้แก่ “ลักกายทิฏฐิ”ไม่ได้ คนผู้นี้ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“กาย” แล้วจึงจะปฏิบัติกับ “กาย”ตนได้ถูกพุทธธรรม เพราะยังไม่ได้อบรมศึกษา“กามคุณ ๕” อย่างถ่องแท้ เนื่องมาแต่ไม่มี“สัมผัสภายนอก” หรือยังไม่เชื่อว่า “กาม”นั้นเป็น“กามโทษ(กามาทินวะ) ยังหลงว่าเป็น“คุณ”(กามคุณ)”อยู่ แม้คำว่า “สุข”ก็ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงชัดเจตติแท้ ยังหลง

เสพ“สุข”เป็น“กามสุข”อยู่ไม่มากก็น้อย ทั้งๆที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า มันเป็น“กามสุขัลลิกะ”อันแปลว่า “กาม”คือ“สุขเท็จ”(สุข+อลิกะ) อลิกะนั้นแปลว่า เท็จ ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สววรรค์(สักกะ)”ว่าแท้

“สววรรค์”อันเป็น“เทว”คู่กับ“นรก”ที่แยกกันไม่ได้ จึงยังไม่ปฏิบัติตนกำจัด“สววรรค์”ให้“หลุดพ้น“สววรรค์” ยัง“คลุกคลีเกี่ยวเกาะอยู่กับสววรรค์(สังสักกะ)”อยู่

จึงสลับสับสนไปแปล“สังสักกะ”ว่า “การคลุกคลีด้วยหมู่” ซึ่ง“การคลุกคลีด้วยหมู่”นั้นภาษาว่า “สังคณิกะ”(ไม่ใช่สังสักกะ)ก็สับสนปนเปกันอยู่ เพราะยังหลงเชื่อ“นักมายากล”หลอก ไม่ถอดถอน

แม้คำว่า “สังคณิกะ”ยังสับสนปนเปเลอะเทอะไปได้ ไม่ชัดเจนแจ่มแจ้งว่า พระพุทธเจ้าตรัสว่า“การคลุกคลีด้วยหมู่”นั้นคือ ไม่คลุกคลีกับ“หมู่พาลชน”นะ! กำหนดมันสำคัญหมายให้ดีๆ

ไม่ใช่“ไม่ให้คลุกคลีเกี่ยวข้องกับหมู่คณะ”ไปทั้งหมด ท่านให้คลุกคลีเกี่ยวข้องกับหมู่บัณฑิต”มากมายด้วย กำหนดมันสำคัญหมายให้“ถ่องแท้แยกกาย(โยนิโส)” ถึง“เหตุเกิด(สมุทัย)” ให้ถึง“ราก(มูล)” ถึง“แดนเกิด(สัมภวะ)”กันอย่างถูกต้องตรงๆแม่นยำๆชัดๆลึกๆกันเกิด

ไม่เช่นนั้น จะพาลพากันผิดไปหมดทั้งขบวณ

ก็จะไม่สามารถปฏิบัติจนกระทั่งบรรลุ“อนัตตธรรม”แน่

ซึ่งเพราะผู้มีจกาทิฏฐินี้ยังงมงายยึดทฤษฎี(ทฎฐ)“หลับตา”กันอยู่นั่นเอง “ไม่คบมิตรดีสหายดี(ไม่คบกัลยาณมิตรตตา) ไม่ถึงพร้อมด้วยศีล(ไม่มีศีลสัมปทา)-ไม่ถึงพร้อมด้วยความยินดี(ไม่มีฉันทสัมปทา)-ไม่ถึงพร้อมด้วยอรรถา(ไม่มีอรรถสัมปทา)-ไม่ถึงพร้อมด้วยความเห็น(ไม่มีทิฏฐิ-สัมปทา)-ไม่ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาท(ไม่มีอัปปมาทสัมปทา)-ไม่ถึง

พร้อมด้วยการทำใจในใจ(อโยนิโสมนสิการ)

โดยเฉพาะ“ไม่ถึงพร้อมด้วยอัตตา”นี้แหละ เพราะไม่สามารถ“พบแสงอรุณ ๓”ก่อน จึงจะถึงโอกาสสามารถปฏิบัติ“มรรคองค์ ๘”ได้ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดๆในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๙ “สุริยเปยยาล” ข้อ ๑๒๙-๑๓๖ ศึกษากันดีๆ

ไปหลงพากันปฏิบัติ“ผิด” โดยเล่น“ลัด”ปฏิบัติ“หลับตา”กัน เข้าไปอยู่ใน“ใจในใจ”กันเลย ไม่ได้“พบแสงอรุณ”ก่อนแล้วจึงจะได้ “เห็น”พระอาทิตย์ ที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ชัดๆ ก็ไม่ได้ศึกษากัน ให้ครบลำดับกันดีๆ

เพราะเอาแต่รีบๆลัด“มั่งง่าย” ก็เลย“รีบ”คว้า“มรรค ๘” โดยไม่ผ่าน“แสงอรุณ ๓”กันก่อน จึงไม่บริบูรณ์ในลำดับสำคัญ ประเด็นนี้กัน เอาแต่“ลัดๆ”ไปหมด

“อบายมุข”ก็ไม่จัดการก่อน “กามภพ” ก็ไม่ต้องจัดการกันเลย อันเป็นภายนอกกันทั้งนั้น

เล่นหลงผิดไปกับเดียรฉัตร“หลับตา”เข้าไปเป็นมิจฉาทิฎฐิ นอกศาสนาพระพุทธเจ้าอย่างนี้เอง จึงไม่สามารถจัดการกับความ เป็น“อัตตา” ซึ่งมี“อัตตา ๓”กันอย่างเป็นลำดับได้ถูกต้อง

“อัตตา”ขั้นแรกหยาบสุดที่ศัพท์เรียกว่า “โอฬาริกอัตตา” ก็ไม่ได้ปฏิบัติเริ่มต้นมาเป็นขั้นๆ

หลง“หลับตา”ปฏิบัติก็ยิ่ง“มิจฉาทิฎฐิ”ตั้งแต่ต้น กลัดกระดุม เม็ดแรกผิดขั้นต้นเลย คือ ไม่มีภพภายนอกที่เป็น“กามคุณ ๕”ที่ต้องปฏิบัติลดละก่อน“ภพ”ภายใน ที่เป็น“รูปภพ-อรุณภพ”

ด้วยเหตุนี้ “รูปภายนอก”จะมีลักษณะต่างๆเป็นอย่างไร?

ผู้ไม่มี“สัมผัสภายนอก”เลย ก็คือ ผู้ไม่มี“โอฬาริกอัตตา” ย่อมไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า มันมีอยู่ และมันมี“รูป”ที่แท้จริงของมัน เป็นอย่างไร? ก็ศึกษา“มโนมยอัตตา-อรุปอัตตา”ไม่ได้

เริ่มต้น“ความแท้จริง”ที่คนจะสามารถ“สัมผัส”รู้กันได้ด้วย “ธาตุรู้”เป็นขั้นต้นแท้ๆไม่มีตั้งแต่ต้นแล้ว ขึ้นต่อไปก็ไม่มี

ก็ปฏิบัติอย่างผู้ไม่มี“รูป-นาม”ครบ “รูป”ภายนอกไม่มี “นาม”จึงไม่มีปัจจัยของ“วิญญาณ”ให้รู้ให้ศึกษาไปเป็นขั้นตอน

แม้จะเป็นคน ยืนยันว่าตนมี“วิญญาณ”อยู่นะ มี“ธาตุรู้”อยู่นะ แต่เมื่อไม่มี“สัมผัสภายนอก”ก็ไม่มี“ที่ตั้ง”อันเป็น“แดนเกิด(สัมภวะ)”ของ“สัตว์โลก”ที่ตนเป็นอยู่อย่างแท้จริง เป็นอยู่ให้รู้ชัด“วิญญาณ”ที่ไม่มี“ที่ตั้ง” ไม่มีหลักแหล่ง ก็คือ“สัมภเวสี” จับไม่มั่นคั่นไม่ตาย มันล่องลอยไป ไม่สัมผัสกันจริงมันก็ไม่แน่ว่าใช่

เหมือน“พระเจ้า”ของ“เทวนิยม”ไม่มีใครสามารถสัมผัสได้ เลย จึงไม่เป็นวิทยาศาสตร์ที่ยืนยัน พิสูจน์ไม่ได้ ก็ได้แต่เชื่อ ดาয়াไป

เมื่อ“วิญญาณ”ไม่มี“ปัจจัย”ก็ไม่มี“ฐาน”หรือไม่มี“ที่ตั้ง(สุด)” ไม่มี“วิญญาณฐิติ”ให้ศึกษา “กาย”ก็ไม่มีให้ศึกษา “สัญญา” ก็ไม่มี ทางกำหนดรู้ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สัตว์”ของตนได้ ก็ไม่สามารถที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“วิญญาณ”กันนิรันดร์

จึงหมดทางจะศึกษาให้ตน“พ้นความเป็นสัตว์”ตามที่พระพุทธรเจ้าสอน“ลัตตาवास ๙”ไว้ เพราะเหตุปัจจัยไม่ครบ“เทว(๒)”

จึงไม่มี“เทว”น้อย “เทว”ใหญ่ใดเลยให้ศึกษาหาความจริง ผู้ศึกษาต้องมี“รูป-นาม” มี“เทว”ให้ศึกษา จึงจะรู้ลึกลง ว่าคุณ

ผู้ศึกษาจะเลยสักจะนี้ไป จึงเป็นผู้ไม่มีความรู้ครบถ้วนในลัทธิธรรม
การศึกษาก็ไม่ครบ ไม่มีลำดับตั้งแต่ต้น ที่จะเริ่มศึกษากันแล้ว

เพราะ“วิญญาน”เป็น“ต้นธาตุ-ต้นธรรม”ตัวแท้

เมื่อไม่มี“ต้นธาตุต้นธรรม”ให้สัมผัสแท้จริง ก็ต้องใช้
“การคาดคะเน” คือใช้“จินตนาการ”เดาเอาเองมันก็ไม่เต็ม“ความ
จริง”อยู่แท้ๆ มันก็เป็นการศึกษาที่ยืนยันความจริงไม่ครบถ้วนแล้ว

ซึ่งโดยสักจะหรือในความเป็นจริงนั้น“กาย”คือ“รูป”ภายนอก
“มีจริง” และคนผู้ศึกษาก็ต้องมี“นาม(ตัวผู้รู้)”ด้วยจึงจะ“รู้”ได้ว่า
ตัวจริง

จึงจะมีการศึกษา คุณเองใช่มั้ยคือผู้ศึกษา ในเมื่อคุณเป็น
“นาม(ตัวผู้รู้)”จะรู้“รูป” หรือความเป็นภายนอกของ“กาย”ที่เป็น
องค์ประชุมของดิน,น้ำ,ลม,ไฟ นั้น คุณมี“จิต”ที่เป็น“นาม”ก็ต้องเข้าไป
ไป“สัมผัสรู้” จึงจะได้เรียนรู้“ภาวะจริง”ของ“เทว”น้อยใหญ่ทั้งหมด

แต่ถ้าคุณไม่มี“สัมผัส” เพราะ“ปสาทรูป”ของคุณไม่มี
“โคจรรูป”ทำงานสัมพันธ์กันเข้าไป“กระทบสิ่งที่จะรู้”คือ“รูปหรือ
กายส่วนที่เป็นภายนอก” คุณไม่อาจจะจะมี“ภาวะจริง”หรือ“ความ
จริง”ที่เป็นภายนอกให้ได้เรียนรู้ศึกษาครบภาวะ“เทว”เลย

ซึ่งเป็น“การศึกษา”ที่ไม่บริบูรณ์ถ้วนเลย เพราะมันไม่มีทั้ง
“ภายนอก”เป็นของหยาบ และมันไม่มีทั้งความเป็นลำดับ

“ผิด”ตั้งแต่หยาบที่เป็นลำดับต้นแล้ว จึงไม่ถูกต้องหมด

ความรู้ในความเป็น“กาย”ของคุณบกพร่อง ไม่เต็มเต็ง
คือไม่บริบูรณ์แน่แท้ ตั้งแต่เบื้องต้น

พระพุทธเจ้าทรงสอนให้เรียนรู้“สัตว์”ด้วยภาวะ ๒ คือ

“กาย”กับ“สัญญา” ซึ่งก็คือ“เหตุ”ที่แปลว่า“๒” นี่แหละ

เมื่อขึ้นต้น“ความเป็นสัตว์”เริ่มแต่ความเป็น“กาย”ก็พิการ คือรู้จักสัตว์ไม่เต็มเต็ง เป็น“สัตว์”พิการ จึงเรียนรู้“สัตว์”ได้ไม่แจ้ง-ไม่ชัดครบถ้วน เพราะสัจจะของสัตว์ไม่บริบูรณ์ตามเป็นจริง

“สังโยชน”ข้อที่ ๑ “สักกายทิฏฐิ”ก็“ผิด”แล้วก็ผิดไปทั้งหมด

เมื่อต่างก็เข้าใจแยกแตกไปหมดทั้ง“กาย” ทั้ง“สัญญา” ไม่มีอะไร“สัมมาทิฏฐิ”เลยสักอย่าง

ดังนั้น ความเป็น“กาย”ก็ตาม หรือความเป็น“สัญญา”ก็ตาม จึงแตกต่างกันไปหมด แยกแยกกันไปหลากหลายนับไม่ถ้วน เพราะทั้ง“กาย”ทั้ง“สัญญา”แตกแยกกันไปต่างยิด ต่างถือกันสารพัด

“กาย”ก็แตกต่างกันไปตามความเห็น(ทิฏฐิ)การกำหนดหมาย ขึ้นมารู้-มาเห็นก็หลากหลายแตกต่างกันไป นับไม่ถ้วน หาที่สุดมิได้

แต่ละคนจึงเห็นมนุษย์ก็ดี เห็นเทวดาก็ดี เห็นเปรตก็ดี ต่างเห็น“รูป” ไม่ว่า“ภายนอก”หรือเห็น“อยู่ภายใน” ต่างก็เห็น แยกแยกกันไปคนละ“สรีระรูปภายนอก” หรือคนละ“นามที่เป็นอัตตา” ไม่ว่า“มโนมยอัตตาภายนอกหรือภายใน” หรือ“อรูปอัตตาภายใน”

ฉะนั้นแลคือ การศึกษา“กาย” ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงให้ปฏิบัติ เรียนรู้ทั้ง“ภายนอกกาย”และ“ภายในกาย”ให้ครบเป็นลำดับทีเดียว

จึงต้องเริ่มวิจัยจาก“กาย” ทั้งกายภายนอก ทั้งกายภายใน

จากนั้นสามารถ“วิจัยเวทนาในเวทนา”ของตนได้ ว่า “เวทนาแท้”เป็นอย่างไร เพราะ“เวทนา”นี้เองคือ“กรรมฐาน”ของ

พุทธ ที่สามารถ“รู้”สุขก็ดี ทุกข์ก็ดี ก็ที่เวทนา และ แยก“เวทนาแก้”
ออกจาก“เวทนาแท้”ว่าเป็นอย่างไร? รู้ได้ชัดถูกต้องตรง ไม่สับสน
ไม่ปนเป

เพราะได้เรียนรู้มา“สัมมาทิฐิ”ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้า
แล้ว ว่ามี“เวทนา”เป็น“กรรมฐาน” ..ไม่ใช่“กลีธ ๔๐”ของเทวนิยม
ซึ่งจะมี“เวทนา”ให้ศึกษาก็ต้องมี“ผัสสะเป็นปัจจัย” ตามที่
พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๖๔-๗๖

หากมัน“เว้นผัสสะแล้วจะรู้สึกได้”(คือไม่มีเวทนาให้เรา“รู้สึก”มันก็
ไม่มี“ความรู้สึกทุกขอันเป็นอารยสัจ”ของจริง มาให้เราศึกษา) ก็ไม่มี“ฐาน”ให้ปฏิบัติ
ศึกษา เพราะไม่ปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๙ ข้อ ๗๗-๘๙ แล้วพระพุทธเจ้าจึงตรัสสรุปในข้อ ๙๐ ว่าการ
ปฏิบัติ“เพราะถูกต้อง(สัมผัส)แล้วด้วย“ผัสสาตนะ ๖”ย่อมเสวย
เวทนาเป็นปัจจัยจึงเกิด“ตัณหา” ตัณหาที่“ภาวะมีอยู่จริง” ณ
บัดนั้น เมื่อมี“ตัณหา”เกิดเราก็จะได้จัดการกำจัดลดละ“ตัณหา”
ที่เกิดที่เป็นขึ้นมาจริงในตน ณ บัดนั้นๆ ที่มีอยู่จริงนั้นให้ดับสูญ

ในขณะที่มีสภาวะธรรมของ“ปัจจุสมุปบาท”ทั้งสายโดยเริ่ม
จากที่เราตอนนี้มี“วิชชา”เป็นต้นสาย(แทนที่แต่ก่อนเรามี“อวิชชา”เป็นต้น
สาย) ซึ่งมีทั้ง“สังขาร-วิญญาน-นามรูป-อายตนะ-ผัสสะ-เวทนา-
ตัณหา-อุปาทาน-ภพ-ชาติ”

แล้วเราก็“จัดการหรือปรุงแต่ง(อภิสังขาร) เวทนาในเวทนา”
อันเป็น“ฐานปฏิบัติ(เป็นฐานในการปฏิบัติธรรมแท้ๆ ซึ่งมี“วิญญานฐิติ”คือ ในขณะที่
ที่มี“วิญญาน”กันอยู่เป็น“ปัจจุบัน”นั้น(ทิฏฐกาลธรรม)ทีเดียว”

กล่าวคือ เมื่อมี“วิชชา”เราก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สังขาร(ปรุงแต่ง

กันอยู่)”แล้วเราก็“อภิสังขาร(ปรุงแต่งชั้นโลกุตระ)”โดยสร้างพลังงาน
“บุญ(อาวุธมาตัมหา)”ขึ้นมาจนกระทั่งมีฤทธิ์กำจัด“ตัณหา”นั้นลงได้

ซึ่งขณะปฏิบัติก็มีทั้ง“เหตุ”มีทั้ง“ปัจจัย”ของ“ปัจจุสมุป-
บาท”เกิดเป็นเหตุ-เป็นปัจจัยแก่กันและกันไปตลอดสาย จึง
บริบูรณ์ได้

นั่นคือ“มีสังขาร-มีวิญญาณ-มีนามรูป-มีอายตนะ-มีผัสสะ-
มีเวทนา-มีตัณหา-มีอุปาทาน-มีภพ-มีชาติ” ทุกสภาวะธรรมทั้งหลาย
ของ“ปัจจุสมุปบาท”โดย“มีภาวะ-มีกาละ”ในปัจจุบันนั้นจริงใน
ขณะปฏิบัติอยู่บัดนั้นเลย

มีใช้ปฏิบัติเพื่อๆฝึนๆกับ“นิรมาณกาย(กายเนรมิตขึ้นเองใหม่”
เป็น“ภพ-ชาติลุ่มๆแล้งๆ”แสนจะเพ้อฝันที่ตนหลงสร้างขึ้นมาในจิตคือ“มโนมยอัตตา(รูป
ที่สำเร็จด้วยจิต)”แล้วก็หลงยึดว่ามันมีจริงเป็นจริงของตน)” ซึ่งเป็น“ภพ”เป็น
“ชาติ”ลุ่มๆแล้งๆภายใน“จิตภวังค์” ขณะปฏิบัติหลับตาอยู่ในภวังค์
นั้นแหละ จึงล้วนเป็น“อุปาทิ(ธรรมชาติอันตัณหาเป็นต้นเข้าไปยึดถือเอา),
อุปาทินนะ(ถูกถือมั่นแล้ว),อุปาทิยติ(ยึดมั่นถือมั่น) ฯลฯ” เพราะมี“อวิชชา
”พลังงานอกุศล”เป็นตัวการก่อเกิด“ของเก้(โอกันติ)”ขึ้น

“ภพ-ชาติ”ที่ตนเอง“เคยยึดมาก็ยึดอยู่” แถมด้วย“อวิชชา”
ก็สร้าง“ภพ-ชาติที่เป็น“นิรมาณกาย”ของตนขึ้นใหม่มาอีกเพราะ
อวิชชา แท้ๆ คือ “ไม่รู้”ใจ! (ยังมี“อุปาทาน”เก้ๆซบซ้อน..น่าสงสารมั๊ยละ!)

ซึ่งผู้ปฏิบัติ“หลับตา”สร้าง“เนรมิตหรือนิรมาณ”อะไรต่ออะไร
เลอะเทอะขึ้นมา นี้ ก็เพราะ“อวิชชา”ทั้งนั้น ที่มันพาเกิดพาเป็น
“ผีหลอก” หลอกตนเองและแถมนำไปหลอกคนอื่นต่อๆกันอีก
เนื่องจากยัง“มีจิตวิญญู”จึงปฏิบัติผิด มีแต่“กลืน”เป็น“กรรมฐาน”

ไม่มี“เวทนา”เป็น“กรรมฐาน”ปฏิบัติ มันก็ซัดๆตังๆอยู่นี่ไง!
ไปหลงยึด“กสิณ”สารพัด ที่เป็น“ฐานปฏิบัติแบบสมณะ” ก็ได้แต่
“จิตที่เป็นสมณะ” อยู่ในวังค์(หน่วยของภพ)ภายในเท่านั้นจริง

“วิปัสสนา”คือ การ“รู้แจ้งเห็นจริงครบ” “สัมผัสวิโมกข์ ๘
ด้วยกาย”มันไม่มีเลย มีแต่“กายอื่นๆหลอกๆ”อยู่ในภายในจิต

เมื่อเป็นเช่นนี้ “วิปัสสนาญาณ”ก็ยิ่งหมดสิทธิ์ ปิดประตู
“สัมมาญาณ”มิได้เด็ดขาด เพราะไม่มี“ผัสสะวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”

ซึ่งเหตุใหญ่ ก็คือ “ไม่มีเวทนา”เป็น“ฐานปฏิบัติ”นั่นเอง
ไม่มี“วิญญานฐิติ”อยู่ในบัดนั้น มีแต่“สัมผัส”หาที่เกิดไม่ได้ไง!

“กรรมฐาน”ที่ใช้ปฏิบัติของศาสนาพุทธ คือ “เวทนา” แต่
ทุกวันนี้ได้มีฉันทวิภูษิตกันไปตามเดิรเถยเป็น“สมณะ” ไปมี“กสิณ”
ต่างๆยึดเป็น“กรรมฐาน”กัน จึงพากันปฏิบัติออกนอกจริตพุทธ

พระพุทธเจ้าทรงให้เรียนรู้จาก“เวทนา ๑๐๘”และจัดการที่
“เวทนา”นี้แลเป็น“กรรมฐาน”แท้ ที่สามารถแยก“เวทนา ๒-เวทนา ๓-
เวทนา ๕-เวทนา ๖-เวทนา ๑๘-เวทนา ๓๖-เวทนา ๑๐๘”ได้จริง
แต่ก็พากันเพี้ยนผิดไป(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๔๑๒ ถึง ๔๓๗)

จึงไม่สามารถ“สัมผัส”ความเป็น“ตัณหา”อันเป็น“เหตุ(สมุทัย
อารยสัจ)ให้เกิด“เวทนา”ได้ ก็ปฏิบัติไว้“สัมมามรรค-สัมมาผล”แนวๆ

เฉพาะอย่างยิ่งไม่รู้จู้จู้แจ้งจู้จริง“เคหสิตเวทนา”ว่า เป็น
“โลกียะ”ที่ตนหลงยึดเสพติดอยู่ และ“เนกขัมมสิตเวทนา”ว่าเป็น
“โลกุตระ” ซึ่งจะปฏิบัติเป็น“ส่วนบุญ”(บุญญภาค)ไปตามลำดับ กระทั่ง
“สิ้นบุญ(บุญญปริกขิณ)”ถึงที่สุดสัมบูรณ์ด้วย“๑๐๘ เวทนา”

จึงจะรู้จู้จู้แจ้งจู้จริงทั้ง“โลกียธรรม” และทั้ง“โลกุตระธรรม”

ยืนยันทั้งภายนอกและทั้งภายใน ยืนยันทั้งเราเองและทั้งผู้อื่น
ก็ร่วมรู้ได้ด้วยกันทั่วไป เป็นสากล เปิดเผย ไม่ปิดแคบ

มิใช่เป็นเรื่องของ“ตนรู้อยู่ในภายในใจตนผู้เดียว”ไม่มีใคร
สามารถร่วมรู้ได้ด้วย แล้วก็โมเมเฉโกไปว่า “ผู้มีญาณคือ‘ตาทิพย์’
ด้วยกันเท่านั้น ที่‘หลับตา’เพ่งญาณแล้วก็จะรู้ทิพย์นั้นด้วยกันใน
ภายใน” ซึ่งมันแคบๆ เป็นส่วนตน ในตนเท่านั้น

อย่างนั้นมันไม่สามารถยืนยันร่วมรู้อย่างสัมผัสเป็นภายนอก
กับผู้อื่น ยืนยันกันได้

ผู้อื่นจะรู้ด้วยได้ยังไงละ ว่าจริงมั๊ย?

เพราะไม่มี“ภายนอก”ให้ผู้อื่นรู้ได้ด้วยกัน

จึงไม่ใช่“ธรรม”ที่เป็น“สวากขาโต”

“สวากขาโต” คือเป็นไปตาม“ธรรมะ”ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้
เองโดยชอบ แล้วท่านก็นำ“ธรรม”นั้นมาตรัสสอน มาประกาศไว้
ทั้งหลาย ซึ่งถูกต้องดีแล้วทั้งหมด

แต่ผู้ศึกษาไม่ดี ศึกษาผิดเอง ก็ไม่“สัมมาทิฐิ”ตามคำตรัส
ที่ท่านตรัสไว้ดีแล้วนั้นใจ! จึงไม่เป็น“สวากขาตธรรม”

ผู้มี“ปัญญา”หรือมี“วิชา”จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง เริ่มจาก
“สังขาร”แล้วก็“นามรูป” คือ “ธรรมะ ๒”เป็นปัจจัยแก่กันและอื่นๆ
ต่อไปจนครบถ้วน “ปฏิจจสมุปบาท”ทั้งสาย

“สังขาร”ก็มี“กายสังขาร-วจีสังขาร-จิตสังขารหรือโม
สังขาร” และ“อภิสังขาร ๓”คือ “ปุณฺณากิสังขาร-อปุณฺณากิสังขาร-
อาเนญฺชากิสังขาร” ซึ่งเรากำลังสาธยายกันอยู่

“การสัมผัสกัน”ของ“ธรรมะ ๒”นั่นคือ “นามกับรูป”

นี่คือ“กาย” และที่สำคัญคือ ต้องเริ่มจากมี“ภายนอก”คือ ปสาทรูป ๕ นั้นเมื่อมี“ปสาท(ประสาท)” และ“โคจร(งานที่ประสาทจะทำ)”หรือ“วิสัย” (ตัวเราที่มีสมรรถนะนั้นๆได้แล้ว)ทำงานตามหน้าที่ ซึ่งก็มี“๕ คู่”(ตามคู่กับรูป, หูคู่กับเสียง, จมูกคู่กับกลิ่น, ลิ้นคู่กับรส, ความเป็นโง่โง้งพารมณคืออรภายนอก ๕ คู่ [กามคุณ ๕ หรือกามโทษ ๕]กับใจ) และต้องมี“ใจ”ด้วยเสมอ เป็น“ธรรมะ ๒”จึงชื่อว่า “กาย” (ธรรมะ ๒ คือต้องมี ๒ เสมอ)

มันยากตรงที่ภาษาว่า “โง่โง้งพารมณ”กับ“ลัมผัส”นี้มันเป็นอันเดียวกัน เป็นแต่เท่านั้นที่ว่า “โง่โง้งพารมณ”คือ “อาการภายนอก” ลัมผัสอยู่ภายนอกซึ่งมันจะเกิดพร้อมกันเสมอกับ“อาการภายใน” ที่เรียกว่าภาษาว่า“ลัมผัส” เมื่อมีอาการของ“อายตนะ”ต่อเนื่อง เป็น“หนึ่งเดียวกันของภายนอกกับภายใน” ซึ่งมันแยกกันไม่ได้ มันเป็น“อายตนะ”ไง! จึงต้องนับเป็น“๑”

ภาษาคำว่า “อายตนะ”นั้น มันต้องมี“๒”เสมอ คืออาการ เชื่อมกันต่อกันของภาวะ“๒” ถ้าไม่มี“ภาวะ ๒”เกิดอาการเชื่อมกันขึ้น “อายตนะ”ก็จะมีในที่ไหนๆ และอายตนะ”นี้เมื่อ“อาการเชื่อมกัน” จบกิจลง มันก็จะไม่มีสะสม ไม่ตกผลึกไว้ในที่ไหนๆ

มันเป็นเพียงอาการอยู่ใน“ปัจจุบันธรรม”เท่านั้น

หมด“อาการของอายตนะ” มันก็หายไปเลย

เหมือนคำว่า“บุญ” ที่เกิดในขณะที่ทำหน้าที่เท่านั้น จบหน้าที่ใน“ปัจจุบัน”ใด มันก็หายไป ไม่ตกผลึก ไม่มีสะสมเลย

“บุญ”นี้เป็น“อาการในปัจจุบัน”เท่านั้น เสร็จงานในปัจจุบันมันก็หายไป ไม่สะสมเป็น“สมบัติ”มันมีหน้าที่ทำวิบัติ แค่นั้น

ส่วน“อายตนะ”นั้นเป็น“อาการในปัจจุบัน”เช่นกัน แต่มันไม่ได้อยู่ในฐานะกำจัดหรือทำลาย ไม่ได้ทำ“วิบัติ”อะไร

“อายตนะ”ปรากฏขึ้นมาเมื่อมี“ภาวะ ๒”ของ“นาม”กับ“รูป”สัมผัสกัน หรือ“ต่อเนื่องกัน-เชื่อมกัน”ขึ้นมาเท่านั้น ให้เกิด“งาน” หรือเกิด“กรรม”ของ“จิตนิยาม”

ใน“พีชนิยาม”กับ“อุตุนิยาม” ไม่มี“กรรม” ไม่มี“จิตหรือวิญญาณ” จึงไม่เรียก“อาการ”ของการ“เชื่อมกันสัมผัสกัน”ว่าเป็น“อายตนะ” และไม่เรียกการกำจัดหรือประหารกันว่า“บุญ”

ทั้ง“บุญ”ทั้ง“อายตนะ” จึงปรากฏอาการเมื่อมี“หน้าที่” “บุญ”ก็ดี “อายตนะ”ก็ดี ทำงานใน“ปัจจุบัน”เท่านั้น หมดยุติ“หน้าที่” ใน“ปัจจุบัน”แล้วก็หายไปไม่มีอยู่ใน“อดีต”หรือใน“อนาคต”เลย

เรื่องนี้ ทำความเข้าใจกันได้ยากมากก็เรื่องภาษาที่สับสนพูดกันว่า “กายก็คือใจ-ใจก็คือกาย”นี่แหละ มี“๒”แต่เป็น“๑”

นั่นคือ “กาย”ตัวเดียวกันแท้ๆ ทำงานในขณะเดียวกันที่มี “ธรรมะ ๒ สัมผัสสัมพันธ์กันอยู่ขณะนั้นๆ” ซึ่งก็คือ“กายกับใจ” นับเป็น“องค์รวมเดียวกัน”มี“ธาตุรู้(นาม)”กับ“สิ่งที่ถูกรู้(รูป)”ประชุมกันทำหน้าที่รู้“การสัมผัสภายนอก”ทั้งหลายนั้น และมี“ใจก็รู้ภายนอกนั้นร่วมอยู่ด้วย” เรียกว่า “กาย”ใจ!

และมี“ธาตุรู้”ตัวที่คู่อยู่กับภายนอก“ไม่แยกกัน”นี้ จึงนับเป็นตัวเดียวกัน“รับรู้ภายนอก ๔”เรียกว่า “กาย”(“กาย”ภายนอกก็คือตา,หู,จมูก,ลิ้น จึงมี ๔ คู่ = ๘ และมี“๑ ใจ”ที่ภาษาว่า“โณภูตัพพะ”นี้คือเรียกสัมผัสภายนอกว่า“โณภูตัพพะภายนอก”อยู่ด้วย ก็คือ“สัมผัสอยู่ทั้งข้างนอกพร้อมกันอยู่”มี“อายตนะ”ต่อเนื่องกันอยู่)

ดังนั้น ภายนอกกับภายใน“๔ คู่” ก็ ๘ กับ“ใจ ๑”รวมกัน จึงเป็น ๙ ซึ่งได้แก่ “กาย ๔ คู่” แต่“ใจ”มี ๑ รวมกับ“กาย ๔ คู่ = ๘” จึงนับตรงนี้เป็น ๙ ที่สัมพันธ์กับภายนอก โดยมี“ใจ”เป็น“ธาตุรู้”ตัวกลางของเราอยู่เสมอกับ“กาย” ไม่แยกกัน และ“ใจ”เป็นประธานด้วย จึงรู้พร้อมกันทั้ง“ภายนอกและภายใน”พร้อมกันทั้งหมด ไม่ขาดกันเลยนะ ตรงนี้ไม่นับ“ใจ”เป็น“๒” จึงนับแค่“๑”

การปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าจึงต้องมี“สัมผัส”ภายนอกกับภายในอยู่เสมอตลอด จึงจะถือว่า ไม่ผิดไปจากศาสนาพุทธ

ถ้าหาก“หลับตา”ปฏิบัติ นั้นผิดศาสนาพุทธ ตามหลัก“อปฺปนฺนกปฏิบัติปา ๓” ก็ยืนยันอยู่ซัดๆได้ๆๆ

ท่าไม่นอน! ผู้ที่หลงผิดยึด“หลับตา”ปฏิบัติกันอยู่จึงไม่รู้สึก-รู้สาเสียที จะ“โง่”จะ“อวิชชา”จะจมมกกันไปอีกนานถึงไหนกันว้า!

อธิบายก็แล้ว อ้างอิงหลักฐานพระพุทธเจ้าตรัสก็แล้ว เอ้อ!

เอาเถอะ! ใครจะ“บอด”ดักดานอยู่ตลอดไป ก็เชิญ!!!

ลองสอบทานกันอีกที ๑.ตากับรูป ๒.หูกับเสียง .จมูกกับกลิ่น ๔.สัมผัสกับรส ๕.กายมีใจรับรู้สัมผัสภายนอก-ภายใน

แต่“ภายนอกมีกายกับภายในมีใจ”ที่นับรวมเป็น“๑”นี้แหละ ที่เรียกรวมกันว่า “กาย”นั้น ซึ่งต้องรู้“กาย”นี้ว่า มันจะหมายถึง“ภายนอก ๑ เดียว”ไม่ได้เป็นอันขาด

“กาย”มันคือ “๒ ใน ๑ หรือ ๑ ใน ๒”เสมอ หากผู้ใดเข้าใจความหมายของ“กาย”ตรงนี้แล “ผิด”ไป จบเท่เลย มันโหมะไปเลยนะ!!!

คำว่า “กาย”จึงเป็นคำต้นคำแรก ที่ผู้ศึกษาปฏิบัติธรรมของพุทธให้“สัมมาทิฏฐิ”ก่อนอื่น ต้องรู้“การแยกกาย-แยกจิต”จาก

อุปัชฌาย์ก่อนอื่นใดให้“สัมมาทิฏฐิ” ต้องเรียนรู้“กาย”ให้มีปัญญา “พินัลกกายทิฏฐิ”เป็น“สังโยชน”ข้อแรกเลย หรือต้องเรียนรู้พิจารณา “กายในกาย”ก่อนเวทนาในเวทนา-ก่อนจิตในจิต-ก่อนธรรมในธรรม” ใน“สติปัฏฐาน ๔” ต้องเรียนรู้“กาย”ว่า เป็น“ภาวะ ๒”เสมอ อย่าแยกกันไปเป็น“๑”เดี่ยวๆ เรียนรู้ไม่ได้

คือ “นาม-รูป”ที่เป็น“คู่ของปัจจัยกับเหตุ”ก่อ“สังขาร” เริ่มปรุงแต่งกันขึ้น ซึ่งมี“วิญญาน”เป็น“ปัจจัย” และการจะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงความเป็น“วิญญาน”บริบูรณ์ก็ต้องเรียนรู้ด้วย“นามรูป” นี้แหละเป็นปัจจัย “๒ ภาวะ”จะมีปฏิกริยากันไปตลอดให้ศึกษา ดังนี้

โดยเฉพาะนัยสำคัญตรงที่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า เมื่อ“กาย”ไม่มี“อาการของความเป็นกาย”ลงไปแล้วนั้น “อาการ” อย่างนี้แหละ คือ “อาการ”ของความไม่มี“เวทนา” ไม่มี“วิญญาน” มันเป็น“อาการของพีชธาตุ”แล้ว

ถ้ามันยังเป็น“อาการของพีชธาตุในจิตตน”อยู่ มันก็ไม่มี “ความรู้สึกสุขหรือทุกข์” มันเป็น“จิตอุเบกขา”แล้ว

“การทำจิตในจิต”ให้เป็น“อุเบกขา”ก็คืออาการ“พินัลสุขพินัลทุกข์” เป็น“พื้นฐาน”ของ“นิพพาน”กันทีเดียว

ซึ่งมันต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”นี้แหละให้“สัมมา-ทิฏฐิ”ยิ่งกว่ารู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“จิต”อีกนะ!

“กาย”จึงเป็นความสำคัญที่พระพุทธเจ้าทรงระบุไว้ให้ศึกษา ให้อุปัชฌาย์สั่งสอนตั้งแต่เริ่มต้นบวชเข้ามาเป็นภิกษุทีเดียว มีธรรม-วินัยให้อุปัชฌาย์สอน“มูลกรรมฐาน ๕”ในการแยกกาย-แยกจิต ว่า

เป็น“ธรรมนิยาม ๕”นั้นอย่างไร? ตั้งแต่พอบวชเป็นองค์ภิกษุเสร็จ
เรียบร้อยแล้ว ก็ต้องให้อุปัชฌาย์อธิบายสอนลัทธิวิหริกพันทีมาก่อนอื่น

ถ้าแม้ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “กาย”กับ“จิต”จะ
แยกไปเป็น“ธาตุ”นั้นคือ อย่างไร เป็น“พิชธาตุ”อย่างไร
เป็น“จิตธาตุ”อยู่อย่างไร ด้วย“กรรม”ทำกันอย่างไร ทรงไว้ซึ่ง
“ธรรม”นั้นอย่างไร ก็หมดสิทธิ์ที่จะบรรลุนิพพาน

ทุกวันนี้แยก“กาย”แยก“จิต”ก็สอนกันแค่ให้พิจารณาเป็น
“ไตรลักษณ์”ว่า มัน“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”

และซ้ำมีหน้า การรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“การเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-
ดับไป”นั้นก็ได้แค่“ตรรกะ” เป็นแค่“บัญญัติ” ยังไม่สามารถหยั่งลึก
เข้าไปถึงขั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ปรมัตถธรรม”

เพราะยังไม่เริ่มตั้งแต่“สัมมาทิฐิ”ในความเป็น“กาย”อัน
เป็นเบื้องต้นนี้เอง

นั่นก็คือ ยังไม่สามารถ“พินัลกายทิฐิ”อันเป็น“เบื้องต้น”
แท้ๆ ของ“สังโยชน”ข้อที่ ๑ นี้แหละ เพราะยัง“มิฉนาทิฐิ”ในความเป็น
“กาย”อยู่ไฉละ?

เริ่มตั้งแต่ความเป็น“กาย”ก็ยังไม่“มิฉนาทิฐิ”อยู่จริงมั๊ย?

ตรวจสอบพญฺชนะคำว่า “กาย”เสียก่อน “สัมมาทิฐิ”
กันหรือยัง? แล้วจึงค่อยตรวจสอบเข้าไปใน“กายของตน”คือ
“สักกาย”อีกที จนสามารถหยั่งรู้“สภาวะ”ของความเป็น“กายของ
ตน(สักกาย)”ได้อย่าง“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ชื่อว่า เป็น“ปัญญา”

“ปัญญา”นี้เป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็น“โลกุตระ” ซึ่ง
จิตใจของผู้ปฏิบัติสามารถ“ทำใจในใจ”ของตนให้เกิด“ฉาน”ได้ตาม

กระบวนการของ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”

ซึ่งจะไม่ใช่“ฌาน”ที่ได้จากการปฏิบัติ“หลับตา”เด็ดขาด
เพราะ“ฌาน”นี้เป็น“ปัญญา”เป็น“วิชา”ที่มี“ความรู้-
ความฉลาด”สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย”อย่าง“สัมมาทิฐิ”

หากไม่“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความเป็น“กาย”อย่าง“สัมมาทิฐิ”
ก็ไม่สามารถจะปฏิบัติธรรมพระพุทธเจ้าได้เลยตั้งแต่ต้น

เพราะไม่“พ้นสักกายทิฐิ” อันเป็น“สังโยชนข้อที่ ๑”

แล้วจะเรียนรู้“กาย”อะไรต่างๆก็ผิดไปหมดทั้งนั้นเลย

ไม่ว่า “กายกรรม-กายสังขาร-กายคต-กายคตาสติ-กายกสิ-
กายลักขี-กายสังวร-กายสมังคี-กายสังสัคคะ-กายวิเวก-กายวิการ-
กายกัมมัฏฐาน-กายปัสสัทธิ-กายปาคุญญตา-กายภาวนา-
กายมุตตา-กายลหุตตา-กายานุปัสสนา ฯลฯ”

ถ้าใครเข้าใจความเป็น“กาย”ผิดไปตั้งแต่เบื้องต้น ก็
“ผิด”ไปหมด”ทั้งเบื้องกลาง-ทั้งเบื้องปลาย ล้มเหลวไปทั้งหมด

ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย”อย่าง“สัมมาทิฐิ”แล้วจึงจะ
สามารถใช้“นาม ๕” และ“รูป ๒๘”ปฏิบัติด้วย“นาม-รูป” ว่า มัน
“สังขาร”กันอยู่อย่างไร? จนกระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิญญาน”ไป
ตลอดสายของ“ปฏิจลสมุปบาท”ดับ“ตัณหา”ได้ “ภพ”จึงดับ “ชาติ”
จึงดับ ครอบ“จบกิจ”บริบูรณ์สุด

ก็ต้องใช้“นาม ๕”และ“มหาภูต ๔ อุปาทายรูป ๒๔”นี้แหละ
(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔)ในการเรียนรู้ปฏิบัติฝึกฝนอบรมตน จนกว่า
จะบรรลุจบครบบริบูรณ์ทำ“นิพพาน”ให้ตนได้สำเร็จ

การศึกษา“รูป ๒๘”ตรงนี้ จึงต้องเรียนให้แตกฉานกันทีเดียว

เพราะคำว่า “กาย” นั้น มันจะต้องเรียนรู้กันอย่างสำคัญมาก เป็น “สังโยชนข้อที่ ๑” กันทีเดียว เป็น “มูลกรรมฐาน ๕” ที่ “อุปัชฌายะ” ต้องสอน “สัททวิหาริก” ของตนก่อนอื่นตั้งแต่เริ่มบวชขึ้นมาเป็น องค์ภิกษุก่อนอื่นเลยนั่นแหละ สะดุดใจกันบ้างไหม?

การปฏิบัติธรรมของศาสนาพุทธต้องมี “กาย” มี “สัญญา” ซึ่งเป็น “ภาวะ ๒” เรียนรู้กันด้วย “นาม ๕-รูป ๒๘” ในขณะปฏิบัติ “วิญญานฐิติ ๗” อยู่ตลอดเวลา จึงจะถูกต้องเป็น “สัมมาทิฐิ-สัมมาปฏิบัติ” ได้ผลออกมาเป็น “สัมมาปฏิเวธ” นะ!

แล้วจะบริบูรณ์ด้วย “ญาณ ๓” คือ “สัจจญาณ-กิจจญาณ-กตญาณ” กับ “อาริยสัจ ๔” (ทุกข์-สมุทัย-นิโรธ-มรรค) ครบถ้วน “อาการ ๑๒”

เพราะแค่เข้าใจความเป็น “กาย” ก็ยัง “มิจฉาทิฐิ” นั่นก็คือยังไม่สามารถ “พันลัγκายทิฐิ” เป็นข้อต้น ยัง “ไม่พันสังโยชน” แม้ข้อที่ ๑ เลย มันก็เป็นการเรียนรู้เพื่อจัดการกับ “กาย” และ “จิต” ให้เดินทางสู่ “นิพพาน” ไม่ได้แล้ว มันไม่มีทางเป็นไปได้เลย รั้มัย?

จะเรียนรู้ “พุทธธรรม” ก็ต้องเริ่มด้วย “สติปัฏฐาน ๔” อันเป็นบทที่ ๑ ของ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗” จึงจะเป็น “โลกุตรธรรม ๓๗” ก็ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐ และต้องพิจารณา “กายในกาย” เป็นข้อแรกของ “สติปัฏฐาน ๔” ใช่มั้ย?

เริ่มต้นไปไม่รอดแล้ว เข้าใจหรือยัง?

พอจะชัดเจนแจ่มกระจ่างขึ้นบ้างหรือยัง? ท่านผู้เอาแต่มัวเมาหล่มหลงอยู่แต่กับ “การหลับตา” ทำตนเป็นคน “มีดบอด!” ทั้งหลายเอ๋ย!

เอาแต่“หลับตา”ทำตาบอดอยู่นั้นแหละ จะ“บอดโง่”กัน
ไปถึงไหนกันอีก จะให้อาตมาใช้หอกแทง“เช้า ๑๐๐ ดอก-กลางวัน
๑๐๐ ดอก-เย็น ๑๐๐ ดอก”ใช้“หอก ๓๐๐ ดอก”จนหอก ๓๐๐ ดอก
หักไปไม่รู้กี่ชุดแล้ว ก็ยังดื้อด้านดิ่งดัน“มีตบอด”อยู่นั้นแหละ ยัง
ไม่ยอมตื่น ยังจะ“หลับหู-หลับตา”เป็น“โจรปล้นศาสนา”ด้วย
“อวิชชา-มิจฉาทิฎฐิ”กันอยู่ ไม่“ลืมหู-ลืมตา”กันสักที

อาตมาเป็นเจ้าหน้าที่ จับโจรผู้กระทำความผิด(ปล้นศาสนา)ได้แล้ว
แสดงแก่พระราชา แล้วพระราชาก็ทรงให้ประหารเสียด้วยหอก
๑๐๐ เล่ม อาตมาก็ได้ประหาร ด้วย“หอกปาก(มุขสัตติ)”ทั้ง“เช้า”
ตั้ง ๑๐๐ เล่มก็ไม่ตาย ทั้ง“กลางวัน”อีก ๑๐๐ เล่มก็ไม่ตาย
ทั้ง“เย็น”ก็อีก ๑๐๐ เล่ม ก็ยังไม่ตาย (พระไตรปิฎกเล่ม ๑๖ ข้อ ๒๔๔)

โอโย..โอโย..โอโย! จะจมนมตายดักดานกันไปถึงไหนหนอ!

ทั้ง“พระบ้าน”ต่างก็หลงผิดกับ“กามสุขัลลิกะ”หลงระเห็จไป
ด้วย“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข”จึงเป็น“พระมหาศาล”(ดูดัง“พราหมณ์
มหาศาล”ในยุคพระพุทธเจ้า) ทั้ง“พระป่า”ก็หลงผิดกับ“อัตถกิลมละ”
กันอยู่ไม่เงยหูไม่เงยหัว “มิจฉาทิฎฐิ”อยู่ จึงเต็มไปด้วยความเป็น
“กามสุขัลลิกะ”และความเป็น“อัตถกิลมละ”ครบหมด

กระนี้เองได้ชื่อว่า “นรชนเป็นผู้ซ่องอยู่ในถ้ำ เป็นผู้อัน
กิเลสมากปิดบังไว้แล้ว นรชนเมื่อตั้งอยู่ ก็หยั่งลงในที่หลง
นรชนนั้นยอมอยู่ไกลจากวิเวก ก็เพราะกามทั้งหลายในโลกไม่เป็น
ของอันนรชนจะได้โดยง่ายฯ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๓๐) กันไปอีก
นานเท่าไรหนอ! ท่านผู้“หลับตา”ปฏิบัติที่นำสงสารทั้งหลายเอ๋ย!
การ“ลัมผัสรู้”ที่มี“ภายนอก”นี้แหละมันสามารถยืนยันกับ

“ผู้อื่น”ร่วมเห็นได้ด้วย จึงเป็น“ลัจจะ ๒”ครบ นั่นคือ“สมมุติลัจจะ” และ“ปรมัตถลัจจะ” เป็น“ลัจจะ”ทั้ง ๒ ไง!

ถ้า“หลับตา”มีแต่“ภายใน” ใครรู้ร่วมด้วย ก็ยาก

มันก็ได้แค่เรา“รู้”ของเราเองในภายใน คนอื่นก็ไม่“รู้”กับเรา ได้ แล้วเขาจะร่วมยืนยันกับเราได้ยังไง? การมี“สัมผัสภายนอก” จึงยืนยันความเป็น“ลัจจะ ๒”ครบ

ก็คือ ทั้ง“สมมุติลัจจะและปรมัตถลัจจะ”ด้วยประการฉะนี้

“การรู้อาการภายนอก-ภายใน”โลกทุกวันนี้ก็มี“หมอแมะ”ของจีนที่ใช้นิ้วมือแตะหรือแมะตรวจ หรือนายแพทย์ที่ใช้“หูฟัง”(stethoscope)ตรวจดู“อาการ ๓๒”ต่างๆ ในคน แล้วสามารถหยั่งรู้ว่า“อาการ” อย่างนี้ขององคาพยพภายในเป็นปกติ หรือไม่ปกติ นี่ก็มีคนทำกันอยู่จริง แม้ในโลกปัจจุบันนี้ เช่นนี้เป็นต้น ..ใช่มั๊ย?

พระพุทธเจ้าจึงต้องมี“การสัมผัส”เป็นการยืนยัน“ลัจจะ”กับใครก็ได้ด้วยประการฉะนี้ ถึงจะถือได้ว่า เป็น“ความรู้ยิ่ง”(วิชา)ของศาสนาพุทธ ซึ่งก็ต้องมี“สัมผัส”เป็น“ปัจจัย”ในการเชื่อมรู้ของ“ภาวะ ๒”เสมอๆครบ“เหตุ”และ“ปัจจัย”(ยังไม่ใช่“เหตุ”และ“ผล”นะ)

ถ้าไม่มี“สัมผัส”ก็ไม่แน่ว่า เป็นลัจจะที่ครบครัน

ลัจจะที่ครบครันทั้ง“๒ ลัจจะ”ได้แก่“สมมุติลัจจะ”และ“ปรมัตถลัจจะ”ครบ ๒ ซึ่งมีคนในโลกรับรองยืนยันตั้งแต่ ๒ ขึ้นไป

หรือแม้ใครจะเก่งเทียบเท่าพระพุทธเจ้าคือ สามารถหยั่งรู้ได้โดยไม่ต้องมี“การแตะสัมผัส”ภายนอกเลย เล่นใช้“การเพ่งใจ”เอาตื้อๆเท่านั้น ก็สามารถ“หยั่งรู้”ได้ ก็เถอะ

มันเป็นเรื่องวิเศษพิเศษ ยากยิ่งว่ามีอะไรยืนยัน“ลัจจะ ๒”

จะใช้“พลังพิเศษทางใจ”เท่านั้นเพ่งโดยตรง แล้วเพ่งจิตให้เข้าไปหยั่งรู้ไม่ต้องสัมผัสทาง“ประสาท ๕”สามารถรู้ได้แต่ขั้นไหน มันก็ต้องได้เรียนรู้ด้วย“สัมผัส” มี ๒ ภาวะขึ้นไปทั้งนั้นแหละ

กระนั้นผู้เก่งยอดนี้หาก“สัมผัสด้วยประสาท ๕”ก็จะรู้ได้จริงครบถ้วน และง่ายตายยิ่งกว่า“ไม่สัมผัส”เป็นไหนๆ ใช่มั้ยละ?

เพราะมันครบครันทั้งภายนอกและภายใน มันยืนยันความจริง(สัจจะ)ยิ่งแท้มากว่า คนทั้งหลาย ใครๆมีทวารสัมผัสได้ก็รู้ได้ด้วยกัน

ก็เป็น“ของจริง”ที่ยืนยันกันด้วย“สัมผัส”รู้ร่วมกันดีกว่า

กว่าผู้ไม่ศึกษาฝึกฝนเป็นไปตามลำดับถูกต้องตามคำสอน พระพุทธเจ้าคือสัมผัสภายนอกที่หายากก่อน มันก็ไม่ถูกต้องคำสอนแน่

เอาเถอะ.. แม้“การเก่งวิเศษ”ทางจิต แบบโลกียวิชาที่หยั่งรู้ได้เป็น“อาเทศนาปาฏิหาริย์”นี้ จะเก่งจริงยอดเยี่ยมอย่างไร ก็เป็น“ความเก่ง”ที่เป็น“ปาฏิหาริย์ทางโลกีย์”ที่ไม่ใช่เรื่องของ“โลกุตระ”แต่อย่างใด

“โลกุตระ”ที่สำคัญมากอย่างยิ่งก็คือ นอกจากจะทรงรู้อย่าง “อาการ”ปกติหรือไม่ปกติของ“อาการ ๓๒”ที่เป็น“สามัญ”ว่า ปกติหรือไม่ปกติอันปุถุชนก็อาจจะรู้กันได้ พระองค์ยังสามารถหยั่งรู้อย่างยอดเยี่ยมว่า “อาการ”ปกติหรือไม่ปกติของ“วิสามัญที่คนผู้เป็นอารยชน”จะพึงศึกษากันอย่างสำคัญ เพื่อรู้อย่างให้ลุ่มบารุณตามที่พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ตรัสรู้

ก็คือ การรู้“เวทนาแท้” กับ “เวทนาเทียมหรือเวทนาเก้” นี่แล“การหยั่งรู้”ที่เป็น“วิสามัญ”อันสำคัญยิ่งของโลกุตระธรรม

ซึ่งเป็น“สามัญ”ชั้น“วิ” คือ “ไม่ผิดปกติ” คือ “วิเศษ”แต่
การหยั่งรู้“อาการ”ชั้น“วิสามัญที่อารยชน”พึงรู้กันนี้เอง
ที่เป็น“ความตรัสรู้”ที่นับเป็น“โลกุตระภูมิ”ของพระพุทธเจ้าทุก
พระองค์ ที่ชาวพุทธทั้งหลายต้องชวนชววยพยายามศึกษาให้รู้ยิ่ง
ศาสนาพุทธจึงสำคัญกันที่การมี“ความรู้ใน‘อาการ’ชั้น
วิสามัญ”แล้วสามารถจัดการกับ“อาการ”นี้เองได้อย่างเก่งด้วย
“ปัญญอันยิ่ง”(อภิญญาหรือวิชา)สำเร็จตามทฤษฎีของพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้าทุกพระองค์

“อาการ ๓๒”ที่ภาษาบาลีว่า “วัตตติงสาการ”นั่นคือ“อาการ”
สามัญที่“องคัพยพ”ในคนทั้งหลายของอวัยวะเป็นอยู่ ได้แก่ ผม
ขน เล็บ ฟัน หนังเนื้อ เอ็น กระดูก เยื่อในกระดูก ม้าม หัวใจ ตับ
พังผืด ไต ปอด ไล่ใหญ่ ไล่ย่อย อาหารใหม่ อาหารเก่า (อุจจาระ)
มันสมอง ตีเสลด หนองเลือด เหงื่อ มันทัน น้ำตา มันเหลว น้ำลาย
น้ำมูก ไขข้อ มูตร(ปัสสาวะ) ทั้ง ๓๒ นี้ มันก็มีของมันเป็นปกติ
ไม่รู้สึกผิดปกติ เช่น ไม่มี..อาการเจ็บ หรือปวด หรือขัดยอก อึดอัด
คือ ไม่บกพร่องไปจากอาการปกติเลย มันสมดุล ปกติ

และ“อาการ”ของ“อวัยวะ”หรือของ“ความรู้สึก”หรือ
“เวทนา”ที่“วิสามัญ”คือ ไม่มี“ดาวดึงส์”ไม่มี“สวรรค์”ชั้นไหนๆเลย
คน“ปกติ”คือ คนไม่มีสวรรค์ ไม่มีนรก ส่วนคนที่มี“นรก”
หรือมี“สวรรค์”จึงเป็นคนไม่ปกติ หรือคนผิดปกติสามัญไป

ดังนั้น ผู้ที่มีอุปาทาน เป็น“ภพ”คือ ดาวดึงส์ให้ตน จึงจะ
สร้าง“ภพ”ขึ้นมาให้“ตนเป็นคนผิดปกติ”

วัตตติงสาการ “อาการ ๓๒” จึงคือ “อาการ”ธรรมดา

ธรรมชาติ ที่คนทุกคนมีเป็น“ปกติสามัญ” คือ มันไม่เจ็บ ไม่ปวด หรือไม่มีอาการที่ไม่สบาย ไม่ผิดปกติอย่างใด มันเป็นอยู่ปกติดี

“ปกติ”คือไม่มี“อาการ”ของ“สุข-ทุกข์” มีจิตกลางๆ

นั่นคือ ไม่มีแม้แต่“อาการ ๓๓” ไม่มี“ดาวดิงส์(ดาวดิงส)”

ผู้ติด“สวรรค์ ดาวดิงส์” ต้องได้สวรรค์”จึงคือ คนผิดปกติ

หาก“องคาพยพ”ทั้ง ๓๒ ปกติ “จิต”ก็เป็น“ปกติ” มันทำงานตามหน้าที่ของมันอยู่อย่างสมดุล ไม่มีเหตุปัจจัยใดบกพร่อง จะเพราะโรคภัยไข้เจ็บใด หรือไม่มีอุปัทวเหตุใดไม่มีความผิดปกติสามัญ มันก็สบาย

“อาการ ๓๒”มันก็สบายๆ ปกติสามัญ ก็จะไม่มีการ “ไม่ปกติ”ใด ให้ขึ้นๆ-ลงๆ ให้วูบๆ-วาบๆ คือไม่มี“ภาวะ ๒”นั่นเอง

ที่สำคัญคือ “อาการ ๓๒”มันไม่ทุกข์ ไม่สุข “อาการ ๓๒” มันปกติ มันคือความธรรมดาๆ ก็เป็น“ความสามัญ”ที่เป็นอยู่

ผู้เป็น“อาริยะ”จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความไม่ปกติ”พวกนี้

เว้นแต่ว่า เมื่อองคาพยพ ๓๒ นั้นไม่ว่าส่วนใดส่วนหนึ่งหรือหลายส่วน มันมีอาการ“ผิดปกติธรรมดา”ขึ้นมา มันก็จะมี“อาการ”เจ็บ หรือปวด หรือไม่สบายอย่างที่เคยเป็นอยู่ ก็คือ“ไม่ปกติ”ก็เป็นจริงได้ ตาม“ความไม่เที่ยง”ที่เกิดได้ของ“ไตรลักษณ์”

ถ้าเกิดอาการอย่างนี้ขึ้น ก็คือ“ไม่ปกติธรรมดาแล้ว” ก็ “ไม่เป็นปกติสามัญ”นั่นเอง มันก็“สามัญลักษณ์”ธรรมดา

ธรรมดา หรือปกติ มันก็สบายๆแต่“ไตรลักษณ์”มันไม่คงที่

หากสบายๆคงที่ มันก็ผิดปกติไป มันก็คือ ไม่ปกติ หรือแปลก ไปจากสามัญ มันก็เป็นไปตาม“ไตรลักษณ์”ที่เป็น“สามัญลักษณะ”

“อาการ”ของ“ลักษณะสามัญทั้ง ๓๒”ในคน(อาการ ๓๒) มันก็มี“ปสาท”และ“โคจร” ทำงาน“ปรุงแต่ง”กันอย่างสมดุล คนก็จะไม่มีความรู้สึก(คือเวทนา)“ผิดปกติ”อะไร

คือ ไม่มี“อาการทุกข์” หรือไม่มี“อาการสุข”ใดๆ ทั้ง ๓๒ อาการ“ความรู้สึก”ก็ปกติ พระอรหันต์ท่านไม่มี“อาการผิดปกติ”นี้

ถ้า“อวัยวะ”ส่วนใดส่วนหนึ่งใน“๓๒ อาการ”นั้น บกพร่อง เป็นโรคหรือเกิดอุบัติเหตุได้ขึ้น

ซึ่งได้แก่ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก เยื่อในกระดูก ม้าม หัวใจ ตับ พังผืด ไต ปอด ไล่ใหญ่ ไล่ย่อย อาหารใหม่ อาหารเก่า(อุจจาระ) มันสมอง ดี เสลด หนอง เลือด เหงื่อ มันข้น น้ำตา มันเหลว น้ำลาย น้ำมูก ไขข้อ มูตร(ปัสสาวะ)

เกิดส่วนใดส่วนหนึ่งหรือหลายส่วนเป็นโรค หรือมี อุบัติเหตุขึ้นมา มันก็ยอม“ไม่ปกติ ไม่สบาย”ไปตามเหตุปัจจัย นั้นๆ ก็เป็น“ธรรมดา” ไม่ใช่เรื่อง“ไม่ปกติหรือผิดปกติ”อะไรเลย มันไม่เที่ยง

สำหรับ“อาการ ๓๓”ของ“จิต” ที่บาลีว่า “ดาวติงสาการ” หรือเป็น“อาการ”ของ“ดาวติงส์”เกิด ก็คือ “อาการผิดปกติ”นี้เอง

ผู้หลงยึดว่า ดาวติงส์เป็น“ภพสวรรค์-แดนสุข” ก็เป็น“ภพเนื่องอก”หรือเป็น“ภพ”ที่วิตถาร ที่เพ้อเกินสามัญแท้ๆ

อาการ ๓๒ ที่ปกติภายนอกภายในก็ไม่สุข-ไม่ทุกข์อะไร ความรู้สึกปกติ ก็มีแต่“รู้อะไรต่ออะไรตามที่มันเป็นนั้นๆมันจริงอยู่”

ปกติก็คือ “ไม่สุข-ไม่ทุกข์” กลางๆ นี้คือ“ความจริง”แท้ๆ ส่วนผู้“ลั้มผัส”ก็ตาม หรือ“ไม่ลั้มผัส” ก็ตาม หากเกิด“สุข

หรือทุกข์”ขึ้นมาในจิตใจ นั่นแหละคือ “ความไม่ปกติ” ที่เป็น“เวทนา” อัน“หลงสรวรรค์” หรือหลงมายา มี“นรก”แท้ๆแล้ว

คนมี“ความรู้สึก”ปกติกับ“อาการ”ทั้ง ๓๒ ของตนที่ปรุงแต่งกันอยู่ ไม่บกพร่อง ไม่ชำรุด ที่เรียกกันว่า “ป่วยเจ็บ”นั่นแหละ “ปกติ”ที่ส่วนต่างๆทั้ง ๓๒ ที่“รส ๓๒”คือ รสแห่ง“อาการจริง”ของทุกสิ่งสัมผัสสามัญ ถ้าแน่นเกิน ๓๒ ก็คือ ผิดปกติ

ตามความเป็นจริงขององคัพพในความเป็นมนุษย์โลก ทุกคนที่สัมผัสสรสอย่างเดียวกันมันจะมี“อาการ”ของมันตามหน้าที่อย่าง“สมดุล”ทุกอวัยวะแห่งองคัพพ ๓๒

ถ้าหากมี“อาการ”ไม่สมดุล คือไม่เป็น“สฺย”ขึ้นเมื่อใด นั่นคือ “ความไม่ปกติ”เกิดในคนผู้นั้น

“ความไม่เท่าปกติ”หรือ“ความไม่สมดุล”นี้แหละคือ “ความไม่เที่ยงของทุกสรรพสิ่ง”(สัพเพธัมมา อนิจจัง)ทุกสรรพสิ่งไม่เที่ยงทั้งนั้น

นอกจาก“ความรู้สึก”คือ“เวทนา”นี้แหละที่แปรปรวนง่าย ไม่ปกติง่าย คือ ไม่เที่ยงง่ายมากๆ เป็นไปตามที่เรา“หลงยึด”

จึงมี“นิพพาน”ของอรหันตบุคคลแท้เท่านั้นที่เที่ยง(นิจจัง)ถาวรยั่งยืน(ธฺรฺง)จริงๆ เพราะท่าน“หมดหลง(หมดโมหะ)” เป็นผู้“รู้ความจริงตามความเป็นจริง”ไม่สับสน ไม่หลงไปตามผู้อื่น จึงเรียกว่า “แท้”ว่า“เที่ยง” ศึกษาในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ตั้งแต่ข้อ ๕๑๙ ถึงข้อ ๕๙๙ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ละเอียดลึกซึ่งยิ่งนัก

“แท้”หรือ“เที่ยง”นี้ภาษาว่า “นิจจัง” เรียกเต็มๆบาลีก็คือ “สฺยญฺยาเย นิจจาณี” ซึ่ง“เที่ยง”และ“แท้”นี้พิสูจน์กับผู้อื่นได้

“แท้”ก็คือ จริงที่สุด ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ลัจจะมี

หนึ่งเดียวเท่านั้น ไม่มีสอง” มี“นิพพาน”เท่านั้นที่เป็น“หนึ่ง”

มีหนึ่งเดียวนี้ที่เป็นลัทธิจะ นอกนั้นไม่มีอะไรนับว่า“ลัทธิจะ”

“เที่ยง”หรือ“แท้”เพราะเป็นนิจจัง-ฐวัจ-ลัสสตัจ-อวิปริณาม
ธัมมัง-อสังหิรัง-อสังกุปปัง

และผู้อรหันต์แล้ว เป็น“อมตบุคคล” เมื่อยัง“ไม่ตาย”แบบ
“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ก็ยัง“ทำงาน”มี“การประมาณ”(มัตตัญญ
ตา)ยึดหยุ่นให้โลกอยู่ อย่างเสียสละ ช่วยโลกตาม“ภูมิবারม”แห่ง
ตน ไม่ประมาท ด้วยความไม่มีตัวตน-ไม่ลำเอียงแก่ใครๆเลย

ซึ่งไม่มี“ดูด” ไม่มี“ผลัก”สำหรับท่านจริง

คนผู้ไม่ใช่อรหันต์จึง“มีผลัก-มีดูด”อยู่

ถ้าหลงอุปาทานชอบ“ยินดีพอใจ”ก็ดูด จนถึงหนักๆจัดๆ

ถ้าอุปาทานชัง“ไม่ยินดีไม่พอใจ”ก็ผลัก จนถึงขั้นแรงร้าย

“พลังงาน”ที่มี“ดูด”หรือ“ผลัก”นี้แลคือ “ความไม่เป็นกลาง”
แม้ชนิดเล็กน้อยปานใดๆ หาก“มีพลังดังว่านี้”ยังปรากฏ นั่นคือ“อตัตา”
ก็คือ ความยัง“มีด้าน-มีข้าง-มีส่วน”มาให้สนใจตนอยู่

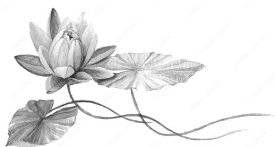
คือ“ความไม่เป็นกลาง”ของพลังงาน“จิตนิยาม” เท่าที่บุคคล
ใดสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง และสามารถทำให้“มี”อันตา(ด้าน,ข้าง,
ส่วน)ลดลงๆ จนกระทั่งไม่มี“อันตา”คือ ไม่มีปลาย ไม่เหลือข้าง
หรือส่วนใดๆออกนอก“กลาง”ไปเลยโน่นแหละ คือ “เป็นกลาง”

ชื่อว่า ผู้“อนัตตา” เพราะ“ทำอนัตตา”ได้

ผู้ทำ“อนัตตา”ได้แน่แท้ จึงคือผู้“สูงสุด”(อันติมะ,ultimate)เท่านี้
เท่านั้นสำหรับ“จิตนิยาม”ที่มีความเป็นที่สุดแห่ง“มุนโส”ในโลก
ดังนั้นปุถุชนมีทั้ง“ดูด”ทั้ง“ผลัก”สารพัด นับไม่ไหว

แยกไม่ได้ ดูดอันนั้น ผลักอันนี้ต่างๆไปตามแต่ละคน ขึ้นแยก ขึ้นนับ
ตายแน่

● จบฉบับที่ ๓๓๕

ฉบับที่ ๓๓๖ กรกฏาคม ๒๕๖๑

ฉบับ ๓๓๖ นี้ขอแทรกเรื่องสำคัญนิดหน่อก่อนอื่น คือ
เรื่องที่อ้างอิงได้ว่า “หลับตา” ปฏิบัตินั้นมันผิดออกนอกพุทธจริงๆ

นั่นคือ นักปฏิบัติมีจิตวิญญูทั้ง“๒ สาย”..ไม่ว่า“สายสว่าง
(อาภัสรา) หรือสายมืด(สุกกิณฑา)” การหลับตาปฏิบัติ นั้น คือสะกดจิต
ตนจมอยู่ใน“สัญญา” เป็น“เจโตสมาธิ”(meditation)ทั้งสิ้น จะจมอยู่
ใน“อดีต ๑๘ อนาคต ๔๔”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“พรหมชาล-
สูตร”นั่นเอง ไม่รู้เท่าทัน“ปัจจุบัน” จึงไม่มี“วิญญูธรรมนิพพาน”ที่เป็น
“นิพพานในปัจจุบัน”ของแท้ชัดๆ

เพราะหลงผิด(โมหะ)“สะกดจิตตนไว้อยู่แต่ในภวังค์”คือ
“ภพภายใน”เท่านั้น จึงได้แค่“สัญญา”เท่านั้นว่า เป็น“นิพพาน”
ซึ่ง“ก็รู้ได้แค่ตนคนเดียว” ที่เป็น“อดีต ๑๘ อนาคต ๔๔”

ซึ่งไม่มี“ภายนอก(พหิตถา)”ร่วมด้วยเลย

ผู้มีแต่“ภายใน(อชณัตถัง)”จะมีแต่“อดีต ๑๘ อนาคต ๔๔”..
ไม่มี“วิญญูกาล”เลย (นั่นคือ ไม่มีภาวะ“ปัจจุบันชาติ”แท้ๆ มีแต่“อดีต อนาคต”เท่านั้น)
ไม่มี“วิญญูกาล”คือ ภาวะที่ไม่มีเป็น“ปัจจุบัน”แต่อย่างใด

มีแต่“อดีต”หรือมีแต่“อนาคต” ถ้าจะมี“ปัจจุบัน”ก็เป็นแค่
“ปัจจุบันของตนคนเดียวที่ตนรู้-เห็น-อยู่ภายในภพของตนแค่นั้น”

ไม่มีแสงสว่างของพระอาทิตย์(อาโลกสัญญา)ดวงเดียวกัน
ร่วมกับคนอื่น ไม่มี“ภายนอก(พหิตถา)”ออกมาพร้อมกับ“โลก”ภายนอก
ได้ดวงอาทิตย์เดียวกัน กับใครๆเขาเลย

ก็เป็นได้แค่“สัญญายะ นิจจานิ”ของตนคนเดียวเท่านั้น

“สัญญายะ นิจจานิ”หมายความว่า เรากำหนดรู้เฉพาะของ
เราอยู่ภายในจิตของเราเองเท่านั้น ว่า “ภาวะนี้จริง-ภาวะนี้มี-
ภาวะนี้เป็น-ภาวะนี้ได้-ภาวะนี้แท้-ภาวะนี้เที่ยง-ภาวะนี้คือตัวตน”
อยู่คนเดียว ภายในจิตตนเอง‘หนึ่งเดียว’เท่านั้น” ไม่มีอะไรร่วม
“เป็น ๒”เลย

ไม่มี“คนอื่น”อีก อย่างน้อยก็“ผู้หนึ่ง-ผู้ใด”ร่วมรู้”ด้วย หรือ
ยิ่งคนหลายคนร่วมรับรองกันใน“โลก”ภายนอก ยิ่งมากยิ่งขึ้น“จริง”

“โลก”ต้องมี“ภายนอก” ต้องมี“แสงสว่างของพระอาทิตย์”
ต้องมี“จิตนิยาม”ของผู้อื่นร่วมรู้ได้ด้วย ร่วมสัมผัสด้วยได้ จึงจะ
เรียกว่า“โลก” ที่ร่วม“โลกเดียวกัน” มีสัจจะด้วยกัน

ไม่เช่นนั้นก็อยู่กัน“คนละโลก(คนละภพ)” มันก็พูดกันไม่รู้เรื่อง
ก็ต้องเลิกรากันไปแค่นั้น

“โลก”จึงได้แก่ ในภาวะที่มีทั้ง“ภายนอกของตน”ร่วมเป็น
“ธรรมะ ๒ (เทว ธัมมา)”กับ“จิต” และคนอื่นที่เป็น“จิตนิยาม”
ร่วมด้วย และอย่าลืมนะว่า “คน”ต้อง“มีจิตร่วมด้วยเสมอ”นะ!

ที่สำคัญคือ “นิพพาน”จะเกิดได้ต้องเป็น“ปัจจุบัน”เท่านั้น
ไม่ใช่ภาวะ“ปัจจุบัน” ใครก็ทำ“นิพพาน”ไม่ได้

“นิพพาน”ทำได้ในกาลของ“ปัจจุบัน”เท่านั้น
นอก“ปัจจุบัน”ปฏิบัติให้เกิด“นิพพาน”ไม่ได้เด็ดขาด
ผู้หลงผิดไปปฏิบัติ“หลับตา”เป็นต้น “ปัจจุบัน”นั้นมันไม่มี
“ภายนอก”(ปิดทวาร ๕) มันมีแต่“ปัจจุบันภายใน”ของตนแต่ผู้เดียว”
โศดฺดฺ(มี“ปัจจุบัน”เหมือนกันนะ! แต่“ปัจจุบัน”นี้อยู่ในภาวะ“หลับตา”ไง!)

พระพุทธเจ้าจึงตรัสชัดที่สุดแล้วว่า การ“หลับตา”ปฏิบัตินั้น
มันได้แต่“มิกขาทีฏฐิ ๖๒” คือ “อดีต ๑๘”และ“อนาคต ๔๔”

ดังนั้น การหลับตาปฏิบัติจึงปิดประตูบรรลุนิพพาน

“นิพพาน”เกิดได้เป็นได้ในขณะ“ปัจจุบันชาติ”คือมีได้ในขณะ
“ทีฏฐธรรม”เท่านั้น นอก“กาล”ที่เป็นปัจจุบันเป็นไม่ได้

“ปัจจุบันชาติ”คือ ในกาลที่“มีปัจจุบันเกิดอยู่”หลุดๆโตนๆ
เท่านั้น ซึ่งแตกต่างจากกาลที่เป็น“อดีต”และ“อนาคต”

เพราะ“ปัจจุบัน”นั้นมีความเป็น“โลก”ครบบริบูรณ์ของ
“อาโลก” อันมี“แสงสว่างภายนอกของพระอาทิตย์ร่วมอยู่ด้วย”
(อาโลกสัญญา) ซึ่ง“คนผู้อื่นสามารถร่วมรู้-รับรอง-ยืนยันด้วย”
ได้จึงจะชื่อว่า “ความจริง”สัมบูรณ์

“นิพพาน”ที่มีแต่ของตนยึดอยู่ผู้เดียว ไม่เป็น“ธรรมะ ๒ ที่
สัมพัลวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” ครอบถ้วน“วิโมกข์ ๘”ทั้ง ๘ ข้อ และ
ที่สุดมี“สัญญา เวทิต นิโรธวิโมกข์ ๘”ไม่ได้ จึงไม่นับเป็น“นิพพาน”
ตามแบบพุทธที่พระพุทธเจ้าทรงประกาศเป็นลัทธิจะสากลในโลก

จึงเป็นได้แค่ผู้จมอยู่ใน“ภวังค์” ก็ได้แต่หลงจมหรือจบบนอยู่กับ
“นิพพานในใจตน”เท่านั้น ก็เป็นแค่“สัญญา”ตน ไม่ใช่“นิพพาน”ที่
เห็นด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”ซึ่งต้อง“ลืมตา”ปฏิบัติ“เห็นนิพพาน”อย่าง

คนผู้“ลืมนาม”มีสติสัมปชัญญะปัญญา(จักขุมบาปนิพพุต)ที่เกิดจาก “ภาวะที่ลืมนามมีผัสสะ ๖”มีชีวิตปกติอยู่กับ“อาชีพ-กัมมันตะ-วาจา-สังกะปะ”ครบทุกอริยาบถ เป็นผู้ตื่นเต็มทั้ง“กาย-วาจา-ใจ”

“ครบกาย-ครบใจ” ครบภายนอก-ภายใน มี“ธรรมะ ๒” คือมีทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม”บริบูรณ์ มีทั้ง“กาย”ทั้ง“จิต” เป็น“เทว”แท้ จึงมิใช่เรียนรู้แค่“ใจ”ภายในเท่านั้น ส่วนเดียว

และมีใจเรียนรู้อยู่แต่“กาย”ภายนอกเท่านั้นส่วนเดียวด้วย ต้องรู้ทั้ง“นอก”และทั้ง“ใน” เป็น“กาย”เป็น“เทว”อยู่เสมอ และรู้ทั้งการไล่เรียงเป็นลำดับ ไม่ลัดตัดตอน ลดละกำจัด ไม่ได้จากภายนอกไปหาภายใน ไม่ใช่ทำจากภายในมาหาภายนอก ต้องภายนอกกำจัดได้หมดก่อนจึงจะทำภายในต่อไป มีขั้นต้น แล้วมีชั้นกลาง ชั้นปลาย ซึ่งพระพุทธเจ้าก็ตรัสไว้ดีแล้วว่า ภายนอกกำจัดง่ายกว่า รู้ได้ง่ายเพราะหยาบใหญ่ รู้“ความเป็นตน-เป็นเรา”ของภายนอกปรากฏชัด เลื่อมกิติ เจริญกิติ ตายกิติ เกิดกิติ จึงเรียนรู้ง่าย เบื่อหน่ายได้ง่าย รู้ความเป็นตัวตน ความเป็นเราง่าย ดังนั้น จึงสามารถมี“รูป”และ“นาม”ที่เป็น“ภาวะคู่”ให้เรียน ให้รู้ครบไปตลอดทั้ง“ภายนอก-ภายใน”มี ๒ ภาวะเป็นคู่ไม่ขาดกัน

จึงจะมี“กาย”ให้ตนศึกษาไปตลอดทั้งต้น-กลาง-ปลาย

“จิตนิยาม”หรือความเป็นพลังงานชั้น“กาย”เท่านั้นจึงจะเรียนรู้“ความเป็นตน-เป็นเรา”ได้ครบพลังงานชั้น“อุตุนิยาม-พิชนิยาม” หากขาด“กาย”ให้ศึกษาก็ไม่มีสิทธิ์จะเรียนรู้ได้เลย เพราะจะไม่สามารถศึกษาให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรมนิยาม ๕”ได้

และแม้ว่าจะเป็น“จิตนิยาม”ที่มี“กาย”ก็เถอะ ผู้จะศึกษา

โลกุตตรธรรมได้ก็ต้องขึ้น“เวไนยสัตว์”ด้วย เพราะเป็น“พลังงาน
ชั้นอารยะ”ที่สามารถมีประสิทธิประจักษ์เป็นปัญญารู้“ความจริง”
ขั้นนี้กันได้ ถึงจะบรรลุ“อรหัตตผล”ขั้นสูงสุด“อรหันต์”สำเร็จแท้

“อเวไนยสัตว์”เป็นไม่ได้ แน่นนอน

ผู้เจริญเข้าชีวิต“โลกุตระภูมิ”จึงถึงเขตจริง

พลังงานของสัตว์ผู้เป็น“จิตนิยาม”แล้ว สามารถทำ“จิต”(ใจ)
ของตน ให้ตนเองทั้ง“รู้ถูก”จริง ทั้ง“ทำใจตน”ได้แท้

“ทำใจตน”ได้แท้ ที่ว่านี้ ก็คือ ทำ“จิตนิยาม”ของตนให้อยู่
ในภาวะเป็น“พีชนิยาม” สำเร็จส่วนหนึ่ง และภาวะ“จิตนิยาม”
ส่วนอื่น ก็ทั้งมี“ความรู้”(ปัญญา)จัดการ“ปรับแต่งตนเอง”ให้อยู่ใน
ภาวะ“พีชนิยาม-อุตุนิยาม”ได้แท้ ในขณะที่ตนก็ยังมีความเป็น
“จิตนิยาม” อยู่ด้วยกัน ด้วยตนเองนั่นเองที่ทำ“กรรมนิยาม”เอง
สำเร็จเป็น“ธรรมนิยาม”อยู่ในตน

นี่คือ สมรรถนะของคนที่พระพุทเจ้าทรงค้นพบทฤษฎีได้ด้วย
พระองค์เอง ที่เรียกชื่อว่า พุทธธรรม-พุทธศาสตร์-พุทธศาสนา

ซึ่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“การเกิด”และสามารถทำ“การดับ”ให้แก่
“จิตในจิต”ของตนได้อย่างเป็นจริง จึงสามารถจะ“ดับ”พลังงานส่วน
ที่ต้องการให้“ดับ”ถาวรยั่งยืนนิรันดร์ก็ได้-ต้องการเหลือส่วนที่จะ
“อาศัย”ใช้สอยก็ได้ -ได้ทั้งในภาวะทำงาน และที่ให้หยุดนิ่งรออยู่

เป็น“ธรรมะ ๒”ที่เรียกว่า จัดการ“รูปกับนาม”ได้อย่างเก่ง
คือ“อภิสังขาร” หรือสามารถจัดการกับภาวะของ“พลังงานบวก
(static)และพลังงานลบ(dynamic)ได้อย่างเก่ง

เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจฉัย”ของ

พลังงาน“จิตนิยาม”อย่างถ่องแท้”(โยนิโธ) และมีความสามารถ
“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ของตนได้อย่างแท้จริง

จึงสามารถ“ดับเหตุ” แล้วอาศัย“สมุทัย-ปัจจย”ใช้
พลังงานเป็น“นิทาน” เป็นเรื่องราวของ“จิตนิยาม”ไปอย่างดั่งาม
ได้จริง

นี่คือ “โลกใหม่”(ปรโลก)หรือ“โลกอื่น”(ปรโลก)ที่พุทธทำได้ มี
นิยามว่า “อเทวนิยม” จึงชื่อว่า “โลกุตระ” เพราะเป็นคนละโลกกัน

ผู้ดับ“เหตุ”ของโลภียในใจไปตามลำดับ โดยไม่ตัดลัด ไม่
สับสน ก็เป็น“โลกุตระธรรม” ที่มหัศจรรย์ยิ่ง ถ้าไม่ตามลำดับ ก็วกไป
วนมา ตีไม่ตี“วนเข้าชั้นโลกียะ”ไปเลย

เมื่อ“ดับอบายภพ”ได้(นิโรธ)สนิทสมบูรณ์ดีแล้ว ผู้นั้นไม่มีสุข-
ไม่มีทุกข์อยู่กับ“อบาย”นั้นๆได้แล้ว อย่างสง่าผ่าเผย โดยเราก็ออยู่
ในสังคมที่มี“อบาย”นั้นด้วยได้ อย่างมี“จิตใจ”สบาย ไม่ลำบาก
และ“ไม่”แม้แต่แอบเสพสุขจาก“ความเป็นอบาย”นั้นๆอยู่กับสังคม
อยู่ภายในใจของตนเอง ไม่มี“แอบเสพ”แล้ว ก็หมดสิ้น“อบาย”นั้น
ได้แท้ กระทั่งใจสะอาดเป็นขั้นๆไปตามลำดับเรียบร้อย นำอัศจรรย์

แล้วก็มาลดละล้างกิเลสตัวต่อไปของเราคือ กามใน“กามภพ”
ที่เหลือ ก็“ภพ”ที่มี“ตาหูจมูกลิ้นกายภายนอก”สัมผัสอยู่-สัมผัสอยู่
ใน“ภพกาม”สามัญปกติ ที่ในใจเราหมด“รสสุข”กับ“ภพอบาย”นั้น
แล้วจริงๆ

อบาย ก็คือ ความไม่ดีไม่งามขั้นต่ำใน“กามภพ”ของเรา
เฉพาะของเราละ ต่ำสุดของแต่ละคน

เปรียบกับของคนอื่นดูได้ เพื่อความชัดเจนสำหรับตน ซึ่ง

จะรู้ชัดได้เลยว่า ที่แท้เรายังต่ำกว่าคนอื่นเสียอีก หรือเรายังดีกว่าคนอื่นบ้าง ก็ดูชัดๆ ตามที่“มี”อยู่นั้นจริงๆ จะได้พัฒนา“ความต่ำของเรา”นั้นๆ ให้ยิ่งๆ ขึ้น

ที่“ต่ำสุด”ของเราก็สำคัญของเรา นั้นแหละ“อบาย”ของเรา แม้จะสูงกว่า“คนอื่น” ก็คือ“อบาย”ของเรา เพราะนี่คือ“ชั่วต่ำสุดของเรา” “อบาย”คือ“ต่ำสุด” ก็ของตนๆ

ผู้ละล้างกำจัดกิเลสได้แล้วในใจตน ก็นี้แหละ ผู้“หลุดพ้นจากภพ” ไปแต่ละภพๆ

นี่คือ “ผู้ได้สดับ” แล้วปฏิบัติจน“ใจตนมีความหลุดพ้น”จาก“ภพ”ต่ำไปเป็นลำดับๆ

แม้จะ“ได้สดับ” จะเข้าใจอย่างลึกซึ้งในคำว่า“โลกุตระ”ก็ตาม แต่ถ้าคนผู้นั้น“จิตใจ”ยังไม่มีผลจิตเข้า“กระแสโลกุตระธรรม”(เสต-บันนะ)แม้ขั้นต้น ก็คือ ผู้ยังไม่“หลุดพ้น”เลย

พลังงานจิตของเราผู้เริ่ม“เข้ากระแสธรรมโลกุตระ” ผู้ปฏิบัติของพุทธจะต้องมี“ปัญญา” กำหนดรู้“พลังงาน”นั้นก่อน แล้วจึงจะรู้จริงยิ่งขึ้นไปตามลำดับ

ในบรรดาคนจะมี“จริต”เป็น“ต้นเค้า”ของ“จิตเดิม”มาแบ่งเป็น ๒ สายใหญ่ คือ “สายศรัทธา” กับ “สายปัญญา”

“ศรัทธา”นั้น บางทีก็ใช้คำเรียกว่า “เจโต”หรือ“จิต” อันก็หมายถึงความเป็น“ธาตุรู้”ขั้นชีวะระดับ“จิตนิยาม”ทั่วไป

แต่“ปัญญา”นั้น มีภาษาใช้เรียกว่า “พุทธ”หรือ“โพธิ์”

ซึ่ง“พุทธ”หรือ“โพธิ์”นี้มีนัยสำคัญมากขึ้น“อจินไตย”ที่เดียว “ปัญญา”จึงมีความหมายพิเศษลึกล้ำขึ้น“พุทธวิสัย”

ความเป็น“ธาตุรู้”ของ“ชีวะ”ระดับ“จิตนิยาม”ที่เป็นของคนในโลกทั่วไปสามัญจึงเป็น“ความรู้-ความฉลาด”ถึงขั้นอัจฉริยะกันแบบ“เณโก”เท่านั้น ไม่ออกนอกกรอบ“เณโก”ไปได้ เป็นคนส่วนใหญ่ของโลก คือ “เทวนิยม”สามัญปกติธรรมดาของ“โลกียะ”

ผู้ที่เป็น“อัจฉริยะ”มากสูงส่งจริง ก็ได้เป็น“ศาสดา”ก็มี“ศาสนาของตน” ซึ่งมีแตกต่างกันไปหลายศาสนาในโลก

แต่“ความรู้-ความฉลาด”ถึงขั้นอัจฉริยะอีกแบบหนึ่งที่เป็นความแตกต่างจากแบบ“โลกียะ”ที่เรียกว่า“โลกุตระ”นั้น จะมี“ปัญญา”เป็นตัวยืนยันซึ่ง“ความจริง”ที่รู้กันได้ยากยิ่งๆ จึงเรียกว่าเป็น“อจินไตย”

เพราะ“ปัญญา”เป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็น“ความจริง”อัน“เหนือ”สามัญปกติของ“โลกีย”ที่จะตามรู้หรือรู้ตามได้

“๒ สาย”นี้เป็น“ธรรมชาติโลก”แห่ง“อจินไตย”ซึ่งแยกกันชัดมาก ซึ่งเป็นธรรมามาแต่ไหนแต่ไรแล้ว

สาย“ศรัทธา”ก็มี“ศรัทธา”เป็น“แกนจิต”

“สายศรัทธา”ก็แยกกันชัดเป็นธรรมดาแล้วว่า ไม่ใช่มี“ปัญญา”เป็น“แกนจิต” แต่มี“ศรัทธา”เป็น“แกนจิต”

สายศรัทธา เมื่อเริ่มติดตามแสวงหาธรรมที่เป็น“โลกุตระ”อันมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“นิพพาน”นั้นจึงเป็น“สาย”ที่เรียกด้วยภาษาว่า “ศรัทธาอนุสาริ” ที่ต้องเริ่มจาก“สัมมาทิฐิ”ใน“ปัญญา”ได้ช้ากว่าคนที่ม่แกนจิต”เป็น“ปัญญา”มาแล้วในตัวเอง

“สายศรัทธา”นั้นไม่มี“นิพพาน” ที่สามารถทำ“จิตวิญญาน”ให้“สูญสลายไปได้” มีแต่“จิตวิญญาน”ที่ยืนหยัดอยู่“นิรันดร์”

ส่วน“สายปัญญา”นั้นก็“ปัญญา”เป็น“แก่นจิต”อยู่ในตัวเอง
แล้ว ไม่ต้องแสวงหา“แก่นจิต”อีก จึงเป็นธรรมดาที่สามารถเรียนรู้
ให้มี“ปัญญา”เป็น“สัมมาทิฐิ”ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เร็วกว่า
“สายศรัทธา”ที่ยังไม่มี“ปัญญา”มาในตัวเองเป็น“ธรรมชาติ”

“สายปัญญา”จึงมี“สมบัติ”ติดตัวเองมาก่อน“สายศรัทธา”
จึงเร็วกว่า ก็เป็นธรรมดา ไม่ใช่เรื่องผิดปกติธรรมดาแต่อย่างใด
ไม่ใช่เรื่องซีโก้ง ไม่ใช่เรื่องยกตนข่มแบ่งอันใดเลย

จึงเร็วไวทันที่ทันใด ไม่ต้องเสียเวลา-เสียแรงงาน-เสีย
ทุนรอน ใดๆทั้งนั้น

ดังนั้น จาก“ธรรมานุสารี”สายปัญญา จึงปฏิบัติ“ธรรม”
ที่เป็น“วิมุตติ”ไปได้เสร็จสรรพเป็น“ธรรมวิมุตติ”ของ“ปัญญา”ได้เลย
ก็เป็น“วิมุตติ”ของ“ธรรมานุสารี”ที่มี“ปัญญา”อยู่แล้ว

ส่วน“ศรัทธานุสารี”ก็ปฏิบัติของ“ศรัทธา”ที่ต้องพากเพียร
กว่าจะเป็น“ทิฐิปัตตะ”ที่มี“สัมมาทิฐิ”อันเป็น“ปัญญา”ที่จะเป็น
“สัมมาวิมุตติ”จึงเป็น“วิมุตติ”ถึง ๒ รอบ ๒ ชั้นถึงจะเป็น“ทิฐิปัตตะ”

ส่วนสาย“ปัญญา”คือ“ธรรมานุสารี” ก็จะบรรลุเป็น“ทิฐิ-
ปัตตะ”ต่อติดไปได้ทันทีเลย แล้วทำเป็น“กายลักขิ”ได้ทันที

ซึ่งสาย“ศรัทธา”ก็ต้องมี“ศรัทธาวิมุตติ”ก่อน ซึ่งจะต้อง
ผ่าน“วิมุตติ”ของ“ศรัทธา”ไปได้ชั้นหนึ่ง จึงจะไปมี“กายลักขิ”ได้

ส่วน“ธรรมานุสารี”นั้นขึ้นเป็น“ทิฐิปัตตะ”เลย ไม่ต้องลง
ไปผ่าน“ศรัทธาวิมุตติ” ก็เป็น“กายลักขิ”ได้เสร็จสรรพ

เพราะมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย” สัมมาทิฐิทุกภาวะ
ปรากฏมาตลอดละเอียด และสามารถปฏิบัติตาม“วิโมกข์ ๘”ได้

“ทฤษฎีปัตตะ”หมายความว่า
สามารถ“บรรลุอย่างบริบูรณ์”
พร้อมทั้ง“ปัญญาอันยิ่ง”

เมื่อขัดแย้งกันถึงขีดถึงขั้น เหตุการณ์เป็นไปสุดท้ายจนถึง
ความสุดวิสัย เพราะต่างฝ่ายต่างมีศรัทธา-เชื่อ และต่างก็
มีปัญหา-เห็น ตามศรัทธาและปัญญาของแต่ละฝ่ายจริงๆ ก็
ต้องจบด้วยหลักธรรมวินัยสุดพิเศษของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
นั่นคือ“นานาลังวาส” (จาก“ประนีประนอมกันด้วยนานาลังวาส”)

บริบูรณ์

ผู้ปฏิบัติสาย“ปัญญา”นั้นมี“ปัญญา”ในตนเองเป็นต้นเค้า
แล้วจึงมี“สัมมาทิฐิ-สัมมาปฏิบัติ”เกิดผล ที่เป็น“ทิฐิปัตตะ”

ซึ่งมีความแตกต่างกันกับ“ศรัทธาวิมุตติ”ตามลัทธิธรรมดา
“ทิฐิปัตตะ”นี้จึงหมายความว่า สามารถ“บรรลุอย่าง
บริบูรณ์”พร้อมทั้ง“ปัญญอันยิ่ง”ไปได้เลย

แต่“ศรัทธาวิมุตติ”นั้นยังไม่มี“ปัญญอันยิ่ง”เพียงพอ คือ
ยังไม่มี“ความรู้-ความฉลาด” ที่เรียกให้ยิ่งขึ้นว่า“อภิปัญญา”

เพราะ“ปัญญา”นี้เป็น“ความรู้”ชั้น“โลกุตระ” มันยิ่งกว่า
ความรู้ชั้น“โลกียะ”ไปจริงๆ ซึ่งมันรู้ครบทั้งสภาวะและลำดับ แม้ที่สุด
รู้ความเป็น“กรรมกับกาละ”ที่มี“ปฏิจลสมุปบาท”หรือมี continuum

จึงรู้จักรู้แจ้ง“ความเป็น“ศรัทธาอนุสาวิ-ธรรมานุสาวิ-
ศรัทธาวิมุตติ-ทิฐิปัตตะ-กายลักขิ-ปัญญาวิมุตติ-อุกโตภาควิมุตติ”

สาย“ลัทธิ(ศรัทธา)”นั้นมีธาตุแท้ของ“ส+ท+ธ” ส่วนสาย
“ปัญญา”นั้นมีธาตุแท้ของ“ป+ญ+ญ”

สาย“ลัทธิ”มีธาตุพลังงานลบ(dynamic)คือ“ส” และพลังงาน
บวก(static)คือ“ท+ธ” จึงมีสภาพ“นิ่ง,ไม่ปรุปรังงาน”มากกว่า“เคลื่อนไป
หรือปรุปรังงาน” ฉะนั้นก็มี“พัฒนาการ,ผลงาน”น้อยกว่า

เพราะมีภาวะ“นิ่ง”หรือภาวะ“ไม่ทำงาน”มากกว่า ก็ก้าวไป
ได้น้อยกว่าก็เป็นจริง“ตามจริง”นี้แท้ๆ

ส่วนสาย“ปัญญา”มีธาตุพลังงานลบ(dynamic)คือ“ญ+ญ”
กับพลังงานบวกคือ“ป” ปรุปรังต่างกัน,ทำงานจัดการ”จึงมี“พัฒนาการ,
ผลงานมากกว่า”จริง ก็เป็นไปตาม“ธาตุ”แท้ที่มีจริงนั้นๆ ไม่ใช่ไป

กตข่ม หรือลำเอียงใดๆ

“สายลัทธิ(ศรัทธาอนุสาร)”จึงได้วิมุตติก็เป็นแบบศรัทธาเรียกว่า
“ลัทธิวิมุตติ(ศรัทธาวิมุตติ)”

ส่วน“สายปัญญา(ธัมมานุสาร)”จึงได้วิมุตติก็เป็น“ทิฏฐิปัตตะ”
ซึ่ง“ทิฏฐิปัตตะ”หมายความว่า บรรลุ(ปัตตะ)ด้วย“ทิฏฐิ”ที่มี“ปัญญา”
นำจึง“สัมมาทิฏฐิ”ได้เร็ว ได้ง่าย ได้คล่องกว่า แท้

สำหรับ“สายศรัทธา(ลัทธิอนุสาร)”นั้นได้วิมุตติได้วิมุตติที่เป็น
“ลัทธิวิมุตติ” ซึ่ง“ลัทธิวิมุตติ”นี้ หมายความว่า บรรลุ(ปัตตะ)ด้วย
“ลัทธิ” ที่มี“ลัทธิ”นำ ไม่มี“ปัญญา”นำ จึง“สัมมาทิฏฐิ”ได้ช้าได้
ยาก ได้ไม่แว่วไวเท่า“สายปัญญา”

เพราะสายลัทธิมี“มุกฺกุตธาตุ”ไม่เท่าสายปัญญาที่พัฒนา
“อุเบกขา องค์ ๕”มาครบ

“อุเบกขา ๕”ที่สาย“ปัญญา”ได้พัฒนา“เจตสิก ๕”มาแล้ว
จริงคือ “ปริสุทธา-ปริโยทาทา-มุก-กัมมัฏฐา-ปภัสรา”(ลัทธิ ก็คือ
ศรัทธา)

สายลัทธิจึงต้องมี“ปัญญา”ให้“สัมมาทิฏฐิ” จึงจะผ่าน
“ทิฏฐิปัตตะ”ได้ไปสู่“กายลักขิ” ที่มีทั้ง“ปัญญา”ทั้ง“ศรัทธา”ครบ
สองส่วน

แล้วจึงจะผ่าน“กายลักขิ”ด้วยกันทั้งคู่โดยเฉพาะสาย“ศรัทธา”
ต้อง“เห็น”ว่า“หลุดพ้น”แล้วด้วย“ปัญญา”ที่มี“กาย”เป็นพยาน
หลักฐาน โดยต้องมีจิตสัมผัส“อาการ”ของกระแสจิตที่เดินทางไปสู่
ทิศที่ตรงกันข้ามกับกระแสโลกีย์ อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริงชัดเจนแท้ใน
“ความแตกต่าง”(ลักษณะ)ของกระแส“โลกียะ” กับกระแส“โลกุตระ”

ซึ่งมี“นิมิต” หรือมี“เครื่องหมาย”ให้ตนเองรู้ชัดๆ ตาม“อุเทศ”(คำ
สาธยายอธิบาย)ที่ได้ยิน ได้ฟังมาจากพระพุทเจ้า หรือจากลัทธิบุตร
ครบ“อาการ-ลึงคะ-นิมิต-อุเทศ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

“ปัญญา”นั้นต้องมีการสัมผัสทวารภายนอกอยู่ด้วยจึงจะ
เป็น“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพล”ได้

หากมี“รู้”กันอยู่แต่“ภายใน” ไม่มี“สัมผัสภายนอก”การ
รับรู้นั้นก็มิแต่“สัญญา”เท่านั้น ไม่เรียกว่า“ปัญญา”

“การหลับตา”ปฏิบัติจึงเกิด“ปัญญา”ไม่ได้ เกิดกันแต่“สัญญา”
เท่านั้น เพราะ“หลับตา”ปฏิบัติไม่มี“ปัจจุบันชาติ”ที่ภาษาบาลีว่า
“ทิกฺขณกาล”หรือ“ทิกฺขณธรรม”

นั่นคือ ไม่เป็น“ความรู้”ที่มีครบ“ความจริง”ทั้งภาวะที่เป็น
ภายนอกอันเป็น“โลก”ทั้งภาวะที่เป็นภายในอันเป็น“อตฺตา”

“อตฺตา”จึงจะมีพร้อมบริบูรณ์ถ้วน ๒ ภาวะในประดาที่
เรียกว่า“ธรรม(ทรงอยู่)”ซึ่งเป็น“กรรม”ของแต่ละบุคคลที่ยังอยู่ใน
มหาเอกภพจักรวาล

การจะเรียนรู้เรื่องของ“วิญญาณ”หรือ“เทว”ต้องเรียนรู้
ด้วย“นาม-รูป” และไม่ว่า“เทว”หรือ“วิญญาณ”จะยิ่งใหญ่แค่ไหน
ก็ต้องเรียนรู้จากความเป็น“กาย(ภาวะของภายนอกกับภายใน)”

“กาย”ก็ต้องครบ“๒ ภาวะ”เสมอจึงจะเป็น“การรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง”ครบถ้วน“ความจริง”ได้

ถ้าไม่มี“ภาวะ ๒”อันเป็น“เทว”ให้ศึกษา ก็ไม่สามารถจะ
อะไรให้“เปรียบเทียบกัน”เพื่อรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”

เช่นว่า.....

หนึ่งนั้น อะไรเป็น“โลก”เป็น“เอกภพมหจักรวาล”...?

และอีกหนึ่งนั้น อะไรเป็น“วิญญาน”เป็น“อัตตา”หรือ
“ปรมาตมัน”ที่เรียกว่า“พระเจ้า” กันแน่...?

ดังนั้น “การหลับตา”ปฏิบัติศึกษาจึงเป็นการเรียนรู้ที่ไม่
“ครบความจริง”ทั้งภายนอกที่คือ“ความจริง”ส่วนหนึ่ง ทั้งภายใน
ที่เป็น“ความจริง”อีกส่วนหนึ่งประดามีของ“วิญญาน”ในเอกภพ
มหจักรวาล

ก็เป็นการศึกษาที่ขาดตกบกพร่อง“ความจริง”ไปแน่แท้
ภาวะที่ไม่สามารถ“สัมผัสรู้”ได้ด้วยทวารภายนอกของ
“มนุษย์”ครบ ๕ ทวาร ก็ยังไม่เต็ม“ความจริง”ได้แท้

มันก็ได้แต่คาดคะเนเอา หรือเดา หรือจินตนาการ
การศึกษา“ความจริง”ของศาสนาที่ยังไม่สามารถ“สัมผัส
ความจริง”ได้ด้วย“ทวาร ๕”ภายนอกของมนุษย์ จึงไม่สามารถ
เรียกว่า“ความจริง”ที่บริบูรณ์สมบูรณ์ได้

การรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ที่เดาเอา หรือคาดคะเนเอา
ซึ่งมีแต่จินตนาการ จะเรียกว่า“ความจริง”ไม่ได้

ดังนั้น การจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ที่บริบูรณ์
สมบูรณ์ได้นั้น จึงต้องเรียนจาก“การสัมผัส”ครบ“กายภายนอก-
ภายใน”ที่มีการสัมผัสสัมพันธ์กันอยู่หลุดๆตังๆโตนโท แล้ว
“ปัญญา”ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงครบถ้วนภาวะทั้งหมด

ซึ่งมิใช่เดา(อตกาวจระ) หรือมีแต่ตักกะ มีแต่จินตนาการ
ต้องมี“ธาตุรู้”ที่สัมผัส“ความจริงด้วยปัญญา”แท้ๆ

การจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริงอันยิ่งใหญ่สูงสุด”ได้นั้น

ก็ต้องเรียนรู้จาก“ภาวะ ๒ เทว)”เปรียบเทียบกันไปทีละ“คู่”เสมอ
แล้วจึงเลือกเอาความเป็น“๑”จาก“๒”ได้ ว่าอันไหนที่“ยิ่งกว่า-
จริงกว่า-วิเศษกว่า”ก็ด้วยการเปรียบเทียบทีละ ๒ ทีละ ๒ นี้เองไป
ตั้งแต่“คู่แรก”กระทั่งถึง“คู่สุดท้าย”

จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้จากการเปรียบเทียบ“ความจริง”
กับ“ความไม่จริง”ด้วย“ภาวะ ๒”นี้แหละได้เป็นที่สุด

ถ้าไม่มี“ภาวะ ๒”ให้เปรียบเทียบกัน ก็ไม่สามารถจะรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงได้เลย ว่า จะมีอะไร? “ยิ่งใหญ่มากกว่า”อะไร?

ก็จะมีก็แต่“หลงตน-ยกตนเองอยู่”แต่เดี๋ยวตายว่า “ข้า
นี้แหละใหญ่! ...“ข้านี้แหละไม่มีใครเทียบเทียมทานได้!!!!”

พระพรหมเอ๋ย! จะหลงตนเอง“ใหญ่”ยิ่งยดอดูไปอีกนาน
ตลอดกาล ไม่ยอม“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความเป็น“ตัวเอง”กันเสียที ว่า
ที่แท้นั้น“ตนเอง”ก็คือ“อุปาทาน”ของจริง

มัน“อนัตตา”ที่หลง“ยึดมั่นถือมั่น”กันอยู่ด้วย“อวิชชา”
เท่านั้นที่“จริงกว่า!!!”

จริงๆแท้ๆแน่ๆเด็ดขาดนั้น มันคือ “สังขาร”เท่านั้นเอง
ที่มี“วิญญูณ”เป็น“ปัจจัย”

ถ้าสามารถเรียนรู้ด้วย“นาม”กับ“รูป”อันเป็น“ภาวะ ๒”ของ
“เทว”ให้่องแท้แล้วไซ้ วิจัยวิจารณ์หาสภาวะที่แท้จริงได้แล้วก็จะมี
“อายตนะ” ที่เกิดจาก“ผัสสะ” ปรากฏ“เวทนา”ให้เราเองได้ศึกษา
เรียนรู้ด้วย“ภาวะ”ของ“วิตก”กับ“วิจารณ์”ตนเอง

“วิตก”นั่นคือ “ภาวะ”ที่เริ่มปรากฏ“นาม”ของตน

“วิจารณ์”นั่นคือ “ภาวะ”ที่เริ่มปรากฏ“รูป”ของตน

“ภาวะ ๒”นี้แลที่สามารถศึกษาเรียนรู้“ความจริง”ได้
เมื่อมี“ผัสสะ”ของ“กาย”หรือ“เทว” ได้แก่“ภายนอกคือรูป”
กับ“ภายในคือนาม” ปรากฏขึ้นด้วย“กรรม”ใน“กาล”ของแต่ละคน
เอง เสนอ“สภาพปรากฏ”ขึ้นมาให้ตนรู้-ให้ตนเห็นได้

ถ้าเอาแต่“หลบ”(ภาวะของศาสนาเทวนิยม)”หรือ“หลับ”(ภาวะของ
ชาวพุทธที่มีจิตภุญชอยู่) ไม่ยอมให้“ภาวะ”ของ“ผัสสะ”ที่แท้ของ“เทว”
ไม่ว่าจะเป็น“เทวผู้ยิ่งใหญ่เป็นปรมาตมัน”หรือ“พระเจ้า”มหิมาอมตะ
นิรันดร์กาลขนาดไหนก็ตาม ปรากฏ“กระทบกัน”จริง ๆ ขึ้นมา ให้
รู้แจ้งเห็นจริงใน“กรรม”กับ“กาล”แล้วไซ้ร้ ก็คง“จม”อยู่กับ“ความ
หลบ”เป็นชาวศาสนา“เทวนิยม”ผู้“อวิชชา”ไปนิรันดร์กาลอยู่
เช่นนั้น ไม่จบสิ้น“นิรันดร์กาลแห่งอวิชชา”ไปได้

ศาสนา“เทวนิยม”ทั้งหลายก็จะมีแต่ภาวะ“ลมๆแล้งๆ”
เว้งๆว่างๆอยู่ในจินตนาการนั้นนั่นแหละตลอดกาล

และในศาสนา“อเทวนิยม”ที่เป็นชาวพุทธทั้งหลายก็จะมี
แต่ภาวะ“ลมๆแล้งๆ”เว้งๆว่างๆอยู่ในจินตนาการ นั้นแหละตลอดกาล
เหมือนกัน

เพราะ“ไม่มีสัมผัสของกาย” หรือการสัมผัสของ“รูป”กับ“
นาม”ที่เป็น“ภายนอก(โลก)”กับ“ภายใน(อัตตา)”

หรือ“ไม่มีการสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”

ก็จะมีแต่“ตนเอง(อัตตาหรือเทวนั่นเอง)หลบหน้า” ไม่ยอมเสนอ
หน้าปรากฏตัวออกมาเปรียบเทียบกับใครจริงได้เลย” เอาแต่
“หลบลี้หนีหน้า!!!” ไปนิรันดร์กาลอยู่ฉะนั้นแล

แล้วจะเรียก“อภาวะ”หรือ“ภาวะ”อย่างนี้ว่า สิ่งที่มีอยู่”

เป็นต้นว่า “God” ของศาสนาโลกียะเทวนิยมทั่วไป หรือ “กรรม” ของศาสนาโลกุตระเทวนิยมแบบพุทธ ในเอกภพมหจักรวาล หรือใน “กาล(Time)” ของทุกสรรพสิ่งได้ไหน? ปรากฏสภาวะอย่างไร กันเล่า?

มันก็มีแต่เพ้อๆพๆ เชื่อไปกับลมๆ แล้งๆว่า “มี” กันไป เหลวๆไหลๆอยู่นิรันดร์ดังที่เป็นเท่านั้นเอง

รู้รู้รู้สา หรือรู้ลึกรู้สา สะดุดใจ ชุกคิดกันบ้างไหม?

สาธยายขยายความกันมามากมายถึงขนาดนี้ พอจะสะดุดใจกันไหมว่า “กรรม” กับ God นั้น มันคือภาวะเดียวกันโดยแท้ ไม่อื่นไปจากกันเลย แม้แต่นิดเดียว

เพียงแต่ว่า God นั้นคงยังไม่มีใคร “สัมผัส” ได้กันไปอีก ตลอดกาลนิรันดร์ ยังคง “ลึกลับ” คือ God นั้นแหละก็ “ไม่มี” ใคร รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” อยู่เช่นนั้นไปกับ “กาล(Time)” อันไม่จบ มีมีที่สุด

ศาสนาเทวนิยมจึงไม่สามารถ “รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” ก็ไม่ “รู้จบ” ด้วย “Karma กับ Time(กาล) of Continuum” แน่แท้

ส่วน “กรรม” นั้น “รู้จริงสว่างแจ้ง” ครบทั้ง “กรรม” กับ “กาล” จึงสามารถ “รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” ก็ไม่ “รู้จบ” ด้วย “Karma กับ Time(กาล) of Continuum”

ชาวพุทธผู้เอาแต่ “หลับ” หรือชาวศาสนาอื่นที่เอาแต่ “หลับ” ทั้งหลายเอ๋ย! “ตื่น” กันเสียทีเถิด จะ “หลับไหล” จะเอาแต่ “หลับหลง” คล้าๆมๆมีดๆบอดๆกันไปถึงไหนหนอ?

การทำ “ฌาน” ก็หันมา “ปฏิบัติ “ฌาน” กันแบบ “ลืมนตา” กัน มีกระบวนการของ “จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” กันดูบ้าง

“มาน”ที่ได้เรียนรู้และฝึกหัดปฏิบัติกันดูจริงๆให้ลัมมาทิลลิตตาม“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”กันตามจริงแล้ว จะได้ลัมผัสหรือเผชิญกับ“ความจริง”ของ“สภาวะธรรม”ที่เป็น“วิญญาน”ที่ไม่ใช่ของใครเลย แต่เป็นสากลอันประกอบไปด้วย“จิตนิยาม”บริบูรณ์ ลัมบูรณ์แบบอย่างอิสระเสรีภาพที่สุด

การเรียนรู้ความเป็น“มาน”นี้ มันเป็น“การศึกษา”นะ!

มันไม่ใช่ความเป็นศักดิ์ศรี มันไม่ใช่ความมกมายอยู่กับการยึดถือว่า “นี่คือสิ่งเดียว”ที่ข้าพเจ้า“มีความเชื่อยอด-มีความยึดยิ่งกว่าเดียว” ไม่มี“ภาวะอื่น”ที่จะให้ข้าพเจ้าต้องเสียเวลาแม้แต่ยิ่งกว่าวินาทีที่จะไปแว“รู้”อีกแล้ว

เพราะขึ้นข้าพเจ้าเปลोटัวหรือมี“สติเต็มร้อย”ก็ตามไป“รู้”เข้า ข้าพเจ้าจะ“โง่”สุดๆ จะมกมายเอาง่ายๆสุดๆไปทันที

เพราะไปเจอเอา“ฤทธิเดช”แห่ง“ความรู้ใหม่”นั้นเหนือชั้นกว่า““พระเจ้า“ของข้าพเจ้า

จะมีอีกด้วยหรือ“สิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่า”พระเจ้าของข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้าจะต้อง“เปลอสติ” หรือ“โง่มกมาย”ต้องไปเรียนรู้อีก

ข้าพเจ้า“เต็มความรู้แล้ว”กับ“พระเจ้าของข้าพเจ้า

“ความรู้อื่น”ไม่มีอีกแล้วที่จะให้ข้าพเจ้าจะ“โง่”หรือจะ“เปลอสติเต็มร้อย”ของข้าพเจ้า ไป“รู้”อีกแล้ว”

ข้าพเจ้า“เต็มความรู้แค่พระเจ้าของข้าพเจ้า”นี้ ก็จบสิ้น“ความรู้อื่น”อีกแล้ว

อย่ามาหลอกข้าพเจ้า หรือมาหลอก“ข้าพระเจ้า”อีกต่อไปเลย มันไม่มี“ความรู้”อะไรอีกแล้วดอก ที่จะมาให้“ข้าพระเจ้า”

หรือ“ข้าพเจ้า”เปลอสติเต็มร้อย”หรือจะ“โง่”ไปเรียนเดิมที่เต็มนี้อีก
แล้ว

มันไม่มี“ความรู้”ได้อีกจริงๆที่“ข้าพเจ้า”จะต้อง“เปลอสติ
เต็มร้อย”หรือจะหลงทำเป็น“โง่”เชื่อใครมาบอกให้ไป“มีความรู้อื่น
อีก”

เพราะ“ความรู้ทั้งหลายในมหาจักรวาล”มันมีเท่าที่ข้าพเจ้า”
ได้รู้แล้วจบสิ้นแล้วนี้เท่านั้น และเท่านั้น

อย่าเอาอะไรมาหลอกมาล่อ มายืนยัน มาเติม มาเพิ่มว่ามี
“ความรู้อื่น”อีกเลย ในมหาจักรวาลนี้ มันจบแล้ว มันไม่สามารถ
จะมีอะไรเป็น“ความรู้”หรือ“ความจริง”ได้อีกเลย

จะหาจากที่ไหนกันมาให้“ข้า”ที่จบที่“พระเจ้า”แล้วเด็ดขาด
นี้ หลง“เติมความรู้”ได้อื่นอีกเล่า

“พระเจ้า”คือ “หมดสิ้นความรู้แล้ว”

อย่ามาพูดให้เหม็นขี้ฟันว่า มี“ความรู้”อื่นเด็ดขาด

“ข้าพเจ้า”ไม่เปลอไปเสียเวลากับ“ความรู้อื่น”อีก
เด็ดขาด เพราะ“ความรู้”มันมีเท่านี้ๆๆๆๆ คุณ“รู้มั๊ย?”

มันไม่มีความรู้“อื่น” ไม่มี“อัญญ” แม้แต่“อัน”ใดดอก

อย่าหลอกกันเลย

เป็นต้นว่า “ฉาน”ก็มี“ฉาน”ที่ศึกษากันด้วยวิธีการ“หลับตา”
ปฏิบัตินี้แหละ เท่านั้น ไม่มี“ฉาน”แบบอื่นอีกหรอก

เช่น เปรียบเทียบความเป็น“ฉาน”ของพุทธที่“ลัมตา”
ปฏิบัติเป็นโลกุตระ กับ“ฉาน”ที่“หลับตา”ปฏิบัติกันเป็นสามัญ
ทั่วไปของโลกีย์ ก็อย่ามาหลอกให้“ข้าพเจ้า”ต้องเปลอ“โง่”

เอา“สติเต็มร้อย”ไปปฏิบัติดูเลย

จ้าง“ข้าพระเจ้า”ก็ไม่“โง่”พอที่จะหลง“โง่”ว่า มีอีก“แบบหนึ่ง”ให้มันแตกต่างจากที่“โง่”อยู่นี้ ให้มันมีคำว่า“ฉลาด”ขึ้นมาอีกทำไม?

“โง่”แล้ว ก็“โง่”เท่านี้แหละ จบ“โง่”กันที่ตรงนี้ จะมี“อื่น”เป็น“ฉลาด”ด้วยรี?

ก็“โง่”นี้ต่างหากที่เป็น“สิ่งเดียวในเอกภพมหจักรวาล”

จะมี“โง่”ที่ไหนอีกมาให้“รู้”อีก”

รู้หรือเปล่าว่า “สิ่งเดียวในเอกภพจอมมหจักรวาล”นั้นมันคือ“พระเจ้า”ที่“ข้า”ได้เป็น“ข้าพระเจ้า”แล้วว่า“โง่”เท่านั้น ที่มีอยู่ในเอกภพมหจักรวาล

มันมีอื่นไปไม่ได้หรอก นอกจาก“แบบเดียว”นี้เท่านั้น

ไอ้ที่พูดนั้นหนะ ไม่ใช่“ภาษาที่ข้าพระเจ้า”จำเป็นจะต้องไป“รู้ด้วย”

“ข้าพระเจ้า”ไม่จำเป็นจะต้องไป“เข้าใจ”ด้วยเลย

เพราะ“ข้าพระเจ้า”ไม่มี“ใจ”ที่จะ“เข้า”อีกแล้ว

ใจ“ข้า”มันจบบอยู่ที่“พระเจ้า”แล้ว จะมีอะไรให้“รู้”อีก

แล้วจะมี“โง่”ที่ไหนมา“มี”กันอีก...หา!

มี“หนึ่งเดียว” ก็ต้อง“๑ เดียว”สิ!

จะต้องไปศึกษาหา“๒”มาอีกทำไม?

เช่น “ฉาน”มันก็มีแค่“ฉาน”อย่างเดียวเท่านั้นแหละ

อย่ามาพูดว่ามี“ฉาน”อื่น เป็น“๒”อย่างให้มาลองเรียนรู้ดูอีกเลย “ข้าพระเจ้า”ไม่“โง่”จะไปมี“๒”มาลองดูอีกหรือ

ผู้“ยึดเต็มรู้แล้ว”ก็ไมยอมเรียนรู้“ฉาน”แบบอื่นอีกแน่นอน
แต่ผู้ที่ยังไม่จบกันที่“หมด”แล้วฉลาด ไม่ต้อง“รู้”อะไรอีกแล้ว
ก็จะ“ฉลาด”ทดลองดูเป็น“การศึกษา” มิใช่เสียศักดิ์ศรี ก็ต้อง
เรียนรู้ปฏิบัติกันดูทั้ง ๒ อย่าง ให้ได้ผลสูงสุดด้วยกันทั้งคู่ จึงสามารถ
เลือกได้ว่า อย่างไหน“ยิ่งกว่า-ครบกว่า-ดีกว่า-จริงกว่า-เด่นกว่า-
เหนือกว่า-เลิศกว่า-วิเศษกว่า-บริบูรณ์กว่า-จบกว่า-สิ้นหมดเกลี้ยง
กว่า ฯลฯ”

ซึ่งลองเปรียบเทียบดูตั้งแต่“ฉาน”ที่“หลบตา”ปฏิบัติ
ชมเข้าไป สะกดเข้าไป แคมเข้าๆ เข้าไปเป็น“๑”เท่านั้น

กับ“ฉาน”ที่“ลืมตา”เปิดออกไป ขยายออกไป กว้างออกๆ ฯลฯ
เป็นต้น ก็เห็นชัดๆจริงได้ รู้ได้แล้วว่า อย่างไหน“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”
ได้กว้าง ได้มาก ได้ครบ ได้รอบถ้วนกว่ากัน

เพราะ“ฉาน”ของพุทธนั้น“ลืมตา”ปฏิบัติ จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ทั้งภายนอกทั้งภายในอยู่พร้อมครบ ไม่ขาดจาก“โลก”ภายนอก
และ“โลก”ภายใน ที่มีทั้ง“กามคุณ ๕”ให้เราได้กำจัด“กิเลสกาม”
แล้วก็กำจัดออกให้ได้ไปก่อนเป็นเบื้องต้น และก็ได้กำจัด“กิเลส
โอฬาริกอัตตา”ที่เคียงคู่ไปด้วยเสมอ

เมื่อหมด“กิเลสกาม”ภายนอกหมดสิ้นไปได้จริง เหลือ
“กิเลสรูปภพ”ขึ้นต่อมา ก็กำจัดออกไปให้ได้อีก กระทั่งที่สุด“กิเลส
อรุภพ”ก็กำจัดออกไปได้หมดสิ้น ก็จะมีให้เห็นได้ครบครันบริบูรณ์
ไปเป็นลำดับๆ ไม่ลืบนวนวนกลับละเลอะเทอะ

และเป็น“ฉาน”แบบ“โลกุตระ”ด้วย ซึ่งแตกต่างจาก“ฉาน”
แบบ“โลกียะ”ชนิดที่เป็น“อจินไตย”กันจริงๆ

“มาน”ที่เป็น“อจินไตย” คือ“มานวิสัย”แบบ“โลกุตระ”ที่
ปฏิบัติตาม“จรรยา ๑๕ วิชา ๘” แบบ“ลัทธิ”ปฏิบัติ โดยมี“ศีล”
นำกระบวนการ

จะมีใช้“มาน”แบบ“ลัทธิ”ปฏิบัติอันเป็น“โลกวิสัย”
แน่นอน จึงแตกต่างกันไปคนละทาง คนละอย่าง คนละโลก

เห็นแจ้งชัดเจนนะ! ว่า “มาน”แบบ“โลกุตระ”นั้นก็“วิสัย”
แบบหนึ่งที่เป็น“อจินไตย” และ“มาน”แบบ“โลกิยะ”นั้นก็“วิสัย”
แตกต่างไปอีกแบบหนึ่ง ที่สามารถรู้ได้กันทั่วไป

แม้แต่เดียรถีย์ต่างลัทธิสามัญทั่วไป ก็“ลัทธิ”ปฏิบัติกัน
เป็นแบบช่องทางแคบๆ ไม่ใช่“อจินไตย” เพราะมันอยู่ในกรอบของ
การกำหนด“ขมจิต”ให้เข้าไปเป็น“๑”ทั้งนั้น

ส่วน“มาน”แบบ“โลกุตระ”นั้นเปิดกว้างใน“ทัศนวิสัย”และ
“วิสัยทัศน์” รู้แจ้ง“โลก”(โลกวิสัย) อย่างเปิดเผย ไร้กรอบจำกัด ไม่ถูก
“ตีกรอบ”เข้าไปอยู่ใน“ที่แคบ”อันเป็น“ภพภายในจิต”ที่เล็กเข้า-
ลึกเข้า-มืดเข้าไป ฯลฯ ทิศทางเรียวลงไปหา“๑”

“มาน”แบบ“โลกุตระ”นั้นจึง“อิสระเสรี” และเลือกทำตาม
ขนาดที่เหมาะสมสมควรของตนๆด้วย“ปัญญาหรือวิชา”กำกับ
ของแต่ละบุคคลที่เดียว ได้เองสะดวกสบายเอกบุรุษแท้

“โลกุตรวินัย”จึงเป็น“อจินไตย” มิใช่ตรรกะ เดาไม่ได้

แต่“มานโลกวิสัย”ไม่เป็น“อจินไตย” ปฏิบัติด้วยการ
“สะกดจิต”เข้าไปใน“ภวังค์”กันทั้งนั้น มันแบบอัดเข้าสู่ที่แคบ
ไม่มีอะไรเปรียบเทียบ ไม่มีมิตรดีสังคมสิ่งแวดล้อมดีช่วยกัน

“มานโลกวิสัย”มันเป็น“สากล”ปกติ เป็นของดินทั่วไป

ที่มีอยู่ประจำสาธารณะ ใครจะใช้ก็หยิบหาได้เต็มป่าเต็มบ้าน

ซึ่งแตกต่างจาก“ฉานโลกุตรวิลัย” ที่มี“สูตรหรือทฤษฎี
วิเศษเฉพาะ”ที่ตรัสรู้โดยพระศาสดาพุทธ คนละแบบจริงๆมั๊ย?

และพระพุทธเจ้าทรงยืนยันด้วย ว่า “โลกุตระ”นั้น“มีทางนี้
ทางเดียวเท่านั้น ไม่มีทางอื่น (เอเสวะ มัคโค นัตถัญญะ)”

ชัดเจนแจ่มแจ้งนะ!

ซึ่ง“ฉานโลกุตรวิลัย”นี้มีการปฏิบัติที่มี“ศีล”เป็นหัวแถว
ปฏิบัติที่มี“อปณกปฏิปทา ๓”เป็น“ทางปฏิบัติ”ที่เป็นเอกเยียม
ที่แล้วค่อยๆปฏิบัติ“สัทธรรม ๗”ที่เกิด“จิตละเอียดสุขุมประณีต”
ด้วย“ศรัทธา-หิริ-โอตตปปะ-พหุสุต” และมี“วิริยะ-สติปัญญา”
เจริญกำกับไปตลอดบริบูรณ์ลัทธิคุณธรรมโลกุตระ

แล้วจึงจะส่งผลให้เกิด“ฉาน”ตามทฤษฎีพุทธ

“เข้ากระแสธรรมโลกุตระ”หมายความว่า ผู้นั้นรู้จักจิตใจ
ตนเอง อ่านจิตใจตนเองได้จริงๆ จิตใจตนอยู่ในทิศทางของ“เคหสิต-
เวทนา”(ความรู้สึกแบบโลกีย์) อันเป็น“มโนปริจาร ๑๘”ในเวทนาโลกีย-
ธรรมมาก่อน แล้วสามารถทำจิตใจของตน(มนสิการโธ)ให้“ออกจาก
กรอบโลกียะ”เข้าสู่กระแส“โลกุตระ”(เนกขัมมสิตเวทนา)ได้สำเร็จ แม้
ขั้นแรกขั้นต้น ชื่อว่า“โสดาบันนะ” เรียกในภาษาไทยว่า โสดาบัน

“ฉาน”ของพุทธศาสนาจึงเป็น“ฉานโลกุตระ”

เพราะไม่ใช่“ฉาน”ที่ปฏิบัติด้วยการ“หลับตา”สะกดจิต

แต่“ลืมนตา”ปฏิบัตินั้น ไม่สะกดจิตเลย ทว่ามี“ปัญญา”
สามารถทำ“ธรรมวิจยัลัมโพชฌงค์”เต็มกระบวนกระบวนการ
“โพชฌงค์ ๗”หรือ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ได้จริงๆแท้ๆ จึงรู้จัก

รู้แจ้งรู้จริง“ตัวกิเลส” และมี“ปัญญา”พร้อมอุปบายเครื่องออกกำจัด
กิเลสได้อย่างบริบูรณ์ หหมดสิ้นเกลี้ยงได้สัมบูรณ์นิรันดร์ ซึ่งกำจัด
“ถูกตัวตนกิเลส” ด้วยกระบวนการของ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”เป็น
ความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าแท้ๆ

ในศาสนาอื่นใดในโลกไม่มี มีในศาสนาพุทธศาสนาเดียว
เท่านั้น “ฌานวิสัย”ที่เป็น“วิสัยโลกุตระ” จึงเป็น“อจินไตย”

“อจินไตย” คือ ไม่สามารถจะขบคิดเอาได้ จะคาดคะเน
เอาอย่างลึกซึ้งปานใดก็ไม่ได้ หรือจะศึกษากันเพียงบัญญัติ เพียง
ตรรกะให้เก้งก้างอัจฉริยะปานใดก็ไม่ได้

ถ้าไม่บริบูรณ์พร้อมด้วยการพบ“แสงอรุณ ๗”เสียก่อน
และปฏิบัติ“มรรคองค์ ๘”กันจริงๆ จนบรรลุผลตามลำดับ
สัมบูรณ์ด้วย“มูลสูตร ๑๐”

ก็ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อจินไตย”ที่เป็น
“ฌานวิสัย”แบบ“โลกุตระ”ได้เด็ดขาด

ซึ่งแตกต่างจาก“ฌานวิสัย”โลกียะ คนละ“วิสัย”จริงๆ

พระพุทธเจ้าจึงตรัสยืนยันว่า ความเป็น“ฌานวิสัย”ที่เป็น
“โลกุตระ”นั้น เป็น“อจินไตย”แท้ๆ “รู้เองไม่ได้”จริงๆ

ส่วน“ฌานวิสัย”แบบ“โลกียะ”ใครๆก็สามารถฝึกฝนเรียนรู้
เอาเองได้ ดาษตินทั่วไป ทำเองรู้เอง บรรลุเองได้

ปุถุชนคนสามัญจะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ฌานโลกุตระ”
ได้เลย เดาเอาอย่างไรก็ไม่ได้ คาดคะเนเอาด้วยการขบคิดให้
หัวแตกเป็น ๗ เลี่ยง ก็ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้

ถ้าไม่ได้ยินได้ฟังถ่ายทอดจากพระโอรสผู้พระพุทธเจ้า

โดยตรง หรือได้ฟังจากลัตบุรุษ หรือจากครูผู้มี“สัมมาทิฐิ” แล้ว
“สัมมาปฏิบัติ”จนเกิด“ฉานโลกุตระ”ขึ้นมาในจิตตนเองได้สำเร็จ
จึงจะมี“ปัจฉัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ”

ถ้าคนใด“มิได้สดับตรับฟังคำสอนของพระพุทธเจ้ามาก่อน
และเรียนรู้อย่าง“สัมมาทิฐิ” แล้วจึงจะปฏิบัติให้เป็น“สัมมาปฏิบัติ”
จนเกิดผลเป็น“สัมมาปฏิเวธ”นั้นแล จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ด้วย
“ปัญญาอันยิ่ง”

และคำว่า “มิได้สดับ” ก็คือ ไม่ได้ยิน ไม่ได้ฟังคำตรัส
หรือความรู้ชั้น“โลกุตระ” ซึ่ง“ความรู้”นี้ เป็นความรู้ชั้น“อารยชน”

“อารยชน”คือ ผู้มี“ภูมิปัญญา”หยั่งรู้แล้วปฏิบัติบรรลุลหรรณ
อันเป็น“ปรมัตถธรรม”มีผลเกิดทั้งทางกาย-วาจา-ใจ

“ปรมัตถธรรม”คือ ธรรมะที่เป็นภาวะของ“จิต-เจตสิก-
รูป(สิ่งที่ถูกรู้แม้ขั้นนามธรรม)-นิพพาน” ผู้สามารถหยั่งรู้“จิต-เจตสิก-รูป
(รูปที่ถูกรู้ไม่ใช่แค่วัตถุแต่ถึงขั้นนามธรรม)-นิพพาน”ได้

“อารยชน”จริงนั้นจะสัมผัสความเป็น“นามธรรม”ดังกล่าว
นี้ได้แท้ ด้วย“สัญญา” และด้วย“ปัญญา”ของตน และมี“ธรรมวิจย
สัมโพชฌงค์”ที่สามารถวิจย“จิต-เจตสิก-รูป(สิ่งที่ถูกรู้แม้ขั้นนามธรรม)-
นิพพาน”สำเร็จ

เริ่มจาก“โสตาบัน”คือ รู้“ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ-อัปปนา-
พยุปปนา-เจตโส อภินิโรปนา-วลีสังขาร”(พตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๖๓) ซึ่งเป็น
“กระบวนการแห่งองค์ธรรมสังกัปปะ ๓” ที่ต้อง“ทำใจในใจ(มนสิกโรต)”
จัดการ(อภิสังขาร)ใจของเราให้สำเร็จถึงขั้นกิเลสไม่เกิดอีก(ภวันตคุหรือ
ภวันติ) สำเร็จเป็น“วิตักกปริตก = ได้จัดการกับตักกะ”ให้สำเร็จถึงขั้นวิสุทธ-วิศิษฎ์-

วิสารท-วิเศษ(วิ)เสร็จแล้ว]-กระทั่งมี“วิจารณ์”(อาการของจิต-เจตสิกที่ดีอยู่แล้ว) การจัดการจิตของตนจนสำเร็จนี้ภาษาศัพท์เรียกสั้นๆได้ว่า “วิตกวิจารณ์” นั่นเองสำเร็จเป็นอารยชนขั้นต้น“โสดาบัน” ต่อจากนั้นก็“สกิทาคามี”แล้วก็“อนาคามี” และสูงสุด“อรหัตต์”

ซึ่ง“วิตก-วิจารณ์”มีใน“องค์ธรรม”ของ“ฌาน ๑”นั่นเอง

ผู้“ทำฌาน”ของพุทธ จึงคือ ผู้“ทำใจในใจ”ได้แก่ สร้างพลังงาน“ธาตุไฟ”ขึ้นมาเผากิเลสของตนให้กิเลสลดละจางคลายลงให้ได้ ความมีผลขั้นต้นคือ“ฌาน ๑”เริ่มเสร็จ จึงพูดสั้นๆว่ามี“วิตกวิจารณ์-ปีติ-สุข-เอกัคคตา” ขั้นนี้ยังไม่ถึงขั้นนับว่ามี“อุเบกขา” แม้แต่“ฌาน ๒”ก็ยังไม่นับว่ามี“อุเบกขา”

ต้องขึ้น“ฌาน ๓”ขึ้นไป จึงจะเริ่มนับว่า มีอาการของ“อุเบกขา”กันได้ มี“ปัญญา”รู้ชัด

“ฌาน”ของพุทธจึงไม่ใช่“การสะกดจิตลงไปๆ”ให้หยุดให้เย็น ให้นิ่ง แต่ถ้ายึด

“อุเบกขา”ของพุทธเรียกว่า“เนกขัมมสิตอุเบกขา”

แตกต่างจาก“เคหสิตอุเบกขา” คนละทิศ คนละทางเลย

“อุเบกขา”ที่เป็น“เนกขัมมะ”ก็จะมี“องค์ธรรม ๕”ดังที่เคยพูดมาบ่อยๆแล้ว ผู้บรรลุขั้นนี้แล้วแต่ยังมี“กรรม”อยู่ ก็จะสะสม“อาณัติฐาภิสังขาร”ยิ่งๆขึ้นไปตามที่มีกรรมได้ทำ-ได้มีกันอยู่

นั่นคือ ผู้ไม่ทำบาปทั้งปวงแล้ว(สัพพปาปัสสะ อกรรมัง)-ดังนั้นกรรมที่ท่านทำอยู่จึงเป็น“กุศล”ทั้งนั้น(กุสลัสสุปปัมปทา)-เพราะจิตท่านสะอาดบริสุทธิ์จากกิเลส(สจิตตปรีโยทปนัง)บริบูรณ์แล้ว

“กรรม”ทุกกรรมของพระอรหัตต์จึงไม่เป็น“บาป”เลย

อีกแล้ว เมื่อยังไม่ตาย ก็ยังมี“กรรม”จึงเป็น“กุศล”เท่านั้น

เพราะพระอรหันต์ทุกคนเป็นคน“ไม่มีบุญ”แล้ว เป็นคน
“หมดสิ้นบุญสิ้นบาป(บุญบาปปริกขิณ)” และไม่มี“อกุศล”แล้วด้วย
“กรรม”ของพระอรหันต์จึงเป็นแต่“กุศล”อย่างเดียว

เห็นนัยสำคัญของคำว่า“บุญ”กับ“กุศล”ดีขึ้นอีกมั๊ย?

คำว่า“บุญ”หรือ“ปุญญ”นี้เป็นคำที่พระพุทธเจ้า“ทรงบัญญัติ”
ขึ้นเป็นของศาสนาพุทธโดยตรงที่เป็น“โลกุตตรธรรม”

ของศาสนาอื่นใดไม่มีโลกุตตรธรรม จึงไม่มีความเป็น“บุญ”

“บุญ”คือ กรรมที่มีประสิทธิภาพ“กำจัดกิเลสสำเร็จ”ได้

ซึ่งศาสนาอื่นใดก็ไม่สามารถ“กำจัดกิเลส”เป็น

แต่ตกมาถึงวันนี้“บุญ”ถูกเข้าใจผิดไปจากความหมายที่เป็น
“โลกุตตรสัจจะ”ไปเกือบสิ้นเชื้อของความจริงเดิมกันแล้ว

“บุญ”ถูกเข้าใจผิดไปเป็นความหมายเดียวกันกับ“กุศล”ที่
เป็น“โลกียธรรม” ไม่เป็น“ความรู้-ความฉลาด”ชั้น“โลกุตระ”กันแล้ว
ชาวพุทธเองไม่มี“ความรู้ชั้นอารยะ”กันแล้ว

ไปหลงยึดเอา“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็น“ความรู้-ความ
ฉลาดแบบ“โลกๆ”ที่เรียกกันว่า“อารยชน”อันเป็น“ความรู้-ความ
ฉลาด”ที่เป็นของชาว“โลก”ที่คนปุถุชนในโลกกว้างทั้งหลายนิยม
“ลาภยศสรรเสริญสุข”กันเป็นสามัญนั่นเอง จึงนับเอาความเจริญ
“ลาภยศสรรเสริญสุข”นั่นเองเป็น“อารยชน-อารยธรรม”

“อารยชน-อารยธรรม”ก็ยังเป็น“โลกียสัจจะ”กันอยู่

ยังไม่เข้าชั้น“โลกุตระ” ยังไม่เป็น“อารยะ”ขึ้นมาได้

เขาใช้ศัพท์เรียกความเจริญนี้ว่า “อารยะ(civilize)”กัน

ส่วน“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็น“ความรู้-ความฉลาด”ของหมู่พวกที่หลง“อัตตา” เพราะยังไม่รู้จักรู้แจ้งความเป็น“อัตตา” ก็ยังใช้คำว่า“อริยชน”อันเป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่ยังเป็น“โลกีย-ธรรม”อยู่ทั้งหลาย ยังไม่มี“สัมมาทิฐิ”ใน“โลกุตระธรรม” ยังหลงยึด“อัตตา”กันอยู่เป็นสามัญนั้นแหละ คือความเจริญที่เรียกกันและกันว่า “อริยชน-อริยธรรม”อยู่ในพวกเขา

ซึ่งก็ยังไม่เข้าขั้น“โลกุตระ” ยังไม่เป็น“อาริยะ”เช่นกัน

เขาใช้ศัพท์เรียกความเจริญในหมู่เขาว่า “อาริยะ(noble)”

สำหรับ“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็น“คุณวิเศษ(อุตตริมนุสสรธรรม)”ขั้น“ความรู้-ความฉลาด”ของหมู่คนที่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อัตตา”กระทั่งถึงความเป็น“อนัตตา” และ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”“โลก”กระทั่งถึงความอยู่เหนือ(อุตตระ)“โลก”ซึ่งเรียกความรู้-ความฉลาดชนิดนี้ว่า “โลกุตระ”

“ความรู้-ความฉลาด”นี้เข้าขั้น“โลกุตระ”อย่างนี้แหละ ที่เรียกว่า “อาริยะ”ขึ้นมาได้ ซึ่งศัพท์เรียกความเจริญชนิดนี้ในภาษาอังกฤษไม่มีเพราะมันเป็น“คุณวิเศษ” มีแต่ภาษาบาลีคือ “อาริยะ(ความรู้-ความฉลาดขั้น“เหนือโลกีย”)”

แต่ก็ลองพยายามหาภาษาอังกฤษมาชี้สภาพของ“คุณวิเศษ”อันนี้ดู ก็เคยใช้คำว่า Supramundane หรือ Supranormal ซึ่งผู้ที่ศึกษาปฏิบัติจนบรรลุผลธรรมด้วยกันก็จะมี“สภาวะธรรม”ตรงกันได้แท้จริง

เข้าใจนัยสำคัญในคำว่า “อารยะ-อาริยะ-อาริยะ” ๓ คำนี้ กันทีเดียว ว่า“นัยะ”ที่แตกต่างกันอย่าง“สำคัญ”นั่นคืออย่างไร ความรู้

ชั้น“อาริยะ”นี้เป็น“ความรู้อันยิ่งของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า” ท่านทรงค้นพบ“ความรู้”ขั้นนี้ขึ้นมาประกาศให้โลกรู้ตาม และคนสามารถเรียนรู้ แล้วปฏิบัติบรรลุผลได้จริง ที่พิสูจน์ได้แท้ และเป็นวิทยาศาสตร์แน่นอน

แต่ยุคทุกวันนี้ ศาสนาพุทธเกิดมาและผ่านกาลเวลาไปกว่า ๒,๕๐๐ ปี ชาวพุทธได้เสื่อมไปจากศาสนาเนื้อแท้ที่เป็น“โลกุตระ” ดังที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสพยากรณ์ไว้ใน“อาถรรพสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๗๒)

ชาวพุทธเองแทบๆ ส่วนใหญ่ พุทธคณะใหญ่ที่บริหารองค์การศาสนาพุทธอยู่แทบด้วยซ้ำ ก็“ไม่สดับ” คือ ไม่ฟัง“ธรรมอันเป็นโลกุตระ”กันแล้ว แม้จะได้ยินก็ไม่รู้ ไม่เข้าใจ ไม่รู้จัก ไม่สนใจ โดยเฉพาะ“โลกุตระ” ไม่แยแ่กันเลย

เพราะไม่มี“ผู้รู้ธรรมที่เป็นโลกุตระ”ได้แท้ แม้จะ“รู้”ก็รู้กันไม่สัมมาทิฐิพอ จึงไม่สามารถนำพาผู้ศึกษาปฏิบัติบรรลุธรรมที่เป็น“โลกุตระธรรม”ของพุทธถูกต้องแท้ได้

พุทธศาสนาว่างเลยมาแค่ ๒,๕๐๐ กว่าปีเท่านั้น ก็พิสูจน์ความเป็น ชรตา อนิจจตา กัมปานนี้

กล่าวคือ เนื้อแท้ของพุทธลัทธิจะยังอยู่ แต่“ทิฐิ”ของคนไม่เที่ยงเอง เปลี่ยนไป เพี้ยนไป เข้าใจผิดไป รู้ไม่ถูกต้อง ยังไม่ตรงตามคำสอนของพระศาสดา ยังไม่ลึกซึ้งพอที่จะปฏิบัติมีผลจนสามารถพาบรรลุธรรม“โลกุตระ”ได้

ถึงวันนี้“โลกียธรรม”เป็นใหญ่ ดังที่เห็น และเป็นอยู่จริง ยืนยันความเป็น“พลังโลกีย์” อำนาจกระแสโลกีย์ที่มีมวล

มากในยุคทุกวันนี้ มันมีฤทธิ์มีอิทธิพลแรงจริงๆ จนยากเหลือเกินที่คนจะ“หลุด”พ้น(กิเลส)ออกมาจากฤทธิ์แรงโลกีย์ ซึ่งมันแฝงเดชอยู่ในสังคมปัจจุบันนี้ ยังทรงความเป็นมวลใหญ่ทรงพลังอยู่จริง

แต่กระนั้น ก็ยังมีคนผู้มีฐลีในดวงตาน้อย สามารถมองเห็นความเป็น“โลกุตระธรรม” หันมาสนใจใฝ่รู้ เรียนตาม ปฏิบัติตาม จนกระทั่งบรรลุผลได้จริง ก็คือ “ชาวอโศก”ในยุคนี้เอง!

ผู้สนใจก็ขอเชิญไปสัมผัสความจริงนี้ด้วยตนเองดูเถิด(เอติปัสสโก) ซึ่งมีหมู่บ้าน ชุมชนชาวอโศก หมู่เล็กหมู่น้อย กระจายอยู่ในทุกภาคทั่วประเทศไทยกว่า ๑๐-๒๐ ชุมชนหมู่บ้านที่เป็นอยู่กันอย่าง“สาธารณโศคี” และมี“สาราณียธรรม ๖”หรือมี“วรรณะ ๙”

โดยมี“พุทธคุณ”ที่ว่า “วิชาจรณสัมปณโณ”กันจริงๆ

มิใช่ชาวพุทธที่ปฏิบัติ ออกป่า เขา ถ้ำ หลับตาทำสมาธิดอก แต่ปฏิบัติตามกระบวนการของ“จรณะ ๑๕ วิชา ๘”กันลึ้มมา-
ทิลุสิแท้

จึงเป็นคนที่สามารถอยู่เหนือพลังอำนาจโลกียะได้จริง มีความแข็งแกร่งแกล้าล้าอาจหาญท้าทายทวนกระแสโลกธรรมจริงๆ สำหรับยุคนี้สามารถยืนยันทนพลังแรงฉกาจฉกรรจ์ของโลกีย์ได้สำเร็จ

ที่เป็นได้เช่นนี้ ก็เพราะคนเหล่านี้ได้พบ“มิตรดี(กัลยาณมิตร)”และเชื่อว่า ท่านเป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลกุตระธรรม” เพราะท่านได้ประกาศตนว่ารัฐธรรมนูญเป็น“โลกุตระ”ตามข้อ ๑ ของ“แสงอรุณ ๓”ที่พระพุทเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๙ ข้อ ๑๒๙-๑๓๖ จึงได้ติดตามสดับรับฟังธรรมจาก“มิตรดี”ท่านนี้ ชัดเจนต่อในข้อ ๒ ว่า...

ใครเกิดมาเป็นคน ถ้าไม่มี“ศีล”พื้นฐานคือ“ศีล ๕” คนนั้นก็ไม่ใช่“มนุษย์”(ผู้มีจิตใจสูงขั้นอารยะ)เพราะยังเป็นคน“จิตต่ำ,จิตทุจริต, จิตทราม”อยู่ตามลัทธิจะ จึงมี“ความประพฤติ”บาป-มีกรรมเป็นอกุศล อยู่แต่ก็จะมีเสื่อมลงๆ

คนผู้จะไม่เจริญพัฒนาขึ้นสู่สูงแน่ๆ

ยิ่งใครไม่เชื่อเลยว่า “ศีล”นั้นสำคัญ จะช่วยให้เราเจริญสูงขึ้นจริงสู่“โลกุตตรธรรม” กลายเป็นคนดูถูกศีล ปรามาสศีล ละเมิดศีลเป็นว่าเล่น โดยเฉพาะ“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสประกาศชัดในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ทุกพระสูตร

คนผู้ไม่เชื่อเสียแล้วว่า“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”นี้เป็น“ศีลปาฏิโมกข์ของพระพุทธเจ้า” ไปหลงยึดถือได้แค่ วินัย ๒๒๗ ว่าเป็น“ศีล” จึงมี“ผลกรรม”จริง คือจะตกต่ำ จะเสื่อมทราม พบวิบากหนักหนาสาหัสในต่อไปภายภาคหน้าจริงที่สุด อย่างเก่งก็เวียนวนอยู่กับ“นรกสวรรค์”ตามที่ตนพากเพียรเอาได้ ซึ่งก็ไม่เที่ยง แยกกันไปกันมา “สมบัติผลัดกันชม”มงายกันอยู่แค่นี้เอง

นั่นคือ คนผู้นั้นยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ศีล ๓ หมวด”นี้ คือ“ศีลธรรมนุญ”ของพุทธศาสนาแท้ จึงยังหลงมัวเมาจัดหนักอยู่กับ“ไตรจีวนาวิชา(ความรู้ที่ไม่พาไปนิพพาน) หรือยังเต็มไปด้วย“อบายมุข”อยู่ โดยนึกไม่ถึงว่า ที่ตนยัง“หลงจมอยู่กับลาภยศสรรเสริญสุข”ก็ดี ยังหลงจมอยู่กับการออกป่า,เขา,ถ้ำ หลับตาปฏิบัติที่ดี ล้วนยังเป็นผู้ไม่เริ่มต้นด้วย“ศีล”อันมี“ศีลธรรมนุญ ๓ หมวด”นี้เป็นหลักแท้

ไม่รู้ลึกรู้สาวว่า การที่ตนยัง“หลงจมอยู่กับลาภยศสรรเสริญสุข”ก็ดี ยังหลงจมอยู่กับการออกป่า,เขา,ถ้ำ หลับตาปฏิบัติที่ดี

นั่นคือ ตนเสื่อมลง ชั่วลง เพราะกรรมที่ไม่สุจริตกับ“ศีลปาฏิโมกข์ หรือ“ศีลธรรมนุญ”ของพระพุทธเจ้า จึงทุจริตบาปเพราะละเมิด “ศีลธรรมนุญ”อยู่ในสังคมพุทธกันหน้าตาเฉยนี้แล

เพราะไม่มี“ศีลธรรมนุญ”ของพระพุทธเจ้านี้เอง

ต้องปฏิบัติโดยมี“ศีล”เป็นหัวข้อหลัก แต่ละข้อตั้งแต่“ศีล ข้อ ๑”ปฏิบัติแล้วเกิดอานิสงส์บรรลุผลอย่างไร กระทั่งแข็งแกร่งขึ้น “ไม่ละเมิดศีล”อยู่เป็นชีวิตปกติกันจริงๆ คือ มี“ศีล”ได้ไปกับชีวิต เหมือนมีชีวิตสามัญปกติ ได้โดยไม่ยากโดยไม่ลำบากในศีลนั้นๆ ไม่ต้องฝืดต้องฝืนปฏิบัติ“ศีล”ที่เราบรรลุผลนั้นแล้ว

ไม่กระทำผิด“ศีล ๕”ได้ถึงขั้นเป็นปกติของชีวิต ไม่ว่าจะ รู้ตัวหรือไม่รู้ตัว จะมีสติหรือไม่มีสติ จะเจตนาหรือไม่เจตนา ก็ไม่ ละเมิดศีล เป็นต้น ยิ่งรู้อยู่เห็นอยู่เข้าใจอยู่ว่า นั่นมันจะผิด“ศีล ๕” อันเป็นพื้นฐานขั้นต่ำในความเป็น“มนุษย์”จริงๆนี้ คนผู้นี้จะไม่ละเมิด เลย ไม่ทำผิด“ศีล ๕”เด็ดขาด

เพราะเป็น“ศีล”ชนิดที่มี“พลังปัญญา”เป็นองค์ประกอบอยู่ เต็มกระบวนการของ“องค์ ๓”คือ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”หรือ“อริศีล- อริจิต-อริปัญญา”ไปเสมอทีเดียว

สังคมใดที่สมาชิกลังคมต่าง“สังวรศีล”กันจริงๆ กวดขัน กันจริง “ไม่ละเมิดศีล ๕”จนเป็นปกติของคนในสังคมนั้นเลย เป็น อย่างต่ำ คือ ต่างพากันสังวรแท้ สังคมนั้นก็สงบแน่ ชนิดที่เป็นสังคม มีระบอบ“ศีล ๕”เป็นระเบียบระบอบของสังคม เป็นกฎหมายกันเลย

ยังมี“ศีล ๕”กันเป็นปกติเต็มสังคม หากจะมีบกพร่องบ้าง ก็เล็กน้อย ซึ่งก็เป็นธรรมดาของคนที่รวมอยู่เป็นหมู่กลุ่มสังคม

ชุมชนคนเป็นร้อยเป็นพันมันก็คงจะบริสุทธิ์กันร้อยเปอร์เซ็นต์โดย
ไม่มีใครสักคนขาดตกบกพร่องเลยตลอดกาล มันก็เป็นไปไม่ได้แน่

แต่ค่าเฉลี่ยต้องนับตามมาตรฐานสากลของสังคมโลก

นั่นคือ มีผู้สิ้นอาสวะใน“ศีล ๕”เป็นส่วนมากในสังคมนั้น
อยู่แต่ สังคมนั้นก็ยัง“เป็นอยู่”บรมสุขสงบเรียบร้อยชนิดมี“ของ
จริง”ที่แท้พิสูจน์ได้ ยืนยันได้แน่นอน นั่นก็คือนับเป็นมาตรฐาน
ได้แล้ว

ขอภัยที่จะยกตัวอย่าง ว่าตัวอย่างชุมชนชาวอโศกเราทุก
ชุมชน“มีศีล ๕-ไม่มีอบายมุข-ไม่กินเนื้อสัตว์”กันทั้งชุมชนจริงๆ
๔๐ กว่าปีแล้ว เราจึงเห็นได้จริงๆว่า สุขสงบ สบายกันจริงๆ แคไหน
ในสังคมชาวอโศก

เพราะเรามีศีลกันจริงๆ อย่างต่ำศีล ๕ ยิ่งกว่านั้นคนใน
ชุมชนชาวอโศกเรามีศีล ๘ กระทั่งถึงมีศีล ๑๐ ซึ่งเป็นฆราวาสนะ
ชาวอโศกที่มีศีล ๑๐ และมี“ศีล”มากกว่า ๑๐ ตามศีลพุทธธรรมบุญ

จึงเป็นสังคม“สาธารณโภคี”ได้จริง อันเป็นระบบบุญนิยม
ที่มี“เศรษฐกิจชั้นสูง”ของสังคมมนุษย์ในโลก ที่มีได้ยากยิ่ง

แต่ชาวอโศกก็สามารถทำได้จริง เป็นอยู่กันด้วยระบอบ
“สาธารณโภคี”กันแท้ เป็นที่น่าอัศจรรย์ในโลกยุคนี้ยืนยันความจริง

“ศีล ๕”ของพุทธนี้ครบบริบูรณ์ทั้ง“กายกรรม-วจีกรรม-
มโนกรรม”ขั้น“พื้นฐาน”แล้ว สำหรับความเป็น“มนุษย์” ถ้ามนุษย์
กลุ่มใด กระทำ“กรรม ๓”ตามศีล ๕ นี้กันได้จริง สังคมมนุษย์กลุ่มนั้น
ไม่ต้องออกกฎหมายมาควบคุมกันให้วุ่นวายลำบากหรอก จริงๆ

ทีนี้เรามาสาธยาย“มรรค ๘”กันดูทีซิ

เข้าใจชัดเจนกันแล้วนะ พระพุทธเจ้าตรัสว่าผู้จะปฏิบัติ “มรรค ๘” บรรลุผลได้นั้นจะต้องได้เห็น “แสงอรุณ ๗ (สุริยเปยยาล ๗)” ก่อน จึงจะมีสิทธิ์ “เห็นดวงอาทิตย์” ได้ตามมานั่นคือ ผู้จะปฏิบัติ “มรรค ๘” บรรลุผลนั้น ต้องพบแสงอรุณก่อน แล้วจึงจะได้เห็น พระอาทิตย์ นี่เป็นลัทธิจะธรรมดา ใช่มั้ย?

ไม่เช่นนั้น ปฏิบัติ “มรรค ๘” ก็ไม่มีสิทธิ์เกิดมรรคผลเป็น “อารยธรรม-โลกุตระ” แน่นอน

เพราะไม่ได้สัดบจากผู้รู้แท้ เช่น สัตบุรุษหรือพระพุทธเจ้า นั่นก็คือ ผู้ไม่พบ “แสงอรุณ ๗” ให้บริบูรณ์นำมาก่อน นั้นเองจะไม่เกิด “ศีล” เป็นอาริยะ ไม่มี “ฉันทะ” บริบูรณ์ ไม่รู้จักรู้แจ้ง ในความเป็น “อตตะ ๓” หรือ “ไม่มีสัมมาทิฐิ ๑๐” แน่ จึงจะประมาท หลงตนว่า “ทำใจในใจ” ได้ “ทำใจในใจ” เป็น

แม้จะ “ทำใจในใจ” เป็น แต่ไม่ถ่องแท้ (อโยนิโธ) ไม่ลงไปถึงที่เกิด ของ “สัตว์โอปปาติกะ” อย่างมีลำดับแน่ๆ ซึ่งคนผู้ “หลงตน” (มีอตตะ มานะ) เช่นว่านี่ เป็นเดิรถีย่มากมายเยอะเยอะในสังคมโลกยุคนี้

การรู้จักรู้แจ้งรู้จริงเป็น “ของยาก” เพราะพุทธลึกซึ้งจริงๆ (คัมภีร) เห็นตามได้ยาก (ทุททสา) รู้ตามได้ยาก (ทฺรณฺโพร) ซึ่งสงบพิเศษ แท้ (สันตา) สุขุมยิ่ง (ปณฺดา) รู้ไม่ได้ด้วยตรรกะ (อตักฺกวรฺรา) ละเอียดขึ้น นิพพาน (ปณฺดา) ผู้บัณฑิตจริงเท่านั้นจึงจะรู้ได้แท้ (ปณฺติตเวทณฺยา) [พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๒๖ และข้ออื่นๆ]

ดังนั้น ผู้ปฏิบัติ “มรรค ๘” บรรลุผลกันจริงๆ จะต้อง ได้พบเห็น “แสงอรุณ ๗” บริบูรณ์มาก่อน จึงจะปฏิบัติ “มรรค ๘” บรรลุสัมมาอารยผลของพุทธได้แท้ สำเร็จจริงๆ

ไปทบทวนตนเอง ในประเด็นสำคัญดังกล่าวนี้กันดูดีๆเถิด
ว่า จะสมจริงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้มั๊ย?

ต่อมาก็จะต้องผ่านด่าน“สัมมาทิฐิ ๑๐”อีก

ข้อแรกของ“มรรค ๘” ก็ต้องมี“สัมมาทิฐิ”เป็นประธาน
คือ มี“สัมมาทิฐิ ๑๐” ได้แก่ “อตฺถิ ทินนัง -อตฺถิ ยิฏฺฐัง -
อตฺถิ พุตฺตัง -อตฺถิ สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก -อตฺถิ
อยังโลโก -อตฺถิ ปโรโลโก -อตฺถิ มาตา -อตฺถิ ปิตา -อตฺถิ สัตตา
โอปปาติกะ -อตฺถิ โลเก สมณพราหมณา สัมมคคตา สัมมาปฏิปันนา
เย อิมัญจโลกัง ปรัญจโลกัง สยง อภิญญา สัจฉิกัตวาปเวเทนตฺติ”
ซึ่ง“สัมมาทิฐิ ๑๐”นี้พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎกเล่ม ๑๔
ข้อ ๒๕๗ “มหาจัตตาริสกสูตร” เป็นข้อต้น

ซึ่งปุณณคนอริชชาที่ยัง“มิจฉาทิฐิ” อยู่ทั้ง ๑๐ ข้อ ต่อให้
ปฏิบัติหนักแค่ไหน ก็“ไม่มีผล”(นตฺถิ) นั่นคือ ไม่มี“สัมมาปฏิเวธ”
แน่นอน เพราะ“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ไม่เป็นหรือไม่ถูกต้องตาม
ทฤษฎีของพุทธ

สรุป“การทำใจในใจ”(มนสิการ)ก็คือ “ทำถามหรือทำสมาธิ”
นั่นเอง ถ้าทำไม่เป็น ไม่ถูกต้องตามแบบพุทธ ที่มี“ทฤษฎี”เฉพาะตน
ของพุทธเองแท้ๆ ก็หมดสิทธิ์ที่จะบรรลุมรรคผลแน่นอน

แม้แต่“ทำถาม” ก็“ทำใจในใจ”ไม่เป็น- จะยังมี“ภพ” ติด
สววรรค์หลงสววรรค์กันอยู่ ไม่ตรงตามแบบเฉพาะของพุทธกันได้ง่ายๆ
หรือ

ใน“มิจฉาทิฐิ ๑๐” ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ เริ่มตั้งแต่“การทำถาม” ก็“นตฺถิ ทินนัง” อัน

หมายความว่า “ทานที่ทำแล้ว ไม่มีผล” เพราะ“มิจฉาทิฎฐิ” เพราะ“ทำทาน”โดย“ทำใจในใจ” ก็เลิกลดละหนายคลายลงเลย ก็เลสมิแต่เพิ่ม คือ ยัง“ทำทาน”ไม่ลั้มาทิฎฐิ กันอยู่ทั้งนั้น

กล่าวคือ “ทำทาน”โดย“ทำใจในใจ”มีแต่การสร้าง“ภาพ” สร้าง“ชาติ” เต็มกิเลสใส่ใจตนเองลงไป“ในจิต”(มนสิ)ของตนเอง อีกซ้ำเข้าไป ด้วยอวิชชา หรือมิจฉาทิฎฐิอยู่ นั่นเอง

นั่นก็คือ “ทำใจในใจ” ไม่เป็น“โยนิโส” ไม่ถูกต้องถ่องแท้ กล่าวคือ “มนสิการ”(การทำใจในใจ)ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าทรง สอนไว้ แต่ไป“ทำใจในใจ”ตามแบบของคนอื่น ตามคำสอนผู้อื่น อัน เป็นเดียรถีย์ ไม่ใช่แบบพุทธ

คำกล่าวนี้ไม่ใช่พูดอย่างอวดดีไร้ความจริง แต่เป็น“ความจริงอันประเสริฐแท้” เป็น“ลั้มาอาริยสัจจะ”ของพุทธ ที่“คัมภีรา- ทุทฺธลา-ทฺรณฺโพรธา-สันตา- ฯลฯ” จริงๆ

ตรวจสอบจริงๆเกิด ดูจากพระไตรปิฎกกันดีๆ

ไม่เช่นนั้น เราไม่มีหลักฐานอ้างอิงยืนยันกันนะ!

ยังข้อ ๒ “ยิฎฐัง” อันหมายถึง “การปฏิบัติตามยัญฺพิริ ที่ปฏิบัติต่างๆ”นั้น ก็“นัตถิ ยิฎฐัง” หมายความว่า “ยัญฺที่บูชาแล้ว (วิธีปฏิบัติที่ปฏิบัติกันแล้ว) ไม่มีผล(นัตถิ)”เพราะ“มิจฉาทิฎฐิ”อีกแหละ เพราะ“ทำตาม“วิธีการ”นั้นแล้ว“ไม่มีผล” โดย“ทำใจในใจ”แล้ว ก็เลิกลดละหนายคลายลงเลย ก็เลสมิแต่เพิ่มขึ้นๆเพราะ“ทำใจในใจ”ไม่เป็น “ทำใจในใจ”ไม่ถูกต้องตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้า จริงๆ ซึ่งยังหลงผิด(โมหะ)กันอยู่เต็มไปหมดในการปฏิบัติตนของ ชาวพุทธทุกวันนี้ อย่างที่เห็นและเป็นอยู่จริง(มิใช่กล่าวตู)

กล่าวคือ ผู้“ทำทาน” ทำทานเป็นแต่ภายนอก ส่วนใจ “ทำใจในใจ”(มนสิการัตติ)ไม่เป็น “ทำใจในใจ”(มนสิการัตติ)ไม่ลดความโลภ เป็นต้น

กลับซ้ำหนักหน้าเป็น“การทำใจในใจ”ให้“โลภ”เพิ่มมีกิเลส หนาขึ้น หรือให้เพิ่มภพเพิ่มชาติยิ่งขึ้น เป็นสวรรค์ก็ สวรรค์มโนมย-อัตตา เนรมิตสวรรค์ปั้นสร้างขึ้นในใจ จึงเกิด“ภพ”ยิ่งขึ้น ไม่ เป็นการลดภพ ลดชาติเลย

เพราะ“ทำทาน”ที่ใด ก็ได้แต่“ทำใจในใจ” เช่น “อธิษฐาน” เป็นต้น คือตั้งจิตขึ้นในจิต“มี‘ภพ’ขึ้นมา” คือมี“แดนที่ไปในข้างหน้า” ขึ้นในจิตตนจริงๆ จึงมี“ภพ”เพิ่มขึ้น มี“ชาติ”ของกิเลสตัณหาหรือ อุปาทาน ซึ่งเป็น“ความโลภ-ความต้องการที่จะได้” ใส่จิตใจตนเอง เพิ่มขึ้นๆ

มีแต่“ทำใจอยากได้สิ่งตอบแทนคืนมา”มากขึ้นๆ จิตใจก็มี แต่“ทำใจ”เติมกิเลสโลภเพิ่มขึ้นๆ แล้วมันจะ“มีผล”ลดความโลภ ลดละกิเลส ลดภพ-ลดชาติกันตรงไหนล่ะ?

ลองตรวจตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ดูสิ ตรงเปะเลย!(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๔๙) ตั้งแต่“ทำใจในใจไว้” เริ่มจากให้ทานโดย “มีความหวังอยู่ในใจ”(สาเปกโข) หรือหนักขึ้นไปอีกให้ทานโดย“มีจิตผูกพันในผล”(ปฏัพพัชจิตโต) หรือยิ่งร้ายกว่านั้นขึ้นไปอีกโดย“มุ่งการสั่งสมในผลที่ตนให้ทาน”(สันนิสสาเปกโข ทานัง เทติ)

หนักร้ายท้ายสุด หยาบใหญ่ที่สุดคือ “ทำทาน”แล้ว ยังตั้งจิต คิดว่า ตายไปแล้วจะได้เสพสุขผลของทานที่ให้แล้วนั้นๆ”(อัมมัง เปจจะ ปริภุญชิสฺสามิติ ทานัง เทติ) ..ผิดซ้ำผิดซ้อน ...เห็นมั๊ย?

ข้าร่ายมงายยันกระหน่ำตนด้วยการทำใจ“ปลื้มใจ-ดีอกดีใจ
ยิ่งที่ตนทำทานนั้น” มันก็ยิ่ง“มีจกาทิฏฐิ”เลอะเทอะไปกันใหญ่

● จบฉบับที่ ๓๓๖

ฉบับที่ ๓๓๗ สิงหาคม ๒๕๖๑

ฉบับที่แล้ว ๓๓๖ เราได้เอาหลักฐานที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในเรื่อง“ทำทาน” แล้ว“อโยนิโสมนสิการ” เพราะ“ทำทาน”แล้ว“ตั้งจิตไว้ไม่แยกกาย หรือไม่ถ่องแท้ หรือไม่ลงไปถึงที่เกิด” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“ทานสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๔๙

นั่นคือ “ทำทาน”แล้วผู้ทำทาน“ทำใจในใจ(มนสิการ)ของตนไม่แยกกาย-ทำใจไม่ถ่องแท้” หมายความว่า ทำใจในใจของตนเองไม่ละเอียดลออชัดเจน-ทำใจของตนเองไม่ถูกต้องถ่องแท้ตามแบบพุทธ หรือไม่ตรงตามแบบที่พระพุทธเจ้าทรงสอนกันเลย

โดยเฉพาะที่ว่า “ไม่ลงไปถึงที่เกิด(อโยนิโส)”นั้น ยิ่งลึกซึ้งมาก หมายความว่า ผู้“ทำทาน”นั้น“ทำใจในใจของตนเอง”อยู่นะ

แต่ผู้นั้นทำทานอย่างมี“การทำใจในใจ(มนสิการ)ของตน”ไม่“ลัมมาทิฏฐิ” หรือว่า“การทำใจในใจ”ของตนมี“ไม่เกิดมรรคเกิดผล” หรือไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กิเลส”และทำกิเลสให้ลดละจางคลาย จนถึงขั้น“ดับกิเลส”สิ้นสนิท ไม่ได้

“ทำทาน”ไม่เกิด“บุญ”นั่นเอง นั่นก็คือ ผู้นั้น“ทำทาน”จริง

แต่“ทำใจในใจ”ผิดใจ! มันไม่มี“การชำระกิเลส”ของตนเลย

มันกลับกลายเป็น ยิ่ง“ทำทาน”แล้ว“ยิ่งทำใจในใจของตนให้ยิ่งเพิ่มกิเลส” ทำ“ความโลภ”ใส่จิตตนเพิ่มขึ้น มากยิ่งขึ้นๆ จิตตนเองก็ยิ่งเต็ม ยิ่งพอกหนาขึ้นไปด้วยกิเลสแท้ๆ

จึงเป็นการ“ทำทาน”ที่ไม่เป็น“บุญ”เลย ทำความเข้าใจผิดๆ

มันกลับทำ“การเกิด”ให้แก่“ใจตน”เกิด“ความฉลาด”ยิ่งขึ้น ฉลาดด้วยนะ! แต่เป็นความฉลาดที่ชื่อว่า “เฉโก”ยิ่งๆขึ้นนั่นเอง ซึ่งไม่เป็นความฉลาดที่ชื่อว่า “ปัญญา”แม้แต่น้อย เพราะเขาเกิด “ความฉลาด”อันมีแต่“ความรู้-ความฉลาด”ที่เนื้อแท้คือ“เฉโก”เท่านั้น “ฉลาดเฉโก”นั่นเองเก่งกาจมากมายยิ่งๆขึ้น

นั่นคือ ยิ่ง“ทำทาน”ยิ่งมี“ความฉลาด”ในการทำทานที่ “เสริมเติมกิเลสใส่จิตตนหนักหนาสาหัสยิ่งๆๆขึ้น”โดยตนเองไม่เพียงสาเลย หรือตนเองยัง“มีฉันทิฏฐิ”อยู่แท้ๆ

ซึ่งทุกวันนี้ในชาวพุทธทั่วไปทั้งหลายล้วน“ทำทาน”ที่ไม่เป็น“บุญ”แบบนี้แหละ เต็มบ้านเต็มเมือง

เพราะ“ทำทาน”แต่“ทำใจในใจ(มนสิการ)”ไม่เป็นโลกุตระ มันกลายเป็น“การทำใจในใจ(มนสิการ)”ที่ไม่ชำระกิเลสของตนออกไป มันก็ได้“ให้”ข้าวของวัตถุภายนอกออกไป แต่ในใจกลับ“เพิ่มกิเลสใส่จิตใจตนเองเข้าไปอีกๆๆๆ”อย่างไม่มีหยุดด้วยซ้ำ จึง“ทำทาน”กันอย่างเก่งก็ได้แค่มี“ความฉลาด”ขึ้นๆของ“เฉโก” ที่เป็น“ความฉลาดขีโลภ-ความฉลาดเห็นแก่ได้มาให้ตน”ยิ่งๆก็ยิ่ง“บำเรออัตตา-บำรุงตัวตน”ให้ใหญ่ให้โตขึ้นหนาขึ้นหนักขึ้นมากขึ้น จิตใจมีแต่จะเอา “สวรรค์” จะเอาแต่“โลกียหรือลาภยศสรรเสริญสุขมาให้ตน” ซึ่ง

มิใช่ความฉลาดที่ทำให้จิตใจให้ลดละกิเลส อันเป็นความฉลาดที่เป็น
“ปัญญา”แต่อย่างใดเลยแม้แต่นิด

มันก็เป็น“ความฉลาดที่เป็นเนโก”อยู่นั่นเอง แบบคน
ปุถุชนโลกๆเขาเป็นกันอยู่

“ทาน”ที่“อโยนิโสมนสิการ”นี้ อย่างเก่งจึง“ทาน”ที่เกิดผล
ได้แค่“กุศล”เท่านั้น ซึ่งเก่งแค่“โลกีย์”

นั่นคือ เก่งแต่ความฉลาดที่จะเพิ่มลาภเพิ่มยศเพิ่มสรรเสริญ
เพิ่มสุขให้แก่ตน

จึงไม่เป็น“บุญ”เลยแม้แต่น้อย

ไม่เป็น“บุญ”นี้แหละที่สำคัญยิ่งนัก

เมื่อมันไม่เป็น“บุญ”จึงไม่มี“มรรคผล”ที่เข้าข่าย“โลกุตระ-
ธรรม”เอาเลย

เพราะ“การทาน”ที่ยัง“เนโก”นี้ยัง“ไม่ชำระกิเลสตัวที่เป็น
ความโลภ”แท้ๆ ตรงๆ

แต่กลับไปทำ“ความโลภ”ใส่จิตใจของตนให้มากให้หนัก
ให้หนาให้โตให้ใหญ่ให้อ้วน เป็น“ปุถุ”ยิ่งๆๆๆๆขึ้นเสียนี้!!!!

จึงเป็นการทำทานที่มีแต่“ความฉลาด”อันเป็น“เนโก”เพราะ
ยังอวิชชาอยู่ ยังไม่ฉลาดแบบพระพุทธศาสนาตามที่พระพุทธเจ้า
ทรงสอน นั่นคือ “ความฉลาด”นั้น“ต้องลดกิเลสหรือฆ่ากิเลส” แต่
ไม่ได้“ความฉลาด”แบบ“เพิ่มกิเลส”โดยที่ตนเองไม่มี“ความรู้ชั้น
ปรมัตถธรรม” อย่างที่โลกปุถุชนคนทั่วไปอยู่นั่นเอง ยังเป็นคนปุถุชน
หรือ“เทวนิยม”เดียวยึดไม่เปลี่ยนแปลง

เพราะยังไม่รู้จักแจ้งจริงชัดคมใน“ความฉลาด”ชนิดที่เรียก

ด้วยพยัญชนะว่า“ปัญญา”

ซึ่ง“ปัญญา”นี้แตกต่างกันไปคนละแบบคนละชั่วเลยกับ
“ความฉลาด”ชนิดที่เรียกว่า“เงโก”

ชัดเจนในคำว่า“ความฉลาด”ที่แตกต่างกันอย่างสำคัญ
นี้มั้ย? ว่า“ความฉลาด”มันมี ๒ แบบกันจริงๆที่มีความสำคัญมาก
ในศาสนาพุทธ ถ้ามันไม่ชัดเจนถ่องแท้ในคำว่า“เงโก”กับ“ปัญญา”
นี้กันแล้ว ก็ยากยิ่งที่จะทำ“ความฉลาด”ใส่จิตใสใจตนเองถูกพุทธ-
ธรรม ก็คงเหมือนศาสนาอื่นๆที่“ทำทาน”กันแล้ว ก็ได้แค่“กุศล”กัน
ไม่ได้“บุญ”กันเลย

การปฏิบัติธรรมให้เกิด“โลกุตระธรรม”ก็ย่อมเป็นไปได้แน่ๆ
เพราะ“ไม่เกิดสัมมามรรค-สัมมาผล”อันเป็นแบบพระพุทธเจ้า
ตรงแท้ถูกต้องกันนั่นเอง

หนักหนาสาหัสยิ่งในความเป็นคนไทยในทุกวันนี้ก็คือ
คำว่า“บุญ”ก็ดี “ฌาน”ก็ดี “สมาธิ”ก็ดี “กาย”ก็ดี เป็นต้น ซึ่งยังมี
อีกมาก

โดยเฉพาะคำว่า“ปัญญา”คนไทยนำไปใช้กับ“ความรู้-ความ
ฉลาด”ทางโลกก็ยกันเลี้ยจนเลอะเทอะละละละ ต่างยึดถือเข้าใจไป
เป็น“โลกีย์”กันจนทั่วถึงเต็มที่แล้ว

ซึ่งเป็น“การทำใจในใจของตน”ที่ผิดไปจากสาระสำคัญ
ในความสำคัญของพุทธอย่างจำหนับทเดียว ในความสำคัญที่สุด
ของศาสนาพุทธประเด็นนี้

จึงยากมากที่จะให้คนไทยหรือชาวพุทธในทุกวันนี้มาปฏิบัติ
จิตใจให้เป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่เข้าขั้น“ปัญญา” ไม่ว่าจะเป็นใน

การ“ทำทาน” หรือปฏิบัติ“ศีล” ยิ่งเป็น“วิมุตติ”นั้นปิดประตูได้เลย

เพราะความหมายของ“ปัญญา”ก็ยังไม่ถูกต้อง ยังไปเข้าใจเป็นอย่างเดียวกันกับความฉลาด“เฉโก” ซึ่งมันไม่ใช่เลย

นั่นมันแค่“ความรู้-ความฉลาด”ที่อยู่ในกรอบของ“ความรู้-ความฉลาด”ที่ชื่อว่า “เฉโก”ของ“โลกียธรรม”ที่ชาวเทวนิยมหรือเดียรีย์ปฤชนทั้งหลายเขาต่างยังมีกันใช้กันอยู่นั่นอยู่

ผู้ที่“ทำทาน”แบบพุทธที่มี“วิชา”ถูกต้องแท้จริง จะต้อง“ทำใจในใจของตน”ได้อย่างเป็น“วิชา”ที่เกิด“ปัญญา”ได้ คือ ทำให้ใจในใจของตนมี“อาการ”ของกิเลสลดลงหรือหมดไปได้สำเร็จจริงๆ ไม่สร้าง“ภพ”ไม่ก่อ“ชาติ”ขึ้นมาในจิตใจตน

มีแต่จะเต็มไปด้วย“สติ”ตั้งใจ“ทำใจในใจของตน”ให้ไม่ก่อ“ภพ”ไม่เกิด“ชาติ”ชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะที่เป็น“ภพ-ชาติ”ว่า บริบูรณ์ด้วย“อาการ-สังคะ-นิमित-อุเทศ”ถูกต้องชัดเจนถ่องแท้

แม้แต่ความเป็น“ชาติ”ที่มีภาวะเกิด“อาการว่าจะได้” อันคือการก่อ“ภพ”แห่ง“ความหวัง”ขึ้นมาในใจ ที่บาลีว่า“สาเปกโข”

“สาเปกโข”คือ จิตที่มี“ภพ”ของ“ความหวัง” หรือ“ชาติ”ซึ่งเป็น“อาการ”ของ“จิตที่หวังว่าจะได้” มันก่อเกิดขึ้นในจิตใจ

ซึ่ง“ภพ-ชาติ”นั้นเป็น“เหตุ”เป็น“ปัจจัย”ซึ่งกันและกันตามหลัก“ปฏิจจสมุปบาท ๑๑ (พระไตรปิฎก เล่ม ๔ ข้อ ๑ เล่ม ๑๖ ข้อ ๕)”

ก็ต้องมีความรู้ยิ่ง คือมี“ปัญญา”รู้ว่า“ภพ”เป็นยังไง? “ชาติ”เป็นไหน นั่นคือ ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“อาการ-สังคะ-นิमित-อุเทศ”ของความเป็น“ภพ-ชาติ” จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงการทำ“ภพ”ทำ“ชาติ”ขึ้นมาในใจของตนเป็นภาวะอย่างไร?

แล้ว“ทำใจในใจของตน”อย่าให้เกิด อย่าให้มี“อาการ”นั้นๆ หรือ“นิมิต”นั้นๆในจิต ก็ต้องปล่อยวางจางคลายจากความเป็น “อาการ”เป็น“นิมิต”นั้นๆไปจาก“จิต”หรือจาก“ความมีอาการรับรู้” ใดๆเลย จึงจะเป็นการกำจัด“รูป”หรือ“อรูป”ของ“ภพ”ของ“ชาติ” ไม่มี“ภพ”ไม่มี“ชาติ” ในจิตใจได้เสร็จลัมบูรณ์

ดังนั้น ผู้ที่ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงถึงขั้นมี“ปัญญา” ว่า ความเป็น“ภพ”เป็น“ชาติ”เป็นอย่างไร?

มันก็ปฏิบัติธรรมของพุทธไม่ได้

เพราะผู้ปฏิบัติไม่รู้จักรู้แจ้งอย่างลัมมาทิฏฐิในความเป็น “กาย”อันเป็น“นาม-รูป”ของ“วิญญาน” อันเป็น“อาหาร(คือเครื่องอาศัย)” ๑ ใน ๔ ของ“อาหาร ๔”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๔๐)

“อาหาร ๔” ได้แก่ ๑.กวมฬการาหาร ๒.ผัสสาหาร

๓.มนัสสเจตนาหาร ๔.วิญญานาหาร

“อาหาร ๔”นี้คือ กระบวนการ ๔ ที่คือ“เหตุ”คือ“ปัจจัย” กันเป็น“เครื่องอาศัย”ให้คนหรือมนุษย์เรียนรู้“ความจริง”จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ด้วย“รูป ๒๘”และ“นาม ๕”ครบถ้วน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” แยกกันไปปฏิบัติเป็นส่วนๆไม่ได้

จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงรู้จบทั้งความเป็น“เหตุ”และความเป็น “นิพพาน” เพราะสามารถจัดการ“ธรรมนิยาม ๕”ได้ด้วย“ปัญญา” ที่ตีแตกแยกแยะ“เหตุ”ได้ และทำให้เป็น“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”สำเร็จลัมบูรณ์

นั่นคือ สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เหตุ”เล็ก-กลาง-ใหญ่ ถึงขั้นใหญ่สูงสุดลัมบูรณ์สุด และสามารถทำ“เหตุ”เล็ก-กลาง-

ใหญ่ถึงขั้นใหญ่สูงสุดลัมบรณส์สุด ให้“นิพพาน”เป็น“อุตุธาตุ”สูญสิ้น
ความเป็น“อัตตา-อาตมัน-ปรมาตมัน”ของตนเองไปจริง

นั่นคือ จัดการกับ“อัตตา”อันเป็น“อนัตตา”แท้ๆสำเร็จได้
ด้วยตนเองจริง จึงพิสูจน์ความเป็น“เจ้าของอัตตา”ว่าเป็น“ของตน”
ไม่ใช่เป็นของ“พระเจ้า”เลย ดังที่ผู้“อวิชชา”มีกันอยู่

เพราะสามารถกำจัด“อัตตา”ของตนเองให้เป็น“ดินน้ำไฟ
ลม”ไปเอง หรือ“จบความเป็นวิญญาณ”ลงได้เด็ดขาดแท้

จึงยืนยันลัจจะแท้ ได้แท้ๆว่า “วิญญาณ”หรือ“อัตตา”หรือ
“เทว”หรือ“พระเจ้า”ทั้งหลาย ซึ่งเป็น“ธาตุรู้”ชั้น“จิตนิยาม”ใน
เอกภพมหาจักรวาลประดามันนั้น เราเองสามารถทำให้เป็น“วิญญาณ”
ของเราเป็น“สูญ”หมดสิ้นความเป็น“วิญญาณ”หรือ“อัตตา”หรือ
“เทว”หรือ“พระเจ้าในตนเองได้เด็ดขาด”

โดยที่“พระเจ้า”ผู้ยิ่งใหญ่องค์ใดในศาสนาใดสถิตอยู่ในที่
เร้นลับไหน จะมายืนยันว่า เป็น“ใหญ่เหนือจิตวิญญาณของเรา”
หรือเป็น“เจ้าของจิตวิญญาณของเราเอง”ไม่ได้เลยเด็ดขาด

เพราะเราเองได้พิสูจน์ความเป็น“โลก”และเป็น“อัตตา”หรือ
พิสูจน์ความเป็น“เทว”ได้แล้วแน่แท้ว่าที่แท้คือ“สังขาร”คือ“วิญญาณ”
คือ“นามรูป” คือ“อายตนะ” คือ“ผัสสะ” คือ เวทนา” คือ“ตัณหา”
คือ“อุปาทาน” คือ ภพ” คือ“ชาติ”

เมื่อเราสามารถ“ดับชาติ”ในจิตของเราได้ “ภพ”ก็ดับ
“อุปาทาน”ก็ดับ “เวทนา”ก็ดับ “ผัสสะ”ก็ดับ “อายตนะ”ก็ดับ
“นามรูป”ก็ดับ “วิญญาณ”ก็ดับ “สังขาร”ก็ดับ “อวิชชา”ก็ดับ
“อวิชชาดับ”จึงกลายเป็น“วิญญาณ”ที่สะอาดยิ่งใหญ่

“ธาตุรู้”หรือคือ“วิญญานธาตุ” ก็มีประสิทธิภาพ“รู้เต็มสภาพ”ของมันขึ้นมาเป็น“วิญญาน”สะอาดยิ่งใหญ่ล้นบูรณ์ที่สุดในตนเอง ไม่มี“ธาตุโง่”หรือ“ธาตุไม่รู้”ใด ผสมปนอยู่ใน“วิญญานธาตุ”นี้เลยจึงเรียกด้วยภาษาว่า “วิชา”

เพราะ“ดับอวิชา”ได้หมดสิ้นนี้เอง “วิญญาน”ก็สะอาดบริสุทธิ์เป็น“วิชา”

คำว่า“ดับอวิชา” จึงไม่ได้หมายความว่า “ดับธาตุรู้”ไปเลยกลายเป็น“ไม่รู้อะไรเลย” โง่งงๆขึ้นไปอีก ก็ไม่ใช่เช่นนั้น แต่ยังเป็น“ธาตุรู้”หรือ“วิญญาน”ที่เต็มบริบูรณ์ล้นบูรณ์ความเป็น“ธาตุรู้”ไม่มี“ความไม่รู้”เศษเหลืออุลิสละอองใดๆมาเป็น“เหตุ”ในจิตเรา อันเป็น“วิญญาน”เลย นี่คือ “วิชา”

เห็นชัดเจนมัยว่า

เพราะ“อวิชา”นั่นเอง เป็น“เหตุ”ให้เหลือ“ความไม่รู้” อยู่ตราบที่ยังไม่“หมดสิ้นอวิชา” เมื่อเราสามารถ“ดับเหตุ”นี้ได้ ทุกอย่างที่เป็น“เหตุเป็นปัจจัย”กันและกันจึง“ดับไป”หมดสิ้น ก็เหลือแต่“ความรู้ทั้งหมดเต็มๆ”ในประดาที่จะเป็น“ความรู้”ใดๆประดามีในเอกภพมหจักรวาลหรือในทุกสิ่งทุกอย่าง

นี่แหละคือ “วิญญานที่ยิ่งใหญ่ที่สุด”ที่กำเอา“ความรู้”ใดๆหรือทุกสิ่งทุกอย่างประดามีในเอกภพมหจักรวาลไว้ที่ตนเอง เราจึงเป็นผู้“ดับ”ความเป็น“อวิชา”ได้เองทั้งหมด ยังเหลือแต่“ธาตุรู้”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงถ้วนทั่วทุกสรรพสิ่งในเอกภพมหจักรวาลหรือประดามีใดๆที่จะพึง“รู้” ใช้ภาษาว่า “วิญญาน”

และ“วิญญาน”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงเป็น“วิชา”ที่ยิ่งใหญ่

หรือที่แท้ก็คือ สามารถทำให้“อวิชา”ของเราหมดสิ้นกลายเป็น“วิชา”ได้อย่างแท้จริงปริบูรณ์ลัมบูรณ์ ก็เป็น“ธาตุรู้”ที่ยิ่งใหญ่สุดๆ จึงเป็น“วิญญาน”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งที่สุด

เราจึงสามารถได้พบ“ความจริงอันยิ่งใหญ่”ที่ใหญ่ที่สุดในเอกภพมหาจักรวาล ซึ่งครบเต็มจบ“ความจริง”หมด ไม่เหลือ“วิญญาน”ที่เต็มจบครบถ้วน“ยิ่งใหญ่ที่สุด” ไม่เหลือเศษความไม่ยิ่งใหญ่ได้อีกแล้ว ก็คือ วิญญานที่บริสุทธิ์สะอาดที่สุด รู้จักรู้แจ้ง รู้จริงยิ่งใหญ่มาหมด จึงเป็น“วิชา”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงครบไม่เหลืออะไรที่จะให้รู้อีกเลยแล้วจริงๆ เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงหมดสิ้น เป็นเจ้าของ“ความรู้-ความจริง”ที่ยิ่งใหญ่ไม่มีความใหญ่โตกว่านี้อีกแล้ว จึงใช้ภาษาเรียก“วิญญาน”นี้ว่า “วิชา”

“วิชา”ของ“วิญญาน”ขั้นสามารถทำ“นิพพาน”ให้ตนเองได้ถึงที่สุด“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ได้สำเร็จจริงแท้ของศาสนาพุทธที่ทั้ง“สร้างวิญญาน”เองหรือทั้ง“ดับวิญญาน”เองให้หมดสิ้น สลายสูญกลายเป็น“อุตุนิยาม”ได้นี้จึงเป็น“เจ้าของวิญญาน”ของตนเองโดยแท้

ซึ่งพิสูจน์ความเป็น“วิญญาน”ว่า ไม่ใช่ของใครเลยเด็ดขาด “วิญญาน”เป็น“ของตนเอง”แท้ๆ เพราะ“ตนเอง”สามารถ“ดับวิญญาน”ตนเองให้หมดสิ้นกลายเป็น“ดินน้ำไฟลม”หมดสิ้น ความเป็น“อตต”หรือ“จิตนิยาม”อยู่ในกาลหรือในเอกภพมหาจักรวาลอีกนิรันดร์ “ด้วย“วิชา(ปัญญาอันยิ่ง)”

คำว่า “วิชา”ซึ่งเป็น“วิญญาน”ที่ครอบงำ“ความรู้-ความจริง”ทั้งหมดในเอกภพมหาจักรวาลนี้นั่นเอง ถึงขั้นเป็น“ผู้ดับ

วิญญาณ”ของตนเองให้หมดสิ้นไปจาก“กาล”หรือจากเอกภพมหาจักรวาล นี่แหละเรียกว่า “พระเจ้า”หรือ God ที่ยิ่งใหญ่จริงจึงไม่มีอะไรจริงยิ่งกว่านี้ได้แล้ว

ซึ่งก็คือ “ธาตุรู้”เต็มๆของความเป็น“วิญญาณ”นี้แหละ

จึงพิสูจน์“ความจริง”ที่แท้จริงชัดเจนยิ่งได้เกินกว่า “ภาวะแห่งความจริง”ที่มนุษย์ทั่วโลกเรียก“พลังงานทางวิญญาณ”ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดวิญญาณแห่งที่สุดใดๆนี้ ว่า“พระเจ้า”หรือ God

“มนุษย์”จึงสามารถพิสูจน์“พระเจ้า”หรือ God ว่าเป็น“วิญญาณ”หรือ“วิชา”ในภาวะที่เป็น“มนุษย์”นี้เอง

“พระเจ้า”หรือ God ก็เป็น“ความจริง”ที่“มนุษย์”นี้แหละแท้ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้สำเร็จแท้จริงสมบูรณ์ที่สุด

ไม่มีอะไรอื่นเลย จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“พระเจ้า”หรือ God ได้สำเร็จบริบูรณ์สมบูรณ์ที่สุด ครบถ้วนที่สุดถ่องแท้ที่สุดได้เท่า“มนุษย์”

และการจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“พระเจ้า”หรือ God ได้สำเร็จบริบูรณ์สมบูรณ์ที่สุด ครบถ้วนที่สุดถ่องแท้ที่สุดสำเร็จจริงก็ต้องได้“สัมผัส”ตัวตนจริงของ“พระเจ้า”หรือ God ด้วย ทั้งทวารนอกและทั้งทวารใน ของมนุษย์ ครบบริบูรณ์จริงๆ

หากยังไม่สามารถ“สัมผัสความจริง”ทั้งทวารนอกและทั้งทวารใน ของมนุษย์ ครบบริบูรณ์จริงๆ มันก็ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตน”อันเรียกด้วยภาษาว่า“อัตตา-อาตมัน”หรือ“ปรมาตมัน”จริงๆของ“พระเจ้า”หรือ God ได้ถ่องแท้แน่นอน

ดังนั้น จึงต้องมี“การสัมผัสความจริง”ของ“ปรมาตมัน”

หรือ“อาตมัน”หรือ“อัตตา”จริงๆ จึงจะครบถ้วนถ่องแท้ที่สุด

คนทุกขันธ์มีสิทธิ์จะ“สัมผัสความจริง”ดังว่าได้ทุกคนด้วยตนเองและเรียนรู้ให้ถึง“ความจริงที่จริง”นี้ได้

เพราะทุกคนมี“วิญญาน”อยู่ในตนทุกคน มี“อัตตา”เอง

ความเป็น“อัตตา”นั้นมีความเป็น“เทว” คือมี“ความเป็น ๒” หรือความเป็น“กาย”ที่จะสามารถเรียนรู้“นามรูป” เรียนรู้“วิญญาน”ที่เป็น“ธาตุรู้”ทั้งภายนอกทั้งภายใน ซึ่งเป็น“ภาวะธรรมที่ทุกคนมีจริงในตน”ล้วน“ความรู้”บริบูรณ์ครบครัน

ซึ่งเป็นความแตกต่างอย่างยิ่งจาก“ความเชื่อภาวะแห่งความจริง”ที่เป็น“พลังงานทางจิตวิญญาน”ของชาว“เทวนิยม”ที่ยืนยันว่า“พระเจ้า”หรือ God นั้น“สัมผัสไม่ได้” ยังลึกลับอยู่

แต่ศาสนาพุทธนั้นชัดเจนมั่นใจว่า “วิญญาน”ก็คือ“ธาตุรู้”ที่สามารถยืนยันความเป็น“ธาตุรู้”กันกับมนุษย์ในโลกทุกคนด้วย“สัมผัส”ด้วยตาหูจมูกลิ้นกายใจยืนยันกัน“ภายนอก”ด้วยการจัดการกับ“วิญญานของเราเอง”หรือ“อัตตาของเรา”หรือ“เทวของเรา”อันเป็น“ของแท้”หรือ“ภาวะแท้”ได้แน่แท้จริงจัง

ศาสนาพุทธจึงเป็น“ศาสนาที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้งความเป็น“เทว”ที่ถึงขั้น“ปรมาตมัน(พระเจ้า)”และทั้งถึงขั้น“นิพพาน”

โดยเฉพาะ“นิพพาน”นี้แหละที่ยืนยันอ้างอิงพิสูจน์กับมนุษย์ทั้งหลายด้วยกันชัดๆ ได้แน่แท้จริงจังที่สุดว่า “วิญญาน”เป็น“เครื่องอาศัย”หรือ“อาหาร”ของมนุษย์ที่สามารถใช้“การสัมผัส”ศึกษาหา“ความจริง”สูงสุดได้ว่า ที่มันยึดความเป็น“สุข”เป็น“ทุกข์”และที่สุดทำให้ภาวะ“วิญญาน”หรือ“จิตนิยาม” มันหมดสิ้น“สุข-

ทุกข์”หรือให้กลายเป็น“พีชนิยาม” แม้สุดท้ายสลายกลายเป็น “ดินน้ำไฟลม”ไปได้เป็นนิรันดร์จริงๆ

ซึ่งสามารถเรียนรู้ได้จาก“อาหาร ๔”ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ด้วยพระองค์เอง แล้วนำมาประกาศให้คนในโลกพิสุจน์จนกระทั่ง สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงตาม

ผู้จะสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ความจริง”จากกระบวนการของ “อาหาร ๔”ได้นั้นก็ต้องมี“วิญญาน”อันเป็น“ที่ตั้ง(ฐาน,ฐาน)”ให้เรียนรู้ และการเรียนรู้ก็ต้องใช้“นาม-รูป”เป็น“ภาวะ ๒”ที่เปรียบเทียบ กันไปให้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ทีละคู่ๆ”ได้ชัดเจนชัดแจ้งว่า ภาวะใด “ดีกว่า- ถูกต้องกว่า- สูงกว่า- มีความประเสริฐกว่า- เหนือกว่ากันแท้” จึงจะ คัดเลือกผู้ชนะสูงสุดเป็นที่สุดแห่งที่สุดได้

ในการเรียนรู้จาก“วิญญานขันธ์”นั่นเองที่แยกแยะออกเป็น“เจตสิก”ต่างๆ แล้วเรียนรู้เจาะละเอียดจาก“ภายในกาย- เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”

ซึ่งก็คือ วิธีการ“สติปัฏฐาน ๔” หรือครบกระบวนการทั้งๆ นั้นคือ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗”นั่นเอง

ดังนั้น การเรียนรู้จึงต้องเรียนรู้ในขณะที่มี“วิญญานฐิติ” คือ “วิญญาน”ที่มี“ผัสสะ”ทาง“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กายเป็น“ปัจจัย”ให้ “จิตใจภายใน”ในขณะที่“ปัจจุบัน”นั้นๆสัมผัสผัสอยู่ “ตั้งอยู่”หลุดๆให้ ตนเองและผู้อื่น“รู้”ด้วยกัน จึงจะสามารถเรียนรู้ได้ เพราะทุกคนมี “เวทนา”ของตนยืนยัน“ธาตุรู้”อันเป็น“ความรู้สึก”ที่มีจริงเป็นจริง เกิดอยู่โตนโทที่พร้อมด้วย“ภาวะ ๒”คือ“ภายนอก-ภายใน” มี “กาย”มี“จิต”อันมี“ที่ตั้ง(ฐาน,ฐาน)”ในกาลปัจจุบันนั้นๆทีเดียว

จึงจะเป็น“สภาวะธรรม”ของ“วิญญูญาณ”ที่มี“ที่ตั้ง(ฐิต)”

“วิญญูญาณ”ที่ไม่มี“ที่ตั้ง(ฐิต)” นั่นคือ “วิญญูญาณ”ที่ไม่มี
“ภาวะ ๒” อันเป็น“นาม-รูป” ที่กระทบสัมผัสกันอยู่ ณ ปัจจุบันกาล
บัดนั้น ครบ“ภายนอก-ภายใน” เป็นต้น เรียกว่า“สัมภเวสี”

นั่นคือ “นามรูป”นั้นไม่มี“ผัสสะ”ทางตาหูจมูกลิ้นกาย
ภายนอกกับใจภายใน“สัมผัส”กัน ก็เป็น“วิญญูญาณ”ล่องลอยอยู่
ก็เป็น“วิญญูญาณสัมภเวสี”

เช่น เรา“หลับตา”รู้แต่เพียงเรา”อยู่แต่“ภายใน”ของเรา
คนเดียว มันก็ยืนยัน“ความจริง”ของเราที่เรา“รู้”กับคนอื่นไม่ได้

มันต้องมีตาหูจมูกลิ้นกายอันเป็น“ภายนอก”เป็น“ที่ตั้ง”
และสัมผัสกับใจ“ภายใน” ณ กาลบัดนั้นหลุดๆปัจจุบัน เราจึงจะ
สามารถยืนยันและอ้างอิงกับคนอื่นที่ต่างก็มี“ภายนอก”คือ ตาหู
จมูกลิ้นกาย และ“ภายใน”คือใจ สัมผัสกันทั้งภายนอกกับภายใน
เป็นเครื่องยืนยันด้วยกันได้ว่า คนรู้ร่วมกันอยู่นะ คือ แต่ละคนต่าง
ก็มี“วิญญูญาณ”ของตนๆเป็น“ธาตุรู้”แสดงด้วยกันต่อกันได้

ไม่ใช่ยืนยันกันไม่ได้ อ้างอิง“สัมผัสรู้ร่วมกัน”จริงไม่ได้

แล้วการศึกษา ก็คือ หยั่งรู้เจาะลึกเข้าไปถึง“เวทนา”ใน
“เวทนา”อันเป็น“ฐาน”ที่ตั้งของ“ความรู้สึก”ของตนเองทุกคน

ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงแจกไว้ถึง“๑๐๘ เวทนา”ว่า มี“อาการ”
ต่างๆของ“๑๐๘ เวทนา”ว่าเป็น“อาการ”อย่างไรบ้าง

พระพุทธเจ้าผู้ตรัสรู้เองโดยชอบ ตรัสรู้ว่า “สุขกับทุกข์”
นี้เองคือ “หัวใจ”ของ“ความรู้-ความจริง”อันยิ่งใหญ่

ที่ผู้“อวิชชา”อยู่จะไม่สามารถ“จักรู้แจ้งรู้จริง”ความจริงอัน

ยิ่งใหญ่คือ “ความสุข-ความทุกข์” เป็นเด็ดขาด

ผู้ยัง“มีสุข-มีทุกข์”อยู่นิรันดร จึงคือผู้ยังมี“สุขนิยม”อยู่นิรันดร “วิญญาณ”ก็ยังเป็น“เทว”อยู่นิรันดร เป็น“อตตะ”หรือ“อาตมัน”แม้ที่สุด“ปรมาตมัน”ก็ยังเป็น“สุขนิยม”นิรันดร

และ“พระเจ้า”นั้นหลงตนเองว่า เป็นผู้“ประทานความสุข”หรือหลงหนักถึงขั้นว่า ตนเป็น“เจ้าของความสุข”ด้วยนะ!

หาว่าไม่ว่า “สุข”นี้แหละคือ“จอมมายา”หรือ“ยอดมาร”หรือแท้ๆก็คือ “ยอดซาตาน”นั่นเอง

ยิ่งหลงสนิทว่า “ตนเป็นเจ้าของสุข-เป็นเจ้าของแห่งสุข”ก็ยิ่งเป็นหนึ่งเดียวกับ“ยอดมารหรือยอดซาตาน”ทีเดียว

พอเห็นชัดถึง“สุขนิยม”ได้บ้างมั้ยว่า มันคือ“จอมมายา”

“ลัทธิที่ยิ่งใหญ่ที่สุด มีหนึ่งเดียวเท่านั้น ไม่มีสอง คือ นิพพาน”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๕๔๔ “จุฬวิญญูสูตรตนิทเทส”)

ผู้ยังไม่บรรลุนิพพานสูงสุดถึงความเป็น“นิพพาน”ก็จะยังไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ด้วยตนเองหรือกว่า สุข-ทุกข์ เป็น “มายา” ที่แท้คือ “อุปาทาน”

แม้แค่ อย่างไร?

นั่นก็คือ จะไม่สามารถมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ว่า สุข-ทุกข์นั้น เป็น“ภาวะ ๒”ที่เป็น“มายา”ตัวร้าย นั่นคือ“ซาตาน”ตัวร้าย ซึ่งเป็น“จอมหลอกลวงผู้ยิ่งใหญ่ในมหาจักรวาล”ทีเดียว ที่มันหลอกคนให้หลงยึด“อารมณ์สุข”นี้เองเป็น“อตตะ”สนิทเนียนแนบแน่น จนกระทั่งไม่สามารถจะรู้ตัวเองได้หรือกว่าทุกด้านทุกมุมเหลี่ยม ทุกมิติ ทุกนัยยะ ของอาการ“สุข”นั่นคือ “มายา” คือ

ความหลอกลวงของ“จอมมาร”ทั้งสิ้น

ซึ่งแท่ๆมันคือ“อนัตตา” แต่“จอมมาร”ก็หลอกกว่าเป็น“อัตตา” แม้ที่สุดถึงขั้นเป็น“ปรมาตมัน”กันทีเดียว มันสามารถครอบงำมนุษย์ผู้“อริชชา”อยู่หมดเชื้อสนิทมาตลอดกาลนาน

ผู้ยังไม่มี“ปัญญา”จึงยังเป็นผู้ยังคงมี“อัตตา”อยู่นิรันดร์ ก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะเข้าถึง“นิพพาน”ได้

หากไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงแม้แค่“อาการ”ของ“เวทนา”ที่เป็น“สุข”ที่เป็น“ทุกข์” นั่นคือ อาการอย่างไร? แล้วเรียนรู้“อุบายเครื่องออก” แล้วทำ“การออกจากมายา‘สุข-ทุกข์’”นั้นมาให้ได้

นั่นคือ จะต้องเรียนรู้“อาการ”ที่เรียกว่า “เวทนา”นี้เอง

ผู้ไม่รู้(อริชชา) ว่า “เวทนา”มี“อาการ”ในจิตใจนั้นอย่างไร และค่อยๆเรียนรู้จาก“อาการหยาบของเวทนาที่จัดจำแนกมาจากภายนอกเจริญหาภายใน”เป็นลำดับๆ ก็ไม่รู้จัก“สวรรค์(ลัคะ)”

เพราะ“สวรรค์”คือ อาการ‘สุข’ที่เป็นมายาอยู่ในเวทนา

มันก็ทำ“อาการสวรรค์-อาการนรก”นั้นให้“หมดสิ้นไป”จากจิตใจของตนไม่ได้ แน่นนอน

เมื่อคนผู้ใดยังมี“สวรรค์”ในจิตใจอยู่ “นรก”ก็ยังมีในจิตใจของคนผู้นั้นแน่ ซึ่งผู้ที่“ไม่รู้”หรืออริชชาถึงขั้นนี้ก็จะหลงสร้าง“กาย ๓”ที่ตนเองยังไม่รู้จัก ไม่ประสีประสากันใหญ่เลย คือ“ภพ-ชาติ”ที่ซับซ้อนอยู่ในจิต“ยิ่งหนาขึ้นๆ มากขึ้นๆด้วย“กาย ๓”นี้ตาม“อริชชา”ของตน เพราะ“กาย”คุณก็ไม่รู้ “ภพ-ชาติ”คุณก็ไม่รู้ เหตุก็คือ“คุณยังยึดภพยึดชาติ” จิตยังไม่หมดสิ้นความเป็น“ภพ”เป็น“ชาติ” มันก็ยิ่ง“ตั้งจิตมีภพ-ชาติ”ใหม่ใส่ตนขึ้นมามาก นั่นคือ

ผู้นั้นสร้าง“นิรมาณกาย”กันขึ้นมาใหม่อยู่แน่ๆ

จึงยิ่งซ้ำเติมเพิ่ม‘ความไม่รู้เลย’ว่า “ความเป็นหรือความ
มีสวรรค์”คือ อย่างไร-ไหน? ใส่จิตตนเข้าไปอีกๆ ก็ยิ่งโง่“หนัก”

กล่าวคือ มีการทำ“กายของตน”ขึ้นมาเอง หรือสร้าง“กาย
เก๊ๆ-ลมๆ แล้งๆ”ใส่จิตของตนขึ้นมาเอง เป็น“กิเลส”เพิ่ม เป็น“ภพ”
เป็น“ชาติ”เสริมใส่จิตใจตนด้วย“อวิชชา”ให้โตยิ่งขึ้น

ในศาสนาพุทธทุกวันนี้จึงเต็มไปด้วย“ผู้บริโศกกิเลสในการทำ
ทานร่วมกัน”เต็มพุทธศาสนา ทั้ง“ผู้ให้(ทายก)”ทั้ง“ผู้รับ(ภิกษุสงฆ์)”
ซึ่งบริโศก“กายเก๊-กายปลอม”เป็น“ลัทธิโลกาภิวัตน์”กันครั้นครองอยู่ใน
ชาวพุทธทั้งหลายทุกวงการพุทธในศาสนาอื่นนั้น ก็ต้องขอภัยที่ต้องพูด
ความจริงว่าเขามี“ลัทธิโลกาภิวัตน์”กันเต็มไปหมดแน่นอนเพราะยังเป็น“เทวนิยม”เต็มๆ
ยัง“ไม่มีโลกตรูมิ”เลย จึงมี“ภพ-ชาติ คือสวรรค์-นรก”กันครั้นครองอยู่

“ลัทธิโลกาภิวัตน์”คือ ต่างหลง“บริโศก‘กายเก๊’ที่เป็น‘นิรมาณ
กาย’อย่างนั้นแหละ ‘ร่วมกัน’อยู่ เพราะต่างยังมี“อวิชชา”จริงๆ

แต่จริงๆที่ซับซ้อนหมุนรอบเชิงซ้อนยิ่งอีกครั้ง ผู้อวิชชา
ทั้งหลายนั้นก็ไม่สามารถจะเห็น“ความเป็นกาย”ที่ชื่อว่า “อภิสสมาณ-
กาย”นี้กันได้หรอก(จึงเรียกว่า‘อภิสสมาณกาย’ไง) เพราะมันเป็น“กาย”ที่
ผู้อวิชชาต่าง“ไม่มี‘รูป’”ให้เห็นแม้แต่‘อรูป’ของ“นิรมาณกาย”นี้กัน
หรอก มันเป็น“กาย”ที่เก๊ยิ่งกว่าลมๆแล้งๆ”จริงๆ แต่เขาก็ยึดมัน
ถือมัน กระทั่ง“รู้สึก”กันว่า “มันมีจริงๆ”อย่างมั่นใจยิ่งขึ้น

เพราะ“อภิสสมาณกาย”คือ “กายที่มองไม่เห็น”ยิ่งกว่า“อรูป”
เสียอีก มัน“มี”อยู่แต่ในห้วงความฝันเท่านั้น แต่ก็เพ้อพกกันว่า
“มันมี” ทั้งๆที่“มันไม่มี”เลย จิตตนปั้นเองมีเอง(ด้วย“อุปาทาน”ตัวร้าย

นั่นคือด้วย“ความยึดมั่นถือมั่น”ที่แสนจะอวิชชาหนักขึ้นของตน)

แม้แค่ความเป็น“ธรรมกาย(รูป-นามที่ทรงอยู่จริง)”ก็ยังไม่มี“ในจิต”เลย จึงเป็นแค่“มโนมยัตตตา(รูปที่สำเร็จด้วยจิต)”แท้ๆ คือ ภาวะที่“รู้สึก”เอาเอง(อัตตาที่ยิ่งกว่ารูป มีหน้าซ้ำเป็น“เวทนาแก้”ด้วยนะ) ที่“ปั่นขึ้นมาใสในจิตเองแท้ๆนี่(ก็นั่นแหละคือ“นิรมาณกาย”แท้)”

ซึ่งผู้ที่ยังมี“อุปาทาน ๔ ได้แก่ กามุปาทาน,ทิฏฐุปาทาน,สีลัพพตูปาทาน,อิตถวาทุปาทาน)อยู่ หรือแม้ไม่ครบ ๔ แต่“อุปาทาน”จะเกิดเป็น“มโนมยัตตตา”ที่มี“ภาวะวนอยู่ในความเป็นสงสารความเป็นเวทนา”นี่คือ ผู้รู้ที่ท่านเห็น“สงสาร” เห็น“เวทนาแก้”ที่เกิดอยู่ในคนผู้มี“อุปาทาน”ดังที่เรากำลังกล่าวกันอยู่นี้เองโดยแท้

ท่านผู้มีอชฌาสัยแห่งความกรุณา จึงเกิดเมตตาที่เห็น..ความน่าสงสาร-ความน่าเวทนา ซึ่งมัน“เป็นสงสาร-เป็นเวทนาแก้”กำลังเกิดเป็น“อปปมัญญา ๔”ในคนผู้นั้น ด้วยประการฉะนี้แล

จากพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๔๙ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนว่า การทำทานนั้น ผู้“ทำทาน”ที่เริ่มตั้งแต่สร้าง“ความหวัง”(สาเปกโข)ใสจิตใจตนเอง ด้วย“อวิชชา”ทุกคน ล้วนยังเป็น“ภพสววรรค์”และเป็น“ชาตินรก”อยู่ทั้งสิ้น

ผู้ศึกษามาดีแล้วคงไม่งงว่า “สววรรค์”กับ “นรก”นั่นมันคือ“หนึ่งเดียวกัน” ไม่แยกกัน มันคือฝีมือ“นักมายากล”ตัวเก่ง

“นักมายากล”หลอกว่า โลกสวย อวดแต่สววรรค์ให้เห็น โดยซ่อน“นรก”ไว้อย่างมิดชิดแนบเนียนเก่งยิ่งยอด

แต่แท้ๆแล้ว ใครยังมี“สววรรค์” คนนั้นก็ยังมี“นรก”อยู่ซึ่ง“กาย” ก็หมายเอา“ธรรมะ ๒”ในจิตตนเองนั่นแหละ

“นิรมาณกาย”หมายความว่า การสร้าง“กาย”ขึ้นมา,การทำ“กาย”
ขึ้นมาเอาเอง ซึ่งมัน“ไม่มีจริง” ไม่ใช่“สังขาร”

เพราะผู้มี“อุปาทาน”ที่ก่อภพก่อชาติเองทั้ง ๒ แบบ “แบบ
หนึ่ง”ก็ทำให้ดำมืดดับลงๆ หลงว่าเป็น“นิโรธ”ที่นำได้นำมี(สุกกินหา)
ส่วน“อีกแบบ”ก็ทำให้สว่างแล้วก็ปั้นสวรรค์ปั้นเทวดาปั้นพรหม
ขึ้นมาหลงละเห่กันเต็มที เป็น“นิรมาณกาย”กัน แล้วก็ร่วมลงแขก
กันบริโภค“กายอื่นๆ”สมอกสมใจกันไปเป็น“ลัมโศคกาย”กันละเมอ
เพื่อพักเตลิดเปิดเปิง(บ้างเป็นอภัสรา บ้างเป็นสุกกินหา ซึ่งคือพรหมเถ้ “พรหม
เถ้”นี่เขามีถึง ๑๖ ชื่อเชียวนะ! ที่เขาอุปาทานกันอยู่ จึงเกิดมีขึ้นหลอกตนเองอยู่)

ส่วนความหมายที่แท้จริง..จริงๆของคำว่า “พรหม”นั่นคือ
“ความสะอาดบริสุทธิ์จากกิเลส” เป็น“พรหม”แบบโลกุตระ

ทว่าผู้“มิฉนาทิฏฐิ”อยู่ก็ยัง“สำคัญหมาย(สัญญา)”ผิดๆอยู่
ตามที่ยัง“ไม่ลัมมาทิฏฐิหรืออวิชชา”นั่นแหละ

ทั้งหมดที่กล่าวมานั้นล้วนเป็น“การทำให้ในใจ(มนสิการ)”ของ
คนผู้“ไม่ลัมมาทิฏฐิ”อยู่นั่นเอง เขายัง“ทำให้ในใจ(มนสิการ)”ไม่เป็น
แต่ถ้าผู้ใดมี“ปัญญา”หรือ“ลัมมาทิฏฐิ” ก็“ทำให้ในใจ”เป็น
“การทำให้ในใจ”หรือ“การทำให้ไว้ในใจ”ที่บาสื่อว่า“มนสิการ”
นี้แหละ ก็ต้องทำให้“โยนิโส” นั่นคือ “ทำให้แบบกาย-ทำให้ท้องแท้-
ทำให้ลงไปถึงที่เกิด แต่บรรดาอาจารย์ยุคนี้“อโยนิโสมนสิการ”กัน
ไปทั้งนั้น ก็เลย“ไม่แบบกาย-ไม่ท้องแท้ไม่ลงไปถึงที่เกิด”

ทีนี้ เครื่องหมาย(นิมิต)ที่คนหลงก่อขึ้นด้วยอวิชชา ที่เรียกว่า
“กาย ๓”ได้แก่ นิรมาณกาย ลัมโศคกาย อทิสสมานกาย

“นิมิต”กับ“นิรมาณ”นั้น โดยพยัญชนะต้นรากแล้ว ทั้ง

“นิमित”ทั้ง“นิรมาณ” เพราะเป็นไวยากรณ์กัน ต่างก็คือ“ไม่ใช่จิต”ทั้งคู่
แต่“สำคัญมันหมาย”ขึ้นในจิตเอาเองว่า “มันเป็นของตน”
เป็น“ภาวะใดภาวะหนึ่งที่กำหนดหมายขึ้นมาเอง”ของจิตผู้มันๆ

“นิमित”นั้น คือ ภาวะนั้นๆมีเครื่องหมายให้“ธาตุจิตของ
ผู้กำหนดเข้าไปรู้” เมื่อผู้มันล้มผัส“นิमित”หรือ“เครื่องหมาย”นี้ ก็
จะรู้ได้ ใครเข้าไปสัมผัส“นิमित”นี้ ก็รู้ได้ เหมือนกันทั้งนั้น

ผู้ที่“สัมผัส”เครื่องหมายหรือนิมนั้น จึงรู้จักได้

ส่วน“นิรมาณ”นี้ เป็น“ภาวะอะไรอย่างหนึ่งที่ผู้มี“จิตนิยาม”
กำหนดขึ้นในจิตตนเอง หรือสร้างขึ้นในจิตตนเอง มาเอง รู้เอง
อยู่ผู้เดียว กำหนดหมายเอาเอง ผู้อื่นใดไม่รู้ไม่เห็นด้วยเลย

สรุปอีกทีซัดๆ นัยสำคัญที่ต่างกัน ก็คือ “นิमित”หมายถึง
เครื่องหมายซึ่งภาวะนั้นๆ ส่วน“นิรมาณ”นั้นหมายถึง ตนเองมี
ภาว่นี้ขึ้นเอง รู้เองคนเดียว

ซึ่งทั้งคู่ ต่างก็ไม่ใช่“สมมุติสัจจะ(สัจจะที่รู้ร่วมกับผู้อื่นได้)”ที่จะรู้
ร่วมกันได้กับใครๆคนอื่นเลย แต่ต่างก็เป็น“ปรมาตถสัจจะ(สัจจะของตน
เท่านั้น)”ของแต่ละคน ต่างคนต่างก็มีของตนเองทั้งคู่

นั่นคือ ต่างก็ถือว่าเป็น“สัจจะ”ของตนๆที่ตน“ทำขึ้นได้เป็น
ภาวะของใจในใจ”ทั้งนั้น ศัพท์วิชาการเรียกว่า“สัญญาะ นิจจานิ”

ของใครก็ของคนนั้น ถือเป็น“เที่ยงแท้ของตน” ต่างก็
“ของตนๆแน่ๆ” ที่มีกันคนละภาวะ คนละอันแท้ๆ

ผู้“สัมมาทิฐิ”ก็ไม่สับสนแต่อย่างใด ที่“นาม”ซึ่ง“ไม่มีร่าง
(สรีระ)ให้เห็น(อรุพ)”แท้ๆ แต่ความเป็น“สัญญา”ก็จะสามารถ“กำหนด
รู้”ได้ด้วย“มโนมยอัตตา(อัตตาที่สำเร็จเป็นรูปภายในด้วยจิต)”ก็มี หรือแม้

“โอฬาริกอัตตา(อัตตาที่มีรูปร่างเหมือนธาตุหยาบมหาภูต ๔ ภายนอก)”ก็มี หรือ“อรุปอัตตา(อัตตาที่สำเร็จเป็นอรุไปด้วยจิต)”ก็มี ซึ่งต่างคนต่างเป็นได้ทั้งนั้น ตามที่ตนสามารถ

แต่กระนั้นคน ๒ คน มันก็คนละคนนี่ “จิต”ใครก็เป็นของคนนั้น มันคน“ละจิต-ละใจกัน”อยู่แท้ๆได้ๆ จะมาโมเมว่า“จิตนั้นเป็นจิตเดียวเท่านั้น” ไม่ใช่ของคน ๒ คนได้อย่างไร?

..ใช่หัย?

เหมือนกัน..ละก็ได้ แต่มันก็ยังคนละอัน

มันก็ชัดๆอย่างนี้ ผู้ชัดจริง ก็จบ

ซึ่งท่านไม่ยึดมันถือมันภาวะ“สมมุติ”นั้น หรือแม้ภาวะ “ปรมาตม”เหล่านั้นว่ามัน“มีอยู่อย่างเที่ยงแท้(ฉัจจ)”หรือ“มีตัวตนนั้นๆจริง(อัตตา)” เพราะถ้าใคร“ยึดมันถือมัน”อยู่ มันก็“มี” ก็เป็น “ทุกข์”อยู่แน่แท้(นี่คือ ชาติ ปิ ทุกขา)

“สัญญา”คือ ความเป็น“นาม”ของคนที่ใช้ทำหน้าที่“กำหนดรู้”อะไรต่างๆ อย่างสำคัญ ถ้า“สัญญา”นั้นไม่กำหนดรู้ไปถึง“ภายนอก”เลย ความกำหนดรู้นี้ก็เป็น“ความรู้”ที่นับว่าเป็น“สัญญา”เท่านั้น เพราะมีแค่“รู้”ในภายใน แต่“สัญญา”นั้นสามารถกำหนดรู้ “ภายนอก”ได้ด้วย กำหนดรู้แต่เฉพาะ“ภายใน”ก็ได้

ซึ่งแตกต่างกับ“ปัญญา”ตรงที่“ปัญญา”ต้องมีการสัมผัส “ภายนอก”ด้วยเสมอ ถ้าไม่มี“ภายนอก”เลย นั่นยัง“ไม่ใช่ปัญญา”

กล่าวคือ “ปัญญา”นั้นต้องมี“สัญญา”เป็นพื้นแล้ว จึงเจริญขึ้นๆ เป็น“ปัญญา”

ดังนั้น “ปัญญา” คือ “ความรู้โลกุตระ” เพิ่มขึ้นจากที่มี

โลกีย์เป็นพื้น นี่คือเครื่องซึ่งบ่ง“ปัญญา” ที่ยิ่งกว่า“สัญญา”

ถ้า“สัญญา”ทำการกำหนดรับรู้ไปถึง“ภายนอก”แต่ยังเป็น“โลกีย์”อยู่ก็ยังไม่เป็น“ปัญญา” แต่ถ้า“สัญญา”นั้นเจริญมี“อัญญธาค”เจริญ“โลกุตระธรรม”ขึ้น จึงจะนับว่าเริ่มมี“ปัญญา”

..ชัดเจนขึ้นมั๊ย?

“สัญญา”เป็นตัว“กำหนดรู้”หลักๆของมนุษย์ชาติทั้งหลายทุกคนเป็นสามัญ ยังไม่นับว่าเป็น“โลกุตระ”ทีเดียว ต้อง“สัญญา”ที่คนผู้นั้นเริ่มมี“อัญญธาค”จึงจะเริ่มได้ชื่อเข้าข่ายคนมี“ปัญญา”

ถ้า“กำหนดรู้แต่ภายใน”ก็คือ“สัญญา” แต่ แม้จะกำหนดรู้ภายนอก แต่ว่ายังไม่มี“อัญญธาค”ก็ยังคงเป็นแค่“สัญญา”ของโลกีย์

“ปัญญา”นั้นเป็น“โลกุตระธรรม”ทุกตัว ที่ต้องมี“ภายนอก”ร่วมด้วยเสมอเป็นสำคัญ ถ้าไม่มี“ภายนอก”ไม่นับว่าเป็น“ปัญญา”

ดังนั้น “หลับตา”ปฏิบัติจึงไม่มีสิทธิ์เกิด“ปัญญา” เพราะไม่มี“ภายนอก”ตามที่พระพุทธวจนะที่พระศาสดาพุทธทรงสอนไว้ โดยเฉพาะในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ทุกสูตร

ถ้าใครก็ตามมี“ความรู้”เรื่องใดที่เป็น“สัญญา”แล้ว แต่ยังไม่ได้นำเอา“ความรู้ที่เป็นสัญญา”นั้นมาปฏิบัติจริงกับความเป็นจริงในโลกภายนอกจนเกิด“ผล” “สัญญา”นั้นก็ยังไม่เป็น“ปัญญา”

“สัญญา”เป็น“โลกียธรรม”ก็ได้ เป็น“โลกุตระธรรม”ก็ได้ ซึ่งถ้า“สัญญา”ใดของใครยังไม่ได้ปฏิบัติจนมี“อัญญธาค”เกิดขึ้นในจิต ก็เป็น“สัญญา” “จำ”ได้อยู่ใน“สัญญา” และผู้นั้นจะนำ“สัญญา”นั้นมาพูดต่อ มาคิดต่อย่อมได้แน่นอน ก็เป็นแค่“สัญญา”ของผู้นั้น ที่ทำงานอยู่กับผู้อื่น“ภายนอก”ก็ได้ด้วย แต่“ความรู้”ของผู้นั้นยัง

ไม่ใช่“ปัญญา”แท้

“ความรู้”ของผู้ใดก็ตาม ที่ยังเป็น“ความรู้”เท่านั้นแต่ใน
“จิตใจ”ยังไม่เป็น“ความจริง” คนผู้นั้นก็ยังไม่เชื่อว่ามี“ปัญญา”

หมายความว่า ผู้นั้นมี“ความรู้”เท่านั้น แต่“ในจิตใจ”ยังไม่
บริสุทธิ์จาก“กิเลส”ตามที่ตนเองมี“ความรู้”นั้น

ผู้นั้นจึงยังไม่เชื่อว่าเป็น“ความจริง”หรือมี“ความจริง” เพราะ
“ผล”ที่ออกมาเป็น“ภายนอก”ยังไม่มีประสิทธิภาพ หรือยังไม่ประสพ
ประสิทธิผลที่เกิดปรากฏการณ์จริงสำเร็จประโยชน์แท้กับมวล
มนุษยชาติ มีในสังคม มีเป็นวัฒนธรรม ผังลงเป็นนิสัยและเป็น
“นิสัย”ลึกลงไปกระทั่งกลายเป็น“อนุสัย”ทีเดียว

“อนุสัย”แท้ๆของมนุษย์นั้น หากลัမ်บูรณ์สุดๆแล้ว จะ
ปรากฏออกมาถึงขั้นให้เห็นได้เป็น“ภายนอก”กันเลย จึงจะชื่อว่า
“ความจริง” ไม่ใช่เป็นเพียงแค่“ความรู้”

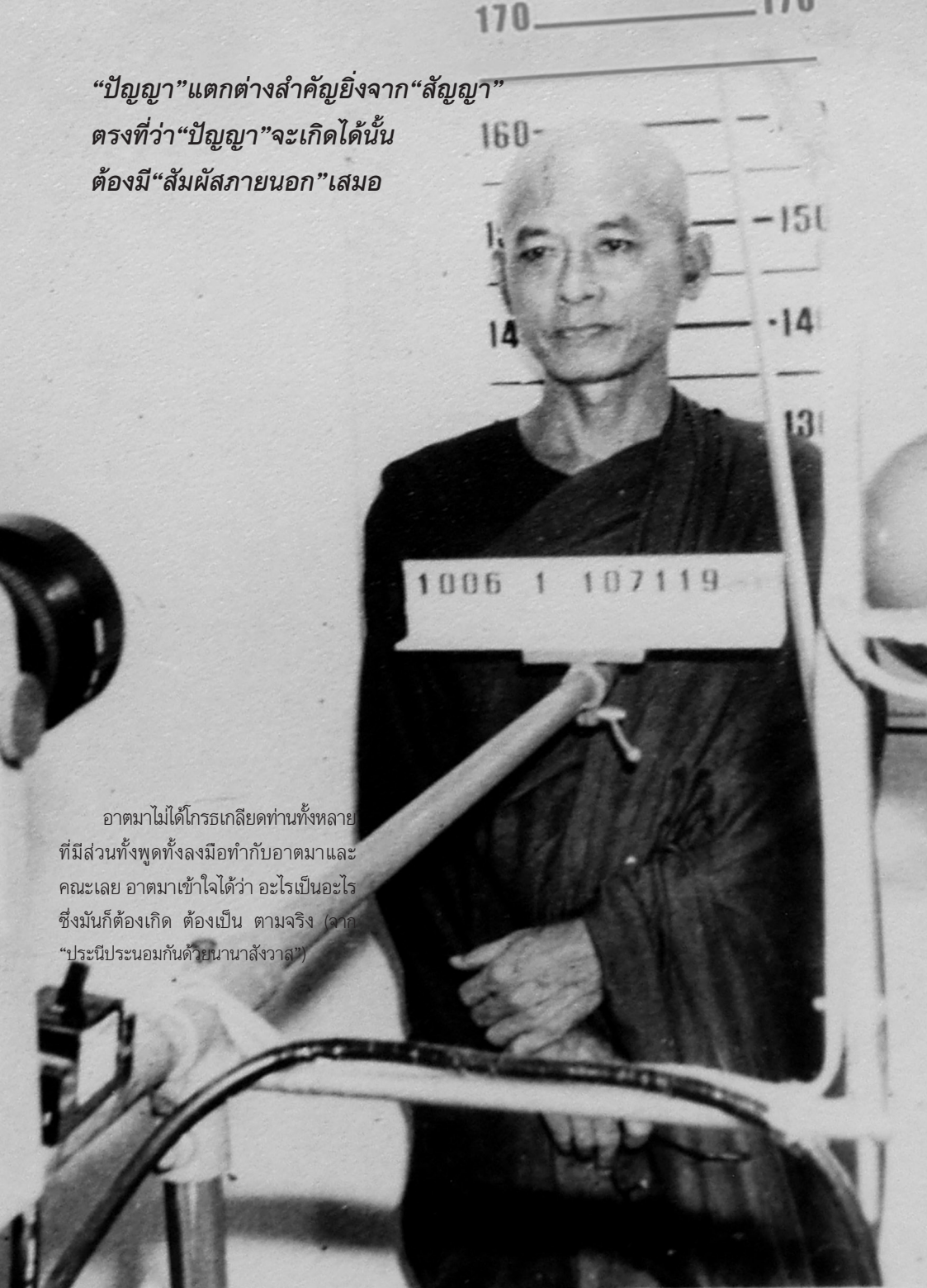
คำว่า “อนุสัย”จึงเป็นคำที่มีประสิทธิผลพิเศษอย่างยิ่ง

สำหรับคนปุถุชน“อนุสัย”ก็คือ กิเลสเป็น“อำนาจ” ก็เป็น
“ผลร้าย” แต่ถ้าเป็นของ“อารยชน”ก็เป็น“อำนาจ”ที่เป็น“ผลดี”ที่
สุดแสนประเสริฐยิ่งๆ ที่เป็น“ความจริง”อันแสดงออกทั้งภายนอก

สำหรับอารยบุคคล ยิ่งเป็น“อรหันต์”หรือ“โพธิสัตว์”ขึ้นไป
“อนุสัย”ก็จะเป็นพลังงานทางจิตที่มีพลังหรืออำนาจมากที่เรียกว่า
สูงส่ง ประเสริฐ วิเศษยิ่งๆขึ้นไป ชนิดที่เป็น“อจินไตย”ทีเดียว

เพราะฉะนั้น ผลลัမ်บูรณ์ต้องมี“ภายนอก”เสมอ และเป็น
“ความรู้”ที่คนผู้นั้นปฏิบัติตาม“สัญญาอารยะ”ที่มีคุณวิเศษเข้าชั้น
“โลกุตระธรรม”กันเลยนะ! ไม่ใช่“สัญญา”ที่เป็นแค่“โลกียะ”เท่านั้น

“ปัญญา”แตกต่างสำคัญยิ่งจาก“สัญญา”
ตรงที่ว่า“ปัญญา”จะเกิดได้นั้น
ต้องมี“สัมผัสภายนอก”เสมอ

อาตมาไม่ได้โกรธเกลียดท่านทั้งหลาย
ที่มีส่วนทั้งพูดทั้งลงมือทำกับอาตมาและ
คณะเลย อาตมาเข้าใจได้ว่า อะไรเป็นอะไร
ซึ่งมันก็ต้องเกิด ต้องเป็น ตามจริง (จาก
“ประณิประนอมกันด้วยนานาสังวาส”)

ซึ่ง“สัญญาอาริยะ”นั้น ไม่เหมือน“สัญญาปุถุชน”เด็ดขาด
เพราะ“สัญญา”เป็นได้ทั้งโลกิยะ และทั้งโลกุตระ
แต่“ปัญญา”นั้นเป็น“โลกุตระ”ถ่ายเดียวเท่านั้น
ดังนั้น ความเป็น“สัญญา”นี้ จึงไม่ใช่“เณโก”เด็ดขาด
เพราะ“เณโก”เป็น“ความรู้-ความฉลาด”แค่ขั้น“โลกิยะ”

“สัญญา”จึงแตกต่างกับ“ปัญญา”อย่างมีนัยสำคัญ
หลากหลายประเด็น ที่ต้องรู้ให้ชัดเจนแจ่มแจ้ง

“ธาตุรู้”ขั้น“สัญญา”นั้นเป็น“ธาตุรู้”ขั้นพื้นฐานทั่วไปที่มี
ที่เกิตมาตั้งแต่ใน“ชีวะ”ระดับ“พีชนิยาม”ใน“พีช”ต่าง ๆ มาแล้ว แต่
“สัญญา”ของ“ชีวะ”ที่ยังเป็น“พีชนิยาม”อยู่นั้นมันยังไม่ใช่“ธาตุรู้”
ที่มี“วิญญาณครอง”หรือยังไม่มี“กรรมครอง”

“พีชนิยาม”มันเป็น“ชีวะ”ที่มีแค่“ขั้น ๓”เท่านั้น ได้แก่
“รูปขั้น-สัญญาขั้น-สังขารขั้น”

“ความรู้”ขั้น“พีชนิยาม”จึงอยู่ในกรอบของ“ขั้น ๓”ยังไม่มี
“วิญญาณ” ยังไม่มี“เวทนา” ยังไม่มี“ความรู้สึกสุข-ทุกข์”

ประเด็นตรงนี้เองที่สำคัญยิ่งนัก

ประเด็นที่“ปัญญา”แตกต่างสำคัญยิ่งจาก“สัญญา”ตรง
ที่ว่า“ปัญญา”จะเกิดได้นั้น ต้องมี“สัมผัสภายนอก”เสมอแน่แหละ

จึงจะสามารถปฏิบัติเกิด“ผล”จริง สำเร็จเป็น“ปัญญา”ขึ้น
มาได้จริง ถ้ามีแต่“ภายใน”จะไม่มีวันเกิด“ปัญญา”ได้เลย

ดังนั้น ผู้“หลับตา”จึงไม่มี“ปัญญา”เลย แม้จะดันทุรังปฏิบัติ
ด้วยการ“หลับตา”ไปอีกเท่าไรๆ ก็ไม่เกิด“ปัญญา”ได้เด็ดขาด

แต่ไป“หลงผิด”ซ้ำหนักเข้าไปอีกว่า “หลับตา”ทำสมาธิสำเร็จ

แนวแน่แท้จริงใน“ภวังค์”นั้นแหละ แล้ว“ปัญญา”จะผุดขึ้นมาให้
“รู้”เอง

ซึ่งกลายเป็น“ความหลงผิด”ซ้ำซ้อนสลับทับผิดเข้าไปหนัก
ก็นำสงสารผู้“หลับตา”ปฏิบัติกันที่หลงผิดว่า“ปัญญา”จะเกิด
เมื่อ“หลับตา”ปฏิบัติแล้วจิต“ตกภวังค์”ได้ที แล้ว“ปัญญา”จะเกิด
เอง“โผล่ผลุง”ขึ้นมาในจิตนั้นแหละคือ “ปัญญา” ..ว่างั้นเลย

ซึ่งอาตมาพูดแล้วพูดอีกว่า “หลับตา”นั้นมันไม่มี“ศีล”เป็น
ข้อกำหนดที่จะ“กำหนด” ความเป็น“อธิจิต”ไปตามลำดับกันเลย

“อธิศีลสิกขา”ก็ไม่เข้ามาเกี่ยวกับ“จิต” จึงไม่เกิด“อธิจิต
สิกขา”ที่“ศีลกับจิต”เกี่ยวกันพัฒนากันและกันเจริญขึ้นเป็น“อธิ”
ไปตามลำดับในการปฏิบัติ“ไตรสิกขา” โดยมี“ปัญญา”ร่วมรู้ร่วมจัด
การไปอย่างไม่แยกกันเลย

“อธิศีลสิกขา-อธิจิตสิกขา-อธิปัญญาสิกขา”จะทำงานเป็น
ปฏิสัมพันธ์กันอยู่ไปด้วยกันตลอดเวลา ไม่แยกกันเลย จึงจะเกิด
“อธิโมกข์หรืออริมุติ”เป็น“สัมมาวิโมกข์หรือสัมมาวิมุติ”ได้

ไม่ว่า “ศีล”ก็ปฏิบัติอยู่ในกาละหนึ่ง ส่วน“สมาธิ”ก็ไป
“หลับตา”ปฏิบัติอีกกาละหนึ่ง แล้ว“ปัญญา”ก็จะเกิดอีกกาละหนึ่ง
“ไตรสิกขา”ของพุทธไม่ใช่อย่างนั้นเลย

“ศีล”นี่แหละเป็นตัวกำหนดว่าจะต้อง ปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔
สัมมัปปธาน ๔ อธิธิบาท ๔” ตามการกำหนดของ“ศีล”ข้อนั้นๆ

เมื่อปฏิบัติไป“จิต”ก็จะพัฒนา“อินทรีย์ ๕” ได้แก่ ศรัทธาวิริยะ
สติ สมาธิ ปัญญา เจริญ“คุณสมบัติ”ของแต่ละอย่างนั้น ให้มี
“อำนาจ”หรือให้มี“ความเป็นใหญ่”ขึ้นในตัวเองได้ยิ่งขึ้น

“อินทรี”คือ “อำนาจ”หรือ“ความเป็นใหญ่”ของภาวะนั้นๆ เช่น “อินทรี”ของ“ศรัทธา” หรือ“อินทรี”ของ“วิริยะ”ที่มีการเจริญก้าวหน้าขึ้น คือ มี“อำนาจ”หรือมี“ความเป็นใหญ่”ของ “ความรู้หรือความเชื่อ”ที่เป็น“ศรัทธา” หรือ“ความพากเพียรหรือความขยันอดสาหัส”ที่เป็น“วิริยะ” มันพัฒนาก้าวหน้ายิ่งขึ้นๆ

“อินทรี ๕”เจริญ ก็ก้าวหน้าสู่ความสูงเป็น“พละ ๕”ก็ได้แก่ ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา นั่นเองที่เป็น“พละ”คือ เป็น“กำลัง”หรือเป็น“อำนาจ”หรือ“หมู่,พวก”ของแต่ละอย่างยิ่งขึ้น อยู่บนหลักการ“โพชฌงค์ ๗ กับมรรคองค์ ๘”ที่เป็นหลักใหญ่สำคัญ

ถ้าไป“หลับตา”ปฏิบัติมันก็ได้“สังวร”หรือ“สำรวม”ตา, หู, จมูก, ลิ้น, กาย” แต่อย่างไร

มันมีแค่“สำรวม”หรือ“สังวร”กันแต่ ใน“ใจ”อย่างเดียว

มันไม่ได้ปฏิบัติ“อินทรีสังวร”หรือ“สำรวมอินทรี ๖”

เอาแต่ปฏิบัติ“หลับตา” มันตัดทิ้งไปตั้ง ๕ อินทรีแน่ะ!

มันไม่ครบตั้ง ๕ ส่วนใน ๖ ส่วนของความเป็นคนเต็มคนเลย

จึง“ไม่ถูกต้อง”หรือ“ไม่จริง”ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่มีใน“วิชาจวรรณสัมปณโณ”อันเป็น“พุทธคุณ ๑ ใน ๙”ของสมเด็จพระสัมพุทธเจ้าที่เดียว

โดยเฉพาะมันไม่มีใน“อปัณณกปฏิปทา ๓” ซึ่งเป็นคำสอนที่“ถูกต้อง”ของพระพุทธเจ้า ที่เป็นข้อที่ ๒-๓-๔ ของ“จรรณ ๑๕” ซึ่ง“อปัณณกปฏิปทา ๓”ก็ได้แก่ “สำรวมอินทรี-โภชนะมัตตัญญูตา-ชาคริยานุโยคะ”

“สำรวมอินทรี ๖”นี้เป็นข้อที่ ๑ ของ“อปัณณกปฏิปทา ๓”

ข้อที่ ๑ ของ“อปัณณกปฏิปทา ๓”ก็ไม่มีแล้ว คือ ผิดไปแล้ว
“อปัณณกปฏิปทา”แปลว่า “ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิด”ตามธรรมที่
พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วเอามาประกาศแก่นมนุษย์ในโลก

ปณณก แปลว่า ไม่จริง ไม่ถูกต้อง ผิด

อปณณก แปลว่า จริง ถูกต้อง ไม่ผิด

คำว่า จริง ถูกต้อง ไม่ผิด ก็คือ ไม่ผิดไปจากพระธรรม
คำสอนที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วนำมาเปิดเผยต่อมนุษยชาติ

ดังนั้น ผู้ปฏิบัติตามพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าก็ต้อง
ปฏิบัติให้ตรง“อปณณกปฏิปทา ๓”แปลว่า “ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิด”

“คำสอนที่ไม่ผิด” ข้อแรกของ“อปณณกปฏิปทา ๓”ก็คือ
“สำรวมอินทรีย์ ๖”

“อินทรีย์ ๖”ที่ผู้ปฏิบัติจะต้องสำรวมหรือสังวรก็คือ ตา,หู,
จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ

เพราะฉะนั้น ผู้ปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าก็ต้องปฏิบัติ
การสำรวมหรือสังวร“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ”ของตนที่มันมีอริยาบถ
คือ การเคลื่อนไหวทางร่างกาย แล้วก็มีใจร่วมรับรู้ด้วยอยู่นั้น

ซึ่งอริยาบถของ“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย”ที่จะมีการเคลื่อนไหว
ทางร่างกาย“สัมผัส”จริงกับ“สัตว์”จริงก็ดี แล้วเราก็ได้ประพฤติ
จริง เมื่อมีทณทะอยู่ก็วางทณทะจริง มี“ศาสตราก็วางศาสตราจริง”

เป็นต้น ผู้“หลับตา”ปฏิบัติก็ไม่ได้มีอริยาบถทำจริงเหล่านั้นเลย

ซึ่งมันก็ไม่มี การปฏิบัติ“สำรวมหรือสังวร”อริยาบถอะไร

ก็เท่ากับไม่ได้ปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าเลยนั่นเอง

เช่น คีลข้อ ๑ “ละการฆ่าสัตว์ เว้นขาดจากการฆ่าสัตว์

วางทัณฑะ วางศาสตรา มีความละอาย มีความเอ็นดู มีความกรุณา หวังประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่” เราก็คง“สังวรปธาน” คือ พยายาม พากเพียรระวังระไวตาหูจมูกลิ้นกายใจของเราเมื่อมันทำงานทำหน้าที่ตามชีวิตสามัญโดยสัมผัสสัมพันธ์กับสัตว์ประตามี เราก็ต้องปฏิบัติให้ได้ตาม“บัญญัติ”ที่พระพุทธเจ้าทรง“กำหนดไว้”นั้น

มันก็ได้ปฏิบัติอิริยาบถตามชีวิตสามัญกันเลย เพราะไปนั่งนิ่งๆหลับตาปฏิบัติเสีย

หรือ“ศีลข้อ ๒”เมื่อ“สัมผัส”จริงกับ“วัตถุข้าวของหรือพืชทั้งหลาย”ก็ดี ผู้ปฏิบัติก็นั่งหลับตาอยู่อีกแหละ มันก็ได้ประพฤติปฏิบัติจริงตามที่เรามี“อินทรี ๖”เคลื่อนไหวสัมผัสสัมพันธ์กับสัตว์กับข้าวของหรือพืชทั้งหลายใดๆเลย

นั่นคือ มี“สติ”รู้ตัวทั่วพร้อมเสมอ ว่าภายนอกสัมผัสแล้วเกิดจิตภายในที่มันมี“อาการ”ไม่เป็นไปตาม“ศีล”ข้อ ๑ นี้อย่างไร? แค่นั้น? เราก็คงต้องอ่านรู้ชัดทั้งทาง“กาย” ทาง“วาจา” โดยเฉพาะทาง“ใจ”ยิ่งให้เกิดความละอาย....เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าให้“ละการฆ่าสัตว์ เว้นขาดจากการฆ่าสัตว์ วางทัณฑะ วางศาสตรา มีความละอาย มีความเอ็นดู มีความกรุณา หวังประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่”

เมื่อปฏิบัติได้ตาม“ศีลข้อ ๑”นี้ได้ทั้งภายนอก ทั้งภายใน ถูกต้องตามคำสอนของพระศาสดา ย่อมอบรมฝึกฝน“กาย-วาจา” โดยเฉพาะ“ใจ”หรือ“จิต”อันเป็นประธานสิ่งทั้งปวงของตนไปตามข้อกำหนดของศีลนั้นๆ

“จิตใจ”จึงได้รับการพัฒนาขึ้นไปกับการศึกษาปฏิบัตินั้นๆ

เป็น“อธิจิต”ที่เจริญขึ้นได้ ตามลำดับ ความเป็น“อธิจิตลิกขา”ที่ได้ผลก็จะเกิดและสะสมตกผลึก มากเข้าๆก็“ตั้งมั่น” เป็น“จิตตั้งมั่น” เรียกโดยศัพท์ว่า“สมาธิ”

“สมาธิ”ต้องเป็น“จิตตั้งมั่น”อย่างนี้ คือเป็น“จิต”ที่ยังเป็น“สมาธิ”เท่าใดๆ “จิตใจ”ยังเคล่วคล่องว่องไวเป็น“กายปาคุณญตา”เท่านั้นๆ เป็นความคล่องแคล่วของกาย ซึ่งได้แก่ ความคล่องแคล่วแห่งกองเวทนา,ความคล่องแคล่วแห่งกองสัญญา, ความคล่องแคล่วแห่งกองสังขาร ทั้งเวทนา-สัญญา-สังขารนั้นล้วนคือ “เจตสิก”หรืออาการของ“จิต”ทั้งนั้นอันเป็น“ภายใน”

ไม่ใช่“สมาธิ”ที่ยังปฏิบัติเจริญยั้งนิ่งเฉย ยั้งหยุดพลังงาน ยังไม่มีการงาน ยังไม่คิดไม่นึกอะไร เต่อยดๆ เฉยๆว่างๆไปทั้งจิต

กลายเป็นว่า ภายนอกนั้นหยุดการงานใดๆทั้งกายกรรม วาจกรรมไปแล้ว ยังไม่พอ ยังจะมาทำให้“จิตหรือใจ”หยุดงาน หยุดทำอะไรไปเลยอีก แล้วเรียกว่านี่แหละ “สมาธิ”

ถ้าความเป็น“สมาธิ”เป็นอย่างนี้ ก็ขอยืนยันว่า นั้นผิดอย่างสิ้นเชิงจาก“โลกุตตรธรรม”ของพระพุทธเจ้าถนัดถนี่เลย

“สมาธิ”ของพุทธมีใช่เช่นนั้นเด็ดขาด ..ใคร่ตรงตามดีๆ

พระพุทธเจ้าจึงทรงใช้ภาษาเรียกความเป็น“สมาธิ”หรือคือ“จิตที่ตั้งมั่นแล้ว”ของศาสนาพุทธว่า “สมาธิต”หรือ“สมาธิโต”

ซึ่ง“จิต”ที่เป็น“สมาธิของพุทธ”นั้น จะไม่ช้า ไม่ชัว ไม่เฉย ไม่นิ่ง ไม่หยุด ตามที่เข้าใจผิดไปอย่างนั้นเป็นอันขาด สมาธิของพุทธจะมีแต่เร็วมีแต่ดี มีแต่คล่องแคล่วว่องไวยิ่งๆ ขึ้นแท้ๆ

“กิเลส”ต่างหากที่มันจะ“ช้า”ลง มันจะ“หยุด”ไป มันจะ“หมด”

ไป มันจะ“ไม่มีอยู่ในจิตเราอีก”อย่าง“ตั้งมันยังยืนตลอดกาล ฯลฯ”

“จิต”ที่สะอาดจากกิเลสจึงจะ“ไม่เฉยๆ-ไม่นิ่งๆ-ไม่หยุดๆ-ไม่ช้าๆ-ไม่มีการงาน”แน่ๆ จิตยิ่งจะมี“กัมมัฏฐา”คือ มีการงานอันเหมาะสมยิ่งควรยิ่ง เป็นประโยชน์มากมายยิ่ง ต่างหาก

มันยังเป็น“มฤตธาตุ”ที่ยิ่งแว่วไวคล่องแคล่วปราดเปรียวยิ่งๆขึ้นเสียอีก ครบ“องค์ ๕”ของอุเบกขา ซึ่งได้แก่ “ปริสุทธา(สะอาด)-ปริโยทาทา(ยิ่งสะอาดหรือสะอาดยิ่งขึ้น)-มฤ(จิตยิ่งแว่วไวคล่องแคล่ว-ห้าวฮั่น)-กัมมัฏฐา(ยิ่งทำงานได้งานที่ดีขึ้นๆ ยิ่งควรแก่การงาน)-ปภัสรา(ยิ่งสดใส สดสะอาด วาววามเลื่อมพรายยิ่งขึ้นๆไม่มีที่สิ้นสุด)”จริงๆ

เพราะมี“ธาตุรู้วิเศษยิ่ง”ชื่อว่า“ปัญญา” จัดการให้เกิด“สัมมาสมาธิ” ซึ่งเป็นแบบพิเศษของพุทธไปด้วยเสมอไม่ขาด

“จิต”จึงยิ่งเจริญรอบถ้วนทุก“มิติ”

ซึ่งมี“ปัญญา”เป็นตัวร่วมรู้ร่วมจัดการมาตลอดไม่ได้พรางห่างกันเลย เป็น“ธรรมะ ๓ เล้า”คือ “ศีล-สมาธิ-ปัญญา”ที่วิเศษสุดแยกกันไม่ได้เลย ถ้าแยกกันก็ไม่ใช่“ไตรสิกขา”สิ! ก็เป็น“ทุริสิกขา”หรือเป็น“เอกสิกขา”ไปแน่

มันกลายเป็น“สิกขา”ที่ไม่มี“ศีล”-ไม่มีสมาธิ-ไม่มีปัญญา”ของพุทธ จึงไม่ใช่“สัมมาสิกขา” แต่เป็น“มิฉฉาสิกขา”ไปต่างหาก

แม้แต่ความเป็น“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา”ตามแบบพุทธ ก็ไม่ถูกต้อง ไม่ได้มี“สัมมามรรค-สัมมาผล”ขึ้นมาเป็นอันขาด

การศึกษา ๓ ก็แตกแยก กระจัดกระจาย ขาดวิน ลั่นองค์รวม กลายไปคนละทิศคนละทาง อย่างที่ชาวพุทธยุคนี้ได้เป็นกันตามที่เราเห็นและเป็นอยู่จริง ศาสนาพุทธทุกวันนี้จึงไม่เหลือ“เนื้อแท้”

กันเลย แท้จริง

“สมาธิ”ของนักปฏิบัติธรรมชาวพุทธทุกคนนี้ จึงไม่เกี่ยวกับ “ศีล” ไม่มี“อริปัญญา”เป็นตัวร่วม“ช่วยอริศีล-ช่วยอริจิต”พากัน เจริญมาเป็น“สัมมาสมาธิ”เลย

แต่กลายเป็นหลับตาทำ“สมาธิ”ให้ได้เสียก่อน แล้วไป หลงผิดว่า เมื่อ“สมาธิ”นิ่งสนิทแล้วก็มี“ปัญญา”โผล่ผลุงขึ้นมาเอง ..ว่างั้นเลย!!!!

ละเทะ ละอะเทอะกันไปใหญ่

ศาสนาพุทธมี“ศีล”กับ“ปัญญา”ช่วยกันทำให้“จิต”เป็น “อริจิต”เจริญขึ้นๆแล้วตกผลึกลงเป็น“จิตตั้งมั่น”

“อริศีล”กับ“อริปัญญา”ทำให้“อริจิต”พัฒนาเจริญขึ้น แล้วมี“วิปัสสนาญาณ(คือ ธาตุรู้ที่“รู้ยิ่ง”ชนิดมีการสัมผัสส่วโมกซ์ ๘ ด้วยกาย)” เป็น“ตัวรู้”ขึ้น“ญาณ”คือ“วิชา”ข้อที่ ๑ ของวิชา ๘ ที่ตาม“รู้” ความเจริญของ“ไตรสิกขา”ที่พัฒนาขึ้นมาตามลำดับ จนกระทั่ง “อริจิต”นั้นสะสมตกผลึกควบแน่นเป็น“สมาธิ(จิตแข็งแรงตั้งมั่น)”

ซึ่ง“สมาธิ”ที่เรากำลังกล่าวถึงนี้จึงไม่ใช่ “สมาธิ”ที่เกิดจากการปฏิบัติ“หลับตาสะกดจิต(meditation)”ให้นิ่งให้แน่นยิ่งๆเข้าไป ชนิดที่ตื้นๆง่ายอย่างนั้นไม่ ..แน่นอน

แต่เป็น“สมาธิ”ที่เกิดจากการปฏิบัติ“สมาธิ”มีชีวิตปกติ สามีญด้วย“มรรค ๗ องค์”เป็น“เหตุ(สอุปนิสโส)” เป็น“องค์ประกอบ (สปรักขาร)”[supra concentration]ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตร-ปิฎกมากมายหลายแห่ง โดยเฉพาะในมหาจิตตาริสกสูตร เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓ ท่านก็ระบุตรงๆ ลัดๆ ชัดๆ ลั่นๆ ทีเดียว

พระองค์ทรงระบุว่า เป็น“สัมมาสมาธิของพระอาริยะ(อริโย สัมมาสมาธิ)”ด้วยนะ!

“ธาตุรู้”ตัวนี้เองที่เรียกว่า “วิปัสสนาญาณ” ซึ่งเป็น“ญาณ” ของ“วิชา ๘”สำคัญยิ่ง

“ไตรสิกขา”ของพุทธจึงขาดอย่างใดอย่างหนึ่งใน“๓ เล้า” จะต้องทำงานอย่างเป็นปฏิสัมพันธ์กันซึ่งสำคัญยิ่งคือ “ศีล-สมาธิ-ปัญญา”ไม่ได้เลย ลักเล้าเดียว

ศาสนาหรือลัทธิที่ปฏิบัติไม่มี“ศีล”เป็นตัวกำหนดกรอบ หรือกำหนดขนาดที่จะเกิด“สมาธิ”ก็ดี กำหนดกรอบหรือกำหนดขนาดที่จะเกิด“ปัญญา”ก็ดี กำหนดกรอบหรือกำหนดขนาดที่จะเกิด“วิมุตติ”ก็ดี จึงไม่มีเบื้องต้น-เบื้องกลาง-เบื้องปลาย ที่เป็นขั้นตอน ไปตามลำดับเลย มันก็ไม่บริบูรณ์ตามพระวณะ

ก็ไม่ใช้แบบพุทธที่มี“ต้น-กลาง-ปลาย”บริบูรณ์

ซึ่งพุทธศาสนามีการศึกษาที่ชื่อว่า“ไตรสิกขา”นี้แหละ คือ “หลักต้นต่อแห่งการศึกษาศาสนา”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประดาศาสนาทั้งหลาย พุทธจึงเป็นโลกุตระ“หนึ่งเดียว”จริงๆในโลก

ที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้เลยว่า “ลัทธิจะมีหนึ่งเดียว ไม่มีสอง(เอกัง ทิ สัจจัง น ทุตยัมมตฺติ ; พระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๕๔๙)”ซึ่งหมายถึง“นิพพาน”นั่นเอง ที่ศาสนาอื่นไม่สามารถ“มี”เหมือน

และ“ศีล”จะเป็นตัวกำหนดความเป็น“สมาธิ” แล้วก็เป็น “ปัญญา” เป็น“วิมุตติ” ไปตามลำดับ

เป็นต้นว่า “สมาธิ”ของ“ศีล”ข้อ ๑ ก็เป็น“สมาธิ”ในคนผู้มี “อธิจิต”ที่ได้ศึกษาและปฏิบัติมากระทั่ง“จิต”เกี่ยวกับสัตว์ทั้งหลาย

เมื่อสัมผัสสัตว์ต่างๆก็จะมี“จิต”ที่ไม่คิดฆ่าสัตว์เลย ตลอดกาล (สัสสตะ) อย่างไม่มีวอกแวก ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอื่น(อวิปริณามธัมมัง) เทียงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(สุวัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง) ซึ่งเป็น“การตั้งมั่นของจิต”มีคุณสมบัติบริบูรณ์สมบูรณ์เต็มที่

แม้แต่“จิต”ที่จะริเริ่มหรือจะดำริไม่เอนคูลัตว์เลย ก็ไม่มีตลอดกาล(สัสสตะ) อย่างไม่มีวอกแวก ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอื่น(อวิปริณามธัมมัง) เทียงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(สุวัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง) ซึ่งเป็น“การตั้งมั่นของจิต(สมาธิ)”แบบโลกุตระที่มีคุณสมบัติบริบูรณ์สมบูรณ์เต็มที่อยู่จริงๆ“นิรันดร”เลย

ซึ่งมันแตกต่างกันอยู่อย่างมีนัยสำคัญยิ่งกับของชาว“เทวนิยม”หรือชาว“โลกียะ”

“โลกุตระ”นั้นแม้แต่“จิต”ที่จะริเริ่มหรือจะดำริไม่หวังประโยชน์ แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่ ก็ไม่มีตลอดกาล(สัสสตะ) อย่างไม่มีวอกแวก ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอื่น(อวิปริณามธัมมัง) เทียงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(สุวัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง) ซึ่งเป็น“การตั้งมั่นของจิต(สมาธิ)”ที่มีคุณสมบัติบริบูรณ์สมบูรณ์เต็มที่อยู่จริงๆ

ไม่ว่าสัตว์เล็กสัตว์น้อยสัตว์ชั้นสูงชั้นต่ำประมาณเท่าใดๆ ทั้งนั้น ไม่มีลำเอียง

คนผู้นี้จึงมีชีวิตอยู่ก็จะเป็นคนที่มี“จิตใจ”ที่มีภูมิธรรมปรารถนาดีต่อสัตว์ทั้งปวง หวังประโยชน์เพื่อสัตว์ทั้งปวงอย่างสูงส่งด้วย“อัปปมัญญา(ไม่มีประมาณ)”ก้นปานฉะนี้

“ศีล”ข้อ ๑ ของคนผู้นี้ก็มิ“ภูมิธรรม”กันอย่างนี้

นี่เป็น“คุณสมบัติ”ประจำตนของผู้บรรลุลูกโลกุตระธรรม”

สูงสุด ซึ่งเป็นความเป็นไปได้ และเป็นไปจริง

ฉะนั้นคือ คุณวิเศษ(อุดมธรรม)ของ“ศีล”ทุกข้อ เช่น“ศีลข้อ ๑”ในศาสนาพุทธที่สามารถปฏิบัติให้เกิด“คุณวิเศษ”ดังว่านี้ได้จริง เป็นจริงแน่แท้

ก็เชิญเอาตัวท่านเองมาปฏิบัติฝึกฝนทดสอบพิสูจน์ได้ด้วยตนเอง(สันตสิริโก) แล้วจะสามารถ“รู้ได้ด้วยตนเอง(ปัจเจกตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ) ถ้ายั่งยืน หรือไม่เชื่อว่าจะเป็นจริงได้

แน่นอนว่า ก็ต้องยากอยู่แหละ

แต่เป็นเรื่องไม่ยากเกินคนจะ“ทำได้” บรรลุผลได้จริงหรือ

นี่คือ ความเป็น“ศีล”ของศาสนาพุทธ กว่าจะสาธยายกัน ได้ลึกล้ำละเอียดตามสัจธรรมของพระพุทธเจ้าถึงขั้นนี้ ก็ต้องอาศัยเวลา และมวลชนที่ได้ศึกษาตาม พึงมีพึงเป็นไปตามพระธรรม คำสอนกันมายืนยัน ก็จนปานนี้แล

● จบฉบับที่ ๓๓๗

ฉบับที่ ๓๓๘ กันยายน ๒๕๖๑

ฉบับ ๓๓๗ ที่ผ่านมาเรากำลังสาธยายความลึกละเอียดล้ำของ“ศีล” ซึ่งกว่าที่อาตมาจะสาธยายได้ถึงขนาดนี้ ก็ต้องอาศัยหมู่ชนที่ได้มาปฏิบัติตาม และบรรลุผลตาม จึงรู้แจ้งด้วยตนเองตาม

กระทั่งพอมีหมู่มวลมายืนยืนอ้างอิงร่วมได้

ก็ยาก! แต่ควรทำ และน่าทำอย่างยิ่งเท่าที่เราเกิดมาเป็น “คน” เพราะมันก็จะมิแต่เพิ่มกิเลสอย่างอวิชชาไปอยู่ทุกกรรมทุกกาล ปานนี้ที่เดียว หากไม่ได้พบ “โลกุตระธรรม” ของพระพุทธเจ้า

เกิดมาเป็น “คน” จึงต้องปฏิบัติ “ศีล” ให้เกิด “สมาธิ” ไปตาม ลำดับ สมาธิที่ไม่มี “ศีล” เป็นตัวกำหนดเป็น “มิจฉาทิฐิ” ไม่พา ผู้ปฏิบัติบรรลุดรรชนีไปตามลำดับ คือ โสตาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหนต์ได้เด็ดขาดแน่นอน

เพราะมันไม่มีขั้นตอนตามกรอบขอบเขตในการปฏิบัติ เป็น ระบบระเบียบอันใดเลย

ดังนั้น ผู้ปฏิบัติไปตาม “ศีล” เบื้องต้น-กลาง-ปลายไปตาม ลำดับเราก็จะเป็น “คนเจริญ” ไปตามลำดับ ซึ่งจะมี “ปัญญา” เป็น เครื่อง “รู้” ที่พาเราเจริญพัฒนาชีวิต ให้เป็น “คน” (จากที่เป็นสัตว์โอบาติกะ) ให้เจริญ ให้ “พ้นทุกข์” เป็นคนไม่ม่งมายอยู่กับสุข ให้ไม่สร้างโทษ ไม่สร้างภัยในสังคม บรรลุเป็นอรหนต์ในที่สุดได้จริง

จึงจะเป็น “คน” ที่มีชีวิตเป็นอยู่ร่วมกับสัตว์ทั้งหลายในโลก อย่างสันติสุขสวัสดิ์ (เพราะมีศีลข้อ ๑ ต) มีชีวิตเป็นอยู่ร่วมกับพืชพันธุ์ วัตถุข้าวของต่างๆ อย่างสันติสุขสวัสดิ์ (เพราะมีศีลข้อ ๒ ต) มีชีวิต เป็นอยู่ที่สามารถจัดการกับ “รูป-เสียง-กลิ่น-รส-โผฏฐัพพะ-ความรู้สึกทางใจ” ในตนอย่างสันติสุขสวัสดิ์ (เพราะมีศีลข้อ ๓ ต)

ผู้มี “สัมมาทิฐิ” ใน “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” แล้วปฏิบัติพุทธธรรม ไปตามลำดับ เจริญเป็น “โสตาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหนต์” ได้จริง ก็คือ คนผู้เจริญจริงสูงสุดได้ในชาตินี้

ทุกวันนี้คนเชื่อยากมาก ที่จะเห็นความสำคัญของ“ศีล” แล้วใช้“ศีล”เป็นหลักปฏิบัติพาชีวิตเราเจริญก้าวหน้าไปได้จริง ถึงความสูงสุด คืออรหัตต์

เขาเชื่อกันแล้วว่า “ศีล”นั้นแค่หลักที่ใช้ปฏิบัติเพื่อควบคุม กาย ควบคุมวาจาเท่านั้น “จิต”กับ“กาย”ตัดกันไปคนละส่วน

“ศีล”ก็ทำให้ชีวิตมี“อริศีล”เจริญก้าวหน้าไป

หากใครอยากให้“จิต”เป็น“อริจิต”ก็ไป“หลับตา”ทำสมาธิ เอาต่างหากจากเรื่องของ“ศีล” เชื่อมั่นกันอย่างนี้จริง ๆ

จึงยากอย่างยิ่งสุดๆ ที่อาตมาจะทำให้ชาวพุทธยุคนี้เข้าใจ และเชื่ออย่าง“สัมมาทิฐิ”กันได้ เพราะในวงการพุทธทุกวันนี้ โดยเฉพาะคนไทย มันได้หลงผิดไปสนิทแล้วว่า“กาย”นั้น ไม่มีส่วน ที่เป็น“จิต”ร่วมอยู่กับ“กาย”เลย

ขอยืนยันว่า ถ้า“กาย”ใดไม่มี“จิตร่วมด้วย”ยังไม่ใช่“กาย”

เรื่อง“กาย”นี้จึง“ยาก”ยิ่งกว่า“ศีล”ขึ้นไปอีก

คำว่า“กาย”นี้แหละในศาสนาพุทธทุกวันนี้ได้พากัน“มิจฉา-ทิฐิ”ไปกูไม่กลับแล้ว

ซึ่งอาตมาได้ประมวลหลักฐานต่างๆมาอ้างอิงยืนยันชี้ให้เห็นอย่างสำคัญมาไม่รู้กี่เรื่อง ก็ประเด็น ก็มิติ ก็นัยะ เพื่อให้เห็นแจ่มแจ้งชัดเจนว่า “กาย”นั้นต้องมี“จิต”เกี่ยวด้วยเสมอ ขาดไม่ได้ หากขึ้นใครขึ้นไปหลงผิดเข้าใจว่า “กาย”ไปหมายเอาแค่“ภายนอก” ถ่ายเดียว หรือแค่“วัตถุ” แค่“มหาภูตรูป” นั้นมันผิด เป็น“มิจฉา-ทิฐิ”ที่มหามหันต์ ถึงขั้นทำลายพุทธศาสนากันทีเดียว

เพราะ“สมาธิ”ก็จะ“มิจฉาทิฐิ”กูไม่กลับไปด้วย

“ปัญญา”ก็จะเกิดไม่ได้เลยเป็นอันขาด จะมีแต่“เงโก”แท้ๆ
ที่จริงมีอีกมากที่“มิจฉาทิฏฐิ”กันก็ไม่กลับแล้ว จนไม่เหลือ
“เนื้อแท้”ของความเป็นศาสนาพุทธกันเลย

ไม่ว่า บุญกิตติ ฌานกิตติ วิชชากิตติ วิมุติกิตติ อารยะหรืออริยะกิตติ
นิโรธกิตติ นิพพานกิตติ โลกุตระกิตติตาม ยิ่งอรหันต์ ยิ่งเป็น“อรหันต์เก้”
ทั้งนั้น เพราะใช้การ“เดาเอา”กันไปหมดแล้ว

ดังนั้น ผู้เข้าใจตั้งแต่“กาย”มิจฉาทิฏฐิไป คือผิดไปจาก
“สัมมาทิฏฐิ”ของพุทธ ก็ล้มเหลวในการปฏิบัติธรรมแน่นอน จึงต้อง
ศึกษา“ที่ผิด-ที่ถูก”นี้กันให้สำคัญทีเดียว

ที่“ผิด”อย่างสำคัญยิ่งก็คือ มีคนผู้ยึดว่า “กาย”นั้น หมายถึง
“ภายนอก”แต่เพียงอย่างเดียวแค่นั้น คือ เชื่อว่า“กาย”หมายถึง
วัตถุที่เป็นแค่“ธาตุดิน,น้ำ,ไฟ,ลมที่ปรุงแต่งกันอยู่”

หรือยังยึดว่า “กาย”คือแค่“ร่าง”ภายนอกของคนเท่านั้น
ซึ่งเป็นการยึดมั่นถือมั่นว่า“กาย”ไม่มีความเป็น“จิต”ร่วมด้วยเลย

เมื่อเชื่ออย่างนี้ก็หมดสิทธิ์ แม้จะปฏิบัติธรรมอย่างไร เคร่ง
จัด อุตสาหะบากบั่นกันออกอุษรฺกฺขนาตไทนฺปานใด ก็บรรลุธรรม
ไม่ได้เลย เพราะมิจฉาทิฏฐิในคำว่า “กาย”

ถ้าหากผู้ใดมี“สัญญา”ที่กำหนดคำว่า “กาย”หมายเอาแค่
“มหาภูต ๔”เท่านั้นเท่านั้น ก็เป็น“มิจฉาทิฏฐิ”แน่

คนผู้นี้จะรู้จักความเป็น“กาย”ของ“สัตว์”ของ“มนุษย์”ก็แค่
ที่ตนยึดมั่นถือมั่นผิดๆว่า หมายถึงแค่“ร่างภายนอก”อยู่เท่านั้น
ย่อมรู้“ความเป็นสัตว์-เป็นมนุษย์”เท่ากับคนปุถุชนทั้งหลายที่
เขาต่างก็ยึดเช่นนี้กันทั้งนั้น ในทุกวันนี้ แม้ชาวพุทธที่เป็นคนไทย

เพราะคำว่า“กาย”ในภาษาไทย คนไทยได้ยึดมั่นถือมั่นผิดๆ กันอย่างนี้จริงๆ และยึดแน่นสนิทปักดั่งว่านั่นกันแล้ว

ซึ่งปฤชชนคนทั้งหลายเหล่านี้ที่ไม่ใส่ใจในการปฏิบัติธรรม ก็ไม่เคยศึกษา เขาก็ไม่คิดจะกำจัด“ความเป็นสัตว์(โอปปาติกะ)ในจิตของตนเลย เขาก็กำจัดไม่เป็นแน่ๆ

ความเป็น“สัตว์โอปปาติกะ”ก็มี“ตัวตน(อัตตา)”อยู่ในจิตของเขาตลอดกาลนาน ที่ยิ่งสร้างความเป็น“สัตว์”ให้แก่ตนยังมีกิเลสหนา กิเลสแน่น กิเลสมาก กิเลสจัดจ้านขึ้นไม่มีทางลดทอนเลย

เขากียังมี“ภพ”มี“ชาติ”อยู่แน่ ชีวิตก็วนอยู่ในวัฏฏสงสาร ไม่พ้นทุกข์-สุข ไม่พ้นตาย-เกิดไปได้ เพราะยัง“อวิชชา”อยู่นั่นเอง

เนื่องจากคนผู้นี้ยัง“ยึดมั่นถือมั่น”คำว่า“กาย”กับคำว่า“สัญญา”ผิดๆอยู่แท้

คำว่า “กาย”ก็ดี “สัญญา”ก็ดี สองคำนี้นั้น สำคัญยิ่งใหญ่วิชญ์ วิสุทธิ วิเศษเหลือหลายในศาสนาพุทธ

คนจะ“หลุดพ้น”จากความเป็น“สัตตาวาส ๙”ได้หมดสิ้น ก็ต้องใช้การศึกษาอบรมฝึกฝนตนด้วยความรู้ที่ชัดเจนชัดแจ้งในความเป็น“กาย”กับความเป็น“สัญญา”นี้เอง

และจะต้องปฏิบัติในขณะที่มี“วิญญานฐิติ” หมายความว่า ต้องปฏิบัติในขณะที่คนผู้นั้นมี“วิญญาน”เกิดอยู่ครบความเป็น“กาย”คือ ต้องมี“ภาวะ ๒”เสมอใน“ปัจจุบันชาติ(ทิฏฐธรรม)”ที่“ลัมตา”มี“วิญญานทางตา(จักขุวิญญาน)สัมผัสกับรูปภายนอก ตั้งอยู่ในปัจจุบัน หลัๆโทนโทต่างๆในโลกกับผู้อื่น

ไม่ใช่ไปหลงงมงาย“หลับตา”ปฏิบัติอยู่กับ“วิญญานของ

ตนคนเดียว” หรือ“วิญญูณอันหาที่ตั้งไม่ได้” หรือ“สัมภเวสี”ที่เป็น“วิญญูณล่องลอย”อันไม่อยู่กับทวารใดทวารหนึ่งภายนอกใน“ทวาร ๕”ของตนเลยเด็ดขาด

เป็นผู้ชัดเจนในความเป็น“วิญญูณฐิติ”กับ“สัมภเวสี”แนแท้ที่สุด จึงชัดแท้ชัดจริงในความเป็น“อวจร”ว่ามีความสำคัญเป็นลำดับ ที่จะไม่ปฏิบัติลัดลัดลำดับ ข้ามลำดับเป็นอันขาด

เป็นต้นว่า ลำดับของ“กามาวจร-รูปาวจร-อรูปาวจร”ก็จะปฏิบัติลดละกิเลสอย่างเป็นลำดับด้วยปัญญาสัมมาทิฐิยิ่ง

“ภาวะ ๒”นี้แหละคือ “เทว”มีตั้งแต่ขั้นต้น ได้แก่ “ต้นธาตุ-ต้นธรรม” และเป็น“ภาวะ ๒”ไปจนกระทั่งถึงขั้น“จบ”แต่ละคู่ของ“ภาวะ ๒” และขั้นหาที่สุดมิได้

“คน”ได้อาศัย“กาย”ที่หมายถึง“จิต-มโน-วิญญูณ”นี้แหละสำคัญอย่างยิ่งที่มันเป็น“ภาวะ ๒”เสมอที่ดำเนินไปกับ“กรรม”ซึ่งเดินทางอยู่ใน“กาล”ด้วย“อวิชชา”เสพสุขเสพทุกข์ทรมาณมานานแสนนานนับชาติไม่ถ้วน แม้ทุกวันนี้ คนในโลกส่วนใหญ่ทั้งหลายก็ยังหลงว่า“สุข”คือภาวะที่น่าได้น่ามีน่าเป็นอยู่ยิ่งกว่าครึ่งของคนทั้งโลก ยังเป็น“สุขนิยม”กันอยู่ในรันดร

มีศาสนาพุทธของพระพุทธเจ้าเท่านั้นที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทว”ทั้งหลายบริบูรณ์ลัมบูรณ์ได้แท้ๆเป็นลัจจะ

ชาว“เทวนิยม”ทั้งหลายในโลก ที่เชื่อมั่นเด็ดเดี่ยวว่า“เทว”ผู้เป็น“พระวิญญูณ”ยิ่งใหญ่ครอบงำทุกวิญญูณในเอกภพมหาจักรวาลเรียกกันว่า“พระเจ้า”หรือ God นั้นเป็น“เจ้าของวิญญูณทุกวิญญูณ” และ“พระเจ้า”เท่านั้นที่จะกำหนด“ความตาย-

ความเกิด”หรือ“ความทุกข์-ความสุข”หรือความเป็นไปอย่างนั้น
อย่างนี้ให้แก่“วิญญาน”หรือ“อตฺตา(อาตมัน)”ใดๆทุกวิญญาน

“พระเจ้า”มีสิทธิ์เด็ดขาดที่จะบัญชาหรือบงการทุก“วิญญาน”

และเชื่อมั่นเด็ดเดี่ยวอีกว่า “วิญญาน”หรือ“อตฺตา”ไม่
สามารถสูญสิ้นไปได้ “วิญญาน”เป็น“อตฺตาหรืออาตมัน”จะมีอยู่ใน
“กาล”นิรันดร์ “พระเจ้า”เป็นเจ้าของหรือเป็นพระผู้สร้างทุกสรรพสิ่ง
ทุก“อตฺตา”เป็นของ“พระเจ้า”

“อตฺตา”หรือ“วิญญาน”ใดจะสูญหายไปจาก“พระเจ้า”หรือ
จากเอกภพมหাজักรวาล หรือจาก“กาล”ไม่ได้เป็นอันขาด

แต่ศาสนาพุทธสามารถพิสูจน์ได้อย่างบริบูรณ์ลัมบูรณ์ว่า
“วิญญาน”เป็น“อนตฺตา” คนผู้เป็น“เจ้าของอตฺตา”สามารถทำ
“ตนเอง”ให้สูญหายไปจาก“พระเจ้า”หรือจากเอกภพมหাজักรวาล
หรือจาก“กาล”ได้ ถึงขั้นทำให้“จิตนิยาม”ของตนสลายแยกธาตุ
กลายเป็น“อุตฺธาตุ”คือ ดินน้ำไฟลมไปได้จริง

ชาวพุทธจึงมีความรู้จักรู้แจ้งรู้จริงที่แตกต่างกันอย่างชาว
กับด้าเลยทีเดียวกักับชาว“เทวนิยม”ทั้งหลายในโลก ซึ่งตรงกันข้ามกัน
๑๐๐ % หรือ ๑๘๐ องศาเลยในเรื่องนี้

เพราะชาวพุทธสามารถทำ“ตัวเราเอง”อันเป็น“อตฺตา”ของ
“เราเอง”ให้สลายกลายเป็น“สูญ”หรือหมดสิ้นการเป็น “อตฺตา”
แยกธาตุที่เป็น“จิตวิญญานตนเอง”ให้เป็นธาตุดินน้ำไฟลมไปได้
เป็นที่สุด สำหรับผู้“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

ผู้บรรลุอรหัตต์สำเร็จ“วิชชา”ที่ตรัสรู้โดยพระพุทเจ้า
สามารถใช้สลาย“อตฺตา”ของตนเองให้แยกธาตุ“จิตวิญญาน”ของ

ตนสลายหายสูญแตกทำลายไปเป็น“ธาตุธาตุ”ดินน้ำไฟลม ไม่เหลือ
เป็น“อตตะ”อีกเลย ไม่มี“อตตะ”เวียนว่ายตาย-เกิดกันอีกได้จริงๆ

จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “อตตะ”ของคนทุกคนนั้น ล้วนเป็น
“ของตนๆ”แต่ละคน ไม่ใช่ของ“พระเจ้า”เลย

เพราะเราเองสามารถ“จัดการ”ตัวเราเอง อตตะเราเอง
ได้ทุกกรรมทุกกิริยา แม้ที่สุดให้สลายหายสูญ หรือจะอยู่อย่าง
ผู้“ลั่นสุข-ลั่นทุกข์”ไม่ต้องมีใครมาเป็น“เจ้า”บงการเราได้จริงๆ

ถ้าใครไม่มาศึกษา“โลกุตระธรรม”ของพระพุทธเจ้า ก็ไม่
สามารถมี“วิชา”จะ“พ้นสุข-พ้นทุกข์”อันเป็น“เทว”ที่ยิ่งใหญ่
ครองโลก และหรือสามารถ“ดับสิ้นอตตะ”ทำให้สลายเป็น “อนัตตะ”
ไปหมดสิ้นลัมบูรณ์ได้เป็นเด็ดขาด

ศาสนาพุทธมีพระพุทธเจ้าทรงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรมนิยาม
๕” อันเป็น“พลังงาน”ที่แยกได้เป็น“๕”ชนิด คือ พลังงานชั้น“อตุ”
พลังงานชั้น“พิช” พลังงานชั้น“จิต” พลังงานชั้น “กรรม” พลังงาน
ชั้น“ธรรม”

ผู้มี“วิชา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรมนิยาม ๕”นี้จึงจะสามารถ
“ทำจิตในจิต(มนสิการิต)”ของตนให้เป็นพลังงาน“อตุ” เป็นพลังงาน
“พิช” เป็นพลังงาน“จิต” ได้ด้วยการทำพลังงาน “กรรม”ของตนให้
ทรงอยู่ในภาวะพลังงาน“ธรรม”สำเร็จอย่างเป็นจริง

คนชาวพุทธจึงสามารถจัดการ“ทำจิต”ของตนให้เป็น
“ธรรมนิยาม ๕”นั้นได้สำเร็จจริง

ที่สุดสามารถ“ทำจิต”ของตนให้สลายกลายเป็น“อตุ” คือ
ดินน้ำไฟลม อันเป็น“ธาตุวัตถุ” ก็หมดสิ้นความเป็น“ชีวะ”ไปจาก

“อิตตา”ได้เลย หมดล้นความเป็น“อิตตา”หรือ“ตัวตน”ของตนอีก
ใน“กาล”หรือในสังสารวัฏฏะของเอกภพมหากัรวาล

“วิชา”ของพระพุทธเจ้าสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น
“ธรรมนิยาม ๕” และสามารถทำ“จิตตน”ให้แยกธาตุในภายใน
ให้เป็น“ธรรมนิยาม ๕”อาศัยเป็นอยู่ได้ ตั้งแต่ยังมี“ชีวิต”ยังไม่ตาย
สิ้นลมปราณ กระทั่ง“ตาย”สิ้นลมปราณก็ตายด้วยการแยก“จิตตน”
ให้สลายกลายเป็น“ดินน้ำไฟลม”ไปสิ้นความเป็น“ชีวิต”ได้บริบูรณ์
สมบูรณ์จริง โดยจัดการกับ“จิตตนเอง”ด้วยตนทั้งสิ้น

จึงเป็นการรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงในวิวัฒนาการของ“พลังงาน”
ตั้งแต่ความเป็น“พลังงานของอตุณิยาม” พัฒนาขึ้นมาเป็น“พลัง
พินนิยาม” และอภิวัตถมนะเป็น“พลังงานจิตนิยาม” กระทั่งก้าวหน้า
ได้ตรัสรู้เป็น“อรหันต์”และทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ให้แก่
ตนเองไปโนนแหละ จึงจะเป็นที่สุดแห่งที่สุดในความเป็น“จิตนิยาม”
หรือ“อิตตา”ไปได้สำเร็จจริง

ซึ่งอรหันต์คือ ผู้สามารถจัดการกับ“วิญญานฐิติ”ของตน
ได้สำเร็จทั้ง“กาย”ทั้ง“สัญญา” จึงสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น
“สัตว์”ทั้ง“๙”(สัตตาวาส ๙) และจัดการความเป็น“สัตว์” ของตนได้
ด้วย“กาย”กับ“สัญญา”นี้เอง

เพราะ“กาย”ก็ตาม “สัญญา”ก็ตามย่อมเป็นไปได้ต่างๆตาม
“เหตุ-ปัจจัย”ที่เป็นองค์ประกอบใน“ปัจจุบัน(ทิฏฐกาล)”นั้นๆ

หมายความว่า “ภาวะ ๒”หรือ“เหตุ”คือ เมื่อเรา รู้จัก รู้แจ้ง
รู้จริง“เหตุ”กับ“ปัจจัย”ที่“ปรุงแต่งร่วมกัน”ว่าเป็น“สัตว์”ชนิดใดอยู่
เราก็จัดการ“กับ“เหตุ”หรือ“ปัจจัย”นั้นๆ ที่จะให้มัน“เกิด” หรือที่

จะให้มัน“ดับ”ได้สำเร็จจริง ก็เป็นผู้“จบกิจ” เป็นอรหันต์

คนผู้นี้จึงสามารถทำ“ความเกิด”หรือ“ความดับ”ได้อย่าง
บริบูรณ์สมบูรณ์ได้แท้ แม้ที่สุดให้“ไม่มี”ได้เป็นนิรันดร์

“ความจริง”ของพุทธจึงละเอียดลออสุดๆ ที่กำหนดชัด
ให้ทำตรง“ปัจจุบันชาติ(ทกุฏกาล)”เท่านั้น ที่เป็น“ความจริง”ที่สุดโดย
เฉพาะจะแก้ไขปรับปรุงกันให้เป็นไปได้นั้น ก็“ตรงนี้”เท่านั้น

“อดีต(ปพพันต)”ก็ดี “อนาคต(อปรันต)”ก็ดี จึงไม่นับว่าเป็น
“ความจริง”เท่า“ปัจจุบัน(ทกุฏ)”เป็นอันขาด

การ“หลับตา”ปฏิบัตินั้น ไม่มี“ความจริง”ให้ผู้ปฏิบัติได้
ปฏิบัติเลย เพราะมีแต่“ความจำ”กับ“สัญญา”ที่เป็น“อนาคต”

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติจึง“มิจฉาทิฏฐิ”แท้ ปฏิบัติไปก็“โมฆะ”ไม่มี
ผลของความจริง(ไร้ประโยชน์)กับการปฏิบัติอย่างน่าสงสารยิ่ง

“ความจริง”ใดๆก็ไม่สามารถเป็น“ความจริง”ได้เท่ากับ
หรือเกินกว่า“ปัจจุบัน”เด็ดขาด

“เที่ยงที่สุด-สั้นที่สุด”คือ“ปัจจุบัน” เว้นจาก“ปัจจุบัน”แล้ว
ไม่มีอะไรใน“กาล”จะมี“ความเที่ยง”เท่าทันได้ง่ายๆเลย

ดังนั้น ผู้ที่ทำ“ปัจจุบัน(ทกุฏ)”ชนิดนั้น(เช่น ชนิดที่เป็นโลกุตระธรรม)
ให้มี“ความเที่ยง”ได้มั่นคงยั่งยืนต่อเนื่องนานเท่านานยิ่งๆได้เท่าใด
ก็เป็นผู้มี“ความจริง”ที่เที่ยงนั้นๆอยู่นานเท่านั้น

ผู้เก่งจริงก็“ทำโลกุตระธรรม”ที่ตนทำได้นั้นแหละ ให้มัน
ยั่งยืนยาวนานที่สุดเท่าที่จะนานได้ กระทั่ง“หาที่สุดมิได้” ก็ชื่อว่า
“นิรันดร์” เป็นต้น ที่เป็น“โลกุตระ”ด้วย ก็จบสมบูรณ์

คนผู้นี้จึงคือ ผู้จบสูงสุด ที่“เหนือกาล-เหนือกรรม”

“เหนือเทว”หรือ“เหนือพระเจ้า”ใดๆทั้งหมดในเอกภพ
มหาจักรวาล หรือเหนือสรรพสิ่งที่ชื่อว่า“มี”ทั้งหมดแล้ว

คนผู้นี้สามารถจัดการ“กรรม”ของตนให้อยู่ใน“กาล”ตาม
กรอบของคำว่า“มี”เท่าที่ตนประสงค์จะ“มี”ได้จริง

หรือสามารถ“ดับ”ความเป็น“กรรม”ของตนไปจาก“กาล”

ซึ่งเป็น“การทำ”ความเป็น“ตน(อัตตา)”ให้หมดสิ้นไปจาก
“กาล”ได้สำเร็จ“ความไม่มี”เลยในปัจจุบันก็ได้

เท่ากับว่า จะทำตนอยู่ใน“กาล”อีกนานเท่านาน จนเรียกว่า
“นิรันดร์”เท่ากับ“พระเจ้า”ก็ได้ หรือจะให้หายไปจาก“กาล”เลย
“นิรันดร์”ก็ได้สำเร็จจริง ทั้ง ๒ ประการ トラบที่ตนต้องการ

เพราะ“ผู้รู้”ด้วย“วิชา”ของพุทธนั้นชัดเจนในคำว่า“กาย”
กับ“สัญญา”ที่ประกอบกันเป็น“สัตว์ทั้งหลาย”ประดามีในโลก ใน
เอกภพมหาจักรวาล ที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติให้ศึกษาตามสูตร
“สัตตาวาส ๙” และ“วิญญูณฐิติ ๗”ได้เลย

ซึ่งสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สัตว์”ทั้งหลายใน
เอกภพมหาจักรวาลประดามีได้ ด้วยการแยกเป็น“สัตว์”ที่“อวจร”
อยู่ในกามภพก็ดี(กามาวจร) รูปภพก็ดี(รูปาวจร) อรูปภพก็ดี(อรูปาวจร)
จาก“กาย”กับ“สัญญา”อันเป็น“ภาวะ ๒” หรือ“เทว”นี้เอง

“กาย”กับ“สัญญา”จึงเป็น“ธรรมะ ๒ (เทว ธัมมา)”หรือ“เทว”
ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วนำมาประกาศให้มนุษย์ใช้เรียนรู้อบรม
ปฏิบัติให้บรรลุแท้ เกิดแน่ เป็นจริง เพื่อรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
“เทว”ได้อย่างบริบูรณ์สมบูรณ์

จึงสามารถแยกแยะทั้ง“เทว” ทั้ง“สัตว์”ทั้งหลายที่มี“จิต

นิยาม”ได้ับริบูรณ์ถูกต้องสมบูรณ์ที่สุด“ทุกปัจจุบัน”ที่จะกลายเป็น
“อดีต” หรือจะจัดการกับ“อนาคต”

คนจึงสามารถรู้จักตัวเองแท้จริง“ลัทธิโอบปาติกะ”ตาม“ลัทธิดา-
วาส ๙”นี้เอง เช่น ข้อ ๑ ก็จะได้รู้จักตัวเองแท้จริง“เปรต-มนุษย์-เทวดา”
ได้จริงแท้ตรงตามสภาพที่“ภาวนานั้นๆ”เป็นอยู่จริง

แตกต่างกับคนอื่นผู้ที่ยัง“มีฉันทิฏฐิ”ในความเป็น“กาย”กับ
ความเป็น“สัญญา”อยู่ เริ่มตั้งแต่“ลัทธิดาวาส ข้อที่ ๑”

เพราะยติว่า“กาย”หมายเอาแค่“มหาภูต ๔ ภายนอก”เท่านั้น
รูปของ“กาย”ที่เขาเห็นมันก็เห็น“มนุษย์” ที่มี“มหาภูต ๔”ประชุม
เป็น“ร่างกาย”ไม่รวมเอา“จิต”ด้วยว่าเป็น“กาย”แน่นอน

ส่วน“เปรต-เทวดา” ก็ไม่มี“กาย” ไม่เกี่ยวกับ“ภายนอก”
หรือ“มหาภูต ๔”เลย จึงหลงผิดว่า“หลับตา”นั้นแหละจะสามารถ
เห็น“เปรต-เทวดา”เพราะไม่ใช่“มหาภูต ๔”นี้ และเลยเถิดไปว่า คน
ธรรมดา“ลืมตา”จะไม่สามารถ“เห็น”เปรต-เทวดาได้

ดังนั้น ผู้เห็น“เปรต-เทวดา”ได้ต้อง“เก่งพิเศษ”

คือ คนที่มี“ตาทิพย์” ..ว่ากันยังงั้นเลย

จึงเรียก“เปรต-เทวดา”ว่า“กายทิพย์(รูปที่ตนกำหนดเอาเองเลย
ภายในจิตว่าต้องเป็นอย่างนี้)”บ้าง “นิรมาณกาย(รูปที่ผู้นั้นนิรมิตเอาเองเลย)”
บ้าง เพราะฉะนั้น ผู้ใดจะกำหนดเอาเองอย่างไรก็แล้วแต่ มันก็เป็น
อย่างนั้นๆได้ตามที่เราจะ“สร้างนิมิต”เอาเอง ..อะไรก็ได้!

ก็แล้วแต่“อุปาทาน”ของตนๆ จะเป็นอย่างไร? หรือจะ
เอาอย่างไร? ก็ขึ้นเอง เพราะ“จิต”ตนเอง ไม่มีใครเข้าไปยุ่งด้วยได้
ซึ่งแต่ละคนที่“เห็นกาย”นั้นๆ ที่ต่างคนต่างเห็น“แตกต่าง”

กันไปตาม“อุปาทาน”ที่แต่ละคน“ยึดเอง”ว่า ต้องเป็นอย่างนี้ๆของ
แต่ละคนซึ่งต่าง“กำหนดเอาเอง-ตนเห็นอยู่ในจิตตนคนเดียว-ไม่มี
ใครร่วมด้วยเลย” ก็ตามที่“ตนหลงยึดไว้เอง” ว่า นี่แหละจริง(สัญญาะ
นิจจานิ) แล้วหลงว่า ของเราเท่านั้นจริง ของคนอื่นไม่ใช่

...ก็เช่นกันอยู่อย่างนี้

อย่างนั้นมัน“ของใครก็ของตนแต่ผู้เดียว” จะไม่มีอะไรเหมือนกับ
คนอื่นได้ทั้งนั้น” หรือจะให้เหมือนก็ได้ แต่ใคร“รู้ด้วย”ไม่ได้เลย

ถ้าอย่างนั้น แบบนั้นมันนับเป็น“ลัทธิจะเป็นหนึ่งเดียว”ไม่ได้
ตามที่พระพุทธเจ้าว่าไว้ใน“จุฬวิญญูสูตรที่ ๑๒” พระไตรปิฎก เล่ม
๒๕ ข้อ ๔๑๙

เพราะจะไม่มีใครสามารถ“วัด”ของใครได้เลย

ยังเป็น“ปรมาณู”ใด “สุณฺณฺณฺ”ใดๆ ยิ่งยอดยาก

ของใครก็ตาม ที่เป็น“ของตนๆ” ที่จะไปเหมือนกับของคน
อื่นชนิดที่“ยิ่งกว่าฝาแฝดที่เหมือนกันที่สุดแห่งที่สุด”ได้เลยเด็ดขาด

เพราะมันมีอยู่ใน“ภพ”ของคุณคนเดียว แต่ละคน

“ภาวะที่ปรากฏขึ้น ๒ ภาวะ”ในตนเองก็ดี จะไม่มีอะไร“เป็น
อันเดียวกัน”เป็นเด็ดขาด ยิ่งเป็นภาวะ ๒ ที่เป็นอันจากตัวเรานั้น
ยังไม่มีภาวะใดเท่ากันหรือเหมือนกัน“เป๊ะ” เป็นหนึ่งเดียวกันได้เลย
ในมหาเอกภพ

เพราะมันคนละ“ภาวะ” และคนละ“กาละ”ทั้งนั้น มันเป็น
“หนึ่งเดียวกัน”ไม่ได้

ถ้าใครเข้าใจได้ว่า “อนาคต-ปัจจุบัน-อดีต”มันจะไม่ใช้“กาละ
เดียวกัน”เด็ดขาด

เช่น ภาวะที่เรามี“สุข” ย่อมไม่ใช่ภาวะที่เรามี“ทุกข์” และ
ย่อมไม่ใช่ภาวะที่เรา“ไม่สุขไม่ทุกข์” หรือแม้“มีทั้งสุขทั้งทุกข์”

..ใช่มั๊ย?

นัยะเดียวกัน “กาละ”ที่เรามี“สุข” ย่อมไม่ใช่“กาละ”ที่เรามี
“ทุกข์” และ“กาละ”ที่เรามี“ทุกข์” ย่อมไม่ใช่“กาละ”ที่เรามี“สุข”
และย่อมไม่ใช่ภาวะที่เรา“ไม่สุขไม่ทุกข์” หรือแม้“มีทั้งสุขทั้งทุกข์”

“ภาวะ”ในปัจจุบันใดๆ ทุก“ปัจจุบัน”ย่อมไม่มี“๒ ภาวะใน
ปัจจุบันเดียวกัน”

แม้จะ“๒ ภาวะใน ๑” หรือ“๑ ภาวะใน ๒” ก็ย่อมไม่ใช่
“๑ โดดๆ” หรือ“๒ แท้ๆ”

สรรพสิ่งที่“ปรากฏ”คือ “ภาวะ” จึงเกิดขึ้นในโลกแต่ละ
“ภาวะ”ที่ต่างคน ต่าง“กาละ” ย่อมไม่ใช่“ภาวะเดียวกันเลย”
ที่ปรากฏขึ้นในเอกภพเดียวกันนั้น ยิ่งต่างเอกภพยิ่งไม่ต้องคิดเลย
ว่า มันจะเหมือนกัน เป็นประหนึ่งเดียวกันได้ อย่างเด็ดขาด

ไม่มี“ภาวะ ๒ หรือไม่มีกาละ ๒”ใดเลยเด็ดขาด ที่เป็น
“๑ เดียวกัน”

ดังนั้น ยิ่งหยาบขนาด“เปรต-มนุษย์-เทวดา”คือ“สัตว์โอปปา-
ติกะ”ที่ต่างคนต่างเป็นอยู่(สัตตาวาส แปลว่า สัตว์ที่มีภพ หรือภพเป็นที่อยู่
ของสัตว์) จึงแตกต่างกันทั้งนั้นๆของแต่ละคนๆ-แต่ละภาวะ-
แต่ละกาละ

นี่คือ ผู้มี“กายต่างกัน-สัญญาต่างกัน” ของความเป็น
“สัตตาวาส” ข้อที่ ๑

ที่นี้ความเป็น“สัตว์”ในประเด็นที่ ๑ ถ้าผู้ใดมีทิวจิตว่า “กาย”

แค่แห่งก้อนของอุตุนิยาม คือ องค์ประชุมของดิน,น้ำ,ลม,ไฟเท่านั้น
ถ้าอย่างนี้“กาย”ก็คือมันมีเฉพาะที่เป็น“ภายนอก”เท่านั้น
จริงๆ เป็น“แห่งของก้อนดินน้ำลมไฟที่จับตัวกันอยู่”เป็นแค่
“อุตุนิยาม” ยังไม่มีชีวิตความเป็นสัตว์หรือพืชไม่มี“ธาตุรู้”สัมผัส
กระทบกับ“มหาภูตรูป ๔”ใด ร่วมรับรู้ด้วยเลย ผู้นี้ก็“มิจฉาทิฏฐิ”
ตั้งแต่คำว่า“กาย”

เพราะ“กาย”ของคนผู้นี้จะมีสภาพเท่า กับ“คนตาย”
เหลือแต่“ร่าง”เท่านั้น

แล้วนับเอา“ร่าง”ที่ตายแล้วนั้นว่า“กาย”

“กาย”ตามทิฏฐินี้ จึงมิใช่“กายพุทธ”

เพราะ“กายพุทธ”ต้องมี“ธาตุรู้”ร่วมอยู่ด้วย ถ้าไม่มี“ธาตุรู้”
ร่วมอยู่ด้วยเป็น“กาย”ไม่ได้

ซึ่ง“กาย”ที่ไม่มี“ธาตุรู้”ยังไม่ใช่แม้แต่จะเป็น“กามคุณ ๕”
เพราะยังไม่มี“สัมผัสมหาภูต ๔ ภายนอก”เลย ที่ศัพท์เรียกว่า
“โอฬาริกอัสตดา” การศึกษา“กายในกาย”ต้องมี“สัมผัส”

การศึกษาที่“หลับตา”ปฏิบัติจึง“มิจฉาทิฏฐิ”ไปแต่ต้น เพราะ
ไม่มีเบื้องต้น คือ ไม่มีภพภายนอกที่เป็น“กามคุณ ๕”ที่ต้องปฏิบัติ
ลดละก่อนภพภายใน ที่เป็น“รูปภพ-อรุภพ”

ผู้ปฏิบัติคนนี้จะเท่ากับ“คนตาย”แล้ว เป็นคนปฏิบัติอะไร
ไม่ได้แล้ว เพราะ“นามไม่มี”

การปฏิบัติธรรมด้วยการ“หลับตา” คือ “คนตาย”แล้วแท้ๆ
ที่ยังจะให้ปฏิบัติธรรมกัน แล้วมันจะได้อะไร? คิดดูเถอะ

อย่างมกายนอนอยู่นักเลย ชาวพุทธทั้งหลายเอ๋ย!!!!!!

ตื่นกันเสียทีเถิด งมมกกันมานานแล้ว

ด้วยเหตุนี้ “รูปร่างนอก”จะมีลักษณะต่างๆเป็นอย่างไร? ผู้ไม่มี“สัมผัสภายนอก”เลย ก็คือ ผู้ไม่มี“โอฬาริกอัทธา” ย่อมไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า มันมีอยู่ และมี“รูป”ที่แท้จริงของมัน เป็นอย่างไร?

ก็ปฏิบัติอย่างไม่มี“นาม” เพราะ“นาม”ที่จะรู้อย่างนอกไม่มี นั่นคือ ไม่มี“วิญญาน” คนผู้ปฏิบัติจึงเท่ากับท่อนไม้ตึกนี้เอง ไม่มี“ธาตุรู้” แล้วท่อนไม้จะเรียนรู้อะไรได้? ในเมื่อไม่มี“วิญญาน”

..นี่แหละผู้“หลับตา”ปฏิบัติ ก็จะมีรูปร่างอยู่อย่างนี้

“กาย”ที่ไม่มี“ธาตุรู้”ทำงานอยู่ด้วยเลย

“กาย”ต้องมี“ทวาร ๕ ภายนอก”เสมอ

“วิญญาน”นั้นจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ด้วย“รูปกับนาม” ต้อง “อาศัย”เรียนรู้ด้วย“รูป-นาม” ธรรมะ ๒ ที่พระพุทธเจ้าตรัสเรื่องนี้ไว้มากมาย

ซึ่งต้องมี“ภายนอก”เสมอด้วย

ผู้ศึกษาต้องศึกษา“รูป-นาม” เพราะมันมีอยู่จริง เป็นลัทธิจะ ทว่าคุณผู้ศึกษาละเลยลัทธินี้ไป จึงเป็นผู้ไม่มีความรู้ครบถ้วนใน ลัทธิธรรม การศึกษาก็ผิด ไม่ครบครันในองค์ประกอบ และไม่เป็น ลำดับตั้งแต่ต้น

ถ้าเป็นอย่างนี้ หากจะรู้จักต้องใช้“การคาดคะเน” คือใช้ “จินตา”หรือ“จินตนาการ”เดาเอาเอง มันก็ไม่เต็ม“ความจริง”อยู่ แท้ๆ มันก็เป็นการศึกษาที่ไม่ครบถ้วนแล้ว

ซึ่งโดยลัทธิหรือในความเป็นจริงนั้น “กาย”คือ“รูป”ภายนอก

“มีจริง” และคนผู้ศึกษาก็ต้องมี“นาม(ตัวผู้รู้)”ด้วย จึงจะ“รู้”ได้

จึงจะมีการศึกษา คุณเองใช้มัยคือผู้ศึกษา ในเมื่อคุณเป็น “นาม(ตัวผู้รู้)”จะรู้“รูป” หรือความเป็นภายนอกของ“กาย”ที่เป็น องค์ประชุมของดิน,น้ำ,ลม,ไฟนั้น คุณมี“จิต”ที่เป็น“นาม”ก็ต้อง เข้าไป“สัมผัสรู้” จึงจะได้เรียนรู้

พยายามทำความเข้าใจใน“วิโมกข์ ๘”กันให้ถ่องแท้เถิด ทั้งในเรื่อง“รูป”เรื่อง“อรูป” ทั้งเรื่อง“ภายนอก-ภายใน” โดยเฉพาะ เรื่อง“เห็น” คือ “ปัสสติ” จึงจะถือว่า“ความจริง”

แต่ถ้าคุณไม่มี“สัมผัส” เพราะ“ปสาทรูป”ของคุณไม่มี “โคจรรูป”ทำงานสัมพันธ์กันเข้าไป“กระทบสิ่งที่จะรู้”คือ “รูปหรือ กายส่วนที่เป็นภายนอก”คุณก็ไม่อาจจะมี“ความจริง”ที่เป็นภายนอก ให้ได้เรียนรู้ศึกษาครบ

ซึ่งเป็น“การศึกษา”ที่ไม่บริบูรณ์ถ้วนเลย เพราะมันไม่มีทั้ง “ภายนอก”เป็นของหยาบ และมันไม่มีทั้งความเป็นลำดับ

ทั้งหยาบ-ทั้งเบื้องต้น ก็ไม่ถูกต้องหมด

ความรู้ในความเป็น“กาย”ของคุณกับบกพร่อง ไม่เต็มเต็ง คือ ไม่บริบูรณ์แน่แท้

ขอยืนยันนำว่า พุทธนั้นไม่มี“หลับตา”ปฏิบัติเลย

ไม่ว่าปฏิบัติ“รูปฌาน”หรือ“อรูปฌาน” หรือปฏิบัติให้เกิด “สมาธิ” ให้เกิด“ปัญญา” เกิด“นิโรธ” เกิด“วิมุตติ”

ล้วน“ลืมนตา”ปฏิบัติทั้งนั้น

คนผู้นี้จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ความเป็นลัทธิทางวิญญาณ (สัตว์โอปปาติกะ)” เริ่มแต่ความเป็น“กาย”ก็พิการคือ รู้จักสัตว์ไม่แจ้ง-

ไม่รู้จริง เพราะ“สังขาร”ไม่ปริบูรณ์ตามเป็นจริง

นั่นคือ ยังมี“กาย”ต่างกัน มี“สัญญา”ต่างกัน อันยังเป็นแค่“ข้อ ๑ ของ“สัตตาวาส ๙” หรือ“วิญญูณฐิติ ๗”

เมื่อผู้ใดเข้าใจผิด “มิจฉาทิฏฐิ”ไป หรือเชื่อว่า“กาย”หมายถึงแค่ภายนอก“มีแต่มหาภูต ๔”เท่านั้น

หรือยังเห็น“กาย”ผิดๆอยู่ ในความหมายอื่นๆอีก ที่ยังไม่“สัมมาทิฏฐิ”อีกมากเหลือม มากมิตี มากนยะ อาตมาก็ได้พูดสารายมาแล้วไม่ใช่บ่อยๆนะ!

ผู้นี้ก็หมดสิทธิ์ที่จะบรรลุ“นิพพาน”แน่นอน เพราะความเป็น“กาย”ตัวแรกสำคัญยิ่งนี้ ตั้งแต่“สังโยชน ข้อที่ ๑”แท้ๆ ก็ยังไม่“พินมิจฉาทิฏฐิ” ดังนั้นขั้นสูงขึ้นไปกว่านี้ก็ไม่มีทางแน่ๆ

เห็นความสำคัญของคำว่า“กาย”ละเอียดลึกซึ้งเพิ่มขึ้นอีกได้มัยเอ่ย?

“กาย”จึงแตกต่างกันไปตามความเห็น(ทิฏฐิ) การกำหนดหมายขึ้นมารู้-มาเห็นก็หลากหลายแตกต่างกันไป นับไม่ถ้วน

แต่ละคนจึงเห็นมนุษย์ก็ดี เห็นเทวดาก็ดี เห็นเปรตก็ดี ต่างเห็น“รูป”ไม่ว่า“ภายนอก”ที่เป็น“โอฬาริกอัตตา” หรือเห็น“อยู่ภายใน” ต่างก็เห็นแตกแยกกันไปคนละ“สรีระรูปภายนอก” หรือคนละ“นามที่เป็นอัตตภายใน”ไม่ว่า“มโนมยอัตตภายนอกหรือภายใน” หรือ“อรูปอัตตภายใน” ฉะนั้นแลคือ การศึกษา“กาย” ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงให้ปฏิบัติเรียนรู้ทั้ง“ภายนอกกาย”และ“ภายในกาย”ให้ครบทีเดียว

ศาสนาพุทธทุกวันนี้แทบไม่รู้เรื่องที่อาตมานำมาพูดถึงนี้

กันแล้ว ซึ่งแสดงถึง“ยุคเสื่อม”จาก“โลกุตระ”กันจริงๆ ตรงตาม
“อาณิสสูตร”ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้อย่างไม่ผิดเพี้ยนเลย

แม้อาตมาจะได้พูดซ้ำแล้วซ้ำเล่ากันขนาดนี้ เขาก็“ไขหู”
เอา“หูทวนลม”ไปเสียอีก อาตมาจึงต้องทำงานหนักหนาสาหัส

เพราะ“ยุคนี้”มันจริงที่มี“ความเสื่อม”ที่เสื่อมกันหนักหนา
สาหัสจริงๆนี้ แสดงอยู่ให้อาตมาต้องทำงานหนักหนาสาหัสมาก
โดยแท้

ที่อาตมาต้องรับหน้าที่ที่แสนหนักหนาสาหัสนั้น ก็เพราะ
“อาตมา”เกิดมาชาตินี้ เป็น“สัมภารวิบาก”ถึงขั้นนี้ตาม“วารลัจจะ”
อาตมาเป็น“หมากลางตลาด” หมาไม่มีเจ้าของ หมาไม่มีปล็อกคอ
หมาไม่มีฐานะศักดิ์ศรีใดๆเลย เป็นหมาโดดเดี่ยวหัวเดียวกระเทียม
ลีบ เป็นหมาที่ต้องคอยหลบหลีกมีดปั้งตอที่คนเขาจะสับเอา ต้อง
คอยหลบน้ำร้อนที่เขาจะสาดใส่ ต้องหลบเท้าที่เขาจะถีบจะเตะเอา
อย่างที่ว่าเองก็รู้ตัวเองอยู่จริงๆ ก็พยายามยอมแพ้อยู่ตลอดเวลา
พยายามอ่อนน้อมถ่อมตนด้วยสำนึกการจะอยู่เสมอ

ก็ยังสามารถทำงานทำการได้ประโยชน์แค่ไหน ๕๐ กว่าปี
ผ่านไป ได้ผลประมาณเท่าที่มีที่เป็นกันเท่านั้นแหละ

ซึ่งอาตมาก็เคยพูดต่อสาธารณสังคมออกไปแล้วหลายครั้ง
ว่า ได้มรรคได้ผลเท่านี้ อาตมาก็แสนจะภาคภูมิใจแล้วที่ได้มรรค
ได้ผล มีคนสามารถทำตามบรรลุผลตามได้ขนาดนี้ ก็เท่าที่มีมวล
ของ“ชาวอโศก”ตัวเป็นๆ เป็นตัวจริงๆ มาประพฤติตนรวมกัน
ร่วมกันอยู่ เท่าที่มีที่เป็นกันอยู่นี้แหละ

แม้ไม่มากเลยจริงๆ แต่อาตมาก็พอมองเห็น“อัตรการ

ก้าวหน้า(progression ratio)”ของความก้าวหน้าอยู่นะ ถึงจะไม่เป็น
อัตราขยายที่สูง ก็ลำนี้อยู่จริงๆว่า “ยากยิ่งจริงๆหนอ!”

มันเพราะอาตมายัง“เก่ง”หรือสามารถเท่านี้จริงนั่นเอง

ดังนั้น ชาวพุทธที่เขาหลงเป็น“พระป่า”ติดยึดหนักเหนียว-
แน่นใน“การหลับตา”ปฏิบัติ เขาทิ้งคำสอนพระพุทธเจ้าหมดแล้ว
เขาไม่เรียนแล้ว ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอน ดังที่มีจริงเป็นจริงกัน
อยู่เห็นๆทั้งหลายนั่นเอง

อาจารย์เขาจะสอนกันกำชับกันเลยว่า ไม่ต้องอ่านศึกษา
อะไร ให้“หลับตา”ปฏิบัติเข้าไปๆแล้วจะบรรลุนิพพานเอง

หรือแม้ไม่หลงเข้าป่า“หลับตา”กันจริงจังดัง“พระป่า” แต่ก็
ยังหลงเชื่อ“การหลับตา”แบบเดียรถีย์อยู่นั้นแหละ ซึ่งเป็น“พระบ้าน”
สวैयाลภยศรรเสริญสุขกันอยู่อย่างสำเร็จสำราญดังที่เห็น
และเป็นอยู่ ยังไม่ประสีประสากับ“โลกุตระธรรม”กันเลย แม้แค่คำว่า
“กาย”อันเป็นเบื้องต้นแท้ๆ ก็ยัง“ไม่พ้นสังโยชนข้อที่ ๑”กัน

ที่อาตมาพูดนี้ มันเกินไปมั๊ย? ก็โปรดตรวจสอบความจริง
จาก“จิต-เจตสิก-รูป”หรือจาก“อาการ-ลิงคะ-นิมิต-อุเทศ”ในตนเอง
กันดูโดยถ่องแท้แบบกาย(โยนโล)กันให้ได้เถิด

หรือตรวจสอบดูให้บริบูรณ์กว่านั้นก็คือ ท่านมี“มิตรดี(กัลยาณ-
มิตร) สหายดี(กัลยาณสหาย) สังคมสิ่งแวดล้อมดี(กัลยาณสัมปรังโ)

แล้วหรือยัง? และท่านมี“ความยินดี(ฉันทะ)ในธรรมโลกุตระนี้”
หรือยัง? ท่านมี“ศีล(ที่เป็นอริยกันตศีล)”แล้วหรือยัง? ท่านมี“ความรู้ใน
อัตตา ๓(โอฬาริกอัตตา มโนยอัตตา อรูปอัตตา)”หรือยัง? ท่านมี“ความเห็น
(ทิวฐิ)”ถูกต้องตรงกันตามที่เรากำลังสาธยายกันอยู่นี้บ้างมั๊ย?

หรือยัง“เห็นแตกต่างกันอยู่”

โดยเฉพาะท่านยัง“ประมาท”อยู่โดยยังมี“ความรู้ความเห็น”
ว่าที่อาตมาพูดอยู่นี้ไม่เป็นสาระที่ควรค่าพอนำพา มันเสียเวลา
ที่จะเอาไปคิดไปตรอง เพราะ“ดีทั้งอาตมา”อยู่คงเดิม

และที่สำคัญยิ่งก็คือ ท่านก็ยังมี“มนสิการ”นั่นคือ มี“การ
ทำใจในใจ”หรือมีการปฏิบัติ“ทำใจในใจ(มนสิการ)”ด้วยวิธี“หลับ
ตา”สะกดจิตให้เกิด“ฌาน” เกิด“สมาธิ” เกิด“นิโรธ” อยู่ดังเดิม

ไม่ได้มี“การทำใจในใจ”หรือมี“การปฏิบัติเพื่อให้เกิดฌาน
เกิดสมาธิ”เกิด“นิโรธ”ด้วยวิธี“สืมตามตามกระบวนการจรณะ ๑๕
วิชา ๘”ให้เกิด“ฌาน”เกิด“สมาธิ”เกิด“นิโรธ”กันหรอก

แต่ยังหลงปฏิบัติ“หลับตาสะกดจิต”อยู่เป็นเดิรเถี่ย

“นิพพาน”เป็น“โลกุตระธรรม”แท้ๆ แต่ไป“หลับตา”ปฏิบัติที่
ไม่มี“จรณะ ๑๕ วิชา ๘” ไม่มี“อัปณณกปฏิบัติ ๓”อยู่ซัดๆ

“หลับตา”ปฏิบัติมันก็เข้าหา“นิพพาน”คือ“ความหลับ”

“สืมตามตาม”ปฏิบัติมันจึงจะเข้าหา“ชาครียา”คือ“ความตื่น”

แล้วเมื่อไหร่ มันจะได้เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานกันชะที?

ขอยืนยันว่า เรื่อง“หลับตา”นี้ ต้องทำ“ลัมมาทิฏฐิ”กัน
หรือ“พณฺณมิจฉาทิฏฐิ”กันให้ได้ อย่างถ่องแท้แยกคายจริงๆ

ไม่เช่นนั้น ก็เท่ากับเป็นโจร “ทำลายศาสนาพุทธ”ให้ยับเยิน
ละเทะแหลกสลายไปเป็นแน่แท้

ที่อาตมาต้องพูดซ้ำแล้วซ้ำเล่าเรื่องนี้ไม่หยุดหย่อน ก็
เพราะอาตมาเห็น“โจรผู้กระทำผิด”ได้แล้ว แสดงแก่พระราชา แล้ว
พระราชาก็มีพระกระแสรับสั่งให้ประหารเสียด้วยหอก ๑๐๐ เล่ม

ในเวลาเช้า ด้วยหอก ๑๐๐ เล่มในเวลาเที่ยงวัน ด้วยหอก ๑๐๐ เล่ม
ในเวลาเย็น แต่“โจร”ก็ยังพากันกระทำผิด“ทำลายพระพุทธรศาสนา”
อยู่ หน้าตาเฉย ไม่ยอมรู้สึกรู้สา เหมือนคนที่ประหารยังงี้ก็ไม่ตาย
นี่เอง(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๔๔)

แล้ว“โจร”ทั้งหลายที่พากันทำลายศาสนากันอยู่นั้น “พื้น-
ดิน”ขึ้นมา รู้ประสีประสา แคไหนกันล่ะ?

จะให้เอาตมเฉยเฉย ไม่จัดการกับ“โจร”ผู้ทำลายศาสนาอยู่
อย่างไม่รู้สึกรู้สา ไม่เลิกไม่ราณีไปกระนั้นหรือ?

แค่“การหลับตา”หรือ“การลืมตา”ปฏิบัตินี้ก็เป็นประจำ
ใหญ่ยิ่งกันแล้วใน“ยุคเสื่อม”นี้ เห็นมั้ยว่ามันเสื่อมขนาดไหน?

อาตมาไม่ได้พูดย่ำซ้ำซากแค่เรื่อง“หลับตา”ปฏิบัติ เรื่องอื่น
อาตมาก็พูด ก็ย่ำก็ซ้ำซากเช่นกัน ไม่ว่าเรื่อง“กาย” เรื่อง“มาน”
เรื่อง“สมาธิ” เรื่อง“บุญ” เรื่อง“กุศล” เรื่อง“ทาน” เรื่อง“ศีล” ฯลฯ
ที่ยัง“มีจฉาทิฏฐิ”กันอยู่ ไม่ว่าเรื่องที่พากันมีจฉาทิฏฐิอื่นๆ
มันก็ควรพูดทั้งนั้น อาตมาก็ต้องบอกต้องกล่าวให้รู้ถึงความผิด

เพราะฉะนั้น เรื่อง“ทาน”ก็ดี “อริศีล”ก็ดี “อริจิต”ก็ดี
“อริปัญญา”ก็ดี “อริมุตติ”ก็ดี ต่างพูดกันไปคนละทางละทิศเลย
อย่าไปหวังเลยว่า จะเฉียดกรายความเป็น“โลกุตระ”

ศาสนาพุทธมี“โลกุตระธรรม”เป็น“สารลัจจะ”ที่สูงส่งสุด
สำคัญยิ่งยวด ไม่มีศาสนาใดไหน“มี”โลกุตระธรรม

ศาสนาพุทธ ผ่านไป ๒,๕๐๐ กว่าปี ชาวพุทธเสื่อมไปจาก
“โลกุตระธรรม”ของพระพุทธเจ้าตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“อาณิ
สูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๗๒)กันแท้ๆจริงๆ

ชาวพุทธทุกวันนี้ได้หลงไหลไปยึดถือคำกล่าวคำสอนของ “นักปราชญ์ยุคนี้” รจนาไว้ ร้อยกรองไว้ มีอักษรวิจิตร มีพยัญชนะอันวิจิตร เป็นของภายนอก เป็นสาวกภาสิต กันแท้ๆ

แม้あたมาจะรื้อฟื้นเอาคำสอนของ “พระพุทธเจ้า” ที่เป็น “โลกุตระ” ออกมาสาธยาย มาร้อยกรองไว้บ้าง ซึ่งอักษรอาจจะไม่วิจิตร พยัญชนะอาจจะไม่วิจิตร แต่ก็ไต่ยืนยันอ้างอิงจากพระไตรปิฎกฉบับสยามรัฐอย่างเหนียวแน่น ที่ต่างก็นับถือร่วมกันฉบับเดียวกันนี้ปานใด ชาวพุทธทุกวันนี้ส่วนใหญ่ก็ยังยึดถือเชื่อตามคำสอนของ “นักปราชญ์ยุคนี้” ที่รจนาไว้ ร้อยกรองไว้ มีอักษรวิจิตร มีพยัญชนะอันวิจิตร เป็นของภายนอก เป็นสาวกภาสิต กันอย่างแน่นเหนียวอยู่นั่นเอง

ซึ่งไม่ใช่ปฏิบัติด้วย “จรรยา ๑๕ วิชชา ๘” กันเลยแน่นอน
นั่นคือ ต่างก็ยังยึด “การหลับตาปฏิบัติ” ว่า คือ วิธีทำให้เกิด “ฌาน” เกิด “สมาธิ” เป็นสำคัญกันอยู่นั่นเอง

ยังหลงเชื่อยึดถือกันเหนียวแน่นทั้งสายวัดบ้าน และทั้งสายวัดป่า นั่นคือ ไม่ได้ปฏิบัติด้วย “จรรยา ๑๕ วิชชา ๘” ที่ “สัมมาปฏิบัติ” มี “โพธิปักขิยธรรม ๓๗” กันเต็มกระบวนการนั้นเลยทั้งนั้นๆ ซึ่งก็อาจจะเห็นว่า อาตมาเองนี้แหละที่อธิบายสาธยายยังไม่ดีพอ จนกระทั่งไม่สามารถจะทำให้ท่านทั้งหลายเข้าใจได้

อาตมาก็พยายามจะให้ “ดี” จะให้ “เก่ง” ตามที่อาตมามีความสามารถอยู่ในตนแล้วจริงๆ อาตมาไม่ได้หย่อนข้อนะ อาตมาไม่ได้ “ลดความดี-ถ่อมความเก่ง” ของตนแต่อย่างใดเลย ก็คงจะเห็นๆ อยู่ว่า อาตมาพยายามเลี้ยด้วยซ้ำ ที่จะ “ดี” จะ “เก่ง” แต่มันก็ “ดี”

ก็“เก่ง”ได้ประมาณนี้

และคนใน“ยุคนี้” ที่พอจะเข้าใจตามที่อาตมาสาธยายอธิบายกันได้บ้าง แต่ก็มีจำนวนน้อยนิดที่เกิดเป็นกลุ่มชุมชนสังคม “ชาวอโคก”นี้เอง ที่มีขึ้นมาได้ ยืนยันเป็น“มนุษย์วรรณะ ๙” หรือเป็นสังคม“สาราณียธรรม ๖” ก็ยังเข้า ๕๐ กว่าปีแล้ว ที่อาตมาได้พยายามพากเพียรสาธยายอธิบายแล้วพอรู้กันได้

ยากยิ่งจริงๆ ชาวพุทธส่วนใหญ่ก็ยังหลงเชื่อว่า “การปฏิบัติธรรมของพุทธ”นั้นจะต้อง“หลับตา”ปฏิบัติ หรือออกป่า ออกเขา ไปอยู่ในถ้ำ เป็นคนป่าคนเถื่อน หลบหลีกหนีผู้คน หนีสังคมสามัญ หลบไปอยู่ในป่า ในเขา ในถ้ำ เหมือนเดียรฉัตรทั้งหลายใน“ยุคเสื่อม” ที่พระพุทธเจ้าต้องอุบัติขึ้นมากอบกู้

ที่เมื่อพระพุทธเจ้าตรัสรู้ใหม่ๆ พระองค์ก็ยังอยู่ในป่า เพราะพระองค์ได้พลอยเพลอตามจาริตประเพณีสังคมยุคนั้นที่เขา “หลงผิด”กันทั้งนั้น ท่านก็เป็น“ลิงลมอมข้าวพอง”หลงเมาไปตามเขาที่ปฏิบัติกันทั่วไปในแบบ“ผิดๆยุคนั้น”ก็เป็นธรรมดา

เพราะตอนนั้นยังไม่มี“พระพุทธเจ้า”อุบัติขึ้นมาประกาศการปฏิบัติที่ถูกต้องอย่าง“สัมมาทิฐิ”ไง!

มันยังเป็น“ยุคเสื่อม” มีแต่คนปฏิบัติ“ผิดๆ”กันอยู่ทั้งนั้น จาริตประเพณีของคนยุคนั้นก็จึงปฏิบัติตามๆกันไป เข้าป่าไปปฏิบัติแบบเดียรฉัตรเขาทำกันไปบ้าง

พระพุทธเจ้าก็พลอยตามจาริตประเพณีเขาไปก่อน

แต่แล้ว เมื่อพระองค์ทรงบรรลุธรรมของพระองค์เอง ได้เองขึ้นมา พระองค์จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า พระองค์คือผู้ได้บำเพ็ญ

บารมีมาแล้ว เต็มบารมีแล้ว จนกระทั่งได้สำเร็จ“พระสัมมา-
สัมโพธิญาณ”ได้บรรลุ“ฐานะ”ของพระพุทธเจ้ามาแล้วแต่ปางก่อน
ซึ่งในชาติที่เป็นเจ้าชาย“สิทธัตถะ”นี้ท่านไม่ต้องปฏิบัติธรรมอันใด
หรรษา ท่านทรงมี“สัมมาสัมโพธิญาณ”มาแล้ว

ดังนั้น ท่านจึงมีแต่ต้องพลอยไปปฏิบัติแบบเดียรฉัตรเขา
ก่อนบ้างเท่านั้น และท่านก็บรรลุผลธรรมแบบเดียรฉัตรทั้งหลายนั้นๆ
ได้เท่าเทียมเดียรฉัตรทั้งหมด ข้ามิหนำ“เหนือกว่า”เดียรฉัตรทั้งหลาย
นั้นเสียอีก เพราะแต่ปางก่อนท่านก็ผ่านก็ได้ทรงมีภูมิเหล่านั้น
มาแล้วทั้งนั้นแหละ

พระองค์จึงได้พ้นคิณภูมิหลังแต่ปางก่อนขึ้นมารู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงชัดเจนยิ่งทั้งของเดียรฉัตร ทั้งของพระองค์เอง ครบถ้วน
ความเป็น“เทว”คือ ครบทั้ง ๒ แบบ

สัมบูรณ์แบบในความเป็น“ยอดเทว”กันทีเดียว ไม่ว่าจะเป็น
“ยอดเยี่ยมแห่งเทวนิยาม” หรือ“ยอดเยี่ยมแห่งอเทวนิยาม”

คำว่า “เทว”นี้แหละยิ่งใหญ่แน่ เพราะมีทั้งความหมาย
ของ“พญานาค”และมีทั้งความหมายของ“ธรรมสภาวะ”

และเพราะมีทั้งของ“โลกียะ” กับมีทั้งของ“โลกุตระ”

สำคัญยิ่งยอดทั้ง ๒ ความหมายในทุกสรรพสิ่ง

อีกทั้งยังมี“เทว”ต่างๆที่เป็น“พลังงานคู่”ของสรรพสิ่งซึ่งมี
ทั้งใน“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”
ครบ“ธรรมนิยาม ๕”ที่ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ภาวะ ๒”

พระพุทธเจ้านั้นทรงผ่านมาแล้วทั้ง“ยอดเยี่ยมแห่งเทวนิยาม”
ที่หมายถึงพญานาค และทั้งที่หมายถึง“ธรรมสภาวะ” จึงครบถ้วน

บริบูรณ์ลัมบูรณ์ ทั้งเป็น“เทวนิยม”กับ“อเทวนิยม” และทั้งจัดการกับความเป็น“อัตตา”กับ“อนัตตา”ได้สิ้นถ้วนจบ

“อเทวนิยม”หมายความว่า ลัทธิหรือศาสนาที่รู้จักรู้แจ้ง รู้จริงในความเป็น“เทว” และทั้งจัดการกับ“เทว”เป็น“อเทว”ได้สำเร็จลัมบูรณ์ ตามพระนามที่ว่า “ลิตถัตตะ”

ความเป็น“เทว”จึงเป็นเรื่องที่พระพุทธเจ้า“มีความต้องการสำเร็จ” ซึ่งเป็น“ความสำเร็จตามที่ต้องการ” ตรงกับคำว่า“ลิตถัตตะ” อันเป็นพระนามของพระองค์นั้นจริง

“ความสำเร็จ”จึงคือ“ความมี-ความเป็น”หรือแม้กระทั่ง“ความไม่มี-ความไม่เป็น”ในความเป็น“เทว”หรือในความเป็น“อเทว”ที่หมดจบสิ้นลัมบูรณ์ในเอกภพมหจักรวาลนี้ ไม่เหลืออะไรที่จะต้องเป็นต้องมี หรือต้องไม่เป็นไม่มีกันอีกแล้ว

เมื่อตอนที่พระองค์“ทรงรู้พระองค์เอง”ว่า ที่แท้นั้นพระองค์นี่เองคือ“พระพุทธเจ้า” พระองค์ก็ได้บำเพ็ญมาแล้ว จนกระทั่งถึงชาติปัจจุบันนี้อุบัติขึ้นในร่าง“เจ้าชายลิตถัตตะ”นี้ พระองค์ได้สำเร็จ“ลัมมาลัมโพธิญาณ”มาแล้ว เป็นผู้ตรัสรู้ด้วยพระองค์เองมาแล้ว ก่อนจะมาอุบัติในชาติ“เจ้าชายลิตถัตตะ”นี้มาได้พระฉายาว่า“พระพุทธเจ้าสมณโคตม” พระองค์เป็นผู้ตรัสรู้ด้วยพระองค์เองสำเร็จมาแล้ว ก่อนจะปรากฏเป็น“ลิตถัตตะ”

ดังนั้น ที่พระองค์อุบัติขึ้นมาเป็นพระพุทธเจ้าใน“ยุคที่พระองค์อุบัติขึ้นมา”นั้น ก่อนนั้นจึงเป็น“พุทธันดร”คือ ช่วงของ“กาละ”ที่ว่างจากความเป็น“พุทธ”โดยเฉพาะ“พุทธที่เป็นโลกุตระ”“พุทธันดร”จึงเป็น“ยุค”ที่คนได้เลื่อมสูลูณลินทั้ง“ความรู้”และเลื่อม

สูญเสียทั้ง“ธรรมสภาวะ”ของ“โลกุตระ”ไปเกลี้ยงสิ้นแล้วบริบูรณ์
ทีเดียว

ซึ่งเป็น“กาละ”ไม่มี“โลกุตระธรรม”กันเลย ไม่ว่าในภาวะ ๑
หรือภาวะ ๒

“โลกุตระธรรม”ภาวะ ๑ คือ “ความไม่มี”หรือ“ความมี”ที่เป็น
“อนัตตา”แท้ๆ นั่นก็หมายความว่า ไม่มีทั้ง“เหตุ” ไม่มีทั้งความเป็น
“พุทธ” ซึ่งหมายถึง มีแต่ภาวะความ“สูญ”เท่านั้น

“โลกุตระธรรม”ภาวะ ๒ คือ “ความรู้”กับ“ความจริง”ที่มีได้
ในมนุษย์ชื่อว่า“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”เท่านั้น ที่เป็น“เจ้าของ
โลกุตระธรรม(ธรรมสาม)”สามารถจะนำเอา“ภาวะ ๒”ของ“ความรู้”
กับ“ความจริง”ที่เป็น“เหตุ” หรือความเป็น“คู่”สุดยอดยิ่งใหญ่
โดยเฉพาะ“ภาวะ ๒”หรือ“เหตุ” ที่เป็น“โลกียะ”กับ“โลกุตระ”มา
ประกาศให้มนุษย์รู้จักรู้แจ้งรู้จริง และมนุษย์ในโลกพึงสร้าง “ความ
สำเร็จตามที่ ต้องการ(ลิตถัตตะ)”ให้แก่ตนของตนแต่ละคนได้
เช่นเดียวกับพระองค์ จึงเกิด“ลิตถัตตะ”สำเร็จในมนุษย์ด้วย

พระพุทธเจ้าจึงทรงเป็น“ลิตถัตตะ” อันเป็น“ความสำเร็จ
ตามที่ ต้องการ”ที่เป็น“ลัจจะ”ที่ยิ่งใหญ่สุดๆ ไม่มีใดเปรียบได้ใน
เอกภพมหจักรวาล หรือเปรียบไม่ได้ใน“กาล”อันไม่มีที่สิ้นสุด

ซึ่ง“ลัจจะ”นี้เป็น“หนึ่งเดียวเท่านั้น” ไม่มี“ลัจจะ”อื่น
ที่ “มนุษย์”ในเอกภพมหจักรวาล จะเป็นไปได้ปานนี้

หรือไม่มีอะไรจะ“สำเร็จ”ได้เทียมเท่านี้เลยใน“กาล”

ดังนั้น ใน“กาล”ใด ในยุคสมัยใดที่“ไม่มีโลกุตระธรรม”เลย
มนุษย์ตกต่ำทุกข์ร้อนเลวร้ายแสนสาหัส จึงเป็น“กาล”อันควรสุด

ยิ่งแล้วที่จะต้องมามี“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”อุบัติขึ้นมาประกาศ
“ธรรมวิเศษ”อันเป็น“โลกุตระ”ให้แก่มนุษย์โลกเจริญชีพพัฒนา
สู่“ความพ้นทุกข์ขอรียสัจ”ซึ่งเป็นเรื่องพิเศษยิ่งวิเศษยอดที่จะเกิด
ใน“กาล”นั้นๆ

“โลกุตระธรรม”นี้จึง“วิเศษ”จริงยิ่งกว่า“โลกียะ”แท้ๆ
กระนั้น“โลกุตระธรรม”ก็คือ“สัจจะ”ที่เป็น“ธรรม”อันอยู่ในเอกภพ
มหจักรวาลนี้แหละ ที่จะมี“พระพุทเจ้า”อุบัติขึ้นมาตรัสรู้แกโลก
เมื่อมีพระพุทเจ้าอุบัติขึ้นในยุคนั้น ก็จะทำให้เกิด“อารยชน”
ที่ทำให้เป็น“อารยชาติ” หรือสามารถทำให้โลกุตระ“เกิด”ขึ้นได้ใน
ถิ่นแคว้นแดนนั้นๆ “กาล”นั้นจึงมี“โลกุตระสัจจะ”ปรากฏ

พระพุทเจ้าทุกพระองค์คือ ผู้ทรงค้นพบ“สัจจะ”นี้ และ
ตรัสรู้ประกาศ“สัจจะ”นี้แกโลกแก่มนุษย์ให้“ชาติ”ชนิดนี้“สำเร็จ”
ซึ่งเป็น“ความสำเร็จ”ยิ่งใหญ่ ยิ่งยิ่งสูงสุดแห่งที่สุดที่จะ
มีได้ใน“กาล”ของ“จักรวาลมหาเอกภพ”หรือของ“พระเจ้า”

“โลกุตระธรรม”ที่เป็น“สัจจะ”ใน“โลกของพระเจ้า”นั้น มิไม่ได้
เกิดไม่ได้ แต่“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”เป็นพระผู้สร้าง “สัจจะ”นี้
อย่างมีผล“สำเร็จ”จริงได้โดยแท้ ฉะนั้นคือ “ลัทธิัตถะ”

“พระเจ้า”ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลกุตระธรรม” จึงยังไม่สามารถ
ทำ“สัจจะ”นี้ให้“สำเร็จ”ได้ ก็ไม่ได้ชื่อว่า “ลัทธิัตถะ”

ซึ่ง“จักรวาลมหาเอกภพ”นี้ ชาวโลก“เทวนิยม”ทั้งหลาย
เขาเชื่อกันว่า ทุกสรรพสิ่ง“พระเจ้า”เป็น“พระผู้สร้าง”ทั้งนั้น

ไม่มีอะไรเลย ที่“พระเจ้า”ไม่ได้สร้าง!!!!??

แต่“มี”นะ!!! สิ่งที่“พระเจ้า”ไม่ได้สร้าง เพราะมันเกินกว่าที่

“พระเจ้า”จะ“รู้”ได้นั่นเอง และสิ่งนี้สำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดด้วย
“พระเจ้า”จึงตกหล่นในการเป็น“พระผู้สร้าง”สิ่งนี้อยู่สิ่งหนึ่ง

นั่นคือ“โลกุตระธรรม”นั่นเอง ที่“พระเจ้า”ไม่ได้ทรงสร้าง!

แต่“พระลัมมาลัมพุทธเจ้า”ทรงสร้าง“โลกุตระธรรม”ขึ้นมา
ให้มนุษย์ได้“สำเร็จ” ในเอกภพมหากัรวาลด้วย“ความมีจริง”ให้
มนุษย์“ลัมผัส” และปฏิบัติ“สำเร็จ”จริง จึงเป็น“ความสำเร็จ”ที่
ยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษย์ทั้งโลกในเอกภพมหากัรวาล

ภาวะยิ่งใหญ่ นั่นคือ “ความพ้นทุกข์-ความพ้นสุข” ที่บาลีว่า
“อทุกขมสุข”หรือ“อุเบกขา” อันเป็นภาวะของผู้มี“จิตปราศจาก
กิเลสอาสวะ”ได้สะอาดสนิทถาวรยั่งยืนนิรันดรออย่าง“ลัมมาภิภู”
แท้ๆจริงๆ ตรวจสอบกันได้ด้วย“เจโตปริยญาณ ๑๖”ของตนอย่าง
มี“สภาวะธรรม”ที่ผู้ปฏิบัติเองรู้จักรู้แจ้งรู้จริงแยกแยะได้ครบถ้วน
ที่ได้ปฏิบัติ“เวทนา ๑๐๘”มี“สภาวะ”รองรับจริงๆ

ไม่ใช่ตรวจสอบได้ในภาวะ“หลับตา”ปฏิบัติเป็นเด็ดขาด
จะมีใช่แค่“จิต”ที่คนผู้ปฏิบัติสามารถทำใจในใจ(มนสิการโธ)
หรือจัดการกับ“ความรู้สึก(เวทนา)”ให้“ว่าง”หรือให้ไม่เกิด“ความรู้สึก”
เป็นทุกข์เป็นสุขสำเร็จได้เพียงตื่นๆผิวๆผินๆเข้าใจอย่างดียิ่งแล้ว
ด้วยพยัญชนะบ้าง อย่างดียิ่งแล้วด้วยบัญญัติบ้าง อย่างดียิ่งแล้ว
ด้วยตรรกะแค่นั้นบ้าง เป็นอันขาด

แต่ไปหลง“หลับตา”ปฏิบัติเป็นต้น นี่แหละเป็นเรื่องใหญ่
หรือแม้แต่ได้ปฏิบัติกันอย่างอุกฤษฏ์ด้วยซ้ำ แต่ปฏิบัติ
“มิจฉาทิภู”ไปด้วย“อวิชชา”จริงๆ โดยไม่รู้ตัวว่าผิด เพราะไม่ลัมมา-
ภิภูที่เป็นไปตาม“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”อันมี“เวทนา ๑๐๘”ปฏิบัติ

“ลัทธิ”ที่มี“จักร ๒ ปัญญา ญาณ วิชา อาโลก”ตลอดเวลา

ศาสนาพุทธทุกวันนี้จึงโหมะอย่างสนิท ปิดประตูบรรล
“โลกุตระธรรม”ของพระพุทธเจ้าอย่างสิ้นเชิง

เพราะการปฏิบัตินั้นเป็น“การทำจิตในจิต(มนสิการ)”ที่ไม่
ถูกต้องถ่องแท้ แต่เป็น“อโยนิโสมนสิการ”ไปกันเสียเต็มลัทธิพุทธ
ในทุกวันนี้ ปฏิบัติแบบเดียรถีย์กันไปเลยหน้าตาเฉย

ใครจะเตือนดังอย่างไร ก็ไม่ฟัง เอาหูทวนลมหมดแล้ว

ซ้ำมีหน้า พวกหลงว่า บรรล“อรหัต”อีกด้วย ทำสถิติ
ขึ้นทำเนียบ“พระอรหัต”ในยุคนี ที่เป็ลลูกศิษย์ของอาจารย์รูปนั้น
ของอาจารย์รูปนี้กันอย่างภาคภูมิใจกันทีเดียว

แท้ๆเป็น“อรหัต”อย่างน่าสงสาร หลงเคารพกันไป

ขอยืนยันจริงๆว่า ผู้“หลับตา”ปฏิบัติทำ“ฌาน”ทำสมาธิ”
นั้น ไม่ใช่“ลัทธิ”ของพระพุทธเจ้าสมณโคดมหรือของพระ-
พุทธเจ้าองค์ใดเลย มันเป็ลของ“ศาสนาเดียรถีย์”จริงๆ

ที่ถูกต้องถ่องแท้นั้น “จิต”ของผู้ปฏิบัตินั้นต้องได้รับการ
ปฏิบัติอย่างลัทธิตาม“จรรณะ ๑๕ วิชา ๘”จริงๆ จึงจะเป็ล
“พุทธคุณ”ของพระลัทธิลัทธิพุทธเจ้า จนกระทั่งสามารถเกิด
“ฌาน”(แบบพุทธ)เผกิเลสสวะหมดไปจาก“กามภพ-รูปภพ-อรุภพ”
ตามลำดับครบถ้วนเกลี้ยงสิ้นได้ ชนิดที่มี“วิมุตติญาณทัสสนะ”รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงใน“ลำดับธรรม”อย่างลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเล ตรงตาม
ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙

แค่ที่อาตมาพูดว่า “ฌาน”หรือ“สมาธิ”นั้นต้องได้จากการ
ปฏิบัติ“จรรณะ ๑๕ วิชา ๘”นี้ก็พากัน“กระดิกหู”เสียทีไหน?

ก็ยังพากันหลงมีดบอดงมโข่งหนักหนาสาหัสกันอยู่กับ
“หลับตา”ปฏิบัติว่า เป็น“วิธีปฏิบัติอันเอก” ยิ่งกว่า“ลืมตา”ปฏิบัติ
“มรรคองค์ ๘”หรือ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”อยู่นั่นเอง

เพราะ“วิธีปฏิบัติ”ของลัทธิศาสนาใดก็ตาม ที่ไม่สามารถ
รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เวทนาในเวทนา” อันเป็น“ความรู้สึก”แท้ๆที่เกิดใน
“ปัจจุบันชาติ(ทณฺฐธรรม)” ที่ต้องมี“ผัสสะ”มี“อายตนะ”ครบพร้อม
อยู่จริงๆ จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เวทนา”ได้จริงแท้

จึงจะสามารถมี“ความรู้สึก”หรือ“เวทนา”ตัวจริงปรากฏ
ครบถ้วนทั้ง“กรรม”ทั้ง“กาล”ให้ผู้ปฏิบัติ“จัดการ”จริงได้แท้ๆ

ถ้าขึ้นไปหลงปฏิบัติ“หลับตา”กัน มันก็ไม่มี“ผัสสะ” ไม่มี
“เวทนา”ที่เป็น“อาการจริงแท้”ที่เกิดอยู่หลังๆโต้งๆโตนโทะเป็น
“ปัจจุบันชาติ”ให้ปฏิบัติ“จัดการ(อภิสังขาร)”กันจริงๆเท่านั้น

“หลับตา”ปฏิบัติจึงไม่มี“ความรู้สึกสุข-ความรู้สึกทุกข์” อัน
เป็น“ภาวะจริงๆแท้ๆ”ที่เกิดใน“ปัจจุบันชาติ”ที่ครบบริบูรณ์สมบูรณ์
ด้วย“จักขุ ปญญา ญาณ วิชชา อาโลก” หรือครบถ้วนบริบูรณ์
สมบูรณ์ด้วย“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”อันเป็น“พุทธคุณ”ได้เลย แล้ว
จะมี“ความจริงความแท้”มาเกิด“ผลสำเร็จ”ได้ไหน?

เพราะมันจะไม่สามารถมี“ความทุกข์-ความสุข”ที่เป็น
“ความรู้สึก(เวทนา)”กันจริงๆแท้ๆที่ครบถ้วนบริบูรณ์สมบูรณ์ว่าที่เกิด
อยู่หลังๆโต้งๆโตนโทะในกาลปัจจุบันชาตินี้เองคือ“ทุกข์” อย่างนี้ๆ
“เหตุให้เกิดทุกข์” อย่างนี้ๆ “ความดับทุกข์” อย่างนี้ๆ คือ“วิธีแห่ง
การดับทุกข์” ตามที่พระพุทธเจ้าทรงพร่ำสอนแล้วสอนอีก ว่าเป็น
“สัจจะ”ที่ต้องเรียกว่า“อริยสัจ”กันจริงๆเลยนะ

“ความพ้นทุกข์” นั้นฟังแล้วก็เข้าใจง่าย ๆ และถ้าชวนให้
ทั้งทุกข์ ก็อยากทั้ง “ความทุกข์” กันอยู่ทั้งนั้นแหละ

จึงหาคนที่ต้องการ “ทั้งทุกข์” หรือ “พ้นทุกข์” ได้ง่ายแน่

แต่ถ้าพูดว่า ทั้ง “สุข” หรือให้ออกจาก “ความทุกข์” เสีย ชาว
“โลกีย์” ที่ยังเป็น “เทวนิยม” แม้ชาวพุทธเองที่ยัง “ไม่พ้นมิชฌาติภูมิ”
กันอยู่ก็เถอะ จะยอมกันง่าย ๆ หรือ?

จะสามารถ “ฟังขึ้น” หรือจะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง กันว่า เป็นเรื่อง
สุดประเสริฐได้กันมั๊ย?

ซึ่ง “การทั้งสุข” หรือ “ความพ้นทุกข์” นั้น “พระเจ้า” ไม่เคย
“คาดคิด” เป็นเด็ดขาด ว่าจะมีทฤษฎีแห่ง “การทั้งสุข-การพ้นทุกข์”
ในศาสนาใด หรือในศาสนาไหน เพราะศาสนา “พระเจ้า” เป็น
“สุขนิยาม (เป็นลัทธิยึดติดสุขนินทร)” ไม่ได้ “สอน” ทฤษฎีที่จะให้ “พ้นทุกข์”
แน่นอน แม้แต่ทฤษฎีที่จะให้ “พ้นทุกข์” ก็ยังไม่มีเลย

อันมนุษย์ทั้งหลายทั้งโลกในเอกภพมหาลจักรวาลนั้น ที่สุดล้วน
ต้องการ “พ้นทุกข์” ไม่ต้องการ “มีทุกข์” ตรงกันทั้งนั้นแหละ

ดังนั้น ลัทธิ “พระเจ้า” ก็ไม่อยากจะ “มีทุกข์” กันหรอก

ล้วนอยาก “ทั้งทุกข์” กันทั้งหมดทั้งสิ้นแน่นอนที่สุด

ส่วนผู้ต้องการ “พ้นทุกข์” นั้น ยิ่งยากยิ่งแน่ ๆ ที่จะหาได้

และยังมีคนที่ความรู้แค่โลกียภูมิ คือ ไม่ต้องการ “ทุกข์”

แต่ยังต้องการ “สุข” อยู่ เพราะยังไม่มีความรู้ขั้น “โลกุตระธรรม”

ผู้ “พ้นทุกข์” ได้จริงนั้น จึงเป็นธรรมชั้น “โลกุตระ” แท้ๆ

แต่คนที่ “ต้องการสุข” อยู่ จึงเป็นคน “โลกียะ” ทั่วไปปกติ

“ความสำเร็จ” ที่ยิ่งใหญ่ของทั้ง ๒ ศาสนานั้น จึงได้แก่

“ความสำเร็จตามที่ต้องการพันทุกข์” แต่ชาว“เทวนิยม”ยังไม่สำคัญมันหมายในเรื่องนี้ หรือยังไม่สามารถ“เห็นทุกข์”ว่า “ทุกข์”

นี่แหละคือ“อารยสัจ”ที่สำคัญยิ่งใหญ่มากันแท้ๆจริงๆ

ผู้มี“ความสำเร็จตามที่ต้องการแล้ว(สิทธิ์ตะ)”ในส่วนที่ตน“ต้องการพันทุกข์อารยสัจ” จึงเป็นความลึกซึ้งคัมภีราริงของ“โลกุตระธรรม” พิเศษจริงๆ

เชื่อไหมว่า มนุษย์ทั้งหลายทุกคน“ต้องการพันทุกข์” ไม่ยกเว้นเลยแม้แต่ในชาวโลก“เทวนิยม”หรือโลกของ“พระเจ้า”

“ความสำเร็จ”ที่แท้จริงที่สุดของมนุษย์ทุกคนทุกลัทธิศาสนา หรือไม่มีศาสนา ก็เถอะ ล้วนคือ“ความต้องการพันทุกข์”ทั้งนั้น ไม่มียกเว้นในความเป็นสัตว์โลกแม้แต่เดรัจฉาน

เพียงแต่ว่า “สัตว์”ตัวนั้นจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“ทุกข์” โดยเฉพาะ“ทุกข์อารยสัจ”กันหรือไม่ ว่า เป็น“อาการ”อย่างไร? เกิดที่ใด? ดับที่ใด? และมี“วิธีปฏิบัติเพื่อความดับทุกข์”นี้กันไหน?

และ“ทุกข์”ที่ไม่ใช่“อารยสัจ”นั้น มันเป็น“ทุกข์”ที่“ดับไม่ได้”หรอก อย่าไปหลงงมงายกับมันเลย แต่คนผู้ไม่รู้ก็ยังไม่หลงมัวเมาพยายามจะ“ดับมัน”กันอยู่ให้เสียเวลาเปล่าไม่เข้ายา

“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”สามารถพบ“ความสำเร็จ”ในการทำ“คนพันทุกข์” หรือยิ่งกว่านั้นคือ “พันทั้งสุขทั้งทุกข์” ซึ่งมันเป็น“ทุกข์อารยสัจ”อย่างถูกต้องถ่องแท้ ไม่ผิดเพี้ยน

จนกระทั่งสามารถนำ“ความสำเร็จ”นั้น คือ “การดับสุข-ดับทุกข์อารยสัจ”นั้นมาประกาศให้มนุษย์รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตาม และ

สามารถ“ดับทุกข์ขอรียสัจ”ของตนๆตามได้

“ความสุขัลลิกะ”และ“ความทุกข์ขอรียสัจ”นี้แหละที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในความเป็น“สัตว์โลก” โดยเฉพาะ“มนุษย์”ที่ไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง และตกเป็น“ทาสผู้ปล่อยไม่ไป”อยู่นานเป็นนิจรันดรมานจนกระทั่งถึงทุกวันนี้ “มนุษย์”ส่วนใหญ่ในโลกก็ยัง“ตกเป็นทาสมัน”อยู่นิจรันดรก้นจริง ๆ

“พระพุทธเจ้า”ตรัสรู้“ทุกข์ขอรียสัจ” เฉพาะอย่างยิ่งภาวะที่เป็น“สุขัลลิกะ(สุขแท้)”นี้แหละ ที่มันเป็น“นักมายากล”หรือเป็น“มาร” เป็น“ซาตาน”ตัวร้ายเก่งกล้ายิ่งสุดร้ายกาจ

ไม่มีใครสามารถจะจัดการมันได้เด็ดขาด จน“สำเร็จ”เสร็จสมบูรณ์ลัมบูรณ์เหมือนอย่าง“พระลัมมาลัมพุทธเจ้า”ได้เลยใน“กาล”ทุกมหจักรวาลของเอกภพ

แต่“พระเจ้า”นั้น ยังจมมอยู่กับ“สุขนิยม”นิจรันดร

“พระพุทธเจ้า”ผู้ทรงอุบัติขึ้นมาในโลกนี้(อยังโลโก)แสดงพระองค์ให้ปรากฏแก่มนุษย์ได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ลัมผัสความเป็น“อัตตา”หรือ“อาตมัน”หรือ“ปรมาตมัน”หรือ“วิญญาน” ได้โดยประกาศเปิดเผยทุก“ความรู้ความจริง”ของความเป็น“อัตตา” หรือ“อาตมัน”หรือ“ปรมาตมัน”หรือ“วิญญาน”ต่อโลกต่อมนุษย์อย่าง“จบถ้วนสิ้นบริบูรณ์ลัมบูรณ์” ว่า พระองค์คือพระผู้สามารถจัดการกับ“อัตตา” หรือ“อาตมัน” หรือ“ปรมาตมัน” หรือ“วิญญาน” ได้อย่างชัดเจนแจ่มแจ้งว่า“ตนเองคือตัวเองของผู้ทำตัวเอง”ให้สามารถ“ดับสุข-ดับทุกข์” และแม้กระทั่ง“ดับตัวตนของตนเอง”ด้วย“การกระทำของตัวเอง”ได้อย่างแท้จริง

พิสุจน์“ความรู้-ความจริง”ว่า “ตนเองเป็นเจ้าของอิตตา”
ไม่มี“พระเจ้า”ใดมาเป็น“เจ้าของอิตตาตัวเอง”ได้เลยแท้จริง

ส่วน“พระเจ้า”นั้นยังไม่มี“ความรู้-ความจริง”ในความ
“เป็นสุข-เป็นทุกข์” กระทั่งสามารถ“ดับสุข-ดับทุกข์”สิ้นหมดได้
“สำเร็จ”ทั้งๆที่ในโลกของ“พระเจ้า”ก็ไม่ต้องการ“ทุกข์”

“การดับทุกข์”ได้เป็นผล“สำเร็จ”แท้จริง จึงเป็น“ธรรมวิเศษ”
ที่สามารถพิสุจน์ได้ สัมผัสได้ ไม่ใช่แค่เป็น“ลัจจะ”ที่เพียงมี“อยู่ใน
ห้วงความคิด” หรือแค่“พยัญชนะ” แค่“บัญญัติ” แค่“ตรรกะ”เท่านั้น
แต่ยังยากมากยิ่งขึ้นจริงๆที่จะ“เห็นทุกข์”กันแท้ๆ

“ความสำเร็จ”ที่ยิ่งใหญ่คือ “การเห็นทุกข์”และ“การ
ดับทุกข์อันประเสริฐ”สุดนี้ ที่พูดกันไป ได้ยินชินหูรู้กันทั่วว่า
“เห็นทุกข์”ๆๆๆ แต่คนจะสามารถ“เห็นทุกข์”กันอย่างเป็น
“โลกุตตรธรรม”นั้น มันไม่ใช่ความสามัญปกติของศาสนาทั่วไป

“การเห็นทุกข์-การดับทุกข์”ได้จริงจึงเป็นผู้มี“ความรู้-ความ
จริง”ที่เกินกว่า“พระเจ้า”จะสามารถ“มี”หรือ“รู้”ได้

“การเห็นทุกข์-การดับทุกข์”สำเร็จจริง จึงเป็น“ธรรม”
โลกุตระยิ่งใหญ่ ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง แล้วนำมา
ประกาศแก่โลกอย่างอิสระเสรีที่สุด และไม่ทรง“สงวนลิขสิทธิ์”ใน
เรื่อง“โลกุตตรธรรม”นี้อีกด้วย

ว่า “โลกุตตรธรรม”นี้พระองค์เท่านั้นที่เป็นผู้สร้าง เป็น
“เจ้าของธรรม(ธรรมสามัญ)”นี้แต่ผู้เดียว

ซึ่งการสงวนลิขสิทธิ์ว่า “พระเจ้า”เท่านั้น จะทรงเป็น
“พระผู้สร้าง” ทั้ง“เอกภพมหจักรวาล”และทั้ง“ธรรมชาติ”ทั้งหลาย

“สำเร็จ”ด้วยพระองค์เองแต่ผู้เดียว ไม่มีใครเป็นหนึ่งในยิ่งใหญ่เท่า
แต่ก็ไม่สามารถมี“มนุษย์”คนใดที่จะ“ล้มล้างพระเจ้า”ด้วย
“ทวาร ๕”ของตนๆได้เลย ตลอด“กาล”ที่มีใน“เอกภพมหจักรวาล”
ที่“พระเจ้า”ทรงสร้างขึ้นมา แม้แต่ผู้เป็น“พระบุตร”แท้ๆ

“พระเจ้า”จึง“สมมุติ”ว่า “มี”อยู่ใน“ห้วงแห่งความคิด”
ของมนุษย์เท่านั้น ตลอด“กาล”มานับนิตรา สำหรับ“ความรู้-ความ
จริง”ของชาว“เทวนิยม”หรือโลกของ“พระเจ้า”

มนุษย์คนใดในเอกภพมหจักรวาล หากสามารถเป็นผู้มี
“สิทธิ์ตะ”หรือมี“ความสำเร็จตามที่ต้องการ”ดังเช่นพระองค์ได้
ก็ถือว่าเป็นผู้มี“สิทธิ์ตะ(ความสำเร็จตามที่ต้องการ)”เช่นกัน ไม่ได้สงวน
ลิขสิทธิ์ไว้เฉพาะพระสมณโคตมพระองค์เดียวเท่านั้นในเอกภพ
มหจักรวาลที่จะเป็น“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”ได้ มนุษย์คนอื่น
คนใดก็มีสิทธิ์ เป็นแต่เพียงว่า คนผู้นั้นจะสามารถเรียนรู้สัมมาทิฐิ
ได้ไหม? และจะอดสาหะพากเพียรบำเพ็ญ“บารมี”จนกระทั่งสำเร็จ
สูงสุดใน“บารมี ๑๐ ทศ”ได้จริงหรือไม่เท่านั้น

คนในเอกภพมหจักรวาลยุคใดก็ตาม

คนหรือมนุษย์“เป็นได้” เพราะ“โลกุตระ”เป็น“ความรู้-ความ
จริง”ที่พิสูจน์ได้ในความเป็นมนุษย์ ถ้าคนผู้นั้นสามารถบำเพ็ญได้
ถึงขั้น“สิทธิ์ตะ(ความสำเร็จตามที่ต้องการ)”กันได้จริง

ในโลก“ยุค”ที่พระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมานั้น “ลัทธิ”ที่เป็น
“โลกุตระธรรม”ได้เสื่อมสูญหนัก”อย่างสิ้น“ซาก”กันแล้ว

เพราะแม้ในทาง“จิตใจ”ก็ตามในโลก“ยุคที่พระพุทธเจ้า
ประสูติขึ้นมา”นั้นมันไม่มี“โลกุตระธรรม” จนกระทั่งไม่ปรากฏออกมา

ทาง“กาย”และทาง“วาจา”ของมนุษย์กันแล้ว

เมื่อไม่มี“โลกุตระธรรม”กันเลย จึงมีกันแต่เดิยรถีย์เต็มป่า เพราะ“มิจฉาทิฏฐิ”กันทั้งนั้น ก็ได้พากันบำเพ็ญกันไปตามประสา คนผู้“มิจฉาทิฏฐิ” ที่มี“โลกียธรรม”เท่านั้นเป็นแก่นสาร

เมื่อพระพุทธเจ้าทรงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“พระองค์เอง”ว่า พระองค์คือ “พระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ต้องอุบัติขึ้นมากอบกู้มวล มนุษยชาติตาม“วารลัจจะ”หรือ“กาลลัจจะ”ที่ต้องเป็นต้องมีขึ้น

และเมื่อพระองค์“ทรงรู้พระองค์เองแล้ว”ว่า“พระองค์คือ “พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”นั้น ตอนนั้นพระองค์ก็ยังคงอยู่ในป่า เพราะ พระองค์ก็ได้พลอยเป็น“ลิงลมอมข้าวพอง”หลงเมาไปกับกระแส จาริตประเพณีของคน“ยุคนั้น”ซึ่งเป็น“ยุคเสื่อม”จัด เขาหลงผิดว่า “การปฏิบัติธรรมที่จะไปนิพพาน”นั้นต้อง“หลับตา”ออกป่าออกไป อยู่เขา อยู่ถ้ำ หนีสังคมเมืองไปเป็นคนป่าคนเถื่อน

ซึ่งมันเหมือนกับคน“ยุคนี้”กึ่งพุทธกาล พ.ศ. ๒๕๐๐ ที่เป็น “ยุคเสื่อม”กันจริงๆ อย่างไรก็ตามก็อย่างนั้น ไม่ผิดเพี้ยนกันเลย

“คนยุคเสื่อม”นั้นเขาเชื่ออย่างตื้นๆเขินๆแบบโลกีย์แท้ๆว่า หากขึ้นยัง“คลุกคลี(สังสัคคะ หรือ สังคณกะ)”อยู่กับ“คนเมือง” อยู่กับสังคมโลกีย์ มี“ตาหูจมูกลิ้นกาย”ต้องเห็น-ได้ยิน-ได้กลิ่น- ได้รส-ได้สัมผัสภายนอก”อยู่อย่างนี้ มันไม่สามารถบรรลุนิพพาน ได้หรอก มันต้องหนีเข้าป่า เข้าถ้ำ และต้อง“หลับตา”ปฏิบัติ

นั่นมันเป็น“ความเข้าใจ”ที่เป็น“ความรู้”แบบ“เนโก”แท้ๆ ซึ่งเป็น“ความฉลาด”อย่างพินๆ ที่เป็นโลกียะตื้นๆเขินๆ

นี่คือ ประเด็นที่“มิจฉาทิฏฐิ”ยิ่งใหญ่หันด้อมหาใหญ่สุดๆ

ที่แท้ศาสนาพุทธไม่ใช่ศาสนาที่ต้อง“หนีสังคมเมือง” แต่เป็นศาสนาที่“หนีสังคมเมือง” ซึ่งต้องอยู่ในสังคมเมืองนี้แหละ ไม่ใช่จะต้อง“หนี” ต้อง“หลบ”อะไรออกไปไหนเลย

แต่ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สังคมเมือง”อย่างดียิ่งต่างหาก จะต้อง“หนี”ทำไม? ต้องเกี้ยวข้อง ต้องสัมผัสสัมพันธ์กับ“คนเมือง” ชนิดที่ต้องช่วยเหลือ“คนเมือง”ให้เจริญเป็น“โลกุตระ”

“คนป่า-คนเถื่อน”นั่นปิดประตูที่จะมี“ปัญญา”หรือมี“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”ได้อย่างเด็ดขาด

เช่นเดียวกันกับคน“เทวนิยม”ทั้งหลายส่วนใหญ่ในโลก ที่ยึดถือ“พระเจ้า”และยกย่องว่ายอดเยี่ยมใหญ่โตไม่มีใดเทียม ซึ่งก็ยังตีแตกแยกแยะ“เทว”ไม่ได้ ยังหลงยึดมั่นถือมั่น“พระเจ้า”คือ“เทว”หนึ่งเดียว ทั้งห้ามตีแตกแยกแยะเป็นอันขาดด้วยนะ!

ศาสนาส่วนใหญ่ในโลกคือ ศาสนา“เทวนิยม”ที่นับถือ“พระเจ้า”ยิ่งใหญ่หนึ่งเดียว เป็นเช่นนั้นกันจริงทั้งนั้นๆ

ซึ่งเป็น“ความรู้-ความจริง”ที่ยังเป็น“โลกียธรรม”อยู่เท่านั้น เพราะยังไม่ได้ยิน ไม่ได้ฟัง ไม่ได้ศึกษาฝึกฝนอบรม “โลกุตระธรรม”ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั่นเอง

เมื่อยังไม่ได้ยิน-ไม่ได้ฟัง-ไม่ได้รู้-ไม่ได้ศึกษา-ไม่ได้อบรม ฝึกฝนตามแบบของพระพุทธเจ้า ก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะบรรลุ“โลกุตระธรรม”ได้เป็นอันขาด

หรือแม้จะได้ยิน-ได้ฟัง-ได้รู้-ได้ศึกษา-ได้อบรมฝึกฝนแล้ว แต่ยัง“มีฉันทิภูลิว”อยู่แท้ ก็ยังหลงผิดเป็นผู้หลงเชื่อแบบ “เทวนิยม” หรือยังหลงว่า ต้องออกไป ออกไปอยู่ถ้า อยู่เขา หนีห่างไปจาก

สังคมคนเมือง ไป“หลับตา”ปฏิบัติเป็นเดียรฉัตรตามแบบเก่าๆเดิมๆ
ที่“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่นั่นเอง

ซึ่งที่แท้แล้ว มันไม่ใช่เลย ศาสนาพุทธเป็นศาสนาของ
“คนเมือง” ของ“คนกรุง”ที่เจริญแบบ“โลกุตระ” เป็น“อารยชน”
อันเจริญแบบ“ทวนกระแสโลกียะ(ปฏิสตัง)” เป็น“อจินไตย”แท้ๆ
ที่เดาเอา คาดคะเนเอา เก้งความจริงเอา หรือใช้ตรรกะทั้งหลาย
หรือเก่งแต่“พยัญชนะบัญญัติ”มาวัดมาเทียบเอาไม่ได้เลย

เพราะคนผู้ยังไม่สามารถมี“ปัญญา” คือยังไม่มี“อัญญาธาตุ”
เกิดขึ้นใน“จิต”ของคนผู้นั้นเลย เพราะยังไม่เคยพบพระพุทธรเจ้า
หรือยังไม่เคยได้ยินได้ฟังคำสอน“โลกุตระ”มาจากผู้เป็น“สัตตบุรุษ”
หรือผู้อยู่ในฐานะครูโลกุตระมาก่อนเลย

แม้คนผู้นั้นจะได้“สัมพันธ์กับโลกุตระ” หรือได้กระทบสัมผัส
“โลกุตระ”ด้วยตาหูจมูกลิ้นกายปานใดก็ตาม แม้จะได้ยินได้ฟัง
ได้ศึกษาด้วยซ้ำ แต่คนผู้นั้นยังไม่“สัมมาทิฏฐิ” จึงยังไม่“เชื่อ(สัทธา)”
ยังไม่“ยินดี(ฉันทะ)” เพราะ“การทำใจในใจ(มนสิการ)”ของท่านก็ดี
ยังไม่เกิด“อัญญาธาตุ”ขึ้นในจิตใจของคนผู้นั้น

ก็อาจจะเพราะ“ความยินดี(ฉันทะ)”ของท่านก็ดี “ความเชื่อ
(สัทธา)”ของท่านก็ดี ยังไม่บริบูรณ์พอ หรือท่านยังมี“การทำใจในใจ
(มนสิการ)”ยังไม่ถูกต้องถ่องแท้ดีพอ คือ ยังเป็น“อโยนิโสมนสิการ”
อยู่นั่นเอง

คนผู้นั้น แม้แต่“สังโยชน”ข้อที่ ๑ คือ“ลักกายทิฏฐิสังโยชน”
ท่านก็ยัง“พินสังโยชน”ข้อที่ ๑ นี้ไม่ได้ด้วยซ้ำ

และคนผู้ที่ยอมรับนับถือกันว่า เป็น“ปราชญ์”ผู้เก่งกาจ

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาของ “คนเมือง”
ของ “คนกรุง” ที่เจริญแบบ “โลกุตระ”
เป็น “อารยชน” อันเจริญ
แบบ “ทวนกระแสโลกียะ (ปฏิสตัง)”

อาตมาแพ้คดี เพราะผิดกฎหมายที่ตรากันขึ้นเองนั่น ซึ่ง
เป็น “การบัญญัติสิ่งทีพระพุทเจ้ามิได้ทรงบัญญัติไว้”

(รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร? เล่ม ๔)

ทางศาสนาพุทธใน“ยุคที่เสื่อม”นี้ นั่นแหละ ลองใช้ความ“ความ
เฉลียวฉลาด”ของแต่ละคนไตร่ตรองพินิจ วินิจฉัยกันดูเถิด!

พูดไปอย่างนี้ มันไม่น่าเชื่อเลยนะ!

แต่ก็“อย่าประมาท”เป็นอันขาด ลองศึกษาให้ลึกซึ้งสำคัญ
เถิด ค้นคว้ากันให้ละเอียดลออ พิสูจน์กันให้ดีๆ

“ความไม่น่าเชื่อ” หรือมัน“เหลือเชื่อ”จริงๆนะ! ที่อาตมา
พูดขึ้นมาี้ มันจะเป็นไปได้ยังไง..?!!!

ซึ่ง“สังโยชน”ข้อที่ ๑ นี้ ก็มีอะไรเลย ก็คือ ความเป็น
“ลัก” กับความเป็น“กาย”นี้เอง ใน“สังโยชน”ข้อที่ ๑ แท้ๆ

เมื่อคนผู้ใดเข้าใจคำว่า“ลัก”ก็ดี “กาย”ก็ดี ยังไม่“สัมมาทิฐิ”
หรือยัง“มิจฉาทิฐิ”อยู่จริง นั่นก็คือ คนผู้นั้นยัง“ไม่พ้นสังโยชน”
ข้อที่ ๑ นี้แหละแท้ๆ ..ใช่มั๊ย?

“ลัก”นั่นหมายถึง อันเป็นของตน หรืออาจ สามารถ
ส่วน“กาย”นั่นหมายถึง ความเป็น “หมู่” เป็น“กอง”
หรือเป็น“ฝูง” ซึ่งไม่ได้หมายถึงความเป็น“ภาวะ ๑”เลย

“กาย”ต้องหมายถึง องค์กรรวมถึงตั้งแต่“ภาวะ ๒”ขึ้นไปเสมอ
จึงชื่อว่า หมู่ พวก กอง ฝูง มันหมายถึง “ภาวะ ๑”เดียวกันที่ไหน

“กาย”นี้แหละที่สำคัญมากในศาสนาพุทธ ทุกวันนี้“มิจฉา-
ทิฐิ”คำว่า“กาย”นี้กันไปแทบจะพูดได้ว่าหมดสิ้นกันแล้ว เพราะ
คำว่า“กาย”ได้ผิดเพี้ยนจาก“สารลัจจะ”ไปจริงจนใช้อธิบาย หรือสื่อ
ความทาง“โลกุตระธรรม”กันไม่ได้แล้ว

หากผู้ใดยัง“มิจฉาทิฐิ”ในคำว่า“ลัก”ก็ดี ว่า“กาย”ก็ดี ก็
ชัดเจนแล้วว่า ผู้นี้ยัง“ไม่พ้นลักกายทิฐิ” อันเป็น“สังโยชน”ข้อที่ ๑

ชัดเจนกันนะ!

ดังนั้น เมื่อ“สังโยชน”ตั้งแต่ข้อที่ ๑ นี้“ผิด”ไปจริงๆแท้ๆ ก็ไม่สามารถ“สัมมาทิฐิ”กันแล้วแต่เบื้องต้นของ“สังโยชน ๑๐” ข้ออื่นๆก็ย่อมผิดตามไปหมดทั้งขบวนแน่

เมื่อกลัด“กระดุมเม็ดแรก”ผิดไปแต่ต้นแล้ว “กระดุมเม็ดอื่นๆ”ก็ย่อม“ผิด”ไปตามๆกัน ทั้งแถวแน่นอน

เพราะ“สังโยชน ๓”ข้อแรกนั้น เป็นหลักการที่สำคัญยิ่งในศาสนาพุทธ ซึ่ง“สังโยชน ๓”นี้เป็น“มิจฉาทิฐิ”ที่คนผู้ปฏิบัติธรรมของศาสนาพุทธจะต้องเรียนรู้และต้อง“หลุดพ้น”ให้ได้เป็น “เบื้องต้น”เป็นหลักแรกเป็น“หัวเจาะ”ของศาสนาพุทธทีเดียว

แล้วจึงจะมี“แก่นเชื่อ”ของโลกุตระธรรมนำให้วิวัฒน์พัฒนาไปสู่ที่สูงที่สุดแห่ง“พุทธธรรม”กันได้

หากคนผู้ใดยังไม่สามารถ“พ้นสังโยชน ๓” ได้แก่“ลักกาย-ทิฐิ-วิจิกิจฉา-สีลัพพตปรามาส” อันเป็น“หลักการเบื้องต้น”ที่เป็น“หัวเจาะ”นี้ได้จริงแล้ว ก็เป็นอันหมดสิทธิ์ที่จะปฏิบัติเรียนรู้เพื่อปฏิบัติกำจัดกิเลสให้ละลดจางคลายใน“กามฉันทะ” ใน“พยาบาท”ที่เป็นกิเลส“เบื้องต้น”อันเป็น”ภายนอกของกาย” กันได้อย่างเป็นลำดับแน่นอนที่สุด

ก็จะพากันผิดเพี้ยนออกนอกทาง“แสวงบุญนอกขอบเขตพุทธ”ไปเหมือนกับผู้“มิจฉาทิฐิ”ที่พากัน“หลับตา”ปฏิบัตินั้นแล

ดังที่เป็นและเห็นกันอยู่ใน“ยุคเสื่อม”คือพุทธศักราชได้ผ่านล่วงมาถึง ๒,๕๐๐ ปีที่ยืนยัน“ภาวะที่ปรากฏ(phenomenal)”อยู่ให้เห็น ล้มผลด้วย“ตาหูจมูกลิ้นกายใจ”กันแท้ๆ โด่งๆ ชัดๆ โทนโท่

ว่า ชาวพุทธกระแสหลักส่วนใหญ่ทั้งหลายยังพากันเชื่อถือ“การ
หลับตา”ปฏิบัติ ออกป่า ออกเขา เข้าถ้ำ นิยมล่องไพร ที่เพี้ยนไป
เป็นเดิรลือ เรียกกันว่า “รุดงค์”นี้เลย เป็น“ตัวการ”

ซึ่งคำว่า “รุดงค์”นี้มันผิดเพี้ยนออกนอก“สัมมาทิฐิ”ไป
ไกลลิบ เพราะไปหลงเข้าใจผิดว่า “รุดงค์”อันเป็นภาษาวิบัตินี้
คือ “การออกป่า บุกดง” จะเพราะคำว่า“ดง”นี่เองที่ทำให้คนไทย
เข้าใจว่า หมายถึง“ดง”ถึง“ป่า”

คำว่า“ดง” เลยพากันบุโล่บุเลไปจากคำว่า“ดง”ที่อยู่ใน
คำว่า“รุดงค์”นี้เอง ไปหมายผิดกันตั้งๆว่า“ดง” ว่า“ป่า”

เลยหลงทิศหลงทางสัมมาทิฐิ “เข้าป่า”กันไปจริงๆ โถ!

มันผิดถนัดถนี้กันอย่างน่าสงสาร เพราะใน“ความเชื่อ”ที่
มีฉันทิฐิอยู่ในกันบังของ“คนยุคที่เสื่อม”นี้คือ มันฝังอยู่ในส่วนลึก
ของจิตใจคนเสื่อมผู้“อวิชชา”ตามๆกันมานั่นเอง

ซึ่ง“รุดงค์”มันได้เพี้ยนมาจากบาลีที่ว่า “รุดังคะ”นี้แหละ

“ด”เต่า มันเพี้ยนมาเป็น“ด”เด็ก ก็มาเป็นแบบไทยๆกัน
เสียจนทำให้ศาสนายุ่งยากหนักหนา หลงทางกันเลอะเทอะไป

แต่กระนั้น “ดง” มันก็ไม่ใช่“ดง”หรือ“ป่า”ดอกนะ!

ที่แท้นั้น“รุดังคะ” มันหมายถึง“ข้อปฏิบัติ”หรือหลักการ
สำคัญๆ เช่น “ศีล” หรือ“สิกขาบท”ต่างๆ “ปาติโมกข์”ทั้งหลาย
เป็นต้น ที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติให้นำมาศึกษาปฏิบัติ

“รุต”หรือ“รุดังค”นั้น มันก็ไม่ใช่ภาษาไทยลัคนิด

และ“รุดังคะ”ก็ไม่ได้หมายถึง การเดิน บุกดง บุกป่า เลย!

แต่“รุดังคะ” หรือที่เพี้ยนอักษรมาเป็น“รุดงค์”นี้ก็ตาม

มันหมายความว่า “องค์กรคุณเครื่องกำจัดกิเลส” ต่างหาก ซึ่งก็มี “ศีล” มี “สิกขาบท” ต่างๆ “ปาติโมกข์” ทั้งหลาย เป็นต้น นั่นเอง

ยุคศาสนาพุทธยาวนานผ่านมาถึง พ.ศ. ๒๕๐๐ ปีนี้ คนชาวพุทธได้ “เสื่อม” ไปแล้วจริงๆ เสื่อมจาก “สัมมาทิฐิ” กลายเป็น “มิจฉาทิฐิ” ตามเดิยรถีย์ ออกนอกทางพุทธที่แท้กันไป

ซึ่งมันก็จริงตามคำพยากรณ์ของพระพุทธเจ้า ไม่ผิด!

อาตมาได้นำ “โลกุตตรธรรม” ออกมาตีแผ่ สาธยาย ขยายความ ทั้งเขียน ทั้งบรรยาย ทั้งปาปฏิบัติ จนกระทั่งมีคนผู้แสวงหา ใฝ่หา ได้รู้ตาม เชื่อถือตาม ยินดีมาปฏิบัติตาม

กระทั่งบรรลุมรรคผลได้จริง ถึงขั้นสามารถเกิดคนผู้ลดละ หน่ายคลายลาภยศสรรเสริญสุขที่เป็น “โลกธรรม” ออกมาอยู่รวมกันเป็น “สังคมชุมชนชาวอโศก” ที่เห็นและเป็นอยู่ในทุกวันนี้ (พ.ศ. ๒๕๖๔) แม้จะยังไม่ถึงขั้นนับว่าหมู่ใหญ่มากมายเทียบเท่ากระแสหลัก แต่ก็เป็นที่กลุ่มชุมชนที่มี “จรรยา ๑๕ วิชชา ๘” หรือมีความเป็น “วราจระ ๘” มีความเป็น “สาราณียธรรม ๖” อันมี “สาธารณโภคิ” ยืนยันให้พิสูจน์อยู่จริง

อาจจะมีเวลายังไม่ยาวนานถึง ๑๐๐ ปี แต่ก็ยาวนานมาได้ไม่น้อยแล้ว อาตมาเองก็เอาตัวเองออกมาทำงาน เต็มตัวเต็มหัวใจ เต็มเลือดและวิญญาณ” มาจนกระทั่งอายุก็ปาเข้าไปถึง ๘๗ ปี อย่างเข้านี้แล้ว ซึ่งอย่างน้อยก็พิสูจน์ทั้งผลงานที่อาตมาพูดไว้ อดีตเก็บเสียงไว้ มีทั้งภาพวิดีโอ ภาพทางเทคโนโลยีต่างๆ มีทั้งเขียนไว้ พิมพ์เป็นหนังสือเผยแพร่มากกว่าล้านเล่ม เป็นเรื่องก็เป็นร้อยๆ เรื่อง ที่สามารถตรวจสอบเป็นหลักฐานการวิวัฒนาการตามรอยพระ

ยุคบาทของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้จริง

ทางตำราคือ พระไตรปิฎก นำหลักฐานคำตรัสคำสอนของพระพุทธเจ้า ของพระเถระมหาสาวก ที่มีมาในพระไตรปิฎก ฉบับ“สยามรัฐ”ที่นิยมยอมรับกันในเมืองไทยนี้แหละ มาตรวจวัด สอบทานดูกันได้ ว่า ถูกหรือผิด เป็นจริงหรือเป็นเท็จกันอย่างไร? ไฉน? หรือใครกันแน่ที่“ด้านดื้อถือ”แบบเดียรฉัตร..หา!

ผู้ไม่มีอคติ หรือผู้มีปฏิภาณปัญญา สามารถสอบทาน ตรวจวัดกันจริงๆจังๆได้ และสามารถจะนำไปเทียบวัด ตรวจสอบ กับคณะต่างๆประดามีดูกันให้จริงให้แจ้งเถิด ผู้ยังรัก“ความจริง”กันทั้งหลายเอ๋ย! ว่าจะตรงตาม“สุวากขาโต”ตาม“เอหิภัสลโก”ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้หรือไม่?

จะจริงแท้หรือไม่? ตรวจจาก“ชาวอโศก”ที่เป็นชีวิตจริงมีปรากฏอยู่ในสังคมไทยทุกวันนี้ได้จริงๆนะ! (ขณะนั้น พ.ศ. ๒๕๖๔)

[ขอภัยนะ ที่พูดนี้ไม่มีเจตนา“ทำทนาย”แต่อย่างใดเลยจริงๆ]

แะออกนอกสาระไปมากแล้ว กลับมาอธิบายกันต่อ

อาตมากำลังเริ่มกล่าวถึงโลกุตรธรรมที่เป็น“หลักฐาน”สำคัญยิ่ง ตาม“สัมมาทิฐิ”ของพระพุทธเจ้ามาเป็นลำดับ ตั้งแต่ความเป็น“อาริยบุคคล”ขั้นต้นๆ คือ โสดาปัตติมรรค-โสดาปัตติผล โดยเอา“สังโยชน ๑๐”มาเป็นเครื่องวัดความจริงกันเลย

“สังโยชน ๓”นี้เป็นหลักใหญ่ เป็น“ทฤษฎี”สำคัญแท้ๆที่จะต้อง“พ้นสังโยชน ๓”นี้ก่อนอื่นจึงจะต่อภูมิที่สูงขึ้นต่อไปได้ ต้องเริ่มจาก“ภูมิโสดาบัน”เนื้อหาข้อต้น คนผู้ปฏิบัติต้องบรรลุเองด้วยตนเอง ก็จะต้องรู้แจ้งรู้จริงด้วยตนเองจริงๆ “โดยไม่ต้องเชื่อใครเลย

แม้แต่พระศาสดา(อปรปปัจจยา ญาณเมวัสสะ เอตถะ โหติ)”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๔๓

นั่นคือ ต้อง“สัมมาทิฏฐิ”ในคำว่า“กาย” และคำว่า“ลัก”นี้แหละ เพราะหากคนผู้ใดยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ในคำว่า“กาย” คนผู้นั้นจะไม่สามารถบรรลุธรรมที่เป็น“นิพพาน”ได้เด็ดขาด

เพราะคนผู้นี้จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“เวทนา ๑๐๘”และจะปฏิบัติ“เวทนา ๑๐๘”ไม่ได้บริบูรณ์ถ่องแท้แบบกายเลย

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติมันก็ไม่มี“เวทนา” จึงปิดประตูนิพพาน เนื่องจากจะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาการ ลิงคะ นิमित อุเทศ”ของ“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ได้บริบูรณ์สมบูรณ์แน่นอน

ที่พูดนี้ไม่ใช่อดีต ทำเป็นจ้ำจี้จ้ออย่างผู้รู้ แต่ส่งสารผู้“หลับตา”ปฏิบัติจริงๆ ศึกษา“พุทธธรรม”พระพุทธเจ้าได้เกิด

ดังนั้น “การพ้นสักกายทิฏฐิ”จึงเป็นประตูแรกที่ใช้ให้เรารู้จริงแจ้งชัดว่าเราผู้ปฏิบัติพุทธที่เป็น“โลกุตรธรรม”จะสามารถผ่านกระแสความเป็น“อาริยะ”ของพระพุทธเจ้าได้จริง

คนผู้นั้นหรือตัวคุณเองนั่นแหละต้องนำตัวเองมาปฏิบัติด้วยตนเอง(สันทิฏฐิโก)เลย กระทั่งสามารถบรรลุผลโลกุตรธรรมนี้ได้ด้วยตนเองเป็น“ปัจฉัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ”ตามสวากขาตธรรมของพระพุทธเจ้าครบถ้วนเลยทีเดียว จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ด้วยตนเองแท้ๆ แท้จริงตามที่อาตมากล่าว

ความว่า “ไม่ต้องเชื่อใครเลยแม้แต่พระศาสดา(อปรปปัจจยา ญาณเมวัสสะ เอตถะ โหติ)”นี้ ไม่ใช่“คำพูดหยิ่งผยองอดีตที่มี‘อกุศลจิต’ใดๆเลย” แต่เป็นคำกล่าวที่บอกแจ้งสามัญ“ความจริงตามความ

เป็นจริง” แท้ๆของคนผู้บรรลุผลธรรมอันเกิด“ความจริงในจิต”ที่เป็น
“โลกุตระธรรม”นั้นๆโดยมี“สภาวะแท้”ปรากฏขึ้นในจิตของตนด้วย
ตนเองที่“ลัทธิมาทวิญญู-ลัทธิมาปฏิบัติ-ลัทธิมาปฏิเวธ”บริบูรณ์กันแท้
แล้วบอกแจ้งความจริงนั้นสู่ผู้อื่นฟังอย่างบริสุทธิ์สะอาดใจ ไม่มีกิเลส
หรืออุปกิเลสใดๆแฝงปนอยู่เลยทีเดียว

ไม่ใช่หลงยึดติดๆอยู่แต่ว่า“ผู้บรรลุธรรมแล้ว”จะบอกใคร
“ไม่ได้” ยึดมั่นถือมั่นว่าถ้าใครบรรลุแล้วขึ้นมีการบอกใครๆ
คนนั้น“ต้องเป็นกิเลส”ถ่ายเดียว อย่าพูดหลงเชื่อมันตนเองนัก

คนผู้มี“มิจฉาทิวิญญู”อย่างนี้ พระพุทธเจ้าตรัสว่า มีคติ(ที่เกิด
ต่างๆ)เป็น ๒ เทานั้นคือ ไม่เป็น“นรก”ก็กำเนิด“เดียรัจฉาน”(พระไตร-
ปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๕๙)

คนผู้พูดอย่างนี้ จึงเป็นคน“เดา”เอาเอง โดย“การเดา”
แค่นี้ก็ยังผิด แล้ว“ปัญญา”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลกุตระ”จะมี?

ซึ่ง“ไม่ต้องเชื่อใครเลยแม้แต่พระศาสดา”นี้เป็น“ความจริง
(สัจจะ)”ที่เกิดในจิตของ“คนจริง” และได้นำมา“พูด”ถึงความจริงออก
มาในยุคนี้ที่ยุคปัจจุบันนี้ พ.ศ. ๒๕๐๐ ปี “ชาวพุทธ”ได้เลื่อมไปจาก
“โลกุตระธรรม” ไปหลงยึดเอา“โลกียธรรม”ตามคำรณของปราชญ์
ยุคนั้นตามที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสพยากรณ์ไว้ใน“อาณิสสูตร”ก็แท้จริง
ที่สุดกันจริงๆ ดังที่เห็นและเป็นอยู่ปรากฏให้สัมผัสได้

คำตรัสพยากรณ์ของพระพุทธเจ้านั้น จึงถูกต้อง ตรงจริง
ไม่ผิดเพี้ยนเลย แน่นนอนที่สุด ใช่มั้ย?

๒,๕๐๐ กว่าปีผ่านมา “ความเลื่อม”ย่อมเกิดให้เห็น “คน
ชาวพุทธ”จะต้องมี“เลื่อม”ไปตามคำตรัสของพระพุทธเจ้าแน่แท้

ดั่งที่เกิดอยู่ในยุคปัจจุบันนี้ มีจริงสัมผัสได้เห็นได้เพราะเป็นอยู่

กึ่งพุทธกาลมาปานนี้มันก็ควรจะเสื่อมในช่วงของ“กลางพุทธกัป”ของศาสนาพระพุทธเจ้าสมณโคดมที่“พุทธกัป”ของพระพุทธเจ้าสมณโคดมนี้จะมี ๕,๐๐๐ ปี”ดั่งที่มีคำยืนยันตาม“เถรวาทะ”ของพระมหาเถรยืนยันกันมานั้นแหละ

ซึ่งก็สอดคล้องกับ“ความเป็นจริง”ที่ปรากฏอยู่ต่งๆนี้แล้วมาถึงยุคนี้ คือ ยุคศาสนาพุทธผ่านมา ๒,๕๐๐ ปีที่โลกทั้งโลกก็ยอมรับยืนยันกันอยู่ต่งๆ ว่า คน“ยุค พ.ศ. ๒๕๐๐ ปี”นี้ ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลกุตรธรรม”กันแล้วจริงๆ

ทั้ง“ความเป็นจริง”ของ“ชาวพุทธ”ที่ได้พากันมีฉาภิภูมิจิตเพี้ยนไปจาก“โลกุตรธรรม”ของพระพุทธเจ้า ก็ปรากฏเป็นจริงอยู่ไหนไหน ไต้งๆ กันออกซัดๆ หลัดๆกันออกขนาดนี้

แล้วใครละจะเอาอะไรมายืนยันกันได้ว่า เป็น“ความจริง”ยิ่งกว่านี้อีก ทั้ง“ความจริง”ในสภาวะแห่ง“กาลเวลา”ก็กึ่งพุทธกัป(๒,๕๐๐ ปี คือกึ่ง ๕,๐๐๐ ปีอยู่ต่งๆ)ของศาสนาพระสมณโคดมกันแล้วยืนยันความเสื่อมใน“กาละ”อยู่ไหนไหน หรือว่าจะไปพิสูจน์กันต่อเมื่อปลายพุทธกัป โน่น ๓,๕๐๐ ปี หรือ ๔,๕๐๐ ปีโน่น ยังงั้นหรือ?

แต่ันี้ก็ดูกันไม่ออก ไม่มีภูมิปัญญาตรวจสอบกันเลยหรือ?

“ความไม่มีโลกุตรธรรม”ได้เสื่อมจากชาวพุทธเรื่อยมาๆ ตราบถึง“ยุค พ.ศ. ๒๕๐๐”นี้แล้ว จึงจะมีผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงที่จะสืบทอด“โลกุตรธรรม”ของพระพุทธเจ้ากันจริงๆ อุบัติขึ้นมาจริง

ก็ ๒,๕๐๐ ปีเข้านี้แล้ว มีคนจริง มีคุณธรรมที่ยืนยันว่า บรรลุจริงอยู่ยืนยันซัดๆ มี“คนจริง”และมีทั้ง“ชุมชนกลุ่มหมู่จริง”

ประพฤติปฏิบัติให้ปรากฏ“ความจริง”อยู่แท้อย่างนี้ ที่เชื่อเชืงให้ใครๆ มาตรวจสอบพิสูจน์ได้(เอทิปัสโก)อยู่ไหนไหน ซึ่งมี“ตัวเป็นๆ”ให้สัมผัส พิสูจน์ได้ทั้ง“ความจริง”ในสภาวะแห่ง“ความเป็น-ความมี-ความเกิด ของคนในสังคมที่เป็นพุทธศาสนิกชน” ก็มีตัวตนบุคคล อย่างน้อย ก็คือ“ชาวอโศก”ที่พูดความจริง บอกความจริงของตนอย่างสะอาด บริสุทธิ์ใจ มิได้มีกิเลสอยากอวดอยากโอ้อวด เป็น“สาถะยจิต”แม้ นิด แม้น้อยแต่อย่างใดเลย

ผู้มี“ภูมิปัญญา” ไม่มีอคติ ก็จะสามารถรู้เองแหละ

เราก็ได้แต่แสดงออกตามที่เป็นจริงมีจริง และพูดจริง ส่วนใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อนั้น มันก็ไม่มีใครจะบังคับใครได้ มันอิสระเสรีภาพสัมบูรณ์ สิทธิส่วนบุคคล ของใครก็ของตนๆ

แม้แต่หลักฐานคำสอนที่บันทึกเป็นพระไตรปิฎก ก็ยังมีให้ ตรวจสอบอีกด้วย ซึ่งมีครบทั้งคำตรัสที่บันทึกอยู่ ทั้ง“ผู้ผิด-ผู้ถูก” ก็ยังมี“ตัวตนบุคคล-สังคม”ให้วินิจฉัยตรวจสอบอยู่ต่างๆ

คุณๆทั้งหลายที่ปรารถนาจะสัมผัส“ความจริง”ก็เชิญมา สัมผัสเอาด้วยตนเองเถิด จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้เองด้วยตน

แต่ถ้าคุณไม่มี“ปัญญา” ก็แน่นอนว่า คุณก็ไม่สามารถจะ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”นี้ได้

เพราะเมื่อท่านมีกันแต่“เณโก” หรือยัง“มิฉฉาทิฏฐิ”อยู่ เท่านั้น ต่างหาก จึงยังไม่สามารถ“รู้จัก”ความเป็น“โลกุตระ”จาก “ความจริง”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”นี้ได้เลย

แล้ว“ความรู้แจ้ง-รู้จริง” มันจะเกิดได้อย่างไร?

เริ่มจาก“รู้จัก”ตัวแรก“ลักกาย” ท่านก็ยัง“ไม่รู้”กันแล้ว

แม้คำว่า “เณโก” กับคำว่า “ปัญญา” นี้ก็เข้าใจกันแค่นี้?

นัยสำคัญของคำว่า “ปัญญา” ก็ดี หรือ “เณโก” ก็ดี อาตมา
ก็พูดมา สารยายมา ซ้ำซาก จนน่าเบื่อตัวเองยังกะอะไรดี

พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันว่า “ธรรมของพระองค์(ความรู้หรือ
วิชา)นั้น “ลึกซึ้ง(คัมภีรา)-เห็นได้ยาก(ทุพพสา)-รู้ตามได้ยาก(ทฺรฺนุโพธา)-
ระงับกิเลสได้เป็นที่สุดแล้ว(สันตา)-สุขุมประณีต(ปณฺดา)-จะคาดคะเน
เอาไม่ได้(อตกฺกาวจรา)-ละเอียดชั้นนิพพาน(นิพฺพนา)-รู้แจ้งได้จริงเฉพาะ
บัณฑิตเท่านั้น(ปณฺทิต เวทนียา)” [พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๐, ๓๔, ๓๘, ๔๒, ๔๔,
๔๖, ๔๗, ๔๘, ๕๗. (๓), ๖๒. (๕)]

ที่ยืนยันหลายๆ โทนโทอยู่แท่งก็คือ พระพุทธเจ้าตรัสว่า
คนจะเสื่อมไปจาก “โลกุตตรธรรม” ของพระองค์ จะไม่เอาตามคำสอน
ของพระพุทธเจ้าที่เป็น “สัมมาทิฐิ” แต่จะไปหลงคำสอนใหม่ที่มี
อักษรอันวิจิตร มีพยัญชนะอันวิจิตรของนักปราชญ์ผู้ “มีฉันทิฐิ”
ในยุคที่เสื่อมนั้นๆ ตาม “อาณิสฺสูตฺร” ที่ตรัสถึง “ตะโปนอาณกะ” (พระไตร-
ปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๗๒) ก็แสนจะรู้เห็นเป็นจริงกันอยู่ ชัดเจนยืนยันกันได้
มิใช่ใส่โคล่ใส่ความแต่อย่างใด

อาตมาปากเพียรเปิดเผย นำ “ความจริง” มาแจจแจง
สารยาย ถึงขนาดมีผู้คนเห็นตามรู้ตามได้ และได้พากันมาปฏิบัติตาม
บรรลุตตาม มี “วรรณะ ๙” ได้จริงตาม เกิดหมู่กลุ่มชุมชนที่เป็นอยู่
อย่าง “สาราณียธรรม ๖” ถึงขั้นเป็น “ชุมชนสาธารณโภคี” ปานนี้
ก็ยังไม่สามารถทำให้ชาวพุทธส่วนใหญ่เห็นได้เลย ..โอ!

แม้อาตมาเกิดมาใน “ยุคเสื่อม” นี้ จะพูด จะอธิบาย จะยกอ้าง
หลักฐานจากพระไตรปิฎก มายืนยันกันขนาดไหน ผู้ที่ได้หลงยอมรับ

รับนับถือ“ปราชญ์”ผู้รณาคำสอนใหม่ ที่มีอักษรอันวิจิตร มีพยัญชนะ
อันวิจิตร ผู้มีจณาทิฏฐิใน“ยุคเสื่อม”นี้ ก็ยังมีมากอยุ่ั่นเอง มันถึง
“ความเสื่อม”กันแล้วชัดๆ จริงๆหนอ!

เพราะ“โลกุตตรธรรม”นั้น สุดแสนจะ“ลึกซึ้ง(คัมภีร)เห็นได้
ยาก(ทุพพสา)-รู้ตามได้ยาก(ทุณโพรสา)-ระงับกิเลสได้เป็นที่สุดแล้ว(สันตา)-
สุขุมประณีต(ปณต)-จะคาดคะเนเอาไม่ได้(อดักกาวจรา)-ละเอียดชั้น
นิพพาน(นิปณ)-รู้แจ้งได้จริงเฉพาะบัณฑิตเท่านั้น(บัณฑิต เวทนิยา)”(ผู้ยัง
เป็น“พาล”อยุ่ยังไม่ได้) มันช่างแท้จริง จริงๆ

ขนาดอาตมาทำงานพากเพียรอดสาหะวีริยะมา ๕๐ กว่าปี
นี้แล้ว ยินย่นมันคงกันขนาดนี้ ทั้งโดน“รุม”จาก ๒ คณะใหญ่
ในประเทศไทยทำพิธีประกาศนียกรรม ถึงกับใช้คำว่า “ขับไล่อาตมา
กับคณะออกจากสงฆ์หมู่ใหญ่”..ว่าั่นเลย ทั้งๆที่อาตมาพาหมู่
ชาวอโศกประกาศ“นานาสังวาส”มาก่อนแล้วตั้งหลายปีติดัก

ซึ่งที่จริงนั้น อาตมาต่างหากที่“ทำพิธีประกาศนานาสังวาส”
กับสงฆ์หมู่ใหญ่ในวันที่ ๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ และมี“ลายลักษณ์
อักษร”การลาออกจากคณะสงฆ์หมู่ใหญ่นี้ ยินย่นส่งไปถึงคณะสงฆ์
หมู่ใหญ่จนเป็นที่ยอมรับกันแล้ว อาตมาก็เป็น“สงฆ์นานาสังวาส”
ถูกต้องตามธรรมวินัยของพระพุทธเจ้ามาได้ตั้งหลายปี ก็เป็นที่
ยอมรับกัน ปฏิบัติกับอาตมากับหมู่ชาวอโศก ว่าเป็น“นานาสังวาส”
มาได้ตั้งหลายปี

แต่คณะสงฆ์ทั้ง ๒ คณะใหญ่(มหานิกายกับธรรมยุติกนิกาย) อยู่ๆ
เกิดเดือดเนื้อร้อนใจอะไรขึ้นก็ไม่ได้ ในปี พ.ศ. ๒๕๓๒ ก็กลับมา
เล่นงานอาตมา

อาตมาโดนฟ้องร้อง หมู่สงฆ์มหาเถรสมาคมนำเรื่องขึ้นไปฟ้องศาลของ“ฆราวาส” เป็น“อธิกรณ์”เล่นงานอาตมา(ซึ่งหมู่สงฆ์มหาเถรสมาคมทำผิดธรรมวินัยแท้ๆ พระพุทธเจ้าทรงห้ามไม่ให้“อธิกรณ์”กันในสงฆ์มานาน้ำงวาล)

อาตมาและคณะสงฆ์อโศกถูกศาล“ฆราวาส”ตัดสินว่าอาตมาผิด“กฎหมาย” ซึ่งกฎหมายนั้นเป็นกฎหมายท่านตรากันขึ้นมาใหม่เอง คือ กฎหมายสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ ซึ่งไม่ใช่“ธรรมวินัย”ของพระพุทธเจ้าหรือไม่ใช่กฎหมายของพระพุทธเจ้า

อาตมาแพ้คดี เพราะผิดกฎหมายที่ตรากันขึ้นเองนั้น ซึ่งเป็น“การบัญญัติสิ่งที่พระพุทธเจ้ามิได้ทรงบัญญัติไว้” จึงไม่ใช่“ธรรมวินัย”ที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติ แต่เป็นกฎหมายคณะสงฆ์บัญญัติกันขึ้นมาเองใหม่ มีอยู่มาตราหนึ่งที่ระบุว่า“ให้สิทธิพระสังฆราชทรงสั่งสิกฺกิริยาได้” แม้จะไม่ผิดธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า ที่ถึงขั้นต้องให้“สิก”ตามธรรมวินัยเลยก็ตาม

“การบัญญัติสิ่งที่ไม่ใช่ธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้แล้ว” นี่คือ ประเด็นสำคัญของการกล่าว“บัญญัติสิ่งพระพุทธเจ้ามิได้ทรงบัญญัติไว้”โดยผลการหรือ“ด้วยอำนาจบาตรใหญ่”แท้ๆ

ซึ่งตาม“ธรรมวินัย”ของพระพุทธเจ้าแล้ว ใครก็ไม่มีอำนาจสั่ง“สิก”ภิกษุสงฆ์ผู้ไม่ผิดบัญญัติพระพุทธเจ้าได้เด็ดขาด

โดยเฉพาะเป็น“สงฆ์”ต่างคณะปกครองกันแล้ว ถึงขั้น“สงฆ์นานาชาติ”ถูกต้องตามธรรมวินัยแล้วจะ“อธิกรณ์”กันไม่ได้เป็นอันขาด ได้อย่างเก่งก็ว่ากันด้วย“ปากหอก(มุขลัตต)” จะว่ากัน

กล่าวคัดค้านกันอย่างแรง(ปฏิภโกสนา)ขนาดไหนก็ได้

แต่ท่านก็เล่นงานอาตมาได้ด้วย“บัญญัติที่ไม่ใช่ของพระ-
พุทธเจ้า” ท่านช่างกล้าหาญชาญชัยในการทำบาปกันจริงๆ

อาตมารอดตัวมาเป็น“ภิกษุสมณะ”อยู่ได้จนถึงทุกวันนี้ ก็
เพราะ“สังฆกรรม”ของพระพุทธเจ้าในข้อที่ว่าด้วย“นานาลังวาส”
นี้แท้ๆ

แล้วมันมีจริงเป็นจริง ดังคำตรัสของพระพุทธเจ้ามีัยละ?

ขออภัยจริงๆ ที่อาตมาพูดตรง พูดจริง พูดไม่อ้อมไป
ค้อมมาบ้างเลย มันตรง มันลั่นมันเลยดูเร็วถึงตัวปรุตุปราด

ก็ ๕๐ ปีมาแล้ว ที่อาตมาพูดมา มันก็ได้พูดกันมาทั้งนั้น

ยุคที่เสื่อม ก็คือ ยุคกึ่งพุทธกาลนี้แหละ ที่พฤติกรรมของ
“พระมหาศาล”หรือภิกษุยุคนี้ ที่เสวยโลกธรรมอันงอกงามไพบุลย์
ด้วยลาภยศสรรเสริญสุขก็มีให้เห็นชัดๆ ให้ล้มล้มได้ไถ่ๆอยู่
ไม่ได้หาความ กล่าวเท็จ จาบจ้วงแต่ประการใด

มันก็เหมือนยุคพระพุทธเจ้าทรงอุบัติขึ้นมา ท่ามกลาง
“พราหมณ์มหาศาล”ในยุคของพระองค์ ไม่ผิดเพี้ยนกันเลย

แม้ที่หลงเชื่อสนิทว่า พระในยุคนี้ที่มุ่งพากเพียรปฏิบัตินั้น
ก็หลงทิศหลงทิศหลงทาง“หลับตา”ออกป่า เขา ถ้ำ เช่นเดียรรถีย์
เก่าแก่กันอยู่นั่นเอง มัน“ล้มมาทฤษฎี-ล้มมาปฏิบัติ”กันที่ไหน?

ทั้ง ๒ แบบที่เรียกกันว่า “พระบ้าน-พระป่า”ล้วนมีฉาภิภูฏฐิ
ถือ“การหลับตา”ปฏิบัตินั้นถูกต้อง ซึ่งเป็น“ความเสื่อม”ก็เห็นได้เต็ม
สังคมศาสนาพุทธทุกวันนี้ มีอยู่ไต่ๆ หลัดๆ ชัดๆ โทนโท่กันปานนี้

ต่างล้วนคือ “นรชนเป็นผู้ช้องอยู่ในถ้ำ(สัดโต คูหาสยง) เป็น

ผู้อันกิเลสมากปกปิดบังไว้แล้ว(พหุนาภฉันโน) นรชนเมื่อตั้งอยู่ก็ยัง
หลงในที่หลง(โมหนสมิ ปคาโพทะ) นรชนนั้นย่อมอยู่ไกลจากวิเวก(ทุเร
วิเวกา) ก็เพราะกามทั้งหลายในโลกไม่เป็นของอันนรชนจะได้โดยง่าย
(น ทิ สุปปายะ) ฯ”[พระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๓๐ คุทัฏฐกสูตรนันทเทสที่ ๒]

“หลับตา”นั้น มันไม่มี“กามภพ”ให้ปฏิบัติ มันไม่มีเบื้องต้น
แห่งพรหมจรรย์กันอยู่ไหนโง่ โง่ๆ จะหลงผิดยึดติดกันไปถึงไหน
หนอ!

“ความหลงผิด”นี้มันช่างแก้ไขกันยากเย็นแสนเข็ญจริงๆ

“กาม”นั้นมันไม่ง่ายเลย ทั้งๆที่ตรัสไว้“เป็นเบื้องต้น”แท้ๆ
พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน“กาม”นี้เป็นเบื้องต้นของพรหมจรรย์ต่างๆ
ก็ยังไม่ตั้งใจเอาจริงเอาจังกันเลย

แล้วมันจะเริ่ม“เบื้องต้น”กันตรงไหน? อย่างไรกันเล่า?

ต่างก็ยังคงมกมายอยู่กับ“ความหลง” จมสู่“ความหลง”ทั้ง
พระบ้าน ทั้งพระป่า ต่างพากันสร้างความเสื่อม ทำนรกกัน
ล้วน“เป็นผู้ช้องอยู่ในถ้ำ(ลัตโต คูหาสยัง)”ทั้งพระบ้าน ทั้งพระป่า

แม้แต่คำว่า “กาย”นี้ มันหมายถึง“ถ้ำ(คูหา)” หมายถึง
ร่างกาย ร่างกายของตน เรือ รถ ธง จอมปลวก รัง เมือง กระตอม
ผี หม้อ เหล่านี้เป็นชื่อของ“กาย” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันที่ไหน?

“กาม”นี้หมายถึง “เมือง” ก็คือ ลาภยศสรรเสริญสุขนะ!

คำว่า“กาย” ย่อมเกี่ยวพันถึงความเป็น“กาม”อยู่แท้ แต่กียังหลง“จมมกมาย”อยู่กับ“กาม”กันอย่างไม่โง่โง่หัว

เพราะยังไม่ได้ศึกษาคำว่า“กาย”นี้เองโดยแท้

ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”กันอยู่เต็ม พัน“ลักกายทิฏฐิ”กันไม่ได้

แม้ลัทธิขงจื๊อข้อที่ ๑ นี้แหละแท้ๆ ตรวดดูตนเองกันให้ถ่องแท้เถิด

ความรู้ ความฉลาดของชาวพุทธทุกวันนี้ แม้แต่นักบวช
ภิกษุแท้ๆ ก็เลื่อนไปจาก“โลกุตระ”ไม่ไหวทันกันเลย มีแต่กลับไปเจริญ
งอกงามในคำสอนของ“นักปราชญ์ยุคนี้”ที่รจนาไว้ ร้อยกรองมี
อักษรวิจิตร มีพยัญชนะอันวิจิตร เป็นของภายนอก เป็นสาวกภาษิต
กันอย่างแน่นเหนียวอยู่ ...จริงมั๊ย?

อาตมา“ร้อยกรอง”พยัญชนะคงไม่วิจิตร จึงไม่แลเลย

อาตมานำความรู้ ความจริง ที่เป็น“โลกุตระ”มาเปิดเผยแสดง
นำพาปฏิบัติ จนกระทั่งเกิดมรรคผลเป็นที่ประจักษ์อยู่ให้พิสูจน์
ตรวจสอบกันอยู่แท้ๆ ก็ยังมีติดบอด ไม่แยแส เข้าใจไม่ได้

แล้วมันจะยุคไหนล่ะ? ถ้าไม่ใช่ยุคนี้ที่มี“ความปรากฏ” อยู่
โต้งๆ หลัดๆ โทงโทงที่มีอยู่จริงปัจจุบันนี้ มีสัมผัสได้ให้พิสูจน์“ความถูก-
ความผิด”กัน

“โลกุตระ”ที่ทวนกระแสเราก็ทำให้ปรากฏเห็นชัดๆ ปานนี้
แต่ยังเมิน ยังมกมายมีติดบอดกันไม่สร้างชา

หรือยังไม่ยอมรับกันว่า ภาวะของพุทธกระแสหลักที่มี
ปรากฏจริงอยู่ทั้งหลายแห่งเนื้อแท้ของความเป็น“โลกิย-
ธรรม”ในยุคปัจจุบันนี้มีจริง ยืนยันว่าได้พากันเสื่อมจาก“โลกุตระ-
ธรรม”กัน เกือบจะสิ้นเชื้อสิ้นซากแล้วจริงๆ

“จิต เจตสิก รูป นิพพาน” หรือ“อาการ ลิงคะ นิमित อุเทศ”
ที่แสดงออกปรากฏภาวะแห่ง“โลกุตระธรรม”นั้น มีใครชี้แจงให้แจ้ง
ให้ชัดกันบ้างก็คน และนักบวชภิกษุที่บรรลุลูก“โลกุตระธรรม”สาธยาย
สอนโลกุตระธรรม”มีกันก็คน

พุทธศาสนิกชนที่มีคุณวิเศษที่เป็น“โลกุตระธรรม”อันเป็น
“ธรรมที่ทวนกระแสโลกีย์” คุณๆชาวพุทธทั้งหลายก็หาว่า “สุดโต่ง”

“โต่ง”ที่ไหน? ยังพัฒนาเป็น“อาริยะ”ไปไม่ได้บรรลुไกล
อะไรเลย ชาวอโศกก็บรรลุได้เป็นได้แค่“โสดาบัน”กันก็ยังไม่มาก
ยิ่งอรหันต์ยิ่งน้อย ท่านก็ยังไม่เชื่อว่าเป็นจริงกันด้วยซ้ำ

ท่านก็ไปหลงเชื่อว่า ปฏิบัติ“หลับตา”โน่นแหละจริงกว่า
ทั้งๆที่บรรลุ“ทวนกระแส”กันอย่างเห็นชัดแท้ใต้งุญโทนโท
ยังไปหลงกันว่า “ผู้หลับตา”ปฏิบัติโน่น ..ที่เป็นอรหันต์
ที่“หลับตา”อย่างนั้น ไม่เห็นว่า“สุดโต่ง”

ความเห็นที่“ตรงกันข้าม”ทวนกระแสชัดๆอยู่แท้ๆ ก็รู้กัน
ไม่ได้ว่า อันไหนคือ “โลกิยะ” อันไหน“โลกุตระ”

ส่วนผู้ที่“ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ได้แท้ๆ ก็เชื่อกันว่า
“โลกุตระ”นั้นหมดสิ้นแล้วในศาสนาพุทธ ไม่มีหรอก พ.ศ. ๒๕๐๐ ปี
แล้วนี้ มันหมดเชื่อ“อริยะ”ไม่เหลือกันแล้ว มีแต่“พุทธ”งมงาย

จึงกลายเป็นคนไม่มีศาสนาให้ยึดถือ ก็เลยหลงมุ่นเมาอยู่
แต่กับ“โลกธรรม”ยึดลาภยศสรรเสริญสุขทุกข์ขอเวเงินรกเป็นที่พึ่ง

ไม่เชื่อเด็ดขาดว่า มีคนในยุคนี้สามารถ“พ้นรอกอเวจี”ที่เป็น
โลกธรรมได้จริง แม้แต่“พันกามคุณ ๕”เป็นอาริยะบุคคลตาม
พระอนุสาสนีของพระพุทธเจ้าเป็นลำดับๆ ก็ไม่เชื่อว่าจะเกิดจะมี

ก็น่าเห็นใจจริงๆ “โลกุตระธรรม”นั้นมันยากยิ่งจริงๆ

ยุคนี้เพ็งจะ“กึ่งพุทธกาล”ของพระสมณโคดม ยังไม่หมด
“สูญ”โลกุตระธรรมไปทีเดียวน เป็นแต่เพียง“เสื่อม”กันเท่านั้น แม้พระ-
พุทธเจ้าจะตรัสถึง“ความเสื่อม”ไว้ ก็ยังไม่ถึง“ความสูญ”ดอก

คำตรัสนั้น มีดังนี้... ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๗๒
ดูกรภิกษุทั้งหลาย เรื่องเคยมีมาแล้ว ตะโพนชื้ออานกะของพวก
กษัตริย์ผู้มีนามว่าทสารหะได้มีมาแล้ว เมื่อตะโพนแตก พวกทสารหะ
ได้ตอกลิ้มอื่นลงไป สมัยต่อมา โคร่งเก่าของตะโพนชื้ออานกะก็
หายไป ยังเหลือแต่โคร่งลิ้ม แม้ฉันใด ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกภิกษุ
ในกาลอนาคต เมื่อเขากล่าวพระสูตรที่ตถาคตกล่าวแล้ว อันลึก
มีอรรถอันลึก เป็นโลกุตระ ประกอบด้วยสุญญัตตธรรม อยู่
จักไม่ปรารภนาฟัง จักไม่เข้าไปตั้งจิตเพื่อรู้ และจักไม่สำคัญธรรม
เหล่านั้น ว่าควรเล่าเรียน ควรศึกษา แต่ว่าเมื่อเขากล่าวพระสูตร
อันนักปราชญ์จนาไว้ อันนักปราชญ์ร่ายกรองไว้ มีอักษรอันวิจิตร
มีพยัญชนะอันวิจิตร เป็นของภายนอก เป็นสวากาษิต อยู่
จักปรารภนาฟังด้วยดี จักเจียโสตกลงสดับ จักเข้าไปตั้งไว้ซึ่งจิตเพื่อรู้
และจักสำคัญธรรมเหล่านั้น ว่าควรเรียน ควรศึกษา ฯ

ข้อ ๖๗๓ ดูกรภิกษุทั้งหลาย พระสูตรเหล่านั้น ที่ตถาคต
กล่าวแล้ว อันลึก มีอรรถอันลึก เป็นโลกุตระ ประกอบด้วยสุญญัตตธรรม
จักอันตรธาน ฉะนั้นเหมือนกัน เพราะเหตุดังนี้ฉันใด เธอทั้งหลาย
พึงศึกษาอย่างนี้ว่า เมื่อเขากล่าวพระสูตรที่ตถาคตกล่าวแล้ว อันลึก
อันมีอรรถอันลึก เป็นโลกุตระ ประกอบด้วยสุญญัตตธรรม อยู่
พวกเราจักฟังด้วยดี จักเจียโสตกลงสดับ จักเข้าไปตั้งไว้ซึ่งจิตเพื่อรู้
และจักสำคัญธรรมเหล่านี้ว่า ควรเรียนควรศึกษา ดังนี้ ดูกรภิกษุ
ทั้งหลาย เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้แหละ ฯ

การศึกษาของบางผู้บางเหล่า“ได้ผิดเพี้ยนกันไปจริง”เท่านั้น
ตรวจสอบ“ฝ่ายผิด-ฝ่ายถูก”กันดูดีๆก่อน ฝ่ายถูกตามตำราพระไตร-

ปิฎกยังมีอยู่นะ!

อย่าเพิ่งสิ้นหวัง ศึกษา“ความเป็นจริง”กันให้ดีๆ อย่ารีบ
“ตีทิ้ง”กันปานนั้น

พิจารณาคำว่า “ทวนกระแส” กับคำว่า “สุดโต่ง” กันดีๆ

“ชาวอโศก”ได้ปฏิบัติจนกระทั่งสำเร็จ“การทวนกระแส
โลกีย์”ได้จริง ต่างหาก ไม่ได้สะสมให้“รวบ”สุดโต่ง ไม่ได้หลงไปแย่ง
“ยศ”สูงศักดิ์สุดโต่ง ไม่ดั้นรณรงค์หา“สรรเสริญ”จนสุดโต่ง ไม่ได้
หลงเสพ “สุขตามโลกธรรม”สุดโต่งที่เขาเสพกันในโลกีย์หรือก
พินิจกันให้ชัดๆ ธรรมะที่“ทวนกระแส”คืออย่างไร?

คนที่“สุดโต่ง”คือไหน? “กระแสโลกีย์”ทุกวันนี้คนได้หลงไหล
คลั่งไคล้กัน“สุดโต่ง”หรือไม่?

แต่คนที่ตนเป็นผู้“หลงวน”อยู่ใน“กระแสโลกีย์” กลับมอง
ไม่เห็น“ความจริง”จุดนี้ กลับหาว่า“ชาวอโศก”ว่า “สุดโต่ง”

ชาวอโศกเป็นคน“ทวนกระแสโลกีย์”จริงๆ หรือว่าชาวอโศก
เป็นคน“สุดโต่ง” คือเป็น“อาริยชน”สุดโต่งเกินเลยหรือ?

หรือว่า เป็น“ปฤชชน”ที่พาคนเดินทาง“สุดโต่ง”ไปหานรก
อเวจี ที่ร้อนร้าว เป็นหมาหอบแดดลั่นห้อยกันสุดโต่งกันแน่?

ใครพาคน“สุดโต่ง”? ใครพาคน“ทวนกระแส”?

ชาวอโศกพาผู้คนมา“ทวนกระแส”ไปยังไม่ได้มากถึงไหน
เลย ยังไม่มากจนกระทั่ง“สุดโต่ง”เกินเลยความเป็น“อาริยะ”ไป
แม้แต่น้อย ยังเป็น“อาริยะ”ไม่สูงส่งมากพอด้วยซ้ำ

แต่ทางพุทธกระแสหลัก ได้“ทวนกระแส”กันอย่าง“ลัมมา-
ทิฎฐิ”หรือเปล่า?

หรือพุทธกระแสหลักได้พากัน“สุดโต่ง”ไปหาลางยศสรรเสริญ
สุข โดยหลงลืม“ทุกข์อริยสัจ”กันถนัดถนี่หรือเปล่า?

“วิปลาส”ไปเห็นลางยศสรรเสริญสุข ที่ร้อนรุ่มเข้าหานรก
อเวจีว่าเป็น“สุข”กันบ้างไหม? ห่างหรือใกล้“สุญญตธรรม”

พระพุทธเจ้าตรัสให้“... เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้ว่า
เมื่อเขากล่าวพระสูตรที่ตถาคตกล่าวแล้ว อันลึก อันมีอรรถอันลึก
เป็นโลกุตระ ประกอบด้วยสุญญตธรรม อยู่ พวกเราก็จักพึงด้วยดี
จักเจียโลตลงสดับ จักเข้าไปตั้งไว้ซึ่งจิตเพื่อรู้ และจักล้าคณธรรม
เหล่านี้ว่า ควรเรียนควรศึกษา ดังนี้ ดูกรภิกษุทั้งหลาย เธอ
ทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้แหละ ฯ”

อาตมามั่นใจว่า อาตมาคือ ผู้“กล่าวพระสูตรที่ตถาคตกล่าว
แล้ว อันลึก อันมีอรรถอันลึก เป็นโลกุตระ ประกอบด้วยสุญญตธรรม
อยู่ฯ” และได้พิสูจน์“ความจริง”ว่า เป็น“จริง” มี“อยู่”จริง ผู้ล้ามา-
ทวิปฏิพากันปฏิบัติจนกระทั่งสามารถบรรลุ“ผลพุทธธรรม”จนเกิด
คนมี“วรรณะ ๙”ที่เป็น“คนจน” คนไม่โลภละสม”ทรัพย์สินวัตถุมา
ไว้ให้แก่ตนเป็นคนรวย แต่“ขยัน พากเพียร”เสียสละอยู่ในสังคม
ทำงานมีคุณวิเศษ“อายุ ๓” คือ “พหูชนหิตายะ-พหูชนสุขายะ-
โลกานุกัมปายะ”จริงๆ

และเกิดหมู่กลุ่มชุมชน“สาธารณียธรรม ๖”ที่มีเศรษฐกิจขึ้น
“สาธารณโกศิ”ยืนยันทตามความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าได้แท้

ตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้าได้จริงๆ ตรวจสอบดู
อย่าเพ่งลั่นหว่ง หรืออย่าเพ่งกวาดทิ้งอะไรใครๆไปหมดเลย

“ยุคนี้”เพียงกึ่งพุทธกาล ก็มี“เสื่อม”ไปเท่านั้น ยังไม่ถึงกับ

“สูญ”ไปเลย แนนอนที่พุทธรุคนี้“เสื่อม”ก็เพราะศึกษาไม่แตกฉาน ตามที่พระพุทธรเจ้าตรัสไว้

แต่ไปหลง“คำสอน”ของคนที่“เขากล่าวพระสูตรอันนักปราชญ์รจนาไว้ อันนักปราชญ์ร้อยกรองไว้ มีอักษรอันวิจิตร มีพยัญชนะอันวิจิตร เป็นของภายนอก เป็นสาวกภาสิต อยู่”

ถ้าแน่นชดใน“คำสอน”อันลึกลับ อันมี“อรรถ”อันลึกลับ เป็น“โลกุตระ” ประกอบด้วย“สุญญตธรรม”อยู่ ก็ไม่น่าจะสับสนจนกระทั่งหลงผิด เลยเถิดไปว่า “ผู้รู้ถูก-ปฏิบัติถูก”ไม่มีอยู่แล้ว

ผู้ที่“พ้นสักกายทิฐิ” พ้น“สังโยชน ๑๐”ยังมีอยู่นะ!

ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย”อันมีทั้ง“กายภายนอก-กายภายใน” ปฏิบัติมีทั้ง“กายภายนอก”และ“กายภายใน” ไม่หลงผิดไปปฏิบัติกันอยู่แต่“ภายใน”อัน“มิจฉาทิฐิ”หนักแน่นแค่คำว่า“กาย”

จึงจะเริ่มปฏิบัติบรรลุมรรคได้ ถึงอรหัตต์ไปตามลำดับ

ต้องปฏิบัติกันแบบไม่“มิจฉาทิฐิ”ในความเป็น“กาย” จึงจะสามารถรู้แจ้งรู้จริง“โลก”และ“อัตตา”

ถ้าขึ้นเอาแต่“หลับตา”ปฏิบัติ หลบเข้าไปอยู่ใน“จิตภายใน”หรืออยู่แต่“จิตในจิต”กัน ดังที่หลงผิดกันนี้ มันก็เป็นเดิรเถี่ย มิจฉาทิฐิอยู่อย่างเดิมนั่นเอง

การปฏิบัติของพุทธรุนั้น พระพุทธรเจ้าท่านเปลี่ยนแปลงมาแก้ไข“มิจฉาทิฐิ”ที่“หลับตา”ปฏิบัตินี้แหละเป็นเรื่องสำคัญเรื่องใหญ่ นั่นคือ ต้องปฏิบัติแบบ“จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘”

“วิชาจรรณสัมปันโน”จึงเป็น“พุทธรุค”อันยิ่งใหญ่ของพระพุทธรเจ้าทุกพระองค์

จึงรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น “โลก” ที่มี “ภายนอก” กันได้
อย่างไร? ตรงไหน? และรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น “อัตตา” ที่เป็น
“ภายนอก” กันอย่างไร? ตรงไหน?

แม้แต่ “โลก” ที่มี “ภายใน” และ “อัตตา” ที่เป็น “ภายนอก”

จึงจะสามารถจัดการกับ “อัตตา” กับ “โลก” ได้อย่าง “ไม่ลืกลบ
(อรหะ)” แต่เป็นการรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “อัตตา” และ “โลก” ดียิ่ง เป็นผู้ทำ
“อภิสังขาร ๓” หมายความว่า สร้าง “พลังงานจิต” ให้เป็น “ฌาน”
และเป็น “บุญ” ถูกต้อง สัมมาทิฐิ จนกระทั่ง “กำจัดกิเลส” ที่เป็น
“อัตตา” และทำตน “อยู่ในโลก” อย่างอิสระ เสรี บริบูรณ์ สัมบูรณ์
ได้ชื่อว่า “ผู้อยู่เหนือโลก”

ผู้ “อยู่เหนือโลก” เป็น “โลกุตระ” แต่ไม่ใช่ “ข่ม” โลก หรือ
“ข่ม” อัตตา” ดอกนะ! แต่มี “ปัญญา” รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ลัจจะ” แท้

“โลกุตระ” คือ ความ “เหนือโลก” และความ “เหนืออัตตา”
มันก็ต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น “โลก” และความเป็น “อัตตา”
ครบถ้วน ทั้งหมด ทั้งสิ้น ที่เป็น “โลก” และเป็น “อัตตา” ทั้งหยาบ-
กลาง-ละเอียด ทุกด้าน ทุกมุม ทุกสัด ทุกส่วน ทุกมิติ ทุกนัยะ

เฉพาะอย่างยิ่ง ทุกรูป ทุกราม ของความเป็น “โลก” ที่มี
“อัตตา” หรือ “วิญญาณ” คู่กัน จึงเป็นผู้สมบูรณ์ด้วย “เทว”

จึงต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ทั้ง “กาย” ทั้ง “จิตวิญญาณ” ถึงจะ
สามารถปฏิบัติครบถ้วนความเป็น “เทว” ได้ทั้ง “ภาวะ ๒”

ถ้าไม่มีความเป็น “กาย” ก็ไม่สามารถทำ “อาสวะ” ให้สิ้นไป
ได้ ซึ่ง “อาสวะสิ้นไปได้” สำเร็จจริงนี้ เพราะ “เห็นด้วยปัญญา”

คำว่า “เห็นด้วยปัญญา” นี้แหละ จึงจะทำให้ “อาสวะของ

ผู้นั้นสิ้นไปแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา(ปัญญาะ จัสสะ ทิสวา อาสวา
ปริกขีณา โหนติ)”

“อาสวะ”นั้นจะหมดสิ้นไปได้เพราะ“เห็นด้วยปัญญา”

“ปัญญา”จึงเป็น“อาวุธ”สุดยอด!

และ“ฤทธิ์แรงแห่งประหารกิเลส”นั้นก็คือ “บุญ”

“การสิ้นอาสวะไป”ได้นั้น ก็ด้วย“พลังงานของ‘ฌาน(ไฟ)’
ที่ทำหน้าที่‘เผา’(กิเลสไปตามลำดับ)”จนหมดสิ้นสำเร็จก็เรียกว่า “บุญ”
ถ้ายัง“ไม่หมดสิ้นสำเร็จ”ก็เรียกว่า “มีส่วนแห่งบุญ(บุญภาค,บุญ-
ภาคียะ; หมายความว่า กิเลสถูก‘เผา’(ผายติ)’ไปได้เป็นส่วนๆ บางส่วนยังไม่หมดสิ้น
อาสวะ) ให้ผลแก่ชั้นร(อุปริเวปกกา; หมายความว่า กิเลสในชั้นร ๕ มีมรรคผลลดละ
จางคลายไปตามลำดับ)

ชัดเจนแจ่มแจ้งนะ!

ผู้ไม่เกิด“ปัญญา(ความรู้-ความฉลาดแบบโลกุตระ)” ถ้าเกิดแต่
“เนโก(ความรู้-ความฉลาดแบบโลกียะ)” จะไม่สามารถทำให้“กิเลส”ลดละ
จางคลาย กระทั่งสูญหายตายจากไปได้จริง จึงไม่สามารถทำให้
“อาสวะ”สิ้นหมดไปได้เป็นอันขาด

การปฏิบัติที่เกิด“ความรู้-ความฉลาด”ได้แค่“เนโก”ที่ยังเป็น
“โลกียะ”อยู่นั้น ยังไม่มี“วิธี”ที่ถึงขั้นเป็น“โลกุตระ”อย่างถูกต้อง
ถ่องแท้ หรือยังไม่มี“วิธีที่เป็นแบบโลกุตระ”

จึงไม่สามารถ“สร้างพลังงานทางจิต”ให้เกิดมา“ทำลาย
กิเลส”ถึงขั้น“เผา(ผายติ)”ได้ จึงเป็น“การปฏิบัติ”ที่ยังไม่มี“เหตุ”ไม่มี
“ปัจจัย”ที่จะสร้าง“พลังงานวิเศษ(อตุตฺตริมนุสสรรม)”ขึ้นมามีคุณวิเศษ
เป็นธรรมฤทธิ์ถึงขั้น“เผาทำลายกิเลส”ได้ “กิเลส”จึงไม่ถูก“ประหาร”

หรือไม่ถูกทำลายไปจริง

เพราะ“วิธี”ของชาว“โลกีย์”หรือ“เทวนิยม”นั้น ยังไม่สามารถ
มี“ปัญญา”ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาการ เพศ นิमित อุเทศ”ของ
“จิต เจตสิก รูป นิพพาน”ได้นั้นแหละ

เหตุใหญ่ก็เพราะ“ยังไม่มีทฤษฎีที่ลัทธิมาติกา”

“ทฤษฎี”ยังเป็นแบบ“โลกียะ” หรือยังเป็น“เทวนิยม”
เดิมๆสามัญของคนทั่วไป หรือแบบเดียรถีย์ทั้งหลายในโลกอยู่

ยังไม่ได้รับฟัง ยังไม่ได้ยิน ยังไม่ได้ศึกษาแบบ“โลกุตระ”
อย่างลัทธิมาติกาจริงๆ ที่เป็น“ธรรมะ”ของพระพุทธเจ้าตรัสรู้

“วิธีปฏิบัติ”ของ“โลกีย์”หรือ“เทวนิยม”ยังไม่มีรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ชัดเจนจนกระทั่งเชื่อถือนำไปปฏิบัติตามอย่างยินดี

ซึ่งมี“วิธี”ที่ต้อง“ล้มผัส”สภาวะจริงขึ้น“วิญญาน”กับ“ตาหู
จมูกลิ้นกาย”ของตัวผู้ปฏิบัติเองจริงๆมี“ภายนอก-ภายใน”ล้มผัส
กันจริงๆ มี“รูป”กับ“นาม”พร้อมจริงๆ

ซึ่งยังไม่มี“ภายนอก-ภายใน”หรือยังไม่ครบ“สภาวะ ๒”
ที่เป็น“เทว”สำคัญปฏิบัติกัน ก็ยัง“มิจฉาทิภา”แท้

“เหตุ”ก็เพราะเข้าใจคำว่า“กาย”ยัง“มิจฉาทิภา”กันอยู่
ยังเป็นคน“ผู้ไม่พ้นสักกายทิภาสังโยชน”ข้อต้นของพุทธ
ซึ่งมันไม่ตรงตาม“พุทธคุณ”ที่เป็น“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”
โดยเฉพาะขาด“ภายนอก” คือไม่มี“อภินนทกปฏิบัติ ๓”นี้เอง

เพราะเขาเชื่อว่า“หลับตา”เข้าไปสะกดจิตเข้าไป เมื่อ“ได้ที่”
แล้ว จะเกิด“ปัญญา”รู้ทุกอย่างบรรลุได้ทุกอย่าง เขา“หลงผิด”กัน
สนิทอย่างนี้ จึงพากันหลงมกมาย “เป็นเดียรถีย์”ก็เฝ้ารู้ตัวว่าตนเป็น

จึงไม่สามารถปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม”อันเป็น“โลกุตระธรรม ๓๗”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐ ได้ถูกต้องถ่องแท้แบบกาย ถึงขั้น“โยนิโสมนสิการ”

ผู้จะปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ได้ผลสำเร็จนั้น ต้องมี “สัมมาทิฐิ”จริง พัน“มิจฉาทิฐิ”แท้ จึงจะเกิด“ปัญญา”ได้

เพราะ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”นั้นเป็น“โลกุตระ” จึงต้องมี “สัมมาทิฐิ”กันจริงๆเสียก่อน จึงจะปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” แล้วค่อยเกิด“ปัญญา”ทีหลัง

นั่นคือ การศึกษา“กายในกาย”ข้อแรกที่ต้อง“เรียนรู้”มี “สติสัมโพชฌงค์”กับ“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์”ด้วยการมี“วิริยสัมโพชฌงค์” ๓ องค์ธรรมนี้เองที่ช่วยกันอยู่พร้อม ขาดธรรมะข้อใดข้อหนึ่งก็ได้ จึงจะเจริญด้วย“โพชฌงค์ ๓”ครบ ทั้ง“ปิตักสัมโพชฌงค์-ปัสสัทธิสัมโพชฌงค์-สมาธิสัมโพชฌงค์-อุเบกขาสัมโพชฌงค์” จึงจะเจริญมรรคผลขึ้นมาบริบูรณ์ได้เป็นลำดับๆ

ผู้“หลับตา”ปฏิบัตินั้นไม่มี“กาย”มาให้“วิจย”เลย เพราะ “หลับตา”ทั้ง“กายภายนอก”เข้าไปอยู่แต่“ภายใน”อยู่ชัดๆแล้ว

เมื่อ“กายภายนอก”ไม่มี “ภายใน”ก็ไม่ได้เด็ดขาด

เพราะคำว่า“กาย”นี้ เป็น“เทว” ต้องมี“ภาวะ ๒”เสมอ

หากขาด“ภายนอก-ภายใน” หรือแม้ขาดภาวะใดภาวะหนึ่งเท่านั้นก็ตาม ก็ไม่ชื่อว่า มี“กาย”กันแล้ว

“ภาวะ ๒”ของ“กาย”ต้องมีทั้ง“ภายนอก-ภายใน”คือต้องมี“วิญญาน”ประกอบด้วยตลอดกาลนานเป็น“เทว”คู่สำคัญ

“เทว”คือ ภาวะของ“วิญญาน” ที่มี“กาย”มี“จิต”คู่กัน

ไม่สามารถแยกกันได้เลย

หากใครสามารถทำ“จิตนิยาม”ของตนให้ไม่เป็น“กาย”ได้สำเร็จ นี่แหละคือประเด็น“โลกุตระ”สูงสุดสำคัญของพุทธ

“กาย”จะมีแต่“ภายนอก”ไม่มี“ภายใน”นั้นไม่ได้เด็ดขาด หรือมีแต่“ภายใน”เป็นแต่แค่“ภาวะ ๑”เท่านั้น ก็ไม่ได้เช่นกัน

“กาย”จึงต้องมี“ภายนอก”ด้วยเด็ดขาด เช่นกัน

“การหลับตา”ปฏิบัติ ไม่มี“กายภายนอก” จึงเป็นการปฏิบัติที่โง่เขลา คือปฏิบัติไปก็สูญเปล่า ไม่ได้มรรคผลที่เป็นพุทธไปเลย เพราะมันไม่ใช่การปฏิบัติของพุทธ“แท้จริง(อภินนทก)”

คนผู้ปฏิบัติ“หลับตา”จึงมีแต่“มรรคผล”ของเดียรถีย์

“กาย”ต้องมี“จิต-มโน-วิญญาณ”ร่วมด้วยเสมอ ขาดไม่ได้เด็ดขาดจริงๆ ถ้าคนผู้ใดซึ่งมี“จิตนิยาม”แท้แล้วนี้สามารถทำ“จิต”ของตนให้เป็นความไม่เป็น“กาย”ได้สำเร็จ คนผู้นี้ก็ประสพ“มรรคผล”แท้ของศาสนาพุทธที่เดียว

ความไม่มี“กาย”คือ คนไม่มี“เวทนา”ที่เป็น“เหตุ”ได้แล้ว

เพราะเป็นคนผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“เหตุ”ด้วย“ปัญญา” จึงสามารถจัดการกับความเป็น“กาย”ได้ล้มมาทิฐิ

การปฏิบัติจึงสามารถบรรลุนิพพาน เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”ด้วย“ปัญญา”ชัดเจน

จึง“ไม่หลับตาปฏิบัติ” นี่คือ “ล้มมาทิฐิ”ที่มี“กาย”ให้ปฏิบัติได้ครบครันถูกถ้วนบริบูรณ์ เพื่อให้“พ้นลักกายทิฐิ”แท้

ผู้ยัง“ไม่พ้นลักกายทิฐิ” มัวแต่พากัน“หลับตา”ปฏิบัติอยู่นั้น จะไม่มีวัน“พ้นลักกายทิฐิ”เลยตลอดกาล

เพราะหลับตาปฏิบัตินั้นมันละเลยความเป็น“กาย”ให้
“สัมผัสปฏิบัติ”จึง“พินิจฉภาทิจ्ञิ”จากความเป็น“กาย”ไม่ได้แน่ๆ

“กาย”คือ กายนอก-ภายในของ“สัมผัส”ที่มี“เวทนา”ให้
จัดการกับความเป็น“เทว”

“เทว”คือ “ภาวะ ๒”ที่เป็น“เวทนาในเวทนา”ให้เรียนรู้
“ความรู้สึกสุข-ความรู้สึกทุกข์”อย่างเป็น“ของจริง”สัมผัสต่างๆ

เราจะศึกษาฝึกฝน“ทำจิตในจิต(มนสิการ)”ให้ไม่มี“เวทนาเก้”
เหลือแต่“เวทนาแท้”ได้จริง เพราะมี“สัมผัส”จึงมี“เวทนา”อยู่
หลายๆอย่างๆโทนโทให้“จัดการ(อภิสังขาร)”กำจัดกิเลสอย่างเป็นจริง

“จิตนิยาม”ของคนผู้นี้ก็ไม่มี“เวทนาเก้”ไม่มี“วิญญานผิ”
จิตของคนผู้นี้ก็สะอาดหมดจดมี“เวทนา”ที่เหลือแต่“จิต”ที่เป็นจิต
บริสุทธิ์จาก“เวทนาเก้” เพราะสะอาดจาก“ผิ-มาร-ชาตาน”

ผู้มีฉภาทิจ्ञิที่หลง“หลับตา”ปฏิบัตินั้น ยังเป็น“พุทฺธ”
กะพร่องกะแพรง กะโผล่กะเพลก ยังไม่สมบูรณ์แบบ

“ศาสนาพุทฺธ”ที่สมบูรณ์แบบต้องมี“อภินนกะปฏิปทา ๓”
จึงจะมี“สัมโพชฌงค์”ได้สำเร็จ“แท้จริง เป็น“ฌาน” เป็น“สมาธิ”
ที่สมบูรณ์ด้วย“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”มี“สมาธิ”แบบพุทฺธถูกต้องตรง
ตาม“เจโตปริยญาณ ๑๖”เกิด“สมาธิโต(อันตั้งไว้ด้วยดีแล้ว)”ได้จริง

การหลับตาปฏิบัตินั้น ได้แค่“เจโตสมาธิ”ที่ยังวนเวียนอยู่
ใน“อดีต” และ“อนาคต” ก็ได้แค่“มิฉภาทิจ्ञิ ๖๒”

เพราะปฏิบัติไม่มี“ทิจ्ञิธรรม”อันเป็น“ปัจจุบันชาติ”

มันไม่สัมผัสทิจ्ञิใน“กาย”ที่เป็น“ภายนอก”นั่นเองแท้ๆ

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติยังถือว่าเป็นพุทฺธ“สมบูรณ์แบบ”ไม่ได้

เพราะมี“ภาวะอันไม่ครบถ้วน”สมบูรณ์ในภาวะ“แท้จริง (อภินนก)”ตามความเป็นศาสนาพุทธ นั่นคือ“พุทธคุณ”ยังไม่เป็น “คุณวิเศษ”แท้ๆที่มี“สัมโพชฌงค์” จึงยังเป็น“โลกุตระ”ไม่ได้

ผู้ปฏิบัติแบบ“หลับตา”นั้น จะไม่มี“สัมโพชฌงค์”(องค์แห่งธรรม เป็นเครื่องตรัสรู้)”ในตนได้เลย

เพราะ“การหลับตา”ปฏิบัตินั้นไม่มี“อภินนกปฏิบัติ ๓” ก็ยืนยันชัดๆโต้งๆอยู่แล้วว่า ไม่มี“หลักปฏิบัติ(ปฏิบัติ) ๓ ข้อ”นั้น

“หลักปฏิบัติ”ที่“แท้จริง(อภินนก)”ถูกต้อง่องแท้เป็น“พุทธ-คุณ” ไม่ครบถ้วนบริบูรณ์ด้วยกระบวนการ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”

เมื่อไม่มี“อภินนกปฏิบัติ ๓” การปฏิบัติ“สติ-ธรรมวิจย-วิริยะ”ก็เป็นได้แค่“โลกียธรรม”ทั่วไปๆชุน ไม่เกิด“ปัญญา”

คนผู้“หลับตา”ปฏิบัตินั้น อาจจะมี“สติ”ปฏิบัติเต็มที่ อาจจะมี“วิริยะ”ปฏิบัติเต็มที่ เต็มอุตสาหกรรมของเขาได้แน่นอน

และอาจจะมี“ธรรมวิจย”ปฏิบัติอีกด้วย ก็ได้

แต่“ธรรมวิจย”นั้น มันยังไม่มี“คุณวิเศษ(อุตสาหกรรมธรรม)” ถึงขั้น“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์”หรอกนะ! “ธรรมวิจย”นั้นยังเป็น “การวิจยในธรรม”ขั้นโลกียะสามัญชุนโลกาธรรมดา

เพราะ“ธรรมวิจย”นั้น ยังเป็น“การวิจย”ของคนสามัญ ปกติโลกียชุนคนทั่วไปเท่านั้น ซึ่งมันยังไม่มีคุณธรรมเป็น“สัม-โพชฌงค์”ได้แน่นอน จึงไม่ชื่อว่า “ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์”

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘ “มหาจิตตาริสกสูตร” ลองอ่านดู ไตรตรองให้แตกฉานเถิด

[๒๕๘] “ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็สัมมาทิฐิของพระอริยะที่เป็น

อนาสวะ เป็นโลกุตระ เป็นองค์แห่งมรรค เป็นโณ

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัญญา ปัญฺินทรีย์ ปัญญาพละ ธรรมวิจยัลัมโพชฌงค์ ความเห็นชอบ(สัมมาทิฐิ) องค์แห่งมรรค(มคคังค) ของภิกษุผู้มีจิตไกลข้าศึก มีจิตหาอาสวะมิได้ พรั่งพร้อมด้วย อริยมรรค เจริญอริยมรรคอยู่นี้แล สัมมาทิฐิของพระอริยะที่มี อนาสวะ เป็นโลกุตระ เป็นองค์มรรค ฯ

“ภิกษุ นั้น ย่อมพยายามเพื่อละมิจฉาทิฐิ เพื่อบรรลุสัมมาทิฐิ ความพยายามของเธอนั้นเป็นสัมมาวายามะ ฯ

“ภิกษุ นั้น มีสติเพื่อละมิจฉาทิฐิได้ มีสติบรรลุสัมมาทิฐิอยู่ สตินั้นของเธอ เป็นสัมมาสติ ฯ

“ด้วยอาการนี้ ธรรม ๓ ประการนี้คือ สัมมาทิฐิ สัมมาวายามะ สัมมาสติ ย่อมห้อมล้อม เป็นไปตามสัมมาทิฐิของภิกษุ นั้น ฯ”

ไตรตรองดูดีๆ ความเป็น“ปัญญา”จะเกิดได้นั้น ก็ต้อง ๑.มี“ธรรมวิจยัลัมโพชฌงค์” ๒.มี“สัมมาทิฐิ” ๓.มี“องค์แห่งมรรค ๘ (มคคังค)” ครบ“องค์ธรรม ๓” ที่จะก่อเกิด“โพชฌงค์ ๗”ได้

นั่นคือ “องค์ธรรม ๓ ข้อ” อันมี ๑.ธรรมวิจยัลัมโพชฌงค์ ๒. ความเห็นชอบหรือสัมมาทิฐิ ๓. องค์แห่งมรรค ที่มี ๘ (มคคังคะ)

นี่เป็น“กระบวนการ ๓”สำคัญยิ่งจึงจะทำการปฏิบัติแล้ว ก่อเกิด“ปัญญา”ได้ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘ ดังที่ยกมาให้อ่านกันผ่านมานั้น

“ธรรม ๓ ข้อ”นี้ นี่เอง ที่จะสามารถทำให้เกิด“ได้ปัญญา (ปฏิลาภาย ปฏิลัทธาย)”ได้ แล้วจึงจะทำความเจริญพัฒนาก้าวหน้าเป็น “ปัญฺินทรีย์”เพิ่มขึ้น สูงขึ้นๆต่อไปๆ

จนกระทั่งที่สุดเป็น“ปัญญาพละ”ก็สูงสุด จบกิจ

ผู้จะ“ได้ปัญญา”นั้น คนใดก็ตามในโลก จะ“ทำเอาเอง” ผิดกตสันถ์ตนเอง ต่อให้พากเพียรอุทิศสาหัสหนักอกอกฤษฏ์ปานใดๆ ก็ไม่สามารถจะเกิด“ปัญญา”ขึ้นมาได้เองในจิตใจตน เป็นอันขาด

คนผู้ใดไม่“เริ่ม”ด้วยการได้รับรู้“เชื้อที่เป็นโลกุตระ”ของ “พระพุทธเจ้า”มาก่อนเลยแม้แต่น้อย ก็เกิด“ปัญญา”ในคนผู้นั้น ไม่ได้เลยเด็ดขาด

“ปัญญา”จะเกิดได้ หรือจะ“ได้ปัญญา(ปัญญา)”นั้น ต้องเป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“ปัญญา ๘”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๙๒) ทั้ง ๘ ข้อนั้นแล

โดยเฉพาะสำคัญยิ่งยวดก็คือ หากไม่“เริ่มต้น”ตาม“ข้อที่ ๑”ของ“ปัญญา ๘”นี้ จะไม่มีทางใดเลย ที่จะเกิด“ปัญญา”

ขออย่าเข้าใจแล้วเข้าใจจริงๆว่า ผู้จะมี“ปัญญา”ได้นั้น ต้องเริ่มต้นจากข้อ ๑ ของ“ปัญญา ๘”คือ ต้อง“เริ่ม”ด้วยการได้รับรู้“เชื้อที่เป็นโลกุตระ”ของ“พระพุทธเจ้า”เท่านั้น จะ“รู้”เองของตนเองหรือจากคาสดา“เทวนิยม”องค์ใดยิ่งใหญ่ปานไหนก็ได้

การจะมี“ปัญญา”อันเป็น“โลกุตระธรรม”นั้น จะเริ่มจากการเกิด“ได้ข่าว”ทีละน้อยก่อน แล้วค่อยๆ“รู้”สะสมมากขึ้นจนกระทั่งเห็นว่า“เข้าท่า”แะ! ก็สนใจ และเมื่อ“ความรู้”นี้ทวีขึ้นๆถึงขีดหนึ่ง ก็เป็น“ความยินดี”อย่าง“แรงกล้า(ตีพั้ง)”

ความถ้วนรอบขั้นหนึ่งของ“ความยินดีอย่างแรงกล้า”นี้ เรียกว่า“อัญญธาตุ”ซึ่งเป็น“ธาตุรู้”ที่“รู้”ความเป็น“โลกุตระ”มาทีละเล็กละน้อย มันเป็น“ธาตุรู้ใหม่”ชนิด“อื่น(อัญญ)”จากความเป็น

“โลกียะ” ซึ่งมีลักษณะ“การทวนกระแสโลกีย์(ปฏิโลตง)”กันชัดเจน
แจ่มแจ้ง ถึงขั้น“แรงกล้า”ด้วย“ความยินดี(ฉันทะ)”แท้ๆจริงๆอันเป็น
“ปรมาตถลัจจะ”

ว่า “การทวนกระแสโลกีย์(ปฏิโลตง)”นี้ต่างหาก ที่เป็น
“ธรรมชั้นอารยะ”ที่แท้จริง ยิ่งกว่า ความเป็น“อารยะ”หรือเป็น
“อริยะ”ที่ชาว“เดิยรธีย์”หรือชาว“เทวนิยม”เคยเป็นเคยมีกันมา

“อารยะ”คือ “ความเจริญ”ทั่วไปซึ่งหมายถึง ความเจริญที่
โน้มหนักไปในความเป็น“ลาภยศสรรเสริญสุข” ก็เป็น“โลกียธรรม”
ธรรมดาๆ อันคนปุถุชนทั้งหลายในโลกยังติดยึดสะสมเป็น“ตัวตน
(อัตตา)” เป็น“ของตน(อัตตนิยา)”โดยยังเสพ“สุข”อยู่

“อริยะ”คือ “ความเจริญ”ซึ่งหมายถึง ความเจริญที่โน้มเอน
มาทางความเป็น“ธรรมทวนกระแสโลกีย์(ปฏิโลตง)”บ้างแล้วว่า
คนผู้นี้ยังไม่มี“สัมมาทิฐิ”ที่เริ่มนับจาก“พินัลโยชน ๓” นั่นคือ
ยัง“ไม่พ้นสักกายทิฐิ-วิกิกิจฉา-สัลลพตปราคาส”

โดยเฉพาะเริ่มแต่“กาย”นี้แหละ พ้นมิฉฉาทิฐิหรือยัง?

ยิ่ง“สัลลพตปราคาส”นั้นยังไม่ต้องพูดถึงก่อน ก็ได้

เพราะแค่ขั้น“สัลลพตูปาทาน”พ้นมาได้ก่อนหรือยัง?

ผู้ยังไม่“พ้นอุปาทาน”แคในความเป็น“ศีล”นั้น จะข้ามขั้น
มาถึงขั้นจะปฏิบัติให้“พ้นสัลลพตปราคาส”นั้น ยังไม่ได้ดอก

เพราะผู้จะต้อง“พ้นสัลลพตูปาทาน”มาได้ก่อน

ผู้ยังมี“สัลลพตูปาทาน”อยู่นั้นหมายความว่า ผู้นั้นยังยึดมั่น
ถือมั่นความเป็น“ศีล” หรือปฏิบัติ“ศีล”ได้แค่ถือกันตามจารีต
ประเพณีของชาวพุทธทั้งหลายที่ชาวพุทธในยุคนี้ๆได้เลื่อมถึงขั้น

มิจฉาทิฏฐิไปแล้ว จึงพากัน“ถือศีล”หรือ“ปฏิบัติศีล”กันได้แค่ชั้น
ควบคุมกาย(หมายถึงควบคุมอิริยาบถภายนอก) และควบคุมวาจาเท่านั้น
ไม่ให้“ผิดศีล” โดยเข้าใจ“ผิด”หรือสอนกันมาผิดๆ

ว่า“ศีล”มี“ผล”แค่“กาย”กับ“วาจา”เท่านั้นเอง ไม่ใช่“ใจ”
ถ้าจะปฏิบัติให้เกิด“ผล”ทาง“ใจ”จะต้องไปทำ“สมาธิ”

และการทำ“สมาธิ”ของผู้ปฏิบัติกันตามจารีตประเพณีที่
มิจฉาทิฏฐินี้ก็คือ การ“หลับตา”ปฏิบัติ นั่นเอง

แล้ว“ปัญญา”จึงจะเกิดได้ ต่อเมื่อคนผู้นั้น“หลับตา”ทำ
“สมาธิ”จนกระทั่งเป็น“สมาธิ”สนิทหนึ่งได้ที่ ..ว่างั้นเลย

นี่คือ “ศีล-สมาธิ-ปัญญา”ที่“มิจฉาทิฏฐิ”แท้ๆเต็มสูตร

ส่วน“อาริยะ”ที่อาตมาขอยืนยันใช้คำนี้เรียก “ผู้เจริญ”
ทาง“โลกุตตรธรรม”ได้แท้จริงในยุคนี้ ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ศีล-
สมาธิ-ปัญญา”ที่“สัมมาทิฏฐิ”มีมรรค มีผลเกิดเป็น“อาริยชน”กัน
จริงๆอยู่ในยุคนี้

“อาริยะ-อาริยะ-อาริยะ”แตกต่างกันตามนัยสำคัญที่สรุป
เพียงคร่าวๆด้วยประการฉะนี้

การปฏิบัติ“ศีล”ของพระพุทธเจ้านั้นทั้ง“มรรค”ทั้ง“ผล”
ผู้ปฏิบัติต้อง“ลืมนตา”ทั้งนั้น ตาม“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” ในขณะ
“มรรค”อันเป็น“เหตุ”หรือคือ“วิธีปฏิบัติ”ก็ต้อง“ลืมนตา” มีตาหู
จมูกลิ้นกายภายนอก“ลืมผัส” กับ“สิ่งของจริง”ที่อยู่ภายนอก เช่น
ศีลข้อ ๑ ก็ต้องมี“สัตว์”ที่เรา“ลืมผัส”กันจริงๆ ศีลข้อ ๒ ก็มีวัตถุ
หรือพืช ที่เราลืมตาปฏิบัติ“ลืมผัสภายนอก”เห็นๆอยู่จริงๆ ศีลข้อ ๓
ก็มี“รูปเสียงกลิ่นรสโผฏฐัพพะ”เกิดใน“ปัจจุบันอารมณ์”ขณะนั้นๆ

กันจริงๆ จึงจะเกิด“เวทนา(อารมณ์,ความรู้สึก)”ให้เราปฏิบัติในขณะนั้นๆ
อย่างเป็น“จริง” มี“ปัจจุบันชาติ(ทฤษฎีธรรม)”

ไม่ใช่หมายถึงแค่“อดีตชาติ”หรือ“อนาคตชาติ”หรือหมายถึง
ถึง“อดีตารมณ-อนาคตารมณ”ที่เกิดอยู่ใน“สัญญา”ขณะ “หลับตา”
แต่หมายถึงการเจริญก้าวหน้าในการปฏิบัติที่เจริญก้าวหน้า
เลยไปไกลกว่า“ชาติ”กว่า“สัญญา”ขึ้นไปอีก คือ ก้าวไกลไปเลยอีก
“๒ ชั้น”ที่พระพุทธเจ้า”ทรงสอนไว้ใน“ชาติ ๕” อันได้แก่ “ชาติ-
สัญญา-โอฏกัณติ-นิพพัตติ-อภินิพพัตติ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๗ หรือ
จะนับทั้ง“ชาติ ๗” เดิมทั้ง“ชั้นธานัง ปาตุภาโว[ความปรากฏแห่งชั้นธ]” และ“อายตนะ
ปฏิลาโภ[ความได้อายตนะ]”ก็ได้สำหรับผู้ชัดเจนในความเป็น“ชาติ”ดียิ่ง) ในความเป็น
“ชาติ”ตามนัยะที่กำลังพูดถึงนี้

ซึ่งความเป็น“ชาติ”ที่กำลังอธิบายถึงกันนี้ มันหมายถึง
การเป็น“ชาติ”ตามความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้านั้น ทรงหยั่งรู้ถึง
ความเสื่อม และวิวัฒนาการของ“ชาติ”ได้อย่างบริบูรณ์

จนกระทั่งลัมบูรณ์ทั้ง“ความเกิด”สูงสุด และสามารถทำ
“ความเกิด”ให้เป็น“ความไม่เกิด”หรือ“ความดับสนิท”หมดสิ้น
“ความเกิด”ได้อย่างนิรันดร์ คือ “ปรินิพพานเป็นปรีโยสาน”

เป็นการทำ“การตาย”ของตนชนิดที่สลาย“อัตตา”ของตน
ให้แตกแยกกลายเป็น“ธาตุดินน้ำลมไฟ”ไปหมดสิ้น“การจับตัวกัน”
เป็น“อัตตา”เป็น“วิญญาน”จึง“สูญสิ้นหมดเชื้อแห่งวิญญานธาตุ”
เป็นธาตุ“ดินน้ำลมไฟ”ไปเลย ไม่เหลือความเป็น“อัตตา”หรือความ
เป็น“วิญญาน”เกิดอยู่ในที่ใดๆอีก ได้อย่างเป็นจริง จึงไม่มี
“อัตตา”หรือ“วิญญาน”หลงเหลือไปอยู่กับ“พระเจ้า”อีกเลย

ซึ่ง“พระเจ้า”ก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะให้ไปอยู่กับพระองค์นิรันดร์
ล้มล้างความเชื่อถือของชาว“เทวนิยม”ที่ยึดมั่นถ้อยมั่นกันว่า
“วิญญาณ”หรือ“อัตตา”ไม่มี“สูญ”สิ้น ตายแล้วต้องไปอยู่กับ
“พระเจ้า”ทุก“อัตตา”หรือทุก“วิญญาณ”ในเอกภพมหากจักรวาล

และที่ยึดกันร้ายแรงที่สุดคือ “พระเจ้า”ยึดเอา“อิสระเสรี
ภาพ”ของทุก“วิญญาณ”ทุก“อัตตา”ไว้เลยว่า “วิญญาณ”หรือ
“อัตตา”เป็นของ“พระเจ้า”แต่ผู้เดียว ไม่มีวัน“สูญสิ้น”ไปจาก
“พระเจ้า”เด็ดขาด “ทุกวิญญาณ-ทุกอัตตา”จึงเป็น“ทาส”ของ
“พระเจ้า”ที่พระองค์จะให้ไปอย่างไรก็ดีสุดแท้แต่พระประสงค์

จึงมีความเห็น“ประเด็นยิ่งใหญ่ที่สำคัญสุด”ให้คนในโลก
พิสูจนกันให้ถ่องแท้ ก็คือ “วิญญาณ”หรือ“อัตตา-อาตมัน”มีอยู่
นิรันดร์ และเป็นของ“พระเจ้า”สิทธิ์ขาดอยู่ที่พระองค์แต่ผู้เดียว

หรือ“วิญญาณ”ก็ดี“อัตตา”ก็ดี ไม่ใช่ของ“พระเจ้า”ดอก
แต่เป็น“ของตนเอง”แท้ๆ ที่ตนเองจัดการเองโดยแท้ ตนเองทำ
ทุกอย่างให้แก่ตนเองด้วย“กรรม”ของตนเอง

“วิญญาณ”หรือ“อัตตา”จึงไม่ใช่ของ“พระเจ้า”ของ God
แต่“วิญญาณ”หรือ“อัตตา”นั้นเป็นของ“กรรม”แท้ๆ

นี่เป็น“สัจจะ”หรือ“ความจริง”ยิ่งใหญ่ ที่ต้องพิสูจน์

ชาว“เทวนิยม”เขาไม่ยอมพิสูจน์กันหรอก อาจจะมีพิสูจน์
กันบ้าง ก็ไม่ประสพผลสำเร็จแน่ ถ้าไม่เป็นไปตามเงื่อนไขต่างๆ
ที่พระพุทธรเจ้าตรัสไว้ทุกประเด็นอย่าง“สัมมาทิฐิ”

คำว่า“สัมมาทิฐิ”นี้แหละที่ยิ่งใหญ่นัก สำคัญเกินคน“เทว
นิยม”จะคิดหรือเก็งหา“ความจริง”ได้ โดยเฉพาะผู้ถูกครอบงำ“จิต

วิญญาณ”ไว้สนิทแน่นแล้ว จะไม่สามารถเข้าใจคำว่า“สัมมาทิฐิ”ได้เลย

เพราะ“สัมมาทิฐิ”เป็น“อิสระเสรีภาพ”ของตนเองทุก
“จิตวิญญาณ” ทุก“อตตะ” ศาสนาพุทธทุก“อตตะ”จึงอิสระสูงสุด

“อตตะ-อาตมัน-ปรมาตมัน”นั่นเป็น“อิสระเสรีภาพ”ใน
ตนเองบริบูรณ์สมบูรณ์สูงยิ่งสุดๆ

“อตตะ-อาตมัน-ปรมาตมัน”นั่นไม่ใช่“ทาส”ของ“พระเจ้า”
ไม่มีใครหรือภาวะใดจะยึดสิทธิ์เป็น“นาย”หรือถือถือว่า“ตน”
เป็น“เจ้าของ”อตตะ-อาตมัน-ปรมาตมันได้เด็ดขาด

“ตัวเอง”เท่านั้น เป็น“เจ้าของตนเอง” เป็นเจ้าของอตตะ
จริงแท้แน่นอนที่สุด สามารถพิสูจน์ได้

ซึ่งคนสามารถเอา“ตัวเอง”มาศึกษาปฏิบัติพิสูจน์เข้าถึง
“ความจริง” บรรลุ“ความเป็นจริง”นี้ได้สูงสุดสุดโดยแท้

อันไม่มีมนุษย์คนใดในโลกไหนๆหรือที่ จะสามารถมี
“ความรู้”ที่สามารถรอบรู้-รู้รอบ“ความจริง”ยิ่งยอดปานฉะนี้

จึงสามารถแจ่มแจ้งถึงแง่เชิงหรือนัยะและมิติต่างๆของ
“อตตะ” ที่มี“ชาติ”หรือ“การเกิด”ไปได้ชนิดที่ไม่มี“ศาสดา”ใดหรือ
มนุษย์ไหนจะรู้ยิ่งรู้ยอดได้เทียมเท่า

พระพุทธเจ้าจึงสรุป“เหตุปัจจัย”ของความเป็น“ชาติ”ไว้
บริบูรณ์ ตาม“ปัจจุสมุปบาท”นั่นแล คือ ความเป็น“อตตะ”แท้ๆจริงๆ
ถ้าคนผู้ใดยัง“อวิชชา”

ผู้สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย“ปัญญา”หรือ“วิชชา”ในความ
เป็น“ชาติ” และสามารถจัดการกับ“ความเป็น“ชาติ”ได้ถึงที่สุด

“ดับสิ้นความเป็นชาติของตน”ได้หมด จบถึง“ปริณิพพานเป็นปรีโยสาน” แยก“ธาตุ”ที่เป็น“จิตนิยาม”ของตนให้แตกสลายตายไป กลายเป็น“อุตฺธาตุ”ได้สมบูรณ์ จึงมีศาสนาเดียวคือ“พุทธ”

ความเป็น“ชาติ”นี้ตามสามัญของคนที่“อวิชชา” ผู้ยังไม่มี “วิชชา” ทุกคนเมื่อได้เกิดมามี“อตฺตา”แล้ว มันก็จะวนเป็น“สังขาร” อยู่แต่กับ“การเกิด ๓”คือ“ชาติ-สัญญาชาติ-โอภกัณฺติ”เท่านั้น

ซึ่ง“โอภกัณฺติ”นี้แหละที่มีแต่“การเกิดของอวิชชา”เติม เพิ่มขึ้นยิ่งขึ้นอยู่เสมอ โดยไม่สามารถ“พัฒนาการเกิด”ให้แก้ ตนเองได้มาก่อน ตลอดกาล ในเอกภพมหาจักรวาลจึงมีแค่ความเป็น “ชาติ(การเกิด)”แค่“ชาติ-สัญญาชาติ-โอภกัณฺติ”เท่านั้นเท่านั้น

แต่พระพุทธเจ้าทรงสามารถจัดการกับ“การเกิด” เริ่ม ตั้งแต่จัดการกับ“การเกิด”ชั้น“โอภกัณฺติ”นี้เองด้วย“ปัญญา” ด้วย“วิชชา”วิวัฒน์พัฒนาให้“จิต-เจตสิก”ของตน เจริญ“การเกิด” ให้เป็น“โลกุตระ”ชั้น“นิพพัตติ” ที่สุดไปถึง“อภินิพพัตติ”ด้วย “สัมมาทิฏฐิ”ได้สำเร็จแท้

ซึ่งสามารถที่สุดถึงขนาดทำ“การเกิด”ให้เป็น“การไม่เกิด” หรือเป็น“การตาย”หรือ“การดับ”สนิท ไม่มี“การเวียนว่ายตายเกิด” อยู่ในที่ใดๆ แม้ที่สุดใน“กาล”กันอีกแล้วสำเร็จจริงๆ

ศาสนาพุทธจึงเป็นศาสนาที่“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”และ“รู้จบ” สมบูรณ์สุด”ในความเป็น“ชาติ”คือ“การเกิด” และ“การดับ”ถึงขั้นสามารถทำให้แยกสลาย“ธาตุ”ภาวะของ“การเกิด”ที่เป็น“จิตนิยาม”หรือ“อตฺตา-อาตมโน-ปรมาตมโน”ของตน

จึงเป็นการพิสูจน์ความเป็น“ตนของตน”จริงๆแท้ๆ ว่า

“อัตตา-อาตมัน-ปรมาตมัน”คือ“วิญญาณ”นี้ไม่ใช่“ของพระเจ้า”เลย
เด็ดขาด แต่เป็น“ของตน”แต่ละคน ก็เป็นของแต่ละ“อัตตา”

ซึ่งเป็นการยืนยัน“ความจริง”กันคนละข้อกับ“เทวนิยม”

“ศาสนาพุทธ”ที่ชัดเจนชัดแจ้งใน“เทว” กับ“ศาสนาเทว-
นิยม”ที่ยึดมั่นถือมั่นใน“เทว”ที่เป็น“พระเจ้า”ทั้งหลายจึงเห็นตรงข้าม
กัน ทวนกระแสกัน“๑๘๐ องศา”ทีเดียว

ฝ่าย“เทวนิยม”เป็น“โลกียะ” แต่ฝ่าย“พุทธ”เป็น“โลกุตระ”

ความรู้“การทวนกระแสโลกีย์(ปฏิสตัง)”นี้เองที่เป็น“จุดชี้”
การแยก“โลก”แยก“ธรรม”ออกจากกันได้ ทั้งของชาว“เทวนิยม”
หรือชาว“โลกียะ” กับของชาว“โลกุตระ”หรือชาว“อเทวนิยม”

มีคำ ๓ คำ ที่มีนัยสำคัญแยกเรียกกำหนด“ความรู้-
ความฉลาด”ของ“โลก”และของ“ธรรม”ให้รู้กันได้

คือ คำว่า ๑.อารยะ ๒.อริยะ” ๓.อาริยะ

คนเจริญที่เรียกว่า “อารยะ”ก็แยกได้ว่า เป็นผู้มีความรู้-
ความฉลาด”ไปตาม“โลกธรรม ๘”แบบ“โลกียะ”เต็มรูป

ผู้เจริญหรือสังคมประเทศที่เจริญด้วย“โลกธรรม ๘”
จึงเรียกว่า “อารยชน”ในโลก หรือ“อารยธรรม”

คนเจริญที่เรียกว่า“อริยะ”นั้นแยกได้ว่า เป็นผู้พอเข้าใจ
(ทฤษฎี) แต่“ความรู้-ความฉลาด”ยังวนอยู่“โลกิยธรรม”ยังไม่ถึงขั้น
“โลกุตระธรรม” รวมทั้งชาวพุทธก็ด้วยที่แม้เป็นผู้พยายามจะ
เข้า ใจธรรมที่เป็น“โลกุตระ”ให้ได้ แต่ยังไม่“สัมมาทฤษฎี”เพียงพอ

ผู้เจริญหรือสังคมที่เจริญโน้มหนักไปด้วย“โลกธรรม ๘”
อยู่จึงเรียกว่า “อารยชน”ในโลก หรือ“อารยธรรม”

ส่วนคนเจริญที่เรียกว่า“อาริยะ” อันนี้แยกมาเรียกเฉพาะผู้มี“สัมมาทิฐิ”ใน“โลกุตตรธรรม”ได้แล้วจริง และปฏิบัติตนเกิดผลธรรมมี“โลกุตตรธรรม ๔ ขั้น(โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหัต)”กันจริงๆ จึงเรียกว่า“อาริยชน”ในโลก หรือ“อาริยธรรม”

พระพุทธเจ้าทรงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“พลังงาน”ที่เป็น“ธรรม-นิยาม ๕”ของสรรพสิ่งในโลกเอกภพมหาจักรวาล แล้วนำมา “ตรัส”ประกาศให้มนุษยโลกได้“รู้”ตามเป็นประโยชน์แก่“โลก”ด้วย“ธรรม”ขั้น“โลกุตระ” จึงเรียกว่า“ความตรัสรู้”

“ความตรัสรู้”จึงหมายถึง “โลกุตตรธรรม”

“โลกุตตรธรรม”เป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่แปลกพิเศษขั้นเป็น“คุณวิเศษ(อุตตริมนุสสรธรรม)” ซึ่ง“ทวนกระแส”ความรู้-ความฉลาดที่ชาวโลกสามัญทั่วไปมักใช้กันมาเดิม

ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงเป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“พลังงาน”ของ“ธรรมนิยาม ๕” ซึ่งเป็น“วิทยาศาสตร์”ที่ยิ่งใหญ่อย่างยิ่งยวด อันไม่มีใครสามารถจะค้นพบ“พลังงาน”ของสรรพสิ่งได้วิเศษเท่านี้ในโลก จึงได้นำมาให้มนุษย์เรียนรู้และ“กระทำขึ้นอาศัยใช้กับ”ความเป็น“ชีวิต” สำเร็จเลิศประเสริฐสุดแสนไม่มีใดเหมือน

“พลังงาน”ระดับ“อุตุนิยาม”พระพุทธเจ้าไม่ทรงเรียกว่า“ธาตุรู้” เพราะมันยังไม่มีความเป็น“ชีวิต”เลย

เริ่มมาเป็น“พิชนิยาม”ที่มี“พลังงาน”ที่เรียกว่า“พิช”เข้าขั้น“ชีวิต”แล้ว แต่ยังไม่ถึงขั้น“ลัตว์” ยังไม่มี“เวทนา”ยังไม่ถึงขั้น“วิญญาน” ยังไม่มี“สุข”มี“ทุกข์” ยังไม่มี“บาป”-ไม่มี“บุญ”

ความเป็น“ชีวิต”ถึงขั้น“ลัตว์”และขั้น“มนุษย์” จึงจะมี

“พลังงาน”ที่เรียกว่า“จิตนิยาม” ชั้นนี้มี“เวทนา(ความรู้สึก)” เป็น “ธาตุรู้”ที่เกิด“สุข”เกิด“ทุกข์” และนับเป็น“วิญญาน”ที่มี “บาป”- มี“บุญ”

ความเป็น“ธาตุรู้”ที่มี“ความรู้สึก(เวทนา)”นี้เองที่เป็น“จุดสำคัญ”ยิ่งใหญ่ยิ่งยวดเกิด“สุข”เกิด“ทุกข์” และนับเป็น“วิญญาน”ที่มี“บาป”-มี“บุญ”อีกด้วย

นี่คือ “คุณลักษณะ”จุดสำคัญสุดๆใหญ่ยิ่งในความตรัสรู้

ที่พระพุทธเจ้าจึงทรงนำมาให้มนุษย์เรียนรู้ และทำขึ้นใช้อาศัยใน“จิตวิญญาน”ของตนๆ

จนกระทั่งเป็น“อรหันต์” สำเร็จเสร็จจบเป็นคนที่ไม่เกิดสุข-เกิดทุกข์ และคนที่ไม่มีบาป-ไม่มีบุญ ด้วย“ธาตุรู้”ปัญญา ความเป็น “ธาตุรู้”หรือ“ความรู้-ความฉลาด”ของ“สัตว์โลก”ชั้น“จิตนิยาม”ที่เมื่อเริ่มอุบัติเป็นสัตว์แล้วนั้น นับเป็น“พลังงาน”ที่มีประสิทธิภาพสูงขึ้นมายิ่งกว่า“ธาตุรู้”ที่ยังเป็น“ธาตุ”ชั้น“พินนิยาม”จึงมี“คุณ-ลักษณะ”ที่พระพุทธเจ้าทรงนำมาให้มนุษย์ศึกษาฝึกฝน จนเกิดจนเป็นสำเร็จได้

ซึ่ง“พินนิยาม”ประสิทธิภาพของมันยังไม่มี“เวทนา”ไม่มี“วิญญาน” แต่“จิตนิยาม”ประสิทธิภาพสูงกว่า เพราะสามารถเป็น “ธาตุรู้”ที่มี“เวทนา” มี“วิญญาน”ในตัวเองกันแล้ว

และที่ต้องอธิบายซ้ำซากกันแล้วๆเล่าๆก็คือ “ความรู้-ความฉลาด”ของ“จิตนิยาม”ในคนนั้น“ราก(มูล)”เดิมปฐมชนเป็นได้แค่ว่า“วนเวียน”อยู่ในกรอบของ“โลกียธรรม”เท่านั้น

“จิตนิยาม”ของ“โลกียธรรม”ยังไม่สามารถมี“ความรู้-ความ

ฉลาด”ออกนอกกรอบของ“โลกียธรรม”ได้ เรียกด้วยภาษาว่า “เณโก” ซึ่งเป็น“ความรู้-ความฉลาด”ชาว“โลก”ทั่วไปแท้ๆ

“ความรู้-ความฉลาด”โลกียธรรมสามัญนี้แต่เดิมใช้คำว่า “เณโก”หรือ“เณก”หรือ“เณกตา(คำนาม)” ถ้าเป็นพหูพจน์ก็“เณกา” เท่านั้นเท่านั้นที่มีใช้ในสังคมมนุษยชาติในโลก มาตลอดเวลา และเป็น“ความรู้-ความฉลาด”ประจำอยู่ของสัตว์โลกชั้น“จิตินิยาม”

ในโลกของมนุษย์สามัญปุถุชนไม่มี“ความรู้-ความฉลาด” ชั้น “ปัญญา”ใช้ในสังคมมนุษย์กันหรอก จนกว่าพระพุทธเจ้าองค์ใด องค์หนึ่งอุบัติขึ้นมาในโลก จึงจะมี“โลกุตระธรรม”ขึ้นมาได้

“ความรู้-ความฉลาด”ที่ชื่อว่า “ปัญญา”นั้น เป็น“ความรู้-ความฉลาด”ตระกูลใหม่ที่เป็นความรู้แบบ“อื่น(อัญญะ)”ซึ่งแตกต่างจาก“ความรู้-ความฉลาด”แบบโลกียะ”สามัญไปคนละโลก คนละดวงดาวทีเดียว จึงเหมือนพูดกันคนละภาษา ไม่รู้เรื่องกันเลย

พระพุทธเจ้าจึงตรัสรายละเอียดของความเป็น“ปัญญา”ไว้ชัดเจนว่า เป็น“ความรู้-ความฉลาด”เฉพาะของพุทธที่เกิดที่มีขึ้นมาในโลกตาม“กระบวนการ ๘”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๙๒)

ผู้จะสามารถมี“ปัญญา”ขึ้นมาได้ก็ต้อง“เริ่ม”ด้วยการได้ข่าว ได้ยินได้รู้ความเป็นพุทธศาสนามาก่อน และที่สำคัญคือต้องรู้ว่า พุทธศาสนานั้นมีทั้ง“ความรู้ที่เป็นโลกียธรรม”อย่างดี

ไม่ยิ่งหย่อนกว่าศาสนาไหน และที่สำคัญยิ่งแท้มี“โลกุตระธรรม”ด้วย

ซึ่ง“ความรู้-ความฉลาด”นี้มีประสิทธิภาพยอดเยี่ยมถึง ๒ ชั้น

ต่อจากนั้น ถ้าได้พบพระพุทธเจ้า ได้ยินได้ฟังความรู้แบบ

“โลกุตระธรรม”จากพระโอษฐ์ก็ยอดเยี่ยม หรือไม่ก็ต้องได้รับรู้รับฟัง

จาก“ลัตตบุตร” หรือผู้มีสัมมาทิฐิที่อยู่ในฐานะครู (“ปัญญาสูตร”ข้อที่ ๑ จาก“พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๙๒) จึงจะมี“ความยินดี(ฉันทะ)”

ถ้าไม่มี“ความยินดี(ฉันทะ)”เป็น“ต้นราก(มูลกา)”ขึ้นในจิตก็ยากยิ่งที่จะบรรลุธรรมชั้น“โลกุตระ”ได้ หรือไม่มีความเต็มใจก็อย่าหวังเลยว่าจะบรรลุธรรม เพราะ“ความยินดี(ฉันทะ)”นี้เป็น “ต้นธาตุ-ต้นธรรม”แท้ๆของ“จิต”มนุษย์ที่ยิ่งใหญ่

ไม่มีอะไรจะเป็น“ต้นธาตุ”ของ“ธรรม”ที่เป็นลำดับ ๑ ได้ ยิ่งใหญ่เทียมเท่าอีกแล้วใน“ทุกสรรพสิ่ง”ของเอกภพมหจักรวาล แล้วจึงจะสามารถใน“การทำให้ในใจ (มนสิการ)”เป็น“กรรม”สำเร็จ

“กรรม”จึงจะมี“รากฐาน(มูลกา)”ครบ ทั้ง“มนสิการ-ผัสสะ-เวทนา-สมาธิ-สติ-ปัญญา-วิมุตติ-อมตะ-ปรีติ-นิพพานปรโยสาน”

ผู้ที่จะ“สัมมาทิฐิ”ต้องแก้แบบคายนลงไปถึงขั้นปฏิบัติ “มนสิการ”กันได้บริบูรณ์สมบูรณ์จริงนั้นไม่ใช่ง่าย ๆ เลย(อ่านดู“มูลสูตร ๑๐” พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘ แล้วตรวจกันดูดีๆเถิด)

เมื่อมี“ความยินดี”และทำตามกระบวนการของ“มูลสูตร”ได้จริงนั่นแหละ จึงจะมี“การทำให้ในใจ(มนสิการ)”ต่อไปเกิดมรรคเกิดผลเป็น“สัมมาทิฐิ-สัมมาปฏิบัติ-สัมมาปฏิเวธ”กันได้ได้อย่าง “เป็นลำดับ” ซึ่งมันลาด ลุ่ม ราบรื่น เป็นที่น่าอัศจรรย์ยิ่งที่จะสามารถ“โยนิโสมนสิการ”ได้ดีแท้

หรือในปัจจัยที่ทำให้เกิด“สัมมาทิฐิ ๒” “โยนิโสมนสิการ”ก็สำคัญยิ่ง[พตปฎ. เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๙๓] หรือใน“ปัญญาภูตผิ ๔”[เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๔๘] ก็ยืนยันใน“โยนิโสมนสิการ” หรือ“โยนิโสมนสิการ”ใน“อวิชชาสูตร”[เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑] ก็ตาม ยิ่งใน“สุริยเปยยาลสูตร”[เล่ม ๑๙ ข้อ ๑๒๙-๑๓๖]

ยังต้องทำความเข้าใจให้ชัดเจนแจ่มแจ้งเถิด ดังนี้ เป็นต้น

“การทำให้ใจในใจ(มนสิการ)”นั้น ศาสนาต่างๆก็มีสอนกัน แต่มันไม่เหมือนของพระพุทธเจ้าง่ายๆเลย ข้าพชี้นำแม้ศาสดาเดียวกัน แท้ยัง“มิฉนาทวิภูฏี”จากคำสอนของศาสดากันได้อีก

เราก็มาพูดของ“ศาสนาพุทธ”ของเราก็แล้วกัน

“การทำให้ใจในใจ(มนสิการ)”ของพุทธนี้มันต้องได้ผ่านการศึกษา ขึ้นพบ“แสงอรุณ ๗”กันมาก่อนจึงจะสามารถปฏิบัติ“มรรคอันมีองค์ ๘”ได้(“สุริยเปยยาละที่ ๖” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๙ ข้อ ๑๒๙-๑๓๖) ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสใน“กัลยาณมิตตสูตรที่ ๑”ว่า

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อพระอาทิตย์จะขึ้น สิ่งที่ยืนก่อน สิ่งที่เป็นนิมิตมาก่อน คือแสงเงินแสงทอง(สุริยเปยยาละ=แสงอรุณ) สิ่งที่เป็นเบื้องต้น เป็นนิมิตมาก่อน เพื่อความบังเกิดแห่งอริยมรรคอันประกอบด้วยองค์ ๘ ของภิกษุ คือ ความเป็นผู้มีมิตตดิฉันนั้นเหมือนกัน

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันภิกษุผู้มีมิตตดิ พึงหวังข้อนี้ได้ ว่า จักเจริญอริยมรรคอันประกอบด้วยองค์ ๘ จักทำให้มากซึ่งอริย มรรคอันประกอบด้วยองค์ ๘ ฯ” นี่เป็น“ข้อที่ ๑”(ข้อ ๑๓๐)

และข้ออื่นอีก ๖ ข้อ จึงรวมเป็น ๗ ข้อ ได้แก่

“สัลลัมปทาสูตรที่ ๑ (ข้อ ๑๓๑) ฉันทลัมปทาสูตรที่ ๑ (ข้อ ๑๓๒) อัตตลัมปทาสูตรที่ ๑ (ข้อ ๑๓๓) ติฏฐิลัมปทาที่ ๑ (ข้อ ๑๓๔) อัปมาทสูตรที่ ๑ (ข้อ ๑๓๕) โยนิโสมนสิการสูตรที่ ๑ (ข้อ ๑๓๖)”

ข้อ ๑๓๗ พระพุทธเจ้าก็ทรงสรุปว่า “ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้ถึงพร้อมด้วยการกระทำให้มากซึ่งอริยมรรคอันประกอบด้วย

องค์ ๘ อย่างไร ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ย่อมเจริญสัมมาทิฐิ อันอาศัย วิเวก อาคัยวิราคะ อาคัยนิโรธ น้อมไปในการสละ ฯลฯ ย่อมเจริญ สัมมาสมาธิ อันอาศัยวิเวก อาคัยวิราคะ อาคัยนิโรธ น้อมไปในการสละ ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้ถึงพร้อมด้วยการกระทำใจในใจ โดยแยบคาย ย่อมเจริญอริยมรรคอันประกอบด้วยองค์ ๘ ย่อม กระทำให้มากซึ่งอริยมรรคอันประกอบด้วยองค์ ๘ อย่างนี้แล ฯ”

และยังมี“กัลยาณมิตตสูตรที่ ๒”ที่พระพุทธเจ้าตรัสขยาย รายละเอียดต่อไปอีกคือ ข้อ ๑๓๘ อีก ๗ สูตร ทั้ง ๗ สูตรนั้นก็ เพิ่มความซ้อนลึกละเอียดขึ้นไปอีกจนถึงข้อ ๑๔๖ และยังมีข้ออื่นๆ อีกที่เป็นกระบวนการเกี่ยวกับ“โยนิโสมนสิการ”ต่อไป จนกระทั่งถึง ข้อ ๑๘๒ ที่เดียว ผู้สนใจเชิงศึกษากันให้แยบคายแตกฉานเถิด

จะเห็นได้ว่า“การทำใจในใจ(มนสิการ)”นี้แหละ ถ้า“มีฉภาทิฐิ” มาแต่ต้นกันละก็ ต่อให้ผู้“มีฉภาทิฐิ”ใน“การทำใจในใจ”นั้นปฏิบัติ ให้นักหนาเคร่งครัดปานใดๆ ก็“ไม่มีห้วงบรรลุลิพพาน”หรอก

“การทำใจในใจ(มนสิการ)”นี้เป็นข้อ ๒ ต่อจาก“ความยินดี (ฉันทะ)”ใน“มูลสูตร ๑๐”เลยนะ (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘) ซึ่งเป็น การปฏิบัติธรรมที่เข้าถึง“ปรมาตธรรม”แท้ๆทีเดียว

ดังนั้น ถ้าผู้ใดปฏิบัติธรรมของพุทธ หากไม่สามารถผ่าน “แสงอรุณ ๗”อย่างสัมมาทิฐิเพียงพอ ก่อนจะมาปฏิบัติ“มรรค องค์ ๘” ก็ไม่สามารถปฏิบัติ“มรรคองค์ ๘”บรรลุ“สัมมาผล”ตามที่ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ เด็ดขาด แน่นนอนที่สุด

ซึ่งผู้ปฏิบัติใดจะมี“การทำใจในใจ (มนสิการ)”ให้มีประสิทธิภาพ “แยบคายถ่องแท้ลงไปถึงที่เกิดของจิต(โยนิโส)”จัดการ“จิต-เจตสิก-

รูป”แล้วแก้ไข“จิตในจิต”ให้เกิดผลถึงขั้น“ดับกิเลส”จนบรรลุนิพพาน”กันไม่ได้เลยจริงๆ

หากคุณไม่ผ่านกระบวนการ“แสงอรุณ ๗ (สุริยเปยยาล ๗)” นั้นมาก่อน จน“สัมมาทิฐิ”ดีพอ แล้วคุณจะได้เห็น“พระอาทิตย์”คือจะสามารถปฏิบัติ“มรรคองค์ ๘”ได้ผล ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า ต้อง “เห็นแสงอรุณ”ก่อน แล้วจึงจะได้“เห็นพระอาทิตย์”ตามมา ฉะนั้นใด ถ้าคุณไม่ผ่าน“กระบวนการแสงอรุณ ๗”นั้นมาก่อน แล้วคุณจะสามารถ“เห็นพระอาทิตย์”สำเร็จหรือ?

หรือถ้าแม้ว่าคุณไม่พบ“ได้ยินได้ฟังได้รู้”เรื่อง“โลกุตระ”อันเป็น“ธรรม”ที่“ทวนกระแสโลกียะ” และได้ลองปฏิบัติ“ศีล”ซึ่งเป็น“หลักปฏิบัติอันยิ่งใหญ่”ของศาสนาพุทธ แล้วคุณจึงจะเห็นคุณค่าของ“มรรคผล”ในการปฏิบัติ“ศีล”จริงจั่งขึ้นมา ให้คุณตัดสินใจว่า“โลกุตระธรรม”นี้มัน“น่าได้-น่ามี-น่าเป็น”หรือไม่?

ถ้าคุณไม่เกิดจิตมี“ความยินดี(ฉันทะ)”ในการจะได้“โลกุตระธรรม”อย่างแรงกล้า คุณก็จะไม่ลงทุนลงแรงปฏิบัติกันอย่างเอาจริงเอาจัง หากปฏิบัติแค่“ไม่เอาจริงเอาจัง” ปฏิบัติแค่เล่นๆหัวๆ เหลาะๆแหลๆ ก็อย่าหวังเลยว่า คุณจะบรรลุผล“โลกุตระธรรม”

แต่ถ้าคุณมี“ความยินดี”อย่างแรงกล้า คุณก็จะเอาใจใส่ ตั้งใจอุทิศหาหะวิริยะในการปฏิบัติ ..ใช่มั๊ย?

มันก็เป็นธรรมดา คุณก็ย่อมมีหวังบรรลุผลได้สำเร็จจริง

จากนั้นคุณจึงจะได้เริ่มต้นเรียนรู้“อตฺตา”หรือ“วิญญาน” อันเป็น“ตัวการใหญ่”ที่จะเรียนรู้ปฏิบัติ“จัดการ” เพื่อให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“อตฺตา ๓” ด้วย“ความไม่ประมาท” จนกระทั่ง

สามารถทำ“โยนิโสมนสิการ”ได้อย่างลุ่มลึกมาทีละขั้น”

นั่นคือ คุณต้อง“เห็นแสงอรุณ ๓”ก่อน

แล้วคุณจึงจะมาถึงลำดับที่จะ“ปฏิบัติมรรคองค์ ๘”กันได้
เป็น“มรรคผล”อย่างบริบูรณ์ลุ่มลึก

คุณจะทำเป็น“เก่งกาจ”บังอาจตัดลำดับทิ้งแล้วลัด“เห็น”
“พระอาทิตย์”ก่อนจะ“เห็นแสงอรุณ”สำเร็จได้จริง อย่างนั้นหรือ?
มันจะเป็นไปได้ยังไง?

เห็นมั้ยว่า พระพุทธเจ้าตรัสข้อเปรียบเทียบนี้ชัดเจนมาก
ซึ่งหากผู้ใดไม่เห็นความสำคัญ แม้ในความก่อน-หลังของลำดับ
หรือยังไม่เห็นความสำคัญใน“โยนิโสมนสิการ” ก็ขอยืนยันว่า
คุณล้มเหลวในการปฏิบัติธรรมในศาสนาพุทธแน่นอน

แม้ความเป็นลำดับแค่ขั้น“มาก่อน-มาหลัง”ของ“โลกุตระ-
ธรรม”ก็มีชั้นเชิงแห่งความสลับซับซ้อนที่เป็นระบบระเบียบอย่าง
“น่าอัศจรรย์”กันแล้ว (พตปฎ. เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙) ศึกษากันดีๆเถิด

ศาสนาพุทธ“คัมภีระ(ลึกซึ้ง)-พุทธพลา(เห็นตามได้ยากมาก)-
ทุรณโพธา(รู้ตามได้ยากมาก)-สันตา(สงบชนิดพิเศษพิเศษจนยากเกินจะกล่าว)-
ปณินตา(สุขุมประณีตยิ่งนัก)-อตักกาจจรา(คาดเดาเอาไม่ได้)-นิปยุณา(ละเอียดทุก
ชั้นกว่าจะถึงขั้นนิพพาน)-ปัญทิตเวทนียา(สามารถรู้ได้เฉพาะบัณฑิตเท่านั้นจริงๆ
เล่ม ๙ ใน“พรหมชาลสูตร” ตรวจดูเถิดมีอยู่มากมายหลายข้อ)

ที่นี่ มาติดตามศึกษาความเป็น“ปัญญา”กันอีกให้แตกฉาน
ยิ่งขึ้น ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“ปัญญาสูตร”(เล่ม ๒๓ ข้อ ๙๒)

“ความรู้-ความฉลาด”แบบใหม่ที่เป็น“โลกุตระ”นี้จะสามารถ
วิวัฒนาการก้าวหน้าขึ้นเป็น“ปัญญา”ได้สำเร็จ ก็ต้อง“เริ่ม”จาก

ได้สดับรับรู้“ความรู้โลกุตระ”นี้ แล้วมี“ความยินดีพอใจ”เป็นจุดเริ่มต้นก่อน จะเพราะรู้สึกว่าการแปลกประหลาดน่าสนใจก็ได้ หรืออาจจะรู้สึกว่าการช่างลึกล้ำน่าสนใจดี หรือจะมีอะไรจุดชนวนจิตเราก็ตาม นั่นคือ มีสิ่งเร้ากระตุ้นจิตใจเราให้เรามี“ความยินดี”ขึ้นมา

“ความยินดี”จึงเป็นพลังงานแม่เหล็กแห่ง“ต้นธาตุ-ต้นธรรม”ที่สำคัญมาก ในหลายๆพระสูตรต่างๆของพุทธศาสนา

ดังนั้นเริ่มต้น เมื่อมี“ความยินดี”เป็นจุดเริ่มต้น จึงนำไปสู่“ความปรารถนา” แล้วจึงเกิด“การแสวงหา”

จนกว่าจะได้“สัมผัส”จริงกับ“ตัวจริง”ของคนผู้มี“โลกุตระ-ธรรม”ในตนแท้ๆ จึงจะ“ก่อเกิดความจริง”นั้นขึ้นกับเราได้

โดย“การสัมผัสจริง”ทาง“ตาหูจมูกลิ้นกาย”กับ“ใจ”ครบความเป็น“๒” ซึ่งนี่แหละคือ“๒”คู่สำคัญ ที่มี“ภายนอก(พหิตา)”กับ“ภายใน(อชฌัตตัง)”เสมอ จึงจะได้พบกับ“ความจริง” หากขาด“ภายนอก”กับ“ภายใน”ก็ไม่ชื่อว่า“ความจริง”บริบูรณ์ ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสกำชับกำชาไว้หลายสูตรมาก ไม่ว่าจะเป็นการล่ำทับไว้ใน“วิโมกข์ ๘”กัถิ ใน“บุคคล ๗”กัถิ หรือในทุกภาวะที่เรียกด้วยพยัญชนะว่า “กาย”

การศึกษาที่ไม่มี“กาย”ให้เรียนรู้ จึงเป็นการศึกษาที่ไม่มี“ความจริง”ให้ศึกษาเลย มันก็เป็นการศึกษาที่“สูญเปล่า” เพราะไม่มี“ภาวะจริง”ให้เรียนรู้แล้ว มันก็“โมฆะ”ตั้งแต่ต้น

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติทั้งหลายที่หลงมกมายอยู่กับ“ความสูญเปล่าจากความจริง” จึงเป็น“โมฆบุรุษ”อย่างน่าสงสาร

เพราะการ“หลับตา”ปฏิบัตินั้น เมื่อ“หลับตา”เข้าไปอยู่ใน

“จิต” มันก็ไม่มีภาวะครบ“๒”ตามภาษาว่า“เพว” หรือไม่ครบความเป็น“กาย” หรือไม่มี“รูปกับนาม”ของ“วิญญาน”ให้รู้ให้เรียนกันเลย ก็ไม่มี“ความจริง”ของ“วิญญาน”ให้เรียนรู้

หรือคนผู้“หลับตา”ปฏิบัตินั้นก็ยังมีแต่“สัมผัส” มันไม่เป็น“วิญญาน”อันมี“ที่ตั้ง(ฐิตะ)”ไง! จึงไม่มี“ความจริง”ที่คนเป็นๆ สัมผัสกันอยู่ได้ๆ หลัดๆ โทนโท รับรู้พร้อมทั้งนอกทั้งในอยู่

หรือ“การหลับตา”ปฏิบัติมันมีแต่ไป“ล้าคัมมันหมาย(สัญญา)”ได้แค่“อดีต”และ“อนาคต” ซึ่งมันก็มีแต่“สัมผัส” มันไม่มี“วิญญานจริงในปัจจุบันชาติ(ทฐธรรม)”นั้นๆ

มันไม่มี“วิญญานฐิติ”ให้เรียนรู้เลย ก็เรียนรู้“โพธิปักขิย-ธรรม ๓๗”อันเป็น“โลกุตระธรรม”ไม่ได้

เป็นต้นว่า “วิญญาน”ที่ไม่มี“ตาสัมผัสกับรูปภายนอก” ก็ไม่ใช่“วิญญาน”ที่มี“ที่ตั้ง(ฐิตะ)” ก็ไม่เป็น“วิญญาน”ที่มี“ความจริง”ได้ๆ หลัดๆ โทนโทที่มี“ภาวะจริง”ให้เราศึกษาได้

หรือ“หูกับเสียง” “จมูกกับกลิ่น” “ลิ้นกับรส” “กายกับโผฏ-ฐัพพะ” ก็เยี่ยงเดียวกัน นัยะเดียวกัน หากไม่มี“ภาวะ๒”สัมผัสกันอยู่ได้ๆ หลัดๆ โทนโท ในปัจจุบันชาติก็ไม่มี“ความจริง”

การเรียนรู้“กายในกาย”ตาม“วิญญานฐิติ ๗”ก็ไม่ได้ จึงไม่สามารถเรียนรู้“เวทนาในเวทนา”ซึ่งจะต้องเรียนรู้และปฏิบัติให้บรรลู่“เวทนา ๑๐๘”สำเร็จบริบูรณ์ และ“จิตในจิต”ซึ่งจะต้องเรียนรู้อันถึง“เจโตปริยญาณ ๑๖” ก็ไม่ได้ทั้งนั้น “หลับตา”ปฏิบัติจึงไม่สามารถบรรลู่“นิพพาน”ได้สำเร็จเป็นอันขาด

โดยเฉพาะ“ธรรมในธรรม”นั้นในศาสนาพุทธมีทั้ง“โลกีย-

ธรรม” และ“โลกุตระธรรม” พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐ เมื่อไม่มี“กาย” ก็ปฏิบัติเริ่มตั้งแต่“กายในกาย” อันเป็นการเรียนรู้“โลกุตระธรรม ๓๓” แม้ข้อแรกข้อต้นของ “โพธิปักขิยธรรม ๓๓”แท้ๆ ก็เป็นไปได้เสียแล้ว

“นิพพาน”เป็น“โลกุตระธรรม”ที่มีในศาสนาพุทธเท่านั้น และพระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดอยู่ทุกๆว่า จะเรียนรู้ปฏิบัติ เพื่อกำจัดกิเลสให้หมดสิ้นได้ “พ้นความเป็นสัตว์ตาวาส ๙”สำเร็จ สัมบูรณ์นั้นต้อง ปฏิบัติในขณะที่มี“วิญญานฐิติ ๓”

ซึ่งต้องมี“กาย”เป็น“ฐานปฏิบัติ” ขาดไม่ได้เด็ดขาด ผู้“หลับตา”ปฏิบัติทั้ง“กายภายนอก”ที่มีถึง“๕ ทวาร”ไปเสีย เหลือเพียง“ทวารเดียว”เท่านั้น ไม่มี“วิญญานฐิติ” มีแต่“วิญญาน” ที่เป็น“สัมภเวสี” จึงไม่สามารถปฏิบัติตนให้“พ้นความเป็นสัตว์ตาวาส ๙”สำเร็จอย่างบริบูรณ์ได้แน่นอน

เห็นความมกมายของเดียรฉิย์ที่“หลับตา”ปฏิบัติชัดเจนนัย? ใครยังเป็นเดียรฉิย์อยู่บ้าง? ยกมือ!

และเห็นชาวพุทธยุคนี้ งามกายตามเดียรฉิย์ และได้กลายเป็นเดียรฉิย์ไปแล้ว มากกว่ามากขนาดไหน?

โดยเฉพาะตัวคุณเองนั่นแหละ สัมมาทิฎฐิพอแล้วหรือยัง? ชัดเจนหรือยังว่า ยุคนี้ ศาสนาพุทธยาวนานผ่านกาลมาถึงถึง“พุทธกัป”ของศาสนาพระสมณโคตมแล้ว มันจึงเต็มไปด้วย คนผู้มีฉิฉาทิฎฐิ เลื่อนไปจาก“โลกุตระธรรม”เนื้อแท้ของศาสนาพุทธ ไปจริง ดังที่เห็นและเป็นอยู่

ซึ่งยุคพระพุทธเจ้าอุบัตินั้น พระองค์ก็ต้องกอบกู้ช่วยดึง

ชาวเดียรถีย์พวกนี้ที่หลงจมดิ่งมิดหนกอยู่ใน“โลกียะ”ให้“หลุดพ้น” ขึ้นมาสู่“โลกุตระ”อันเป็น“ความรู้-ความจริง”ชนิด“อื่น”ที่ใหม่เอี่ยม ยังไม่เคยมีในโลก เพราะเป็นธรรมชาติ“ทวนกระแสโลก” อันเป็น “อุตตริมนุสสรธรรม(คุณวิเศษ)”ของพระพุทธเจ้าอันเกินกว่ามนุษย์ทั้งหลายจะสามารถค้นพบได้

ไม่ผิดเพี้ยนไปจากคำพยากรณ์ของพระพุทธเจ้าใน“อาถรรพสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๗๒) ยืนยัน“ความจริง”ทั้ง“โลกียธรรม”ทั้ง“โลกุตระธรรม”ว่า“เสื่อมกันหนักทั้ง ๒ ประเด็น

แม้แต่“โลกียธรรม”ก็เสื่อมอย่างจัดจ้าน ด้วยเดรัจฉาน ไสยศาสตร์หรือลางายศสรรเสริญสุข ต่างหลงจมมกมายกันหนักมากเต็มไปทั้งวงการพุทธศาสนา

ยิ่ง“โลกุตระธรรม”แล้ว แม้แต่ปราชญ์ทางศาสนาพุทธแท้ๆ ก็ยังยากที่จะมี“ปัญญา”รู้จรรู้แจ้งรู้จริงตั้งแต่คำว่า“กาย” จึงจะหาผู้รู้ที่“พ้นลี้กกายทิฏฐิ”ได้จริงๆ นั้นยากมาก

“ปัญญา”นั้นไม่ใช่“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็น“เนโก”นะ! ทุกวันนี้มีแต่“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็น“เนโก” หา“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็น“ปัญญา”เกือบไม่ได้แล้ว ความเกิดขึ้น ตั้งอยู่ เสื่อมไป แม้กับศาสนาจึงจริงที่สุด เชื่อหรือยังละ ว่า ปัจจุบันนี้ ชาวพุทธเสื่อมไปจากศาสนาของตนไปจริงขนาดๆ ไหน?

นัยะต่างๆ ที่อาตมาสาธยายมานี้ ล้วนคือ“ความรู้”และ “ความจริง”ที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ แล้วนำมาประกาศให้ มนุษย์โลกรู้ตามเรียนตาม แต่ถึง พ.ศ.นี้(พ.ศ. ๒๕๐๐)จะหามนุษย์

ชาวพุทธที่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลกุตตรธรรม”กันไม่ได้แล้ว

“โลกุตตรธรรม” ที่พระพุทธรเจ้าทุกพระองค์เป็น“เจ้าของธรรม(ธรรมสามิ)”นี้ ผู้จะมี“ความรู้-ความจริง”ต้องได้ยินได้ฟังจากพระโอษฐ์พระพุทธรเจ้าโดยตรง หรือจากลัทธิตบรูฐ หรือจากผู้อยู่ในฐานะครู กันเป็นเบื้องต้น และก็ต้องเรียนรู้ให้“ลัมมาทิฏฐิ”

จึงจะสามารถเกิด“ปัญญา”ขึ้นมาได้ เป็นข้อที่ ๑

ซึ่งชัดเจนนะ ว่า ผู้จะเกิด“ปัญญา”นั้นจะต้องได้รับการถ่ายทอดจากพระโอษฐ์พระพุทธรเจ้าหรือจากลัทธิตบรูฐ หรือจากผู้อยู่ในฐานะครูก่อนอื่นใด

แล้วจึงจะวิวัฒน์พัฒนาก้าวหน้าขึ้น“ได้ปัญญา(ปัญญายติ, สัมมปัญญา)”ที่ยังไม่ได้ ก็ได้เพิ่มขึ้นไปตามลำดับๆเป็น“ปัญญาข้อ ๒”ไปถึง“ปัญญาข้อ ๘” จนกระทั่งจบด้วยการรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“คุณ”และ“โทษ” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเกิด”และ“ความดับ”ของ“อุปาทานขันธ ๕”ลัมมบุรณ จึงจะเป็นผู้พบ“อนัตตา”ภาวะแท้

เมื่อถึงกึ่งพุทธกาลปานนี้ ความเลื่อมที่เกิดขึ้นย่อมมีจริง

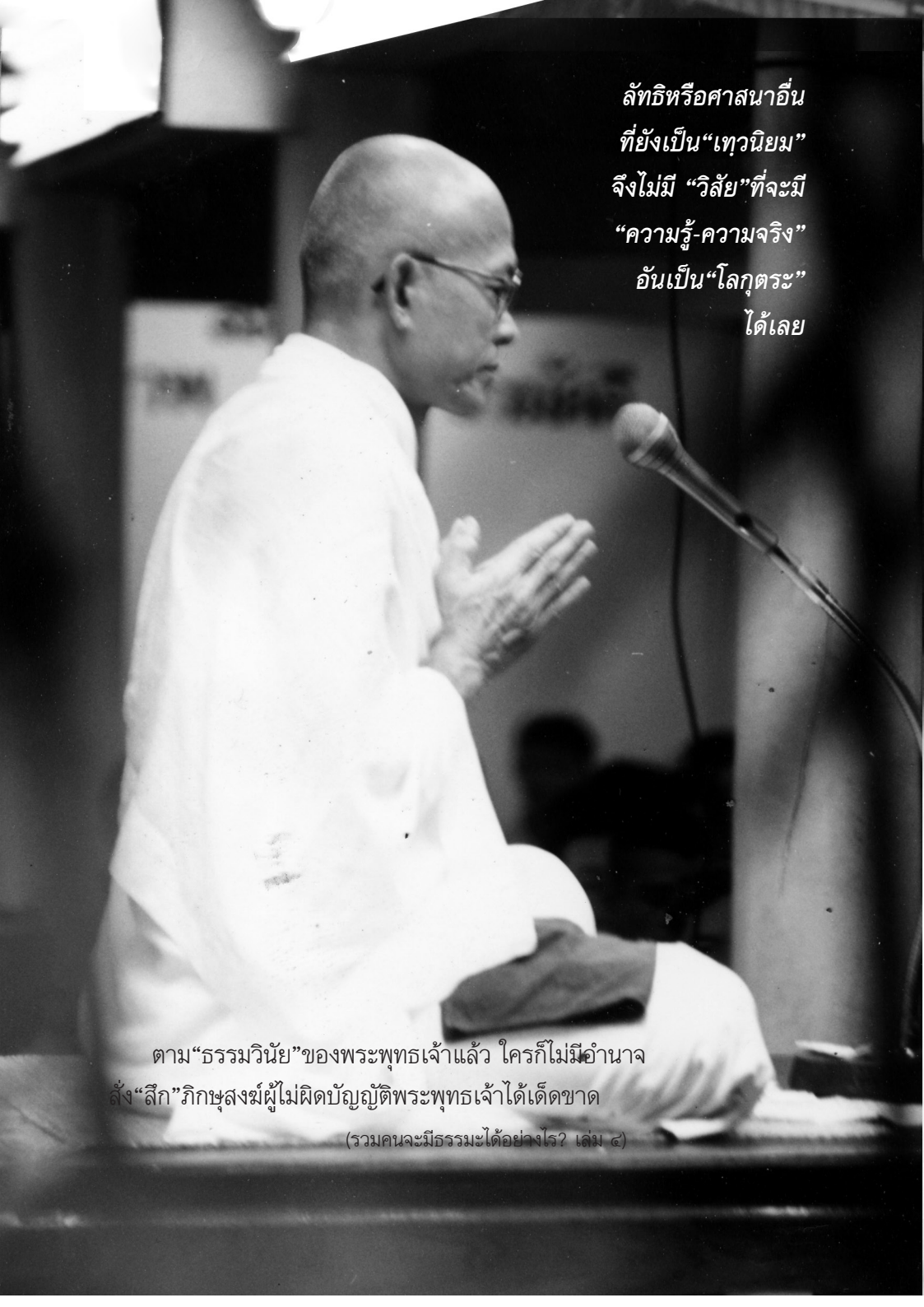
แต่ศาสนาพุทธก็พึงจะกึ่งพุทธกัปป์แห่งกาลของศาสนาพระสมณโคดม ยังไม่ถึง“กาล”เลื่อมอย่างสิ้นสุดแน่นอน ยังไม่สิ้นไร้ไม้ตอกไปเสียทีเดียวดอก

ผู้ยังมี“ภูมิรู้โลกุตตรธรรม”ยังไม่หมดสิ้นไปเสียทีเดียวแน

พระพุทธรเจ้าตรัสว่า ตราบใดที่ยังมีผู้ปฏิบัติดีประพฤดีชอบอยู่ โลกไม่วางจากพระอรหันต์ ก็ต้องยังเป็นจริง

ก็เหลือเพียงว่า แล้ว“ผู้ปฏิบัติดี ประพฤดีชอบ”เป็นไหน?

ตั้งใจศึกษากันดีๆ ศาสนาพุทธมีคำสอนหัวใจหลักคือ

ลัทธิหรือศาสนาอื่น
ที่ยังเป็น“เทวนิยม”
จึงไม่มี “วิสัย”ที่จะมี
“ความรู้-ความจริง”
อันเป็น“โลกุตระ”
ได้เลย

ตาม“ธรรมวินัย”ของพระพุทธเจ้าแล้ว ใครก็ไม่มีอำนาจ
สั่ง“สึก”ภิกษุสงฆ์ผู้ไม่ผิดบัญญัติพระพุทธเจ้าได้เด็ดขาด

(รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร? เล่ม ๔)

“มรรคองค์ ๘” มี“โพชฌงค์ ๗” ซึ่งเป็น“โลกุตระ”ที่ชาว“โลกียะ” อันเป็น“เทวนิยม”กันนั้น ไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันได้

เพราะ“โลกุตระศาสตร์”อยู่ในชั้น“อจินไตย(อันบุคคลไม่ควรคิด)” ซึ่งเป็น“ความรู้-ความจริง”ที่เกินมนุษย์“โลกียะ”หรือ“เทวนิยม”แม้ จะเฉลียวฉลาดขั้นอัจฉริยะปานใดๆ ถ้ายังอยู่ใน“ลัทธิ”หรือยังอยู่ใน “ศาสนาเทวนิยม” ก็เกิด“ปัญญา”ไม่ได้

“ปัญญา”เป็น“โลกุตระ” “ปัญญา”เป็น“อจินไตย”

ซึ่งชาวโลกียหรือเทวนิยมจะพอรู้ได้อย่างเก่งก็เพียงตาม ประสาทความรู้“เฉโก” หรือยังเป็นแค่“ตรรกศาสตร์”เท่านั้น

พระพุทธเจ้าตรัสรู้“อจินไตย ๔” อจินไตยเป็น“พุทธวิสัย” ซึ่งพระองค์ทรงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้ง“พุทธวิสัย-ฌานวิสัย-กรรมวิบาก-โลกจินตา(ความคิดเรื่องโลก)” [พระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๗๗]

ดังนั้น ลัทธิหรือศาสนาอื่นที่ยังเป็น“เทวนิยม” จึงไม่มี “วิสัย”ที่จะมี“ความรู้-ความจริง”อันเป็น“โลกุตระ”ได้เลย

ขนาดชาวพุทธเองแท้ๆ กว่าจะได้“ปัญญา”มาใช้“กำจัดกิเลสได้จริงนั้น ก็ต้องพากเพียรเรียนรู้อุตสาหะปฏิบัติเกิดมรรคเกิดผลได้จริงไปตามลำดับ ซึ่งจะต้อง“มีปัญญา”มาเป็นพลังงานวิเศษ(อภินิหารธรรม)กำจัดกิเลสได้หมดสิ้นเป็นอรหันต์ หรือเป็น “อเสขบุคคล”ที่สุดเป็น“ปัญญาวิมุตติ” และ“อุกโกฏวิมุตติ”

กว่าจะพัฒนา“ปัญญา”ขึ้นมาได้เป็นลำดับๆ จาก“ปัญญา”เจริญเป็น“ปัญญินทรีย์” ที่สุดจะเจริญเป็น“ปัญญาพละ”ก็ต้องมี กระบวนการของ“ศรัทธา-วิริยะ-สติ-สมาธิ-ปัญญา”ร่วมกัน

ซึ่ง“ปัญญา”จะต้องปฏิบัติให้เกิดได้สำเร็จต้องมี“ธรรมวิชัย

ลัมโพฆฌงค์-ลัมมาทิฏฐิ-มคคังคัง” เป็น“ธรรม ๓ องค์”ปฏิบัติจึง
จะเกิด“ปัญญา”ขึ้นมาได้

หากไม่มี“ธรรม ๓ องค์”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส ก็ขอยืนยัน
ว่า จะเกิด“ปัญญา”ไม่ได้

เช่น สาย“หลับตา”เชื่อกันว่า “หลับตา”ทำสมาธินั้นแหละ
เมื่อเกิด“สมาธิ”ดีที่สุดแล้ว“ปัญญา”จะโผล่ผุดขึ้นมาให้“รู้”เอง

แล้วนับเอา“ความรู้”นี้เองว่า เป็น“ปัญญา” ซึ่งผิดถนัดทีเดียว
นั่นมันแค่“สัญญา”ของตณฺๆ เท่านั้น ที่อยู่ใน“อดีต ๑๘”หรือ “อนาคต
๔๔”เท่านั้น

ไม่มี“ความรู้”ที่เรียกกันว่า“ปัญญา”ที่เป็น“โลกุตระ”เกิดได้
เลยเป็นอันขาด

ศึกษากันให้คมๆ แม่นๆ ลึกๆ แดกฉานดีๆ เกิด แค่คำว่า
“สัญญา”กับ“ปัญญา”นี้ ก็เข้าใจ“ความแตกต่าง และความเหมือน”
ของ ๒ คำนี้กันได้ก่อนเถิด

ไม่เช่นนั้นก็ไปไหนไม่รอดหรอก แค่ ๒ คำนี้ก็“สำคัญ
มันหมาย”กันให้“วิปลาส”หรือเป็น“อย่างเดียวกัน”ไม่ได้แล้ว
นัยะอื่นๆ อีกมาก ก็คงยากยิ่งที่จะเรียนรู้ได้ลัมมาทิฏฐิรอบถ้วน

การเข้าใจ“อาการ ลิงคะ(ความแตกต่างกัน) นิमित อุเทศ”ได้
บริบูรณ์หรือสมบูรณ์จริงนั้น ไม่ใช่่ง่ายๆ เลย

คำว่า “ลิงคะ”ที่หมายถึง“ความแตกต่างกัน”หรือ“เพศ” ที่
ผู้เรียนรู้จะสามารถแยกแยะ“วิจัย”ได้ถึงขั้นคนผู้นั้นเกิด“ธรรมวิจัย
ลัมโพฆฌงค์”ได้จริง จึงไม่ใช่สามัญปกติทั่วไปของสาธารณะ

แต่เป็น“โลกุตระธรรม”ของ“พุทธศาสนา”แท้ๆ โดยเฉพาะ

ซึ่งเป็น“ธรรมวิชัย”ที่ถึงขั้น“สัมโพชฌงค์”ทีเดียว

“สัมโพชฌงค์”หมายถึง “องค์แห่งความตรัสรู้”กันเลยทีเดียวนะ! ไม่ใช่“การวิชัยธรรม”หรือ“ธรรมวิชัย”สามัญทั่วไปของอะไรๆสามัญทั่วไปแน่นอน

“ธรรม ๓ องค์”หรือ“องค์ธรรม ๓ ข้อ”ที่หมายเอาเฉพาะ“ธรรมวิชัยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-มัคคังคะ”นี้ จึงเป็นเรื่องของ“โลกุตระธรรม”ของพระพุทธเจ้าเฉพาะโดยตรง เป็นสำคัญ

แต่อาจจะประยุกต์เอานัยสำคัญไปใช้ในการวิชัยอะไรอื่นๆก็ได้ ถ้าสามารถ ก็ยิ่งดีเสียอีก เพราะมันละเอียดประณีตบริบูรณ์ล้นบูรณ์ ลึกล้ำกันจริงๆ

ในโลกแห่ง“โลกุตระธรรม”ของพระพุทธเจ้านั้นต้องเอาตนเองมาศึกษาเรียนรู้และปฏิบัติพิสูจน์ด้วยตนเอง(สันทิฏฐิโก)เต็มตัวและด้วย“ความยินดี(ฉันทะ)”เต็มใจจริงๆอีกด้วย จึงจะหวังหรือสามารถบรรลุความสำเร็จกันล้นบูรณ์

เริ่มต้นตั้งแต่เข้ามาศึกษาพุทธศาสนาโดยเฉพาะมุ่งเข้าหา“โลกุตระธรรม”เท่านั้น จะต้องเริ่มด้วย“สัมมาทิฏฐิ”เป็นข้อแรกเป็นประธานต้นทางของการดำเนินไปต่อในทุกอย่าง

และ“องค์ธรรมที่สำคัญยิ่ง”ที่จะใช้ปฏิบัติให้เกิด“โลกุตระธรรม”ได้นั้นก็คือ “มรรคองค์ ๘”คือ“มัคคังคะ”นี้เท่านั้น

“ทางอื่นไม่มี”เด็ดขาด มี“ทางนี้”ทางเดียว ไม่มีทางอื่น”ที่พระบาลีว่า “เอเสวะ มัคโค นัตถัญญิ”ยืนยันอยู่ชัดๆ

ใครก็อย่าตะแบงไปเข้าใจว่า มีทางอื่น ทางใดกันอีกเลย

และใน“ทางเดียวนี้”พระพุทธเจ้าก็ตรัสย้ำอีกว่า“สัมมา-

ทฤษฎี”ต้องเป็นประธาน และ“สัมมาทฤษฎี”ก็มี“๑๐ ข้อ”

เมื่อผู้ใดเริ่มมี“สัมมาทฤษฎี”ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสไว้มีชัดเจน คือ “สัมมาทฤษฎี ๑๐ ข้อ”นี้แหละ ที่เป็นประธานของ“องค์แห่งมรรค” หรือ“มรรคทั้ง ๘ องค์”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ “มหาจิตตาริสกสูตร”) และ“สัมมาทฤษฎี ๑๐”นี้มีครบแล้วที่จะให้คนยุคไหนๆก็ตาม ที่จะใช้“สัมมาทฤษฎี ๑๐”นี้เป็นเครื่องใช้ติดตามเรียนรู้อุปนิสัยบรรลุ ได้บริบูรณ์สมบูรณ์

ซึ่งใน“สัมมาทฤษฎี ๑๐ ข้อ”นั้น “ข้อที่ ๑๐”สำคัญที่สุด

หากไม่“สัมมาทฤษฎี”กันในข้อที่ ๑๐ นี้เสียแล้ว โดยไปหลงผิด ยึดเอาคนผู้ไม่ใช่“ผู้ดำเนินชอบ(สัมมัคคตา) ไม่ใช่“ผู้ปฏิบัติชอบ(สัมมา-ปฏิบัติชานา) ว่า เป็นผู้“สัมมาทฤษฎี” ไป“เห็นผิด”ยึดผู้“ไม่ใช่“ผู้ดำเนิน ชอบ-ผู้ปฏิบัติชอบ”หรือไม่ใช่“สยง อภิญญา”ตามที่ระบุไว้ใน“ข้อที่ ๑๐”ของ“สัมมาทฤษฎี ๑๐”นี้แหละ ก็หวังได้ว่า ต้องได้“มิจฉาสังกัปปะ-มิจฉาวาจา-มิจฉากัมมันตะ-มิจฉาอาชีวะ-มิจฉาวายามะ-มิจฉาสติ-มิจฉาสมาธิ”แนวยิ่งกว่าแน่

และ“ข้อที่ ๑๐”นี้ ก็คือ “ผู้ดำเนินชอบ ผู้ปฏิบัติชอบ ซึ่งประกาศโลกนี้ โลกหน้าให้แจ่มแจ้ง เพราะรู้ยิ่งด้วยตนเอง(สยง อภิญญา)ในโลกมีอยู่”

คำว่า ในโลก“มีอยู่”นั้น ก็หมายถึง “ในโลกขณะนี้” หรือ “ในโลกยุคปัจจุบันนี้”นี้แหละ มีมั๊ย? มี“สยง อภิญญา”หรือ“ผู้ดำเนิน ชอบ ปฏิบัติชอบ”มั๊ย?

ถ้าโลกยุคนี้“ยังมี” ก็ต้องค้นหา ตามหา “คนผู้นี้”ให้พบ แล้วจึงจะได้เรียนรู้อุปนิสัยถ่ายทอด“โลกุตระธรรม”จากท่านได้จริง

แต่ถ้าโลกยุคนี้“ไม่มีแล้ว”จริง ก็แน่นอน ว่า นั่นคือ โลกยุคนี้ได้สิ้นสุดความเป็น“สารลัจะ”ของพุทธแท้ไปแล้วจริง

ในวงการศาสนาพุทธก็คงเป็นไปแค่“โลกียธรรม”ที่มันก็แค่“ธรรมะ”สามัญปกติที่โลกพึงมีกันอยู่ทั่วไปอยู่ในสากลโลกปกติ

ผู้คนในยุคปัจจุบันก็ต้องได้อาศัย“ธรรมะ”ที่คนได้เสื่อมไปจาก“โลกุตระธรรม”ของศาสนาพุทธไปแล้ว ไม่มีใครฟื้นหรือนำ“โลกุตระธรรม”กลับคืนขึ้นมาให้มนุษย์โลกยุคนี้อีกแล้ว แน่แน่นอน

แต่นี้เพิ่งยุคกึ่งพุทธกาล พ.ศ. ๒๕๖๔ เท่านั้นเอง อย่าเพิ่งสรุปจบเองง่ายๆเลย ว่า “โลกุตระธรรม”ของพระพุทธเจ้าหมดสิ้นไปแล้ว ลองใช้“ความพยายาม”ตามหา ค้นหาจนจริงๆหน่อยเถิด

ถ้ายังเห็นว่า“โลกุตระธรรม”คือ“ธรรม”ที่เป็น“คุณวิเศษ(อุตริมนุสสรธรรม)ที่ไม่ใช่ว่า จะพาไปสู่“นิพพาน”เท่านั้น แต่“โลกุตระธรรม”นี้พามนุษย์เจริญ พาโลกเจริญกันขึ้นจริงๆ และเป็น“ธรรมะ”ที่ใช้กับมนุษย์แล้วจะเจริญอย่าง“วิเศษ”ที่เป็น“ธรรมอันเหนือกว่ามนุษย์(อุตริมนุสสรธรรม)”ทั้งหลายจะสามารถค้นพบได้เท่าเทียมนั่นเอง

เพราะ“โลกุตระธรรม”เป็น“ความตรัสรู้”ของพระพุทธเจ้าที่เป็น“ยอดคน”ผู้ทรงค้นคว้าศึกษาพิสูจน์“การสร้างคน”ให้สามารถปฏิบัติพัฒนาดตนเองเจริญขึ้นมี“ความประเสริฐในความเป็นคน”ได้สำเร็จเป็น“วิทยาศาสตร์”แท้ๆที่ไม่ใช่แค่เป็น“วิทยาศาสตร์ทางวัตถุ”เท่านั้น แต่เป็น“วิทยาศาสตร์ทางจิตวิญญาณของมนุษยชาติ”กันจริงๆ

ดังนั้น ถ้าใครสนใจจะเป็นคนเจริญเป็นคน“อารยะหรืออริยะหรืออาริยะ”ซึ่งภาษาอังกฤษก็คือ civilize นั่นแหละ แต่

พระพุทธเจ้าทรงเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่สามารถทรงค้นพบ“สูตร” หรือ“ทฤษฎี”ยิ่งใหญ่ที่สามารถทำให้มนุษย์พัฒนาตนเองเจริญขึ้น มี“ความประเสริฐ(อารยะ)ในความเป็นคน”ได้สำเร็จแท้จริง

โดยค้นพบถึงขั้นมี“สูตรสำเร็จ”หรือมี“ทฤษฎี”ที่ยิ่งใหญ่ สามารถให้คนศึกษานำมาปฏิบัติพิสูจน์เกิด“ผลสำเร็จ”เป็น“ความประเสริฐ(อารยะ)ในตนยืนยงได้ในสังคมโลกยุคปัจจุบันนี้ ว่ามี “คนในโลก”พิสูจน์สำเร็จ “ดำเนินชีวิตชอบ ปฏิบัติชอบ”กันอยู่เป็น “สังคมชุมชนหมู่บ้านของมนุษย์”ให้สัมผัสได้ พิสูจน์ได้ อย่างน้อย ก็คือ “ชาวโศก”นี่เอง เชิญมาดูได้

ที่พูดออกไปนี้ มันเหมือนเป็น“การทำทนาย” จึงดูไม่ได้เลย!

แต่ไม่ใช่“การทำทนาย”หรอก พระพุทธเจ้าใช้ศัพท์เรียกว่า “เอหิภัสสโก” ซึ่ง“พฤติกรรมที่เป็นไปได้แล้ว(Conditioned)”อย่างนี้ เมื่อเกิดขึ้นเป็นจริงแล้วในโลก มันก็เป็น“ความจริง”ที่ปรากฏขึ้นจริง แล้วก็มี“ความจริง”นี้เกิดขึ้น ดำเนินไป ปฏิบัติกันไปตามที่ตนเป็นได้จริงอยู่ ตามความเป็นจริง

ทั้งพิสูจน์“ความจริง”อีกประเด็นก็เป็นจริงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้คือ “ตราบที่มีผู้ดำเนินชีวิตชอบ ปฏิบัติชอบอยู่ตราบใด โลกไม่ว่างจากพระอรหันต์” แม้พ.ศ. ๒๕๐๐ ปีผ่านไปจะมีความเสื่อมไปมากก็ตาม ถ้ามี“ผู้ดำเนินชีวิตชอบ ปฏิบัติชอบ”จริง โลกก็มีพระอรหันต์ได้สำเร็จจริงแน่นอน

แต่คนที่จะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง“ความเป็นอรหันต์”ในคนได้อย่างไร “สัมผัสปฏิสนธิ”นั้น“ยากมาก”แล้ว แม้จะเป็นปราชญ์ทางปริยัติเก่งขนาดไหนก็ตาม ก็ไม่ใช่จะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงว่าท่านผู้ใดเป็น“อรหันต์”

แต่ เพราะกาลเวลาได้ผ่านมาถึงถึงพุทธกาลแล้วชาวพุทธย่อม
เลื่อนไปจาก“โลกุตระธรรม” ทั้งที่ได้สำคัญผิดไปจากทั้ง“พญานาคราช”
ทั้ง“สภาวะลัทธิ”ที่เป็น“โลกุตระ”จริง

ตามที่พระพุทธเจ้าก็ได้ทรงพยากรณ์ไว้แล้ว(อ้างอิงมาแล้ว)

“ความรู้”ยุคนี้จึงพากัน“สำคัญผิด”ในความเป็นอรหันต์
หรือในความเป็น“อารยคุณ”แท้ๆไปแล้ว โดยไปหลงนับถือเอา
“อรหันต์เก๊”เพราะเป็น“อรหันต์เดา”กัน เนื่องจากได้สอนกันผิดๆว่า
“ผู้บรรลุธรรมแล้ว บอกใครไม่ได้” จึงได้แต่“เดา”เอาว่าคนไหน
จะเป็น“อรหันต์”

“คนจริง-ความจริง”จึงยืนยันกับสังคมชาวพุทธยุคนี้ยากมาก
ยิ่งๆ เพราะไม่มี“วิชา” ศึกษาปฏิบัติกันก็มีแต่“มิจฉาทิฐิ”

เพราะไปบัญญัติสิ่งที่พระพุทธเจ้าไม่ได้บัญญัตินั่นเอง

ที่สำคัญมากยิ่งขึ้นยิ่งยวดก็คือ ชาวพุทธได้“เลื่อนไปจาก
โลกุตระธรรม” ยุคนั้นนั่นมัน“เป็นจริง”ตามที่พระพุทธเจ้าได้ทรงพยา-
กรณ์ไว้ ดัง“อาถรรพ์”ที่ได้นำมาอ้างอิงยืนยันซ้ำๆมามากแล้ว

ดังนั้น เมื่อเจ้าตัว“ผู้ดำเนินชอบ ผู้ปฏิบัติชอบ”แล้ว เปิดเผย
อารยธรรมที่เป็น“โลกุตระ”อันจริง หรือบอกแจ้ง“ตนเอง”แก่สังคม
ภายนอก แก่สาธารณชนออกไป ซึ่งก็เป็นการเปิดเผยด้วยใจจริงที่
บริสุทธิ์ ไม่ได้มี“จิตอยากอวดอยากโอ้อวด”(ไม่เป็น“สาถะยจิต”แต่อย่างใด)
การบอก“ความจริง”หรือเปิดเผยประกาศ“โลกุตระธรรม”ที่เป็น
“ธรรมทวนกระแสโลก”ขึ้นมาในยุคนี้ จึงเป็น“การค้านแย้ง”กับคน
ยุคนี้ มันก็ต้องเกิดขึ้นจริงแน่นอน “ความจริง”เป็นเช่นนี้เอง(ตถตา)

ผู้“มิจฉาทิฐิ”ได้หลงผิดยึดเอา“โลกียธรรม”เข้าไปเต็มที

นั่น เขาก็ต้อง“ค้านแย้งเต็มประตู” เพราะเขา“ได้หลงเชื่อสิ่งที่เขายึดมั่นถือมั่น”แล้วจริง มันก็ต้องเกิดเหตุการณ์“ขัดแย้ง”กันจริงๆ

โดยเฉพาะในยุคที่คนในโลก“มิฉนาทวิภูฏี”ได้ไปหลงยึดเอา“โลกียธรรม”เป็นสิ่งที่น่าได้น่ามีกันแล้วอย่างไม่รู้สึกรู้สาหน้าตาเฉย และยึดเอาอย่าง“หลงตนว่า‘ตนถูกต้องถ่องแท้’กัน”เพราะปล่อยให้“อุปกิเลส ๑๖”ในตนงอกงาม ไพบูลย์ จึงยิ่ง“อวิชชา”หนักกันใหญ่

เมื่อผู้“สัมมาทิฏฐิ”จริงเปิดเผย“ความจริง”ออกไปให้ผู้หลงผิดไปแล้ว ได้ยินได้ฟังเข้า มันจึงเป็น“ความแปลกประหลาด”ที่เกิดขึ้นมา“หักล้าง”สิ่งที่เขาเชื่อถือยึดถือผิดอย่างปักมันแล้ว

อาตมาจึงต้องหนักหนาสาหัสสุดๆ ที่ต้องใช้“ความพยายาม(วายามะ)”อย่างมากตลอดที่ทำงานกอบกู้ฟื้นฟู“โลกุตตรธรรม” ขึ้นมาจากที่คนชาวพุทธในยุคที่ผ่านกาลเวลามากกว่า ๒,๕๐๐ ปีตามที่“จริง”

และยิ่งอาตมาทำงานมาตั้ง ๕๐ ปีแล้วยังมุ่งมั่นใจยิ่งขึ้นๆว่า “ความจริง”มันเป็นเช่นนี้เอง(ตถตา) นั่นก็คือ ยุคนี้พุทธศาสนาผ่านมา ๒,๕๐๐ ปี “โลกุตตรธรรม”ได้เสื่อมจริงๆ เช่นที่มี“ปรากฏการณ์”ในชาวพุทธทั้งหลายให้เห็นจริงจาก“ความเป็นจริง”อยู่ในยุคปัจจุบันนี้ โด่งๆโทนโทนี่!

คำพยากรณ์ของพระพุทธเจ้าใน“อาณิสสูตร”ไม่ผิดเลยจริงๆ

อาตมาก็จึงยังต้องทุ่มเท“ความพยายาม(วายามะ)”ให้มากยิ่งขึ้น แม้สังขารร่างกายจะล่วงเลยผ่านวัยมาถึงย่างขึ้นปีที่ ๘๗ นี้แล้ว ก็ได้พยายาม“ประคองสังขารให้อยู่ให้ได้ยาวนานต่อไปอีก” เพื่อทำงานเปิดเผยสิ่งที่มันใจสุดๆว่า“จริงยิ่ง”นี้ ให้ได้ครบๆมากๆ

อาตมาก็ยิ่งซาบซึ้งประทับใจ เลยประทักใจชัดยิ่งขึ้นๆว่า

“ความพยายาม(วายามะ)”นี้เป็น“ยอดพลังงานสำคัญแท้จริงๆ”ที่ทำให้บรรลุ“ความสำเร็จ”ได้ทุกสรรพสิ่งใน“กาล”

ดังนั้น “ความสำเร็จ”ที่“สัตว์”ผู้มี“วิญญาน”ทุกชนิดจะบรรลุผลที่“สุด”แห่ง“ความรู้-ความจริง”ถ้วนสิ้นเอกภพมหาจักรวาล กระทั่ง“จัดการตน(อัตตา-อาตมัน-ปรมาตมัน)”ที่อุบัติขึ้นมา“จับตัวกันขึ้น”เป็น“จิตนิยาม”อยู่ใน“กาล”ที่เป็น“เทวนิยม”นิรันดร์นั้นได้

กระทั้งสามารถทำ“จิตนิยาม”หรือ“วิญญาน”หรือ“อัตตา-อาตมัน-ปรมาตมัน”ให้สลายสิ้นสูญไปเป็น“อุตุนิยาม(ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม)”สำเร็จเป็นนิรันดร์ ก็ด้วย“ความพยายาม”พากเพียรอดทนหาศึกษาฝึกฝนพระองค์เอง อย่างยิ่งยวดบำเพ็ญบารมีด้วย“กรรม” สังสม“สัมภารวิบาก”นับเป็นล้านๆ“ชาติ”อยู่ในวัฏฏสงสารของ“กาล”

ที่ลุดตรัสรู้“ความจริง”ด้วย“ความรู้”ที่ชื่อว่า“สัพพัญญุตญาณ”ทั้ง“กรรม”ทั้ง“กาล”ทั้ง“กอด”หรือ God ได้ลัมบุรณ์เป็นที่ลุด

พระพุทธรเจ้าบรรลุ“ความรู้(สัพพัญญุตญาณ)”แล้วนำมาเปิดเผย“ความจริง(ลัจจะทุกสรรพสิ่งในเอกภพมหาจักรวาลและ“วิญญาน”หรือ“อัตตา-อาตมัน-ปรมาตมัน” ถึงที่ลุดครบ“กรรม”ครบ“กาล”ครบ“กอด(God)”

นั่นคือ สามารถทำให้“อัตตาหรืออาตมันหรือปรมาตมัน”ไม่ว่า“ปรมาตมัน”นั้นจะยิ่งใหญ่สุดยอดใหญ่แค่ไหนปานใดอันจะพึงนับกันอยู่ใน“ความมี” ให้เป็น“ความไม่มี” กระทั่ง“อัตตา-อาตมัน-ปรมาตมัน”ดับสิ้นสูญหายไปจาก“กาล”นิรันดร์ได้สำเร็จจริง ไม่เหลืออะไรเลยที่จะ“ไม่รู้-ไม่เป็นความจริง”กันอีก

จึงประสพ“ความจบ”ทั้งใน“ความมี”และใน“ความไม่มี”ครบลัมบุรณ์ทั้ง“สมุทัย”ทั้ง“นิโรธ” อันเป็น“เทว”สูงสุดเป็น“จริง”

จึงสามารถจัดการกับประดา“เทว”ทั้งหมดทั้งสิ้นได้บริบูรณ์
ลัมบุรณก็ต้องใช้“ความพยายาม(วายามะ)”นี้แหละเป็น“ยอดพลัง”นำ
กระบวนการทั้งหลายคู่กับ“สติ”สำคัญที่สำคัญยิ่งๆ กันจริงๆ แท้ๆ

ความเป็น“เทว(๒)”คู่หูพิเศษของชาว“อเทวนิยม”จึงสามารถ
บรรลุลหรรณด้วย“ความพยายาม”คู่ไปกับ“สติ”ใน“มรรคองค์ ๘”นี้เอง

ก็“ตั้งใจ”ศึกษา และใช้“ความพยายาม”ให้มากสักหน่อย
กันเถิด ที่จะได้“รู้”ว่า “ความประเสริฐ”หรือ civilize ที่พระพุทธเจ้า
ทรงค้นพบมาได้นั้น มี“สูตรสำเร็จ”หรือมี“ทฤษฎี” อย่างไร?

“สูตรสำเร็จ”หรือ“ทฤษฎี”ที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบนั้น
ก็รู้กันดีทั่วไปอยู่แล้ว ว่า คือ “มรรคองค์ ๘”

แม้อาตมาจะนำ“สูตรสำเร็จ”หรือ“ทฤษฎี”ที่ยิ่งใหญ่ของโลก
ขึ้นมายืนยันต่อสังคมพุทธยุคนี้อีกว่า “จรรยา ๑๕ วิชชา ๘” แต่ก็ไม่
ได้หมายความว่า อาตมาล้มล้าง“มรรคองค์ ๘”ลงไปนะ!

“มรรคองค์ ๘”ก็ยังคงเป็น“สูตรสำเร็จ”หรือ“ทฤษฎี”ที่
ยิ่งใหญ่เป็นหนึ่งในโลกอยู่นั่นเอง ไม่ได้ด้อยค่าลงไปดอก

และใน“มรรค องค์ ๘”นี้เอง นอกจากจะมี“ลัมมาทิฏฐิ”เป็น
ประธานแล้ว ใน ๘ ข้อนั้น พระพุทธเจ้าก็ทรงชี้ชัดตำแหน่งแห่งที่
ที่เรียกว่า “ฐานปฏิบัติ”กันจริงๆ ก็คือ “สังกัปปะ-วาจา-กัมมันตะ-
อาชีวะ”ซึ่งต้องใช้“ความพยายาม(ลัมมาวายามะ)”กับใช้“สติ(ลัมมาสติ)”
เป็น“๒ สหาย”ตัวช่วย“คู่เอก”สำคัญที่สุด ที่จะนำพาการปฏิบัติ
ไปสู่ผลคือ“นิพพาน”สำเร็จบริบูรณ์ลัมบุรณได้

กว่าจะบรรลุ“นิพพาน”สำเร็จบริบูรณ์ลัมบุรณได้นั้น จะ
ต้องใช้“ความพยายาม(วายามะ)”นี้แหละเป็น“พลังงานหลัก”

ซึ่งจะต้องเป็น“ความพยายาม”ถึงขั้น“ล้มมาวายามะ”ทีเดียว
ถ้า“ความพยายาม”นั้นไม่ถึงขั้น“ล้มมาวายามะ”ก็หมด
สิทธิ์ที่จะบรรลุ“นิพพาน”เป็นแน่นอน

ธรรมดาปกติที่จะสร้างสรรค์อะไรขึ้นมานั้นกว่าจะประสบ
“ผลสำเร็จ”ครบเต็มแบบเต็มขนาด ตามที่ต้องการ ไม่ว่างงาน
สามัญทางโลกียใดๆ ก็ต้องใช้“ความพยายาม”กันทั้งนั้น

ซึ่งขึ้นอยู่กับ“ความสามารถ”ของ“ผู้ทำ”เป็นสำคัญ และ
ต้องร่วมกับ“ความพยายาม”คู่หูแห่งความสำเร็จ

ขาด“ความพยายาม”ไม่ได้เลย ไม่ว่า“ความสำเร็จ”อะไร
ยกเว้น“คนผู้มึนบารมีที่ถ้วนเต็ม”หรือคนผู้มี“พรสวรรค์ขั้น
อัจฉริยะ”จริงๆ เพราะได้“สะสมความพยายาม”มาแล้ว ด้วยความ
อุตสาหะพากเพียรอันเป็น“กรรมวิบาก(อจินไตยข้อ ๓)”ของตนแต่ชาติ
ปางก่อน จนกระทั่ง“ความพยายาม”ได้สั่งสมตกผลึกแข็งแกร่ง
แรงกล้า“ตั้งมั่นลงเป็น‘อนุลัย’อยู่ในแกนจิตของตน”มาได้แล้วถึง
ชาติปัจจุบันนี้ นั่นก็คือ“อจินไตย”ที่เป็นไปตามจริง

แต่ถ้าคนที่ไม่มี“ความพยายาม”ที่ได้สั่งสมตกผลึกแข็งแกร่ง
แรงกล้าเสียเลยมาก่อน มันก็“ไม่มี”แน่ กระนั้นก็ดีหากใช้“ความ
พยายาม”อุตสาหะอย่างยินดีทุ่มโถมพากเพียรกันจริงๆ แม้จะใช้
เวลาในการสร้าง“ความพยายาม”สะสมกันนานแสนนานต้องฝึกฝน
การกระทำใช้“ความพยายามข้ามชาติ” ก็ต้องสะสมกันไปจริงๆ

เพราะ“กรรมวิบาก”นั้นเกิดจาก“การสะสม”เป็นของตนเอง
เรียกว่า สั่งสม“สัมภารวิบาก”จนกว่าจะ“ชำนาญเพียงพอ” หรือ
“ชำนาญเชี่ยวชาญยิ่ง” สั่งสมเป็น“วิสัย”ในตน จนถึงขั้น“ทำได้

เป็นอัตโนมติ” คือ“เป็นได้เองในตัวเองเก่งยิ่งกว่าลัญชาตญาณปกติ”

การสั่งสม“ความรู้”หรือสั่งสม“ความสามารถ” แม้สั่งสม“ความพยายาม”ทุกอย่างเกิดจาก“กรรม”ซึ่งเป็น“ของตน”ที่ตนทำเอง สะสมเป็น“วิบาก”ของตนเองทั้งนั้น

แม้แต่“ความรู้-ความสามารถ-ความพยายาม”ที่เป็น“โลกียธรรม”ก็เป็น“กรรมของตนๆ”ที่คนผู้นั้นสั่งสมขึ้นในตนเองเช่นกัน

แต่เป็น“โลกียธรรม”นะ! ยังไม่ใช่“โลกุตระธรรม” ลัญญาตีๆ

“ความรู้-ความสามารถ-ความพยายาม”ที่เป็น“โลกียธรรม”สูงที่สุดก็ได้เป็น“ศาสดา”องค์ใดองค์หนึ่งขึ้นในโลกของ“โลกียธรรม”หรือ“เทวนิยม” มี“ความรู้-ความสามารถ-ความจริงในตน” ก็คือ“กรรมวิบากของตน”ทั้งนั้น ไม่ใช่“ความรู้-ความจริง”ของใครเลย แต่เพราะ“ไม่รู้(อริชชา)”ของตนเอง ไม่มีความรู้“อิตตา”ตนเองนั่นเอง

ก็เพราะ“เหตุ”ว่า เป็น“เทวนิยม”ที่ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“อิตตา-อาตมัน-ปรมาตมัน”ในความเป็น“วิญญาน”เป็น“จิต”หรือเป็น“เทว” อันคือ“ภาวะ ๒”ที่“ยิ่งใหญ่”ของตนเอง และของทุกสรรพสิ่งใน“กาล”แห่งเอกภพมหจักรวาล ซึ่งก็คือ“ภาวะ ๒”

“ภาวะ ๒”หรือ“เทว”ที่ยิ่งใหญ่นี้ก็คือ “๐”กัน“อนันต์”นี้เอง แต่“เทวนิยม”ไม่รู้จัก“๐”หรอก เพราะหลงใหลใน“อนันต์”

จึงยังไม่มีความรู้ใน“ธรรมนิยาม ๕” ก็จัดการกับ“พลังงาน”ความร้อน-แสง-เสียง-แม่เหล็ก-ไฟฟ้าในตนที่รวม“สังขาร”กันอยู่เป็นตัวตน เริ่มตั้งแต่ยังไม่มีความรู้ว่า มัน“สังขาร”อยู่กับ“จิตนิยาม”ของเราผสมกันเป็น“อิตตา”อย่างไร? จะจัดการมันแบบไหน?

เพราะยังไม่มี“ธาตุรู้”ชั้น“ปัญญา”ที่ตนเอง(ยังมีแค่“เจโก”) จึงไม่สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความเป็น“ตัวเอง(อัตตา)”ในตน

เพราะไม่มีความรู้(ยังอวิชชา)ว่า “ตนเอง(อัตตา-อาตมัน-ปรมาตมัน)” นั้นล้วนตนเองสร้างขึ้นเองของตน “โลภียะ”จึงได้แค่ลัสม “ความรู้-ความจริง”ที่ตนได้ตนมีนั้นมาประกาศแกโลกบางใดบางหนึ่ง ก็ได้เป็น“ศาสดา”องค์ใดองค์หนึ่งในโลก แต่ตนเองไม่รู้จัก“ตัวเอง(อัตตา)”เลย เนื่องจาก“หลงตน”หรือ“ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อัตตา(ตน)”

เพราะไม่มี“ทฤษฎี”ศึกษา หลงผิดยึดติดใน“เทวนิยม”สนิท ซึ่งก็ล้วนจาก“ความพยายาม”ของตนพากเพียรอุตสาหะมาเองทั้งสิ้น เป็น“มรดกของตน” ตนเป็น“ทายาทในมรดกของตนเอง” “ตนเองทำให้เกิดให้เป็นขึ้นมา(กรรมโยน)”ด้วย“ความพยายาม”ของตนเองทั้งสิ้น

ยังเป็น“โลกุตระธรรม”สูงขึ้นไปอีกเท่าใดๆ “ความพยายาม” ก็ยิ่งเยี่ยม ยอดยาก มากใหญ่หนักหนาสาหัสหนักกว่าหนักเท่านั้นๆ

เพราะ“พลังงาน”ที่คนจะก่อให้เกิด“ความพยายาม”นั้น คนทั่วไปแม้ไม่มีความรู้ปฏิภาณเฉลียวฉลาดที่จะรู้อะไรเลย ก็ต้องใช้“ความพยายาม”กันแล้ว แทบจะเป็น“อัตโนมติ”ทีเดียว

กระเถิบขึ้นมาเป็นคนเฉลียวฉลาดขึ้นมาบ้าง ผู้นั้นก็ใช้“ความพยายาม”เท่าที่ตนเฉลียวฉลาดนั้น ตามประสาของตน

พอเป็นคนเฉลียวฉลาดทางโลกีย์เข้า ก็จะมีพากเพียร โถมทุ่ม“ความพยายาม”เพื่อตนให้เจริญใน“โลกธรรม”กันยิ่งๆขึ้น

ที่นี้ คนที่เริ่มรู้จัก“โลกุตระธรรม”ขึ้นมา ถ้ายังไม่ซาบซึ้งประทับใจในความเป็น“โลกุตระธรรม”ถึงขั้น“ยินดี(ฉันทะ)”ก็จะไม่ใช้

“ความพยายาม”อันต่อเนื่องกันหรือ

แต่ถ้าคนผู้ใดรู้จัก“โลกุตระธรรม”แล้วสนใจถึงขั้น“ยินดี”ก็จะ“ปรารถนา”อยากมีอยากได้ ก็จะมี“ความพยายาม”ไปตามมีตามได้ เพราะยังไม่“ล้มมาทิฏฐิ”ถึงขั้น“เข้าใจ”คำว่า“ล้มมา”ของพระพุทธเจ้าเพียงพองแน่นอน

กระนั้นก็ดี คนทั่วไปในโลกนั้นแม้ถึงขั้นอยากมีอยากได้ จึงมี“ความพยายาม” แต่จะมี“ความพยายาม”กันได้ก็เพียงเป็นแบบ“ความพยายาม”ที่ยัง“มีจลาทิฏฐิ”กันอยู่ทั้งนั้น

ยังไม่สามารถมี“ความพยายาม”ที่จะเข้าขั้นเป็น“ล้มมาวายามะ”ได้อีกอยู่นั่นเอง

จนกว่าจะได้พบพระพุทธเจ้า หรือลัตตบุตร หรือผู้อยู่ในฐานะครูที่มี“ล้มมาทิฏฐิ”ในตน จึงจะได้รับฟังรับรู้เรื่อง“ความพยายาม”จากท่านผู้มีโลกุตระเหล่านี้ให้“ล้มมาวายามะ”ขึ้นมาได้

ต่อเมื่อคนผู้ใดมี“ล้มมาทิฏฐิ”ใน“ล้มมาวายามะ”ได้แล้ว จึงจะบริบูรณ์ขึ้นในความเป็นผู้มี“ความพยายาม” และสามารถสร้าง“โลกุตระธรรม”ด้วยทฤษฎีต่างๆของพระพุทธเจ้าเกิด“ล้มมาผล”

ผู้มี“ล้มมาวายามะ”เพียงพอนั้นแหละ จากนั้นจึงจะเป็นผูุ้ตสาหะ“พยายาม”ปฏิบัติให้เกิด“ล้มมาวายามะ”ขึ้นมาได้จริง

แล้วคนผู้นี้จึงจะเป็นผู้ใช้“ล้มมาวายามะ”ได้ครบบริบูรณ์ถูกต้อง่องแท้ปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าบรรลุนิพพาน

แต่ถ้าคนผู้นี้ไม่มีพลังจิตพลังใจถึงขั้น“แรงกล้า(ตีพะ)”พอที่จะเกิด“ความนับถือ(ปัจจุภูติตั้ง)”ขึ้นในจิตใจของเขาจริง เขาก็จะไม่มี“ความละอาย(หิริ)”ก็ดี ไม่มี“ความเกรงกลัว(โอตตปปะ)”ก็ดี ไม่มี“ความ

รัก(เปมะ)”ก็ดี ไม่มี“ความเคารพ(คารโว)”ก็ดี ในตัวผู้อยู่ใน“ฐานะครู”
ที่มี“สัมมาทิฐิ”แท้ๆแน่นอน

ผู้นั้นก็จะเอา“ความพยายาม”ของตนไปใช้ใน“มิจฉาทิฐิ”
ที่ตนเกิด“ความนับถือ”ใน“ผู้ผิด”อย่างแรงกล้ามาก่อนแล้วอยู่
นั่นเองเต็มกำลังกว่า จะยังไม่“ใจเต็ม”ใน“ความพยายาม”

ซึ่งผู้ที่“มิจฉาทิฐิ”ถาวร หรือ“ปักมั่นในมิจฉาทิฐิ”ที่ตนได้
หลงผิดยึดถือมานั้นแล้ว ก็ยากยิ่งจริงๆที่จะมี“สัมมาวายามะ”ได้

ขนาดผู้ที่“สัมมาทิฐิ”แล้วแท้ๆ ก็ยังต้องพากเพียรฝึกฝน
อบรมตนต่อเนื่องอย่างสม่ำเสมอให้มี“ความพยายาม”ในตนจนเกิด
“สัมมาวายามะ”กันอยู่ให้ได้แข็งแรงยั่งยืน เพราะไม่ใช่่ง่ายๆ

คนที่ยังไม่มี“สัมมาทิฐิ”เลย ยังไม่ได้เป็น“อารยบุคคล”จึง
ยังต้องใช้“ความพยายาม”ให้“สัมมาทิฐิ”ก่อน แล้วจึงจะสามารถ
มี“สัมมาวายามะ” แล้วจะได้ปฏิบัติเป็น“เสขบุคคล”ไปตามลำดับ

พิจารณาดีแล้วจะเห็นชัดว่า ผู้ยังเป็น“เสขบุคคล” ยังเป็น
“สาสวะ(ยังมีกิเลสส่วนเหลือ ยังไม่หมดอาสวะ)”อยู่นั้น ก็ยังต้องพยายาม
ฝึกฝนเพื่อให้เกิด“สัมมาวายามะ”นี้เอง เจริญ“ความพยายาม”ของ
ตัวเองให้มีประสิทธิภาพสู่“สัมมามรรค-สัมมาผล”ทวียิ่งขึ้นให้
เต็มด้วย

และยังต้องพยายามทั้งฝึก“สติ”ตนเอง เพื่อสร้าง“สติ” ให้
เกิด“สติ”นี้แหละ มีประสิทธิภาพเจริญสู่“สัมมาสติ”ทวียิ่งขึ้นให้
เต็มอีกด้วย ..ใช่嗎?

“ความรู้”ที่ดูว่า อาตมาช่างละเอียดละเอียดเสียเหลือเกิน
ที่สาธยายมานี้ แม้แค่เรื่อง“สัมมาวายามะ” ก็แค่“ความพยายาม”

เท่านั้น เสียเวลาไม่เข้าเรื่องอะไรกันนักหนา

ที่อาตมาสาธยายอยู่นี้ ก็เพื่อให้เห็นความแตกต่างของ
“โลกียะ”กับ“โลกุตระ”ชัด เพราะ“โลกุตระ”นั้นเป็น“สัมโพชฌงค์”

อาตมาจึงต้อง“วิจย”แยกแยะให้เห็น“ความแตกต่าง”นี้
เพราะ“การวิจย”ก็ยังมี“ความแตกต่าง”ที่มันมีทั้ง“วิจย”สารพัดที่
ไม่เข้าชั้น“ธรรมะ”เลย ตั้งแต่“การวิจย”ทั่วไป “วิจย”อะไรต่างๆ

แม้จะเป็น“ธรรมวิจย”หรือ“การวิจย”เข้าชั้น“ธรรมะ”ก็เถอะ
ก็ยังมี“ธรรมะ”ของ“โลกียธรรม”กับของ“โลกุตระธรรม”

และในการวิจย“โลกุตระธรรม”นั้น ผู้วิจยสามารถ“วิจย”ได้
ถึงขั้นเป็น“ธรรมสัมโพชฌงค์”มัย? ก็ต้องเป็นจริงด้วยนะ!

“ธรรมวิจย”ที่ถึงขั้น“สัมโพชฌงค์”จึงจะเรียกได้ว่าเป็น
“โลกุตระธรรม” เข้าเกณฑ์เป็น“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์”กันแท้

ไม่งั้นนะว่า “โลกุตระ”และ“สัมโพชฌงค์”นั้น คือ“วิชา”ที่
ตรัสรู้โดยพระพุทเจ้าโดยเฉพาะทุกพระองค์ที่อุบัติขึ้นมาในโลก

“สัมโพชฌงค์”คือ “เครื่องแห่งความตรัสรู้”

“สัมโพชฌงค์”จึงไม่ใช่“ความรู้”ที่ใครๆก็จะ“คิดรู้”หรือสร้าง
“วิชา”นี้ขึ้นมาเองได้ เพราะเป็น“ความรู้”ชั้น“โลกุตระ”

คนอื่นคนใดหรือมนุษย์ไหนก็ตามในโลกจะมี“ความรู้”ที่เป็น
“โลกุตระ”หรือ“สัมโพชฌงค์”นี้ไม่ได้เองเด็ดขาด ต้องได้ยินได้ฟัง
จากพระโอษฐ์พระพุทเจ้าโดยตรง หรือได้ยินจากปาก“สัตตบุรุษ”
หรือจากผู้อยู่ในฐานะครูที่“สัมมาทิฐิ”มาก่อน

“สัมโพชฌงค์”เป็น“องค์แห่งความตรัสรู้” ซึ่งนับเป็น
“โลกุตระธรรม” ดังนั้น “ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์”จึงไม่ใช่“ธรรมวิจย”

ทั่วไปแบบสาธารณะ ไม่ใช่“วิสัย”กันเป็นสามัญตื่นๆพื้นๆ

คำว่า “วิสัย” ทุกวันนี้ได้กลายมาเป็นภาษาที่ใช้กันทั่วไป หลากหลายนัยะ กว้างมาก แต่ก็ยังไม่ผิดไปจากนัยสำคัญของ ความหมายเดิมหมดสิ้นดอก ยังคงมีความหมายถึง การค้นคว้า การจำแนก การรวบรวม การสะสม การสอบสวน การตรวจตรา การก่อ การเลือก เพียงแต่ว่ามันแตกกระจายออกไปมีความหมาย มากมายพิสดารยิ่งกว่าเดิมเหลือเกินเท่านั้นแหละ

ก็เป็นประโยชน์หลากหลายกว้างขวางยิ่งๆขึ้นไปอีกตาม อายุของ“โลกจินตา”ในกาลแค้นนั้นเอง การแตกกระจายความหมาย มากมายยิ่งขึ้นของคำว่า“วิสัย”เองมันไม่เกิดการทำลายตัวมันเอง หรอก นอกจาก“การวิสัย”นั้น“ถูกต้องจริงแท้”ก็ทำให้“สิ่งที่ถูกวิสัย” นั้นมันเสียหาย ถูกทำลายไปเท่านั้นเอง

เพราะความหมายของคำว่า“วิสัย”นี้ ยังไงๆมันก็มีความหมาย แท้ๆว่า ตีแตกแยกแยะออกไปเพื่อเกิดประโยชน์ยิ่งๆ

นัยสำคัญที่จะชี้คือ คำว่า“วิสัย”นั้นมีนัยที่แตกต่างกันกับ คำว่า“ธรรมวิสัย” และคำว่า “ธรรมวิสัยสัมโพชฌงค์”

ยิ่งกับคำว่า “ธรรมวิสัยสัมโพชฌงค์” ก็ยังไม่เหมือนกันกับ คำว่า“วิสัย”อย่างมีนัยลึกซึ้งที่จะต้องทำความเข้าใจกันดีๆ

ซึ่ง“การทำวิสัย”แม้ธรรมของพระพุทธเจ้า ของพุทธศาสนา เขาก็“วิสัย”กันออกเยอะแยะ แต่คน“วิสัย”ยังไม่มี“ภูมิ” เข้าชั้น “สัมโพชฌงค์”เพราะยังไม่มี“อัญญาธาตุ” หรือยังไม่ล้มมาทิฏฐิขึ้น เป็น“ปัญญา” ก็“วิสัย”ไม่เข้าชั้น“โลกุตระ”ดอก

“ธรรมวิสัย”นี้แหละ ที่เป็น“นัยสำคัญ”อย่างยิ่ง

จึงต้องแยกให้ชัดว่า แบบไหนคือ “ธรรมวิสัย” ที่ “วิสัย” กันได้
แค่ “ธรรมโลกียะ” ซึ่งยังไม่ใช่ “ธรรมวิสัยลัมโพชฌงค์”

กระบวนการของ “โพชฌงค์ ๗” นี้ใช้ปฏิบัติคู่กับ “มรรค ๘”
ของพระพุทธเจ้าอย่างสำคัญจึงจะเป็น “ธรรมวิสัยลัมโพชฌงค์”

“ธรรมวิสัย” ที่ไม่มีกระบวนการของ “โพชฌงค์ ๗” จึง
ไม่ใช่ “ธรรมวิสัยลัมโพชฌงค์” จะเป็นได้แค่ “การวิสัย” สามัญธรรมดา
หรือแม้จะทำ “การวิสัยธรรมของพุทธ” ก็เป็นการ “วิสัย” ด้วย “ภูมิรู้”
ของคนทั่วไปที่เป็น “ธรรม” ชั้น “โลกีย” ยังเป็น “โลกุตระธรรม” ไม่ได้

ก็เป็นการ “การวิสัย” ที่ชี้ระบุลงไปว่า นี่ “วิสัยธรรมะ” นะ! ซึ่ง
แตกต่างจาก “วิสัย” เรื่องอะไรทั่วไปสามัญสารพัดเท่านั้นเอง

ต้องศึกษาศาสนาพุทธให้เกิด “ลัมมาทิฏฐิ” จริง จึงจะเริ่ม
ปฏิบัติเกิด “ธรรมวิสัยลัมโพชฌงค์” เป็น หรือถูกต้องถ่องแท้แบบกาย

เพราะ “ธรรมวิสัยลัมโพชฌงค์” นี้จะสามารถ “วิสัย” ความเป็น
“เทว” นี้แหละเป็นสำคัญ โดยการตีแตกแยกแยะ “เทว” ออกได้

ซึ่งศาสนา “เทวนิยม” มากมายหลายศาสนา “ห้าม” ตีแตก
แยกแยะ “เทว” หรือห้าม “วิสัย” ความเป็น “เทว” โดยเฉพาะ “เทว”
ผู้ยิ่งใหญ่ที่ชื่อว่า “พระเจ้า” หรือ God หรือ “พระพรหม” ของศาสนา
“เทวนิยม” ต่างๆ ที่ “ห้าม” แยกแยะตีแตกวิสัยวิจารณ์เป็นอันขาด

เพราะ “พระเจ้า” หรือ God นั้นคือ “ความเป็นหนึ่ง” ที่ชาว
“เทวนิยม” ยึดมั่นถือมั่นว่าเป็น “๑” ยอดสูงยอดสุด ห้าม “วิสัย”
ห้าม “วิจารณ์” หรือห้ามแยกแยะตีแตกไปจาก “ความเป็นหนึ่ง”
เด็ดขาด ความเป็น “๑” จึงขัดแย้งกับ “เทว” ที่แปลว่า “๒” อยู่แท้
ความเป็น “๑” หรือความเป็น “๒” ของ “เทว” จึงเป็น “นัยสำคัญ”

ที่ต้องศึกษากันอย่างลึกซึ้งสำคัญสุดยอดจริงๆ

ซึ่งทั้งต้องศึกษาและนำไปพากเพียรปฏิบัติจนเกิดบรรลุมผล
กันถึงขั้น“จิตดับ-จิตเกิด” หรือ“จิตตาย-จิตเป็น” หรือต้องรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ศึกษาจากความเป็น“ปัจจุ-
สมุปบาท ๑๑-๑๒” กันจริงๆ

จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เทว”คือ“ภาวะ ๒” ที่แยก
“กาย”แยก“จิต”ได้อย่าง“สัมมาทิฐิ” แล้วจึงจะสามารถเรียนรู้
ความเป็น“สัตว์โอปปาติกะ”คือ“จิตวิญญาณ”นี้แหละที่เราเรียกมัน
ว่า“สัตว์” ก็เหมือนหมายว่า จิตที่ยังไม่เจริญ ยังเป็น“จิตไม่สูง”
ตามที่เรียกว่า“มนุษย์” หรือภาษาคำอื่นๆ เช่น อารยะ-อริยะ-อาริยะ
 เป็นต้น

เราจะต้อง“พ้นจากความเป็นสัตว์ตาวาส ๙”ที่พระพุทธเจ้า
ทรงสอนไว้ ก็ต้องกระฉ่างแจ่มแจ้ง แม่น-คม-ลึก-ชัด-ตรง-จริง
ใน“คำนิยาม”ต่างๆให้สำคัญถ่องแท้ก็แล้วกัน

ซึ่งต้องศึกษาอย่าง“สัมมาทิฐิ”และต้อง“เอาตนเองปฏิบัติ
(สันตสิกฺโข)พิสูจน์ได้ด้วยทฤษฎีทั้งหลายของพระพุทธเจ้าที่ตรัสรู้มา
ด้วยพระองค์เองทั้งหลายได้บริบูรณ์สมบูรณ์ที่สุด ก็จะสามารถ
รู้จริงรู้แจ้งรู้จบจนหมดปัญหาสิ้น“วิจิกิจฉาanus” สำเร็จด้วยสูตร
สำคัญ“วิญญาณฐิติ ๗” คือ “กาย”กับ“สัญญา” ซึ่งเป็น“เทว”คู่เอก
อันเป็นเครื่องมือของ“จิตในจิต”เราเองนี่เอง

ไม่ใช่เรียนปฏิบัติกันแค่“หลับตา”ไม่มี“การสัมผัส”ด้วยตาหู
จมูกลิ้นกายกับใจ มันก็มีแต่“สัมผัสเวสี” อันเป็น“วิญญาณ”ไม่มี“ที่ตั้ง
(ฐิติ)”แบบ“มิจฉาทิฐิ”กันอยู่เท่านั้นแหละนิรันดร์

หรือเรียนรู้ศึกษาแบบ“เทวนิยม” ที่ห้าม“วิจย”ความเป็น
“เทว” โดยเฉพาะ“พระวิญญาณยิ่งใหญ่”คือ“พระเจ้า”

คำว่า “วิจย”นี้แหละ ที่เป็นประเด็น“อันใหญ่ยิ่ง” ที่ชาว
“เทวนิยม”นั้นห้าม“วิจย”ความเป็น“เทว”กันเด็ดขาดเลย

เมื่อชาว“เทวนิยม”แม้แต่“ธรรมวิจย”ก็ห้ามกันแล้ว นั่นคือ
ห้าม“วิจยคำสอนของพระเจ้า”เด็ดขาด จึงไม่มีทางที่จะกระจ่างแจ้ง
รู้จริงกันได้เลย ก็“อวิชชา”นิรันดร์

นั่นคือ “เทวนิยม”ไม่มีแม้แต่““ธรรมวิจย”ใน“พระธรรม”
ที่เป็น“คำสอน(พระธรรม)”ของ“พระเจ้า” ก็แยก“เทว”ไม่ได้เลย

“เทวนิยม”นั้นมีแต่“จงเชื่อ”และ“ปฏิบัติตาม”อย่างหมด
อิสระ จึงเป็นศาสนาที่ไม่มี“ธรรมวิจย” และไม่มี“อิสระ”

“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์”อันเป็น“โลกุตตรธรรม”สำหรับชาว
“เทวนิยม”จึงปิดประตู ปิดหนทาง ปิดธาตุรู้ ไม่มี“วิญญาณ” ไม่มี
“กาย”ไม่มี“จิต”ใดๆที่จะสามารถแม้แต่“รู้จัก”เทว”ได้เลย

ดังนั้น รู้แจ้ง รู้จริง ก็“จบ”ที่“ไม่มีวันรู้”ความเป็น“เทว”

“เทว”คือ“วิญญาณ” คือ“อัตตา-อาตมัน-ปรมาตมัน”ที่ต้อง
เรียนรู้ศึกษาล้มผัสของจริง และหยั่งรู้เข้าไปแยกแยะรายละเอียด
แห่ง“ความจริง”ให้ถึงที่สุด จึงจะรู้ได้ทะลุปรุโปร่ง

แต่ชาว“เทวนิยม”ห้ามแตะต้อง (ที่จริงเขาไม่เคยแตะต้องได้อยู่แล้ว)
ห้ามวิจย ห้ามวิจารณ์ จึงหมดสิทธิ์ที่จะ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความเป็น
“เทว” ซึ่งเป็น“วิญญาณ” เป็น“อัตตา-อาตมัน-ปรมาตมัน” เป็น
สุดยอดแห่ง“ความจริงยิ่งใหญ่”ไม่มีใดเทียม

ความหมายสำคัญยิ่งก็คือ “ตีแตกแยกแยะ(distinguish) หรือ

วิสัย”ความเป็น“เทว”ที่เป็น“พระเจ้า”หรือ God นี่เองไม่ได้

ซึ่งศาสนาพุทธนั้นให้“วิสัย”ได้อย่างอิสระเต็มที่ ทั้งวิสัย“พระพุทธรูป” วิสัย“พระธรรม”ของพระพุทธรูป วิสัย“พระสงฆ์”ของพระพุทธรูป เฉพาะอย่างยิ่ง“วิสัย”หรือ“วิจารณ์”พระพุทธรูปโดยตรงเลย ก็วิสัยวิจารณ์ได้อย่างไม่มีข้อห้ามใด

ชาว“เทวนิยม”ก็จะแย้งว่า “พระพุทธรูป”ยังไม่ใช่ God หรือไม่ใช่“พระเจ้า”นี่! “พระพุทธรูป”เป็นแค่“มนุษย์”คนหนึ่งเท่านั้น ซึ่งยังไม่ใช่“เทว”

แต่พุทธก็ยังแย้งได้อยู่ว่า “พระเจ้า”หรือ“พระพุทธรูป”ก็คือ พระผู้มี“พระวิญญาน”ยอดสูงยอดสุดเหมือนกันแท้ๆ ซึ่งพิสูจน์“เทว”ที่เป็น“๒”แท้ๆจริงๆนี้โดยมี“สัมผัส”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ด้วย“ตาหูจมูกลิ้นกายใจ”กันหลุดๆโต้งๆโตนโทะในปัจจุบันชาตินี้กันทีเดียว

ซึ่งชาว“เทวนิยม”ยอมรับว่า “พระเจ้า”ก็คือ พระผู้เป็น“วิญญาน”ยอดสูงยอดสุด จึงเป็นเช่นเดียวกันชาวพุทธก็ยอมรับว่า“พระพุทธรูป”ก็คือ “วิญญาน”ยอดสูงยอดสุดนั่นแหละ

และพุทธยังยืนยันอีกว่า“วิญญาน”ยอดสูงยอดสุดของพระพุทธรูปนั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้แท้ ไม่“ลึกลับ”ให้เคลือบแคลงสงสัยอีกเลย สามารถพิสูจน์“ภาวะจริงของวิญญาน”ที่“สัมผัส”ด้วยความเป็นคนที่มี“ตาหูจมูกลิ้นกายใจ”นี้เองได้

นี่คือ จุดสำคัญที่แตกต่างกันของ“เทวนิยม”กับ“พุทธ”

และในศาสนาพุทธนั้น พระพุทธรูปตรัสรู้“กระบวนการของจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”อย่างวิเศษสุดถ่องแท้แบบกายละเอียดลออ

ถ้วนลิ้นทั้ง“รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ” และสามารถ
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้งใน“อุปธิ ๓”ที่ได้แก่“กิเลส ชันธ์ อภิสังขาร”

จึงสามารถทำ“อภิสังขาร” คือ“จัดการได้อย่างพิเศษ”กับ
“กิเลส-ชันธ์” จนกระทั่งสามารถทำกับ“วิญญาณ”หรือ “เทว”ได้
อย่างบริบูรณ์สมบูรณ์ทั้งในความเป็น“คุณ-โทษ” และทั้ง“ความเกิด-
ความดับ”ของ“วิญญาณ”หรือ“เทว”หรือ“อัตตา”

พระพุทธเจ้าอุตสาหะตรัสรู้แล้วนำมาประกาศสั่งสอนให้
มนุษย์ในโลกรู้แล้วนำมาปฏิบัติพิสูจน์ให้รู้แจ้งเห็นจริงตาม

ผู้เรียนรู้ตาม ปฏิบัติบรรลุตาม สำเร็จผลตามจริง จึงสุด
มหัศจรรย์ใน“ความตรัสรู้”ของพระพุทธเจ้ายิ่งนัก

ก็เกิด“ความเคารพอย่างแรงกล้า(ตัพพัง คารโว)”ขึ้นมาจริงใจ
เกิด“ความรักอย่างแรงกล้า(ตัพพัง เปมัญจ)”ขึ้นมาจริงใจ เกิด“ความ
นับถืออย่างแรงกล้า(ตัพพัง ปัจจุปปุสฺสิตัง โหติ)”ขึ้นมาจริงใจ เกิด“ความ
ละอาย-ความเกรงกลัวอย่างแรงกล้า(ตัพพัง หิโรตตปปิง)”ขึ้นมาจริงใจ
ก็เฉพาะตน

ส่วนคนผู้ใดจะ“แรงกล้า(ตัพพัง)”ไปด้วย“ความละอาย-
ความเกรงกลัวอย่างแรงกล้า(ตัพพัง หิโรตตปปิง)” ด้วย“ความนับถือ
อย่างแรงกล้า(ตัพพัง ปัจจุปปุสฺสิตัง โหติ)” ด้วย“ความรักอย่างแรงกล้า
(ตัพพัง เปมัญจ)” ด้วย“ความเคารพอย่างแรงกล้า(ตัพพัง คารโว)”ก็เป็น
“ความสำนึก”ที่ลึกซึ้งสูงส่งจริงใจ เฉพาะตัวของแต่ละคนที่จะพึงเกิด
“สำนึก”ด้วยความแจ้งชัดอย่างยิ่งตามภูมิก็จริงตามจริงของภูมิตน
แต่ละคน

ชาวพุทธไทยที่ยัง“มิจฉาทิฏฐิ” ยังหลงผิด“หลับตา”ปฏิบัติ

กันตามเดิรลัทธิเดิมกันอยู่ ก็คงยังมกมายกันอยู่

๕๐ กว่าปีที่อาตมาพยายามทั้งสาธยาย ทั้งยกอ้างอิงพระไตรปิฎก ทั้งยืนยันประกอบหลักฐานตำนาน ทั้งนำมาพาผู้คนยุคนี้อปฏิบัติเกิดผลจริงบรรลุความสำเร็จ กระทั่งเกิดสังคมเป็นรูปแบบที่วินิจฉัยตามพระธรรมคำสอนได้ชัดเจน ตรงตาม

ซึ่งมีคนบรรลุ“วรรณะ ๙” เป็นกลุ่ม“คนเลี้ยงง่าย(สุภะ) คนบำรุงง่าย(สุโภชะ) คนจนหรือคนมีก้น้อย(อัปปิฉณะ) คนสันโดษหรือคนใจพอ(สันตมูลิ) คนปรับปรุงขัดเกลาตนเอง(สัลเลชะ)คนมีศัลปาฏิโมกข์ได้สูงส่ง เจริญสำเร็จยิ่งๆ(ฐิตะ) คนมีอาภากรที่หน้าเลื่อมใสทั้งทางกาย-ทางวาจา-ทางใจ(ปาสาทิก) คนไม่สะสม(อปปยชะ) คนขยันอยู่เสมอไม่ทอดธุระ(วิริยารัมภะ)”

และมีสังคม“สาราณียธรรม ๖” ที่อยู่รวมกันต่างมีเมตตา-กายกรรม เมตตาวาจิกรรม เมตตามโนกรรมกันและกัน มีเศรษฐกิจขั้นสาธารณโภคี มีศีลสามัญญตา มีทฎฐิสามัญญตา อย่างเป็นจริงปรากฏให้มาดูได้ พิสูจน์คำสอนของพระพุทธเจ้าได้ผลจริง

แม้จะมีคนจริงยุคนี้อากันบรรลุผลอยู่ให้สัมผัสได้ไ้ต้งๆ ยืนยันการเป็นได้มีได้ แม้จะไม่มากคนนักในยุคนี้อ แต่มันก็จริงเป็นปรากฏการณ์แท้ ตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้าพิสูจน์ได้

พิสูจน์ว่า “การลื้ตามปฏิบัติ”ตาม“จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘” ไม่ผิดเพี้ยนไปจากพระอนุสาสนิเลย คนจริงมีมรรคผลยืนยันอ้างอิงได้ โดยมี“ศีล”เป็นหลักประพฤติ และมี“อัปณณกปฏิบัติ ๓” คือ การปฏิบัติที่ไม่ผิดไปจากศาสนาพระพุทธเจ้า

และมี“ลัทธิธรรม ๗”ที่เป็น“ธรรมอันดีของพระพุทธเจ้า”

พาเจริญก้าวหน้ามาตามลำดับ

แม้ยุคนี้ พ.ศ. ๒๕๐๐ แล้วก็ตาม ก็ยังมีคนปฏิบัติ“มาน” ที่ “ลืมนตา” อยู่ โทนโท่ยืนยันความจริง เป็น“มานวิสัย” แท้จริง ที่รู้จัก รู้แจ้งรู้จริงได้ด้วย“จักรุ ปัญญา ญาณ วิชชา อาโลก” กันสว่างๆ กระจางแจ้ง “สัมผัสได้ทั้งภายนอกและภายใน” ลืมนตาโพลๆ ซึ่งสามารถยืนยันได้ โทนโท่ว่า ไม่ต้องไปขบคิดให้หัวแตกเจ็ดเสี่ยง ก็ไม่อาจจะรู้เด็ดขาด เป็น“อจินไตย” กันหรรอก

ซึ่งใช้ ๖ ทวารเปิดเต็มปฏิบัติ“มานพุทธ” ตรงทั้งคำตรัส ทั้งผู้ปฏิบัติ ทั้งผลที่บรรลุกันจริงๆ ทั้งมีปรากฏการณ์จริง ครบถ้วน ยืนยันตัวเองเป็น“เอหิภัสสิโก” ให้สัมผัสพิสูจน์กันอยู่แท้ๆ

แต่ก็ยังหาว่า อาตมามีกิเลสอยาก“โอ้อวด,อวดตัวอวดตน” อยู่ นั่นแหละ ทั้งๆที่อาตมาก็ถึงขั้นบอกตนเองว่า“อาตมาเป็น อรหันต์”แล้วนะ! ผู้มี“อคติ”กับตัวอาตมาอยู่ ก็ยังเพ่งโทษเข้าไปหนัก ไม่ยอมลดละ ไม่ยอมคลายใจ

มันก็จริงสำหรับผู้มี“ทิฐิ” ตรงกันข้ามกับอาตมาอยู่ไม่ถดถอย ก็ยังคงเชื่อว่า ผู้เป็นอรหันต์ต้องไม่ใช่แบบอาตมาแน่นอน

หรือไม่ยอมเชื่อว่า ยุคนี้จะมีผู้ปฏิบัติดี(สัมมัคคตา) ผู้ปฏิบัติชอบ(สัมมาปฏิปันนา) เชื่อว่า ยุคนี้“ผู้ปฏิบัติดี-ผู้ปฏิบัติชอบ”นั้น ไม่มีแล้ว

ยังเป็นคนผู้“สยง อภิญญา”ซึ่งหมายถึง“ผู้มีความรู้โลกุตระ-ธรรมของตนเองมาแต่เดิมข้ามชาติมาแต่ปางก่อน” ยืนยันว่าตนเอง เกิดมาชาตินี้ไม่มีครูอาจารย์ ก็ยังไม่เชื่อเด็ดขาดเลย

อาตมาก็จึงได้แต่บอกว่า อาตมา“จริงใจ”จริงๆ อาตมาไม่มี

อะไรซ่อนแฝงในจิตใจหรือ เพราะอาตมาเป็น“อรหันต์”จริงๆ

ก็ทำความเข้าใจกับคำว่า“เอหิภัสสิโก(ควรเรียกให้มาด้วยตนเอง, เปิดเผยสำหรับทุกคน)” กับคำว่า “สโฐสาถะย(ความโอ้อวด,ความเป็นแห่ง.. ผู้โอ้อวด,ความคิดคดทรยศ)”กันให้ดี ว่า ที่จริงคืออะไร?

อย่าเอาแต่เพ่งโทษว่า อาตมานั้นคือ “นักอวดตัวอวดตน” เป็นผู้เต็มไปด้วย“กิเลส”กันอยู่นักเลย

ลองตรวจสอบกันดูให้ถ่องแท้กันในประเด็น“อจินไตย”ก็ได้ ว่า อาตมานี้! เป็นผู้มี“อจินไตย”จริงๆ คือ อาตมาเป็นผู้ที่มี “ความเป็นคนผู้เกินคนสามัญทั่วไปจะมีได้” อาตมามีสิ่งเกินสามัญที่คนจะคาดคิดได้ เช่น อาตมามี“ฌานวิสัย”เป็นโลกุตระ เป็นต้น

ซึ่ง“ฌานวิสัย”เป็นโลกุตระนี้ มันเป็น“วิสัย”ที่เกินคนสามัญในโลกียหรือคนทั่วไปในโลกจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงถึง“วิสัย”ของ“ฌานโลกุตระ”กันได้ง่ายๆ ถึงขั้น“สุดวิสัย”ที่คนโลกียสามัญจะ“รู้”ได้จริงๆ จึงเรียก“ฌานวิสัย”ว่า “อจินไตย”

อาตมาก็อธิบายมาหนักหนาว่า “ฌาน”ของพระพุทธเจ้า เป็น“ฌานโลกุตระ” ไม่ใช่“ฌานโลกียะ”ที่มีดาษดื่นกันนั้นเลย

“ฌานโลกุตระ”ปฏิบัติ“ลิมตา” ไม่ได้“หลับตา”หรือกะ! ปฏิบัติด้วยองค์ธรรมของ“จรณะ ๑๑”(ลิมตาปฏิบัติ“ศีล ๑-อภินนกะปฏิบัติ ๓-ลัทธธรรม ๗ รวมเป็น ๑๑ กับ วิชชา ๘”เป็น“อริศีล-อริจิต-อริปัญญา”มาตลอดเวลา ไม่ต้องหลับตาเลย) แล้วจึงเกิด“ฌาน ๑”ก็ลิมตา จนเกิด “ฌาน ๒”ก็ลิมตา “ฌาน ๓”ก็ลิมตา “ฌาน ๔”ก็ลิมตา

ไม่ต้อง“หลับตาปฏิบัติ”เลย สำหรับ“ฌานโลกุตระ”

แต่“ฌานโลกียะ”ต้อง“หลับตา”หรือต้อง“สะกดจิต”ตัวเอง

ลงไปถึงจะนับว่า เป็นการ“เข้าฌาน” แล้วก็ต้อง“ออกจากฌาน”

ถ้าจะมี“ฌาน”กันอีก ก็“เข้าฌาน”กันใหม่ ก็“เข้าๆ-ออกๆ”กันอยู่นั่นแล้ว หากจะมี“ฌาน”อีก ก็“เข้าฌาน”กันใหม่แล้ว ก็“ออกจากฌาน”กันอีก

จะมี“ฌาน”อีกก็“เข้าใหม่”-แล้วก็“ออกอีก” ฯลฯ

“ฌานโลกียะ”จึงชื่อว่า ฌาน “เข้า-ออก”อยู่ตลอดเวลา

“ฌานโลกียะ” ไม่เสร็จจบเป็น“ฌาน”ชนิดที่ “ไม่ต้องเข้า-ไม่ต้องออก”กันได้เสียที

ซึ่งความเป็น“ฌานโลกียะ”นั้น เป็น“ฌานเกิดในภวังค์” ไม่ว่าจะ“หลับตา”หรือ“ลืมตา” ล้วนเป็น“ฌาน”ที่“เข้าภวังค์”

ส่วน“ฌานโลกุตระ”ของพุทธ ไม่มีการ“เข้าๆ-ออกๆ”อย่างนั้นเลย

“ฌาน”ของพุทธนี้“ลืมตา”ปฏิบัติตลอดเวลา โดยมีวิธีหรือ ทฤษฎีพิเศษคือ “จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” แล้วปฏิบัติ“เทว ธัมมา เวทนายะ เอกลโมสธนา ภวันติ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

ซึ่งอธิบายเอาความชัดๆว่า “ธรรมะ ๒ คือ เวทนา ๒ นี้เอง ก็จัดการทำ“เวทนา”นี้แหละ ที่มันต้องกลายเป็น“๒”นั้นก็เพราะ ตนเองมัน“อวิชชา” มันจึง“โง่”ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทว” ซึ่งเป็น“ภาวะ ๒” คู่สำคัญก็คือ “สุข-”ทุกข์ที่เป็น“อาการ”ของ “เวทนา”นี้แล โดย“มาร(อวิชชา)”มันใช้“ตัณหา”มาเป็น“อำนาจ”

คนผู้ยังไม่มี“ปัญญา”ของพระพุทธเจ้า ก็ต้องตกอยู่ใน “อำนาจมาร(อวิชชา)”ไปตลอดเวลา

“มาร”หรือ“ตัณหา”จึงเป็น“เจ้าอำนาจฌานโลกียะ”

ดังนั้น “ภพ-ชาติ”ที่ได้ที่มีของ“ภวนโลกียะ”จึงเป็นแค่
การเกิดของ“ความสละหา เป็นความต้นรณของตณหา” แต่มีจนา-
ทิกฐิหลงผิดเป็น“เจโตสมาธิ(เจโตสมาธิ)” ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้
มากมายในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ ข้อ ๕๑-๖๓ เป็นต้น

เพราะฉะนั้น คนผู้ที่“มีจนาทิกฐิ” เช่น เชื่อว่า“หลับตา”
ปฏิบัติเป็น“สัมมาทิกฐิ” จึงได้ผลแต่“ภวนโลกียะ”เท่านั้น

ไม่เชื่อว่า“สัมมา”ปฏิบัติตามกระบวนการ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”
ต่างหากที่เป็น“พุทธคุณ”เกิดผล“ภวนโลกุตระ”ถูกตรงของพระ-
พุทธเจ้าตามคำสอนตามพระอนุสาสนี(คำสอน)แท้ๆ

ชาวพุทธก็ท่องกันอยู่แฉ่วๆ ว่า “วิชชาจรณสัมปันโน”
เป็น“พุทธคุณ” ๑ ใน ๙ ของพระพุทธเจ้า ที่ระบุว่า“ภวน ๑-
ภวน ๒-ภวน ๓-ภวน ๔”อยู่ใน“จรณะ ๑๕” แต่ก็ยัง“อวิชชา”

แม้ชาวพุทธทุกวันนี้ ก็ได้“มีจนาทิกฐิ”เสื่อมจาก“ภวน
โลกุตระ” เพราะไม่มี“ศีล”ประกอบการปฏิบัติ“สำรวมอินทรีย์
โภชนมัตตัญญตา ชาคริยานุโยคะ”อันเป็น“อปัณณกปฏิบัติ ๓”
(ข้อนี้ก็ยังยืนอยู่ไ้ดงๆว่า ถ้าไม่มี“อปัณณกปฏิบัติ ๓”ก็ผิดไปจากศาสนาพุทธ) จึงจะ
มี“ศรัทธา หิริ โอตตปปะ พหุสุต วิริยะ สติ ปัญญา” แล้ว “ภวน ๑
ภวน ๒ ภวน ๓ ภวน ๔”ก็จะเกิดตามกระบวนการแห่งการปฏิบัติ
ที่“ไม่ผิด”ซึ่งก็คือ“ถูกต้อง,ชอบธรรม(อปัณณก)”นี้ได้แท้

แต่ยังพากันหลงผิดไปติดยึดเอาการปฏิบัติ“หลับตา”มันก็
ได้แต่“ภวนโลกียะ”แทบจะหมดทั้งวงการพุทธกันแล้ว

อาตมาเกิดมาในยุคนี้ จึงเป็นภาระหนักมากที่ต้องนำ “ภวน
โลกุตระ”ของพระพุทธเจ้ากลับฟื้นคืนมาให้แก่พระศาสนา

“ฉานโลกีย์”ที่ทำงานอยู่นั้น มันก็ต้อง“มีผล”ของมัน
แต่มันเป็น“แบบเตียรถีย์”อยู่นั่นเอง ไม่ใช่“แบบพุทธ”
แบบเตียรถีย์อาตมาก็ทำได้ เคยทำมาทั้งนั้น ก็ขอยืนยันว่า
มันยังไม่ใช่“ฉาน”ของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่“ฉานโลกุตระ”

เอาเถอะ... จะยังเฝ้าอาตมาก็ขออธิบายสาธยายตามที่ควร
จะแจกแจงสู่กันฟัง อาตมาก็เห็นใจท่านผู้ยังไม่สามารถจะเข้าใจ
ที่อาตมาอธิบายยืนยันนี้ได้ เพราะ“ความรู้”ของคน มันบังคับเอาไม่ได้
ยังเป็นคนผู้ยึดมั่นถือมั่นใน“ความเชื่อที่ตนมี” กันหนักจัดแล้ว
ก็เลยยิ่งยาราากกกกส์ลส์ ดังที่เห็นและเป็นอยู่

มันยากจริงๆ แต่จะยากปานไหน มันก็ต้องไขความจริง
ความถูกต้องอยู่ดี ปลอ่ยให้เข้าใจผิดอยู่มัน“ใจดำ”เกินไปแน?

สาธยายมาถึงขนาดนี้แล้ว อธิบายกันมาถึงความเป็น
“อจินไตย”จนปานนี้ ก็ลองทำความเข้าใจกับคำว่า“อจินไตย”กันให้
กระจ่างขึ้นอีกดูซิ ที่อาตมาทั้งยกตัวอย่าง ทั้งสาธยาย ทั้งอ้างอิง
พระไตรปิฎก ทั้งอ้างอิงตำนาน อ้างอิงตัวเอง อ้างอิงปรากฏการณ์
หรือสิ่งที่ทำได้ เกิดผลได้ เป็นได้จริงมายืนยัน ก็วินิจฉัยกันดูเถิด

อันไหน แบบไหน จะเป็น“อจินไตย”ที่ขบคิดหัวแตกตายเปล่า
ก็ยังงง มีดๆ คล่าๆ ยังมกยกันอยู่ ยังไม่กระจะกระจ่าง ยังรู้ไม่ได้
กันี่แล “อจินไตย”ที่คุณๆผู้ยัง“รู้”อย่าง“มีดๆ”กันอยู่

จึงยังทำตามกันมีดๆไป ก็เพราะมันยังเป็น“อวิชชา”กันอยู่
สำหรับคนผู้ยังไม่“ลัมมาทิฏฐิ” จึงปฏิบัติไม่เจริญเข้าถึงขีดที่นับได้
ว่า เป็น“โลกุตระธรรม”

เพราะยังมี“ทิฏฐิ”ไม่มี“อัญญาตฺ”เพียงพอ

“อัญญาธาตุ” คือ “ธาตุรู้” ที่คนแต่ละคนพยายามศึกษาค้นหา เพื่อให้ได้ “ความรู้” หรือ “ความเห็น” ว่าเป็น “ความรู้” หรือ “ความเห็น” ที่ใช่แน่ ถูกแน่แล้ว ที่จะพาไป “นิพพาน” เป็นอรหัตต์

เมื่อเกิด “ความรู้” หรือ “ความเห็น” นี้ขึ้น ตนก็เกิด “ความยินดี(ฉันนะ)” ใน “ความรู้” หรือ “ความเห็น” นั้น

พระพุทธเจ้าตรัสว่า ความรู้หรือความเห็นที่ “สัมมาทิฏฐิ” นั้น ถ้าเกิดกับผู้ใด ผู้นั้นปฏิบัติไป ไม่นานก็จะบรรลอรหัตต์

คนผู้เจริญ “สติปัฏฐาน ๔” ตลอด ๗ ปี ถ้าไม่บรรลอรหัตต์ ก็บรรลอุคคามี(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๓๐๐ มหาสติปัฏฐานสูตร)

ดังนั้น ถ้า “ความรู้” หรือ “ความเห็น” ที่ตนมีอยู่แล้วของผู้ใด แม้จะมั่นใจว่าเป็น “สัมมาทิฏฐิ” แต่ตนปฏิบัติแล้วก็ไม่บรรลอรหัตต์สักที ๗ ปีตามที่พระพุทธเจ้าตรัสเกณฑ์นี้ไว้ ก็เกิน ๗ ปี แม้จะนานแสนนาน มันก็ยังไม่ทำให้ตนบรรลอรหัตต์สักที

หรือไม่ตนก็หลงเชื่อว่าตน “สัมมาทิฏฐิ” แท้ที่จริงตนยังไม่สัมมาทิฏฐิจริงหรอก เกิน ๗ ปีแล้วตนก็ไม่บรรลอรหัตต์

ถ้าอย่างนี้ “ความรู้” นั้นมันก็ “มิจฉาทิฏฐิ” แล้ว ไม่สัมมาทิฏฐิแน่ มันจึงไม่บรรลอรหัตต์เสียที

หรืออาจจะ “สัมมาทิฏฐิ” กันได้เฉพาะ “ปัญญุตติ” แต่ตนปฏิบัติจริงไม่พ้น “มิจฉาทิฏฐิ” อยู่สักที

หรือไม่ก็ “สัมมาทิฏฐิ” แล้ว แต่ตนเองเท่านั้นเอง “ไม่พ้นสัลลพตปราคามาส” คือ ไม่ตั้งใจมุ่งมันปฏิบัติให้ “สัมมาปฏิบัติ” อย่างเอาจริงเอาจังเต็มที มันก็ไม่บรรลอรหัตต์หรอก

ที่เห็นมีมากก็คือ คนผู้ยึดมั่นถือมั่นใน “มิจฉาทิฏฐิ” อย่าง

งมฉาย จะเพราะงมฉายอยู่แค่“บัญญัติ”เป็น“อัตตวาทุปาทาน” หรือเพราะหลง“มรรคผล” ที่เป็น“มิจฉาผล”ที่ตนคิดว่า “ถูกต้อง” ก็ตาม คนเหล่านี้ไม่สามารถบรรลุอรหัตต์เด็ดๆ ชีวิตก็สูญเปล่า

เพราะมันได้ยึดมั่นถือมั่นกันอย่าง“อภินิเวส”คือ อย่าง หลงหลักปักฐานกันแน่นเหนียวมีติดบอดไปกับ“ทิฏฐิ”นี้เด็ดเดี่ยว

ผู้นี้คือผู้ที่“ไม่มีปรโตโมสะ” และหลงยึดติดใน“อโยนิโสมนสิการ”กัน ไม่โง่หูโง่เงาหัว งมจมมีติดบอดอยู่นั่นเอง ก็เพราะ “ความรู้”ที่ตนเองยึดไว้ได้นั้นมันยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่แน่แท้

ซึ่งคนผู้ที่ยัง“อวิชชา”หรือยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ที่ไม่ยอมให้ “ความรู้”แนวเก่าแนวเดิมที่ตนเชื่อถืออยู่นั้น เปลี่ยนแปลงไปจาก “ความเห็นเก่า-ทิฏฐิเดิม”เลย เพราะยังมี“อตฺตา(ยึดตนเอง)” หรือมี “มานะ(ยึดที่ตนเห็นว่าดีนั้นดีแล้วยังไม่ยอมลดราวาคอก)”จริงๆ

“ความรู้”ของคนผู้นี้ก็คงยังเป็น“อย่างเก่า”อยู่นั่นเอง เช่น ความเป็น“มานวิสัย”ที่เป็น“มานโลกียวิสัย”อยู่คงเดิม

ดังที่เป็นกันอยู่จริงในชาวพุทธทุกวันนี้ คือ ยังมีคนผู้ยึดติด “หลับตา”ปฏิบัติเป็น“มานวิสัย” แล้วก็ยังไม่ยอมฟังใครพูดตติติงว่า “ผิด”กันแล้ว ยังคงยึดมั่นถือมั่น“การหลับตา”ปฏิบัติอยู่เหนียวแน่น ไม่ยอมฟังการเตือนสติกันเลย เป็น“อจินไตย”แล้วกับอีกแบบหนึ่ง ว่า อันไหน แบบไหน จะไม่เป็น“อจินไตย” ไม่ต้องขบคิดให้หัวแตก ตายเปล่า แต่เห็นแจ่มพร้อมแสงสว่าง “ลิมตา”เห็นๆ สัมผัสได้ยืนยัน ความเป็นจริงได้ เช่น ยืนยันว่า นี่เป็น“มานวิสัย”ที่เป็น “โลกุตระ” รู้ชัดว่า“มาน”ที่เกิดจากปฏิบัติ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”นี้ต่างหาก ที่เป็น“มานวิสัย”ของพระพุทธรเจ้า อันไหน แบบไหน“ลึกลับ”

หรือ“ลึกลับว่าง”กว่ากัน

ที่จะไม่ต้องคิดจนหัวแตกให้เป็น“อจินไตย”กว่ากัน

อาดมานี้แหละคือ ผู้มี“ฉันทวิสัย”ของพระพุทธเจ้าที่พ้น
“อจินไตย” แต่พวกคุณยังงงๆ อยู่เพราะยังไม่มี“วิสัย”ที่จะรู้ตามได้
อยู่นี่ไง! มันเป็น“อจินไตย”กับพวกคุณจริงๆ แต่อาดมา“รู้ได้”

ถ้าคุณไม่ถอน“ทิฐิ”เก่า แล้วมาตั้งใจเรียนรู้ปฏิบัติ“ฌาน
ลี้มตา”ตาม“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ให้เกิด“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ความเป็น“ฌานลี้มตา”จริง ๆ กันบ้าง ...ที่จริงง่ายนะ!

แต่ที่ยากกกกกส์ลส์ลส์ลส์ ก็คือ “อุปาทาน,อภินิเวส” กันหนัก
คือ “ความยึดมั่นถือมั่น” ที่นักหนาสาหัสแสนสุดแสนนี้เอง

จะเพราะ“อาตมาไม่น่าเชื่อถือ” หรือเพราะท่าน“ไม่เปิดจิต”
ไม่มี“ปรโตโฆสะ”จริง ท่านจึงยัง“อโยนิโสมนสิการ”อยู่อย่างเดิม

เฮ้อ!!!! พุดไปก็เท่านั้น คนมันจะมีตมม เนินเฉย ไม่สน
หมกมุ่น มั่วกัน อยู่กับ“หลับตา”ปฏิบัติ หลงงมจายบอดสนิทปิดหู
กันต่อไป ไหมโง่โง่หัว ก็จมหนักปักมั่นกับ“หลับตา”อยู่นั้นแหละ

แค่เรื่อง“หลับตา”ปฏิบัติก็ยาก นักหนาสาหัสแล้ว

พูดยังงี้ๆ ก็ไม่พากันรู้ ไม่พากันสำนึก ...น่าสงสารจริง ๆ

ผู้แสวงหาความจริง ก็เชิญ ศิษยาตรตรวจสอบ พิสูจน์กันดูดีๆ
ให้ถ่องแท้เถิด ว่า “ฉนวนหลับตา” กับ “ฉนวนลืมตา” นั้น “ฉนวน”
แบบไหนควรเป็นของพระพทธเจ้า ที่เป็น “โลกตระ” กว่ากันแน่?!!

ที่“หลับตา”ปฏิบัติกันนั้น มีแต่มีตมๆคลำๆ ไม่มี“วิชา-
จรรณลัมปนโน” ไม่มี“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ไม่มี“กาย”ภายนอก
ไม่มีอะไรอีกมาก ซึ่งพระอนาสานินตรัสไว้หลากหลายวิจิตรวิเศษ

วิสุทธิวิธีพิเศษยิ่งนัก ล้วน“ละเอียดซับซ้อนลึกซึ้ง”ทั้งนั้นประดามี

อาตมานำคำความต่างๆนั้นมาพูดขึ้นยืนยันในข้ออธิบาย
สาธยาย“สภาวะจริง” ซึ่งคนผู้ใดมี“ธาตุรู้”เข้าขั้น“ปัญญา”ก็จะ
สามารถ“รู้จักรู้แจ้งจริง”ได้ และนำไปปฏิบัติตามได้ผลสำเร็จ

จึงเชื่อตาม“ผล”ที่ตนได้สำเร็จนั้นๆ ได้อาศัย“ผล”นั้นแล้ว
ตัดสินเองว่าอย่างที่ทำนี้แหละ“ถูกต้อง” เป็น“จริง” และ“ตรงตาม
พระอนุสาสนี” ผู้ได้“ผล”จึงได้อาศัย“มรรคผล”ที่เป็น“โลกุตระ”กัน

“ชาวโคก”คือ มนุษย์ผู้เอาชีวิตมาเป็นคนมี“มรรคผล” ตาม
ที่ตนรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลกุตระ”นี้ชัดเจน ไม่งมงาย ไม่สงสัย ไม่เสงี่ยม ไม่ติด
ไม่หลง“ความเที่ยง-ความสุข-ความมีตัวตน”

และ“ลืมหัด”เป็นอยู่กับ“ความไม่สุข-ไม่ทุกข์”สำเร็จเป็น
“คนจน,คนไม่สะสม(อปจยะ)-คนไม่มักมาก,คนไม่รวย(อัปปิจยะ)”พออยู่
พอกิน(สันโดษ) มีมากก็สะพัตออกไปแจกจ่ายแก้อกุลผู้อื่น(สังคหะ)
เป็นอยู่กันอย่าง“บุญนิยม” ไม่ส่งเสริม“ทุนนิยม” มี“วรรณะ ๙”ได้

จึงเป็นผู้“พ้นอจินไตย”มี“ฉานวิสัย”ที่“ฉานแบบโลกุตระ”
เพราะมี“วิชชา ๘” มี“ฉาน ๔”แบบลืมหัดตลอดเวลาทั้งมรรคทั้งผล
ใช้“มรรค‘ลืมหัด’ปฏิบัติ” แต่ก็รู้ทั้งมรรคทั้งผลของ“หลับตา”ด้วย

จึงรู้แจ้ง“การหลับตา”ปฏิบัติ แต่ได้ผลจาก“ลืมหัด”ปฏิบัติ
เพราะใช้“มรรคมืองค์ ๘” จึงมีผล“ลืมหัด”ตลอดคือ “จรณะ ๑๕”
ก็ได้“ผล”เป็น“ฉานโลกุตระ-สมาธิโลกุตระ-วิมุตติโลกุตระ”มี“วิชชา”

จึงสามารถเปรียบเทียบ“ฉาน” ๒ แบบได้ ตัดสินเอาที่ดีได้
ผู้“หลับตา”ปฏิบัติก็เรียกกันว่า“ฉาน”กันทั่วไป แต่เป็น
“ฉานโลกียะ”ที่ยัง“อวิชชา” ไม่สามารถอธิบายสาธยายตาม

พระอนุสาสนีหลากหลายมากมายได้ตั้งที่อาตมาอธิบายสาธยาย
อยู่นี้หรรษา เพราะไม่มี“ความรู้-ความจริง”ดังที่อาตมามีในตนจริง

ขออภัยนะ ที่กล่าวนี้ มิได้อวดตัวอวดตนนะ! อย่าเอาแต่
เพ่งโทษกันอยู่เลย อาตมาพูดอะไรก็ไม่มี“กิเลสแฝงในใจเลย”จริงๆ

ไม่ใช่อาตมาอธิบายสาธยายคำต่างๆนั้น เพียงเป็น“ภาษา”
เท่านั้น แต่อาตมาทั้งมีความรู้ใน“ภาษา”นั้นและทั้งทำให้สำเร็จ
“สภาวะจริง”นั้นเป็น“ความจริง”นั้นๆในตนแล้ว(ยถาวาทิ ตถาการิ)

อาตมานั้นมี“ฌานวิสัย”ที่เป็น“อจินไตย”ได้จริงๆ จึงอธิบาย
“ความเป็นฌานแบบอจินไตย” ซึ่งแน่นอนว่า ผู้วิชชาอยู่ย่อมฟัง
ยากอยู่ เพราะมันเป็น“ฌานวิสัย”ของชาวโลกุตระ

“ฌานวิสัยโลกุตระ”ก็แตกต่างกับ“ฌานวิสัยโลกียะ”แน่
อาตมามี“วิสัย”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ฌาน”ทั้ง ๒
แต่ผู้ที่ยัง“อจินไตย”ใน“ฌานวิสัยโลกุตระ”ย่อมเป็นผู้ “คิด
จนหัวแตกก็ไม่รู้”ในความเป็น“ฌานวิสัยโลกุตระ”แท้ๆแน่

อาตมาพ้นความเป็น“ฌานวิสัยโลกุตระ”จริง อย่างนี้
แต่ผู้ยังไม่บรรลุ“ฌานวิสัย”ของพระพุทธเจ้า ก็ยังไม่มี
“ฌานวิสัยโลกุตระ” ที่เป็น“สภาวะจริง” ก็ยังมี“อจินไตย”จริง

อาตมาเป็นผู้“พ้นอจินไตย”ใน“ฌานวิสัย”ของพุทธแล้ว
นอกจากความเป็น“พุทธวิสัย”สูงสุดที่พระพุทธเจ้าทรงมี
เช่น พระลัทธิปัญญุตญาณ นั้นก็ยังเป็น“อจินไตย”สำหรับอาตมาอยู่
ส่วนที่เป็น“โพธิวัชรวิสัย”บรรลุธรรมนั้นได้แล้วไปตามลำดับ
ส่วนที่เป็น“วิสัย”แล้วก็ไม่เป็น“อจินไตย”แล้วสำหรับอาตมา เพราะ
อาตมามี“วิสัย”นั้นได้แล้ว

เรื่อง“อาลัย(อาศัย) นิสัย วิสัย อนุสัย”ได้เคยอธิบายมาแล้ว
ในที่นี้ก็ขอผ่านแล้วกัน

เช่น “ฌานวิสัย”เป็นต้น อาตมามีความเป็นได้ถึงขั้น“วิสัย”
แล้วทีเดียว และได้สะสมลงไปใน“อนุสัย”ด้วย ไปตามลำดับ

“อนุสัย”นี่คือ “สมบัติคงคลัง”ของมนุษย์แต่ละคนอันเป็น
“สมบัติทางวิญญาณ”ของสัตว์“จิตนิยาม”ทุกตัวตน

ความเป็น“ฌาน”ของอาตมา ซึ่งเจริญเกินกว่า“อาศัย”
เกินกว่า“นิสัย”ได้แล้ว เป็นขั้น“วิสัย” และแน่นอนทยอยสะสมเก็บไว้ใน
ใน“อนุสัย”ของอาตมาและมี“เจตนาที่ยินดี”ในสิ่งนี้ด้วยนะ! “ฌาน
โลกุตระ”จึงมีน้ำหนักใน“การเก็บรักษาให้แก่ตนเอง” มีประสิทธิภาพ
ดียิ่งกว่าปกติธรรมดา

เพราะอาตมาสำคัญมั่นหมายได้ดียิ่งว่า “ฌาน”นี้เป็น
“อจินไตย”เรื่องยิ่งใหญ่ และ“ฌาน”นี้เป็น“คุณสมบัติ”ของคนที่จะ
ต้องใช้เป็น“คุณวิเศษ(อุดตมมนุสสรธรรม)”สำหรับความเป็นคนที่จะต้อง
“อาศัยใช้สอย‘ฌาน’ไปอีกตลอดในการทำงานทุกอย่าง” แม้แต่ขณะ
ช่วยทำ“การตาย”ครั้งสุดท้าย“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ให้แก่ตนเอง

พระพุทธเจ้าก็ต้อง“อาศัยฌาน”ช่วยทรงงาน

เห็นชัดเจนยิ่งขั้นนี้ว่า ความเป็น“ฌานวิสัย”นั้นเป็น
“อจินไตย”ขนาดไหน ใ้ว่าคนสามัญทั่วไปจะเข้าใจ“ความเป็น
“ฌานวิสัย”กันได้ง่ายๆ โดยเฉพาะ“ฌานโลกุตระ”

ซึ่งชัดเจนแจ่มแจ้งขึ้นได้อีกนะว่า “ฌานโลกุตระ”นั้น
แตกต่างจาก“ฌานโลกียะ”ไกลลิบลับทีเดียว

เพราะ“ฌานโลกียวิสัย”นั้น อย่างเก่งก็แค่ทำให้ตนเอง

“หยุดพัก”ให้แก่“กรรม”ทางกาย-วาจา-ใจ ไม่ได้เป็น“ยกๆ”เป็นช่วงๆ”
เท่านั้น ที่เน้นหนักไปในเรื่อง“สมถจิต”กันแค่นั้นเอง

ผู้ทำ“ฌาน”ของโลภียะเก่งก็คือ “ฝึกหยุดให้แก่จิตตน” แล้ว
สะสมความสามารถในการ“ทำหยุด”นี้ให้ตกผลึกฝึกกันลงเป็น
“สมาธิ” ให้เก่งกาจ และแน่วนาน ตามประสิทธิภาพของแต่ละคน
เท่านั้นเอง

และอีกอย่างที่หลงกันมากก็คือ โลภียะจะทำ“ฌาน”เพื่อไปใช้
ในทางฤทธิ์เดชอธิการด้าน“อิทธิปาฏิหาริย์”กับ“อาเทศนา-
ปาฏิหาริย์”กัน แล้วก็หลงติดยึดในความเก่งนี้ของตนต่อไป

สรุปก็คือ “ฌาน”นั้นมี“คุณสมบัติ”สำคัญดังนี้

๑. เพื่ออาศัยพักผ่อนสงบใจ สบายกาย ชั่วระยะแก้ตน

๒. เพื่อศึกษาเรื่อง“จิตวิญญาณ”ให้รู้ละเอียดเพิ่มขึ้น

๓. เพื่อทำ“ไตรปิฎก”ตรวจสอบ“ผลธรรม”ของตนเอง

๔. เพื่อสร้างพลังทางจิต ที่จะนำไปทำฤทธิ์ต่างๆซึ่งถ้าเป็น
แบบโลภียะ ก็เป็นเรื่องที่พระพุทธรเจ้ารังเกียจ ไม่เอา แต่ถ้าเป็นฤทธิ์
แบบพุทธศาสนา หมายถึง ฤทธิ์ที่ระงับดับกิเลส เพื่อไปสู่นิโรธ-วิมุตติ-
วิโมกซ์-นิพพาน

ดังได้กล่าวแล้ว ฌานของอาตมาเป็นไปได้ถึงขั้น“วิสัย”
ทีเดียว และได้สั่งสมใส่“อนุสัย”ของอาตมาด้วยเป็น“ฌานวิสัย
โลกุตระ” ซึ่งเป็น“อนุสัย”ของ“โพธิสัตว์”ที่“พ้นความ‘สงสัย’แล้ว”

ซึ่งถึงขั้น“พ้นวิจิกิจฉาอนุสัย”ได้ทีเดียว ไม่ใช่พ้นแค่“พ้น
วิจิกิจฉา”ที่เป็นแค่“สังโยชน์ ๓”เท่านั้น มันก็ไกลกันมากอยู่นะ

แม้ในความเป็น“อนุสัย”ก็เป็น“อจินไตย”ยิ่ง สำหรับคน

ชาว“เทวนิยม”หรือสำหรับโลกียะ ก็ค่อยๆศึกษาปฏิบัติพิสูจน์

อาตมาได้นำมาสาธยายอธิบายไปมากมายหลากหลายแล้ว
ไม่ว่าจะเป็น“ฆานวิสัยแบบโลกีย”อาตมาก็ชี้ว่า จุดบอดอยู่ที่“การ
หลับตาปฏิบัติ”นั่นแหละ เลิกเสียเถอะ มัน“ผิด”จริงๆ

อย่าดันทุรังเลย มา“ค้นสร้าง”กันทางที่อาตมาพาทำนี้!

มาศึกษา“ฆานวิสัย”ที่อาตมาก็นำ“ฆานแบบโลกุตระ”ที่
พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่าเกิดตามกระบวนการของ“จรณะ ๑๕
วิชา ๘” มาสาธยาย ชี้ความแตกต่างจาก“ฆานวิสัย”แบบโลกียะ
ตลอดเวลาว่า นั่นมันตามกระบวนการของ“การหลับตา”ที่ไม่มี
“วิชา”ของพระพุทธเจ้าเลย นั่นมีแต่“อวิชา”หลงผิดกันหนักหนา

ซึ่งแตกต่างจาก“การลืมตา”ปฏิบัติมากเพราะยืนยัน
พระอนุสาสนี ว่าเป็น“ฆาน”เป็น“วิชา ๘” ซึ่งเป็น“ฆาน”ที่มี“ศีล”
ประพฤติ มี“อปัณณกปฏิปทา ๓”ปฏิบัติ มี“สัทธิธรรม ๗”เจริญ
ภาวนา(การทำให้มี) มี“ฆาน ๔ แบบลืมตา” มี“วิชา ๘”ครบครัน

“ฆานวิสัยโลกุตระ”จึงเป็น“ฆานลืมตา”เกิดอยู่ทั้งในขณะที่
ที่ปฏิบัติหรือขณะที่เป็นมรรค และเกิดอยู่ทั้งในขณะที่เป็น“ผล”แล้ว

ในขณะที่ปฏิบัติเป็นมรรคอยู่นั้น ก็“ลืมตา”ปฏิบัติ
แต่ต้องเคร่งครัด“ความพยายาม” และต้องเคร่งครัด“ความมีสติ”
ตามหลัก“มรรค ๒ องค์”ที่มีใน“มรรคองค์ ๘”

ยังเกิด“ผลแล้ว”นั่นแหละยัง“ลืมตามีฆานเป็นปกติ”
ทำงานอาชีพอยู่”

มี“จรณะ ๑๕ วิชา ๘”กันแบบสว่างๆ กระจ่างแจ้งเต็ม
“จักขุ ปัญญา ญาณ วิชา อาโลก” ...ตรวจสอบกันดูดีๆเถิด

มาพากัน“ลืมนตา”สำรวจอินทรีย์ ๖-จัดการกิเลสที่มีในการกิน การใช้-มาปากเพียรฝึกเป็น“ผู้ตื่นทั้งภายนอก ตื่นทั้งภายใน” ให้เป็น ผู้“ตื่นเต็ม”จนกระทั่งครบ“เต็มด้วยสติร้อย”ถึงขั้นบริบูรณ์ด้วย “อายะ ๓”คือ “พหูชนหิตายะ-พหูชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ”ให้ เจริญเป็น“วสวัตติกโก(ผู้ยังจิตตนให้เป็นไปในอำนาจได้จริง)”ใน“อิธิปไตย ๓” (โลกอิธิปไตย-อิตตอิธิปไตย-ธรรมอิธิปไตย)จนมี“พลังแรงกล้า”บริบูรณ์เกิด

“อิธิปไตย”หมายถึง ความเป็นแห่งความเป็นใหญ่

ซึ่งในที่นี้เราก็ก็นำเอาการสร้าง“हितประโยชน์ให้แก่ ประชาชนมวลงมาก-ความสุขให้แก่ประชาชนมวลงมาก-ช่วยเหลือ รับใช้ชาวโลกทั้งหลาย” ให้มี“ความเป็นแห่งความเป็นใหญ่” ก็คือ มีอิธิปไตยนั่นเอง อย่างเต็มไปด้วย“พลังแรงกล้า”

ผู้ที่มี“จักขุ ปัญญา ญาณ วิชา อาโลก” ดังที่อาตมาได้ นี้ ก็จะเป็น“หนึ่งเดียว”กับอาตมา “รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ตรงกัน

ไม่ว่า กายกัถิ ฌานกัถิ สมาริกัถิ วิธีปฏิบัติกัถิ ของพระ- พุทธเจ้าที่“สัมมาทิฏฐิ”แท้ๆจริงๆ มันก็ต้องมี“๑”เดียวเท่านั้น

ดังนั้น ที่ไม่ตรงตามพระอนุสาสนี“๑”เดียวกัน มันก็ไม่ใช่ เป็น ของพระพุทธเจ้าแน่ ลองให้คะแนนดูเถิดว่า แบบใดเป็นของแท้แน่ ไปตรวจสอบกันให้แตกฉานเถิด

เพราะอาตมารู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้ง ๒ อย่าง และทำได้ทำเป็น ทั้ง“๒ แบบ”ด้วย แล้วก็นำ“๒ แบบ”นั้นมาเทียบเคียงกัน จึง เลือกเฟ้นตัดสินแบบที่ตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้าได้ว่าดีที่สุด คืออันไหน จาก“สภาวะที่ตนทำได้เป็นจริงแล้ว”ไม่ใช่หลง“ความรู้- คำรา”ที่มากมายเท่านั้น อาตมาทำเช่นนั้นมาเสมอ สำเร็จอย่างนี้เอง

อาตมาเอาผลที่ได้แล้วมาพูด มายืนยัน เสนอแก่ท่านอยู่
อันไหนแน่ ที่ควรจะตรงพระอนุสาสนีที่“สัมมาทิฏฐิ”..
นั่นคือ อาตมาใช้“เทว”คือ “ภาวะ ๒” ตรวจสอบ ตัดสิน
จึงมี“ภาวะ ๑”ได้สำเร็จทุก“เทว”หรือทุก“คู่” ที่สุด“ยอด”
ยุคนี้เรามีพระไตรปิฎกฉบับเดียวกันเป็นเครื่องตรวจวัด
“ผล”ที่ได้พวกเราชาวอโคภกิจชอบที่จะเอาพระไตรปิฎกมา
อ้างอิงยืนยันเสมอ ว่าตรงตามพระอนุสาสนีพระเถรวาทมั๊ย?

ไม่ใช่“อวดอ้าง”ว่า เราเก่ง เรารู้จักพระไตรปิฎก
แต่“ยืนยัน”ต่างหาก ว่า “ความรู้-ความจริง”นี้ เป็นฉะนี้ๆ
ส่วนผู้ที่ยังไม่“รู้รอบ-รู้ถ้วน”ความเป็น“เทว” ย่อมรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงไม่ได้ จึงรู้“ความจริง-ความจบ”ที่เป็น“ภาวะ ๑”ของแต่ละเรื่อง
ไม่ได้

จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็น ๑”ที่เป็นที่สูงที่สุด
แห่ง“ที่สุด”ได้ตรงกันทุกๆบริบูรณ์แท้ๆ

ผู้ปฏิบัติไม่ตรงตามพระอนุสาสนี ก็ไม่สามารถปฏิบัติ“โพธิ-
ปักขิยธรรม ๓๗”อันเป็น“โลกุตตรธรรม ๓๗”ตามพระพุทธเจ้าตรัส
ไว้(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐)ได้ ก็ต้องไปเป็นตามที่ผิคนั้น

ผู้ผิคนั้นก็เห็นอาตมากับพวก“แตกต่างกัน”ไม่ตรงกับเขา
มันก็ยืนยัน“ความจริง-ความไม่จริง”ที่แตกต่างกัน ก็ชดๆอยู่อีก

เช่น ความเป็น“กาย”ก็เข้าใจกันคนละอย่างแล้ว

ฝ่ายหนึ่งเข้าใจและเชื่อว่า “กาย”ไม่ใช่“จิต”

แต่ฝ่ายอาตมาเข้าใจและเชื่อว่า “กาย”คือ“จิต”ใช่“จิต”

นี่คือ “ทิฏฐิ”ก็แตกต่างกันคนละทางแล้ว เป็นต้น

ดังนั้น เมื่อฝ่ายใดเข้าใจและเชื่อทางใด ฝ่ายนั้นก็ย่อมเชื่อ
ฝ่ายตน“สัมมาทิฐิ” ต่างคนก็ต่างปฏิบัติประพฤติไปคนละทาง
“ผล”ก็ย่อมได้คนละอย่าง ก็มี“๒”แบบต่างกัน ก็ถูกแล้ว!
แต่“ลัทธิจะมีหนึ่งเดียวเท่านั้น ไม่มี ๒ (เอกัง ทิ ลัจจัง น ทุตติยมัตถิ)”
ที่มันเป็น“๒” มันก็ไม่ตรงกัน ก็ถูกแล้วอีก (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๕๔๙)

เพราะ “มรรค”มันแตกต่างกัน คนละเหตุ ผลก็คนละผลแน่
เริ่มตั้งแต่“ลักกายทิฐิ”ที่เป็น“สังโยชน ข้อที่ ๑”ก็แตกต่างกัน
กันแล้ว เป็นต้น คนหนึ่งเข้าใจและเชื่อแบบใด มันก็ต่างเห็นแตกต่างกัน
กัน ก็แบ่งเป็น ๒ แบบได้เสมอ จึงไม่ใช่ ๑ เดียวกันแท้

แค่“ความเห็น-ความเข้าใจ-ความรู้” ก็แตกต่างกันแล้ว
ยิ่งจะเป็น จะเกิด“ลัทธิจะมีหนึ่งเดียวเท่านั้น”ด้วยกัน
มันจะเป็นได้หรือ?

ดังนั้น ก็ไม่ต้องพูดไปถึงขั้น“แยกกาย-แยกจิต”อย่างบริบูรณ์
เป็น“ธรรมนิยาม ๕”อันแยกกันได้ถึงที่จบว่า อย่างใดเป็น“กาย”
อย่างใดไม่ใช่“กาย” อย่างใดเป็น“จิต” อย่างใดไม่ใช่“จิต”แล้ว
เป็นแค่“พิช”ยังมี“ชีวะ” หรือเป็น“อุตุ”ไม่มี“ชีวะ”แล้ว มีภาวะแค่
“ดินน้ำไฟลม”ไปแล้ว เป็นต้น

หากเริ่มความรู้ความเข้าใจเห็น(ทิฐิ)“กาย”ก็แตกต่างกัน
เป็น“๒”แล้ว นั่นคือ “ลักกายทิฐิ”ก็แตกต่างกันแล้ว

เริ่มการศึกษาของพุทธเริ่มเรียนกันตรงนี้ คือ “กาย”
และต้องรู้เป็น“สัมมาทิฐิ”ว่า “กาย”นั้นเน้นกันที่“จิต”
และ“จิต”ที่จะเรียนต้องมี“กาย” ขาด“กาย”ไม่ได้
เพราะ“กาย”ต้องมีภาวะครบ“๒” ต้องเป็น“เหตุ” ต้องมี

“นาม-รูป” ต้องมี“ชีวะ”ขั้น“จิตนิยาม”

พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้ว่า พระองค์คือ “ธรรมกาย” หรือ “พรหมกาย, ธรรมภูต, พรหมภูต” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๑ ข้อ ๕๕)

“ธรรมกาย” และ “พรหมกาย” จึงหมายถึงความสำคัญยิ่งของ “กาย” นั่นคือ ถ้า “ธรรม” ไม่มี “กาย” ก็ไม่ใช่ “ธรรมกาย” ของพระองค์ หรือถ้า “พรหม” ไม่มี “กาย” ก็ไม่ใช่ “พรหมกาย” ของพระองค์

“พรหม” ก็ดี “ธรรม” ก็ดี จึงหมายถึง “พระเจ้า” โดยตรง

“พระพรหม” หรือ “พระธรรม” ก็คือ “พระเจ้า” คือ “สิ่งสูงสุด” คือ “ความรู้” สูงสุด คือ “ความจริง” สูงสุด คือ “จิตหรือพระจิต” สูงสุด คือ “พระวิญญูญาณ” สูงสุด เป็น “ธาตุรู้” แท้ๆ

ก็คือ “จิตนิยาม” สูงสุดแท้ๆ ซึ่งต้องมี “จิต” ที่มี “กาย” เสมอ แต่ถ้า “ธาตุรู้” นั้นไม่มี “กาย” คนใดก็ไม่สามารถจะ “รู้จัก รู้แจ้งรู้จริง” ธาตุรู้ “กาย” นี้ “พระวิญญูญาณ” นี้ได้เลย

ก็เป็นศาสนาที่ไม่มี “กาย” ให้ปฏิบัติ จึงไม่มี “นิพพาน”

ก็เหมือนศาสนา “เทวนิยม” ทั้งหลายในโลก ซึ่งหมดสิทธิ์มี “นิพพาน” เด็ดขาด นั่นแหละ

จะ “หลุดตา” กันไปถึงไหน? ...หา!!!!

เพราะมันไม่มี “ที่ตั้ง” หรือไม่มี “ฐาน” จะศึกษาได้เลย

ศึกษาไปก็ลมๆแล้งๆ ปฏิบัติไปก็ลมๆแล้งๆ สูญเปล่าแท้ๆ

ก็ไม่มี “นิพพาน” ได้เด็ดขาด ก็เป็น “เทวนิยม” ตลอดกาล

ซึ่งเป็นเรื่องที่ “น่าสังเวช-น่าสงสาร” กันสุดใจจริงๆ

จะบรรยาย ชี้แจง อ้างอิง อย่างไรหนอ? ที่จะทำให้พวก

“หลับตา”ปฏิบัติทั้งหลาย มีประสาท“รับรู้”ความจริงนี้ได้กันที่
ปฏิภาณ ไหวพริบ ธาตุรู้ของพวกคุณหายไปไหนหมด?
ทำไมถึงได้หลงไหลติดยึดกันหนาแน่น หนักหนา ไม่มี
ถดถอย แล้วจะหายมีติดบอด ลืมตาขึ้นมาเห็นอะไรกันได้อย่างไร?

“หลับตา”ปฏิบัติ มันไม่มี“กาย”ให้ปฏิบัติจริงๆนะ!!!!

เมื่อ“จิต”ไม่มี“กาย” มันเป็นอันหมดสิทธิ์จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“ความจริง”ใด ก็เป็นการปฏิบัติธรรมดาแบบเปล่าดายแท้ๆ ถ้า“จิต”
ไม่มี“กาย” ก็คือไม่มี“วิญญานฐิติ”ให้ปฏิบัติ “การทำใจในใจ(มนสิการ)”
ให้เกิดเป็น“โยนิโสมนสิการ”ไม่ได้

เพราะ“วิญญาน”มันเป็นแต่“สัมภเวสี”ใจ!

“สัมภเวสี”คือ “วิญญาน”ที่ล่องลอยอยู่ “วิญญาน”ยัง
ไม่มีที่“เกิด”หรือไม่มี“ที่ตั้ง(สุตฐาน)” เป็น“วิญญาน”ที่จับไม่ติด หรือ
“วิญญาน”ไม่มีให้ผู้ปฏิบัติ“สัมผัส”ได้ใน“ปัจจุบัน”นั้นๆ อันเป็น
วิญญานรู้ได้ทางตา ได้แก่ จักขุวิญญานก็ดี ...ทางหู(โสตวิญญาน)
ก็ดี ...ทางจมูก(ฆานวิญญาน)ก็ดี ...ทางลิ้น(ชีวหาวิญญาน)ก็ดี ...
ทางกาย(กายวิญญาน)ก็ดี

แม้แต่“ทางใจ”ก็ตาม ในขณะนั้นปัจจุบันนั้นมันก็เป็น
“วิญญานสัมภเวสี”โต้งๆแท้อยู่ดี ...ชัดเจนมั้ย?

เพราะมันไม่ครบ“ภายนอก-ภายใน”อันเป็น“ภาวะ ๒”คือ
มี“นาม-รูป”ซึ่งก็เรียนรู้กันมานานักหนาว่าเป็น“เหตุ”เป็น“ปัจจัย”ให้
เกิด“วิญญาน”ตามลัจจะ หรือตาม“ปัจจุสมุปบาท” หรือตามสูตร
อื่นๆที่ยืนยันว่า “วิญญาน”มีเหตุ-มีปัจจัยคือ“นาม-รูป(ภาวะ๒)” หรือ
“เทว”นี้เอง “สังขาร”กันอยู่

แต่ก็ยัง“อวิชชา”ใน“สังขาร”กันอยู่นั่นแหละ หรือ“มิจฉา-
ทิฏฐิ”ใน“เทว”กันอยู่นั่นเองว่า แยกไม่ได้!!! “เทว”นั้นต้องเป็น
“๑ เดียว” หรือ“เทว”แยกไม่ได้ หรือใครๆอย่าไปแยกเป็นเด็ดขาด

ก็มี“อวิชชา”หรือมี“มิจฉาทิฏฐิ”กันอยู่อย่างนี้เอง มันจึง
ไม่สามารถเรียนรู้“จิต เจตสิก รูป นิพพาน”ที่ศึกษาปฏิบัติได้ด้วย
“อาการ ลิงคะ นิमित อุเทศ”กระทั่งบรรลุ“นิพพาน”สักที

“ทางตา”ขณะนั้นปัจจุบันนั้นมันไม่มี“วิญญานเกิดหลุดๆ
อยู่กับตาเห็นๆต่างๆ”-ไม่มี“วิญญานเกิดหลุดๆอยู่กับหูได้ยินๆต่างๆ-
วิญญานเกิดหลุดๆอยู่กับจมูกมีกลิ่นต่างๆ-วิญญานเกิดหลุดๆกับ
ลิ้นมีรสอยู่ต่างๆ-วิญญานเกิดหลุดๆกับกายสัมผัสกันอยู่ต่างๆ”โดย
มี“ใจเป็นตัวกลางที่ร่วมกับวิญญานทั้ง ๕”

ถ้าจะบอกว่า มีอยู่“ที่ใจอยู่ในขณะนั้น”..นี่ไง!

ใช่..มีอยู่ในปัจจุบันนั้นๆในขณะ“หลับตา”คุณก็รู้สึกกับ
“วิญญาน”นั้นๆของคุณเพียง“ภายในของคุณ”ที่“ธาตุรู้”ยังไม่ครบ
ความเป็น“ปัญญา” ตามคำตรัสของพระพุทธเจ้าเลย

ไม่มี“กระบวนการ ๓”ได้แก่ “ธรรมวิจยัลัมโพชฌงค์ ลัมมา-
ทิฏฐิ มรรคอันมีองค์ ๘” จึงไม่มี“กระบวนการ ๖”ได้แก่ “ปัญญา
ปัญญินทรีย์ ปัญญาพละ ธรรมวิจยัลัมโพชฌงค์ ลัมมาทิฏฐิ
มรรคอันมีองค์ ๘” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้เช่นใน“มหาจิตตาริ-
สกสูตร”(พตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘)เป็นต้น ตรวจสอบกันดีๆเถิด

“หลับตา”ปฏิบัตินั้น เป็น“ปัจจุบันของธาตุรู้ภายในของคุณ”
ในขณะนั้นๆจริง แต่มันไม่มี“ปัจจุบันธาตุรู้ภายนอกของคุณเลย”
คุณก็รู้คนเดียวอยู่แต่“ภายใน”เป็น“ภาวะ ๑ ของคุณเอง”คนเดียว

เท่านั้น มันไม่มี“ภาวะ ๒”ยืนยันกับ“ผู้อื่นภายนอก”ได้เลย มันจึงเป็นแค่เพียง“เทว”หรือแค่“วิญญาณ”ที่รู้อยู่“ในภายในของตนคนเดียว” มันจึงชื่อว่า“ภาวะ ๑”เท่านั้นและแค่นั้น

ที่เป็น“เทว”ของชาว“เทวนิยม”ทั้งหลายที่ตีแตกแยกแยะ“เทว”ไม่ได้ หรือไม่ให้แยกแยะ“เทว”กันนั่นเอง

จึงยังเป็น“เทว”ที่ยืนยันเป็น“ภาวะ ๒”ต่างๆ หลัๆ แท้ๆ กับใครๆ ให้สัมผัสแตะต้องด้วย สัมผัสกันในปัจจุบันไม่ได้จริงๆ

จึงยังเป็น“ภาวะเทวลีกลับ” “อัตตา อาตมัน ปรมัตมัน ลีกลับ” แม้จะยิ่งใหญ่ขนาด“เป็น“เทว”ระดับ“พระเจ้า” ก็เลย“ลีกลับ”อยู่ตราบนานวันนี้ของชาว“เทวนิยม”ดังที่เป็นกันอยู่จริง

ภาวะยัง“ลีกลับ”นี้เอง ที่เป็นจริงของชาว“เทวนิยม”

“เหตุสำคัญยิ่ง”ก็เพราะ“พระเจ้า”ท่าน“ไม่รู้จักตัวเอง” “พระเจ้า”หรือ“ศาสดาเทวนิยม”ท่านไม่ได้เรียนรู้“ตัวเอง”

“ตัวเอง”คืออะไร?

“ตัวเอง”ก็คือ “อัตตา” คือ “วิญญาณ”ซึ่งก็คือ“ตนเอง”ซึ่งเป็น“อันเดียวกัน”นั่นแหละที่เรียนรู้ได้ด้วย“รูป-นาม”ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้า แต่“เทวนิยม”ไม่มี“ทฤษฎี”ให้เรียน

ชาว“เทวนิยม”ท่านจึงไม่ได้เรียนกันเลย

ขนาดชาวพุทธมี“ทฤษฎี”บริบูรณ์ลัมบูรณ์แท้ๆ ยังเรียนผิดๆ ถูกๆ กันอยู่ เช่น ยุคนี้ก็ยัง“มิจฉาทิฐิ” หรือ“ผิดทฤษฎี”ของพระพุทธเจ้ากันอยู่ และหลงยึดเอา“ทฤษฎีหรือทิฐิ”ที่ผิดๆ ปฏิบัติกันจนเกิด“มิจฉาผล” แล้วก็เอามายืนยันเถียงกันเอง อยู่เลย

แท้ๆ ชัดๆ ก็คือ “เทวนิยม”หรือ“พระเจ้า”ไม่ได้พากันเรียนรู้

“วิญญาน”หรือ“อัตตา”ที่สามารถแยกแยะได้ด้วย“อาการ ลิงคะ นิमित อุเทศ” และเรียนรู้ได้ด้วย“เหตุ นิทาน สมุทัย ปัจจัย” จนแจ้งจบ“จิต เจตสิก รูป นิพพาน”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

ยัง“อจินไตย”ในความเป็น“กรรมวิบาก”อยู่แน่ๆแท้ๆ

ยังไม่ต้องพูดถึง“มานวิสัย”หรือ“โลกจินตา”หรอก

“มานวิสัย”นั้น ท่านก็รู้กันได้แต่“มานโลกียะ”เท่านั้น

ส่วน“โลกจินตา”นั้น ท่านอาจจะมึนมากหลายในความเป็น “โลก”อันกว้างไกล จนกระทั่งพุทธก็อาจจะ“จินตา”หรือ “จินตนา- การ”ตามไปรู้กับท่านได้ถ้วนหมด ไม่หว่าดไม่ไหว

แต่มันยังเป็นเรื่องที่“ไม่เป็นไปเพื่อความละหน่ายคลาย กิเลส”แต่อย่างใดเลย มันมีแต่“หลงและติดในความรู้อย่าง”นั้น

มันจึง“ไม่สามารถนิพพาน” อันเป็นการรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน ความเป็น“วิญญาน”เป็น“อัตตา”เป็น“เทว” และสามารถดับความ เป็น“วิญญาน”เป็น“อัตตา”เป็น“เทว”ได้บริบูรณ์สำเร็จ

ฟังดีๆ ไตร่ตรองตามดีๆ และอ่านดูตรวจสอบละเอียดๆ จากพระไตรปิฎกให้แตกฉานกันเทอญ

แม้แค่ประเด็นความเป็น“สัญญา”กับ“ปัญญา” ที่เป็น “ภาวะ ๒”คู่หนึ่งเท่านั้น ก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่ามีความเหมือนกัน หรือมีความแตกต่างกันอย่างไร? แค่นี้? อย่างสำคัญ

“วิญญาน”ตามที่เรากำลังกล่าวถึงกันอยู่นี้เองที่เรากำลัง วิเคราะห์วิจัยออกไปถึง“สัญญา”พระพุทธเจ้ายังยืนยันว่า เป็น “ธาตุรู้ชั้นสัญญา”ก็คือ“การรู้”แบบหนึ่ง ได้แก่ “การกำหนดรู้และ ความจำ”โดยอาศัย“ขันธอดีต ๑๘” และอาศัย “ขันธอนาคต ๔๔”

มันแตกต่างกับ“ปัญญา”ที่มีนัยสำคัญ

ซึ่งทั้ง“สัญญา”และ“ปัญญา”ต่างก็เป็น“เจตสิก”ของ “จิต”
ที่เราจะต้องเรียนรู้จาก“วิญญาน”นั้นอีกแหละ

และแม้แต่“วิญญาน”ก็จะต้องชัดเจนอีกว่า ต้องเป็น
“วิญญานฐิติ”จึงจะสามารถเรียนรู้ได้อย่าง“เป็นจริง”

ถ้าขึ้นยัง“อริชชา”หรือ“มิชฌาทิฏฐิ”พากัน“หลับตา”ไป
หลงว่า“วิญญานสัมภเวสี” เป็น“วิญญานฐิติ”กันอยู่ จบเห่อีก

“วิญญานสัมภเวสี”นั้นมันเป็น“วิญญาน”ที่ล่องลอยแสหา
ที่เกิดอยู่ ยังไม่มีที่เกิดหรือยังไม่มี“หลักแหล่งหรือที่ตั้ง(ฐติ)” ยืนยันได้
แน่นอนหลังๆ โทณโท้ต่างๆ เช่น เกิดอยู่“ที่ตา, ที่หู, ที่จมูก, ที่ลิ้น, ที่กาย”
“วิญญาน”ก็มี“ที่ตั้งหลักแหล่ง(วิญญานฐติ)” เป็น“ภาวะ ๒”ร่วมการ
รู้ตัวอยู่ตลอดเวลา

พระพุทธเจ้าสอนนักสอนหนา แม้แต่ปฏิบัติอย่างเดียรถีย์
ผู้ถนัดหรือที่นิยมม गया อยู่กับ“การหลับตา”ปฏิบัติให้ไปเข้าใจเอา
“วิญญาน” ที่ยังเป็น“สัมภเวสี”ซึ่งสร้างได้แต่“กาย ๓ (นิรมาณกาย-
สัมโภคกาย-อภิสสมานกาย)”เท่านั้น มันก็แค่เพ้อๆ ฝันๆ ลมๆ แล้งๆ

นั่นไม่ใช่พุทธ นั่นเดียรถีย์ อย่าไปหลงตามเป็นอันขาด
มันไม่มีเนื้อหาจริงจัง มีแต่เพ้อๆ ฝันๆ หา“ความจริง”ไม่ได้
ผู้ไปมั่วหลงอยู่กับ“วิญญานสัมภเวสี”นั้นมันไม่สามารถ
ปฏิบัติให้“จิต”ดับกิเลส“พ้นทุกข์-พ้นสุข”ไปอย่างยั่งยืนนิรันดร
ได้เลย มันไม่มี“เวทนาเจตสิก”ที่ต้องเรียนรู้และปฏิบัติ“เวทนา ๒
(เวทนาที่เป็น“เทา ธัมมา)”ได้ หรือเรียนรู้จากความเป็น“เทา”ไม่ได้แน่

ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “เทา ธัมมา ทวเณนะ เวทนายะ

เอกสโมสธนา ภวันติ”ที่ท่านแปลไว้ว่า “ธรรมทั้งสองเหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนาโดยส่วนสอง”

มันก็ค่อนข้างจะเข้าใจในคำแปลนั้นยากอยู่ ก็ขอขยายความให้เข้าใจตามภูมิของอาตมาก็คือ “เทว” นั้นแปลว่า “๒”

การเรียนรู้ปฏิบัติธรรม จึงต้องมี“เทว”อันเป็น“เหตุ”เป็น“ปัจจัย”กันและกัน ให้ศึกษาปฏิบัติไปที่ละคู่ๆเสมอ จึงจะสามารถเรียนรู้ปฏิบัติ“ธรรม”ทั้งหลายได้หมดสิ้นถ้วนทั่วบริบูรณ์ลัมบูรณ์ ซึ่งไม่เคยขาดความเป็น“กาย”อันมี“ภายนอก” และต้องมี“คู่”คือความเป็น“จิต”อันมี“ภายใน”เสมอ จึงเรียกว่า“กาย”ได้

การรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ของ“กาย”ก็ดี ของ“เทว”ก็ดี ต้องเป็น“ภาวะ ๒”คือ“กายกับใจ”ครบคู่อยู่ตลอด

“คู่”ก็คือ “เหตุ”กับ“ปัจจัย”นี้เอง ที่จับคู่เรียนรู้กันไปทีละคู่ๆ ความเป็น“เหตุ”เป็น“ปัจจัย”กันและกันที่พระพุทธเจ้าได้รวบรวมไว้อย่างสำคัญให้เรียนจาก“ต้น”ถึง“ปลาย”ได้เลย ก็คือ “ปฏิจลสมุปบาท ๑๑”นั่นแล

ผู้ยังไม่มีความรู้ใน“ปฏิจลสมุปบาท ๑๑” และหรือยังไม่มี “การจับคู่(ทะเล ๒ = เทว)”เปรียบเทียบกันแล้วมี“การแยกแยะ วิจัยวิจารณ์แต่ละคู่(ธรรมวิจัยสัมโพชฌงค์)” แล้วเลือกเฟ้น คัดสรร ตัดสิน เอาที่ดีกว่าเสมอ ให้ได้ไป“ทีละคู่”ๆ ๑ ๑ เป็นการคัดแถม

เราก็จะได้“ธรรม”อันเลิศยอด เป็น“ที่สุดแห่งธรรม”แนศึกษา“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”เป็นหลักเกณฑ์ของการ “ปฏิบัติธรรม”ที่จะบรรลุ“โลกตระ”ได้ ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสไว้แล้ว ครบกระบวนการแห่ง“การปฏิบัติ”ที่มีต้นถึงที่สุด(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑

ข้อ ๖๒๐)

ขั้นต้นข้อแรกของ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ก็คือ “กาย”
ชั้นปลายท้ายสุดก็คือ “ใจ”หรือ“จิต” ที่เป็น“สมาธิ” เป็น“วิมุตติ”

และการบรรลุธรรมของพุทธนั้น แม้บรรลุแล้วบริบูรณ์
ก็ยังคงมี“กาย”ภายนอกร่วมอยู่กับ“สมาธิ”กับ“วิมุตติ”ไปตลอดเสมอ
และ“สมาธิ”กับ“วิมุตติ”จะยิ่ง“รู้” ยิ่ง“ตื่น” ยิ่ง“เบิกบาน” ยิ่งสว่าง
ยิ่งเห็น ยิ่งเปิด เพราะไม่ได้“หลับตา”เลย ไม่ว่าในการปฏิบัติก็ตาม
หรือในการบรรลุธรรมแล้วก็ตาม

ซึ่งมันยิ่งตรงกันข้ามกับ“ผล”ของพวกเขา“หลับตา”ปฏิบัติ

พวกที่“หลับตา”ปฏิบัติจึงเป็นพวกปฏิบัติธรรมกัน“สูญเปล่า”
แท้จริงเลย เพราะยังเป็น“เดิรเถียร”กันอยู่ไม่โง่ไม่ท้อ โห่หิ้ว!...
จะอย่างไร? จึงจะสะกิด“ธาตุรู้”คนเหล่านี้ได้

ความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น“รู้แจ้งรู้แจ้งจริง” ถึง
ขั้นจัดการกับ“พลังงาน”ที่เป็น“อุตุนิยาม-พิชนิยาม-จิตนิยาม-
กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”ได้อย่างรู้แจ้งรู้แจ้งจริงบริบูรณ์ถ้วน

จึงสามารถ“ทำใจในใจ”หรือ“จิตในจิต”ของตนให้เป็น
พลังงานเดียวกันกับ“พิชนิยาม” หมายถึงไม่มี“เวทนาเจตสิก”ได้

ก็ตรงนี้แหละคือ พลังงานนั้นเป็น“พลังงาน”ชีวะที่“ไม่มี
สุข-ไม่มีทุกข์” เป็นพลังงานที่ไม่มี“กาย” คือ สามารถทำให้“จิต”
ตนเองไม่มี“เวทนา”กลายเป็น“พิชนิยาม”ไปได้ “พิช”ไม่มี“กาย”

ผู้สามารถมี“การทำใจในใจ(มนสิการ)”ของตนให้ถึงขั้นนี้ได้ ก็
เป็นขั้นสูงสุดแห่ง“ความรู้ลึก”สำเร็จที่“พ้นทุกข์-พ้นสุข”

“อาการจิตใจ”ของคนถึงขั้น“พ้นทุกข์-พ้นสุข”นั้นเป็น

“อาการ”ชั้น“นิพพาน” คือ“อาการของความเป็นกลาง(อุเบกขา)”
ซึ่งไม่มี“ภาวะ ๒”หรือ“ดับเทา”กันนี้เอง สำคัญมากตรงนี้

“พันทุกข์-พันสุข”นี้ แบบเดียวยกยี่เขาก็ทำได้ คือทำแบบ
“อสังขยีสัตว์” เป็น“การดับสัญญา”ลงไปดื้อๆ ซึ่งเขาไม่ได้“กำจัด
เหตุแห่งทุกข์แห่งสุข”กันอย่างลั้มนมาทีฏฐิด้วย“ปัญญา” เขาไม่ได้
ปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ที่มี“การดับเหตุแห่งทุกข์”ด้วย“ปัญญา”

นั่นคือ “การดับ(นิโรธ)”ของเดียวยกยี่นั้นเขา“ดับสัญญาของ
ตน”ลงไปเลย เมื่อเขา“ดับสัญญา”ได้ เขาก็เป็น“อสังขยีสัตว์” คือ
“สัตว์ผู้ไม่มีสัญญา” แล้วเขาก็หลงผิดว่านี่คือ “การดับกิเลส” ซึ่ง
แท้ๆแค่“เขา”ดับสัญญาของตน”ต่างหาก

เขาก็มี“นิโรธ” แต่เป็น“นิโรธ”ที่เขา“ดับสัญญาของตน”

ซึ่งมันแตกต่างกับ“การดับกิเลสของตน”ด้วย“ปัญญา”
ของตนอย่างมีนัยสำคัญยิ่งยวดทีเดียว

“การดับกิเลส”นี้แหละต้องดับด้วย“ปัญญา”

“ปัญญา”ที่เกิดจาก“จรณะ ๑๕ วิชา ๘”นั้น มันไม่ใช่แค่
“สัญญา”เท่านั้น แต่เป็น“ปัญญา”ที่เกิดจาก“ทฤษฎี”อันเป็นความ
ตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า มีในศาสนาพุทธศาสนาเดียวจริงๆ

“สัญญา”นั้นมันมีประจำตัวสัตว์โลกมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว

แต่“ปัญญา”จะมันต้องสร้างด้วยการศึกษาเรียนรู้ปฏิบัติ
ให้เกิดได้ด้วยตนเองจึงจะเกิดได้มีขึ้นมาได้

“ปัญญา”จึงเป็น“พลังพิเศษ”ที่เป็น“พลังความรู้”ที่ยิ่งใหญ่
มาก ใช้กำจัดกิเลสได้ถูกต้องถ่องแท้เด็ดขาด วิเศษสุด

ปฏิบัติด้วย“จรณะ ๑๕ วิชา ๘”เท่านั้นจึงจะเกิดจะมี

“ปัญญา”ขึ้นมาได้ หาก“ไม่ลั้มาทิฏฐิ”ใน“จระณะ ๑๕ วิชชา ๘”ก็ไม่สามารถเกิด“ปัญญา”ได้ถูกถ้วนถ่องแท้

ใครปฏิบัติ“ฉาน”โดยไม่มี“ศีล”เป็นข้อต้นของ“อธิจิต-อธิปัญญา”ก็ยังไม่“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ เป็นได้แค่“ศีลลัพท์ตูปาทาน”

หรือยืนยันว่าตน“มีศีล”เป็นข้อปฏิบัติ แต่ปฏิบัติ“ไม่ลั้มาทิฏฐิ” นั่นคือ ไม่ได้ปฏิบัติตาม“จระณะ ๑๕ วิชชา ๘” ก็ไม่เกิด“ลั้มาฉาน”ของพุทธแน่นอน เช่น “หลับตา”ปฏิบัติเป็นต้น

เพราะ“หลับตาปฏิบัติ”ไม่มี“อปณณกปฏิบัติ ๓”ก็ผิดแนว
“ลัทธิธรรม ๗”ที่มี“ศรัทธา-หิริ-โอตตปปะ-พหุสุต-วิริยะ-สติ-ปัญญา”ก็ไม่เกิด “ฉาน ๔”แบบพุทธที่ลั้มาทิฏฐิก็ไม่เกิด

“วิชชา ๘”นั้นไม่เกิดแน่ยิ่งกว่าแน่

เห็นมัยว่า “ปัญญา”ใน“ลัทธิธรรม ๗”ไม่เกิดหรอกในการ
“หลับตาปฏิบัติ” เพราะ“ลัทธิธรรม ๗”ของคุณไม่มีเลย

แล้ว“ปัญญา”คุณจะได้ยังไง?

ในเมื่อ“ลัทธิ(ความเชื่อถือ)”คุณก็ไป“ศรัทธาอย่างอื่น”อยู่

“หิริ”คุณก็ไม่มีเลย “โอตตปปะ”คุณจะมีได้อย่างไร?

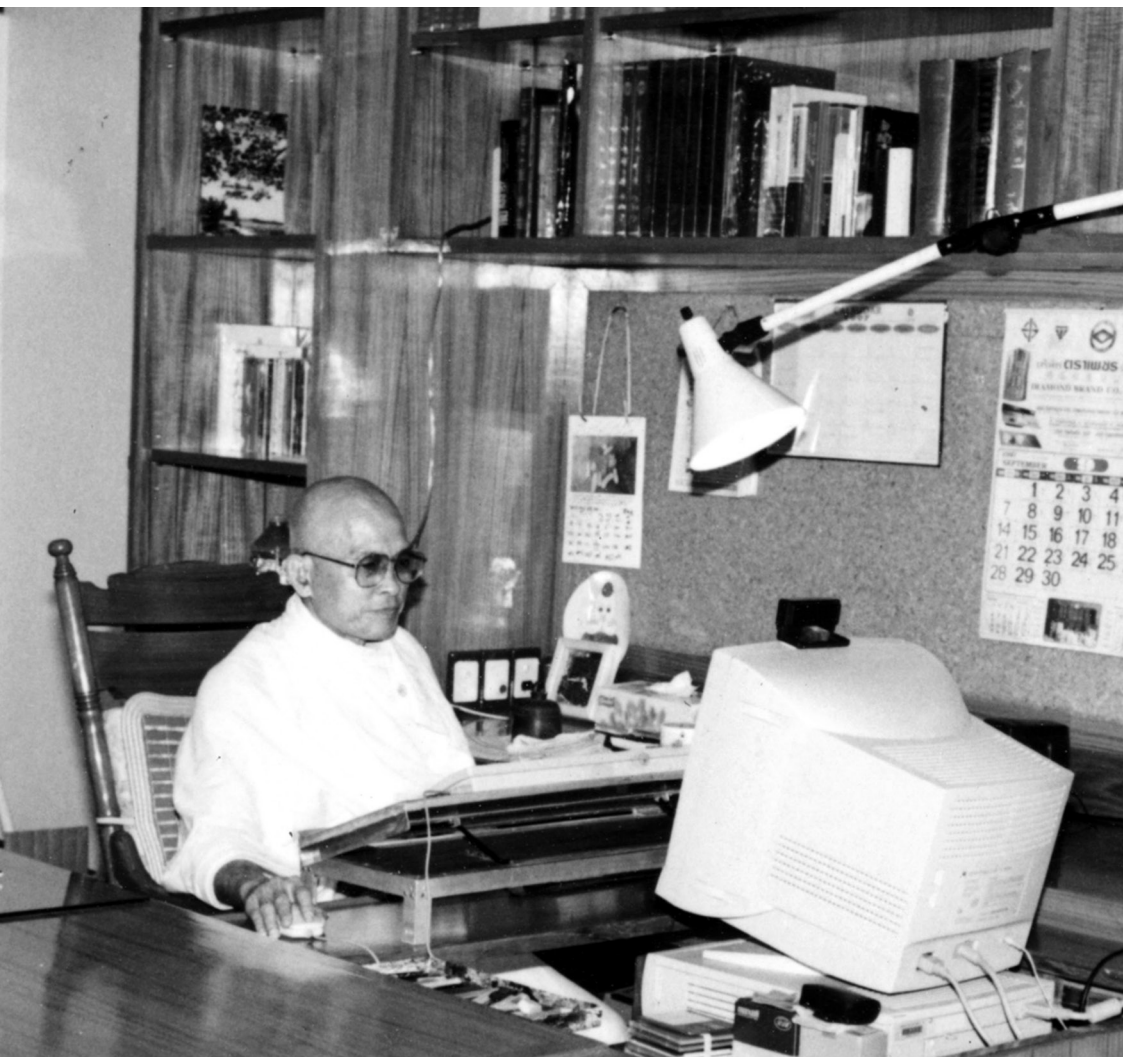
ดังนั้น “พหุสุต”คือ“ความรู้ที่เป็นผลอย่างลั้มาทิฏฐิ”ได้จากการปฏิบัติมากมาย”มันจะเอามาจากไหน?

“วิริยะ-สติ-ปัญญา”ที่เป็น“ลั้มาทิฏฐิ”คุณก็ไม่เกิดแน่

คุณก็มีแต่“วิริยะ-สติ-เนโก”กันแบบ“มิจฉาทิฏฐิ”ของคุณ
เท่านั้นแหละที่มันเกิด เจริญ งอกงาม ไพบูลย์ไปตามประสาคุณ

ความเป็น“พหุสุต”ของคุณจึงได้แต่“วิริยะ-สติ-เนโก”

คุณก็เป็น“ปราชญ์”ผู้“พหุสุต”ได้เหมือนกัน แต่ก็ต่างกัน!

“

การได้“ปัญญา”ต้องอยู่ในกรอบของ“ทฤษฎีพุทธ”
อยู่ใน“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”หรืออยู่ใน“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”
หรืออยู่ใน“ปฏิจจสมุปบาท ๑๑” จึงจะมี“สัมมาผล”
“ปัญญา”จึงไม่ใช่สาธารณะทั่วไปของปุถุชนที่จะมีได้ง่ายๆ
ผู้“มีจกาทิฏฐิ”ก็จะมีแต่“เณโก”เท่านั้นนั่นเอง
ที่เจริญ งามงาม ไพบูลย์

”

“วิธียะ สติ”ของคุณเจริญยิ่งๆเหมือนกันนะ! แต่เป็นการเจริญ
งอกงาม ไพบูลย์ที่เป็น“เฉโก”นั้นต่างหาก ..ชัดเจนนะ!

การได้“ปัญญา”จึงต้องอยู่ในกรอบของ“ทฤษฎีพุทธ”

อยู่ใน“จรรณะ ๑๕ วิชา ๘”เป็นต้น หรืออยู่ใน“โพธิปักขิยธรรม
๓๗” หรืออยู่ใน“ปัจจุสมุปบาท ๑๑” จึงจะมี“สัมมาผล”

“ปัญญา”จึงไม่ใช่สาธารณะทั่วไปของปุถุชนที่จะมีกันได้
ง่ายๆเลย ผู้“มิจฉาทิฎฐิ”ก็จะมีแต่“เฉโก”เท่านั้นนั่นเอง เจริญ
งอกงาม ไพบูลย์ ..พอจะขัดแย้งแจ่มกระจ่างขึ้นบ้างมั๊ย?

พระพุทธเจ้าจึงตรัส“ปัญญา ๘”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๙๒)
ยืนยันความเป็น“ปัญญา”ของพระพุทธเจ้าไว้อย่างสำคัญ ศึกษาดู
กันให้ถ่องแท้ แตกฉานกันเถิด ตั้งแต่ข้อ ๑ ถึงข้อ ๘

กว่าจะได้“ความบริบูรณ์แห่งปัญญา(ปัญญายะ ปาริปุรยา สังวัต-
ตันติ)”นั้น ก็ต้องครบ“๘ ข้อ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสจริงๆ

“การเกิด”ของ“ปัญญา”กับ“ฌาน”นั้นคือ“ธาตุคู่”ที่เป็น
“พลังงานจิตอันวิเศษ(อุตตระ)” ทำให้เกิด“บุญ” ก็คือ “เผากิเลสดับ”
ได้สลายเกลี้ยงจิงสำเร็จ เสร็จจบ“บุญ”หายไปทันที

“๒”ก็คือภาวะ“คู่”เยี่ยมยอด ที่ภาษาว่า“เทว”นี้เอง

“ความเป็น“ภาวะ ๒”หรือ“เทว”คำนี้ จึง“ยิ่งใหญ่”จริงๆ

“การเรียนรู้”ของพุทธ จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทว”ได้อย่าง
ครบบริบูรณ์สมบูรณ์ รู้แจ้งจริงถ้วนสิ้น“เทว”ที่ชื่อว่า“วิมุตตาณ”

ไม่ว่า“เทว”จะยิ่งใหญ่ขนาดไหน? ปานใด? ก็“รู้จบ”หมด

และอาศัย“ภาวะ ๒”คือ“เทว”นี้เองเรียนรู้ปฏิบัติได้แท้ๆ

ตั้งแต่รู้จัก“การเกิด”ภายนอกก็ทำ“การดับ”จาก“กาย

ภายนอก”ที่เป็น“ธาตุคู่”กับ“จิตภายใน” ไปทีละคู่ๆ

จนกระทั่ง“หมดสิ้น”กิเลสภายนอก”แล้ว จึงขยับมา
“ดับ”ภายในต่อ และต่อไปเป็นลำดับๆ ไม่ลัดคิวแต่อย่างใด

จึงสามารถ“พันทุกข์-พันสุข”อย่าง“สัมมาทิฐิ”แบบพุทธ

แต่ผู้ที่ไม่ได้“พันทุกข์-พันสุข”เพราะ“การดับเหตุ”ของการ
“ทำทุกข์-ทำสุข”ให้ดับสิ้นสลายตายไปจาก“จิตใจ”ของเขาอย่างสัมมา-
ทิฐิ เพราะเขาไม่ได้กำจัด“กิเลสของตนที่เป็นเหตุแห่งทุกข์สุข”
จาก“กิเลสของตนภายนอก”อันตนเคยหลงเห็นว่าเป็น“กามคุณ”
ก่อน ด้วย“พลังปัญญา”ที่เห็นว่ามันเป็น“กามโทษ (กามาทินะ)แท้ๆ”
ไปเป็นขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลายได้ตามลำดับ

แล้วตนเองผู้นั้นจึงสามารถ“อยู่เหนือ(อุตตระ)”พลังอำนาจ
“กิเลสกามของโลก”ที่คนทั้งหลายผู้ยังไม่หลุดพ้นยังเห็นมันเป็น
“กามคุณ”อยู่ ก็เพราะไม่มี“ปัญญา”นี้เอง มีกันแต่“เณโก”จริงๆ

ต้องหมดสิ้น“กิเลสกามภพ”ก่อนแล้วจึงไล่ลำดับเข้าไป
“รูปภพ-อรุภพ”อันเป็น“ภายใน”ไปเป็นขั้นเป็นตอน ถูกขั้นตอน

แต่การ“พันทุกข์-พันสุข”ของผู้มีฉาติฐิผู้นั้น มันยังไม่ใช่
“การทำใจในใจเป็นบุญ”ที่กำจัด“กิเลส”ได้จริง ซึ่งเป็นการปฏิบัติ
ของผู้ยังไม่รู้จักรู้แจ้ง“กาย”สัมมาทิฐิจริง ซึ่งต้องเริ่มตั้งแต่“พัน
ลักกายทิฐิ” อันเป็น“สังโยชน ข้อที่ ๑”

นั่นคือ ต้อง“พันมีฉาติฐิ”ความเป็น“กาย”ให้“สัมมาทิฐิ”
ก่อนเกิด และต้องล้มผัส“รู้”กันที่“ลัก” คือที่“ตัวเอง”อันประกอบ
ไปด้วย“กาย”ที่มีทั้ง“ภายนอก-ภายใน”ของความเป็น“กาย”
ครบ“๒”นะ! จึงจะ“สัมมาทิฐิ”ความเป็น“กาย”กันแท้

และกำจัดกิเลสจาก“กายภายนอก”จะเริ่มก่อเกิด“ความไม่มีกาม(กิเลสภายนอก)”ให้หมดสิ้นไปก่อน มี“ผล”เป็นลำดับต้น

แล้วจึงจะสามารถขยับเข้าไปกำจัดกิเลส“รูปภายใน”ขั้นต่อไปได้ ต้องทำ“สัญญา”กำหนดหมายรู้ให้แม่นยำ ตรงๆ เทอญ

ถ้ายังมีฉกฉวย“กาย”อยู่ การจะไปเรียนรู้พิจารณาชั้น“ภายในกาย”ซึ่งเป็นลำดับละเอียดต่อไปจาก“กายภายนอก” มันก็“มีฉกฉวย”ผิดเพิ่มหนักขึ้นเข้าไปอีกแน่นอน

แค่นี้ก็“แตกต่างกันแล้ว” ตั้งแต่เบื้องต้น ต่อไปมันก็ผิด

เห็นมั้ยว่า “เทว”นั่นคือ“๒” ที่สำคัญยิ่งใหญ่ ที่ต้องใช้การเปรียบกันเป็น“คู่ๆ”ไปที่ละคู่เสมอ เราจึงจะสามารถตัดสินความเป็น“๑”ได้ชัดเจนถ่องแท้ ทั้งง่าย ทั้งครบถ้วน ชัดเจน ไม่ผิดพลาด

หากตะกละเปรียบเทียบกันมากกว่าที่ละ“๒” มันก็ทำได้ แต่มันจะไม่ละเอียดลออชัดเจนครบถ้วนถ่องแท้ดีเท่า

สำหรับผู้มีบารมีสูงก็จะมีสมรรถนะ“สัมโพชฌงค์”หรือเชี่ยวชาญชำนาญ“โพชฌงค์ ๗”เก่งกาจยิ่งๆขึ้นกว่าผู้ยังไม่สูงก็เป็นธรรมดาซึ่งกระบวนการของความเจริญ“สัมโพชฌงค์”นั่นก็คือการปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”นั่นเอง

การเรียนรู้“ธรรมของพุทธ”ที่มุ่งนิพพานนั้นจะเรียนรู้เรื่อง“กาย”กันตั้งแต่เบื้องต้น

เช่น ผู้เข้ามาบวช พอเป็น“ภิกษุ”เสร็จอุปัชฌาย์ก็จะสอน“กรรมฐาน ๕ (ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง)”ให้“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ในการแยก“กาย”แยก“จิต”ก่อนอื่นทันที ว่า เมื่อใด“จิต”เป็น“กาย” และเมื่อใด“จิต”ไม่เป็น“กาย”แล้ว

นั่นคือ เมื่อใด“จิต”มี“เวทนา(ความรู้สึก)”อยู่ เมื่อนั้น“จิต”ยังเป็น“กาย”อยู่ เมื่อนี้“จิต”ก็คือ พลังงานชีวิตที่มี“เวทนา”อยู่ “จิต”ไม่มี“เวทนา”นี้แหละคือ “จิตไม่มีความรู้สึกสุข-ทุกข์”

“จิต”เมื่อนั้นหรือขณะนี้“ความรู้สึกเป็นกลาง” คือ “ไม่รู้สึกสุข-ไม่รู้สึกทุกข์” จิตขณะนี้ไม่มี“๒”แล้ว ไม่เป็น“เทา” แล้ว มีแต่“๑”ก็คือ มีแต่“อุเบกขา” หรือรู้สึก“เฉยๆ กลางๆ”

ซัดๆก็คือ “๐”ไปจาก“๒”แล้ว คือ“ไม่มีความรู้สึกสุข-ไม่มีความรู้สึกทุกข์” จึงชื่อว่า เป็น“๑”ก็ได้ เป็น“๐”ก็ได้

เป็น“๐”ก็คือ ไม่มี“เวทนา ๒” ไม่มี“เทา” ไม่มี“กาย”

เป็น“๑”ก็คือ มี“เวทนา ๑”คือยังมี“ความรู้สึก”อยู่ แต่ไม่เป็น“เทา”นะ! เพราะไม่ใช่“๒”แล้ว จะว่ามี“ชีวิต”ก็ยังมีอยู่

แต่ตอนนี้ไม่ใช่“ชีวิต”ที่เป็น“จิตนิยาม” เป็นแค่“ชีวิต”ที่เป็น “พินนิยาม”ได้แล้ว เพราะไม่มี“เวทนา”ที่เป็น“ความรู้สึกสุข-ความรู้สึกทุกข์” ..ประเด็นนี้แหละทำความเข้าใจเถิด

ซึ่งเมื่อใด“จิต”ไม่มี“เวทนา ๒”แล้ว เมื่อนั้น“จิต”ไม่เป็น “กาย”แล้ว เมื่อนี้“จิต”ก็คือ พลังงานชีวิตที่ไม่มี“สุข-ทุกข์”แล้ว

“จิตนิยาม-พินนิยาม-อุตุนิยาม”นั้นแตกต่างกันอย่างไร? จะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงให้เป็น“สัมมทิฏฐิ”จริงๆ จึงจะสามารถจัดการ แยก“กาย”แยก“จิต”ให้สำเร็จผลเป็น“ธรรมนิยาม ๕” สำเร็จได้ จึงจะบรรลุ“อรหัตต์”สำเร็จผลจริง

ไม่เช่นนั้นจะไม่สามารถปฏิบัติให้เกิดผล“นิพพาน”และทำ “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ได้แน่ๆ

การเรียนรู้ความเป็น“กาย”นี้ยิ่งใหญ่สำคัญมาก

ถ้าไม่ต้องการ“นิพพาน” คนก็จะ“หลงสุข-ติดสุข” เพราะ
“รักสุข-ชังทุกข์” เป็น“สุขนิยม”อยู่ตลอดไป โดยไม่สามารถมี
“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “สุข-ทุกข์”มันแยกกันไม่ได้ มันเป็น
“มายา”ชั้น“จอมมายา”นะ! มันเป็นแค่“หลงใหลความรู้สึก”

ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงหรือไม่มี“ปัญญา”หรือไม่มี“วิชา”
ที่จะรู้ว่า “สุข-ทุกข์”มันแค่“อุปาทาน” มันไม่มีอยู่จริง
เท่านั้นมัน“อนัตตา” มัน“ไม่มีตัวตนจริงเลย”

สามารถพิสูจน์ได้ ด้วย“การศึกษาปฏิบัติ”ตามทฤษฎีพระ-
พุทธเจ้า ให้“สัมมาทิฐิ” แล้วจะสามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”

พระพุทธเจ้าสรุปสูตรสำเร็จว่า เริ่มต้นก็ศึกษา“กาย” สุดท้าย
ก็“กำหนดรู้”ได้ด้วย“สัญญา”

และก็“จบกิจ”ด้วยรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”คือ
“นาม-รูป”อันเป็น“ภาวะ ๒” แล้วทำการแยก“กาย”แยก“จิต”ของ
ตนเองให้เป็น“ธรรมนิยาม ๕”ได้สำเร็จ ก็เป็นอัน“จบนิพพาน”

“วิญญูณฐิติ ๗”หรือ“ลัตตาวาส ๙”ที่ต้องเรียนรู้จากการ
ศึกษา“ภาวะ ๒”ของ“กาย”กับของ“สัญญา”นี้แหละที่จะยืนยัน
“สัมมาทิฐิ”หรือ“มิจฉาทิฐิ”ได้บริบูรณ์สมบูรณ์สุดจบ

ดังนั้น ใครยังรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย”ไม่สัมมาทิฐิ นั่นคือ
ยังไม่“พ้นลักกายทิฐิ” อันเป็น“สังโยชนข้อที่ ๑”กันเลยทีเดียว

“กาย”จึงคือการเรียนรู้ทั้ง“ขั้นเริ่มต้น”

และทั้งต้อง“เรียนรู้และปฏิบัติ”กันเป็น“ขั้นกลาง”ให้ถึถ้วน
ทั้งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงเป็น“ขั้นที่สุดท้ายสุด”จบ

เพราะฉะนั้น เมื่อใครคนใดมีความรู้ความเห็น“กาย”ก็

แตกต่างกัน ความเป็น“เทว”ก็เห็นไม่ตรงกัน การมี“ธรรมวิสัย”ใดๆ ของคน ๒ ฝ่ายดังกล่าวนี้นี้ ก็แตกต่างกันไปคนละอย่างคนละทาง ผลก็ออกมาคนละทาง คนละอย่างแนบยิ่งกว่าแน

ดังนั้น ผู้ที่“สัมมาทิฐิ”เท่านั้นจึงจะทำการ“วิสัย” ถึงขั้นสามารถทำการ“ธรรมวิสัยสัมโพชฌงค์”ได้อย่างเป็นจริง

เพราะมี“สัมมาทิฐิ”หรือมี“ปัญญา” ไม่ใช่มีแค่“เอโก”

การจะเรียนรู้พิจารณา“ภายในกาย”คือ ศึกษา“ธรรมะ ๒” ซึ่งก็คือ“เทว ธัมมา” ที่ต้องมี“การวิสัย”ถึงขั้นมี“ธรรมวิสัยสัมโพชฌงค์” จึงจะเป็น“สัมมาทิฐิ”ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้า

จากนั้นสามารถ“วิสัยเวทนาในเวทนา”ของตนไปได้ว่า “เวทนาแท้”เป็นอย่างไร เพราะ“เวทนา”นี้เองคือ“กรรมฐาน”ของ พุทธ ที่สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”สุขก็ดี ทุกข์ก็ดี ก็ที่“เวทนา” และ แยก“เวทนาเกิด”หรือ“เวทนาเทียม”ว่าเป็นอย่างไร? ออกได้ชัดเจน ไม่สับสน ไม่ปนเป ไม่ละเอะเลอะเทอะ

“ทุกข์ขอรียสัจ”ก็อยู่ใน“เวทนา”นี้แหละ“หัวใจ”การปฏิบัติ เพราะได้เรียนรู้มาชัดเจนตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้าที่มี “เวทนา”เป็น“กรรมฐาน” แต่ผู้หลงผิดเลอะเทอะ ก็ไป“หลับตา”

“หลับตา”ตาหุ้มกลืนกาย ก็ไม่มี“ผัสสะ” มันก็ไม่มี“เวทนา” ซึ่งจะมี“เวทนา”ให้ศึกษาก็ต้องมี“ผัสสะ”เป็นปัจจัย” ตามที่ พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๖๔-๓๖ และ ที่อื่นๆ

หากมัน“เว้นผัสสะแล้วจะรู้สึกได้(คือไม่มีเวทนาให้เรา“รู้สึก”มันก็ ไม่มี“ความรู้สึก”ทุกขอันเป็นอารยสัจ”ของจริง มาให้เราศึกษา) ก็ไม่มี“ฐาน”ให้

ปฏิบัติศึกษา เพราะไม่ปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๗-๘๙ แล้วพระพุทธเจ้าจึงตรัสสรุปในข้อ ๙๐ ว่า การปฏิบัติ“เพราะถูกต้อง(สัมผัส)”แล้วด้วย“ผัสสายตนะ ๖”ย่อมเสวยเวทนาเป็นปัจจัยจึงเกิด“ตัณหา” จึงจะ“จับตัวเหตุ”ที่ต้องกำจัดได้เพราะ“เหตุ”อยู่ตรงนี้ จึงต้องเรียนตรงนี้ ถึงจะมี“ตัณหา”ที่เป็น“ภาวะจริง”เกิดขึ้นจริงให้เราจัดการได้

เมื่อมี“ตัณหา”เกิด เราก็จะได้จัดการกำจัดลดละ“ตัณหา”นี้ที่เกิดที่เป็นขึ้นมาจริงในตน ณ บัดนั้นๆ “ปัจจุบัน”นั้นๆ “สัมผัสของจริง”ได้จริง มีเนื้อแท้ ไม่เลื่อนลอย เวียงว้าง

ผู้“หลับตา”ปฏิบัตินั้น ไม่มี“เวทนา” มีแต่“วิญญาน”ล่องลอยที่เป็น“สัมภเวสี” เจ้าตัวผู้ปฏิบัติก็ไม่สามารถจับ“วิญญาน”มาปฏิบัติอย่าง“จับมันคั่นตาย”ได้ตัวคา“ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ”

เพราะ“มิฉชาติภูลฺลิม”ม“หลับตา”ปฏิบัติเหนียวแน่นมีดบอด มันก็ไม่มี“วิญญาน”ที่เป็น“ปัจจัย”ให้เกิด“สังขาร”ที่ตนเป็นตนมีอยู่จริง มาปฏิบัติจัดการกำจัดกิเลส

แต่เมื่อ“หลับตา”เข้าไป มันก็มีแต่“สัญญา”ที่ไปกำหนด“ธาตุรู้ตัวใหม่”ขึ้นมาในจิตขณะนั้น มันก็เลยไม่มีวันที่จะได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กิเลส”ที่อยู่ใน“วิญญานของตน”กันจริงๆเลย

มันผิดฝาผิดตัว มันคนละเรื่องละราวที่จะได้จัดการกำจัดกิเลส เพราะ“โง่”ไปมัวปฏิบัติอย่างสูญเปล่าอยู่อย่างนั้น

นี่คือ “โง่”ที่ไม่มี“ความรู้จริง” หรือไม่มี“ความรู้ที่ถูกต้อง”ที่เรียกว่า“อวิชชา” เพราะไม่มี“วิชชา”

จึงต้องมี“วิชชา” คือเริ่ม“รู้”ว่า ปฏิบัติธรรมต้อง“ลืมนตา”ถ้า

ไม่“ล้มตา”ไม่มี“วิญญูณทางตา”คือ “จักขุวิญญูณ”สภาวะจริง
ในขณะมีสภาวะจริงทั้งสลายโดยเริ่มจากที่เราตอนนี้มี
“วิชชา”เป็นต้นสลาย(แทนที่แต่ก่อนเรามี“อวิชชา”เป็นต้นสลาย เพราะไป“หลับตา”
ปฏิบัติของ“ปฏิจลสมุปบาท”ที่มีทั้ง“สังขาร-วิญญูณ-นามรูป-
อายตนะ-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหา-อุปาทาน-ภพ-ชาติ” ให้เราศึกษา
เรียนรู้ครบครันลัมบูรณ์ตลอดสลายที่จะจัดการ“ความเกิด(ชาติ)”
เพื่อจะ“ดับ”

แล้วเราก็“จัดการหรือปรุงแต่ง(อภิสังขาร) เวทนาในเวทนา”
อันเป็น“ฐานปฏิบัติ(เป็นฐานในการปฏิบัติธรรมแท้ๆ ซึ่งมี“วิญญูณฐิติคือ ในขณะ
ที่มีวิญญูณกันอยู่เป็น“ปัจจุัน”นั้น(ทิฏฐธรรม)ทีเดียว”

กล่าวคือ เมื่อมี“วิชชา”เราก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สังขาร” แล้ว
เราก็“อภิสังขาร”โดยสร้างพลังงาน“บุญ(อาวุธมาตัณหา)”ขึ้นมาจน
กระทั่งมีฤทธิ์กำจัด“ตัณหา”นั้นลงได้

ซึ่งขณะปฏิบัติก็มี“เหตุ”มี“ปัจจัย”ของ“ปฏิจลสมุปบาท”ที่
เกิดเป็นเหตุ-เป็นปัจจัยกันและกันไปตลอดสลาย

นั่นคือ “มีสังขาร-มีวิญญูณ-มีนามรูป-มีอายตนะ-มีผัสสะ-
มีเวทนา-มีตัณหา-มีอุปาทาน-มีภพ-มีชาติ”ทุกสภาวะธรรมทั้งหลาย
ของ“ปฏิจลสมุปบาท”โดยมี“ทิฏฐธรรม(ทรงอยู่ในปัจจุัน)”กันจริงใน
ขณะปฏิบัติอยู่นั้นทีเดียว

จึงจะสามารถ“ดับ”ความเกิด”คือ“ชาติ”ของ“ตัณหา”ที่เกิด
ใน“สังขาร” ใน“วิญญูณ” ใน“นามรูป” ฯลฯ อันเป็น“ของแท้”

แต่การ“หลับตา”ปฏิบัตินั้น มันไปสร้าง“นิรมาณกาย ๓”
ขึ้นในจิตขึ้นมาใหม่ ไปเล่นอยู่กับ“จิตใหม่”หรือ“วิญญูณ”ที่สร้าง

ขึ้นมาใหม่ มันจึงไม่ใช่“จิต”หรือ“วิญญาณ”ที่มี“ตัณหา”ปรุงแต่ง
“จิตวิญญาณ”ที่มีจริงเป็นจริงอยู่ในขณะนั้นเลย มันผิดฝาผิดตัว

จึง“โง่”ปฏิบัติเพ้อๆฝันๆกับ“นิรมาณกาย”(กายใหม่เป็น“ภพ-
ชาติ”ใหม่แสนจะเพ้อฝันที่ตนหลงสร้างขึ้นมาเป็น“มโนมยอัตตา”แล้วก็หลงยึดว่ามัน
มีจริงเป็นจริงของตน)” ซึ่งเป็น“ภพ”เป็น“ชาติ”ลมๆแล้งๆภายใน“จิต
ภวังค์” ขณะปฏิบัติจะ“หลับตา”หรือ“ลืมตาเพ้อฝัน”ไปกับ“นิรมาณ
กาย”ดังกล่าวนั้นก็ตาม ซึ่งล้วนเป็น“อุปาติ(ธรรมชาติอันตัณหาเป็นต้น
เข้าไปยึดถือเอา),อุปาตินินะ(ถูกถือมันแล้ว),อุปาติยติ(ยึดมันถือมัน)” ฯลฯ ”
เพราะมี “อวิชชา”พลังงานอกุศล”คือ“โง่”ก็“ความไม่รู้จริง”
มันพาเป็นพาไป

“ภพ-ชาติ”ที่มีกิเลสอยู่ของตนเองที่เคยยึดมามันก็ยึดอยู่
ตามเดิม แถมมี“อวิชชา”ก็สร้าง“ภพ-ชาติที่เป็น“นิรมาณกาย”ของ
ตนขึ้นใหม่มาอีก เพราะหลงผิด ยึดผิด เรียนมาจากอาจารย์ที่พาผิด
ก็พากัน“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ พูดเตือนยังโง่ ก็โง่อยู่ (ยิ่งน่าสงสารมั๊ยละ!)

ยิ่งผู้ปฏิบัติเอาแต่สร้าง“เนรมิตหรือนิรมาณ”อะไรต่ออะไร
เลอะเทอะขึ้นมา นี้ ก็เพราะ“อวิชชา”ทั้งนั้น ที่มันพาเกิดพาเป็น

จึงมีแต่สร้าง“ภพ”สร้าง“ชาติ”กันไปเลอะเทอะ ไม่ได้กำจัด
กิเลสตามที่เจตนาศึกษากันเลย เพราะไม่มี“เวทนา”เป็น“ที่ตั้ง”
เป็น“ฐาน”ให้ปฏิบัติ มีแต่การแสหา“ตัณหา”ไปกับภพ-ชาติ

เป็นผู้ศึกษาที่ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ปฏิจลสมุปปาท”

เนื่องจากยัง“มิจฉาทิฏฐิ”จึงปฏิบัติผิด แม้“กรรมฐาน”
ดังกล่าวอยู่ นี้ ก็ไม่มี“เวทนา” เป็น“ฐาน”ปฏิบัติ ก็ชัတ်ๆตังๆอยู่นี้!
ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่าตมาก็นำมาอ้างอิงยืนยันใน

พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ที่ปฏิบัติ“เจโตสมาธิ” ด้วยวิธี“หลบเข้าไปอยู่ในภวังค์” แล้วก็ได้“มิจฉาทิฏฐิ ๖๒” ที่มีแต่“อดีต ๑๘ และอนาคต ๔๔” มันไม่มี“ปัจจุบัน” ที่พร้อมไปด้วย“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-แสงสว่าง”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร” (พระไตรปิฎก เล่ม ๗ ข้อ ๑๖๖๖ เป็นต้นไป) จึงจะถือว่า“รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสัจจะ” ได้

โดยเฉพาะพวกสะกดจิต พวกหลับตาที่ไปหลงมี“กลืน”สารพัด ที่เป็น“ฐานปฏิบัติแบบสมณะ”(กลืน ๔๐ เป็นต้น) ก็ได้แต่“จิตที่เป็นสมณะ” อยู่ในภวังค์ภายในเท่านั้นด้วย

มันจึงไร้“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-แสงสว่าง”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส...ศึกษาคำสอนของพระองค์กันดีๆเถิด

“วิปัสสนา”คือ “การรู้แจ้งเห็นจริง”จากวิธีที่มีการปฏิบัติ “สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” จึงจะเกิด“วิปัสสนาญาณ”ได้จริง

ดังนั้น “หลับตา”แล้วหลงว่าจะมี“วิปัสสนาญาณ” มันก็ยิ่งหมดสิทธิ์ ปิดประตูมี“วิปัสสนาญาณ”เด็ดขาด

เพราะเหตุใหญ่ ก็คือ “ไม่มีเวทนา”เป็น “ฐานปฏิบัติ”นั่นเอง ไปยึด“มิจฉาทิฏฐิ”กับอาจารย์ผู้หลงผิด ไม่ปฏิบัติตรงคำตรัส

“กรรมฐาน”ที่ใช้ปฏิบัติของศาสนาพุทธ คือ“เวทนา” แต่ทุกวันนี้ได้มิจฉาทิฏฐิกันไปตามเดิรเถียงกันเป็น“สมณะ” ไปมี“กลืน”ต่างๆ เป็น“กรรมฐาน”กัน จึงปฏิบัตินอกวิถิปุทธ ไปเป็น“สมณวิธี”กันหมด ไม่มี“เหตุ-ปัจจัย”ที่จะเกิด“ปฏิจลสมุปปาท”

พระพุทธเจ้าทรงให้เรียนรู้จาก“เวทนา ๑๐๘”และจัดการกำจัด“ตัณหา”อันเป็น“เหตุ”เป็น“ปัจจัย”กันและกันอยู่ในสายแห่ง

“ปฏิจจสมุปบาท” ก็ไป“หลับตา” ปิดหูปิดตาไม่ให้มี“ผัสสะ”เสียนี้!
...มันจึงไม่มี“เวทนา”ให้เป็น“ฐาน”ปฏิบัติตามคำตรัส

“เวทนา”นี้แลเป็น“กรรมฐาน”แท้ที่สามารถแยก“เวทนา ๒-
เวทนา ๓-เวทนา ๕-เวทนา ๖-เวทนา ๑๘-เวทนา ๓๖-เวทนา ๑๐๘”
ได้จริง แต่ก็พากันเพี้ยนไปหมด

จึงไม่สามารถ“สัมผัส”ความเป็น“ตัณหา”อันเป็น“เหตุ(สมุทัย
อริยสัจ)”ให้เกิด“เวทนา”ได้เลย

ก็ไม่ได้เรียนรู้“เคล็ดเวทนา”ว่า เป็น“โลกียะ”นั้นอย่างหนึ่ง
และ“เนกขัมมลิตเวทนา”ว่าเป็น“โลกุตระ”ก็อีกอย่างหนึ่ง ซึ่งทำได้
เป็น“ส่วนบุญ”(บุญภาค)ไปตามลำดับ กระทั่ง“สิ้นบุญสิ้นบาป(บุญ-
ปาปปริกขิโต)”ด้วยการปฏิบัติใน“๑๐๘ เวทนา” บริบูรณ์สัมบูรณ์

จึงจะเป็นทั้ง“สมมุติสัจจะ” และเป็นทั้ง“ปรมาตตสัจจะ”
ยืนยันทรงกายนอกและทั้งภายใน ยืนยันทรงเราเองและทั้งผู้อื่นก็
ร่วมรู้กันได้เป็นสากลครบถ้วนถ่องแท้

มิใช่เป็นเรื่องของ“ตนรู้อยู่ในภายในใจผู้เดียว”ไม่มีใคร
สามารถร่วมรู้ได้ด้วย แล้วก็โมเมเนโกไปว่า “ผู้มีญาณคือ‘ตาทิพย์’
ด้วยกันเท่านั้น ที่‘หลับตา’เพ่งญาณแล้วก็จะ‘รู้ทิพย์’กัน”นั้นด้วยกัน
ในภายใน”

อย่างนั้นมันไม่สามารถยืนยันทรงร่วมรู้อย่างสัมผัสเป็นภายนอก
กับผู้อื่นยืนยันทรงได้หรอก

ผู้อื่นจะรู้ด้วยได้ยังไงละ ในเมื่อมันไม่มี“กายลักขิ”ยืนยันทรง?

เพราะไม่มี“ภายนอก”ให้ผู้อื่นรู้ด้วยได้เลย

จึงไม่ใช่“ธรรม”ที่เป็น“สวากขาโต”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส

ไม่เป็น “สวากขาตธรรม” คือ ไม่เป็นไปตาม “ธรรมะ” ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้เองโดยชอบ แล้วท่านก็นำมาตรัสสอน มาประกาศไว้ทั้งหลายซึ่งถูกต้องดีแล้วทั้งหมด แต่ผู้ศึกษาไม่ดี ศึกษามาผิด ก็ไม่ “สัมมาทิฐิ” ตามคำตรัสที่ท่านตรัสไว้ดีแล้วนั้นไง!

ผู้มี “ปัญญา” หรือมี “วิชา” จึงจะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง เริ่มจาก “สังขาร” แล้วก็ “วิญญาน” แล้วจึง “นามรูป” คือ จักเป็น “ธรรมะ ๒” ศึกษาจัดการไปที่ละคู่ๆ และอื่นๆต่อไปจนครบถ้วนบริบูรณ์ด้วย “ปัจจุสมุปบาท” ทั้งสาย

เริ่มตั้งแต่ “พันอริยชาติ” ก็เริ่มรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “สังขาร” ศึกษา “สังขาร ๓” ไปตามลำดับ

“สังขาร” ก็มี “กายสังขาร-วจีสังขาร-จิตสังขาร” หรือ “มน-สังขาร” ที่ปรุงแต่งกันอยู่

และ “อภิสังขาร ๓” คือ “ปุญญาภิสังขาร-อปุญญาภิสังขาร-อาเนญยาภิสังขาร” ซึ่งเรากำลังสาธยายกันอยู่นี้แหละ

“การสัมผัสกัน” ของ “ธรรมะ ๒” นั่นคือ “นามกับรูป” นี้คือ “กาย” และที่สำคัญคือ ต้องเริ่มจากมี “ภายนอก” คือ ปรสาทรูป ๕ และเมื่อมี “ปรสาท ๕ (ปรสาททางตา, หู, จมูก, ลิ้น, กาย)” และ “โคจร ๕ (หน้าที่ปรสาทเคลื่อนออกไปทำงาน)” หรือ “วิสัย” (ตัวเราที่มีสมรรถนะนั้นๆ ได้แล้ว) ทำงานตามหน้าที่ ซึ่งก็มี “๕ คู่” (ตาคู่กับรูป, หูคู่กับเสียง, จมูกคู่กับกลิ่น, ลิ้นคู่กับรส, ความเป็นโณภูฏัพพารมณ์คือ รสภายนอก ๕ คู่กับกามคุณ ๕ หรือ กามโทย ๕ กับใจ) และต้องมี “ใจ” ด้วยเสมอ เป็น “ธรรมะ ๒” จึงจะชื่อว่า “กาย” (ธรรมะ ๒ คือ ต้องมี ๒ เสมอ)

ที่ทำความเข้าใจได้ยากมากก็เรื่องที่พูดกันว่า “กายก็คือใจ-

ใจก็คือกาย”นี่แหละ

นั่นคือ “ธาตุรู้” ตัวเดียวกันแต่ทำงานในขณะเดียวกันที่มี “ธรรมะ ๒ ทำงานสลับกันอยู่ขณะนั้นๆ ผลัดกันเป็น‘รูป’และเป็น ‘นาม’ทำงานไป” แต่เมื่อ“กายกับใจ”นับเป็น“องค์รวมเดียวกัน” มี“ธาตุรู้(นาม)”กับ“สิ่งที่ถูกรู้(รูป)”ประชุมกันทำหน้าที่รู้“การสัมผัส ภายนอก”ทั้งหลายนั้นซึ่งมี“ใจรู้ภายนอกนั้นอยู่”และมี“ธาตุรู้ ตัวนั้น”ตัวเดียว“รับรู้ภายนอก ๔ (ตา,หู,จมูก,ลิ้น จึงมี ๔ คู่ = ๘ และมี“หนึ่งใจ” ดังนั้น ๘ กับ ๑ รวมกันจึงเป็น ๙ “กาย ๔ คู่”แต่“ใจ”มี ๑ รวมกับ“กาย ๔ คู่ = ๘”จึงเป็น ๙) ที่สัมผัสกับภายนอก โดยมี“ใจ”หรือ“จิต”เป็น“ธาตุรู้”ของเราร่วม เสมอและเป็นประธานด้วย จึงรู้พร้อมกันทั้ง“ภายนอกและภายใน อยู่ตลอด

พอจะชัดเจนแจ่มกระจ่างขึ้นมัย?

การ“สัมผัสรู้”ที่มี“ภายนอก”นี่แหละ มันสามารถยืนยันกับ “ผู้อื่น”ร่วมเห็นได้ด้วย จึงเป็น“สัจจะ ๒”ครบ นั่นคือ“สมมุติสัจจะ” และ“ปรมาตถสัจจะ” เป็น“สัจจะ”ทั้ง ๒ ไง!

หากมีแต่“ภายใน” ใครจะรู้ร่วมด้วย มันก็ยาก

ถ้าเรา“รู้”ของเราเองในภายใน คนอื่นก็ไม่“รู้”กับเราได้ คนอื่นเขาจะร่วมรู้ยืนยันกับเราได้ยังไง การมี“สัมผัสภายนอก”จึง ยืนยันความเป็น“สัจจะ ๒”ครบทั้งเขาและเรา คือทั้ง“สมมุติสัจจะ และปรมาตถสัจจะ” ก็ครบครัน“ธรรมะ ๒” ด้วยประการฉะนี้

การจะรู้อะไรที่อยู่“ภายใน”มันต้องมี“การสัมผัส”จาก “ภายนอก”ต่อคลื่นการรับรู้เข้าไปหา“ภายใน”เป็นสามัญ

ทุกวันนี้“หมอแมะ”ของจีนที่ใช้นิ้วมือแตะหรือแมะตรวจ

หรือนายแพทย์ที่ใช้“หูฟัง”(stethoscope)ตรวจดู“อาการ ๓๒”ต่างๆ ในคน แล้วสามารถหยั่งรู้ว่า “อาการ”อย่างนี้ขององคภาพพภายในเป็นปกติ หรือไม่ปกติ อย่างนี้ก็มีคนทำกันอยู่จริง แม้ในโลกปัจจุบันนี้ ทั้งแบบสมัยเก่า แบบสมัยใหม่ เช่นนี้เป็นต้น ..ใช่มั๊ย?

พระพุทธเจ้าจึงต้องมี“การสัมผัส”เป็นการยืนยัน“ลัจจะ”กับใครๆได้ด้วยประการฉะนี้ จึงจะถือได้ว่า เป็น“ความจริงที่รู้ยิ่ง”(วิชา)ได้แท้ของศาสนาพุทธ ซึ่งต้องครบด้วย“สัมผัส”

ถ้าไม่มี“สัมผัส”ก็ไม่นับว่าเป็นลัจจะที่ครบครัน ลัจจะที่ครบครันทั้ง“๒ ลัจจะ”ได้แก่มี“สมมุติลัจจะ”และมี“ปรมาตถลัจจะ”ครบ ๒

หรือแม้ใครจะเก่งเทียบเท่าพระพุทธเจ้าคือ สามารถหยั่งรู้ได้โดยไม่ต้องมี“การแตะสัมผัส”ภายนอกเลย เล่นใช้“การเพ่งใจ”เอาดีอยู่เท่านั้น ก็สามารถ“หยั่งรู้”ได้ ก็เถอะ

มันเป็นเรื่องวิเศษพิเศษ ไม่ใช่สากล เรียนรู้ตามได้ยาก

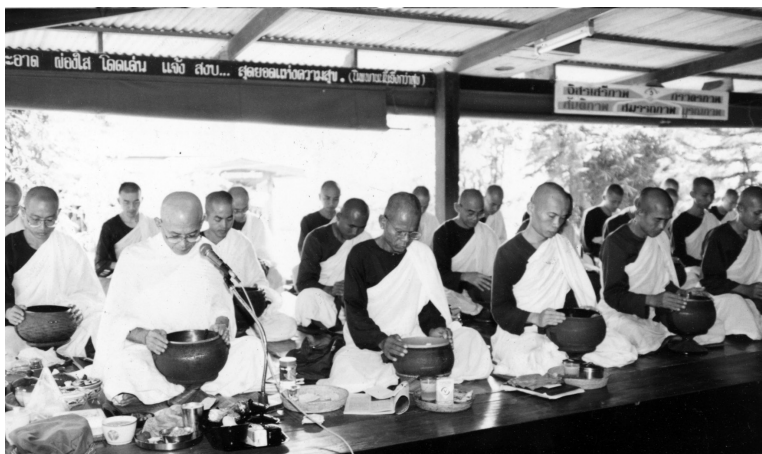
กล่าวคือ ใช้“พลังพิเศษทางใจ”เท่านั้นเพ่งโดยตรง แล้วเพ่งจิตให้เข้าไปหยั่งรู้ไม่ต้องสัมผัสทาง“ประสาท ๕”สามารถรู้ได้แท้ปานนั้น ซึ่งก็ต้องได้เรียนรู้จาก“สัมผัส”มาก่อนทั้งนั้น

กระนั้นผู้เก่งยอดนี้ หาก“สัมผัสด้วยประสาท ๕”ก็จะรู้ได้แท้ๆเป็นขั้นต้น และง่ายตายยิ่งกว่า“ไม่สัมผัส”เป็นไหนๆ ใช่มั๊ย?

เพราะสัมผัสครบครันทั้งภายนอกและภายใน มันยืนยันความจริง(ลัจจะ)ยิ่งแท้กว่า คนทั้งหลายใครๆมีทวารสัมผัสได้ก็รู้ได้ด้วย

“ของจริง”จึงควรรยืนยันกันด้วย“ลัมผัส” แท้กว่าไม่มีลัมผัส
 ผู้ไม่ศึกษาฝึกฝนเป็นไปตามลำดับถูกต้องตามคำสอนพระ-
 พุทธเจ้าคือสัมผัสภายนอกที่หยาบก่อน มันก็ไม่ถูกต้องคำสอน
 แน่นนอน อย่าเอาแต่อวดเก่ง“หลับตา”ไม่ต้องมี“ผัสสะ”ปฏิบัติกันเลย
 เอาเถอะ.. แม้“การเก่งวิเศษ”ทางจิต แบบโลกียวิชาที่ยังรู้
 ได้เป็น“อาเทศนาปาฏิหาริย์”นี้ จะเก่งจริงยอดเยี่ยมอย่างไร ก็เป็น
 “ความเก่ง”ที่เป็น“ปาฏิหาริย์ทางโลกีย์” ที่ไม่ใช่เรื่องของ“โลกุตระ”
 ตามพระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนแต่อย่างใด

● จบฉบับที่ ๓๓๘

“ถ้าอาตมาจะต้องเข้าคุก อาตมาเสียใจ ตัวเสียใจหรือตัวใจเสียนี้แหละเป็นตัว
 พ่ายแพ้ที่แท้ เราอยู่ในประเทศนี้เขาบอกเขาจะต้องวินิจฉัย มีสิทธิตัดสิน ที่สุดเขาจะ
 ต้องทำคือเอาเข้าคุก เราก็อ้าง ไม่ได้อธิษฐาน ไม่เสียใจ ไม่ต่อต้านมากเกินไปจนเกิดเรื่อง
 เกิดราว แต่ถ้าเห็นว่าสมควรจะชี้แจงความจริงขนาดนี้ก็น่าจะดี ทำได้บ้างก็ทำ แต่ถ้า
 ทำแล้วไปย่ำยวนเขามากไปเราก็อะระบัดดีกว่า เราเป็นผู้เสียสละเพื่อความสงบเรียบร้อย
 เพื่อความไม่รุนแรง ถ้าจริงใจรู้สึกซึ่งอย่างนี้ สงครามศาสนาไม่เกิด พุทธไม่เกิด
 สงครามศาสนามาตั้ง ๒,๕๐๐ กว่าปีแล้ว..”(สมณะโพธิรักษ์ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๓๒ สันติโคก)

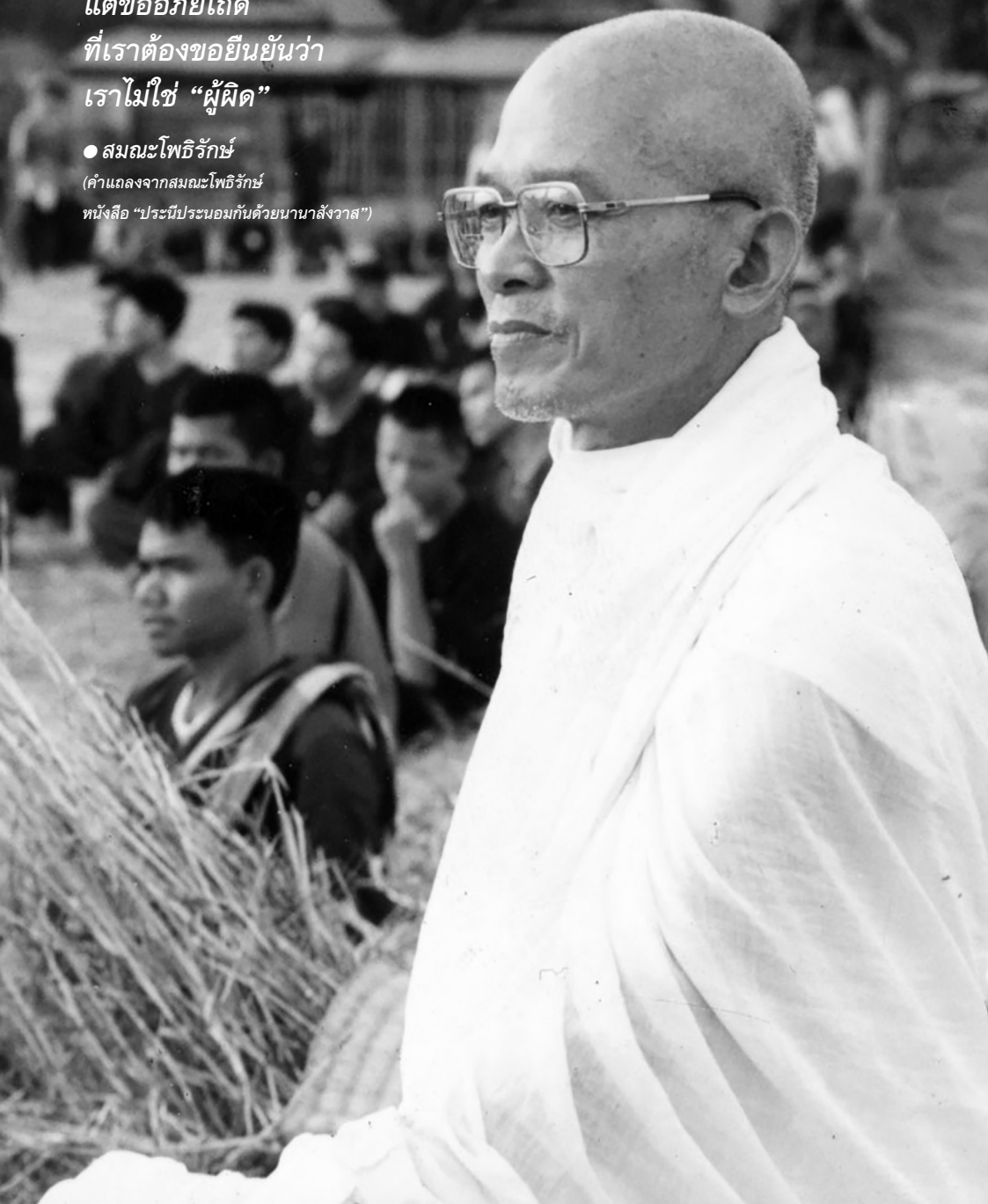

อาตมาและสันติอโศก
เป็น “ผู้แพ้”
แต่ขออภัยเถิด
ที่เราต้องขอยืนยันว่า
เราไม่ใช่ “ผู้ผิด”

● สมณะโพธิรักษ์

(คำแถลงจากสมณะโพธิรักษ์

หนังสือ “ประนีประนอมกันด้วยนานาสัจวาสนา”)

ผู้รู้จัก“พระ”แท้

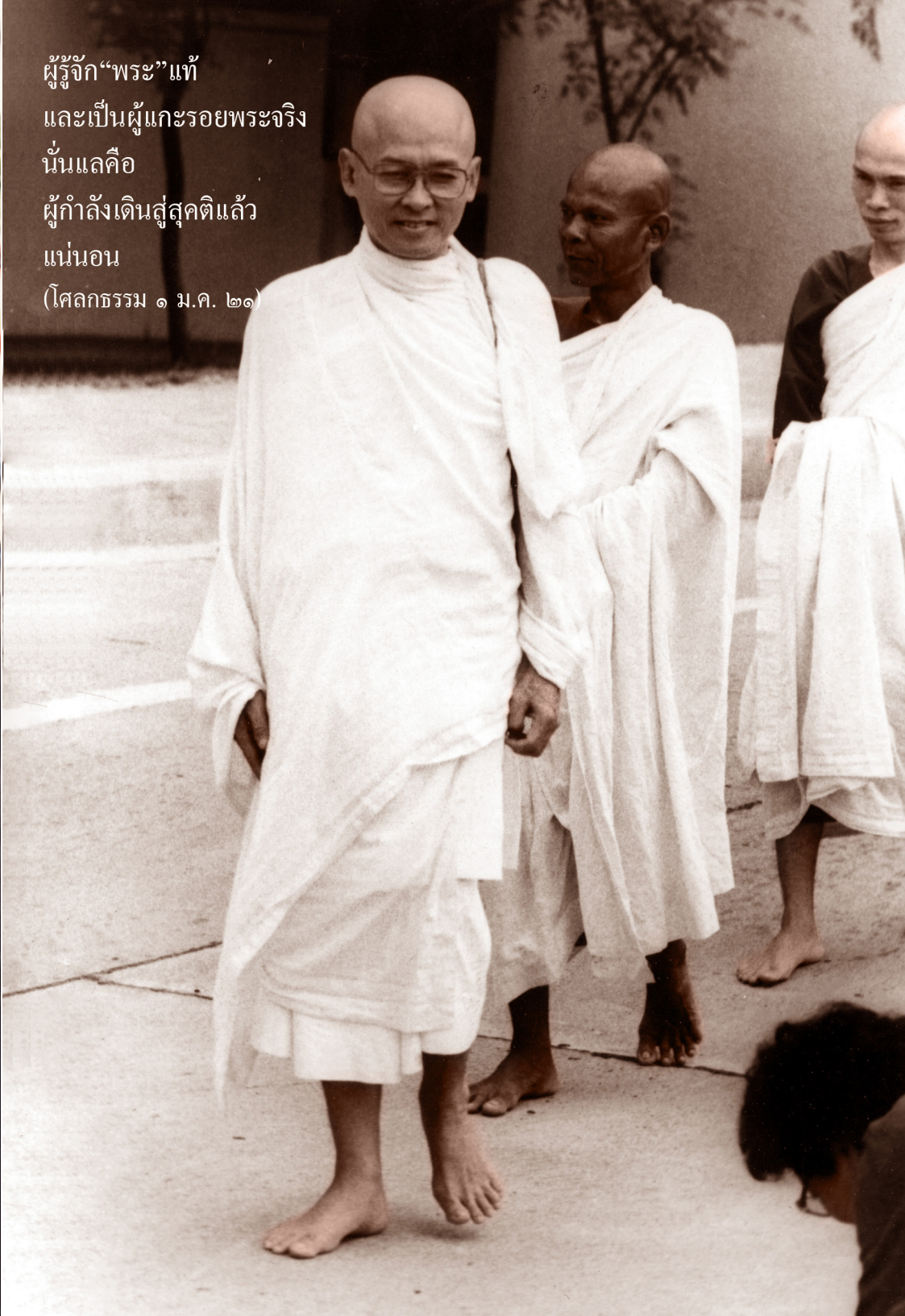
และเป็นผู้แกะรอยพระจริง

นั่นก็คือ

ผู้กำลังเดินสู่สุดติแล้ว

แน่นอน

(โคลกธรรม ๑ ม.ค. ๒๑)

จะถูกกดขี่ข่มเหง จะถูกบังคับอย่างไร ถ้าเห็นว่าพออนุโลมได้
เราก็กยอมเขاتลอด ไม่ได้ต่อต้านเลย แต่เราต้องยืนหยัดยืนยั่นลัทธิธรรม
แม้จะถูกฟ้องร้องจนแพคดี ก็เป็นการพิสูจน์ว่า ถึงแพคดีแท้ๆ เราก็
ปฏิบัติธรรม ตามที่เข้าใจ ตามที่เห็นว่าถูกต้องตามคำสอนของ
พระพุทธเจ้า จากปี พ.ศ. ๒๕๓๒ มาถึงวันนี้ ก็เพราะธรรมะ
นั้นแหละสร้างคน ทำให้คนพัฒนา เป็นหมู่กลุ่มชาวอโศกขึ้นมา...

อริย

• สมณะโพธิรักษ์ (“ลึบท่านที่กับพ่อบ้าน” สารอโศก อันดับที่ ๒๘๕ ก.ค. ๔๘)